JO NESBØ

CRIME

Leopardul

AL OPTULEA
VOLUM
DIN SERIA
HARRY HOLE

Un thriller excelent!
Cufundați-vă în el și
bucurați-vă de călătorie.

THE GUARDIAN

TREI

JO NESBØ

CRIME

Leopardul

AL OPTULEA
VOLUM
DIN SERIA
HARRY HOLE

Un thriller excelent!
Cufundați-vă în el și
bucurați-vă de călătorie.
THE GUARDIAN

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Jo Nesbø

Leopardul

Traducere din limba engleză de
Liviu Szoke

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Oana Apostolescu

Irina Botezatu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Panserhjerte

Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 2009

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2022

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1321-7

ISBN (EPUB): 978-606-40-1579-2

Centrul orașului Oslo
0 0,5 1 mi
0 0,5 1 1,5 km
Rikshospital
HOLMENVEIEN
NYDALEN
Râul Akerselva
Spitalul Ullevål
SAGENE
LYDER SAGENS GATE
ULLEVÅLSVEIEN
MAJORSTUEN
SOFIES GATE
SKØYEN
Parcul Frogner
ST HANSHAUGEN
PILESTREDET
Apartamentul lui Harry Hole
Palatul
MØLLERGATA
Krimteknisk/Institutul de Criminalistică
Brynnsalléen
Hotelul Plaza
KARL JOHANS GATE
Sediul central al poliției
Aker Brygge
AKERSGATA
Gara Centrală
Kripos
EKEBERG
MANGLERUD
N
MARIDALEN
VOKSENKOLLEN
Lacul Daudsjøen
Oslo
LAMBERTSETER
Plaja Nordstrand
Lacul Lyseren
Ytre Enebakk
Inset Map

Partea întâi

1. Înecul

Ea se trezi. Clipi în întunericul ca de smoală. Căscă, apoi trase aer pe nas. Clipi din nou. Simți cum o lacrimă îi alunecă pe față, apoi cum aceasta dizolvă sarea celorlalte lacrimi. Dar saliva nu-i mai ajungea în gât; gura îi era uscată și aspră. Obrajii îi erau împinși în afară de presiunea din interior. Corpul străin din gura ei îi dădea impresia că o să-i explodeze capul. Însă ce era? Ce era? Primul lucru la care se gândi când se trezi fu că vrea să se întoarcă. Înapoi în adâncimile întunecoase și calde care o învăluiseră până atunci. Efectele injecției pe care i-o administrase el încă nu trecuseră, însă ea știa foarte bine că avea să urmeze și durerea, căci o simțea crescând în pulsul ei încet și amorțit, în zvâcnirea spasmodică a sângelui în propriul creier. El unde era? Stătea cumva chiar în spatele ei? Își ținu răsuflarea, ascultând. Nu auzi nimic, dar simți totuși o prezență. Ca și cum acolo ar fi fost un leopard. Cineva îi spusese că leoparzii făceau atât de puțin zgomot încât se puteau furișa neauziți până lângă prăzile lor, în întuneric. Că își puteau potrivi răsuflarea ca să capete același ritm cu a ta. Că își puteau ține răsuflarea când ți-o țineai tu. Dar ea era sigură că îi poate simți căldura corpului. Ce mai aștepta? Expiră din nou. Iar în clipa aceea fu sigură că simțise o răsuflare în ceafă. Se răsuci brusc, lovi cu mâna, dar nu întâlni decât aer. Se ghemui, încercând să se facă mică, să se ascundă. În zadar.

Cât timp rămăsese inconștientă?

Medicamentul își pierdea efectul. Senzația dură doar o fracțiune de secundă. Suficient cât să-i ofere senzația de anticipare, promisiunea. Promisiunea a ceea ce urma să vină.

Obiectul străin care fusese așezat pe masa din fața ei era de mărimea unei bile de biliard, dintr-un metal lucios, pe care erau săpate mici găuri, numere și simboluri. Dintr-o gaură se ițea un fir roșu ce avea o buclă în capăt, care o

dusese imediat cu gândul la bradul de Crăciun ce trebuia împodobit în casa părinților ei pe 23 decembrie, adică peste șapte zile. Cu globuri sclipitoare, zâne de Crăciun, inimioare, lumânări și steaguri norvegiene. Peste opt zile, urmau să cânte tradiționalul colind de Crăciun, iar ea avea să vadă ochii scânteietori ai nepoților și nepoatelor sale atunci când își vor desface cadourile. Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă altfel. Toate zilele de care ar fi trebuit să profite la maximum, evitând evadările din cotidian, pe care ar fi trebuit să le umple cu fericire, viață și iubire. Locurile prin care trecuse fără să le vadă, cele pe care plănuise să le viziteze. Bărbații pe care-i cunoscuse, bărbatul pe care încă nu îl cunoscuse. Fetusul de care se debarasase la șaptesprezece ani, copiii pe care încă nu îi avusese. Zilele pe care le irosise pentru cele pe care crezuse că le mai are.

Apoi încetă să se mai gândească la orice altceva în afară de cuțitul care fusese etalat pentru ea. Și la glasul blând care îi spusese să-și bage acea bilă în gură. Iar ea se supusese, normal. Cu inima bubuindu-i în piept, deschisese gura cât putuse de mult și împinsese înăuntru bila aceea cu firul atârnat afară. Metalul avea un gust amar și sărat, precum lacrimile. Apoi capul îi fusese dat cu forța pe spate, iar oțelul îi arsese pielea când tăișul cuțitului îi fusese lipit de gât. Tavanul și încăperea erau iluminate de un lampadar comun sprijinit de perete, într-un colț. Beton gol, cenușiu. În afară de lampadar, în încăpere se mai aflau o masă de camping, două scaune, două sticle goale și două persoane. Ea și el. Simți mănușa de piele atunci când un deget trăsese ușor de firul roșu care îi atârna din gură. Iar în clipa următoare, avu impresia că pur și simplu îi exploda capul.

Bila își mărise dimensiunea și îi împinsese cu forță interiorul gurii. Însă oricât de mult și-ar fi desfăcut fălcile, presiunea rămânea constantă. Iar el o examinase cu o privire concentrată, preocupată, ca un dentist care verifica dacă aparatul dentar stă cum ar trebui. Un surâs subțire, ce trăda mulțumire.

Cu ajutorul limbii, pipăise muchiile circulare ușor înălțate din jurul găurilor din bilă, înțelegând că ele erau cele care îi apăsau cerul gurii, limba, dinții și omușorul. Încercase să spună ceva. Iar el ascultase cu răbdare sunetele lipsite de sens care-i ieșeau din gură. Încuviințase când ea renunțase până la urmă, apoi scosese o seringă. Picătura din vârf scânteiase în semiobscuritate. După care el îi șoptise în ureche: Să nu atingi firul!

Apoi îi făcuse o injecție în gât. Iar ea își pierduse cunoștința în câteva secunde.

Își asculta propria răsuflare îngrozită în timp ce clipea în beznă.

Trebuia să facă ceva.

Își așeză palmele pe spătarul scaunului, care devenise lipicios de la sudoarea ei, apoi se săltă în picioare. N-o opri nimeni.

Avansă cu pași mici până se lovi de perete. Pipăi suprafața netedă și rece. Ușa de metal. Trase de zăvor. Nu se clinti. Încuiată. Normal că era încuiată. Ce își imaginase? Auzea un râset sau era doar în capul ei? El unde era? De ce se juca în felul ăsta cu ea?

Fă ceva! Gândește! Dar ca să gândească, mai întâi ar trebui să scape de bila asta, înainte ca durerea s-o facă s-o ia razna. Își puse degetul mare și arătătorul în colțurile gurii. Pipăi muchiile acelea înălțate. Încercă în van să-și strecoare degetele sub una dintre ele. O luă tusea și o cuprinse panica, atunci când se trezi că nu poate să respire. Își dădu seama că muchiile tumefiaseră carnea din jurul traheii, așa că în curând avea să fie în pericol de asfixiere. Izbi cu piciorul ușa de metal, încercă să țipe, însă bila aceea înăbușea orice sunet. Renunță iar. Se rezemă de perete. Ascultă. Nu cumva îi auzea umbletul acela precaut? Nu se mișca prin cameră? Se juca cu ea, încercând s-o facă să înnebunească? Sau era doar sângele ei, care îi bubuia în urechi? Se ținu tare, ignorând durerea, și se sili să-și închidă gura. Muchiile coborâră cu greu, însă apoi țâșniră imediat înapoi în sus, forțându-i gura să se deschidă la loc. Acum bila părea să-i pulseze în gură, ca o inimă de fier, parte din ea.

Fă ceva! Gândește!

Arcuri. Muchiile erau acționate de arcuri.

Acestea fuseseră declanșate când el trăsese de fir.

Să nu atingi firul! îi spusese el.

De ce nu? Ce s-ar fi întâmplat?

Se lăsă să alunece în josul peretelui, până ajunse în fund. O răcoare umedă răzbătea din podeaua de beton. Dădu să țipe iar, dar nu reuși. Tăcere. Liniște.

Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună celor pe care îi iubea, în locul vorbelor pe care le folosise ca să umple tăcerea față de cei care îi erau indiferenți.

Nu exista nicio cale de scăpare. Era doar ea și această durere incredibilă, care-i făcea capul să explodeze.

Să nu atingi firul!

Dacă trăgea de el, poate că muchiile s-ar retrage în interiorul bilei, iar ea ar scăpa de durere.

Gândurile îi umblau parcă într-o buclă. De cât timp se afla aici? De două ore? De opt? De douăzeci de minute?

Dacă tot ce trebuia să facă era să tragă de fir, de ce nu o făcuse deja? Pentru că avertismentul acela îi fusese dat de un țicnit? Sau pentru că era doar o parte din joc? Pentru a fi păcălită să se împotrivească tentației de-a opri această durere inutilă? Sau jocul consta de fapt în sfidarea avertismentului și dacă ar trage de fir… s-ar întâmpla ceva oribil? Ce? Și ce era bila asta?

Da, era un joc, unul brutal. Pe care trebuia să-l joace. Durerea era insuportabilă, gâtul i se umfla întruna și în curând avea să se sufoce.

Încercă iar să țipe, dar țipătul i se transformă într-un suspin, iar ea clipi de câteva ori, fără să mai producă vreo lacrimă.

Găsi cu degetele firul care-i atârna dintre buze. Trase ușor de el, de probă, până ce acesta se întinse la maximum.

Cum era și firesc, regreta o mulțime de lucruri pe care încă nu le făcuse. Însă dacă o viață întreagă de negare ar fi condus-o în orice altă situație decât cea de față, în clipa asta, ea ar fi ales-o pe aceea. Voia doar să trăiască. Să ducă orice fel de viață. Pur și simplu.

Trase de fir.

Acele țâșniră din muchiile circulare. Lungi de șapte centimetri. Patru îi străpunseră obrajii în ambele părți, trei trecură prin sinusuri, două prin orificiile nazale și două prin bărbie. Două ace îi străpunseră traheea, unul îi pătrunse în ochiul drept, unul în ochiul stâng. Mai multe ace străpunseră partea din spate a cerului gurii și îi ajunseră în creier. Dar nu aceea fu cauza directă a morții. Pentru că bila de metal împiedica orice mișcare, se trezi incapabilă să scuipe afară sângele care îi curgea din rănile din gură. În schimb, începu să-i alunece de-a lungul traheii și în plămâni, așa încât oxigenul nu mai fu absorbit de fluxul sangvin, ceea ce duse la stop cardiac și la ceea ce legistul avea să numească în raportul său hipoxie cerebrală, adică lipsă de oxigen în creier. Cu alte cuvinte, Borgny Stem-Myhre s-a înecat.

2. Întunericul iluminat

18 decembrie

Zilele sunt scurte. Afară e încă lumină, însă aici, în camera mea obscură, e un întuneric perpetuu. În lumina lămpii de lucru, oamenii din imaginile de pe pereți par enervant de fericiți și de neștiutori. Atât de plini de așteptări, ca și cum ar fi de la sine înțeles că viețile li se aștern înainte, un ocean de timp perfect calm, neted și netulburat. Am decupat articole din ziare, am tăiat toate poveștile lacrimogene despre familia cuprinsă de șoc, am eliminat toate detaliile sângeroase ale modului în care a fost găsit cadavrul. M-am mulțumit cu inevitabila fotografie pe care o rudă sau un prieten i-a oferit-o unui reporter insistent, o imagine cu ea în floarea vârstei, zâmbind de parcă ar fi fost nemuritoare.

Poliția nu știe multe lucruri. Deocamdată. Dar în curând vor avea mult mai multe informații cu care să lucreze.

Ce, când, cum se întâmplă ca un individ să devină criminal? Să fie înnăscut, să fie în gene, o potențială moștenire pe care unii o au, iar alții nu? Sau totul e modelat de nevoie, transformat într-o confruntare cu lumea, o strategie de supraviețuire, o boală care îți salvează viața, o nebunie plină de rațiune? Pentru că-n timp ce boala este un bombardament febril al trupului, nebunia este o retragere necesară într-un loc în care cineva poate renaște.

Eu, unul, consider că abilitatea de-a ucide este fundamentală pentru orice persoană sănătoasă. Existența noastră este o luptă continuă pentru câștig și oricine nu e în stare să-și omoare vecinul nu are dreptul să existe. La urma urmei, omorul este doar grăbirea inevitabilului. Moartea nu îngăduie

excepții, e un lucru bun, pentru că viața e doar suferință și durere. În felul ăsta, orice crimă devine un act de binefacere. Doar că nu pare așa când soarele îți încălzește pielea sau apa îți udă buzele și îți recunoști pofta imbecilă de-a trăi fiecare clipă și ești gata să-ți cumperi alte firimituri de timp cu tot ce-ai acumulat de-a lungul vieții: demnitate, statut, principii. Atunci trebuie să sapi adânc, să lași mai mult loc luminii derutante, orbitoare. Către întunericul iluminat rece. Și să percepi esența dură. Adevărul. Asta a trebuit să găsesc. Asta am găsit. Cum se transformă o persoană în criminal.

Ce-i cu viața mea? Oare cred și eu că e un ocean liniștit de timp nesfârșit?

Deloc. Nu va trece mult și voi ajunge în grămada de rebuturi moarte, alături de ceilalți actori ai acestei dramolete. Însă oricare va fi starea de degradare a trupului meu, chiar dacă va rămâne doar un schelet, tot va avea un surâs pe buze. Pentru asta trăiesc, pentru dreptul meu de-a exista, pentru șansa de-a mă reabilita, de-a repara toată dezonoarea.

Însă acesta nu e decât începutul. Acum am să sting lampa și am să ies la lumina zilei. Puțina care-a mai rămas.

3. Hong Kong

Ploaia nu se opri. Nici măcar puțin. De fapt, nu se opri deloc. Ploua mărunt, săptămână după săptămână. Pământul era îmbibat cu apă, autostrăzile europene începeau să se lase, păsările migratoare nu mai migrau și fusese semnalată apariția unor insecte care nu aveau ce căuta în climatul nordic. Calendarul arăta că era iarnă, însă parcurile din Oslo nu erau doar lipsite de zăpadă, nici măcar maronii nu erau. Erau la fel de verzi și de îmbietoare precum terenul artificial din Sogn, unde disperații să fie în formă alergau în colanții lor Bjørn Dæhlie, așteptând în zadar condiții propice să poată schia în jurul lacului Sognsvann. În ajunul Anului Nou, ceața era atât de groasă încât zgomotul artificiilor era purtat din centrul Osloului tocmai în suburbia Asker, însă nu vedeai absolut nimic, chiar dacă le lansai de pe peluza din spatele propriei case. Chiar și așa, în noaptea respectivă, norvegienii lansau artificii în valoare de șase sute de coroane de fiecare gospodărie, conform unui studiu de consum, care mai relevase și că numărul norvegienilor care își împliniseră visul la un Crăciun fără zăpadă pe plajele albe ale Thailandei se dublase în doar trei ani. Dar se părea că și în Asia de Sud-Est vremea o luase razna: simboluri bizare, pe care de obicei le vedeai doar pe graficele din sezonul taifunurilor, deveniseră vizibile pe toată Marea Chinei. În Hong Kong, unde luna februarie este una dintre cele mai secetoase din an, turna cu găleata și vizibilitatea scăzută însemna că avionul cursei Cathay Pacific 731 de la Londra era nevoit să survoleze de câteva ori înainte să aterizeze pe aeroportul Chek Lap Kok.

— Ar trebui să te bucuri că nu trebuie să aterizăm pe aeroportul vechi, îi zise pasagerul cu față de chinez Kajei Solness, care strângea atât de tare brațele scaunului, încât încheieturile i se albiseră. Era în centrul orașului, ar fi însemnat să ne înfigem fix într-un zgârie-nori.

Acestea erau primele cuvinte pe care le scotea bărbatul de când decolaseră, în urmă cu douăsprezece ore. Kaja se grăbi să profite de șansa de-a se

concentra la altceva în afara turbulențelor în care erau prinși momentan.

— Vă mulțumesc, domnule, chiar e liniștitor! Sunteți englez?

El se crispă ca și cum l-ar fi pălmuit, făcând-o să-și dea seama că-l jignise de moarte sugerând că ar fi putut face parte din rândul foștilor colonialiști.

— Ăăă… poate chinez?

El clătină energic din cap.

— Chinez din Hong Kong. Dumneavoastră, domnișoară?

Kaja Solness se întrebă o clipă dacă să-i spună că e norvegiancă din Hokksund, apoi se rezumă doar la „norvegiancă“, la care chinezul din Hong Kong cugetă o vreme înainte de-a scoate un triumfător „Aha!“, urmat de o mică precizare cu „scandinavă“, după care o întrebă ce treabă avea în Hong Kong.

— Trebuie să găsesc un bărbat, răspunse ea, uitându-se în jos la norii cenușii-albăstrii, în speranța că în curând va vedea și terra firma.

— Aha! repetă chinezul din Hong Kong. Sunteți foarte frumoasă, domnișoară. Să nu credeți ce se spune despre chinezi, cum că s-ar căsători doar cu chinezi.

Ea reuși să schițeze un surâs vag.

— Chinezii din Hong Kong, vreți să spuneți?

— Mai ales chinezii din Hong Kong, încuviință el energic, ridicând în sus o mână fără verighetă. Eu lucrez în domeniul microcipurilor. Familia mea are fabrici în China și-n Coreea de Sud. Ce faceți diseară?

— Voi dormi, sper, răspunse Kaja căscând.

— Dar mâine-seară?

— Sper că până atunci îl voi găsi și că voi fi în drum înapoi spre casă.

Bărbatul se încruntă.

— Dar ce-i cu atâta grabă, domnișoară?

Kaja refuză propunerea bărbatului s-o conducă cu mașina și luă în schimb un autobuz, unul cu etaj, până în centrul orașului. O oră mai târziu, stătea singură pe un hol din hotelul Empire Kowloon, trăgând adânc aer în piept. Introdusese cardul de acces în ușa camerei și tot ce-i mai rămânea acum era s-o deschidă. Își sili mâna să apese clanța. Apoi ușa se deschise larg și ea se uită în cameră.

Nu era nimeni.

Normal că nu era nimeni.

Intră cu trolerul până lângă pat, apoi merse la fereastră și privi afară. Mai întâi în jos, la roiul de oameni de pe strada aflată cu șaptesprezece etaje mai jos, apoi la zgârie-norii care în niciun caz nu semănau cu mult mai grațioșii ori mai pompoșii lor frați din Manhattan, Kuala Lumpur sau Tokio. Aceștia semănau cu niște mușuroaie de termite, înspăimântători și impresionanți în egală măsură, o mărturie grotescă a modului în care specia umană se poate adapta când șapte milioane de locuitori trebuie să-și găsească loc pe nu mai mult de o sută de kilometri pătrați. Kaja simțea cum o cuprinde oboseala, așa că-și azvârli pantofii și se lăsă să cadă pe pat. Chiar dacă era o cameră dublă și hotelul era de patru stele, patul lat de un metru douăzeci ocupa toată podeaua. Și abia acum înțelese clar că în toate acele mușuroaie de furnici ea trebuia să găsească o persoană, un om care, după toate aparențele, nu voia deloc să fie găsit.

O clipă sau două, își cântări opțiunile: să închidă ochii sau să se pună pe treabă. Se adună și se ridică în picioare, se dezbrăcă și intră în duș. După aceea, se postă în fața oglinzii și se convinse, fără vanitate, că acel chinez din Hong Kong avea dreptate: chiar era frumoasă. Nu era doar părerea ei, ci era un fapt aproape la fel de real precum era frumusețea în sine. Chipul cu pomeți înalți, sprâncenele groase și negre ca pana corbului, însă foarte fin arcuite deasupra unor ochi mari, aproape copilăroși, cu irisuri verzi ce

scânteiau cu intensitatea maturității. Părul castaniu cu nuanțe mierii și buzele pline, ce păreau să se sărute una pe alta, alcătuind o gură ce părea, cumva, mare. Gâtul lung și subțire, trupul la fel de mlădios și sânii mici, ce nu păreau mai mult de două movilițe, mici umflături pe o mare de piele albă, palidă ca iarna, perfectă. Curbura blândă a șoldurilor. Picioarele lungi, care convinseseră două agenții de modelling din Oslo să bată drumul până la școala ei din Hokksund, doar ca să-i accepte refuzul cu o clătinare tristă din cap. Și cel mai mult o încântase momentul în care unul dintre ei îi spusese, la plecare:

— Bine, dar să ții minte, draga mea: nu ești o frumusețe perfectă. Ai dinții mici și ascuțiți. N-ar trebui să zâmbești atâta.

După aceea, începuse să zâmbească cu inima împăcată.

Kaja luă niște pantaloni kaki, o bluză impermeabilă subțire și apoi pluti, lipsită de greutate și neauzită, până jos la recepție.

— Vila Chungking? întrebă recepționera, incapabilă să se abțină să ridice o sprânceană, după care îi arătă cu degetul. Kimberley Road, apoi Nathan Road, după care la stânga.

Toate hostelurile și hotelurile din țările membre ale Interpolului erau obligate în mod legal să țină o evidență a tuturor oaspeților străini, însă când Kaja sunase la secretariatul ambasadei norvegiene ca să verifice unde fusese înregistrat ultima oară bărbatul pe care-l căuta, secretara îi explicase că Vila Chungking nu era nici hotel, nici vilă în sensul de locuință a unor persoane bogate. Era un șir de magazine, de localuri cu livrare la domiciliu, de restaurante și, probabil, mai mult de o sută de hoteluri clasificate și neclasificate având între două și douăzeci de camere împrăștiate în patru blocuri-turn enorme. Camerele de închiriat puteau fi caracterizate printr-o serie de însușiri ce variau de la simple, curate și confortabile până la maghernițe și celule de o singură stea. Și, cel mai important dintre toate: la Vila Chungking putea dormi, mânca, trăi, munci și pierde vremea un om cu pretenții modeste de la viață fără să-și părăsească mușuroiul.

Kaja găsi intrarea în Chungking din Nathan Road, o stradă aglomerată cu produse de firmă, vitrine strălucitoare și saloane de prezentare cu geamuri

înalte. Intră. În aburii localurilor fast-food, printre cizmari ce băteau întruna cu ciocanele, transmisiuni radio ale rugăciunilor musulmane și urmărită încontinuu de privirile obosite din magazinele second-hand. Aruncă un zâmbet rapid spre un turist derutat ce ținea un ghid Lonely Planet și ai cărui pantaloni scurți în culori de camuflaj aprinse scoteau la iveală niște picioare subțiri și albe, ca de pui congelat.

Un paznic în uniformă se uită la biletul pe care i-l arătă Kaja și zise „Liftul C“, apoi arătă spre un coridor.

Coada din fața liftului era atât de lungă, încât nu reuși să intre decât la a treia încercare, când se înghesuiră în cufărul acela de fier ce scârțâia și se zgâlțâia urcând, ducând-o pe Kaja cu gândul la țiganii care își îngropau morții în picioare.

Hostelul era deținut de un musulman cu turban care, prompt și cu mare entuziasm, o conduse într-o cameră cât o cutiuță, unde, printr-un soi de miracol, reușiseră să găsească spațiu pentru un televizor montat pe peretele la picioarele patului și un aparat de aer condiționat gâlgâitor deasupra spetezei acestuia. Entuziasmul proprietarului dispăru când ea îi întrerupse discursul de comis-voiajor arătându-i poza unui bărbat inscripționată cu numele din pașaport și-l întrebă unde se află.

Văzându-i reacția, se grăbi să adauge că e soția lui. Secretara ambasadei îi explicase că fluturarea unui act oficial prin Chungking se va dovedi „neproductivă“. Când Kaja plusă, de dragul siguranței, că ea și tipul din fotografie aveau cinci copii împreună, atitudinea proprietarului hostelului suferi o schimbare colosală. O tânără păgână din Vest care adusese deja atâția copii pe lume merita din plin respectul lui. Bărbatul scoase un oftat adânc, clătină din cap și se jelui într-o engleză sacadată:

— Trist, trist, doamnă. Au venit și i-au luat pașaportul.

— Cine a venit?

— Cine? Triada, doamnă. Mereu e Triada.

Evident, ea știa de existența organizației, însă avusese vaga impresie că mafia chineză aparținea mai degrabă lumii desenelor animate și a filmelor kung-fu.

— Ia un loc, doamnă!

Bărbatul găsi iute un scaun, pe care ea se prăbuși imediat, apoi acesta adăugă:

— Au venit după el, era plecat, așa că i-au luat pașaportul.

— Pașaportul? De ce?

Tipul șovăia.

— Te rog, trebuie să aflu!

— Soțul tău pariază pe cai, îmi pare rău să spun asta.

— Pe cai?

— Happy Valley? Hipodromul. E o grozăvie.

— Și datorează bani? Triadei?

El încuviință și apoi clătină din cap de mai multe ori, confirmând și regretând, alternativ, această realitate.

— Și i-au luat pașaportul?

— Va trebui să-și plătească datoria dacă vrea să părăsească Hong Kong.

— Poate obține un pașaport nou de la ambasada Norvegiei.

Turbanul se clătina într-o parte și-n alta.

— Aici, în Chungking, poți face rost de un pașaport fals pentru optzeci de dolari americani. Dar nu asta e problema. Problema e că Hong Kong e o insulă, doamnă. Cum ai ajuns aici?

— Cu avionul.

— Și cum vei pleca?

— Cu avionul.

— Un aeroport. Bilete. Toate numele în calculator. Multe puncte de control. Mulți în aeroport, care primesc bani de la Triadă pentru a recunoaște chipuri. Înțelegi?

Ea încuviință încet.

— E greu să scapi.

Proprietarul hostelului scutură din cap cu un hohot de râs.

— Nu, doamnă. E imposibil să scapi. Dar te poți ascunde în Hong Kong. Șapte milioane de oameni. Ușor să te pierzi în mulțime.

Lipsa de somn își spunea cuvântul și Kaja închise ochii. Pesemne că proprietarul înțelesese greșit situația, căci acesta îi așeză consolator o mână pe umăr și murmură:

— Gata, gata.

Ezită ușor, apoi se aplecă în față și-i șopti:

— Cred că el e încă aici, doamnă.

— Da, știu că e.

— Nu, vreau să spun aici, în Chungking. Îl văd.

Ea ridică imediat capul.

— De două ori, rosti el. La Li Yuan. Acolo mănâncă. Orez ieftin. Să nu mai spui la nimeni că ți-am zis eu. Soțul tău e un om bun. Dar probleme.

Își dădu atât de mult ochii peste cap încât aproape îi dispărură cu totul sub turban și adăugă:

— O mulțime de probleme.

Li Yuan însemna o tejghea, patru mese de plastic și un chinez care o binecuvântă cu un surâs încurajator când, după șase ore, două porții de orez prăjit, trei cafele și doi litri de apă, ea se trezi tresărind, își săltă capul de pe masa unsuroasă și îl privi.

— Obosită? râse el, scoțând la iveală un șir de dinți cu multe găuri între ei.

Kaja căscă, își comandă a patra ceașcă de cafea și continuă să aștepte. Doi chinezi intrară și rămaseră în picioare la tejghea fără să vorbească sau să comande. Nici măcar nu se sinchisiră să-i arunce vreo privire, lucru pentru care se bucură, în sinea ei. Trupul îi era atât de înțepenit de la statul în avion, că durerea o săgeta indiferent de ce poziție ar fi adoptat. Își roti capul dintr-o parte în alta, pentru a-și stimula circulația. Apoi și-l dădu pe spate. Gâtul îi pocni. Se uită la tuburile de neon alb-albăstrui de pe tavan înainte de a-și coborî capul. Apoi se uită direct la un chip palid și bântuit. Acesta se oprise în dreptul obloanelor de oțel trase de pe coridor și cerceta cu privirea micuțul local al lui Li Yuan. Privirea bărbatului se opri la cei doi chinezi de la tejghea. După care porni grăbit mai departe.

Kaja se ridică, însă un picior îi amorțise de tot și-i cedă sub propria greutate. Își înșfăcă geanta și se luă șchiopătând după bărbat, cât de repede putea.

— Să te întorci curând! îl auzi strigând pe Li Yuan.

I se păruse atât de firav! În fotografii apărea solid și înalt, iar la emisiunea TV păruse că scaunul pe care stătuse era făcut pentru pigmei. Însă nu avea nicio îndoială că era el: țeasta rasă, cu o adâncitură, nasul proeminent, ochii cu o adevărată pânză de păianjen de capilare și irisurile de alcoolic înveterat, de un albastru-deschis. Bărbia fermă și gura surprinzător de blândă, aproape frumoasă.

Ieși poticnindu-se pe Nathan Road. În licărul luminii neoanelor, surprinse imaginea unei geci de piele ce se înălța deasupra mulțimii. Nu părea să meargă repede, totuși ea fu nevoită să iuțească pasul pentru a menține ritmul. Când se termină șirul de magazine aglomerate, el coti și ea lăsă să crească distanța dintre ei pe măsură ce pătrundeau pe străzi mai înguste și mai puțin aglomerate. Remarcă o firmă pe care scria Melden Row. Se simți tentată să intre și să se prezinte, să termine odată cu toate. Dar se hotărî totuși să respecte planul inițial: să afle unde locuiește el. Ploaia încetase și brusc, un șir de nori se trase într-o parte și cerul arăta acum înalt și negru ca de catifea, punctat ici-colo de stele sclipitoare.

După ce merse douăzeci de minute, bărbatul se opri dintr-odată la un colț, iar Kaja se temu că fusese descoperită. Și totuși, el nu se întoarse, ci doar scoase ceva din buzunarul gecii. Se holbă uluită. Un biberon?

El dispăru după colț.

Kaja îl urmă într-o enormă piață deschisă ticsită de oameni, majoritatea tineri. În capătul celălalt al pieței, deasupra ușilor late de sticlă, strălucea o firmă scrisă în engleză și în chineză. Kaja recunoscu titlurile unor filme noi, pe care n-avea să le vadă niciodată. Privirea ei îi găsi geaca de piele și apoi îl zări lăsând sticla pe soclul unei sculpturi de bronz care înfățișa o spânzurătoare cu ștreangul gol. El trecu apoi de două bănci ocupate și se așeză pe a treia, de unde luă un ziar. După vreo douăzeci de secunde se ridică iar, se întoarse la sculptură, înhăță sticla din mers, o vârî la loc în buzunar și se întoarse pe unde venise.

Începuse să plouă când îl zări intrând în Vila Chungking. Ea începu să-și repete discursul. Nu mai era coadă la lifturi; cu toate astea, el porni în sus pe scări, făcu dreapta și intră pe o ușă batantă. Ea se repezi după el și se trezi brusc în fața unui șir de trepte pustii și dărăpănate, unde se vedea betonul umed și se simțea un miros de pipi de pisică de-a dreptul copleșitor. Își ținu răsuflarea, dar tot ce auzi fu picuratul unui lichid. Chiar când se decise să pornească în sus, auzi o ușă trântindu-se sub ea. O luă la fugă în jos pe scări și descoperi singurul lucru care ar fi putut produce bubuitura: o ușă de metal îndoită. Prinse mânerul în mână, simți cum începe să tremure, închise ochii și se blestemă în gând. Apoi smuci de ușă și păși în beznă. Adică, afară.

Ceva îi fugi peste picioare, însă nici nu țipă, nici nu se mișcă.

Inițial, crezu că intrase în casa liftului. Dar când ridică privirea, zări ziduri de cărămidă înnegrite, acoperite de o încrengătură de țevi de apă, cabluri, bucăți de metal strâmbe și schele prăbușite și ruginite. Era o curte de doar câțiva metri pătrați, între blocurile-turn. Singura lumină provenea de la micul pătrat înstelat de deasupra.

Deși pe cer nu era niciun nor, apa se revărsa în jos pe asfalt și pe fața ei, făcând-o să-și dea seama că era apă adunată de la micile aparate de aer condiționat ruginite presărate pe fațadele clădirilor. Se retrase și se rezemă de ușa de fier.

Așteptă.

Și, în cele din urmă, din întuneric, auzi:

— Ce dorești?

Nu mai auzise niciodată acest glas. Bine, îl auzise la emisiunea de televiziune în care se discutase despre ucigași în serie, dar suna cu totul diferit în realitate. Se simțea o anumită răgușeală, care îl făcea să pară mai bătrân decât cei patruzeci de ani pe care ea știa că abia-i împlinise. Dar se mai simțea și calmul acela dătător de siguranță, parcă mulțumit de sine, care completa de minune chipul bântuit pe care îl zărise în fața localului lui Li Yuan. Adânc, cald.

— Sunt norvegiancă.

Niciun răspuns. Înghiți în sec. Știa că primele cuvinte aveau să fie cele mai importante.

— Mă numesc Kaja Solness. Am fost însărcinată să te găsesc. De către Gunnar Hagen.

Nicio reacție la numele șefului lui de la Divizia Crime. Plecase?

— Lucrez ca inspector specializat în omucideri, pentru Hagen, adăugă ea pentru întunericul acela.

— Felicitări!

— Nu e nevoie de felicitări. Nu dacă ai citit ziarele norvegiene din ultimele luni.

Mai bine și-ar fi mușcat limba. Încerca să fie amuzantă? Trebuie să fie lipsa de somn. Sau emoțiile.

— Vreau să zic felicitări pentru o misiune îndeplinită, rosti el. Am fost găsit. Acum te poți întoarce.

— Așteaptă! strigă ea. Nu vrei s-auzi ce am de zis?

— Aș prefera să nu.

Însă cuvintele pe care și le notase și le repetase se rostogoliră:

— Au fost ucise două femei. Probele criminalistice sugerează același făptaș. În afară de asta, nu avem nicio pistă. Chiar dacă presa a primit informații minime, urlă că un alt criminal în serie își face de cap. Unii au comentat că e posibil ca acesta să fi fost inspirat de Omul de zăpadă. Am chemat experți de la Interpol, dar n-au făcut niciun progres. Presiunea din partea presei și a autorităților…

— Ceea ce înseamnă nu, răspunse glasul.

Se trânti o ușă.

— Hei, hei? Ești acolo?

Se grăbi să înainteze și găsi o ușă. O deschise înainte ca groaza să apuce să se instaleze și se trezi pe un alt șir de trepte. Zări lumină ceva mai sus și sui câte trei trepte odată. Lumina pătrundea prin geamul unei uși batante, pe care o deschise. Pătrunse pe un hol pustiu, unde încercările de restaurare a tencuielii desprinse fuseseră zadarnice și din care umezeala se ridica din pereți precum o respirație urât mirositoare. Doi bărbați se rezemau de perete, cu țigări atârnându-le din colțurile gurilor, iar înspre ea venea plutind o duhoare dulceagă. Îi observară prezența cu niște priviri greoaie. Prea greoaie ca să se miște, spera ea. Cel mai mărunt dintre ei era negru,

probabil de origine africană, presupuse Kaja. Cel mai solid era alb și avea o cicatrice în formă de piramidă pe frunte, ca un triunghi reflectorizant. Citise în revista Poliția că pe străzile din Hong Kong umblau aproape treizeci de mii de polițiști și că acesta era considerat una dintre cele mai sigure metropole din lume. Însă asta se întâmpla pe străzi.

— Cauți hașiș, doamnă?

Ea clătină din cap, încercând să schițeze un zâmbet încrezător și să se comporte așa cum le sfătuise pe tinere să se comporte atunci când mergea prin preajma școlilor: să arate că știe încotro se îndreaptă, nu că s-ar fi rătăcit de turmă, ca o pradă.

Bărbații îi întoarseră zâmbetul. Singura ieșire de pe acel hol fusese zidită cu cărămidă. Cei doi își scoaseră mâinile din buzunare și țigările din gură.

— Atunci, cauți să te distrezi?

— Ușa greșită, atâta tot, răspunse ea, răsucindu-se ca să se îndepărteze.

O mână îi strânse încheietura. Groaza avea gust de cocleală. În principiu, știa cum să scape din această situație. Se antrenase pe un preș de cauciuc din sala de gimnastică puternic luminată alături de un instructor, înconjurată de colegi.

— Ușa potrivită, doamnă. Ușa potrivită. Distracția e pe aici.

Răsuflarea din nasul ei duhnea a pește, ceapă și marijuana. În sala de antrenament, avusese un singur adversar.

— Nu, mersi! răspunse ea, forțându-se să mențină un ton sigur.

Negrul se apropie și el, prinzându-i cealaltă încheietură, și zise cu o voce în care se simțea un ton fals:

— Îți arătăm noi drumul.

— Doar că nu sunt prea multe de văzut, nu-i așa?

Toți trei se întoarseră către ușa batantă.

Ea știa că în pașaportul lui scria unu nouăzeci și doi, însă cum stătea acolo, în ușa ce fusese construită conform dimensiunilor celor din Hong Kong, părea să aibă cel puțin doi metri și zece — de cel puțin două ori mai lat în spate decât cu o oră în urmă. Brațele îi atârnau pe lângă șolduri, ușor depărtate de trup, dar nu se clintea, nu se holba, nu mârâia, ci doar se uita calm la bărbatul alb:

— Nu-i așa, jau-ye?

Ea simți cum degetele bărbatului alb se încordează și se descleștează în jurul încheieturii sale și observă cum bărbatul negru își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Ng-goy, rosti bărbatul din ușă.

Kaja simți cum mâinile celor doi îi dau drumul, șovăind.

— Haide, adăugă el, prinzând-o ușor de braț.

Simți căldura emanată de obrajii ei îmbujorați, în timp ce se îndepărtau amândoi. Căldură produsă de încordare și rușine. Rușine pentru cât de ușurată se simțea, de cât de târziu îi acționase creierul în acea situație, de cât de dornică fusese să-l lase să se descurce cu cei doi traficanți inofensivi, care nu voiau decât s-o șifoneze un pic.

O însoți cale de două etaje în sus și apoi prin ușa batantă, unde o așeză în fața unui lift, apoi apăsă săgeata pentru coborâre, rămase lângă ea și-și menținu privirea ațintită la numărul 11 iluminat de deasupra ușii liftului.

— Muncitori străini angajați temporar, zise el. Sunt singuri și plictisiți.

— Știu, rosti ea pe un ton sfidător.

— Apasă P pentru parter, apoi fă dreapta și mergi drept, până dai în Nathan Road.

— Te rog să mă asculți! Ești singura persoană de la Omoruri cu experiența necesară să prindă criminali în serie. La urma urmelor, doar tu l-ai prins pe Omul de zăpadă.

— Adevărat, recunoscu el.

Ea surprinse o ușoară schimbare în ochii lui, după care el își trecu un deget de-a lungul maxilarului și a urechii drepte.

— După care mi-am dat demisia.

— Demisia? Ai plecat în concediu, vrei să zici.

— Demisia. Adică am renunțat.

Abia acum observă ea umflătura nenaturală din maxilarul lui drept.

— Gunnar Hagen zice că atunci când ai plecat din Oslo el a fost de acord să te lase în concediu până la noi ordine.

Bărbatul zâmbi, iar Kaja văzu cum i se schimbă complet chipul.

— Asta pentru că Hagen nu poate să priceapă…

Se opri, apoi zâmbetul dispăru cu totul. Ochii îi erau ațintiți la lumina de deasupra liftului, care acum era aprinsă în dreptul etajului 5.

— În orice caz, acum nu mai lucrez pentru poliție.

— Avem nevoie de tine…

Trase aer în piept. Știa că pășește pe o pojghiță de gheață subțire, dar că trebuia să acționeze înainte să-l piardă iar.

— Și tu ai nevoie de noi.

Privirea lui se mută iar la ea.

— Ce Dumnezeu te face să crezi asta?

— Datorezi bani Triadei. Cumperi droguri de pe stradă într-o sticlă pentru bebeluși. Trăiești…, se strâmbă, completând: …aici. Și nu mai ai nici pașaport.

— Îmi place aici. De ce-aș avea nevoie de un pașaport?

Liftul țiui, ușa se deschise, iar un aer fierbinte, puturos, se ridică dinspre trupurile aflate înăuntru.

— Nu plec! îl anunță Kaja mai tare decât anticipase, și apoi băgă de seamă chipurile care se uitau la ea cu un amestec de nerăbdare și evidentă curiozitate.

— Ba da, pleci, rosti el, proptindu-și o mână în mijlocul spatelui ei și împingând-o ușor, dar ferm înăuntru. Se trezi înconjurată imediat de trupuri care o împiedicau să facă până și cea mai mică mișcare, darămite să se întoarcă. Își răsuci capul chiar la timp ca să vadă cum se închid ușile.

— Harry! strigă ea.

Dar el deja dispăruse.

4. Sex Pistols

Bătrânul proprietar al hostelului își lipi gânditor un deget de frunte pe sub turban și o privi îndelung și insistent. Apoi luă telefonul și formă un număr. Rosti câteva cuvinte în arabă și închise.

— Așteaptă! îi ceru el. Poate că da, poate că nu.

Kaja zâmbi și încuviință.

Rămaseră studiindu-se unul pe altul de o parte și de cealaltă a mesei înguste care servea pe post de recepție.

Sună telefonul. Bărbatul răspunse, ascultă și apoi îl așeză la loc fără un cuvânt.

— O sută cincizeci de mii de dolari, rosti el.

— O sută cincizeci? repetă ea, complet uluită.

— Dolari din Hong Kong, doamnă.

Kaja făcu un calcul în minte. Asta ar fi însemnat vreo sută treizeci de mii de coroane daneze. Aproape dublu față de cât era autorizată să plătească.

Era trecut de miezul nopții și se scurseseră aproape patruzeci de ore de când nu mai dormise, când îl găsi. Scotocea prin blocul H de trei ore. Desenase o hartă a interiorului cât se mișca prin hosteluri, cafenele, localuri, saloane de masaj și camere de rugăciune, până ce ajunse în cele mai ieftine încăperi, ocupate de muncitorii importați din Africa și Pakistan, cei care nu aveau de fapt camere, ci doar cabine minuscule fără uși, fără televizor, fără aer

condiționat și fără viață personală. Portarul de noapte negru care o lăsase pe Kaja să intre privise îndelung fotografia, dar și mai îndelung bancnota de o sută de dolari pe care ea o ținea în mână, apoi îi arătase cu degetul una dintre cabine.

Harry Hole, te-am prins!

Zăcea întins pe spate pe saltea, respirând aproape fără zgomot. Avea o încruntătură adâncă, iar maxilarul arăta și mai proeminent, sub urechea dreaptă acum. Din celelalte cabine auzea bărbați tușind și sforăind. Din tavan picura apă, lovind podeaua de cărămidă cu oftaturi adânci, pline de nemulțumire. Intrarea în cabină lăsa să pătrundă o fâșie de lumină rece, albastră, de la neonul din recepție. Kaja văzu un dulap în fața geamului, un scaun și o sticlă de plastic cu apă lângă saltea. În aer se simțea un miros dulce-amărui, ca de cauciuc ars. Dintr-un muc de țigară rămas într-o scrumieră de lângă biberonul lăsat pe podea se ridica un firicel de fum. Se lăsă să cadă pe scaun și descoperi că el ținea ceva în mână. O grămăjoară unsuroasă, de un galben-maroniu. Kaja văzuse de suficiente ori hașiș în anul în care lucrase pe o mașină de patrulă ca să știe că acesta nu era hașiș.

Era aproape două dimineața când el se trezi.

Ea auzi o ușoară schimbare în ritmul respirației lui, apoi albul ochilor săi străluci în întuneric.

— Rakel? șopti el, apoi adormi la loc.

O jumătate de oră mai târziu, el deschise ochii larg, dădu să se ridice, aruncă o privire în jur și încercă să apuce ceva de pe saltea.

— Eu sunt, șopti Kaja. Kaja Solness.

Trupul de la picioarele ei încremeni la jumătatea mișcării, după care se prăbuși la loc pe saltea.

— Ce naiba cauți aici? gemu el, cu glasul încă îngroșat de somn.

— Te iau cu mine, răspunse ea.

El chicoti, cu ochii închiși.

— Mă iei cu tine? Tot mai încerci?

Ea scoase un plic, se aplecă în față și-l ținu ridicat în fața lui. El deschise un ochi.

— Bilet de avion, adăugă ea. Spre Oslo.

Ochiul se închise la loc.

— Mersi, dar rămân aici.

— Dacă eu te pot găsi, e doar o chestiune de timp până te vor găsi și ei.

El nu răspunse. Kaja așteptă, ascultându-i răsuflarea și apa care picura și ofta. După care el deschise iar ochiul, se frecă sub urechea dreaptă și se săltă pe coate.

— Ai o țigară?

Ea clătină din cap. El azvârli cearșaful care îl acoperea, se ridică în picioare și merse la dulap. Pielea îi era surprinzător de palidă, având în vedere că locuia într-un climat subtropical și era atât de slab, încât i se vedeau coastele, chiar și pe spate. Constituția lui sugera că odată fusese în formă, dar acum, mușchii nefolosiți păreau niște umbre ascuțite pe sub pielea albă. Bărbatul deschise dulapul. Rămase uluită să descopere că hainele acestuia erau împăturite în teancuri ordonate. El îmbrăcă un tricou și o pereche de blugi, cei pe care îi purtase și cu o zi în urmă, apoi, cu oarecare dificultate, scoase un pachet de țigări mototolit din buzunar.

Se încălță cu o pereche de șlapi și se apropie de ea, în timp ce își aprindea bricheta.

— Haide! șopti el când trecu pe lângă Kaja. Cina.

Era aproape trei dimineața. Obloane de fier cenușiu fuseseră trase peste vitrinele magazinelor și restaurantelor din Chungking. În afară de cel al lui Li Yuan.

— Așadar, cum de-ai ajuns în Hong Kong? întrebă Kaja, uitându-se la Harry care, într-un mod lipsit de eleganță, dar eficient, își îndesa tăiței transparenți în gură dintr-un castron alb de supă.

— Am zburat. Ți-e frig?

Kaja își scoase imediat mâinile de sub coapse.

— Dar de ce aici?

— Eram în drum spre Manila. Hong Kong trebuia să fie doar un popas.

— Filipine. Ce-aveai de gând să faci acolo?

— Să mă arunc într-un vulcan.

— În care?

— Pe care poți să-l numești?

— Pe niciunul. Doar ce-am citit că sunt o mulțime. Unii nu sunt în… ăăă, Luzon?

— Foarte bine. Sunt optsprezece vulcani cu totul, iar trei dintre ei se află în Luzon. Eu voiam să urc pe muntele Mayon. Două mii cinci sute de metri. Un stratovulcan.

— Vulcan cu pante abrupte formate din strat după strat de lavă după o erupție.

Harry se opri din mestecat și se uită la ea.

— Vreo erupție în vremurile moderne?

— O grămadă. Treizeci?

— Arhivele spun patruzeci și șapte din 1616 încoace. Ultima, în 2002. Pot fi considerate responsabile pentru cel puțin trei mii de crime.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a acumulat presiune în timp.

— Mă refer la tine.

— La mine mă refer și eu.

Kaja zări umbra unui zâmbet.

— Am explodat și am început să beau în avion. Am fost dat jos cu forța la Hong Kong.

— Există nenumărate zboruri spre Manila.

— Mi-am dat seama că în afară de vulcani, Manila nu are nimic în plus față de Hong Kong.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi distanța față de Norvegia.

Kaja încuviință. Citise rapoartele despre cazul Omului de zăpadă.

— Și cel mai important, adăugă el, arătând cu un bețișor, Hong Kong are tăiețeii transparenți ai lui Li Yuan. Încearcă-i! E un motiv suficient ca să depui cerere pentru cetățenie.

— Asta și opiul?

Nu îi stătea în caracter să fie atât de directă, însă știa că va trebui să-și ignore cu totul timiditatea înnăscută. Aceasta era singura ei șansă de-a duce la bun sfârșit ceea ce venise să facă.

El ridică din umeri și se întoarse la tăieței.

— Fumezi în mod regulat opiu?

— Neregulat.

— Și de ce o faci?

El îi răspunse cu gura plină:

— Ca să nu beau. Sunt alcoolic. Iată, de exemplu, alt avantaj în Hong Kong față de Manila. Condamnări mai scurte pentru droguri. Și pușcării mai curate.

— Știam despre alcoolismul tău, dar ești și dependent de droguri?

— Definește dependența de droguri!

— Chiar trebuie să consumi droguri?

— Nu, dar așa vreau eu.

— De ce?

— Ca să-mi amorțesc simțurile. Am impresia că particip la un interviu de angajare pentru un post pe care nu mi-l doresc, Solness. Tu ai fumat vreodată opiu?

Kaja clătină din cap. Încercase marijuana de câteva ori pe vremea când călătorea cu rucsacul în spate prin America de Sud, însă nu avea amintiri prea plăcute despre acele ocazii.

— Dar chinezii o fac. Acum două sute de ani, britanicii au importat opiu din India pentru a îmbunătăți balanța comercială. Și-așa au transformat pur și simplu jumătate din chinezi în dependenți.

Pocni din degetele mâinii rămase libere.

— Când, printr-o mișcare inteligentă, autoritățile chineze au interzis opiul, britanicii au pornit un război pentru dreptul lor de a-i ține sub control cu

ajutorul drogurilor. Imaginează-ți cum ar fi ca New Yorkul să fie bombardat de Columbia pentru că americanii au confiscat un pic de cocaină la graniță.

— Ce vrei să demonstrezi?

— Consider de datoria mea, ca european, să fumez niște porcării pe care le-am importat în această țară.

Kaja se auzi râzând. Chiar trebuia să doarmă puțin.

— Sunt pe urmele tale de când ai făcut schimbul. Am văzut cum faci. În sticlă erau bani când ai lăsat-o jos. Și opiu după aceea. Am dreptate?

— Mhm, făcu Harry cu gura plină de tăieței. Ai lucrat la Narcotice?

Ea clătină din cap.

— De ce biberon?

Harry își întinse mâinile deasupra capului. Castronul din fața sa era gol.

— Opiul pute de te trăsnește. Dacă ai o mingiuță de opiu în buzunar sau înfășurată în folie, câinii special dresați te pot mirosi chiar și într-o mulțime mare de oameni. Biberoanele nu pot fi duse la reciclat pentru bani, așa că nu există nicio șansă ca vreun copil sau vreun bețiv să o înșface în timpul unui schimb. Așa s-a întâmplat.

Kaja încuviință cu încetineală. El începuse să se relaxeze, acum mai trebuia doar ca ea să insiste. Oricine nu mai vorbise în limba maternă de ceva vreme devenea foarte vorbăreț când întâlnea un compatriot. Era firesc. Așa că trebuia să insiste.

— Îți plac caii?

Acum el mesteca o scobitoare.

— Nu prea. Sunt al naibii de capricioși.

— Dar îți place să pariezi pe ei?

— Îmi place, însă dependența de pariuri nu se numără printre viciile mele.

El zâmbi, iar ea fu din nou frapată de cum zâmbetul îl transforma cu totul, făcându-l uman, abordabil, aproape un băiat. Și îi mai amintea de frântura de cer pe care o zărise în Melden Row.

— Pariurile reprezintă o strategie proastă de câștig pe termen lung. Dar dacă nu mai ai chiar nimic de pierdut, rămâne singura strategie. Eu am pariat tot ce aveam, plus încă ceva din ce nu aveam, pe o singură cursă.

— Ai pariat tot ce aveai pe un singur cal?

— Pe doi. Un quinella. Alegi cei doi cai care să iasă pe locurile întâi și doi, indiferent care dintre ei va fi câștigător.

— Și ai împrumutat bani de la Triadă?

Pentru prima oară, văzu uluire în ochii lui Harry.

— Ce-l face pe un cartel de gangsteri chinezi să împrumute bani unui străin fumător de opiu care nu mai are nimic de pierdut?

— Păi, răspunse Harry, scoțând o țigară, ca străin, ai acces la loja VIP de la hipodromul Happy Valley timp de trei săptămâni după ce ți-a fost ștampilat pașaportul.

Își aprinse țigara și suflă fumul spre ventilatorul din tavan, care se învârtea atât de lent, încât muștele se lăsau purtate de palele acestuia.

— Există un cod vestimentar, așa că mi-am comandat un costum. Primele două săptămâni au fost de-ajuns ca să prind gustul. L-am cunoscut pe Herman Kluit, un sud-african care a câștigat o avere din minerale în Africa. El m-a învățat cum să pierd o groază de bani cu stil. Și pur și simplu mi-a plăcut ideea. În seara dinaintea cursei din cea de-a treia săptămână, Kluit m-a invitat la cină, unde și-a distrat invitații prezentându-și colecția de instrumente de tortură africane, din Goma. Și atunci am primit informații confidențiale de la șoferul lui Kluit. Favoritul uneia dintre curse era rănit, însă acest pont era ținut secret pentru că urma să alerge chiar și așa. Ideea

era că exista un favorit atât de clar încât, dacă miza comună ar fi ieșit în pierdere, asta ar fi însemnat că n-ai fi câștigat nimic dacă ai fi pariat pe el. În orice caz, ai fi putut câștiga totuși bani dacă ți-ai fi cumulat pariurile cu alții. De exemplu, cu ajutorul unui quinella. Însă, firește, asta ar fi necesitat o sumă consistentă de bani ca să câștigi ceva. Eu am primit un împrumut de la Kluit pe baza chipului meu de om cinstit. Și a unui costum făcut pe comandă.

Harry începuse să-și studieze vârful aprins al țigării și păru să zâmbească amintindu-și acele lucruri.

— Și? întrebă Kaja.

— Și favoritul a câștigat la șase lungimi, răspunse Harry, ridicând din umeri. Când i-am explicat lui Kluit că eu nu aveam nici măcar o lețcaie, a părut că regretă sincer și mi-a explicat politicos că el, ca om de afaceri, era obligat să-și respecte principiile. M-a liniștit că asta nu includea folosirea acelor dispozitive congoleze de tortură, ci doar că va vinde datoriile către Triadă, cu o reducere. Ceea ce nu era cu mult mai bine. Însă în cazul meu avea să mai aștepte încă treizeci și șase de ore înainte să le vândă, ca să pot scăpa din Hong Kong.

— Dar ce nu ai plecat?

— Uneori am tendința să profit mai greu de ocazie.

— Iar apoi?

Harry își desfăcu brațele.

— Asta. Chungking.

— Planuri de viitor?

Harry ridică din umeri și stinse mucul de țigară. Iar Kaja își aminti de coperta albumului pe care i-o arătase Even, cu imaginea lui Sid Vicious de la Sex Pistols. În timp ce muzica rula în fundal: „Niciun viitor, niciun viitor“.

Harry zdrobi chiștocul.

— Ai auzit ce aveai nevoie să auzi, Kaja Solness.

— Aveam nevoie? făcu ea, încruntându-se. Nu înțeleg.

— Nu înțelegi?

Harry se ridică în picioare.

— Crezi cumva că aberez aici despre opiu și datorii pentru că sunt doar un norvegian care s-a întâlnit cu alt norvegian?

Ea nu-i răspunse.

— Am făcut-o deoarece am vrut să-ți dai seama că eu nu sunt persoana care vă trebuie. Ca să nu te întorci în țară cu senzația că nu ți-ai făcut treaba. Ca să nu mai dai de belea pe scări și eu să pot dormi liniștit, fără să-mi fac griji că îi vei conduce pe creditori direct la mine.

Ea îl urmărea. Avea ceva de om sever, de ascet chiar, care contrasta profund cu expresia de amuzament din ochii lui, care sugera că nu trebuie să iei chiar totul în serios. Sau mai exact: că lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Așteaptă!

Kaja își deschise geanta și scoase un carnețel mic și roșu, pe care i-l dădu și apoi rămase să-i observe reacția. Văzu cum o expresie de incredulitate se așternu pe chipul lui, după ce-l răsfoi puțin.

— Căcat, arată exact ca pașaportul meu!

— Chiar așa e.

— Mă îndoiesc că Divizia Crime are buget pentru așa ceva.

— Valoarea datoriilor tale a mai scăzut, minți ea. Am obținut o reducere.

— Pentru binele tău, sper că ai obținut, pentru că n-am deloc de gând să mă întorc la Oslo.

Kaja îl fixă îndelung, simțind cum o cuprinde teama. Acum chiar nu mai avea ce face. Era silită să-și joace ultima carte, cea pe care Gunnar Hagen îi spusese să o lase la urmă, în caz că bătrânul nemernic se dovedea catâr.

— Mai e o chestie, adăugă Kaja, adunându-și curajul rămas.

Harry ridică brusc dintr-o sprânceană; pesemne că sesizase ceva în tonul ei.

— E vorba despre tatăl tău, Harry.

Deveni imediat conștientă că-i folosise prenumele. Încercă să se convingă singură că era o dovadă de sinceritate, că nu îl folosise doar pentru efect.

— Tatăl meu?

O spusese ca și cum ar fi fost o adevărată surpriză că el ar avea așa ceva.

— Da. Am luat legătura cu el, să aflăm dacă știe unde locuiești. Pe scurt, e bolnav.

Se uită la el peste masă și îl auzi oftând prelung. Iar acum tărăgănarea aceea se întorsese în glasul lui.

— Grav bolnav?

— Da. Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cea care îți dă vestea.

Tot nu îndrăznea să-și ridice privirea. Îi era teamă. Așteptă. Ascultă replicile mitraliate în cantoneză la televizorul din spatele tejghelei lui Li Yuan. Înghiți în sec și așteptă. Trebuia să se culce și ea cât mai repede.

— Când pleacă avionul?

— La opt, răspunse ea. Vin și te iau peste trei ore de aici.

— Merg eu singur unde trebuie. Mai sunt vreo două chestii de care trebuie să mă ocup.

Întinse mâna spre ea, iar Kaja îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pentru asta am nevoie de pașaport. Iar tu ar trebui să mănânci ceva. Să mai pui și tu niște carne pe tine.

Ea flutură din mână, apoi îi întinse pașaportul și biletul.

— Am încredere în tine, adăugă.

El îi aruncă o privire goală.

Apoi plecă.

Ceasul de deasupra Porții C4 de pe aeroportul Chek Lap Kok arăta ora opt fără un sfert și Kaja capitulase. Bineînțeles că nu venea. Era un reflex firesc al animalelor și al oamenilor să se ascundă când suferă. Iar Harry Hole cu siguranță suferea. Rapoartele cazului Omul de zăpadă descriau în detaliu uciderile acelor femei. Însă Gunnar Hagen adăugase și ceea ce nu fusese scris. Cum fosta parteneră a lui Harry Hole, Rakel, și fiul ei, Oleg, ajunseseră în ghearele odiosului criminal. Cum ea și fiul ei plecaseră imediat din țară după închiderea cazului. Și cum Harry își depusese demisia și-și luase tălpășița. Fusese mult mai afectat decât crezuse ea.

Kaja își dăduse deja tichetul de îmbarcare, iar acum înainta pe culoarul spre avion și începuse să formuleze în minte raportul despre misiunea ratată, când îl văzu alergând în jocul razelor de soare care pătrundeau în clădirea aeroportului. Ducea pe umăr un sac de voiaj simplu, o pungă de la duty free și trăgea cu sete dintr-o țigară. Harry se opri la poartă. Însă în loc să le dea angajaților tichetul de îmbarcare, el își lăsă geanta jos și îi aruncă o privire disperată Kajei.

Ea se întoarse la poartă.

— Probleme?

— Îmi pare rău, răspunse el. Nu pot veni.

— De ce?

El arătă către punga de la duty free.

— Doar ce mi-am amintit că în Norvegia nu ai voie să intri decât cu un cartuș de țigări de persoană. Eu am două… Așa că dacă nu…

El nici măcar nu clipi.

Kaja își dădu ochii peste cap, încercând să nu-și trădeze ușurarea.

— Dă-l încoace!

— Îți mulțumesc foarte mult! zise el, deschizându-și geanta care, observă ea în treacăt, nu conținea nicio sticlă, și îi întinse un cartuș desfăcut, din care lipsea un pachet de Camel.

Merse în fața lui spre avion, ca să nu o poată vedea zâmbind întruna.

Kaja rămase trează suficient cât să vadă avionul decolând, cu Hong Kongul dispărând sub ei și privirea lui Harry, care urmărea căruciorul ce se apropia în zdrăngănit vesel de sticle. Și pe el închizând ochii și răspunzându-i stewardesei cu un abia audibil „Nu, mulțumesc!“.

Se întrebă dacă Gunnar Hagen avea dreptate, dacă bărbatul de lângă ea chiar era ce le trebuie.

Apoi adormi, fără să mai știe nimic, și visă că stătea în fața unei uși închise. Auzi țipătul singuratic reverberând în pădure și i se păru extrem de ciudat, întrucât soarele strălucea pe cer. Deschise ușa…

Se trezi cu capul sprijinit pe umărul lui și cu saliva uscată la colțurile gurii. Vocea căpitanului anunța că se apropiau de pista aeroportului Heathrow, din Londra.

5. Parcul

Lui Marit Olsen îi plăcea să schieze în munți. Însă detesta joggingul. Își detesta gâfâielile șuierătoare după doar o sută de metri de alergat, vibrațiile ca de cutremur ale solului sub tălpile ei, privirile ușor amuzate ale trecătorilor și imaginile care îi apăreau automat când se vedea prin ochii lor: gușa tremurătoare, colacul care îi sălta întruna în costumul de trening întins la maximum și expresia neajutorată, cu gura larg deschisă, de pește scos din apă pe care o observase și ea la persoanele supraponderale în timpul exercițiilor fizice. Acela era unul dintre motivele pentru care își programase trei sesiuni de alergare pe săptămână prin parcul Frogner la ora zece seara: locul era de-a dreptul pustiu. Cei care mai erau pe-acolo vedeau cât mai puțin posibil din trupul ei, în vreme ce gâfâia prin întunericul ca de smoală dintre puținele becuri ce luminau aleile celui mai mare parc din Oslo. Iar dintre cei care o vedeau totuși, și mai puțini erau cei care o recunoșteau pe parlamentara socialistă de Finmark. Bine, de fapt, n-o „recunoșteau". Existau puține persoane care să fi văzut-o vreodată pe Marit Olsen. Când vorbea — de obicei din partea regiunii ei natale —,nu atrăgea atenția așa cum o făceau colegii ei mai fotogenici. Pe lângă asta, ea nu zisese și nici nu făcuse ceva greșit în timpul celor două mandate petrecute ca reprezentant al Stortinget[1]. Cel puțin așa își explica lucrurile. Explicația editorului ziarului Finnmark Dagblad, cum că ea ar fi un politician de categoria pană, nu era decât un joc de cuvinte malițios la adresa aspectului său fizic. Redactorul nu exclusese totuși posibilitatea ca ea să ajungă într-o bună zi într-un guvern socialist, dat fiind că îndeplinea cele mai elementare cerințe: nu era educată, nici bărbat și nici nu era din Oslo.

Ei bine, probabil că avusese dreptate că puterile ei nu constau din crearea unor complicate castele în aer. Însă avea totuși o înfățișare de om din popor, era suficient de populară cât să cunoască opiniile bărbaților și femeilor obișnuiți și putea fi glasul acestora în noianul de votanți egocentriști și automulțumiți din Oslo. Marit Olsen era întotdeauna directă. La urma

urmei, asta era adevărata ei calitate și asta o ajutase să ajungă unde era acum. Cu discursul inteligent și ager — pe care cei din sud îl numeau „norvegian din nord“ și „aspru“ —, câștigase detașat puținele dezbateri la care fusese lăsată să participe. Așa că era doar o chestiune de timp înainte să fie remarcată. Doar să scape de kilogramele alea în plus. Sondajele de opinie arătau că lumea avea mai puțină încredere în persoanele publice supraponderale; erau percepute subconștient ca fiind lipsite de autocontrol.

Ajunse la o pantă, strânse din dinți și încetini ritmul, ajungând până la urmă doar să meargă de fapt, dacă era să fie sinceră. Mers alert. Da, asta era. Marșul către putere. Greutatea ei scădea, eligibilitatea ei pentru cabinet creștea.

Auzi scrâșnetul pietrișului în urma sa și spatele îi înțepeni automat, iar pulsul îi crescu imediat. Era același zgomot pe care îl mai auzise și cu trei zile în urmă, în timp ce alerga. Și cu două zile înainte. În ambele dăți, cineva alergase în urma ei aproape două minute, înainte ca zgomotul să înceteze. Data trecută, Marit se întorsese și văzuse un trening și o glugă negre, ca și cum în urma ei se antrena cineva din trupele de comando. Doar că nimeni, mai cu seamă un membru al trupelor de comando, n-ar fi avut vreun motiv să alerge atât de încet ca Marit.

Desigur, nu avea de unde să fie sigură că era vorba de aceeași persoană, însă ceva legat de sunetul făcut de pași îi spunea că așa stăteau lucrurile. Mai avea un pic de urcat până la Monolit, după care urma o bucată de alergat la vale până acasă, în Skøyen, unde o așteptau soțul ei și un rottweiler îmbuibat și liniștitor de neatrăgător. Pașii se apropiară. Acum nu se mai bucura la fel de mult că era zece seara și parcul era întunecos și pustiu. Lui Marit Olsen îi era frică de mai multe lucruri, însă în primul rând de străini. Da, într-adevăr, știa că e dovadă de xenofobie și contrar politicii partidului, dar teama de orice era străin constituia o strategie rațională de supraviețuire. Acum își dorea să fi votat împotriva tuturor amendamentelor depuse de partid în favoarea imigranților și să fi folosit mai mult modul ei direct de-a vorbi.

Trupul i se mișca din ce în ce mai lent, o dureau mușchii coapselor, plămânii îi urlau după aer și știa că în curând n-avea să se mai miște deloc.

Creierul ei încerca să lupte cu teama, să-i spună că nu era chiar victima vădită a unui viol.

Frica o energizase, iar acum putea vedea dincolo de deal, în josul aleii Madserud. O mașină ieșea cu spatele de pe poarta unei grădini. Putea să reușească, mai avea puțin peste o sută de metri. Marit Olsen alergă pe iarba alunecoasă, în josul pantei, abia reușind să rămână în picioare. Nu mai auzea deloc pași în spate, căci totul era înghițit de gâfâielile ei. Mașina ieșise deja în stradă, iar acum auzi scrâșnetul vitezelor atunci când șoferul schimbă din marșarier în viteza întâi. Marit mai avea puțin și ajungea la poalele dealului, doar câțiva metri până în stradă, la binecuvântatele conuri de lumină ale felinarelor stradale. Greutatea ei considerabilă reprezentase un impediment când începuse coborârea, însă acum o trăgea nemilos înainte. Așa de tare încât picioarele ei nu mai menținură ritmul. Căzu cu capul înainte, pe stradă, în lumină. Burta ei, strânsă în poliester plin de sudoare, lovi asfaltul, pe jumătate alunecă, pe jumătate se rostogoli. Apoi Marit rămase nemișcată, cu gust amărui de praf în gură și cu palmele arzând, zgâriate de la contactul cu pietrișul.

Cineva stătea deasupra ei. O înșfăcă de umeri. Gemând, ea se rostogoli pe o parte și-și ridică brațele peste față să se apere. Nu era din trupele de comando, ci doar un bătrânel cu fes pe cap. Portiera mașinii din spatele lui stătea deschisă.

— Ești bine, domnișoară?

— Ce crezi? răspunse Marit Olsen, simțind cum îi crește furia.

— Stai puțin! Te-am mai văzut undeva.

— Ei, ce descoperire! făcu ea, ignorându-i mâna întinsă și căznindu-se zgomotos să se ridice în picioare.

— Nu participi la emisiunea aceea de comedie?

— Tu…, zise ea, holbându-se în beznă, către vidul tăcut al parcului și masându-și șoldul, …vezi-ți de treabă, tataie!

---

[1] Organul legislativ suprem al Norvegiei, fondat în 1814 prin Constituția Norvegiei și are sediul la Oslo. (N.t.)

6. Întoarcerea acasă

Un Volvo Amazon, ultimul care ieșise pe poarta fabricii Volvo în 1970, se oprise în fața aleii pietonale a terminalului de sosiri de la aeroportul Gardemoen din Oslo.

Un alai de copilași de creșă în pelerine de ploaie foșnitoare trecu pe lângă mașină. Unii dintre ei aruncară priviri curioase în direcția ciudatului automobil vechi cu dungi de mașini de raliuri de-a lungul capotei și celor doi bărbați din spatele ștergătoarelor care alungau ploaia de dimineață.

Bărbatul de pe locul pasagerului, Politioverbetjent, POB pe scurt, Gunnar Hagen, știa că imaginea copiilor ținându-se de mână ar fi trebuit să-l facă să zâmbească și să-i sugereze solidaritate, apreciere pentru ceilalți și o societate în care toată lumea avea grijă de toată lumea. Însă prima asociere a lui Hagen fu o trupă plecată în căutarea unei persoane pe care se așteptau cu toții să o găsească moartă. Asta îți făcea slujba de șef al serviciului Omoruri. Sau, după cum scrisese un isteț în engleză pe ușa biroului lui Harry Hole: Văd oameni morți.

— Ce dracu' caută o grupă de creșă la aeroport? întrebă tipul aflat pe locul șoferului. Acesta se numea Bjørn Holm, iar Amazonul era proprietatea sa cea mai de preț. Simplul miros al radiatorului de căldură zgomotos, dar bizar de eficient, tapițeria din imitație de piele îmbibată de sudoare și compartimentul de sub lunetă plin de praf îi asigurau pacea interioară. Mai ales dacă veneau însoțite de motorul turat când trebuie, adică la vreo optzeci de kilometri la oră, în timp ce se auzea Hank Williams la casetofon. Bjørn Holm de la Krimteknisk, Unitatea de Criminalistică din Bryn, era un țărănoi din Skreia cu cizme de cowboy din piele de șarpe, un chip ca o lună plină și niște ochi bulbucați, care-i dădeau o expresie de perpetuă surprindere. Chipul acesta îi făcuse pe mai mulți conducători de anchete să-l judece greșit pe Bjørn Holm. Adevărul era că individul era cel mai mare talent în

descifrarea scenelor crimelor, de la glorioasa perioadă a lui Weber încoace. Holm purta o jachetă din piele întoarsă cu ciucuri și un fes rasta tricotat, de sub care se ițeau cei mai stufoși și mai roșcați perciuni pe care Hagen îi văzuse vreodată de această parte a Mării Nordului și care îi acopereau obrajii.

Holm conduse Amazonul în parcarea temporară unde aceasta se opri icnind, apoi cei doi coborâră din mașină. Hagen își săltă gulerul hainei, gest care bineînțeles că nu îl putu feri de ploaia care îi bombarda creștetul lucios. Care, apropo, era înconjurat de un păr negru atât de des și cu firul atât de gros, încât unii bănuiau că Gunnar Hagen avea de fapt un păr perfect, însă un frizer cam excentric.

— Ia zi-mi, geaca aia chiar e impermeabilă? întrebă Hagen, în vreme ce se apropiau cu pași mari de intrare.

— Nu, răspunse Holm.

Kaja Solness îi sunase în timp ce erau în mașină și-i anunțase că avionul Scandinavian Airlines aterizase cu zece minute mai devreme. Și că îl pierduse pe Harry Hole.

După ce intrară pe ușile batante, Gunnar Hagen privi în jur, o văzu pe Kaja stând pe valiză lângă ghișeul de taxi, îi făcu un semn din cap și se îndreptă spre ușa care dădea în vamă. El și Holm se strecurară înăuntru când aceasta se deschise pentru pasagerii care plecau. Un paznic dădu să-i oprească, însă apoi încuviință, plecându-se aproape cu totul, când Hagen își ridică legitimația și lătră un scurt „Poliția“.

Hagen făcu la dreapta și trecu pe lângă agenții vamali și câinii acestora, apoi pe lângă barierele de metal care îi aminteau de cărucioarele de la Institutul de Medicină Legală, apoi pătrunse în cabina din spatele lor.

Acolo se opri atât de brusc, încât Holm se izbi de el din spate. Un glas cunoscut hârâi printre dinții încleștați:

— Bună, șefule! Îmi pare rău, dar momentan nu pot sta drepți!

Bjørn Holm se zgâi peste umărul șefului.

Era o imagine care avea să-l bântuie ani întregi.

Aplecat peste spătarul unui scaun se afla bărbatul care reprezenta o adevărată legendă vie, nu doar în cadrul Secției de Poliție Centrale din Oslo, ci în fiecare secție de poliție din Norvegia, atât în sens rău, cât și în sens bun. Un om cu care Holm însuși lucrase îndeaproape. Dar nu atât de îndeaproape precum agentul vamal care stătea acum în spatele legendei cu o mână învelită într-o mănușă de latex parțial ascunsă de fesele foarte deschise la culoare ale legendei.

— E al meu, îl anunță Hagen, fluturându-și legitimația. Lasă-l să plece!

Agentul se uită la Hagen și păru să nu-l lase inima să-i dea drumul, însă când un agent mai vârstnic, cu dungi aurii pe epoleți, veni și dădu scurt din cap, agentul mai tânăr își mai răsuci mâna o dată și apoi o scoase afară. Victima scoase un geamăt puternic.

— Ridică-ți pantalonii, Harry! îi ceru Hagen, apoi se răsuci pe călcâie.

Harry își săltă pantalonii și apoi îi zise agentului care acum își scotea mănușa de latex:

— Ți-a plăcut și ție?

Kaja Solness se ridică de pe valiză când cei trei colegi ai săi ieșiră înapoi. Bjørn Holm plecă să aducă mașina la ușă, iar Gunnar Hagen să ia ceva de băut de la chioșc.

— Ești percheziționat des? întrebă Kaja.

— De fiecare dată, răspunse Harry.

— Nu cred că am fost vreodată oprită la vamă.

— Știu.

— De unde știi?

— Pentru că există o mie de semne mărunte după care se uită, iar tu nu ai niciunul. În timp ce eu am cel puțin jumătate.

— Crezi că agenții vamali au multe prejudecăți?

— Păi, tu ai încercat să strecori vreodată ceva ilegal?

— Nu, răspunse ea râzând. Bine, atunci, am adus. Dar dacă sunt atât de buni, ar fi trebuit să-și dea seama că ești polițist. Și să te lase să treci.

— Și-au dat seama.

— Fii serios! Asta se întâmplă doar în filme.

— Ba chiar și-au dat seama. Au văzut un polițist decăzut.

— Oh, chiar așa? făcu Kaja.

Harry își căută pachetul de țigări.

— Lasă-ți privirea să rătăcească până la ghișeul de taxi. Acolo e un bărbat cu ochii mijiți, ușor adus de spate. Îl vezi?

Ea încuviință.

— S-a tras de două ori de curea când am ieșit noi. Ca și cum i-ar atârna ceva greu de ea. O pereche de cătușe sau un baston. O reacție automată, când lucrezi ani la rând pe mașini de patrulă sau în arestul poliției.

— Eu am lucrat pe mașini de patrulă, dar niciodată…

— El lucrează acum pentru Narcotice și e cu ochii după cei care arată un pic prea ușurați după ce-au trecut de vamă. Sau merg direct la toaletă, pentru că nu mai suportă să stea cu pachetele înfipte în recturi. Sau care au bagaje ce trebuie schimbate cu cele ale unui pasager naiv și neștiutor, iar contrabandistul să le recupereze de la prostovanul care a trecut de vamă bagajele conținând droguri.

Kaja își înclină capul și își miji ochii la Harry, cu un mic surâs pe buze.

— Sau ar putea fi doar un tip normal căruia îi tot alunecă pantalonii și care doar își așteaptă mama. Iar tu te înșeli.

— Cu siguranță, zise Harry, uitându-se la ceasul de la mână și apoi la cel de pe perete. Fac mereu greșeli. Chiar atât e ceasul?

Volvoul Amazon ieși pe autostradă chiar când se aprinseră luminile stradale.

Pe locurile din față, Holm și Solness erau adânciți într-o conversație, în vreme ce Townes van Zandt suspina înăbușit din casetofon. Pe bancheta din spate, Gunnar Hagen mângâia servieta din piele moale de porc pe care o ținea în poală.

— Aș vrea să pot spune că arăți bine, rosti el încet.

— Diferența de fus orar, șefu', răspunse Harry, care mai mult zăcea decât stătea drept.

— Ce-ai pățit la falcă?

— E o poveste lungă și plictisitoare.

— În fine, bine ai revenit! Îmi pare rău pentru împrejurări!

— Credeam că îți înmânasem demisia.

— Ai mai făcut-o și altă dată.

— Și de câte ori vrei s-o fac?

Gunnar Hagen se uită la fostul său inspector și-și coborî și mai mult sprâncenele, odată cu glasul.

— Cum spuneam, îmi pare rău pentru împrejurări! Și înțeleg că ai rămas foarte afectat de cazul anterior. Că tu și cei dragi ție au fost implicați într-un mod care… ei bine, ar face pe oricine să-și dorească altă viață. Dar asta e meseria ta, Harry, la asta te pricepi.

Harry își trase nasul de parcă deja ar fi căpătat răceala tipică revenirii acasă.

— Două crime, Harry. Nu suntem nici măcar siguri cum au fost comise, doar că sunt identice. Dar mulțumită celor mai recente experiențe, știm cu ce ne confruntăm.

POB-ul se opri.

— Nu strică să rostești cuvintele, șefu'.

— Nu sunt chiar atât de sigur.

Harry se uită la peisajul maroniu de țară, complet lipsit de zăpadă, care se vedea dincolo de geamul mașinii.

— Lumea a strigat „lupul“ de câteva ori, însă dovezile spun că un criminal în serie e o raritate.

— Știu, fu de acord Hagen. Omul de zăpadă e singurul pe care l-am găsit la noi, de când conduc eu biroul. Dar de data asta suntem siguri. Victimele nu au nimic de-a face una cu alta, iar sedativul descoperit în sângele lor e identic.

— Asta chiar e ceva! Mult noroc!

— Harry…

— Găsește pe cineva calificat pentru treabă, șefu'!

— Tu ești calificat.

— Eu m-am spart în nenumărate bucăți.

Hagen trase adânc aer în piept.

— Atunci o să te refacem.

— Nu mai pot fi reparat.

— Ești singura persoană din această țară cu abilitățile și experiența necesare să prindă un criminal în serie.

— Aduceți un american cu avionul.

— Știi foarte bine că lucrurile nu funcționează așa.

— Atunci îmi pare rău.

— Chiar îți pare? Au murit deja două persoane, Harry. Două tinere…

Harry flutură din mână când Hagen își deschise servieta și scoase un dosar maro.

— Vorbesc serios, șefu'! Îți mulțumesc că mi-ai răscumpărat pașaportul și toate cele, dar am terminat cu pozele și cu rapoartele pline de sânge și mațe.

Hagen îi aruncă o privire rănită lui Harry, dar păstră dosarul în poală.

— Citește-l cu atenție, asta e tot ce-ți cer. Și nu spune nimănui că lucrăm la acest caz.

— Oh? De ce?

— E complicat. Doar să nu zici nimănui, bine?

Discuția din față se oprise și ea, iar Harry rămase fixând cu privirea ceafa Kajei. Întrucât Amazonul lui Bjørn Holm fusese construit înainte să folosească cineva termenul de „traumatism cervical“, acesta nu era dotat cu tetiere, așa că Harry îi putea vedea gâtul grațios și alb, dat fiind că tânăra își prinsese părul într-un coc înalt; se gândi cât de vulnerabilă era, cât de iute se schimbau lucrurile, cât de mult putea fi distrus în doar câteva secunde. Așa era viața: un proces de distrugere, de dezintegrare a tot ceea ce inițial a fost perfect. Singurul element de suspans era dacă vom fi distruși într-o fracțiune de secundă sau lent. Era o idee tristă. Și totuși, el se agăța de ea.

Până intrară în tunelul Ibsen, un element cenușiu, anonim, al mașinăriei pe care o reprezenta traficul din capitală și care s-ar fi putut afla în oricare altă capitală a lumii. În orice caz, în acel moment simți. O imensă, pură, plăcere de-a fi aici. În Oslo. Acasă. Senzația era atât de copleșitoare, încât preț de câteva secunde ajunse să uite cu totul motivul pentru care se întorsese.

Harry rămase uitându-se la numărul 5 de pe Sofies gate în timp ce Amazonul dispărea încet din raza lui vizuală. Pe fațada clădirii era mai mult graffiti decât atunci când plecase, însă vopseaua albastră de dedesubt era la fel.

Așadar, refuzase cazul. Avea un tată ce zăcea în spital. Era singurul motiv pentru care se afla aici. Ce nu le spusese totuși era că, dacă ar fi avut de ales să știe sau nu despre boala tatălui său, ar fi ales să nu știe. Pentru că nu se întorsese din dragoste. Se întorsese de rușine.

Harry se chiorî la cele două ferestre întunecate de la al doilea etaj: apartamentul său.

Apoi deschise ușa și intră în curtea din spate. Containerul de gunoi stătea în același loc ca de obicei. Harry îi săltă capacul. Îi promisese lui Hagen că va arunca o privire la dosarul de caz. Mai mult pentru ca șeful său să nu se simtă umilit — la urma urmei, recuperarea pașaportului costase Divizia Crime destul de multe coroane. Harry lăsă dosarul să cadă peste sacii de plastic ce dădeau pe dinafară de zaț de cafea, scutece folosite, fructe putrede și coji de cartofi. Inspiră adânc și se minună cât de surprinzător de universal era mirosul gunoiului.

Nimic nu fusese atins în apartamentul lui de două camere, totuși ceva era diferit. O pâclă de praf cenușiu, ca și cum cineva abia plecase, dar răsuflarea înghețată încă mai zăbovea în aer. Merse în dormitor, își lăsă jos geanta și scoase cartușul nedesfăcut de țigări. Totul era la fel aici, cenușiu ca pielea unui cadavru vechi de două zile. Se lăsă să cadă pe spate în pat și închise ochii. Întâmpină bucuros zgomotele familiare, picăturile de apă ce curgeau din jgheabul găurit de deasupra pe garnitura care înconjura tocul geamului. Nu era la fel de liniștitor și de lent ca picuratul din plafonul din

Hong Kong, ci o răpăială rapidă, la limita dintre picurat și turnat în toată regula, ca o reamintire a faptului că timpul trecea, că secundele se scurgeau năvalnic, capătul unui șir numerotat care se tot apropia. Îl făcu să se gândească la La Linea, personajul de desene animate italian care, după patru minute, mereu cădea dincolo de rama desenatorului și dispărea în uitare.

Harry știa că era o jumătate de sticlă de Jim Beam în dulapul de sub chiuvetă. Știa că o putea lua de la capăt de unde rămăsese, aici, în apartament. Căcat, era o ruină încă înainte de-a se sui în taxiul care-l dusese la aeroport, cu câteva luni în urmă. Deloc de mirare, așadar, că nu reușise să se urnească să ajungă la Manila.

Se putea duce chiar acum în bucătărie, să toarne conținutul sticlei în chiuvetă.

Harry scoase un geamăt.

Să se întrebe cu cine semăna ea era un nonsens. Știa prea bine. Cu Rakel. Toate semănau cu Rakel.

7. Spânzurătoarea

— Dar mi-e frică, Rasmus, zise Marit Olsen. Chiar așa!

— Știu, răspunse Rasmus Olsen cu glasul lui scăzut și prietenos, care o însoțise și-o liniștise pe soția sa timp de mai bine de douăzeci și cinci de ani în luarea deciziilor politice, teste de condus, accese de furie și câteva atacuri de panică. E firesc, adăugă el, înconjurând-o cu un braț. Muncești din greu și ai o groază de lucruri pe cap. Creierul tău nu mai are capacitatea de a anihila genul acesta de gânduri.

— Genul acesta de gânduri? zise ea, întorcându-se cu fața la el pe canapea.

Își pierduse deja interesul față de DVD-ul pe care-l urmăreau — Pur și simplu dragoste. Genul acesta de gânduri, adică genul acesta de prostii, asta vrei să spui?

— Important nu e ce cred eu, replică el, gata s-o atingă cu degetele. Important…

— …e ceea ce crezi tu, îl imită ea. Pentru numele lui Hristos, Rasmus, cred că ar trebui să nu te mai uiți la emisiunea lui Dr. Phil.

Bărbatul scoase un chicotit ușor ca mătasea.

— Spun doar că tu, ca membră a Stortinget, poți cere o gardă de corp, dacă te simți amenințată. Dar asta îți dorești, de fapt?

— Mhm, toarse ea când degetele lui începură să-i maseze exact locul despre care știa că el știe că îi place să-i fie masat. Ce vrei să spui prin îți dorești, de fapt?

— Gândește-te un pic! Ce îți închipui că va urma?

Marit Olsen se gândi un pic. Închise ochii și-i simți degetele liniștindu-i și relaxându-i trupul. Îl cunoscuse pe Rasmus pe când lucra la Serviciul de angajări norvegian din Alta, în Finnmark. Ea fusese aleasă ca reprezentant al NTL, un sindicat pentru angajații la stat, iar aceștia o trimiseseră în sud, la un curs de perfecționare ce avea loc la centrul de conferințe Sørmarka. Acolo, un bărbat subțirel, cu ochii albaștri și vii sub părul care începea să i se rărească, o abordase în prima seară. Acesta vorbea într-un fel ce amintea de creștinii care îl descoperiseră pe Dumnezeu la clubul tinerilor din Alta. Doar că el discuta despre politică. Lucra la secretariatul Partidului Socialist, ajutându-i pe reprezentanții aleși cu treburi birocratice, călătorii, presă și chiar, din când în când, discursuri.

Rasmus îi cumpărase o bere, o întrebase dacă vrea să danseze și după vreo patru dansuri din ce în ce mai lente pe niște melodii ce nu se demodau niciodată, în timpul cărora atingerea trupurilor lor devenise tot mai intimă, el o întrebase dacă vrea să i se alăture. Nu în camera lui, ci în partid.

După ce se întorsese acasă, ea începuse să meargă la întâlnirile partidului din Alta, iar seara, ea și Rasmus purtau lungi discuții la telefon despre ce făcuseră și gândiseră pe parcursul zilei respective. Firește, Marit nu o rostise niciodată cu voce tare: că uneori ea credea că cele mai plăcute momente fuseseră când se aflaseră la două mii de kilometri depărtare unul de altul. Apoi sunase Comitetul de numire, care o pusese pe listă și, cât ai zice pește, fusese aleasă în Consiliul local al orașului Alta. Doi ani mai târziu, era vicepreședintele filialei Partidului Socialist din Alta, după un an intra în Consiliul regional, apoi mai urmase un telefon, de această dată din partea Comitetului de numire pentru Stortinget.

Iar acum avea un mic birou în Stortinget, un partener care o ajuta cu discursurile și posibilitatea de-a mai urca spre vârf, cât totul decurgea conform planului. Iar ea evita gafele.

— Vor desemna un polițist care să stea cu ochii pe mine, rosti ea. Iar presa va dori să știe de ce o parlamentară de care n-a auzit nimeni trebuie să meargă peste tot cu o afurisită de gardă de corp, pe banii contribuabililor. Iar când vor afla motivul — că ea a bănuit că a urmărit-o cineva prin parc —, vor scrie că dacă s-ar invoca un asemenea motiv, atunci fiecare

femeie din Oslo ar solicita polițiștii plătiți de stat care să o protejeze. Nu vreau nicio protecție. Las-o baltă!

Rasmus râse neauzit și-și folosi degetele ca să-i transmită acordul lui prin masaj.

Vântul urla printre copacii desfrunziți din parcul Frogner. O rață cu capul adânc înfundat între pene plutea pe suprafața neagră ca smoala a lacului. Frunze descompuse rămăseseră lipite de plăcile de faianță de pe fundul bazinelor de înot din parc. Tot locul părea abandonat de o veșnicie, o lume complet pierdută. Vântul stârni o adevărată furtună în bazinul adânc și-și cântă jalea monotonă pe sub turnul înalt de zece metri de pe care săreau înotătorii și care acum se profila pe cerul nopții, ca o spânzurătoare.

8. Snow Patrøl

Era trei după-amiaza când se trezi Harry. Își deschise geanta, își puse un rând de haine curate, găsi un palton de lână în dulap și ieși afară. Burnița îl învioră suficient pe Harry ca să pară relativ treaz când intră în sălile maronii, afumate, ale barului Schrøder's. Masa lui era ocupată, așa că merse într-un colț, sub televizor.

Privi în jur. Zări vreo două chipuri pe care nu le mai văzuse înainte stând aplecate peste paharele cu bere, altminteri locul părea neschimbat. Rita veni la el și-i lăsă în față o cană albă și o cană de inox plină cu cafea.

— Harry, începu ea.

Nu pe post de urare de bun-venit, ci parcă pentru a confirma că era într-adevăr el.

Harry dădu din cap aprobator.

— Bună, Rita! Ceva ziare vechi?

Rita se îndreptă spre partea din spate a sălii și se întoarse cu o stivă de ziare îngălbenite. Harry nu primise niciodată o explicație clară cu privire la motivul pentru care păstrau ziare vechi la Schrøder's, însă avusese de nenumărate ori de câștigat de pe urma acestui aranjament.

— Ai lipsit mult timp, zise Rita și apoi plecă.

Iar Harry își aminti ce-i mai plăcea la Schrøder's, în afară de faptul că era cel mai apropiat bar de apartamentul său. Frazele scurte. Și respectul pentru viața ta personală. Ți s-a observat întoarcerea; nu era necesară nicio lămurire.

Harry dădu pe gât două căni de cafea surprinzător de proastă în vreme ce continuă să răsfoiască ziarele cu un soi de fervoare care îi furniză o perspectivă generală a ceea ce se întâmplase în regat în ultimele luni. Nu prea multe, ca de obicei. Adică exact ce-i plăcea lui cel mai mult la Norvegia.

Cineva câștigase Norwegian Idol, o celebritate fusese eliminată dintr-un concurs de dans, un fotbalist din a treia divizie fusese prins prizând cocaină, iar Lene Galtung, fiica magnatului transporturilor Anders Galtung, moștenise mai devreme câteva milioane și se logodise cu un chipeș, dar probabil mai puțin influent investitor, pe nume Tony. Editorul de la Liberal, Arve Stop, scria că pentru o națiune care voia să fie remarcată ca un adevărat model social-democratic, începea să devină jenant că Norvegia încă mai e monarhie. Nu se schimbase absolut nimic.

În ziarele din decembrie Harry găsi primele articole despre crime. Recunoscu descrierea locului faptei făcută de Kaja, subsolul unei clădiri de birouri încă în construcție din Nydalen. Cauza morții era necunoscută, însă poliția suspecta un act criminal.

Harry frunzări mai departe ziarele, preferând să citească despre un politician care se împăuna că vrea să se retragă ca să petreacă mai mult timp cu familia.

Arhiva de ziare a lui Schrøder’s era destul de completă, însă a doua crimă apăru într-un ziar datat cu vreo două săptămâni mai târziu.

Femeia fusese găsită în spatele unui jaf de Datsun abandonat la marginea pădurii de lângă lacul Daudsjøen, din Maridalen. Poliția nu excludea un „act criminal“, dar nici nu dezvăluia cauza morții.

Harry citi în diagonală articolul și ajunse la concluzia că motivul tăcerii poliției era cel obișnuit: nu aveau absolut niciun indiciu, nada, radarul lor scana o vastă întindere de pustiu.

Doar două crime. Și totuși, Hagen păruse extrem de sigur când afirmase că e vorba de un criminal în serie. Așadar, care era legătura? Ce nu spusese presa? Harry simțea deja cum mintea lui începe să urmărească vechile și

cunoscutele căi de dinainte; se blestemă pentru neputința sa de-a se abține să răsfoiască ziarul mai departe.

Când cana de cafea rămase pe jumătate goală, lăsă o bancnotă mototolită pe masă și ieși în stradă. Își strânse pardesiul în jurul corpului și își miji ochii spre cerul cenușiu.

Opri un taxi, care trase lângă bordură. Șoferul se aplecă peste scaun și deschise portiera din spate. Un gest pe care rareori îl mai vedeai în ziua de azi, așa că Harry se hotărî să-l răsplătească cu un bacșiș. Nu doar pentru că putea intra direct, ci pentru că geamul portierei reflectase un chip aflat la volanul mașinii parcate în spatele lui Harry.

— Rikshospital, ceru Harry, mutându-se la mijlocul banchetei.

— Imediat, rosti șoferul.

Harry cercetă oglinda retrovizoare când se desprinseră de lângă bordură.

— Ah, ai putea, te rog, trece mai întâi pe la numărul 5 de pe Sofies gate?

Taxiul așteptă pe Sofies gate, motorul diesel torcând în continuare în stradă, în timp ce Harry urca scările cu pași mari și iuți, analizând totodată în minte mai multe posibilități. Triada? Herman Kluit? Sau vechea și cunoscuta paranoia. Echipamentul rămăsese unde-l lăsase înainte de a-și lua tălpășița, în trusa de scule din dulapul pentru mâncare. Legitimația veche și expirată. Două perechi de cătușe Hiatt, cu arcuri speciale, pentru încătușare mai rapidă. Și revolverul de serviciu, un Smith & Wesson calibrul .38.

După ce reveni în stradă, nu privi nici în stânga, nici în dreapta, doar sări pur și simplu în taxi.

— Rikshospital? întrebă șoferul.

— Condu în direcția aia, răspunse Harry, studiind oglinda când virară pe Stensbergata și apoi pe Ullevålsveien.

Nu văzu nimic. Ceea ce însemna două lucruri. Era vechea sa paranoia. Sau tipul era profesionist.

Harry șovăi, apoi răspunse într-un final:

— Rikshospital.

Continuă să se uite în oglindă când trecură de biserica Vestre Aker și de spitalul Ullevål. Orice făcea, nu trebuia să-i conducă acolo unde era cel mai vulnerabil. Acolo unde vor încerca întotdeauna să lovească. În familie.

Cel mai mare spital din țară era situat în cea mai de sus parte a orașului.

Harry îi plăti șoferului, care îi mulțumi pentru bacșiș și repetă gestul cu portiera din spate.

Fațadele clădirilor îl priveau parcă de sus pe Harry și o pătură joasă de nori părea să măture acoperișurile.

Trase adânc aer în piept.

Zâmbetul lui Olav Hole de pe perna de spital era atât de blând și de fragil, încât Harry simți un nod în gât.

— Am fost în Hong Kong, răspunse Harry. A trebuit să meditez puțin.

— Și ai reușit?

Harry ridică din umeri.

— Doctorii ce zic?

— Cât mai puțin posibil. Nu s-ar zice că e un semn bun, dar mi-am dat seama că prefer așa. Să dai piept cu realitățile vieții n-a fost niciodată, după cum știi, unul dintre atuurile familiei noastre.

Harry se întrebă dacă urmau să discute despre mama sa. Spera că nu.

— Ți-ai găsit de lucru?

Harry clătină din cap. Părul tatălui său îi atârna pe frunte, atât de curat și de alb încât Harry presupunea că nu e de fapt părul lui, ci un accesoriu care îi fusese dat odată cu pijamaua și papucii.

— Nimic? întrebă tatăl său.

— Am primit o ofertă să țin cursuri la Academia de Poliție.

Era aproape adevărul. Hagen îi oferise acea posibilitate după cazul Omului de zăpadă, ca un soi de concediu pentru absențele nemotivate.

— Profesor?

Tatăl său chicoti precaut, ca și cum orice efort în plus i-ar fi putut aduce sfârșitul.

— Credeam că unul dintre principiile tale e să nu faci niciodată ce-am făcut eu.

— N-a fost niciodată vorba de așa ceva.

— Corect. Tu mereu ai făcut lucrurile în felul tău. Chestia asta cu poliția… Mă rog, presupun că ar trebui să fiu recunoscător că n-ai făcut ce-am făcut eu. Că nu sunt deloc un model de urmat. Știi, după ce-a murit mama ta…

Harry stătea în salonul alb de spital de douăzeci de minute și deja simțea o nevoie disperată să o șteargă de acolo.

— După ce-a murit mama ta, m-am străduit să găsesc un sens pentru toate. M-am retras în propria cochilie, nemaigăsind bucurie alături de nimeni. A fost ca și cum singurătatea m-a adus mai aproape de ea, cel puțin așa am crezut. Dar a fost o greșeală, Harry.

Surâsul tatălui său era blând ca al unui înger.

— Știu că pierderea lui Rakel te-a afectat foarte mult, însă nu trebuie să faci ce-am făcut eu. Nu trebuie să te ascunzi, Harry. Nu trebuie să încui ușa și să arunci cheia.

Harry își coborî privirea la propriile mâini, încuviință și simți cum niște furnici i se cațără pe corp. Trebuia să facă ceva, indiferent ce.

Intră un infirmier, se prezentă ca fiind Altman, apoi ridică o seringă și spuse, cu un ușor sâsâit, că urmează să-i dea lui „Olav“ ceva care să-l ajute să doarmă. Harry simțea nevoia să-l întrebe dacă nu cumva avea ceva și pentru el.

Tatăl său stătea întins pe o parte, așa încât pielea de pe față îi atârna; părea mai bătrân decât atunci când stătuse pe spate. Se uită la Harry cu ochi îngreunați și goi.

Harry se ridică atât de brusc, încât picioarele scaunului scârțâiră tare pe podea.

— Unde pleci? întrebă Olav.

— Ies la o țigară, răspunse Harry. Nu durează mult.

Harry se așeză pe zidul scund de cărămidă care dădea înspre parcare și își aprinse un Camel. De cealaltă parte a autostrăzii putea vedea campusul Blindern și clădirile universității în care învățase tatăl său. Existau persoane care afirmau că fiii deveneau de fiecare dată, într-o măsură mai mică sau mai mare, variante deghizate ale taților, și că acțiunea de desprindere nu era de fapt decât o iluzie; te întorceai mereu— atracția sângelui nu doar că era mai puternică decât voința ta, era însăși voința ta. Lui Harry i se păruse mereu că el reprezenta dovada contrariului. Așa că de ce imaginea dezgolită, distrusă, a chipului tatălui său pe pernă se asemănase atât de mult cu privitul într-o oglindă? De ce ascultându-l fusese ca și cum se auzise pe sine vorbind? Auzindu-l gândind, cuvintele… precum freza unui dentist ce găsea mereu nervii lui Harry cu o precizie tulburătoare. Pentru că era o copie. Căcat! Privirea cercetătoare a lui Harry descoperise o Corolla albă în parcare.

Întotdeauna albă, cea mai anonimă culoare. Culoarea Corollei din fața barului Schrøder’s, cea cu chipul din spatele volanului, același chip care se

uitase la el cu ochii aceia îngustați, oblici, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

Harry își aruncă țigara și se grăbi să se întoarcă înăuntru. Încetini pasul când ajunse pe holul care ducea la salonul tatălui său. Se răsuci acolo unde holul dădea într-o zonă mai largă, deschisă, și se prefăcu a căuta într-un teanc de reviste de pe masă, în vreme ce cerceta cu coada ochiului oamenii care stăteau acolo.

Bărbatul se ascunsese în spatele unui exemplar din Liberal.

Harry alese o fițuică de bârfe ce se numea Se og Hor și pe care se afla o imagine cu Lene Galtung și logodnicul ei și plecă.

Olav Hole stătea întins pe spate, cu ochii închiși. Harry se aplecă și-și apropie urechea de gura lui. Răsuflarea acestuia era atât de ușoară încât abia se putea auzi, însă Harry simți un curent de aer pe obraz.

Rămase așezat o vreme pe scaunul de lângă pat urmărindu-și tatăl, în vreme ce în minte derula amintiri din copilărie prost editate, într-o ordine aleatorie și lipsite de orice temă centrală în afara faptului că erau lucruri pe care și le amintea cu claritate.

Apoi așeză scaunul lângă ușă, pe care o crăpă puțin și așteptă.

Trecu o jumătate de oră până-l văzu pe bărbat venind dinspre sala de așteptare de-a lungul holului. Harry observă că tipul îndesat și robust era neobișnuit de crăcănat; părea să meargă ținând între genunchi o minge de volei. Înainte de-a intra pe ușa marcată cu simbolul internațional al toaletelor pentru bărbați, acesta se trase de curea. Ca și cum i-ar fi atârnat ceva de ea.

Harry se ridică și-l urmă.

Se opri în fața toaletei și trase aer în piept. Trecuse mult timp. Apoi împinse ușa și se strecură înăuntru.

Toaleta era la fel ca restul spitalului: curată, ordonată, nouă și prea mare. De-a lungul peretelui principal se aflau șase cabine, niciuna cu un pătrat roșu deasupra încuietorii. Pe peretele mai scurt se aflau patru chiuvete, iar pe celălalt perete lung se vedeau patru pisoare de ceramică, dispuse la înălțimea șoldului. Bărbatul stătea la un pisoar, cu spatele la Harry. Pe peretele de deasupra lui trecea o țeavă orizontală. Părea solid. Destul de solid. Harry își scoase revolverul și cătușele. Eticheta internațională cere ca în toaletele pentru bărbați să nu privești în ochii nimănui. Contactul vizual, chiar și neintenționat, poate duce la crimă. Prin urmare, bărbatul nu se întoarse ca să se uite la Harry. Nici măcar atunci când Harry încuie ușa de la intrare cu o grijă infinită, nici când se apropie încetișor și nici măcar când își lipi țeava pistolului de colacul de grăsime dintre gâtul și capul bărbatului și-i șopti ceea ce un coleg de-ai săi pretinsese că tuturor polițiștilor ar trebui să li se îngăduie să spună, măcar o dată de-a lungul carierei: Nu mișca!

Bărbatul făcu întocmai. Harry văzu cum pe colacul de grăsime al bărbatului, care înțepeni instantaneu, se formează piele de găină.

— Mâinile sus!

Bărbatul își ridică brațele scurte și puternice deasupra capului. Harry se aplecă în față. Și își dădu imediat seama că fusese o cacealma. Viteza bărbatului fu năucitoare. Harry învățase la orele de tehnici de luptă corp la corp că să știi cum să iei bătaie e la fel de important ca să știi cum să dai. Arta consta din a-ți lăsa mușchii să se relaxeze și să înțelegi că pedeapsa nu putea fi evitată, ci doar micșorată. Așadar, când bărbatul se răsuci, cu genunchiul ridicat, la fel de suplu ca un dansator, Harry reacționă urmând mișcarea. Își mișcă trupul în aceeași direcție cu lovitura cu piciorul, care îl nimeri deasupra șoldului. Harry își pierdu echilibrul, apoi căzu și alunecă pe plăcile de faianță până ce dispăru din raza loviturii. Rămase acolo, oftă și fixă tavanul cu privirea în timp ce-și scotea un pachet de țigări. După care își puse una în gură.

— Încătușare rapidă, zise Harry. Am învățat-o în anul în care am făcut cursul FBI la Chicago. În Cabrini Green[2], unde erai prins în capcană. Pentru un bărbat alb, seara nu aveai absolut nimic de făcut decât să ieși și să fii jefuit. Așa că am stat doar înăuntru, exersând două chestii. Încărcarea și

descărcarea pistolului de serviciu pe cât de repede se putea în întuneric. Și legarea rapidă cu cătușe de piciorul unei mese.

Harry se săltă pe coate.

Bărbatul continua să stea în picioare, cu brațele lui scurte ridicate deasupra capului. Încheieturile îi erau legate cu cătușe de o parte și de alta a țevii. Acesta continua să se uite cu o privire goală la Harry.

— Domnul Kluit te-a trimis? întrebă Harry în engleză.

Bărbatul îi susținea privirea fără să clipească.

— Triada? Mi-am plătit datoriile, tu n-ai auzit?

Harry studia mai departe chipul lipsit de expresie al individului. Trăsăturile puteau fi asiatice, însă nu păreau asiatice sau mixte. Mongol, poate?

— Ce dorești de la mine?

Niciun răspuns. Ceea ce însemna vești proaste, dat fiind că venise probabil nu ca să întrebe ceva, ci ca să facă ceva.

Harry se ridică și merse în semicerc, astfel încât să se poată apropia de el dintr-o parte. Ținu revolverul la tâmpla bărbatului în vreme ce își strecura mâna stângă în interiorul sacoului bărbatului. Dădu cu mâna de oțelul rece al unei arme, apoi găsi portofelul și îl scoase.

Harry se dădu trei pași în spate.

— Să vedem… Domnul Jussi Kolkka. Harry ridică în lumină un card American Express și întrebă: Finlandez? Atunci presupun că știi ceva norvegiană?

Niciun răspuns.

— Ai fost polițist, nu-i așa? Când te-am văzut la terminalul de sosiri de pe Gardemoen, am crezut că ești un polițist sub acoperire de la Narcotice. Cum

de-ai știut că o să iau exact acel avion, Jussi? E-n regulă dacă-ți spun Jussi, da? Pare firesc să te adresezi pe numele mic unui tip cu mătărânga pe-afară.

Urmă un sunet gros din gât înainte ca un gogoloi de scuipat să vină învârtejindu-se prin aer, rotindu-se în jurul propriei axe, și să aterizeze pe pieptul lui Harry.

Harry își coborî privirea la tricou. Scuipatul înnegrit de la snus trasase o diagonală peste al doilea „o“ și acum se putea citi Snow Patrøl.

— Deci înțelegi norvegiană, constată Harry. Atunci, pentru cine lucrezi, Jussi? Și ce dorești?

Niciun mușchi nu se clinti pe fața lui Jussi. Cineva scutură clanța de afară, apoi înjură și se îndepărtă.

Harry oftă. Apoi ridică revolverul până acesta ajunse în dreptul frunții lui Jussi și îl armă.

— Pesemne ai impresia, Jussi, că eu sunt o persoană normală, sănătoasă la cap. Ei bine, asta arată cât de sănătos sunt. Tatăl meu zace neputincios pe patul de spital de-acolo. Tu ai aflat de asta, ceea ce e o problemă pentru mine. Există o singură cale de-a o rezolva. Din fericire, ești și tu înarmat, așa că am să le spun polițiștilor că am fost în legitimă apărare.

Harry trase și mai mult de cocoșul revolverului. Și simți familiara senzație de amețeală.

— Kripos.

Harry slăbi strânsoarea asupra cocoșului.

— Repetă!

— Sunt de la Kripos, șuieră bărbatul în suedeză, cu un accent finlandez de care cei care țin discursuri pline de miez la cununiile norvegiene sunt atât de mândri.

Harry se holba acum la bărbat. N-avea absolut nicio îndoială că spunea adevărul. Și totuși, era total neverosimil.

— În portofel, mârâi finlandezul, fără să lase furia din glas să-i ajungă și la ochi.

Harry deschise portofelul și-i verifică interiorul. Scoase o legitimație laminată. Nu erau cine știe ce informații pe ea, dar era ce trebuia. Bărbatul din fața lui Harry era angajat la Krimpolitisentralen, Kripos pe scurt, serviciul central de crimă organizată din Oslo, care ajuta — și, de obicei, conducea — anchetele în cazurile de crimă care priveau tot cuprinsul țării.

— Ce dracu’ vrea Kripos de la mine?

— Întreabă-l pe Bellman.

— Cine-i Bellman?

Finlandezul scoase un zgomot scurt; era greu de distins dacă tușise sau râsese.

— POB Bellman, tăntălăule! Șeful meu. Acum dă-mi drumul, frumușelule!

— Futu-i! făcu Harry, cercetând iarăși legitimația. Futu-i, futu-i, futu-i!

Lăsă portofelul să cadă la podea și porni spre ușă.

— Hei! Hei!

Strigătele finlandezului se estompară după ce ușa se închise neauzit în urma lui Harry și acesta se îndepărtă pe hol, spre ieșire. Infirmierul care fusese în salonul tatălui său venea din direcția opusă și dădu din cap zâmbind când se apropiară suficient unul de altul. Harry îi aruncă o cheiță pentru cătușe.

— E un exhibiționist în baia băieților, Altman.

Din instinct, infirmierul prinse cheia cu ambele mâini. Harry simțea în urmă gura pe jumătate deschisă și privirea fixată pe spatele său până ieși pe ușă.

---

[2] Proiect de locuințe publice creat de Autoritatea pentru locuințe a municipalității din partea de nord a orașului Chicago, Illinois. Din cauza criminalității ridicate și a condițiilor proaste de concepere, a fost demolat complet până în anul 2011. (N.t.)

9. Plonjonul

Era unsprezece fără un sfert seara. Nouă grade Celsius, iar Marit Olsen își amintea că la buletinul meteo se spusese că mâine va fi și mai cald. În Parcul Frogner nu era nici țipenie. Ceva legat de bazinul de înot o făcea să se gândească la corăbii eșuate, la sate de pescari abandonate, cu vântul șoptind prin pereții caselor, și bâlciuri în extrasezon. Fragmente de amintiri din propria copilărie. Precum pescarii înecați care bântuiau prin Tronholmen, care ieșeau noaptea din mare, cu alge în păr și pești în guri și-n nasuri. Fantome care nu respirau, dar aveau obiceiul să scoată țipete înfiorătoare, aspre, ca ale pescărușilor. Morții, cu limbile lor umflate care se agățau în crengi și le făceau să scoată pârâituri asurzitoare, dar nu izbuteau să îi oprească din drumul lor spre casa singuratică din Tronholmen. Tronholmen, unde locuiau bunica și bunicul. Unde ea însăși stătea și tremura de frică în camera copiilor. Marit Olsen expiră. Continuă să expire.

Acolo, jos, vântul nu bătea deloc, însă aici, în vârful platformei de plonjon la zece metri înălțime, simțeai cum se mișcă aerul. Marit își simțea pulsul zvâcnindu-i în tâmple, în gât, în vintre, iar sângele curgându-i prin fiecare membru, proaspăt și dătător de viață. Era minunat să trăiești. Să fii în viață. Abia i se accelerase un pic răsuflarea după ce urcase toate treptele spre turn, abia își simțise inima, acel mușchi credincios, bătând sălbatic. Rămase fixând cu privirea piscina goală de dedesubt, căreia lumina lunii îi oferea o licărire albăstruie aproape nenaturală. Mai încolo, către capătul piscinei, vedea ceasul cel mare. Limba se oprise la ora cinci și zece. Timpul rămăsese nemișcat. Auzea orașul, vedea luminile de pe Kirkeveien. Atât de aproape. Și totuși, atât de departe. Prea departe ca s-o audă cineva.

Continua să respire. Și, în același timp, era moartă. Avea o funie groasă cât un odgon în jurul gâtului și auzea pescărușii țipând, fantome cărora avea să li se alăture în curând. Însă nu se gândea la moarte. Se gândea la viață, la cât de mult i-ar fi plăcut să trăiască. La toate lucrurile mărunte, la toate

lucrurile importante pe care i-ar fi plăcut să le facă. Ar fi vrut să călătorească în țări pe care nu le văzuse, să-și vadă nepoții și nepoatele crescând, să vadă cum lumea își vine în fire.

Fusese un cuțit; lama îi scânteiase în lumina becului stradal, îi fusese lipit de gât. Se spune că frica eliberează energie. Nu și în cazul ei: îi răpise toată energia, lipsind-o de capacitatea de-a acționa. Ideea că oțelul îi va tăia carnea o transformase într-un morman tremurător de neputință. Așa că, atunci când i se spusese să se cațăre peste gard, nu fusese în stare, se prăbușise la pământ și zăcuse acolo ca un sac de cartofi, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Pentru că știa ce urmează. Urma să facă tot ce putea ca să nu fie tăiată și știa că nu va fi în stare să împiedice nimic. Pentru că își dorea prea mult să trăiască. Câțiva ani în plus, câteva minute în plus: același motiv nebunesc, orbesc, ce îi mâna pe toți.

Încercase să explice că nu e în stare să se cațăre peste gard; uitase că el îi spusese să nu scoată un sunet. Cuțitul șerpuise, îi tăiase gura, se răsucise acolo, scârțâise lovindu-se de dinți și apoi fusese scos afară. Sângele izvorâse dintr-odată. Glasul îi șoptise ceva din spatele măștii și apoi fusese înghiontită mai departe, de-a lungul gardului. Spre un loc între tufișuri, unde fusese împinsă printr-o deschizătură din gard.

Marit Olsen înghiți sângele care continua să-i umple gura și privi spre băncile de dedesubt; și acestea erau scăldate în lumina albăstruie a lunii. Erau goale, erau o sală de judecată fără public sau juriu, doar cu un judecător. O execuție fără gloată, doar cu un călău. O apariție publică finală, la care nu se gândise nimeni să participe. Pe Marit o frapă că și în pragul morții îi lipsea farmecul care îi lipsise în timpul vieții. Și nici acum nu putea vorbi.

— Sari!

Femeia văzu cât de frumos era parcul, chiar și acum, iarna. Își dori ca acel ceas de la capătul piscinei să funcționeze, așa încât să poată vedea câte secunde mai putea fura de la viață.

— Sari! repetă vocea.

Pesemne că bărbatul își scosese masca, pentru că vocea îi era schimbată acum, îngăduindu-i lui Marit să i-o recunoască. Întoarse capul și se holbă la el, șocată. Apoi simți un picior în spate. Țipă. Nu mai avea teren solid sub picioare; preț de-o uluitoare clipă, se simți lipsită de greutate. Însă pământul o trăgea în jos, trupul îi prindea viteză și observă cum faianța alb-albăstruie a piscinei se năpustea spre ea, ca s-o sfărâme în bucăți.

* * *

La trei metri deasupra fundului piscinei, funia se strânse în jurul gâtului și beregatei lui Marit Olsen. Funia era veche, din fibră de tei și de ulm, nu avea deloc elasticitate. Trupul țeapăn al lui Marit Olsen nu mai putu face nimic ca să împiedice ce urmă după aceea: pur și simplu se detașă de cap și se izbi de baza piscinei cu un bufnet surd. Capul și gâtul rămaseră prinse în funie. Era atât de mult sânge! Apoi capul se înclină și el, alunecă din ștreang, căzu pe bluza de trening albastră a lui Marit Olsen și se rostogoli pe plăcile de faianță cu un huruit slab.

Apoi bazinul de înot rămase iarăși neclintit.

Partea a doua

10. Amintiri

La trei dimineața, Harry renunță la încercarea de-a mai adormi și se ridică din pat. Dădu drumul la robinetul din bucătărie și așeză un pahar sub el, unde-l ținu până ce apa începu să curgă pe dinafară și să i se scurgă pe încheietură, rece. Îl durea falca. Atenția îi fu atrasă de două fotografii prinse deasupra blatului din bucătărie.

Una dintre ele, cu câteva cute adânci, o înfățișa pe Rakel într-o rochie subțire, albastră, de vară. Însă nu era vară, căci frunzele din spatele ei aveau culori de toamnă. Părul șaten-închis îi cobora bogat pe umerii goi. Ochii ei păreau să caute ceva aflat dincolo de lentile, poate pe cel care o fotografia. Oare el însuși îi făcuse poza? Ciudat că nu-și amintea.

Cealaltă era cu Oleg. Făcută cu camera telefonului mobil al lui Harry la patinoarul din cartierul Valle Hovin, în timpul unui curs din iarna trecută. La momentul respectiv, era un băiețel cu constituție delicată, însă dacă și-ar fi continuat antrenamentul, curând ar fi ajuns să umple acel costum roșu mulat. Oare ce făcea acum? Unde era? Reușise Rakel să creeze un cămin pentru ei, indiferent unde se aflau, un cămin care să li se pară mai sigur decât cel pe care îl avuseseră în Oslo? Intraseră persoane noi în viața ei? Când Oleg obosea sau își pierdea concentrarea, se mai referea la Harry spunându-i „tată“?

Harry închise robinetul. Era conștient de ușa dulapului lipită de genunchii lui. Jim Beam îi șoptea numele dinăuntru.

Harry își trase pe el o pereche de pantaloni și un tricou, merse în living și puse discul Kind of Blue al lui Miles Davis. Era originalul, cel în care formația nu încerca să compenseze faptul că banda casetei din studio mergea un pic mai încet, așa încât tot discul oferea un aproape imperceptibil sentiment de ireal.

Ascultă o vreme înainte de a da volumul mai tare, pentru a acoperi șoaptele din bucătărie. Închise ochii.

Kripos. Bellman.

Nu mai auzise niciodată acel nume. Putea, firește, să-l sune pe Hagen și să-l întrebe, însă nu se sinchisi. Pentru că avea o senzație că s-ar putea să știe despre ce e vorba. Mai bine să lase câinii adormiți.

Harry ajunse la ultima melodie, Flamenco Sketches, apoi renunță. Se ridică în picioare și ieși din living ca să meargă în bucătărie. Pe hol coti însă, se încălță cu bocancii Doc Martens ponosiți și ieși din apartament.

Îl găsi sub o pungă de plastic spartă. Ceva ce aducea a supă de mazăre uscată acoperea coperta dosarului.

Întors în casă, se așeză în fotoliul verde din living și începu să citească înfiorându-se.

Prima femeie se numea Borgny Stem-Myhre, avea treizeci și trei de ani și provenea din Levanger, în nord. Singură, fără copii, locuise în Sagene, în Oslo. Lucrase ca hairstylist, avusese un cerc numeros de cunoștințe, mai ales printre coafeze, fotografi și oameni din presa de modă. Obișnuise să frecventeze mai multe restaurante din Oslo, nu doar pe cele mai șic. În plus, îi plăcuse viața în natură și făcuse drumeții ori schiase de la o cabană la alta.

„Poți scoate femeia din Levanger, însă nu poți scoate Levanger din femeie“ era ideea generală ce răzbătea din interogatoriile colegelor ei. Harry presupunea că remarca le aparținea celor care reușiseră să scape cu totul de influența educației provinciale.

„Tuturor ne plăcea. În această afacere, era una dintre puținele persoane cu adevărat sincere.“

„E de neînțeles. Chiar nu putem să pricepem cum ar fi putut cineva să-i ia viața.“

„Era prea amabilă. Și, mai devreme sau mai târziu, toți bărbații de care se îndrăgostea ajungeau să profite de ea. Devenea o jucărie pentru ei. Ea țintea mult prea sus, asta era principala problemă.“

Harry cercetă cu atenție o poză cu ea. Una din dosar, pe când încă era în viață. Blondă, poate nu neapărat naturală. Aspect banal, nu chiar o frumusețe izbitoare, însă îmbrăcată cu bun-gust, cu o jachetă militară și un fes rasta. Îmbrăcată cu bun-gust și prea amabilă — oare mergeau mână în mână?

Femeia fusese la restaurantul Mono pentru lansarea și avanpremiera lunară a revistei de modă Sheness. Asta avusese loc între șapte și opt seara, iar Borgny spusese unei colege/prietene că se duce acasă, ca să se pregătească pentru o ședință foto de a doua zi, pentru care fotograful voia „junglă cu punk și coafurile anilor ’80“.

Toți presupuseseră că avea să ia primul taxi din șirul din apropiere, însă niciunul dintre taximetriștii care fuseseră luați mai apoi la întrebări (alăturat lista cu detalii de la Norgestaxi și Oslotaxi) nu recunoscuse poza lui Borgny Stem-Myhre și nici nu o dusese cu mașina în Sagene. Pe scurt, nu o mai văzuse nimeni după ce plecase de la Mono. Până când doi zidari polonezi veniseră la lucru, observaseră că lacătul ușii de oțel de la adăpostul anti-bombe fusese tăiat și intraseră. Borgny zăcea în mijlocul podelei, într-o poziție contorsionată, cu toate hainele pe ea.

Harry examină fotografia. Aceeași jachetă militară. Chipul arăta de parcă fusese creat din mortar alb. Blițul proiectase umbre ascuțite pe pereții adăpostului. Ședință foto. Inteligent.

Legistul stabilise că Borgny Stem-Myhre murise între orele zece și unsprezece seara. Urme ale medicamentului ketanom îi fuseseră găsite în sânge, un anestezic puternic, care acționa foarte rapid, chiar și când era injectat intramuscular. Însă cauza directă a morții fusese înecul, declanșat de sângele izvorât din rănile din gură. Și aici apăreau cele mai tulburătoare aspecte. Legistul găsise douăzeci și patru de înțepături în gură, dispuse simetric și de aceeași adâncime, șapte centimetri, în afară de cele care nu penetraseră fața. Însă poliția nu reușise să afle ce soi de armă sau de instrument fusese folosit. Pur și simplu nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

Nici urmă de dovezi pentru criminaliști: nu tu amprente, nu tu urme de ADN, nici măcar vreo urmă de pantof sau de bocanc, întrucât podeaua de beton fusese curățată cu o zi în urmă pentru a pregăti instalarea cablurilor de încălzire și a șapei. În raportul alcătuit de Kim Erik Lokker, un agent criminalist care pesemne fusese angajat după plecarea lui Harry, exista o poză cu două pietricele gri-negre găsite pe podea, care nu proveneau de la pietrișul din jurul locului faptei. Lokker subliniase că pietricelele se prind adesea de tălpile bocancilor de lucru pe șantier și apoi se desprind când se calcă pe teren mai solid, cum era acea podea de beton. Mai mult, erau atât de neobișnuite încât, dacă ar apărea mai târziu în cadrul anchetei, de exemplu, pe o alee de pietriș, cu siguranță s-ar potrivi cu restul. Mai exista o anexă la raport după ce acesta fusese semnat și datat: mici urme de fier și de coltan fuseseră găsite în doi molari.

Harry deja bănuia care era concluzia. Răsfoi mai departe.

Cealaltă femeie se numea Charlotte Lolles. Tatăl francez, mama norvegiană. Locuise în Lambertseter, în Oslo. Avea douăzeci și nouă de ani. Avocată pledantă. Locuia singură, dar avea un iubit: un tip pe nume Erik Fokkestad, care fusese repede eliminat din cadrul anchetei. Acesta fusese plecat la un seminar de geologie în Parcul Național Yellowstone în Wyoming, SUA. Charlotte ar fi trebuit să-l însoțească, însă prioritizase un proces important privind o proprietate.

Colegii o văzuseră ultima oară la biroul ei luni seară, în jur de ora nouă. Probabil că nu se mai întorsese niciodată acasă. Servieta ei cu documente fusese găsită alături de cadavru în spatele unei mașini abandonate de lângă pădurea din Maridalen. Pe lângă asta, ambele părți implicate în procesul privind proprietatea fuseseră eliminate din anchetă. În raportul de autopsie erau evidențiate bucăți de vopsea și de rugină descoperite sub unghiile lui Charlotte, care se potriveau cu notele din raportul întocmit la locul faptei, cu privire la urmele de zgârieturi din jurul încuietorii portbagajului automobilului, ca și cum femeia încercase să-l deschidă. O examinare mai atentă a încuietorii arătase că fusese spartă cel puțin o dată. Însă cu greu putea fi vorba de Charlotte Lolles. Harry își formă o imagine în minte cu ea legată cu un lanț de ceva aflat încuiat în portbagaj și bănui că acesta era

motivul pentru care femeia încercase să scape. Ceva pe care ucigașul îl înlăturase ulterior. Dar ce? Cum? Și de ce?

Înregistrarea interogatorului cu o colegă de la firma de avocatură includea un citat: „Charlotte era o persoană ambițioasă, lucra mereu până târziu. Deși nu știu cât de eficientă era. Mereu blândă, dar nu chiar atât de extrovertită cum sugerau zâmbetele și înfățișarea ei mediteraneeană. Destul de retrasă, de fapt. De pildă, nu vorbea niciodată despre partenerul ei. Însă șefilor mei le plăcea foarte mult de ea“.

Harry și-o putea închipui pe colegă cum servește una după alta informații intime despre propriul iubit, fără să primească altceva decât un zâmbet de la Charlotte. Creierul lui de anchetator era acum pe pilot automat: poate că Charlotte se abținuse să adopte o atitudine de soră înțelegătoare și lipicioasă, poate că avusese ceva de ascuns. Poate…

Harry continuă să studieze pozele. Trăsături destul de dure, totuși atractive. Ochi închiși la culoare, semăna cu… Căcat! Închise ochii. Îi deschise la loc. Răsfoi puțin raportul medicului legist. Citi documentul în diagonală.

Trebui să verifice numele lui Charlotte în susul paginii ca să fie sigur că nu-l citește a doua oară pe cel al lui Borgny. Anestezic. Douăzeci și patru de găuri în gură. Înec. Fără semne de violență exterioară sau de abuz sexual. Singura diferență era că ora decesului fusese plasată între unsprezece și douăsprezece noaptea. În orice caz, acest raport conținea și el o notă adițională, legată de urmele de fier și de coltan descoperite pe dinții victimei. Pesemne din cauză că agenții de la Krimteknisk își dăduseră mai târziu seama că ar fi putut fi relevant, dat fiind că fuseseră găsite la ambele victime. Coltan. Nu din asta era făcut Terminatorul lui Schwarzenegger?

Harry își dădu seama că era complet treaz și stătea practic doar proptit pe marginea fotoliului. Simțea deja rotițele mergând, entuziasmul. Și amețeala. Ca atunci când lua prima gură de băutură, cea care îi răscolea stomacul, cea pe care corpul lui o respingea disperat. Pentru ca imediat să implore pentru mai multă. Din ce în ce mai multă. Până ce-l distrugea pe el și pe toți cei din jur. Ca acum. Harry sări atât de brusc în picioare încât ameți, apoi înhăță dosarul, știind că era prea gros, dar tot reuși să-l rupă în două.

Ridică bucățile de hârtie și le duse înapoi la pubelă. Le lăsă să cadă pe lângă pereți și ridică pungile de plastic astfel încât documentele alunecară până jos, tocmai la fund. Mașina de gunoi avea să treacă mâine sau poimâine, spera el.

Harry se întoarse în casă și se așeză în fotoliul verde.

Pe măsură ce întunericul nopții căpăta o tentă albăstruie, auzi primele zgomote ale orașului ce se trezea. Dar peste zumzetul obișnuit al traficului de la ora de vârf de pe Pilestredet, acum mai auzea și o sirenă ascuțită, îndepărtată, de poliție, ce atingea toate frecvențele acustice posibile. Putea fi orice. Mai auzi o sirenă trezindu-se. Orice. Apoi încă una. Nu, nu orice.

Sună telefonul fix.

Harry ridică receptorul.

— Hagen la telefon. Doar ce-am primit un mes…

Harry lăsă jos receptorul.

Sună din nou. Harry se uită pe geam. Nu își sunase surioara. De ce nu? Pentru că nu voia să se înfățișeze în fața ei — cea mai entuziastă, cea mai devotată admiratoare a sa. Femeia care avea ceea ce ea însăși numea „un strop din sindromul Down“ și care totuși izbutea să se descurce în viață incomparabil mai bine decât el. Era singura persoană pe care nu-și permitea să o dezamăgească.

Telefonul se opri din sunat. Apoi începu iar.

Harry înhăță receptorul.

— Nu, șefule. Răspunsul e nu, nu vreau cazul.

La celălalt capăt se așternu liniștea pentru o clipă. Apoi un glas necunoscut rosti:

— Oslo Energy la telefon. Domnul Hole?

Harry se blestemă în sinea sa.

— Da?

— Nu v-ați plătit facturile pe care vi le-am trimis și nici nu ați răspuns somațiilor noastre. Vă sun ca să vă informez că vom întrerupe alimentarea cu energie electrică a apartamentului de la numărul 5 de pe Sofies gate începând cu mâine-seară, la miezul nopții.

Harry nu zise nimic.

— Vă vom reconecta după ce vom primi suma datorată.

— Care e cât?

— Cu taxele pentru apelurile repetate și întreruperea curentului, plus dobânzi, aveți de plată 14 463 de coroane.

Tăcere.

— Alo?

— Sunt aici. Sunt un pic cam strâmtorat momentan.

— Suma datorată va fi acoperită de către firma noastră de recuperări. Între timp, sperăm că temperatura nu va coborî sub zero grade. Nu-i așa?

— Așa e, confirmă Harry, apoi închise.

Volumul sirenelor de afară creștea și cobora.

Harry merse să se întindă puțin. Rămase în pat cam un sfert de oră, cu ochii închiși, înainte să renunțe, să se îmbrace la loc și să iasă din apartament pentru a lua un tramvai până la Rikshospital.

11. Printare

Când m-am trezit azi-dimineață, am știut că fusesem iarăși acolo. În vis e mereu la fel: stăm întinși pe pământ, sângele curge întruna și când privesc într-o parte, ea se uită la noi. Se uită la mine cu tristețe în ochi, ca și cum abia acum a descoperit cine sunt, de fapt, abia acum m-a demascat, văzând că nu sunt bărbatul pe care și-l dorește.

Micul dejun a fost excelent. Scria pe teletext. „Parlamentară găsită moartă în bazinul de înot din Parcul Frogner.“ Site-urile de știri sunt pline. Printare, decupare, decupare.

Nu va mai trece mult și primele site-uri web vor publica și numele. Până acum, așa-zisa anchetă a poliției a fost o farsă atât de ridicolă, încât a fost mai degrabă iritantă decât interesantă. Însă de data asta vor investi toate resursele de care dispun, nu se vor mai juca de-a ancheta, cum au făcut cu Borgny și Charlotte. La urma urmei, Marit Olsen a fost membră a Parlamentului. Era vremea să înceteze. Pentru că am ales următoarea victimă.

12. Locul faptei

Harry fuma o țigară în fața intrării în spital. Deasupra, cerul era de un albastru-deschis, însă sub el, orașul, adăpostit într-o adâncitură dintre crestele joase, verzi, ale munților, era învăluit în ceață. Imaginea îi amintea de copilăria petrecută în Oppsal, când el și Øystein chiuliseră de la prima oră ca să se ducă la buncărele germane din Nordstrand. De acolo, începuseră să se uite în jos la supa groasă ce îmbrăca centrul Osloului. Dar odată cu anii, ceața de dimineață începuse să plutească departe de Oslo, odată cu industria și încălzirea pe lemne.

Harry strivi chiștocul cu pantoful.

Olav Hole arăta mai bine. Sau poate că la mijloc nu era decât lumina. Îl întrebă pe Harry de ce zâmbește. Și ce pățise de fapt la falcă.

Harry zise ceva că fusese neatent și se întrebă la ce vârstă avea loc schimbarea, când începeau copiii să-și protejeze părinții de realitate. Pe la vreo zece ani, conchise el.

— Surioara ta a trecut pe aici, îl informă Olav.

— Cum o mai duce?

— Bine. Când a auzit că te-ai întors, a zis că acum va avea ea grijă de tine. Pentru că e mare acum. Iar tu ești mic.

— Mhm. Deșteaptă fată! Tu cum te simți azi?

— Bine. Mă rog, foarte bine. Cred că e timpul să ies de-aici.

Zâmbi, iar Harry zâmbi și el.

— Doctorii ce spun?

Olav Hole încă mai zâmbea.

— Mult prea multe. Să discutăm despre altceva?

— Desigur. Despre ce ți-ar plăcea să discutăm?

Olav Hole căzu pe gânduri.

— Mi-ar plăcea să discutăm despre ea.

Harry încuviință. Și se așeză să asculte cum tatăl său îi povestește despre cum o cunoscuse pe mama lui Harry. Cum se căsătoriseră. Și despre boala ei, pe când Harry era copil.

— Ingrid m-a ajutat în toată perioada aceea. Tot timpul. Însă avea atât de rar nevoie de mine! Până ce s-a îmbolnăvit. Uneori, credeam că boala a fost de fapt o binecuvântare.

Harry tresări.

— Mi-a oferit ocazia s-o răsplătesc, înțelegi? Și asta am făcut. Tot ce mi-a cerut ea, eu am făcut. Olav Hole își aținti ochii la fiul său și adăugă: Totul, Harry. Aproape.

Harry încuviință.

Tatăl său continuă să vorbească. Despre surioară și despre Harry, despre cât de minunat de blândă fusese ea. Și despre voința extraordinară de care dispunea Harry. Despre cât de teamă îi fusese, însă ținuse totul în el. Despre momentul în care el și Ingrid ascultaseră la ușă și îl auziseră pe Harry plângând și înjurând la rândul său monștrii invizibili. În fine, ei doi știuseră că nu e cazul să intre ca să-l consoleze și să-l liniștească. Căci el s-ar fi înfuriat și-ar fi țipat la ei că distrug totul și le-ar fi zis să iasă afară.

— Mereu ai vrut să le lupți singur cu monștrii, Harry, mereu.

Olav Hole îi spuse apoi vechea poveste că Harry nu vorbise deloc până la cinci ani. Iar apoi — într-o bună zi — fraze întregi pur și simplu se revărsaseră din el. Fraze molcome, sincere, alcătuite din cuvinte de adult; habar n-aveau de unde le învățase.

— Dar sora ta are dreptate, zâmbi Olav. Ai devenit din nou un băiețel. Nu mai vorbești.

— Mhm. Vrei să vorbesc?

Olav clătină din cap.

— Trebuie să asculți. Dar e suficient deocamdată. Va trebui să revii în altă zi.

Harry strânse mâna stângă a tatălui său cu stânga sa și se ridică.

— E în regulă dacă stau în Oppsal timp de câteva zile?

— Mersi pentru ofertă! Nu vreau să te sâcâi, însă casa chiar are nevoie să aibă cineva grijă de ea.

Harry renunță la planul de a-i spune că urma să i se taie curentul în apartament.

Olav apăsă un buton și în salon intră o tânără infirmieră zâmbitoare, care folosi prenumele tatălui său într-un mod nevinovat, ce ducea gândul la un flirt. Iar Harry băgă de seamă că tatăl său își îngroșă vocea în timp ce-i explica faptul că Harry avea nevoie de valiza în care se aflau cheile. Mai observă și modul în care bolnavul din pat încerca să se înfoaie ca să o impresioneze pe femeie. Și dintr-un motiv oarecare nu i se păru deloc patetic; era exact cum ar fi trebuit să fie.

În semn de despărțire, tatăl său repetă:

— Tot ce mi-a cerut. Apoi, în șoaptă: Cu o excepție.

În timp ce-l conducea spre camera de depozitare, infirmiera îi spuse lui Harry că doctorul vrea să stea un pic de vorbă cu el. După ce găsi cheile în

valiză, Harry bătu la ușa pe care i-o indicase infirmiera.

Doctorul îi ceru să ia loc, apoi se lăsă pe spate pe scaunul său de birou și-și uni degetele.

— E bine că te-ai întors acasă. Am tot încercat să luăm legătura cu tine.

— Știu.

— Cancerul s-a răspândit.

Harry dădu din cap. Odată, cineva îi spusese că asta e funcția celulelor canceroase: să se răspândească.

Doctorul îl privi cu atenție, ca și cum își cântărea următoarea mișcare.

— Bine, zise Harry.

— Bine?

— Bine, sunt pregătit să aud și restul.

— De obicei, nu spunem cât mai are de trăit o persoană. Erorile de apreciere și chinurile de natură psihologică ce vin odată cu asta sunt mult prea mari. În fine, în cazul de față, cred că e potrivit să îți spun că zilele îi sunt deja numărate.

Harry încuviință. Se uită pe fereastră, afară. Ceața era la fel de nemișcată și de groasă.

— Ai un număr de mobil la care te putem contacta în caz de ceva?

Harry clătină din cap. Oare auzea o sirenă prin ceață?

— Cunoști pe cineva care îți poate transmite un mesaj?

Harry clătină iarăși din cap.

— Nicio problemă. O să sun și o să-l vizitez în fiecare zi. Bine așa?

Doctorul încuviință și-l urmări pe Harry ridicându-se și ieșind grăbit.

Era deja nouă când Harry merse la bazinul de înot din Parcul Frogner. Tot parcul măsura vreo cincizeci de hectare, însă din moment ce bazinul public de înot ocupa doar o mică parte din acesta și în plus era și împrejmuit cu gard, polițiștilor le fusese ușor să înconjoare cu bandă locul faptei; pur și simplu întinseseră o bandă de jur împrejurul întregului gard și puseseră pe cineva de pază în ghișeul pentru bilete. Hoitarii din presa specializată în crime veniseră în zbor și se năpustiseră gata să intre, însă acum stăteau și cârâiau în fața porții, întrebând când vor căpăta acces la stârv. Pentru numele lui Hristos, era vorba de un membru al Parlamentului, publicul nu avea și el dreptul la poze cu un cadavru atât de important?

Harry își cumpără o cafea americano de la Kaffepikene. Acolo aveau scaune și mese pe trotuar pe tot parcursul lunii februarie, iar Harry se așeză, își aprinse o țigară și urmări gloata adunată în fața ghișeului pentru bilete.

Un bărbat se așeză pe scaunul de-alături.

— Harry Hole în persoană. Pe unde ai umblat?

Harry ridică privirea. Roger Gjendem, jurnalistul specializat în cazuri de crimă al ziarului Aftenposten, își aprinse și el o țigară și făcu un semn spre Parcul Frogner.

— În sfârșit, Marit Olsen primește ce-și dorește. Va deveni o celebritate până diseară la opt. Să se spânzure de o trambulină? Deșteaptă mișcare în carieră! Se întoarse către Harry și se strâmbă, apoi adăugă: Ce-ai pățit la falcă? Arăți groaznic!

Harry nu-i răspunse. Doar sorbi din cafea și nu zise nimic ca să alunge tăcerea aceea stânjenitoare, sperând în zadar că ziaristul avea să priceapă apropoul că prezența sa e nedorită. Din pătura de ceață de deasupra lor răzbătu sunet de rotoare huruind. Roger Gjendem se chiorî într-acolo.

— Pesemne sunt cei de la Verdens Gang. Tipic pentru acest tabloid să închirieze un elicopter. Sper că ceața n-o să se ridice deloc.

— Mhm! Mai bine să nu facă nimeni poze, decât VG?

— Exact. Ce știi?

— Sunt sigur că mai puțin decât tine, răspunse Harry. Cadavrul a fost găsit în cursul dimineții de unul dintre paznicii de noapte, care a sunat imediat la poliție. Iar tu?

— Capul smuls cu totul. Se pare că femeia a sărit din vârful platformei cu o funie în jurul gâtului. Și era destul de masivă, după cum știi. Peste o sută de kilograme.

— Au găsit fibre care se potrivesc cu treningul ei pe gardul pe unde se bănuiește c-a intrat. N-au mai găsit alte urme, așa că se presupune că a venit singură.

Harry înghiți fumul de țigară. „Capul smuls cu totul." Vorbeau așa cum scriau, ziariștii ăștia, piramida inversată, cum o numeau ei: mai întâi, informația cea mai importantă.

— Presupun că trebuie să se fi întâmplat la primele ore ale dimineții? încercă Harry.

— Sau seara. Potrivit soțului lui Marit Olsen, ea a plecat de-acasă la zece fără un sfert, ca să alerge.

— Târziu pentru alergare.

— De bună seamă că atunci alerga. Îi plăcea să aibă parcul doar pentru ea.

— Mhm!

— Apropo, am încercat să dau de urma paznicului de noapte care a descoperit-o.

— De ce?

Gjendem îi aruncă o privire surprinsă lui Harry.

— Ca să am o relatare direct de la el, desigur.

— Desigur, se arătă de acord Harry, trăgând din țigară.

— Dar se pare că s-a ascuns bine. Nu e nici aici, nici acasă. Poate că e în stare de șoc, amărâtul.

— Păi, nu e prima dată când descoperă cadavre în piscină. Bănuiesc că inspectorul care conduce ancheta a avut grijă să nu-ți pui ghearele pe el.

— Ce vrei să zici, că nu e prima dată?

Harry ridică din umeri.

— Am mai fost chemat de două sau de trei ori aici. Tineri care s-au strecurat noaptea înăuntru. O dată a fost vorba de o sinucidere, altă dată a fost un accident. Patru prieteni beți în drum spre casă de la o petrecere au vrut să se joace, să vadă cine îndrăznește să stea cel mai aproape de marginea trambulinei. Băiatul care a câștigat avea nouăsprezece ani. Cel mai mare era fratele lui.

— Sfinte Dumnezeule! se grăbi să exclame Gjendem, respectuos.

Harry se uită la ceasul de la mână, ca și cum se grăbea.

— Cred că a fost ceva forță în funia aia, adăugă Gjendem. Capul smuls cu totul. Ai mai auzit vreodată așa ceva?

— Tom Ketchum, răspunse Harry, golindu-și paharul de cafea dintr-o înghițitură și ridicându-se.

— Ketchup?

— Ketchum. Banda Hole-in-the-Wall. Spânzurat în Teritoriul New Mexico, în 1901. Spânzurătoare clasică, doar că au folosit prea multă funie.

— Oh! Cât de multă?

— Ceva mai mult de doi metri.

— Nu mai multă? Pesemne că a fost ditamai grăsanul.

— Nicidecum. Dar te lămurești cât de repede îți poți pierde capul, nu-i așa?

Gjendem strigă ceva după el, însă Harry nu-l auzi. Traversă parcarea prin partea de nord a bazinului de înot, apoi continuă pe iarbă și făcu stânga peste pod, spre poarta principală. Gardul avea mai mult de doi metri și jumătate înălțime de jur împrejur. Peste o sută de kilograme. Poate că Marit Olsen încercase, însă în niciun caz n-ar fi putut trece peste gard fără să fie ajutată.

Dincolo de pod, Harry făcu iar stânga, astfel încât să se poată apropia de bazinul de înot din partea opusă. Păși peste banda portocalie a poliției și se opri în vârful dealului, lângă un gard viu. Harry uitase o mulțime îngrijorătoare de informații de-a lungul anilor. Însă cazurile rămâneau. Încă își mai amintea numele celor patru băieți de pe rampa de sărituri. Privirea rătăcită a fratelui mai mare când răspunsese, pe un ton monoton, la întrebările lui Harry. Și mâna ce-i arătase locul prin care pătrunseseră înăuntru.

Harry păși cu mare grijă, nedorind să distrugă eventualele indicii, apoi aplecă gardul viu într-o parte. Firma de întreținere Oslo Parks întocmea planuri cu mult înainte. Asta dacă întocmea planuri. Gaura din gard era încă acolo.

Harry se lăsă pe vine și cercetă cu atenție marginile zimțate ale rupturii. Distingea acolo fibre închise la culoare. Cineva care nu se strecurase înăuntru, ci pătrunsese cu forța. Sau fusese împins. Căută alte urme. De partea de sus a rupturii atârna o fâșie lungă de țesătură. Ruptura era atât de înaltă că o persoană ar fi trebuit să stea în picioare ca să atingă gardul în acel punct. Capul. Lâna era logică, o căciulă de lână. Oare Marit Olsen purtase o căciulă de lână? Din spusele lui Roger Gjendem, Marit Olsen plecase de acasă la zece fără un sfert ca să alerge în parc. Ca de obicei, își dăduse cu presupusul.

Harry încercă să vizualizeze. Își închipui o seară neobișnuit de caldă în parc. Văzu o femeie masivă, transpirată toată, alergând. Nu-i văzu căciula de lână. Nu văzu pe nimeni altcineva purtând un fes de lână. Nu pentru că nu era frig. Ci poate pentru a nu fi văzut sau recunoscut. Lână neagră. O cagulă, poate.

Ieși cu grijă din gardul viu.

Nu-i auzise venind.

Un bărbat ținea un pistol — probabil un Steyr, austriac, semiautomat. Era ațintit spre Harry. Bărbatul care ținea pistolul era blond și avea o gură cu dinții de jos foarte proeminenți, iar când scoase un râset ca un mârâit, Harry își aminti porecla lui Truls Berntsen de la Kripos. Beavis. Ca Beavis și Butt-Head.

Al doilea bărbat era scund, cu picioare neobișnuit de crăcănate și cu mâinile în buzunarele hainei despre care Harry știa că ascund o armă și o legitimație purtând un nume cu rezonanță finlandeză. Însă al treilea bărbat, cel în trenci elegant, îi atrase atenția lui Harry. Stătea alături de ceilalți doi, însă ceea ce-l făcea să se remarce era postura celui cu pistolul și a finlandezului și atitudinea lor față de Harry și de acest bărbat. Ca și cum cei doi erau doar o prelungire a lui, ca și cum bărbatul respectiv era cel care ținea de fapt pistolul. Ceea ce-l frapă pe Harry nu era înfățișarea aproape feminină, foarte plăcută, a acestuia. Nu faptul că genele erau atât de clar vizibile deasupra și sub ochi, sugerând poate un machiaj discret. Nici nasul, nici bărbia, nici forma fină a obrajilor. Și nici părul des, închis la culoare, grizonant, elegant tuns și mult mai lung decât standardul pentru forțele de poliție. Nici nenumăratele mici pete mai deschise la culoare de pe pielea bronzată, care-l făceau să pară că fusese expus unei ploi acide. Nu, ceea ce-l frapă pe Harry fu ura. Ura din ochii aceia direcționată asupra lui, o ură atât de intensă, că Harry păru s-o resimtă fizic, ca pe ceva alb și dur.

Bărbatul se scobea între dinți cu o scobitoare. Glasul îi era mai ascuțit și mai blând decât și-ar fi închipuit Harry.

— Ai încălcat un teren împrejmuit de poliție pentru o anchetă, Hole.

— Indubitabil, zise Harry, privind în jurul său.

— De ce?

Harry îl fixa cu privirea pe bărbat, eliminând un potențial răspuns după altul, până ce-și dădu pur și simplu seama că nu avea niciunul.

— Din moment ce pari să mă cunoști, zise Harry, eu cu cine am plăcerea?

— Mă îndoiesc că va fi o plăcere pentru vreunul dintre noi, Hole. Așa că-ți sugerez să părăsești imediat zona și să nu-ți mai arăți niciodată mutra aproape de un loc al faptei aparținând Kripos. S-a înțeles?

— S-a recepționat, dar nu s-a înțeles pe deplin. Cum ar fi dacă aș putea ajuta poliția oferindu-i un pont despre Marit Olsen…

— Singurul ajutor pe care l-ai oferit poliției, îl întrerupse vocea aceea ușoară, a fost să-i pătezi reputația. După părerea mea, ești un bețiv, un delincvent și un parazit, Hole. Așa că sfatul meu e următorul: târăște-te înapoi sub piatra de sub care ai ieșit, înainte să te zdrobească cineva sub călcâi.

Harry se uită la bărbat, flerul și creierul său punându-se de acord: Profită de ocazie! Retrage-te! N-ai cu ce să-l contracarezi. Fii inteligent!

Și chiar își dori să fie inteligent; chiar i-ar fi plăcut să aibă o asemenea calitate. Harry își scoase pachetul de țigări.

— Și acel cineva ai fi tu, Bellman? Tu ești Bellman, nu-i așa? Geniul care și-a trimis maimuțoiul după mine? Harry dădu din cap către finlandez, adăugând: Judecând după încercarea aia, mă îndoiesc că ai fi capabil să zdrobești… ăăă… ăăă…

Harry se căznea nevoie-mare să-și amintească analogia, dar degeaba. A naibii diferență de fus orar!

Bellman îl întrerupse:

— Dispari, Hole.

POB-ul îi făcu semn cu degetul mare, în spate.

— Haida! Țopa-țop!

— Eu…, începu Harry.

— Gata! făcu Bellman cu un surâs enorm. Ești arestat, Hole!

— Poftim?!

— Ți s-a spus de trei ori să te îndepărtezi de locul faptei și nu ai ascultat. Mâinile la spate.

— Ia ascultă aici! mârâi Harry cu sâcâitoarea senzație că e doar un amărât de șobolan prins într-un labirint de laborator. Voiam doar…

Bernstein, alias Beavis, smuci brusc din mână, aruncându-i țigara din gură și trântindu-i-o pe pământul umed. Harry se aplecă să o ridice, însă fu lovit în fund de bocancul lui Jussi și căzu grămadă. Se lovi cu capul de pământ și simți gust de țărână și de bilă. Și mai auzi și glasul moale al lui Bellman în ureche:

— Te opui arestării, Hole? Ți-am zis să-ți duci mâinile la spate, nu-i așa? Ți-am zis să ți le duci…

Bellman îi atinse ușor fundul cu mâinile. Harry răsufla pe nas fără să se clintească. Știa prea bine ce urmărește Bellman. Ultraj asupra unui polițist. Doi martori. Paragraful 127. Sentința: cinci ani. Și gata cu joaca! Și cu toate că asta i se întipărise deja în minte, Harry știa că Bellman avea să primească în curând ce-și dorea. Așa că se concentră la altceva, excluzând din minte râsul ca un mârâit al lui Beavis și apa de colonie al lui Bellman. Se gândi la ea. La Rakel. Și-și duse mâinile la spate, peste mâna lui Bellman, și își întoarse capul. Acum vântul împrăștia ceața ce stătuse călare peste ei și putea astfel să vadă rampa pentru sărituri albă profilându-se pe cerul cenușiu. Ceva atârna strâmb de ea, de platformă, o funie, poate.

Cătușele scoaseră un clic, închizându-se.

Bellman rămase în parcarea de lângă Middelthuns gate, urmărindu-i cum se îndepărtează. Vântul îi făcea trenciul să fâlfâie ușor.

Polițistul de la arest citea ziarul când îi observă pe cei trei bărbați care așteptau în fața tejghelei.

— Salut, Tore! zise Harry. Ai o celulă pentru nefumători cu priveliște?

— Salut, Harry! De mult nu ne-am mai văzut!

Polițistul alese o cheie din dulapul din spatele său și i-o întinse lui Harry.

— Apartamentul pentru luna de miere.

Harry zări nedumerirea de pe chipul lui Tore când Beavis se aplecă în față, înhăță cheia și mârâi:

— El e cel închis, ticălos bătrân!

Harry schiță o strâmbătură în chip de scuză către Tore, în timp ce Jussi îl percheziționă și scoase niște chei și un portofel.

— Tore, vrei, te rog, să-l suni pe Gunnar Hagen? El…

Jussi smuci de cătușe, care se înfipseră în pielea lui Harry, iar acesta porni împiedicându-se mai departe după cei doi bărbați ce se îndreptau deja către blocul de celule.

După ce-l încuiară într-o celulă de doi metri și jumătate pe unu și jumătate, Jussi se întoarse la Tore pentru ca aceasta să semneze hârtiile, în timp ce Beavis rămase în fața ușii din gratii, zgâindu-se la Harry. Hole vedea că individul avea ceva pe suflet și așteptă. Iar aceasta veni în sfârșit, pe un ton tremurător, din cauza furiei reprimate.

— Cum se simte? Tu, care ai fost așa pe val, prinzând doi criminali în serie, prezent la televizor și toate cele? Și iată-te acum, privind printre gratii dinăuntru, eh?

— De ce ești furios, Beavis? îl întrebă Harry cu blândețe și închise ochii.

Deja simțea senzația aceea de dor ca atunci când revii la țărm după o lungă călătorie.

— Nu sunt furios. Dar dacă are de-a face cu golani care împușcă polițiști cumsecade, sunt furios pe ei.

— Trei greșeli într-o singură frază, rosti Harry, întinzându-se pe patul din celulă. În primul rând, e „ai“, nu „are“ de-a face, în al doilea rând, inspectorul Waaler nu era un polițist cumsecade și în al treilea rând, nu l-am împușcat. I-am smuls brațul. De aici, de la umăr, îi arătă Harry.

Beavis deschise și închise gura la loc, dar nu ieși nimic.

Harry închise iarăși ochii.

13. Birou

Când Harry redeschise ochii, se afla în celulă de două ore, iar Gunnar Hagen stătea în fața acesteia, căznindu-se să deschidă ușa cu cheia.

— Scuze, Harry, eram într-o ședință!

— Mi-a prins de minune, șefu', răspunse Harry, întinzându-se pe pat și căscând. Sunt eliberat?

— Am discutat cu juristul poliției, care a zis că e în regulă. Arestul înseamnă detenție, nu condamnare. Am auzit că te-au adus doi tipi de la Kripos. Ce s-a întâmplat?

— Speram să-mi spui tu.

— Să-ți spun eu?

— De când am aterizat în Oslo, am fost urmărit de Kripos.

— Kripos?

Harry se ridică în capul oaselor și-și trecu o mână prin părul tuns periuță.

— M-au urmărit până la Rikshospital. M-au arestat din cauza unei chichițe. Șefu', ce se petrece?

Hagen își ridică bărbia și-și mângâie pielea care-i acoperea laringele.

— Al naibii, ar fi trebuit să prevăd asta!

— Ce să prevezi?

— Că va transpira informația cum că încercăm să te cooptăm din nou să ne ajuți. Că Bellman va încerca să ne împiedice.

— Câteva precizări suplimentare mi-ar fi de mare ajutor.

— E destul de complicat, după cum ți-am spus. Totul ține de reduceri și de eficientizarea poliției. De jurisdicții. Vechea bătălie dintre Divizia Crime și Kripos. Dacă există suficiente resurse pentru două ramuri speciale cu experți în domenii asemănătoare într-o țară mică. Discuția s-a aprins după ce la conducerea Kripos a venit un tip nou, Mikael Bellman.

— Povestește-mi despre el!

— Despre Bellman? Academia de poliție, o scurtă perioadă în armata Norvegiei înainte de-a se cărăbăni la Europol, la Haga. S-a întors pe post de băiat-minune în cadrul Kripos, gata să avanseze cât mai repede. Au urmat doar probleme din ziua în care a încercat să angajeze un fost coleg de la Interpol, un străin.

— Nu cumva un finlandez, din întâmplare?

Hagen încuviință.

— Jussi Kolkka. Instructajul de polițist în Finlanda, dar fără niciuna dintre calificările cerute de poliția din Norvegia. Sindicatul a luat-o razna. Soluția a fost, firește, ca Jussi Kolkka să fie angajat temporar, pe bază de schimb. Următoarea inițiativă a lui Bellman a fost să impună că regulile ar trebui interpretate astfel încât, în cazurile mai importante de crimă, Kripos să poată decide dacă ele cad în sarcina lor sau a poliției, nu invers.

— Și?

— Și acest lucru este chiar inacceptabil, e de la sine înțeles. Avem cea mai mare echipă din țară specializată în crime aici, la sediul central al Poliției, noi hotărâm ce cazuri preluăm în districtul Oslo, unde avem nevoie de ajutor și când cerem celor de la Kripos să preia conducerea. Kripos a fost întemeiat pentru a oferi asistență secțiilor de poliție din districte în cazuri de crimă, însă Bellman a reușit, uite-așa, să urce pe noi culmi departamentul cu

ajutorul statutului său de împărat. Și Ministerul Justiției a fost implicat. Și recent au profitat de ocazia de-a face ceea ce noi am evitat atâta amar de timp: să unească anchetele de crimă, astfel încât să existe un singur centru de comandă. Lor nu le pasă nici cât negru sub unghie de argumentele noastre privind pericolul standardizării și încrucișării, importanța cunoașterii specifice a fiecărei zone și distribuirea aptitudinilor, capacitatea de-a atrage oameni noi și…

— Îți mulțumesc, deja l-ai convins pe credincios cu predica ta!

Hagen ridică o mână.

— Bine, dar Ministerul Justiției lucrează acum la o numire…

— Și…?

— Se spune că va fi pragmatică. Totul ține de exploatarea resurselor și-așa limitate în cel mai eficient mod posibil. Dacă cei de la Kripos pot demonstra că obțin cele mai bune rezultate fără secțiile de poliție din districte…

— …atunci toată puterea merge la sediul central al Kripos din Bryn, completă Harry. Un birou mare pentru Bellman și adio Serviciu Omoruri!

Hagen își cocoșă umerii.

— Ceva de genul. Când Charlotte Lolles a fost găsită moartă în spatele Datsunului și am văzut asemănările cu fata ucisă în subsolul clădirii nou construite, ne-am bătut cap în cap. Kripos a zis că, indiferent dacă cele două cadavre au fost descoperite în Oslo, o crimă dublă e o chestiune ce ține de ei, nu de Poliția din Oslo, așa că au pornit ancheta proprie. Și-au dat seama că bătălia pentru sprijinul ministerului depinde în întregime de rezolvarea acestui caz.

— Deci e o chestiune de-a rezolva cazul înaintea celor de la Kripos?

— E complicat, după cum spuneam. Kripos refuză să împărtășească informații cu noi, cu toate că n-au făcut nici ei vreun progres. În schimb, se

adresează ministerului. Comandantul Poliției de aici a primit un telefon în care i s-a spus că ministerul ar aprecia dacă celor de la Kripos li s-ar permite să conducă ei cazul, până ce vor stabili cum să împartă ariile de responsabilitate pe viitor.

Harry clătină ușurel din cap.

— Încep să înțeleg și eu. Pesemne că ești disperat…

— Eu n-aș folosi chiar cuvântul ăsta…

— Suficient de disperat ca să încerc să-l scot iar la iveală pe bătrânul vânător de criminali în serie, Hole. Un outsider care nu se mai află pe statul de plată, care ar putea investiga cu discreție chestiunea. De asta nu trebuia să spun nimic, nimănui.

Hagen oftă:

— Evident, Bellman a descoperit manevra. Și de aceea ți-a agățat o tinichea de coadă.

— Ca să vadă dacă respecți sau nu decizia ministerului. Ca să mă prindă în flagrant delict în timp ce citesc rapoarte mai vechi sau chestionez martori.

— Sau și mai eficient: ca să te scoată definitiv din joc. Bellman știe că o singură greșeală ar fi de ajuns să fii suspendat, o singură bere în timpul serviciului, o singură încălcare a regulilor poliției.

— Mhm! Sau să mă opun arestării. Se gândește să ducă acest caz mai departe, nemernicul!

— O să discut cu el. Va renunța când îi voi spune că tu oricum nu-ți dorești cazul. N-avem de ce să băgăm polițiști în rahat când nu e cazul. Hagen aruncă o privire la ceasul de la mână și adăugă: Am de lucru. Hai să te scot de-aici.

Ieșiră din blocul arestului, apoi străbătură parcarea și se opriră în fața sediului central al Poliției, un turn de oțel și beton ce domina parcul. În apropiere, unită de sediul central de o galerie subterană, se afla Botsen, Închisoarea Districtuală din Oslo cu zidurile sale cenușii. Sub ei, Grønland se întindea până jos, la fiord și la port. Fațadele erau deschise la culoare și murdare, de parcă pe ele se scurseseră dâre de cenușă. Macaralele din port se profilau ca niște spânzurători pe cer.

— O imagine nu chiar plăcută, ai?

— Nu, zise Harry, trăgând aer în piept.

— Dar orașul ăsta are totuși ceva al său.

Harry încuviință.

— Așa este.

Mai rămaseră acolo o vreme, săltând înapoi și înainte pe călcâie, cu mâinile în buzunare.

— Răcoare, remarcă Harry.

— Nu chiar.

— Pres'pun că nu, dar termostatul meu e fixat pe temperaturile din Hong Kong.

— Înțeleg.

— Nu-i așa că sus te-așteaptă o ceașcă de cafea? zise Harry, făcând semn din cap către etajul șase. Sau treabă? Cazul Marit Olsen?

Hagen nu răspunse.

— Mhm! făcu Harry. Așadar, și pe ăla tot Bellman și Kripos l-au luat.

Harry avu parte de vechiul salut din cap în drumul său spre holurile din zona roșie de la etajul șase. O fi fost el o adevărată legendă în această clădire, însă nu fusese niciodată o persoană populară.

Trecură de ușa unui birou pe care cineva lipise o coală de hârtie A4 pe care scria VĂD OAMENI MORȚI.

Hagen își drese glasul.

— A trebuit să-i dau lui Magnus Skarre biroul tău. În rest, toate se destramă.

— Nicio problemă, răspunse Harry.

Își luă fiecare paharul de carton de la faimosul filtru de cafea din chicinetă.

În biroul lui Hagen, Harry se așeză pe scaunul aflat cu fața spre biroul POB, unde stătuse de-atâtea ori.

— Încă-l mai ai, văd, remarcă Harry, arătând cu capul spre suvenirul de pe birou, care, la prima vedere, aducea cu un semn de exclamare alb.

Era un deget mic împăiat. Harry știa că odinioară îi aparținuse unui comandant japonez din al Doilea Război Mondial. În timp ce se retrăgeau, comandantul își tăiase degetul în fața oamenilor săi, pentru a-și cere scuze că nu putuseră să se întoarcă pentru a-și aduna morții. Hagen adora să folosească acea poveste când preda mici lecții de conducere subordonaților săi.

— Iar tu tot nu ți l-ai recăpătat pe al tău, replică Hagen, dând din cap spre mâna cu care Harry își ținea paharul cu cafea, căreia îi lipsea degetul mijlociu.

Harry pricepu apropoul și bău. Cafeaua nu se schimbase. Asfalt topit.

Harry se strâmbă.

— Am nevoie de o echipă de trei oameni.

Hagen bău încet și apoi lăsă paharul jos.

— Nu mai mulți?

— Mereu mă întrebi asta. Știi bine că nu lucrez cu echipe mari de inspectori.

— În cazul ăsta, n-o să mă plâng. Mai puțini oameni înseamnă șanse mai mici ca Ministerul Justiției și Kripos să afle despre ancheta ta legată de crima dublă.

— Crima triplă, îl corectă Harry, căscând.

— Stai puțin, nu știm dacă Marit Olsen…

— Femeie singură noaptea, răpită, ucisă într-un mod neconvențional. A treia oară în micul nostru Oslo. Triplă. Crede-mă! Dar indiferent câți suntem, poți avea încredere în mine că vom avea naibii grijă să nu ni se încrucișeze pașii cu ai celor de la Kripos.

— Da, zise Hagen. Știu asta. De aceea există o condiție: dacă ancheta va ieși la lumină, nu trebuie să aibă în niciun fel de-a face cu Divizia Crime.

Harry închise ochii. Hagen continuă:

— Firește că ne vom exprima regretele că unii angajați de-ai noștri au fost implicați în asta, dar trebuie să fie clar că faimosul rebel Harry Hole a pornit propria anchetă, fără ca șeful lui direct să aibă idee. Iar tu vei confirma această versiune.

Harry deschise ochii și se holbă la Hagen, iar acesta îi susținu privirea.

— Întrebări?

— Da.

— Ascult.

— Unde e scurgerea?

— Poftim?

— Cine-l informează pe Bellman?

Hagen își roti umerii.

— Mie nu mi s-a părut că are acces sistematic la ceea ce facem noi. Poate că a mirosit doar că te-ai întors.

— Știu că pe Magnus Skarre are obiceiul să-l ia gura pe dinainte pe unde apucă.

— Să nu-mi mai pui și alte întrebări, Harry.

— Bine. Unde ne-am putea instala?

— Bun. Bun.

Gunnar Hagen dădu de câteva ori din cap, ca și cum era un subiect pe care-l discutaseră deja.

— În ceea ce privește un birou…

— Da?

— Cum ziceam, locul e plin până la refuz, așa că va trebui să găsim ceva în altă parte, dar nu foarte departe de-aici.

— Bine. Atunci, unde?

Hagen se uită pe fereastră. La zidurile cenușii ale închisorii Botsen.

— Glumești! făcu Harry.

14. Recrutare

Bjørn Holm intră în sala de ședințe a Krimteknisk din districtul Bryn din Oslo. Dincolo de geamuri, soarele elibera fațadele caselor și învăluia orașul în umbrele amurgului. Parcarea era arhiplină, iar în fața intrării în Kripos, peste drum, se afla un microbuz alb cu o antenă parabolică deasupra și cu logoul Norwegian Broadcasting Company pe o parte.

Singura persoană din încăpere era șefa sa, Beate Lønn, o femeie deosebit de palidă, de minionă și de discretă. Dacă cineva n-ar fi cunoscut-o, ar fi putut avea impresia că o asemenea persoană ar fi întâmpinat probleme să conducă un grup de ofițeri criminaliști experimentați, profesioniști, conștienți de sine, mereu excentrici și arareori neconflictuali. Dacă cineva o cunoștea însă, și-ar fi dat seama că era singura persoană care îi putea struni. Nu datorită faptului că ei o respectau fiindcă rămânea pe picioare după ce pierduse doi polițiști: mai întâi tatăl, apoi pe tatăl copilului ei. Ci datorită faptului că, din grupul lor, ea era cea mai bună și emana o asemenea ireproșabilitate, integritate și seriozitate, încât atunci când Beate Lønn șoptea un ordin cu privirea plecată și obrajii împurpurați, acesta era dus la îndeplinire cât ai clipi. Așa că Bjørn Holm sosise de îndată ce fusese chemat.

Ea stătea pe un scaun tras foarte aproape de monitorul TV.

— Transmit în direct de la conferința de presă, anunță ea fără să se întoarcă. Ia un loc!

Holm recunoscu imediat persoanele de pe ecran. Cât de ciudat era, cugetă el, să urmărească semnale care călătoriseră mii de kilometri prin spațiu și înapoi doar pentru a-i arăta ce se întâmpla exact acum pe partea cealaltă a străzii.

Beate Lønn dădu volumul mai tare.

— Ați înțeles corect, zicea Mikael Bellman, aplecându-se spre microfonul de pe masă. Momentan, nu avem nici piste și nici suspecți. Și repet: nu am exclus deloc posibilitatea unei sinucideri.

— Dar ați spus…, începu o reporteriță.

— Am spus că noi considerăm acest deces suspect, o întrerupse Bellman. Sunt sigur că ești familiară cu termenul. Iar dacă nu, ar trebui…

Lăsă finalul frazei să atârne în aer și arătă cu degetul spre o persoană aflată în spatele camerei video.

— Stavanger Aftenblad, veni replica molcomă cu accent de Rogaland. A găsit poliția vreo legătură între acest deces și cele două din…?

— Nu! Dacă m-ai fi urmărit, m-ai fi auzit spunând că nu excludem o legătură.

— Am prins asta, continuă glasul acela molcom, imperturbabil. Dar cei care suntem aici suntem mai preocupați de ceea ce credeți, nu de ce nu excludeți.

Bjørn Holm îl văzu pe Bellman aruncându-i o căutătură ucigașă individului, în timp ce nerăbdarea începea să-i tragă discret în sus colțurile gurii. O polițistă în civil aflată alături de Bellman își așeză mâna peste microfon, se aplecă spre bărbat și-i șopti ceva. POB se întunecă la față.

— Mikael Bellman nu prea știe cum să se descurce cu presa, zise Bjørn Holm. Lecția numărul unu: lingușește-i pe cei insistenți, mai ales ziarele de provincie.

— E nou în branșă, spuse Beate Lønn. Va învăța.

— Crezi?

— Da. Bellman e genul care învață.

— Umilința e greu de învățat, așa am auzit.

— Umilința sinceră, aia e greu de învățat. Dar să te ploconești când îți convine e un lucru de bază în comunicare modernă. Asta îi spune Ninni. Iar Bellman e destul de inteligent ca să aprecieze acest lucru.

Pe ecran, Bellman tuși, se sili să schițeze un surâs aproape băiețesc și se aplecă spre microfon.

— Îmi cer scuze dacă am vorbit un pic prea brutal, dar a fost o zi lungă pentru toată lumea și sper că înțelegeți că pur și simplu suntem nerăbdători să reluăm ancheta acestui caz tragic. Trebuie să încheiem aici, dar dacă mai aveți și alte întrebări, vă rog să i le adresați direct lui Ninni, și vă promit că voi reveni și eu în cursul acestei seri. Înainte de termenul-limită. E bine așa?

— Ce ți-am spus? râse triumfător Beate.

— S-a născut o stea, conchise Bjørn.

Imaginea dispăru de pe ecran și Beate Lønn se întoarse spre el.

— A sunat Harry. Vrea să renunț la tine pentru el.

— La mine? se miră Bjørn Holm. Ca să fac ce?

— Știi foarte bine ce. Am auzit că ai fost cu Gunnar Hagen la aeroport, când a sosit Harry.

— Ups!

Holm zâmbi, dezvăluindu-și dinții.

— Presupun că Hagen a vrut să te folosească în Operațiunea Convingerea, din moment ce știe că ești unul dintre puținii oameni alături de care lui Harry îi place să lucreze.

— Încă n-am ajuns până acolo, iar Harry a refuzat cazul.

— Însă acum se pare că s-a răzgândit.

— Uh-huh? Ce l-a convins s-o facă?

— N-a zis. A zis doar că i se pare corect să mă întrebe mai întâi pe mine.

— Sigur. Doar tu ești șefa.

— Nu poți considera nimic de la sine înțeles atunci când e vorba de Harry. Îl cunosc destul de bine, după cum știi.

Holm încuviință. Știa și el. Știa că Halvorsen, partenerul lui Beate și cel care se pregătea să devină tatăl copilului ei, fusese ucis în timp ce lucra pentru Harry. Într-o zi geroasă de iarnă, în Grünerløkka, fusese înjunghiat în piept. Holm sosise imediat la fața locului. Sângele cald se impregna în gheața albăstruie. Moartea unui polițist. Nimeni nu-l învinovățise pe Harry. Cu excepția lui Harry, firește.

Își scărpină favoriții.

— Și tu ce-ai zis?

Beate trase aer adânc în piept și urmări cum reporterii și fotografii ieșeau în viteză din clădirea Kripos.

— Același lucru pe care ți-l spun și ție, acum. Ministerul Justiției a anunțat că are prioritate Kripos și, prin urmare, nu e nicio șansă să cedez agenți criminaliști oricui altcuiva în afară de Bellman pentru acest caz.

— Însă?

Beate Lønn bătu tare darabana în masă cu un pix Bic.

— Însă mai există și alte cazuri în afară de această crimă dublă.

— Crimă triplă, o corectă Holm, iar după o privire aspră din partea lui Beate, adăugă: Crede-mă!

— Știu exact ce anchetează inspectorul Hole, însă cu siguranță nu are legătură cu unul dintre aceste cazuri. Eu și cu el am căzut de acord în această privință, răspunse Beate. Iar prin urmare, te transfer la acel caz sau acele cazuri — despre care nu știu nimic. Timp de două săptămâni. Copia

primului raport despre ce vei face acolo să fie pe biroul meu peste cinci zile lucrătoare. S-a înțeles?

În sinea ei, Kaja Solness radia precum un soare și simțea o dorință aproape irezistibilă să se rotească de vreo două ori în scaunul de birou.

— Dacă Hagen spune că e OK, atunci firește că voi lucra cu tine, zise ea, încercând să se abțină, însă își simțea jubilarea din voce.

— Hagen spune că e OK, rosti bărbatul, rezemându-se de tocul ușii cu brațul deasupra capului, formând astfel o diagonală în pragul ei. Deci suntem doar eu, Holm și cu tine. Iar cazul la care lucrăm e confidențial. Începem mâine. Ne întâlnim la șapte, în biroul meu.

— Ăăă… șapte?

— Sieben. Șapte. Șapte fix.

— Înțeleg. În care birou?

Bărbatul se strâmbă și-i explică.

Ea îl privi fără să-i vină să creadă.

— Avem un birou în pușcărie?

Diagonala din pragul ei se înmuie puțin.

— Ne întâlnim acolo, gata de treabă. Întrebări?

Kaja avea mai multe, dar Harry plecase deja.

Visul a început s-apară acum și-n timpul zilei. A trecut mult timp și tot mai aud formația cântând „Love Hurts“. Observ câțiva băieți stând în jurul nostru, dar nu se clintesc. Bun așa! Cât despre mine, eu mă uit la ea. Vezi

ce-ai făcut? încerc să spun. Acum mă uit la el. Tot îl mai vrei pe el? Dumnezeule, cât de tare o urăsc, cât de tare-mi doresc să-mi scot cuțitul din gură și să-l înfig în ea, să-i fac mai multe găuri, să văd cum țâșnesc afară: sângele, măruntaiele, minciuna, prostia, corectitudinea ei cretină. Cineva ar trebui să-i spună cât e de urâtă pe dinăuntru.

Am văzut și eu conferința de presă. Scroafe incompetente! Nicio pistă. Niciun suspect! Primele patruzeci și opt de ore de aur, nisipul se scurge în clepsidră, grăbiți-vă, grăbiți-vă! Ce vreți să mai fac? Să scriu cu sânge pe perete?

Voi sunteți cei care lăsați să continue aceste crime.

Scrisoarea-i terminată.

Grăbiți-vă!

15. Lumini de stroboscop

Stine se uita la băiatul cu care abia vorbise. Avea barbă, păr blond și o căciulă de lână. Înăuntru. Iar asta nu era o căciulă de interior, ci una groasă, care să-ți țină cald la urechi. Un tip care se dădea cu placa de snowboard? În fine, când se uită mai bine la el, văzu că nu e un băiat, ci un bărbat. De peste treizeci de ani. În orice caz, avea riduri albe pe pielea maronie.

— Așadar? strigă ea ca să acopere muzica ce bubuia din sistemul stereo de la Krabbe.

Recent inauguratul restaurant se autoproclama noul cuib al tinerilor muzicieni, regizori și scriitori avangardiști din Stavanger, de care era destul de plin acest oraș dependent de afaceri și industria petrolieră. Până la urmă se dovedise că gașca respectivă încă nu se hotărâse dacă localul merita sau nu favoarea lor. La fel cum nici Stine încă nu se hotărâse dacă acest băiat — bărbat — o merita sau nu pe-a ei.

— Doar că eu cred că ar trebui să mă lași să-ți povestesc mai multe, zise acesta cu un zâmbet încrezător, privind-o cu o pereche de ochi al căror albastru era mult prea spălăcit, după părerea ei.

Poate că de vină era iluminatul de aici? Luminile stroboscoapelor? Erau mișto? Timpul avea să hotărască. El își răsuci paharul de bere în mână și se lăsă pe spate, lipindu-se de bar, astfel încât și ea trebuia să se aplece dacă voia să-l audă, însă nu puse botul la asta. Tipul purta o geacă groasă, totuși nu avea nici urmă de sudoare pe față, pe sub căciula aia ridicolă. Sau asta era cool?

— Există foarte puține persoane care au mers cu bicicleta prin delta din Birmania și să se întoarcă suficient de vii ca să-și spună povestea, continuă el.

Suficient de vii. Un vorbăreț, așadar. Îi plăcea asta, până la un anumit punct. Și el chiar arăta ca unul. Ca un supererou din filmele americane vechi sau dintr-un serial de televiziune din anii ’80.

— Mi-am promis că, dacă mă voi întoarce în Stavanger voi ieși în oraș, îmi voi cumpăra o bere și voi aborda cea mai atrăgătoare fată pe care o voi vedea și îi voi spune ce-ți spun ție acum. Își scoase mâinile din buzunare și arboră un surâs larg, plin de dinți albi, adăugând: Cred că ești fata de lângă pagoda albastră.

— Poftim?

— Rudyard Kipling, domnișoară. Ești fata care îl așteaptă pe soldatul englez lângă vechea pagodă albastră din Moulmein. Deci, ce spui? Vii cu mine ca să mergem desculți pe marmura din Shwedagon? Să mâncăm carne de cobră în Bago? Să dormim până la rugăciunile musulmanilor în Rangoon și să ne trezească budiștii în Mandalay?

El inspiră adânc, iar ea se aplecă în față.

— Eu sunt cea mai atrăgătoare fată de aici, crezi?

El privi împrejur.

— Nu, dar ai cei mai mari sâni. Arăți bine, însă competiția e prea acerbă ca să fii cea mai atrăgătoare dintre toate. Să plecăm de-aici?

Ea râse și clătină din cap. Nu știa dacă tipul era amuzant sau nebun.

— Sunt împreună cu niște fete. Îți poți încerca trucul cu alta.

— Elias.

— Poftim?

— Te întrebai cum mă cheamă. În caz că ne vom mai întâlni. Numele meu e Elias. Skog. Pe ăsta o să-l uiți, dar o să ți-l amintești pe Elias. Și o să ne mai întâlnim. Mai devreme decât îți închipui, de fapt.

Ea înclină capul pe un umăr.

— Oh, da?

El își goli paharul, îl lăsă pe bar, îi zâmbi și plecă.

— Cine era? zise Mathilde.

— Habar n-am, răspunse Stine. Era destul de drăguț. Dar ciudat. Vorbea ca și cum ar fi din estul Norvegiei.

— Ciudat.

— Era ceva ciudat cu ochii lui. Și cu dinții. Să fie de vină luminile stroboscoapelor de aici?

— Luminile stroboscoapelor?

Stine râse.

— Nu, e lumina aia fluorescentă de solar. Îți face fața să arate ca a unui zombi.

Mathilde clătină din cap.

— Trebuie să bei ceva. Hai încoace!

Stine se întoarse spre ieșire, urmând-o. Își imagină că vede un chip lipit de un geam, însă nu era nimeni acolo.

16. Regele vitezei

Era nouă seara și Harry mergea prin centrul orașului Oslo. Își petrecuse dimineața cărând scaune și mese în biroul nou. După-amiază, se dusese la Rikshospital, însă tatălui său i se făceau niște analize. Așa că revenise la birou, copiase niște rapoarte, dăduse câteva telefoane, rezervase un bilet spre Bergen, mersese la niște magazine și cumpărase o cartelă SIM de mărimea unui chiștoc de țigară.

Harry mergea repede. Mereu îi plăcuse să străbată acest oraș înghesuit de la est spre vest, să vadă schimbările treptate, însă vizibile, ale oamenilor în materie de modă, etnie, dar și în arhitectură, magazine, cafenele și baruri. Intră într-un McDonald’s, își luă un hamburger, îndesă trei paie în buzunarul sacoului și-și continuă călătoria.

După ce stătuse jumătate de oră în zona de ghetou din Gronland în care locuiau pakistanezii, se trezi în curata, destul de sterila și imaculata zonă numită West End. Adresa Kajei Solness se afla pe Lyder Sagens gate și se dovedi a fi o casă veche și mare, îmbrăcată în lemn, genul care atrăgea un lung șir de cumpărători din Oslo în rarele ocazii în care era scoasă la vânzare. Nu ca s-o cumpere — foarte puțini își permiteau una —, ci ca s-o vadă, să viseze la ea și să primească încă o dată confirmarea faptului că Fagerborg era cu adevărat ceea ce se spunea: un cartier în care bogații nu erau prea bogați, banii nu erau chiar nou-câștigați și nimeni nu avea o piscină, uși electrice la garaj sau orice altă invenție modernă. Pentru că locuitorii din Fagerborg, burghezi în adevăratul sens al cuvântului, făceau exact ce făcuseră dintotdeauna. Vara se adăposteau sub merii din grădinile lor umbrite încăpătoare, stând pe mobilierul de grădină care era la fel de vechi, de nepractic de mare și de pătat cu negru ca și casele din care fusese scos afară. Iar când erau cărate înapoi înăuntru și zilele deveneau mai scurte, în spatele geamurilor decorative erau aprinse lumânări. Pe Lyder

Sagens gate se simțea o atmosferă de Crăciun din octombrie și până în martie.

Poarta scoase un scârțâit atât de puternic, încât nu mai era nevoie de vreun câine, spera Harry. Pietrișul îi scrâșnea sub ghete. Se simțise la fel de bucuros ca un copil când își regăsise ghetele într-un dulap, însă acum se udase leoarcă în ele.

Urcă treptele verandei și apăsă butonul fără niciun nume deasupra.

În fața ușii se aflau o pereche de pantofi de damă și una de bărbați. Mărimea patruzeci și șase, aprecie Harry. Soțul Kajei era un individ masiv, păreau să sugereze aceștia. Deoarece, cum era și normal, tânăra avea un soț; iar el chiar nu știa de ce crezuse altceva. Pentru că așa crezuse, nu-i așa? Oricum, nu avea importanță. Se deschise ușa.

— Harry?

Kaja purta o jachetă de lână descheiată și mult prea mare pentru ea, blugi decolorați și papuci de pâslă atât de vechi, încât Harry putea jura că vede pe ei pete de bătrânețe. Fără machiaj. Doar un surâs mirat. În orice caz, părea că îl așteptase. Adică părea că se așteptase ca lui să-i placă s-o găsească astfel. Firește, deja văzuse în privirea ei la Hong Kong fascinația pe care atât de multe femei o au față de un bărbat cu o anumită reputație, fie ea bună sau proastă. Cu toate că el nu făcuse nicio analiză atentă a tuturor proceselor de gândire care, adunate, îl aduseseră la această ușă. La fel de bine s-ar fi putut scuti de acest efort. Pantofi mărimea patruzeci și șase. Sau patruzeci și șase și jumătate.

— Am adresa de la Hagen, zise Harry. Locuiești la o distanță de mers pe jos de apartamentul meu, așa că m-am gândit că mai bine aș da o fugă încoace decât să te sun.

Ea surâse malițios.

— N-ai telefon mobil.

— Greșit, replică Harry, scoțând un telefon roșu din buzunar. Mi l-a dat Hagen, dar deja i-am uitat PIN-ul. Deranjez?

— Nu, nu.

Deschise ușa larg și Harry păși înăuntru.

Era jalnic, dar inima lui bătuse ceva mai repede cât o așteptă. Cu cincisprezece ani în urmă, acest lucru l-ar fi iritat, însă între timp se resemnase cu banalul fapt că frumusețea unei femei va avea întotdeauna acest efect puternic asupra lui.

— Am pus de cafea. Bei și tu?

Se mutaseră în living. Pereții erau acoperiți cu tablouri și polițe cu atât de multe cărți, încât Harry se îndoia că ea le citise pe toate. Camera avea totuși o atmosferă masculină distinctă. Mobilier masiv, plin de muchii ascuțite, un glob pământesc, o narghilea, discuri de vinil pe alte polițe, hărți și poze cu munți înalți, acoperiți de zăpadă, atârnate pe pereți. Harry ajunse la concluzia că tipul era mult mai în vârstă ca ea. Un televizor era pornit, dar cu volumul la minimum.

— Marit Olsen e principalul subiect la toate posturile de știri, zise Kaja, luând telecomanda și închizând televizorul. Doi dintre liderii Opoziției au cerut public rezultate cât mai rapide. Au spus că guvernul a tot continuat să slăbească forța poliției. Cei de la Kripos nu vor mai avea parte de liniște în următoarele zile.

— Da, te rog, vreau cafea, replică Harry, iar Kaja își târșâi pașii în bucătărie.

El se așeză pe sofa. O carte de John Fante stătea deschisă, cu fața în jos, pe măsuța de cafea, alături de o pereche de ochelari de citit, de damă. Lângă ele se aflau poze cu bazinul de înot din Parcul Frogner. Nu cu locul crimei în sine, ci cu câteva persoane care se opriseră în dreptul benzii întinse de poliție ca să tragă cu ochiul. Harry scoase un mârâit de satisfacție. Nu doar pentru că ea își luase de lucru acasă, ci și pentru că agenții criminaliști continuau să facă aceste fotografii la locul faptei. Harry fusese cel care

insistase să fie mereu pozată și mulțimea. Era ceva ce deprinsese în cursul FBI legat de crimele în serie; criminalul care revine mereu la locul faptei nu e doar un mit. Frații King din San Antonio și bărbatul de la K-Mart fuseseră arestați fix pentru că nu se putuseră abține să se întoarcă pentru a-și admira operele, ca să vadă deranjul pe care îl creaseră, ca să se simtă invulnerabili. Fotografii de la Krimteknisk o numeau cea de-a șasea poruncă a lui Hole. Și, da, mai erau încă nouă porunci. Harry frunzări fotografiile.

— Nu vrei și lapte, nu? strigă Kaja din bucătărie.

— Da.

— Chiar? Pe Heathrow…

— Adică da, ai dreptate, nu vreau lapte.

— Aha! Ai adoptat sistemul cantonez.

— Poftim?

— Ai încetat să mai folosești dubla negație. Cantoneza e mai concisă. Tu te exprimi concis.

— Chiar așa? La cantoneză mă refer.

— Nu știu, se auzi râsetul ei din bucătărie. Încerc și eu să par deșteaptă.

Harry observă că fotograful fusese discret, făcuse pozele de la nivelul șoldului, fără bliț. Atenția spectatorilor era îndreptată către rampa de sărituri. Ochi încețoșați, guri pe jumătate deschise, de parcă se plictisiseră să tot aștepte o frântură din ceva oribil, ceva pentru albumele lor, cu care să-și bage vecinii în sperieți. Un bărbat ținea un telefon mobil în aer; cu siguranță făcea poze cu el. Harry luă lupa de pe vraful de rapoarte și le cercetă chipurile cu atenție, unul câte unul. Nu știa ce căuta, mintea fiindu-i complet goală; așa era cel mai bine, ca să nu rateze ceva ce s-ar fi putut afla acolo.

— Ai găsit ceva?

Tânăra se oprise în spatele scaunului pe care stătea el și se aplecase să vadă mai bine. El surprinse un miros de săpun cu lavandă, același pe care îl simțise și-n avion, când ea adormise pe umărul lui.

— Mhm. Crezi că am putea găsi ceva? întrebă el luând cana de cafea.

— Nu.

— Atunci, de ce ai luat pozele acasă?

— Pentru că nouăzeci și cinci la sută din munca de polițist e să cauți în locurile care nu trebuie.

Doar ce citase cea de-a treia poruncă a lui Harry.

— Și va trebui să și înveți să-ți placă cele nouăzeci și cinci de procente. Altminteri o s-o iei razna.

Cea de-a patra poruncă.

— Iar rapoartele? insistă Harry.

— Tot ce avem sunt rapoartele despre uciderile lui Borgny și a lui Charlotte, iar în ele n-avem nimic. Niciun indiciu criminalistic, nicio raportare a vreunui eveniment neobișnuit. Niciun pont despre dușmănii crunte, iubiți geloși, moștenitori lacomi, urmăritori perverși, traficanți de droguri ce și-au pierdut răbdarea sau orice alt fel de creditori. Pe scurt…

— Nicio pistă, niciun motiv aparent, nicio armă a crimei. Mi-ar plăcea să încep cu interogarea martorilor din cazul Marit Olsen, însă, după cum știi, nu noi ne ocupăm de el.

Kaja zâmbi.

— Sigur că nu. Apropo, astăzi am discutat cu un jurnalist politic de la VG. A spus că niciun ziarist detașat la Stortinget nu avea cunoștință ca Marit Olsen să fi suferit de depresie, de probleme personale ori să aibă gânduri sinucigașe. Sau dușmani, în viața profesională sau privată.

— Mhm.

Harry se mai uită o dată la șirul de chipuri din public. O femeie cu ochi de somnambulă și cu un copil în brațe.

— Ce vor oamenii ăștia?

După mulțime: spatele unui bărbat care pleca. Geacă groasă, căciulă de lână.

— Să fie șocați. Zguduiți. Distrați. Purificați…

— Incredibil!

— Mhm. Așadar, îl citești pe John Fante. Îți plac chestiile mai vechi, așa-i?

Harry făcu semn cu capul spre cameră, spre casă. Se referea la cameră, la casă. Însă spera că ei avea să-i scape vreun comentariu despre soț, dacă era mai în vârstă, cum bănuia Harry.

Ea îl privi cu entuziasm.

— L-ai citit pe Fante?

— Când eram tânăr și treceam printr-o perioadă Bukowski, i-am citit o carte al cărei titlu îmi scapă acum. Le-am cumpărat mai ales pentru că Charles Bukowski se declara un fan înfocat. Se prefăcu apoi că se uită cu atenție la ceas și zise: Ups, e vremea să plec.

Kaja se uită uimită la el și la cana de cafea neatinsă.

— Diferența de fus orar, zâmbi Harry, ridicându-se în picioare. Putem vorbi mâine, la ședință.

— Desigur.

Harry se bătu peste buzunarul de la pantaloni.

— Apropo, am rămas fără țigări. Țigările Camel pe care mi le-ai trecut prin vamă…

— O clipă, zâmbi ea.

Când se întoarse, Harry stătea deja pe hol, cu geaca pe el și cu pantofii în picioare.

— Mulțumesc! îi zise el, scoțând un pachet și desfăcându-l.

Când ajunse afară pe trepte, ea se rezemă de tocul ușii.

— Poate că n-ar trebui să spun asta, dar am senzația că a fost un soi de test.

— Test? se miră Harry, aprinzându-și o țigară.

— N-o să întreb ce fel de test, dar l-am trecut?

Harry chicoti.

— N-a fost vorba decât de ăsta, răspunse el, coborând scările și arătându-i cartușul de țigări. Șapte fix.

Harry descuie și intră în apartament. Apăsă întrerupătorul și observă că încă nu-i fusese tăiat curentul electric. Își scoase sacoul, merse în living, puse un disc Deep Purple, trupa sa favorită din categoria nu-pot-să-mă-abțin-să-fiu-ciudat, dar-genial-oricum. Speed King. Ian Paice la tobe. Se așeză pe sofa și-și apăsă fruntea cu buricele degetelor. Câinii smuceau de lanțuri. Urlau, mârâiau, lătrau, trăgând cu dinții de măruntaiele lui. Dacă le dădea drumul, nu mai era cale de întoarcere. Nu și de această dată. Înainte, avusese mereu motive să se oprească din băut. Rakel, Oleg, slujba, poate chiar și tatăl său. Acum nu mai avea niciunul. Nu se putea întâmpla. Nu cu alcoolul. Așa că trebuia să aibă ceva toxic alternativ. Intoxicarea și-o putea ține sub control. Mersi, Kaja! Îi era rușine? Normal. Însă mândria era un lux pe care nu și-l putea permite oricând.

Rupse ambalajul de plastic al cartușului și scoase pachetul de la fund. Abia se vedea că banda sigilatoare a pachetului fusese ruptă. Era un lucru pe care femeile precum Kaja nu-l verificau niciodată la vamă. Desfăcu pachetul și-i scoase folia. O despături și se uită la mingiuța maronie. Trase pe nări parfumul dulce.

Apoi se apucă să-l pregătească.

Harry văzuse toate modurile de-a fuma opiu, de la procedurile complicate asemănătoare cu adevărate ritualuri din cuiburile de opiomani, care nu erau nimic altceva decât ceremonii de băut ceai chinezesc, trecând prin toate soiurile de pipe și ajungând până la cele mai simple: aprinderea bobiței, plasarea unui pai deasupra și inhalarea a tot ce avea acesta mai bun prin intermediul fumului care se ridica. Indiferent de metoda aleasă, principiul era același: să faci ca substanța — morfina, tebaina, codeina și orice chimicală prietenoasă — să ajungă în fluxul sangvin. Metoda lui Harry era directă. Legă o linguriță cu bandă adezivă la capătul mesei, puse în ea o părticică din bobiță, nu mai mare decât capătul unui băț de chibrit, și o încălzi cu o brichetă. Când opiul începu să ardă, așeză un pahar de sticlă obișnuit deasupra pentru a aduna fumul, apoi strecură înăuntru un pai de plastic cu capăt flexibil și inhală. Harry observă că degetele îi lucrau fără să tremure vreun pic. În Hong Kong, avusese permanent grijă să-și controleze nivelul de dependență; din acest punct de vedere, era cel mai disciplinat consumator de droguri pe care-l cunoștea. Își putea prestabili doza de alcool și se oprea acolo, oricât de dus ar fi fost. În Hong Kong, renunțase la opiu pentru o săptămână sau două și nu luase decât vreo două pastile de analgezic, care oricum n-ar fi putut împiedica să se instaleze simptomele sevrajului, dar poate aveau totuși un efect psihologic, din moment ce el știa că acestea conțin o mică doză de morfină. Nu era dependent. Era, de droguri, în general, dar nu de opiu în particular: nu. Deși începea deja să alunece pe o pantă. Pentru că în timp ce lega lingurița în poziția potrivită, deja simțea cum câinii încep să se liniștească. Știau acum, știau că în curând aveau să primească de mâncare.

Iar el avea să-și găsească liniștea. Până data viitoare.

Flacăra brichetei începea deja să-i ardă degetele. Pe masă se aflau paiele de la McDonald’s.

Un minut mai târziu trase primul fum.

Efectul fu imediat. Durerile, chiar și cele pe care nu știa că le are, dispărură. Asocierile, imaginile, apărură și ele. La noapte va putea să doarmă.

Bjørn Holm nu putea să doarmă.

Încercase să citească Biografia lui Hank Williams de Escott, despre scurta viață și îndelungata moarte a vedetei country, ascultând totodată CD-ul piratat al unui concert susținut de Lucinda Williams în Austin și numărând vitele din Texas, dar fără vreun rezultat.

O dilemă. Exact asta era. O problemă fără o soluție potrivită. Agentul criminalist Holm ura tipul acesta de problemă.

Se ghemui pe sofaua puțin prea mică ce se numărase printre lucrurile aduse din Skreia, alături de colecția sa de viniluri cu Elvis, Sex Pistols, Jason & the Scorchers, trei costume cusute de mână din Nashville, o Biblie americană și costumul elegant ce supraviețuise trei generații în familia Holm. Dar tot nu se putea concentra.

Dilema consta în faptul că făcuse o descoperire interesantă în vreme ce examina funia cu care fusese spânzurată Marit Olsen — sau, mai precis, decapitată. Nu era un indiciu care să aducă neapărat vreun progres în anchetă, dar dilema tot rămânea: era corect să transmită informația la Kripos sau lui Harry? Bjørn Holm identificase niște celule minuscule pe funie cât mai lucra pentru Kripos. În timp ce discuta cu biologul specializat în apă dulce de la Institutul de Biologie de la Universitatea din Oslo. Apoi Beate Lønn îl transferase în unitatea lui Harry înainte de-a apuca să scrie raportul, iar când se va așeza mâine la calculator ca să-l scrie, el deja va lucra pentru Harry.

Bun, teoretic poate că nu era o dilemă, căci informația le aparținea celor de la Kripos. Oferirea ei oricui altcuiva ar fi fost considerată o încălcare a deontologiei. Și oricum, ce-i datora el lui Harry? Nu-i dăduse decât motive de exasperare. Era capricios și se purta necuviincios la muncă. Extrem de

periculos când bea. Dar destul de normal când era treaz. Te puteai baza pe el că va fi la treabă și că nu-și va da în petic, dar mai ales că nu-ți va spune niciodată „îmi ești dator“. Un dușman enervant, dar un prieten bun. Un om cumsecade. Un om al naibii de cumsecade. Destul de asemănător cu Hank, de fapt.

Bjørn Holm scoase un geamăt și se întoarse cu fața la perete.

Stine se trezi brusc.

Auzise un zgomot ca de scrâșnet în beznă. Se întoarse pe o parte. Tavanul era iluminat slab; lumina venea de pe podea, de lângă pat. Cât era ceasul? Trei dimineața? Se întinse și-și luă telefonul mobil.

— Da? rosti cu o voce care o făcea să pară și mai adormită decât era.

— După deltă, mă săturasem de șerpi și de țânțari, așa că am plecat spre nord alături de o gașcă de motocicliști, de-a lungul coastei birmaneze, către Arakan.

Recunoscu imediat glasul.

— Spre insula Sai Chung, continuă el. Acolo e un vulcan noroios activ, auzisem că urmează să erupă. Iar în a treia noapte de când mă aflam acolo, a erupt. Credeam că n-o să fie decât noroi, dar a aruncat în aer și lava pe care o știm cu toții. Lavă groasă, care a curs atât de lent prin oraș, încât puteam merge liniștiți pe lângă ea.

— E-n toiul nopții, căscă ea.

— Și totuși, nu s-a oprit. Se pare că se numește lavă rece când e atât de densă, însă înghite totul în calea ei. Copaci cu frunze verzi se transformau în pomi de Crăciun pentru patru secunde, apoi deveneau cenușă și dispăreau. Birmanezii au încercat să scape în mașini încărcate cu tot ce-au putut înhăța în grabă, însă au pierdut prea mult timp făcând bagaje. Lava se mișca atât de repede! Când au ieșit afară cu televizoarele în brațe, lava li se

urca deja pe ziduri. S-au aruncat apoi în mașini, însă căldura le-a găurit cauciucurile. Apoi a luat foc și benzina, și atunci au ieșit din mașini ca niște torțe umane. Îți amintești numele meu?

— Ascultă, Elias…

— Ai zis că o să-ți amintești.

— Trebuie să dorm. Mâine am cursuri.

— Sunt o asemenea erupție, Stine. Sunt lavă rece. Mă mișc încet, dar sunt de neoprit. Vin după tine.

Ea încercă să-și amintească dacă-i spusese cum o cheamă. Atunci, își aruncă instinctiv privirea pe fereastră. Era deschisă. Afară, vântul șoptea molcom, liniștitor.

Glasul lui rămânea coborât, o șoaptă doar.

— Am văzut un câine prins într-o sârmă ghimpată, încercând să scape. Se afla în calea lavei. Când râul de lavă a cotit la stânga, a trecut chiar pe lângă el. Un Dumnezeu milostiv, bănuiesc. Însă lava l-a atins totuși. Jumătate de câine pur și simplu a dispărut, evaporându-se. Înainte să ardă și restul. Așa că s-a făcut și el cenușă. Totul se transformă în cenușă.

— Bleah, acum am să închid.

— Uită-te afară. Uită-te, sunt deja în fața casei.

— Încetează!

— Liniștește-te, doar te necăjesc.

Râsul lui îi răsună în urechi.

Stine se înfioră. Probabil era beat. Ori nebun. Sau amândouă.

— Somn ușor, Stine! Ne vedem curând.

El închise, lăsând-o pe Stine să se uite în gol la telefon. Apoi stinse și ea ecranul telefonului și-l aruncă la piciorul patului. Înjură, căci știa deja. Știa că nu va mai putea să doarmă.

17. Fibre

Era ora 6:58. Harry Hole, Kaja Solness și Bjørn Holm mergeau prin apeduct, un coridor subteran lung de trei sute de metri ce lega sediul central al Poliției de Închisoarea Districtuală Oslo. Din când în când era folosit și pentru a transporta deținuți la sediul central pentru interogatorii, uneori pentru antrenament fizic pe timp de iarnă, iar în trecut, pentru niște bătăi extrem de neoficiale ale unor deținuți deosebit de îndărătnici.

Apa din tavan picura pe beton cu săruturi umede ce reverberau pe coridorul slab luminat.

— Aici, zise Harry când ajunseră în capăt.

— AICI? întrebă Bjørn Holm.

Se văzură nevoiți să-și plece capetele ca să treacă pe sub scările care duceau la celulele deținuților. Harry răsuci cheia în încuietoare și deschise ușa de fier. Mirosul greu, de aer supraîncălzit, îl lovi în plin.

Apăsă comutatorul. Lumina rece, albăstruie, de la tuburile de neon, învălui o cameră pătrată de beton, cu linoleum cenușiu-albăstrui pe podea și absolut nimic pe pereți.

Încăperea era lipsită de ferestre, de calorifere, de orice facilitate la care te-ai fi așteptat într-un spațiu care se presupunea că va funcționa pe post de birou pentru trei oameni.

În afară de mesele cu scaune și cu câte un calculator pe fiecare. Pe podea se afla o cafetieră pătată cu maro și un dozator de apă.

— Centralele termice care încălzesc toată pușcăria se află în camera de-alături, rosti Harry. De aceea e atât de cald aici.

— Practic, nu foarte primitoare, zise Kaja, așezându-se la unul dintre birouri.

— Corect, aduce un pic a iad, zise Holm, dându-și jos geaca de piele întoarsă și descheindu-și un nasture de la cămașă. Avem semnal la mobil aici?

— Un pic, răspunse Harry. Și semnal la internet. Avem tot ce ne trebuie.

— În afară de cești de cafea, spuse Holm.

Harry clătină din cap. Scoase trei pahare albe din buzunarul gecii și așeză câte unul pe fiecare dintre cele trei birouri. Apoi scoase o pungă de cafea din buzunarul interior și se îndreptă spre cafetieră.

— Le-ai luat de la cantină, zise Bjørn, ridicând paharul pe care Harry îl așezase în fața lui. Hank Williams?

— Scris cu carioca, așa că ai grijă, replică Harry, rupând punga de cafea cu dinții.

— John Fante? citi Kaja pe propriul pahar. Tu ce ai?

— Nimic, deocamdată, răspunse Harry.

— Și de ce nu?

— Pentru că va fi numele principalului nostru suspect.

Cei doi nu mai ziseră nimic. Cafetiera absorbea apa.

— Vreau să am trei nume pe birou când se va termina totul, conchise Harry.

Erau deja la jumătatea celui de-al doilea pahar cu cafea și la cea de-a șasea teorie, când Harry întrerupse sesiunea de discuții.

— Bun, asta a fost încălzirea, ca să ne pornim materia cenușie.

Kaja tocmai lansase ideea că toate crimele erau motivate sexual și că ucigașul era un fost condamnat cu cazier pentru infracțiuni similare, care știa că poliția îi are deja ADN-ul și, prin urmare, nu-și vărsa sămânța pe jos, ci se masturba într-o pungă sau vreun alt fel de recipient asemănător, înainte de-a părăsi locul faptei. Așadar, spunea ea, ar trebui să înceapă să verifice cazierele și să discute cu cei de la Infracțiuni Sexuale.

— Dar nu crezi că am dat de ceva? spuse ea.

— Nu cred nimic, răspunse Harry. Încerc doar să-mi mențin mintea limpede și deschisă.

— Dar trebuie să crezi și tu ceva?

— Da, cred. Cred că cele trei crime au fost comise de aceeași persoană sau aceleași persoane. Cred că e posibil să găsim o legătură care ne va duce la un motiv care — dacă suntem foarte, foarte norocoși — ne va conduce la partea sau părțile vinovate.

— Foarte, foarte norocoși. O faci să sune ca și cum șansele n-ar fi foarte prielnice.

— Păi…

Harry se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă.

— S-au scris o mulțime de cărți de specialitate despre criminalii în serie. În filme, poliția cheamă un psiholog care, după ce citește vreo două rapoarte, le oferă un profil care se potrivește de fiecare dată. Lumea crede că Henry: Portrait of a Serial Killer reprezintă o descriere generală. În realitate, criminalii în serie sunt, îmi pare rău s-o spun, la fel de diferiți unul de altul cum sunt toți ceilalți oameni. Există un singur lucru care îi deosebește de ceilalți criminali.

— Anume?

— Nu sunt prinși.

Bjørn Holm râse, își dădu seama că e nepotrivit și se opri.

— Nu-i adevărat, nu? interveni Kaja. Despre…?

— Voi vă gândiți la cazuri în care s-a găsit un tipar și au prins persoana care trebuie. Dar nu uitați toate crimele nerezolvate despre care mai credem că au fost ocazionale, unde nu a fost descoperită nicio legătură. Mii.

Kaja aruncă o privire spre Bjørn, care dădu din cap gânditor.

— Tu crezi în conexiuni? întrebă ea.

— Da, răspunse Harry. Și trebuie să găsim una fără a urma procedura de-a interoga oameni, care ne-ar putea trăda.

— Așadar?

— Când am prevăzut potențiale amenințări la Siguranța Națională, nu am făcut altceva decât să căutăm legături posibile, fără să stăm de vorbă cu cineva. Am avut un motor de căutare construit de NATO cu mult înainte să fi auzit cineva de Yahoo sau Google. Cu el, ne puteam strecura oriunde și puteam scana practic absolut orice avea legătură cu netul. Asta trebuie să facem și aici. Aruncă o privire la ceas și adăugă: Și de aceea, peste o oră și jumătate, mă voi afla într-un avion spre Bergen. Iar peste trei ore voi sta de vorbă cu un coleg care nu e polițist, sper că ne poate ajuta. Așa că haideți să terminăm aici, da? Bjørn, cu Kaja am stat puțin de vorbă. Tu ce ai?

Bjørn tresări în scaun ca și cum fusese trezit din somn.

— Eu? Ăăă… nu prea multe, mă tem.

Harry își frecă falca, grijuliu.

— Ai tu ceva.

— Nu. Nici criminaliștii și nici inspectorii care lucrează la caz n-au nici măcar cea mai vagă idee ce se petrece. Nici în cazul lui Marit Olsen, nici în celelalte două.

— Două luni, zise Harry. Fii serios!

— Îți pot oferi un rezumat, continuă Bjørn Holm. Timp de două luni am analizat, am făcut radiografii și ne-am uitat ca proștii la poze, probe de sânge, șuvițe de păr, unghii și așa mai departe. Am trecut prin douăzeci și patru de teorii cu privire la cum și de ce a dat el douăzeci și patru de găuri în gurile primelor două victime, în așa fel încât toate orificiile de penetrare duc spre același punct central. Fără niciun rezultat. Marit Olsen avea răni la gură, însă acestea au fost făcute cu un cuțit și au fost neglijente, brutale. Pe scurt: nada.

— Dar pietricelele acelea din subsolul în care a fost găsită Borgny?

— Analizate. Mult fier și magneziu în ele, plus un pic de aluminiu și siliciu. Așa-numita rocă bazaltică. Poroasă și neagră. Vreo concluzie?

— Atât Borgny, cât și Charlotte aveau fier și coltan pe interiorul molarilor. Ce ne spune asta?

— Că au fost omorâte cu același nenorocit de instrument, însă nu ne aduce deloc mai aproape de unde eram.

Tăcere.

Harry tuși.

— Bine, Bjørn, scuipă tot!

— Ce să scuip?

— Ce te tot macină de când am intrat aici.

Agentul criminalist își scărpină favoriții, holbându-se la Harry. Tuși o dată. Și încă o dată. Aruncă o privire spre Kaja, căutând parcă ajutor. Deschise gura și o închise la loc.

— Bun, făcu Harry. Să trecem mai departe.

— Funia.

Ceilalți doi se uitară la Bjørn.

— Am găsit scoici pe ea.

— Ah, da? zise Harry.

— Dar nu și sare.

Se uitau în continuare la el.

— Destul de neobișnuite, continuă Bjørn. Scoicile. În apă dulce.

— Prin urmare?

— Prin urmare, am verificat teoria cu un biolog specializat în apă dulce. Această moluscă se numește midie de Iutlanda, e cea mai mică moluscă de iazuri și a fost observată în două lacuri din Norvegia.

— Iar nominalizările sunt?

— Øyeren și Lyseren.

— Østfold, zise Kaja. Lacuri vecine. Mari, amândouă.

— Într-o regiune dens populată, completă Harry.

— Îmi pare rău, spuse Holm.

— Mhm. Vreo urmă pe funie care să ne spună de unde a fost cumpărată?

— Nu, asta-i chestia, zise Holm. Că nu există urme. Și nici nu arată ca vreo funie pe care să fi văzut-o vreodată. Fibra e sută la sută organică, nu există deloc nailon sau alte materiale sintetice.

— Cânepă, spuse Harry.

— Poftim? întrebă Holm.

— Cânepă. Funia și hașișul sunt făcute din același material. Dacă ai poftă de un joint, poți da o fugă până în port și să dai foc la funiile de amarare ale feribotului spre Danemarca.

— Nu e cânepă, rosti Bjørn Holm peste râsetul Kajei. Fibra e făcută din ulm și tei. Mai ales ulm.

— Funie norvegiană artizanală, zise Kaja. Obișnuiau să facă funie la ferme cu mult timp în urmă.

— La ferme? se miră Harry, iar Kaja încuviință.

— De obicei, fiecare sat avea cel puțin un meșter de funii. Pur și simplu cufundai lemnul în apă timp de o lună, îi cojeai scoarța exterioară și foloseai firele dinăuntru. Pe care le răsuceai într-o funie.

Harry și Bjørn se răsuciră cu scaunele ca să se uite la Kaja.

— Care-i treaba? întrebă ea șovăitor.

— Păi, răspunse Harry, astea sunt cunoștințe generale pe care trebuie să le aibă toată lumea?

— Ah, înțeleg, răspunse Kaja. Bunicul meu făcea funii.

— Aha! Și ca să faci funii îți trebuie lemn de ulm și de tei?

— În principiu, poți folosi fibre interioare de la orice tip de copac.

— Iar compoziția?

Kaja ridică din umeri.

— Nu sunt vreo expertă, dar cred e neobișnuit să se folosească fibre de la mai multe tipuri de copaci pentru aceeași funie. Îmi amintesc că Even, fratele meu mai mare, spunea că bunicul folosea doar tei, pentru că absoarbe foarte puțină apă. Așa că nu mai trebuia să o cufunde în catran.

— Mhm. Tu ce crezi, Bjørn?

— Dacă e neobișnuită compoziția, va fi mai ușor să identificăm locul în care a fost făcută, evident.

Harry se ridică în picioare și începu să umble de colo-colo. Se auzea un oftat greu ori de câte ori tălpile sale se frecau de linoleum.

— Atunci, putem presupune că producția a fost limitată și că vânzările au fost locale. Kaja, crezi că e o idee rezonabilă?

— Cred că da.

— Atunci, mai putem presupune și că centrele de producție și de consum se aflau foarte aproape. Aceste funii artizanale nu prea aveau cum să ajungă foarte departe.

— Încă pare rezonabil, însă…

— Atunci haideți să considerăm ăsta punctul nostru de plecare. Voi doi începeți să identificați meșterii de funii locali din apropiere de Øyeren și Lyseren.

— Dar nu mai face nimeni astfel de funii, protestă Kaja.

— Fă tot ce-ți stă în puteri! îi ceru Harry, uitându-se la ceasul de la mână, după care își luă sacoul de pe spătarul scaunului și se îndreptă spre ușă.

— Găsiți unde a fost făcută funia. Presupun că Bellman nu știe nimic despre aceste midii de Iutlanda. Corect, Bjørn?

Bjørn Holm se sili să schițeze un zâmbet drept răspuns.

— E în regulă dacă urmăresc teoria cu crima motivată sexual? întrebă Kaja. O să discut cu cineva cunoscut de la Infracțiuni Sexuale.

— Negativ, răspunse Harry. Ordinul general să-ți ții gura închisă se aplică mai ales pentru dragii noștri colegi de la sediul central. Se pare că există niște scurgeri de informații între sediul general și Kripos, așa că singura persoană cu care stăm de vorbă este Gunnar Hagen.

Kaja deschise gura, însă o singură privire din partea lui Bjørn fu de ajuns să o facă să o închidă la loc.

— Dar ce poți face totuși, continuă Harry, e să iei legătura cu un vulcanolog. Și să-i trimiți rezultatele privind pietricelele.

Sprâncenele blonde ale lui Bjørn urcară mult în sus pe frunte.

— Rocă bazaltică, piatră neagră, poroasă, explică Harry. Bănuiesc că e vorba de lavă. O să mă întorc în jur de ora patru de la Bergen.

— Salută-i pe cei de la poliția din Bee-beergen! behăi Bjørn și-și ridică în sus paharul de cafea.

— N-o să merg la secția de poliție, zise Harry.

— Oh? Atunci, unde?

— Spitalul Sandviken.

— Sand…

Ușa se trânti în urma lui Harry. Kaja se uită la Bjørn Holm, care privea uluit ușa acum închisă.

— Ce caută acolo? întrebă ea. Stă de vorbă cu un legist?

Bjørn clătină din cap.

— Spitalul Sandviken e unul de boli mintale.

— Chiar? Deci merge să se întâlnească cu un psiholog specializat în crime în serie, nu-i așa?

— Știam că ar fi trebuit să refuz, șopti Bjørn, continuând să fixeze ușa cu privirea. A luat-o razna.

— Cine a luat-o razna?

— Lucrăm într-o pușcărie, continuă Bjørn. Ne riscăm slujbele dacă șeful află ce punem la cale, iar colega din Bergen…

— Da?

— E complet dusă cu pluta.

— Vrei să zici că e…?

— Dusă rău cu pluta.

18. Pacienta

Pentru fiecare pas făcut de polițistul înalt, Kjersti Rødsmoen trebuia să facă doi. Chiar și așa, tot rămânea în urmă pe holul spitalului Sandviken. Ploaia răpăia pe ferestrele înalte și înguste ce dădeau spre fiord, unde copacii erau atât de verzi, încât ai fi crezut că primăvara sosise înaintea iernii.

Cu o zi înainte, Kjersti Rødsmoen recunoscuse imediat glasul polițistului. De parcă s-ar fi așteptat s-o sune. Și să îi ceară exact ce-i ceruse: să discute cu Pacienta. Pacienta ajunsese să fie numită Pacienta pentru a i se oferi anonimat deplin, după ce caznele îndurate în timpul celui mai recent caz de crime în serie la care lucrase ca inspector o trimisese la prima căsuță: pavilionul de psihiatrie. De fapt, își revenise cu o iuțeală remarcabilă, se mutase înapoi acasă, însă presa — care încă mai urmărea isteric cazul Omului de zăpadă la mult timp după ce fusese rezolvat — nu îi dăduse pace. Într-o seară, cu câteva luni în urmă, Pacienta o sunase pe Rødsmoen și o întrebase dacă se poate întoarce acolo.

— Deci e în stare de funcționare? o întrebă polițistul. Și primește tratament?

— Da, la prima întrebare, spuse Kjersti Rødsmoen. Răspunsul la a doua e confidențial.

Adevărul era că Pacienta se simțea atât de bine încât nici tratamentul, nici spitalizarea nu mai erau necesare. Chiar și-așa, Rødsmoen se întrebase dacă ar trebui să-i permită inspectorului s-o viziteze; doar se ocupase el însuși de cazul Omului de zăpadă și ar fi putut cauza niște probleme. Lucrând ca terapeut, Kjersti Rødsmoen ajunsese să creadă tot mai mult în reprimarea amintirilor, în ignorarea unor lucruri, în trimiterea lor în neant. Era un punct de vedere deloc popular în cadrul profesiei ei. Pe de altă parte, întâlnirea cu persoana care se ocupase taman de acel caz ar fi putut reprezenta un test potrivit pentru cât de flexibilă ar fi putut deveni Pacienta.

— Ai jumătate de oră, îl informă Rødsmoen înainte de-a deschide ușa salonului comun. Și să nu uiți că mintea e un lucru gingaș.

Ultima oară când Harry o văzuse pe Katrine Bratt, aceasta fusese de nerecunoscut. Tânăra atractivă, cu păr negru și piele și ochi strălucitori, dispăruse cu totul, înlocuită de cineva care îi amintea de o floare veștedă: lipsită de viață, fragilă, delicată, ștearsă. Avusese senzația că i-ar fi putut zdrobi mâna dacă i-ar fi strâns-o prea tare.

Așa că acum era o adevărată ușurare să o vadă. Arăta mai matură, sau poate că era doar obosită. Însă strălucirea din ochi îi reveni când îi zâmbi și se ridică în picioare.

— Harry H., zise ea, îmbrățișându-l. Cum merge treaba?

— Binișor spre bine, răspunse Harry. Tu cum o mai duci?

— Groaznic, răspunse ea. Dar mult mai bine.

Ea râse, iar Harry înțelese că se întorsese. Sau că o parte din ea se întorsese.

— Ce-ai pățit la falcă? Te doare?

— Doar când vorbesc și mănânc, răspunse Harry. Și când sunt treaz.

— Mi se pare cunoscut. Ești mai urât decât mi te-aminteam, dar tot mă bucur să te revăd.

— La fel și eu.

— Vrei să spui că și tu te bucuri, dar fără partea cu urâțenia?

Harry zâmbi.

— Normal.

Privi în jur. Ceilalți pacienți din încăpere stăteau așezați și se uitau pe geamuri, în poală sau direct la pereți. Nimeni nu le dădea atenție lui sau lui Katrine.

Harry îi spuse ce se întâmplase de când se văzuseră ultima dată. Despre Rakel și despre Oleg, care se mutaseră nu se știe unde, peste graniță. Despre Hong Kong. Despre boala tatălui său. Despre cazul pe care îl preluase. Ea chiar râse când el îi spuse că nu trebuie să spună nimănui.

— Și tu? întrebă Harry.

— Chiar vor să plec; consideră că sunt bine și că ocup degeaba locul altcuiva. Dar mie îmi place aici. Room service-ul e de toată jena, dar sunt în siguranță. Am televizor și pot veni și pleca oricând am chef. Într-o lună sau două poate mă mut acasă, cine știe?

— Cine știe?

— Nimeni. Nebunia e sporadică. Ce dorești?

— Ce dorești tu să-mi doresc?

Ea îi aruncă o privire lungă și dură înainte de a-i răspunde:

— În afară de faptul că aș vrea să ai o dorință arzătoare să mi-o tragi, vreau să ai o treabă pentru mine.

— Și exact asta și am.

— O dorință să mi-o tragi?

— O treabă pentru tine.

— Căcat! Bine, fie. Despre ce-i vorba?

— Ai aici un calculator cu acces la internet?

— Avem un calculator la comun în salonul pentru hobby-uri, dar nu e conectat la internet. N-ar risca ei așa ceva. Singurul lucru pentru care e

folosit e să ne jucăm Solitaire. Dar am propriul calculator în camera mea.

— Folosește-l pe cel comun.

Harry băgă mâna în buzunar și îi aruncă un adaptor USB de rețea.

— Acesta e un dispozitiv mobil, după cum îl numesc în magazin. Doar îl introduci în…

— …într-un port USB, completă Katrine, luând dispozitivul și ascunzându-l în buzunar. Cine plătește abonamentul?

— Eu. Adică, Hagen.

— Yupii, la noapte vom naviga și noi un pic! Ceva site-uri porno noi despre care ar merita să aflu?

— Probabil. Harry îi împinse un dosar peste masă, adăugând: Aici sunt rapoartele. Trei crime, trei nume. Vreau să faci exact ce ai făcut în cazul Omului de zăpadă. Găsește legăturile pe care noi le-am ratat. Ai aflat despre caz?

— Da, răspunse Katrine Bratt fără să se uite la dosar. Erau femei. Asta e legătura.

— Ai citit ziarele…

— Doar un pic. De ce crezi că au fost mai mult decât victime la întâmplare?

— Nu cred nimic, caut doar.

— Dar nu știi ce cauți.

— Corect.

— Însă ești sigur că ucigașul lui Marit Olsen e aceeași persoană care le-a omorât pe celelalte două? Metoda a fost complet diferită, din ce-am înțeles.

Harry zâmbi, amuzat de încercarea lui Katrine de-a ascunde faptul că urmărise cu mare atenție fiecare detaliu din ziare.

— Nu, Katrine, nu sunt sigur. Dar îmi dau seama că ai ajuns și tu la aceeași concluzie.

— Normal. Doar suntem suflete pereche, mai știi?

Râse și dintr-odată era iarăși Katrine, nu doar scheletul unui inspector genial și excentric pe care apucase să-l cunoască doar un pic, înainte să se destrame totul. Harry simți, spre propria surprindere, un nod în gât. A naibii diferență de fus orar!

— Ce zici, mă poți ajuta?

— Să găsesc ceva pentru care Kripos a petrecut două luni și n-a găsit nimic? Cu un computer străvechi în salonul de hobby-uri al unui spital de boli mintale? Nici măcar nu știu de ce mă mai întrebi. Există oameni la sediul central care se pricep mult mai bine la calculatoare decât mine.

— Știu asta, dar eu am ceva pe care ei nu-l au. Și nici nu li-l pot oferi.

— Parola pentru lumea de jos.

Ea îl fixă cu privirea fără să-l înțeleagă. Harry verifică să nu-i audă nimeni.

— Când lucram pentru Siguranța Națională, POT, la cazul Pasărea cu Piept Roșu, am căpătat acces la motorul de căutare pe care-l foloseau pentru a da de urma teroriștilor. Aceștia folosesc uși din dos secrete la net precum MILNET, internetul militar american, construit înainte să dea drumul netului pentru utilizare standard, prin intermediul ARPANET, în anii ’80. ARPANET a devenit, după cum știi, internetul, însă ușile din dos au rămas acolo. Motoarele de căutare folosesc cai troieni pentru a actualiza parolele, codurile și upgrade-urile plasate la intrare. Rezervări de bilete de avion, rezervări la hoteluri, taxe de drum, internet banking, aceste motoare pot găsi orice.

— Am auzit zvonuri despre aceste motoare de căutare, dar sincer, am crezut că sunt o legendă, zise Katrine.

— Chiar există. Au fost create în 1984. Coșmarul orwellian devenit realitate. Și cel mai bun lucru: parola mea încă funcționează. Am verificat-o.

— Deci pentru asta ai nevoie de mine? Doar poți și tu să faci asta, nu?

— Doar POT poate folosi sistemul, numai în situații de urgență. Ca pe Google, căutările pot fi urmărite până la utilizator. Dacă se descoperă că eu sau oricine altcineva de la sediul central am folosit motoarele de căutare, riscăm condamnarea la închisoare. Însă dacă aceste căutări duc la un calculator comun dintr-un spital de psihiatrie…

Katrine Bratt începu să râdă. Folosi celălalt râs, cel de vrăjitoare malefică.

— Încep să înțeleg. Katrine Bratt, inspectorul genial, nu e cea mai tare abilitate a mea aici, dar… Își azvârli mâinile în aer și completă: Katrine Bratt pacienta, este. Pentru că ea, dusă de-a binelea cu pluta, nu poate fi urmărită penal.

— Corect, zâmbi Harry. Iar tu ești unul dintre puținii oameni în care pot avea încredere că-și pot ține gura. Și chiar dacă nu ești un geniu, în mod categoric ești mai inteligentă decât inspectorul obișnuit.

— Trei degete pătate de nicotină vârâte în micul tău orificiu anal.

— Nu poate afla nimeni ce punem la cale. Dar îți zic că noi suntem Blues Brothers aici.

— Într-o misiune încredințată de Domnul? cită ea.

— Am scris parola pe dosul cartelei SIM din interiorul dispozitivului USB.

— Ce te face să crezi că știu cum să folosesc motoarele de căutare?

— E ca și cum ai căuta pe Google. Chiar și eu mi-am dat seama când eram la POT. Schiță un zâmbet crispat și adăugă: La urma urmei, motoarele de

căutare au fost create pentru poliție.

Ea scoase un oftat adânc.

— Îți mulțumesc! zise Harry.

— N-am zis nimic.

— Atunci, când crezi că vei avea ceva pentru mine?

— Să te fut!

Femeia dădu cu palma în masă. El observă că o infirmieră se uita în direcția lor. Harry susținea privirea sălbatică a lui Katrine. Așteptă.

— Nu știu, șopti ea. Nu cred că ar trebui să stau în salonul de hobby-uri folosind motoare de căutare ilegale în toiul zilei, dacă mă pot exprima astfel.

Harry se ridică în picioare.

— Bun, te voi contacta peste trei zile.

— N-ai uitat ceva?

— Ce?

— Să-mi spui ce-mi iese și mie?

— Păi, zise Harry, încheindu-se la sacou, acum știu ce-ți dorești.

— Ce-mi doresc…

Surpriza de pe chipul ei făcu loc amuzamentului când înțelesul i se revelă în sfârșit, așa că strigă după Harry, care deja se îndrepta spre ușă:

— Ticălos viclean! Și îngâmfat!

Harry se sui în taxi, ceru la aeroport, își scoase telefonul mobil și văzu trei apeluri ratate de la unul dintre cele două numere pe care le avea la contacte. Bun, asta însemna că aveau rezultate.

Sună înapoi.

— Lacul Lyseren, începu Kaja. O afacere cu meșterirea de funii acolo. S-a închis acum cincisprezece ani. Funcționarul regional responsabil de zona Ytre Enebakk ne poate arăta locul în această după-amiază. A avut vreo doi infractori în zonă, însă doar plevușcă: intrări prin efracție și furturi de mașini. Plus unul care obișnuia să-și bată nevasta. Ne-a trimis totuși o listă de persoane, așa că urmează să fac acum o verificare în baza de date.

— Bun. Ia-mă de la Gardemoen în drum spre Lyseren.

— Nu e în drum.

— Ai dreptate. Dar ia-mă oricum.

19. Mireasa Albă

În pofida vitezei scăzute, Volvoul Amazon al lui Bjørn Holm se legăna și aluneca pe șoseaua îngustă ce șerpuia prin luncile și câmpiile din Østfold.

Harry adormise în spate.

— Deci niciun pervers sexual în jurul lacului Lyseren, zise Bjørn.

— Niciunul care să fi fost prins, îl corectă Kaja. N-ai văzut sondajul din VG? O persoană din douăzeci spune că a comis ceva ce ar putea fi definit drept abuz sexual.

— Lumea chiar răspunde sincer la astfel de chestionare? Dacă aș fi forțat vreo fată dincolo de limită, cred că mintea mea ar fi găsit naibii o explicație rațională mai târziu.

— Asta ai făcut?

— Eu?

Bjørn suci de volan și depăși un tractor.

— Nu. Suntem nouăsprezece frați. Din Ytre Enebakk. Hristoase, cum se numește comedianul acela care se trage din părțile astea? Țărănoiul cu ochelari crăpați și claia aia de păr? De aici vine, din Ytre Enebakk. Cu parodiile alea nostime.

Kaja ridică din umeri. Bjørn se uită în oglindă, dar se trezi zgâindu-se în gura pe jumătate deschisă a lui Harry.

Polițistul municipalității Ytre Enebakk stătea lângă stația de epurare a apei de pe peninsula Vøyentangen, așteptându-i. Ei parcară, el se prezentă ca

Skai — numele norvegian pentru pielea sintetică pe care părea să o admire atât de mult Bjørn Holm — și ei îl însoțiră pe digul lângă care vreo douăsprezece ambarcațiuni săltau pe apele liniștite.

— Cam devreme să aveți bărci pe lac, nu-i așa? zise Kaja.

— Anul ăsta n-a înghețat deloc și nici n-o să înghețe, comentă el. Pentru prima oară de când m-am născut.

Pășiră într-o ambarcațiune încăpătoare, cu fundul plat, Bjørn mai precaut decât toți ceilalți.

— E verde aici, observă Kaja în vreme ce polițistul împingea vasul de lângă ponton cu o prăjină.

— Da, răspunse el, uitându-se în jos la apă și trăgând de fir pentru a porni motorul. Funăria e acolo, pe partea mai adâncă. Există o cărare, însă terenul e atât de abrupt, încât e mai bine să mergi cu barca.

Împinse levierul pentru direcție al motorului în față. O pasăre dintr-o specie incertă își luă zborul dintr-un copac aflat în pădurea golașă și țipă în semn de avertisment.

— Urăsc marea, îi spuse Bjørn lui Harry, care abia își putea auzi colegul peste zgomotele puternice ale motorului în doi timpi fixat în afara vasului.

Alunecau prin lumina cenușie a după-amiezii printr-un canal lat de doi metri, săpat în stânca înaltă. Trecură de un morman de crengi despre care Harry bănui că trebuie să fie vizuina unui castor și apoi printr-un pâlc de copaci asemănători cu mangrovele.

— Ăsta e un lac, zise Harry. Nu marea.

— Același căcat, spuse Bjørn, mutându-se mai aproape de mijlocul ambarcațiunii. Mie dă-mi pământ solid, bălegar de vacă și munți stâncoși.

Canalul se lăți și atunci îl văzură în fața lor: lacul Lyseren. Trecură huruind pe lângă insule și insulițe de pe care cabane abandonate pe timp de iarnă, cu ferestre întunecate, păreau să se holbeze la ei cu ochi reticenți.

— Cabane simple, îi informă polițistul. Aici te poți elibera de stresul de pe coasta de aur, unde trebuie să concurezi cu vecinul pentru cel mai mare vas sau cea mai aspectuoasă anexă lipită de cabană.

Scuipă apoi în apă.

— Cum se numește comedianul acela de la TV din Ytre Enebakk? strigă Bjørn peste geamătul motorului. Cu ochelarii sparți și claia de păr.

Polițistul îi aruncă doar o privire goală lui Holm și clătină ușor din cap.

— Funăria, anunță el.

La provă, exact pe malul lacului, Harry văzu o clădire veche de lemn, de formă aproximativ ovală, ce se ridica singuratică la poalele unei pante abrupte, înconjurată de-o pădure deasă. Lângă clădire, balustrade de oțel coborau pe coasta muntelui și dispăreau în apa neagră. Vopseaua roșie se decojea de pe ziduri, cu găuri întunecoase pentru ferestre și uși. Harry își miji ochii. În lumina tot mai slabă, părea că o persoană în alb stătea la o fereastră și se uita la ei.

— Iisuse, casa bântuită supremă! râse Bjørn.

— Așa se spune, zise Skai, oprind motorul.

În tăcerea brusc așternută auziră ecoul râsului lui Bjørn de pe partea cealaltă și behăitul unei oi singuratice din celălalt capăt al lacului.

Kaja luă funia, sări pe mal și, trăgându-se ea însăși din familie de navigatori, făcu o jumătate de nod în jurul unui par verde, putrezit, ce se ridica dintre nuferii din lac.

Ceilalți săriră din barcă pe uriașele stânci ce serveau pe post de chei. Apoi pătrunseră pe ușă și se treziră pe un hol pustiu într-o cameră dreptunghiulară, ce mirosea a catran și a urină. Nu fusese chiar atât de ușor de distins din afară, pentru că laturile îndepărtate ale construcției dispăreau în pădurea deasă, dar, deși încăperea avea doar vreo doi metri lățime, erau mai bine de șaizeci de metri de la un capăt la altul.

— Stăteau în capetele opuse ale clădirii și împleteau funia, începu Kaja să explice înainte să apuce Harry să întrebe.

Într-un colț, zăceau trei sticle goale și semnele unei încercări de-a aprinde un foc. Pe peretele din fața lor, un năvod atârna de niște scânduri aproape desprinse.

— N-a vrut nimeni să preia afacerea după Simonsen, rosti Skai, privind în jur. De atunci, a rămas goală.

— Pentru ce sunt balustradele de pe lateralele clădirii? întrebă Harry.

— Pentru două lucruri. Ca să ridice și să coboare vasele folosite să aducă bușteni. Și pentru a menține sub apă bețele cât timp se uscau. El lega bețele de vagonetul de fier, care trebuie că era sus, în hangarul pentru bărci. După care cobora vagonetul sub apă și-l ridica apoi după câteva săptămâni, când lemnul era pregătit. Un tip practic, Simonsen.

Tresăriră cu toții când auziră un zgomot brusc din pădurea de afară.

— Oi, zise polițistul. Sau o căprioară.

Îl urmară pe un șir de trepte din lemn înguste, ce ducea la primul etaj. O masă lungă, enormă, se afla în mijlocul camerei. Marginile încăperii erau învăluite în întuneric. Vântul sufla prin ferestre — cu tocurile pline de cioburi zimțate —, scoțând un zgomot ca un șuierat și făcând vălul de mireasă al femeii să fluture. Aceasta stătea cu fața spre lac. Sub cap și torace se afla un schelet: un suport de fier negru, pe roți.

— Simonsen o folosea pe post de sperietoare, explică Skai, dând din cap spre manechin.

— Destul de sinistru, aprecie Kaja, apropiindu-se de Skai.

Acesta îi aruncă o privire piezișă, schițând un zâmbet strâmb.

— Copiii de pe-aici erau îngroziți de ea. Adulții spuneau că pe lună plină, ea hălăduia prin zonă, căutându-l pe bărbatul care o părăsise în ziua nunții.

Și că auzeai roțile ruginite când se apropia. Eu am crescut nu departe de-aici, în Haga.

— Chiar așa? întrebă Kaja, iar Harry rânji și el scurt.

— Da, răspunse Skai. Apropo, a fost singura femeie din viața lui Simonsen. Era destul de retras. Dar cu siguranță știa să facă funii.

În spatele lor, Bjørn Holm luă un colac de funie ce atârna într-un cui.

— Am zis eu că poți atinge ceva? zise polițistul fără să se întoarcă.

Bjørn se grăbi să pună funia la loc.

— Bine, șefu', făcu Harry, adresându-i lui Skai un zâmbet încordat. Putem atinge ceva?

Acesta îl măsură pe Harry de sus până jos.

— Tot nu mi-ați spus de ce fel de caz vă ocupați.

— E confidențial, răspunse Harry. Scuze! Fraude. Știi cum e.

— Chiar așa? Dacă ești Harry Hole care cred eu că ești, obișnuiai să te ocupi de crime.

— Păi, făcu Harry, acum mă ocup de comerțul intern, evaziune fiscală și fraude. O mișcare în sus pe scara ierarhică.

Polițistul Skai închise brusc ochii. O pasăre țipă afară.

— Desigur, ai dreptate, Skai, zise Kaja oftând. Dar eu sunt persoana care trebuie să se ocupe de obținerea unui mandat de percheziție de la juristul poliției. Și, după cum știi, ducem lipsă de personal și m-ai scuti de o groază de timp irosit dacă am putea doar…

Îi zâmbi cu dinții ei mici și ascuțiți și făcu semn spre colacul de funie.

Skai se uită la ea. Se legănă în față și-n spate pe tălpile lui de cauciuc de vreo două ori. Apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— Vă aștept în barcă, îi anunță el.

Bjørn trecu imediat la treabă. Așeză colacul de funie pe masa lungă, desfăcu rucsacul mic pe care îl luase cu el, aprinse o lampă legată de un fir prins într-un cârlig de pescuit și îl poziționă între două scânduri din tavan. Își scoase laptopul și un microscop portabil de forma unui ciocan, conectă microscopul într-un port USB al laptopului, verifică dacă acesta transmitea imagini pe ecran și dădu clic pe o imagine pe care o transferase pe laptop, înainte să plece.

Harry stătea lângă mireasă și se uita în jos spre lac. În barcă, vedea pâlpâirea unei țigări. Privi balustradele care coborau în apă. Capătul ce se zărea în adâncime. Harry nu înotase niciodată în apă dulce, mai ales după ce el și Øystein chiuliseră odată de la școală, merseseră la lacul Hauktjern din Østmarka și săriseră de pe Vârful Diavolului, despre care lumea spunea că are doisprezece metri înălțime. Iar Harry — cu câteva secunde înainte de-a lovi apa — văzuse o viperă alunecând prin apele adânci de sub el. După care se trezise învăluit de apa verde ca sticla și cumplit de rece; cuprins de panică, înghițise jumătate de lac și fusese sigur că n-avea să mai vadă niciodată lumina zilei sau să respire din nou aer proaspăt.

Harry simți mirosul care-i spunea că aproape de el stătea Kaja.

— Bingo! îl auzi șoptind pe Bjørn Holm.

Harry se întoarse.

— Același tip de funie?

— Fără îndoială, răspunse Bjørn, ținând microscopul la capătul funiei și apăsând tasta pentru imagini de înaltă rezoluție. Tei și ulm. Aceeași grosime și lungime a fibrei. Dar „bingo“ este rezervat pentru capătul de funie recent tăiat.

— Poftim?

Bjørn Holm arătă spre ecran.

— Fotografia din stânga e cea pe care am adus-o cu mine. Arată funia de la bazinul de înot din Parcul Frogner, mărită de douăzeci și cinci de ori. Iar pe funia de aici am o potrivire…

Harry închise ochii ca pentru a savura pe deplin cuvântul care știa că va urma.

— …perfectă.

Rămase cu ochii închiși. Funia cu care fusese spânzurată Marit Olsen nu doar că fusese fabricată aici, ci și fusese tăiată din funia pe care o aveau în fața lor. Și era o tăietură recentă. Nu cu mult timp în urmă, făptașul stătuse exact acolo. Harry adulmecă aerul.

* * *

Se așternuse întuneric deplin. Harry abia mai distingea ceva alb la geam când plecară.

Kaja stătea în partea din față a bărcii, alături de el. Tânăra trebui să se aplece aproape de el pentru ca Harry s-o poată auzi peste vuietul motorului.

— Persoana care a luat funia trebuie să fi cunoscut cum să umble prin zonă. Și nu pot exista prea multe verigi între acea persoană și ucigaș…

— Eu nu cred că există nicio verigă, zise Harry. Tăietura e recentă. Și nici nu există multe motive pentru ca funia să-și schimbe proprietarul.

— Cunoaște zona, locuiește în apropiere sau are o cabană aici, cugetă Kaja cu voce tare. Sau a crescut aici.

— Dar de ce să vină tocmai aici, la o funărie abandonată, ca să obțină câțiva metri de funie? întrebă Harry. Cât costă o funie întreagă într-un magazin? Vreo două sute de coroane?

— Poate că se afla din întâmplare în zonă și știa că poate găsi funie aici.

— Bun, dar „în zonă“ ar însemna că trebuie să fi stat într-una dintre cabanele din apropiere. Pentru oricine altcineva ar însemna să adopte calea clasică: mersul cu barca. Faci deja…?

— Da, fac deja o listă cu cele mai apropiate localități. Apropo, am dat de urma vulcanologului pe care mi l-ai cerut. Un tocilar de la Institutul de Geologie. Felix Rost. Pare să-i placă să meargă să vadă vulcani. Călătorește prin toată lumea ca să se uite la vulcani, la erupții și la genul acesta de lucruri.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Doar cu sora lui, care locuiește cu el. Mi-a zis să-i trimit un e-mail sau un SMS. El nu comunică în alt fel, mi-a zis ea. În fine, el nu era acasă, ieșise să joace șah. I-am trimis pietrele și informațiile.

Înaintau în ritm de melc prin canalul îngust ce ducea la ponton. Bjørn ridică lampa ca pe o lanternă pentru a-și lumina drumul prin ceața densă, care plutea deasupra apei. Consilierul opri motorul.

— Uite! șopti Kaja, apropiindu-se și mai mult de Harry, iar el îi simți iar mirosul, în vreme ce îi urmărea degetul arătător.

Din stufărișul din spatele digului răsări o enormă lebădă albă singuratică, ce străpungea vălul de pâclă și era scoasă în evidență de lampă.

— Nu e pur și simplu… splendidă? șopti ea, fermecată, apoi râse și-l strânse scurt de mână.

Skai îi însoți până la stația de epurare a apei. După care urcară în Volvoul Amazon și tocmai se pregăteau să pornească la drum, când Bjørn coborî iute geamul și strigă în urma consilierului:

— FRITJOF!

Skai se opri și se întoarse alene. Lumina de la un bec stradal cădea pe chipul său greoi, lipsit de expresie.

— Tipul amuzant de la televizor! răcni Bjørn. Fritjof din Ytre Enebakk.

— Fritjof? zise Skai și scuipă pe jos. N-am auzit în viața mea de el.

În vreme ce Amazonul intra, douăzeci și cinci de minute mai târziu, pe autostradă lângă incineratorul din Grønmo, Harry luă o decizie.

— Trebuie să lăsăm această informație să se scurgă la cei de la Kripos, anunță el.

— Poftim?! făcură Bjørn și Kaja la unison.

— Vom discuta cu Beate, apoi ea va transmite mesajul în așa fel încât să pară că oamenii ei de la Krimteknisk au descoperit treaba cu funia, nu noi.

— De ce? întrebă Kaja.

— Dacă ucigașul locuiește în zona Lyseren, vor trebui să facă o căutare din ușă în ușă. Noi nu avem motivele sau posibilitatea de-a face asta.

Bjørn Holm plesni volanul cu palma.

— Știu, zise Harry. Dar cel mai important lucru e să fie prins, nu cine îl prinde.

Merseră în tăcere cu falsul ecou al cuvintelor atârnând în aer.

20. Øystein

Nu mai avea curent. Harry stătea în holul întunecos, aprinzând și stingând comutatorul. Același lucru îl făcu apoi și în living.

După care se așeză pe fotoliu și rămase uitându-se la vidul negru.

După ce stătu acolo o vreme, îi sună mobilul.

— Hole.

— Felix Rost.

— Mhm? făcu Harry.

Glasul părea să-i aparțină unei femei slăbuțe și minione.

— Frida Larsen, sora lui. Mi-a cerut să vă sun și să vă spun că pietrele pe care le-ați găsit sunt mafic, lavă bazaltică. Bine?

— O clipă. Ce înseamnă asta? Mafic?

— E lavă fierbinte, de peste o mie de grade Celsius, de vâscozitate redusă, care o subțiază și îi permite să se întindă la o distanță mare de locul erupției.

— Ar putea proveni din Oslo?

— Nu.

— De ce nu? Oslo e construit pe lavă.

— Lavă veche. Lava voastră e recentă.

— Cât de recentă?

O auzi acoperind telefonul și vorbind. Însă nu mai distinse și alte zgomote. Pesemne că primise totuși un răspuns, căci la scurt timp după aceea reveni.

— El spune că poate avea între cinci și cincizeci de ani. Dar, dacă vă gândeați să stabiliți de la ce vulcan provine, aveți o groază de treabă. Există peste o mie cinci sute de vulcani activi pe glob. Iar aceștia sunt doar cei despre care știm. Dacă mai aveți și alte întrebări, Felix poate fi contactat pe e-mail. Asistenta dumneavoastră are adresa.

— Dar…

Ea deja închisese.

Se gândi s-o sune înapoi, dar se răzgândi și formă alt număr.

— Oslotaxi.

— Salut, Øystein, sunt Harry H.

— Glumești! Harry H. e mort.

— Nu chiar.

— Bine, atunci cred că eu sunt mort.

— Ai chef să mă duci și pe mine de pe Sofies gate la casa în care am copilărit?

— Nu, dar tot o s-o fac. Mai am doar o cursă de făcut.

Râsul lui Øystein se transformă într-un tuset.

— Harry H. Afurisit să fie… Te sun când ajung acolo.

Harry închise, merse în dormitor, își făcu un bagaj la lumina becului stradal ce pătrundea pe geam și alese vreo două CD-uri din living, cu lanterna telefonului mobil. Cartușe de țigări, cătușe, pistolul de serviciu.

Se așeză iar pe fotoliu, folosindu-se de întuneric pentru a se antrena cu revolverul. Opri cronometrul ceasului de la mână, scoase încărcătorul Smith & Wesson, îl goli și-l armă. Patru cartușe înăuntru, patru afară, fără elemente ajutătoare, doar degete abile. Stop! Nouă secunde treizeci și șase. Cu aproape trei secunde peste record. Deschise încărcătorul. O făcuse de oaie. Prima cameră pentru gloanțe de tras era una dintre cele două goale. Era mort. Repetă exercițiul. Nouă cincizeci. Și iar era mort. Când sună Øystein, după douăzeci de minute, ajunsese la opt secunde și murise de șase ori.

— Vin, făcu Harry.

Merse în bucătărie. Se uită în dulapul de sub chiuvetă și șovăi. Apoi dădu jos pozele cu Rakel și cu Oleg și le vârî în buzunarul interior.

— Hong Kong! pufni Øystein Eikeland.

Își întoarse fața umflată, de bețivan, cu ditamai năsoiul și mustață pe oală spre Harry, aflat pe scaunul de-alături.

— Ce dracu' ai căutat acolo?

— Doar mă cunoști, răspunse Harry în vreme ce Øystein oprea la semaforul roșu din fața hotelului Radisson SAS.

— Ba nu te știu naibii deloc, făcu Øystein, presărând niște tabac într-o țigară făcută de el. Cum aș putea?

— Păi, doar am crescut împreună. Îți mai aduci aminte?

— Și? Tu erai încă de pe-atunci o blestemată de enigmă, Harry.

Portiera din spate fu deschisă brusc și un bărbat cu sacou urcă.

— Expresul către aeroport, gara centrală. Iute!

— Taxiul e ocupat, răspunse Øystein fără să se întoarcă.

— Prostii, semnul de pe capotă e aprins.

— Hong Kongul pare mișto. De ce te-ai întors de fapt acasă?

— Scuză-mă! zise bărbatul de pe bancheta din spate.

Øystein își puse țigara între buze și o aprinse.

— M-a sunat Tresko, să mă invite la o petrecere diseară.

— Tresko n-are niciun prieten, replică Harry.

— Da, chiar că n-are. Așa că l-am întrebat: „Atunci, cine sunt prietenii tăi?“ „Tu“, mi-a răspuns el, apoi m-a întrebat „Și ai tăi, Øystein?“ „Tu“, i-am răspuns și eu. „Așa că vom fi doar noi doi.“ Uitasem cu totul de tine, Harry. Asta pățești când… Își țuguie buzele și, pe un ton sacadat, zise: Hong Kong!

— Hei! veni un strigăt din spate. Dacă ați terminat, poate am putea…

Semaforul se făcu verde și Øystein porni în viteză.

— Vii, deci? Acasă la Tresko?

— Miroase numai a bășini acolo, Øystein.

— Are un frigider plin.

— Scuze, dar n-am chef de petrecere.

— Chef de petrecere? pufni Øystein, plesnind volanul cu palma. Tu habar n-ai ce înseamnă chef de petrecere, Harry. Tu mereu ai întors spatele petrecerilor. Îți mai amintești? Cumpăram niște beri, cu intenția de-a merge la niște adrese șic din Nordstrand cu o grămadă de femei. Iar tu veneai cu ideea ca eu, tu și cu Tresko să mergem în schimb la buncăre și să bem de unii singuri.

— Hei, ăsta nu e drumul spre expresul către aeroport! veni un scâncet de pe bancheta din spate.

Øystein frână din nou la semafor, își dădu într-o parte părul nisipiu lung până la umeri și i se adresă celui de pe bancheta din spate.

— Și exact acolo ajungeam. Ne făceam praștie și individul ăsta începea să cânte No Surrender până când Tresko azvârlea cu sticle goale în el.

— Pentru numele lui Dumnezeu! hohoti bărbatul din spate, bătând cu arătătorul în sticla unui ceas TAG Heuer. Pur și simplu trebuie să prind ultimul avion spre Stockholm.

— Buncărele sunt grozave, spuse Harry. Cea mai tare priveliște din Oslo.

— Dap, se arătă de acord Øystein. Dacă Aliații ar fi atacat aici, germanii i-ar fi spulberat imediat.

— Corect, rânji Harry.

— Știi, eu și Tresko căzuserăm la o înțelegere, zise Øystein, însă costumul din spate scana acum disperat ploaia cu privirea în căutarea unor taxiuri libere. Dacă ar veni blestemații de Aliați, noi le-am spulbera afurisita de carne de pe schelete. Exact așa!

Øystein aținti o mitralieră imaginară către costum și trase o rafală. Costumul se holbă îngrozit la taximetristul ale cărui zgomote turbate făceau ca mici picături de spumă albe, de scuipat, să-i aterizeze pe pantalonii de la costum negri proaspăt călcați. Cu mici icnete de șoc, reuși să deschidă portiera și să iasă împleticindu-se în ploaie.

Øystein izbucni într-un râs răgușit, din toată inima.

— Ți s-a făcut dor de casă, zise Øystein. Voiai iar să dansezi cu Killer Queen la restaurantul Ekeberg.

Harry chicoti și clătină din cap. În oglinda laterală, îl văzu pe bărbat năpustindu-se înnebunit către gara din fața Teatrului Național.

— E vorba de tata. E bolnav. Nu mai are mult de trăit.

— Oh, căcat! făcu Øystein, apăsând iar pedala de accelerație. Și e un om cumsecade.

— Mulțumesc! Am crezut că ai vrea să știi și tu.

— Normal că vreau dracului să știu și eu. Trebuie să le spun și amicilor mei.

* * *

— Așadar, iată-ne aici! spuse Øystein, parcând în fața garajului și a căsuței de lemn din Oppsal.

— Dap, făcu Harry.

Øystein trase atât de adânc din țigară încât aceasta păru să ia foc cu totul; ținu apoi fumul în plămâni și îl dădu afară cu un hârâit prelung, înecăcios. După care își înclină ușor capul și scutură scrumul în scrumieră. Harry simți o dulce durere în inimă. De câte ori nu îl văzuse pe Øystein făcând exact asta, de câte ori nu îl văzuse aplecându-se într-o parte de parcă țigara ar fi fost atât de grea încât l-ar fi făcut să-și piardă echilibrul. Capul înclinat. Scrumul de pe podeaua unui adăpost pentru fumători la școală, într-o sticlă de bere goală la o petrecere la care dăduseră amândoi buzna sau pe podeaua rece și umedă de beton a buncărului.

— Viața e al dracului de nedreaptă! spuse Øystein. Tatăl tău n-a băut alcool, a ieșit mereu la plimbare duminica și a fost profesor. În vreme ce tatăl meu a băut, a lucrat la fabrica Kadok, unde toți au căpătat astm și tot felul de iritații ale pielii, și nu se mai mișca nici măcar un milimetru de pe canapea, acasă. Iar acum e într-o formă de milioane.

Harry își aducea aminte de fabrica Kadok. Kodak scris invers. Proprietarul, din Sunnmøre, citise că Eastman își numise fabrica de aparate foto Kodak pentru că era un nume de care își putea aduce aminte și care putea fi

pronunțat în toată lumea. Însă Kadok fusese dat uitării și se închisese cu mulți ani în urmă.

— Toate lucrurile dispar, zise Harry.

Øystein încuviință ca și cum ar fi urmat și el aceeași înlănțuire de idei.

— Sună dacă ai nevoie de ceva, Harry!

— Dap.

Harry așteptă până ce auzi roțile scrâșnind pe pietrișul din spatele său și mașina dispăru din vedere, apoi descuie ușa și intră. Aprinse lumina și rămase nemișcat în vreme ce ușa se închise ușurel în spatele său. Mirosul, liniștea, lumina ce cădea pe dulapul de haine, totul îi vorbea; era ca o cufundare într-un bazin plin cu amintiri. Îl îmbrățișară, îl încălziră, îi făcură gâtul să se încleșteze. Își scoase sacoul și-și azvârli pantofii din picioare. Apoi începu să se plimbe din cameră în cameră. De la un an la altul. De la mama la tata și la surioara, apoi la sine însuși. Camera băiatului. Posterul cu Clash, cel în care chitara urmează să fie zdrobită de scenă. Se întinse în pat și inspiră mirosul saltelei. Apoi veniră și lacrimile.

21. Albă-ca-zăpada

Era opt fără două minute seara când Mikael Bellman mergea în sus pe Karl Johans gate, una dintre promenadele mai modeste ale lumii. Se afla în mijlocul regatului Norvegiei, chiar în centrul axei. În stânga, universitatea și cunoașterea; în dreapta, Teatrul Național și cultura. În spatele său, Grădinile Palatului, cu Palatul Regal situat deasupra lor. Și chiar în fața sa: puterea. După trei sute de pași, la ora opt fix, urca treptele de piatră ce duceau la intrarea principală a Stortinget. Clădirea parlamentului, la fel ca mare parte din Oslo, nu era deosebit de masivă sau de impresionantă. Măsurile de securitate erau minime. Erau doar doi lei sculptați în granit de Grorud care păzeau șirul de trepte către intrare.

Bellman se apropie de ușă, care se deschise fără zgomot înainte să apuce s-o împingă. Merse la recepție, unde rămase privind în jur. Un paznic apăru în fața lui și-i făcu un semn prietenos, dar ferm, cu capul în direcția mașinăriei cu raze X Gilardoni. Zece secunde mai târziu, se dovedi că Mikael Bellman era neînarmat, că avea metal la curea, dar asta era tot.

Rasmus Olsen îl aștepta, rezemat de biroul de la recepție. Firavul văduv al lui Marit Olsen dădu noroc cu Bellman și apoi porni înaintea acestuia în vreme ce adopta în mod automat un ton de ghid.

— Stortinget, 380 de angajați, 169 de parlamentari. Construit în 1866, după planurile lui Emil Victor Langlet. Suedez, apropo. Aceasta e sala cunoscută sub numele de Trappehallen. Mozaicurile de piatră sunt numite Societate, Else Hagen, 1950. Portretul regelui a fost pictat…

Intrară apoi în Vandrehallen, pe care Mikael o recunoscu de la televizor. Vreo două chipuri, niciunul cunoscut, trecură iute pe lângă ei. Rasmus îi spuse că abia se încheiase o ședință a comisiei, însă Bellman nu-l mai asculta. Se gândea că acestea erau holurile puterii. Era dezamăgit. Era în regulă să fie auriu și roșu, dar unde era grandoarea, maiestuozitatea care se

presupunea că ar trebui să inspire adorație pentru cei care conduceau? Afurisita asta de seriozitate plină de umilință; era o slăbiciune, de care această minusculă și, nu cu atât de mult timp în urmă, săracă democrație din Europa de Nord, nu putea scăpa și pace. Și totuși, el se întorsese aici. Dacă tot nu fusese în stare să ajungă în vârf acolo unde încercase prima dată, printre lupii de la Europol, aici cu siguranță avea să reușească, concurând cu insignifianți și oameni de rang inferior.

— Toată această încăpere a fost biroul Reichskommissar Terboven în timpul războiului. Nimeni nu mai posedă un birou atât de mare în zilele noastre.

— Cum era mariajul vostru?

— Pardon?

— Tu și Marit. Vă certați?

— Ăăă… nu.

Rasmus Olsen părea zguduit, iar cu siguranță acum grăbise pasul. Ca și cum voia să-l lase pe polițist în urmă sau măcar să ajungă cât mai repede departe de raza auditivă a celorlalți. Abia când ajunseră amândoi în spatele ușilor închise ale secretariatului general, dădu aerul afară din plămâni.

— Firește că aveam și noi parte de suișuri și coborâșuri. Tu ești căsătorit, Bellman?

Mikael Bellman încuviință.

— Atunci știi ce vreau să zic.

— Îți era infidelă?

— Nu. Cred că asta pot s-o elimin din start.

Fiindcă era atât de grasă? Bellman ar fi vrut să-l întrebe, dar o lăsă moartă. Obținuse deja ceea ce căutase. Șovăiala, zbaterea de la coada ochiului, micșorarea aproape insesizabilă a pupilei.

— Tu, Olsen, i-ai fost necredincios?

Aceeași reacție. Plus o înroșire sigură a frunții sub linia tot mai înaltă a părului. Răspunsul fu scurt și categoric.

— Nu, de fapt nu i-am fost.

Bellman își înclină ușor capul. Nu-l suspecta pe Rasmus Olsen. Așa că de ce-l mai chinuia cu astfel de întrebări? Răspunsul era la fel de simplu pe cât era de exasperant. Pentru că nu mai avea pe cine altcineva să ia la întrebări, nicio altă pistă de urmat. Doar își descărca frustrarea pe amărâtul ăsta.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? zise Bellman, înăbușindu-și un căscat.

— Tu ai fost necredincios?

— Soția mea e prea frumoasă, zâmbi Bellman. Mai mult, avem și doi copii. Tu și soția ta n-aveați copii, iar acest lucru încurajează un pic… distracția în plus. Am discutat cu o sursă care a zis că tu și soția ta ați avut probleme cu ceva timp în urmă.

— Presupun că e vorba de vecina de-alături. Marit stătea adesea de vorbă cu ea, da. Au existat niște potențiale crize de gelozie acum câteva luni. Atrăsesem o tânără în partid, pentru a o ajuta să facă un curs de stewardese. Așa o cunoscusem și pe Marit, deci ea…

Glasul lui Rasmus Olsen se frânse cu totul, iar Bellman zări lacrimile care îi izvorau din ochi.

— N-a fost nimic. Însă Marit a plecat în munți vreo două zile, ca să se gândească la toate. După aceea, totul a revenit la normal.

Lui Bellman îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, văzu numele de pe ecran și răspunse cu un „da“ politicos. Și simți cum pulsul și furia îi cresc pe măsură ce asculta vocea.

— Funie? repetă el. Lyseren? Adică… Ytre Enebakk? Mersi!

Vârî telefonul înapoi în buzunarul de la sacou.

— Trebuie să plec, Olsen. Mulțumesc pentru timpul acordat!

În drum spre ieșire, Bellman se opri și privi împrejurul camerei pe care o ocupase Terboven, nazistul neamț.

Era unu noaptea și Harry stătea în living, ascultând-o pe Martha Wainwright cântând Far Away, „…Tot ce rămâne încă trebuie găsit".

Era epuizat. În fața sa, pe măsuța de cafea, se aflau telefonul mobil, o brichetă și folia de aluminiu cu biluța maronie în ea. Nu o atinsese. Dar trebuia să doarmă în curând, să găsească un ritm, să obțină un răgaz. În mână ținea o poză cu Rakel. În rochie albastră. Închise ochii. Îi mirosi parfumul. Îi auzi glasul. „Uite!" Mâna ei o strânse ușor pe-a lui. Apa din jurul lor era adâncă și neagră, iar ea plutea, albă, fără zgomot, fără greutate, la suprafață. Vântul îi ridică vălul și-i dezgoli penele albe de dedesubt. Gâtul ei lung și subțire forma un semn de întrebare. Unde? Ea păși pe țărm, un schelet de fier negru purtat de roți grele, scârțâitoare. Intră în casă și dispăru din vedere. Apoi reapăru la primul etaj. Avea un ștreang în jurul gâtului și lângă ea se afla un bărbat într-un costum negru, cu o floare albă la rever. În față, cu spatele la ei, stătea un preot cu o glugă albă. Acesta citea lent. Apoi se răsuci. Chipul și mâinile îi erau albe. Făcute din zăpadă.

Harry se trezi brusc.

Clipi în întuneric. Un zgomot. Însă nu Martha Wainwright. Harry înhăță telefonul cu ecranul luminos, vibrând, de pe măsuța de cafea.

— Da, răspunse cu o voce ca un șuvoi de apă murdară.

— Am găsit-o.

Se ridică în capul oaselor.

— Ce-ai găsit?

— Legătura. Și nu sunt trei moarte. Ci patru.

22. Motorul de căutare

— Mai întâi, am încercat cele trei nume date de tine, zise Katrine Bratt. Borgny Stem-Myhre, Charlotte Lolles și Marit Olsen. Însă căutarea n-a scos nimic deosebit la iveală. Așa că am introdus și toate persoanele dispărute în Norvegia în ultimele douăsprezece luni. Iar atunci am avut cu ce să lucrez.

— Așteaptă! îi ceru Harry, care acum se trezise de-a binelea. De unde naiba ai făcut rost de lista cu toate persoanele dispărute?

— Intranetul Brigăzii Persoane Dispărute, poliția districtuală din Oslo. Tu ce ți-ai închipuit?

Harry scoase un geamăt, iar Katrine continuă:

— Ești pregătit?

— Păi…

— Femeia dată dispărută se numește Adele Vetlesen, în vârstă de douăzeci și trei de ani, care locuia în Drammen. A fost dată dispărută de partenerul ei în noiembrie. O legătură a apărut în sistemul de rezervare a biletelor a NSB. Pe 7 noiembrie, Adele Vetlesen a rezervat online un bilet din Drammen către Ustaoset. În aceeași zi în care Borgny Stem-Myhre a cumpărat un bilet de tren din Kongsberg spre același loc.

— Ustaoset nu e chiar buricul universului, remarcă Harry.

— Nu e un loc, e doar o bucată de munte. Unde niște familii din Bergen și-au construit cabane cu bani moșteniți și unde Asociația de turism a construit cabane pe piscuri, astfel încât norvegienii să poată duce mai departe tradiția pornită de Amundsen și Nansen și să poată călători de la o cabană la alta pe schiuri sau pe jos, cu douăzeci și kilograme în spinare, ca să se simtă

înfricoșați de moarte în mijlocul pustietății. Ca să-și mai condimenteze viața, înțelegi tu.

— Pare c-ai fost și tu acolo.

— Familia fostului meu soț are o cabană în munți. Sunt atât de bogați și de respectați încât n-au nici electricitate și nici apă curentă. Doar parveniții au saună și jacuzzi.

— Celelalte legături?

— N-a existat niciun bilet de tren pe numele lui Marit Olsen. Totuși, cu o zi înainte, a fost înregistrată o plată la automatul din vagonul-restaurant al trenului care ne interesează. La 14:13. Potrivit orarului trenurilor, asta ar fi fost undeva între Ål și Geilo, cu alte cuvinte, înainte de Ustaoset.

— Mai puțin convingător, zise Harry. Trenul trece chiar prin Bergen. Poate că mergea acolo.

— Crezi…? începu Katrine Bratt, apoi ezită, așteptă și vorbi ceva mai încet: Crezi că sunt proastă? Hotelul din Ustaoset a rezervat o noapte într-o cameră dublă pentru un anume Rasmus Olsen care, potrivit Registrului Civil online, locuiește la aceeași adresă cu Marit Olsen. Așa că presupun…

— Da, e soțul ei. De ce șoptești?

— Pentru că doar ce-a trecut supraveghetorul de noapte. Ascultă, am plasat două victime ucise și o persoană dispărută în Ustaoset în aceeași zi. Tu ce crezi?

— Păi, e o coincidență semnificativă, dar tot nu putem exclude posibilitatea să fie șansă pură la mijloc.

— De acord. Așa că iată și restul. Am căutat Charlotte Lolles plus Ustaoset, dar n-am găsit nicio potrivire. Așa că m-am concentrat la date, ca să văd unde ar fi putut fi Charlotte Lolles când celelalte trei se aflau în Ustaoset. Cu două zile înainte, Charlotte a plătit pentru motorină la o benzinărie din afara Hønefoss.

— Care se află la mare distanță de Ustaoset.

— Dar care e în direcția corectă către Oslo. Am încercat să găsesc o mașină înregistrată pe numele ei sau pe al unui posibil partener. Dacă au un AutoPASS și au trecut de mai multe puncte de taxare le putem urmări mișcările.

— Mhm.

— Problema e că ea nu avea nici mașină și nici nu locuia cu vreun partener, cel puțin nu oficial.

— Avea un iubit.

— Posibil. Însă motorul de căutare a găsit o mașină într-o parcare Europark din Geilo, plătită de o anume Iska Peller.

— Asta e doar la câțiva kilometri distanță. Dar cine-i… ăăă, Iska Peller?

— Potrivit informațiilor cardului bancar, locuiește în Bristol, Sydney, Australia. Ideea e că are un scor foarte mare în relația de căutare cu Charlotte Lolles?

— Relația de căutare?

— Așa funcționează lucrurile. Pornind de la ultimii câțiva ani, apar nume de oameni ce plătesc cu cardul la același restaurant în același timp, ceea ce sugerează că au mâncat împreună și că au împărțit nota de plată. Sau pentru oameni care sunt membri ai aceleiași săli de fitness cu date identice de înscriere sau au locuri în avioane unul lângă altul mai mult de o singură dată. Înțelegi ideea.

— Înțeleg ideea, repetă Harry, imitându-i intonația de Bergen. Și sunt sigur că deja ai verificat marca automobilului și cu ce fel de combustibil…

— Da, am verificat, merge cu motorină, i-o tăie scurt Katrine. Vrei să auzi și restul sau nu?

— Cum să nu?

— Nu poți pre-rezerva paturi în cabane în această Asociație a turiștilor care funcționează pe principiul autoservirii. Dacă toate paturile sunt ocupate când ajungi acolo, pur și simplu trebuie să dormi pe jos, pe o saltea sau într-un sac de dormit pe propria saltea. Te costă doar 170 de coroane pe noapte și poți ori să pui banii într-o cutie din cabană, ori să lași un plic, cu autorizarea de a-ți fi debitat contul.

— Cu alte cuvinte, nu poți vedea cine și în ce cabană a fost și când?

— Nu, dacă plătesc cu bani gheață. Dar dacă au lăsat o autorizare, după aceea vor urma tranzacții în contul lor între ei și Asociația de turism. În care se va menționa cabana folosită și data pentru care a fost efectuată plata.

— Parcă știu că e o adevărată bătaie de cap să cauți prin tranzacțiile bancare.

— Nu și dacă motorului de căutare i se oferă criteriul corect de către o minte ascuțită.

— Și ăsta pare să fie cazul aici, să înțeleg?

— Ideea generală. Contul Iskăi Peller a fost debitat pentru două paturi la patru dintre cabanele Asociației de turism pe data de 20 noiembrie, fiecare rezervare fiind la o zi distanță de cealaltă.

— O excursie la schi de patru zile.

— Da. Și au stat cel puțin în una, cabana din Håvass, pe 7 noiembrie. Care se află la doar o jumătate de zi de mers pe jos de Ustaoset.

— Interesant!

— Ceea ce e cu adevărat interesant e că alte două conturi au fost debitate pentru șederi peste noapte la cabana Håvass pe data de 7 noiembrie. Ghici ale cui?

— Păi, e greu de crezut că ale lui Marit Olsen sau Borgny Stem-Myhre, din moment ce presupun că cei de la Kripos ar fi descoperit deja că două dintre

victime înnoptaseră nu demult în același loc. Deci pesemne că e vorba de fata diferită.

— Adele Vetlesen. Și ai dreptate. A plătit pentru două persoane, însă sub nicio formă nu pot afla cine a fost cealaltă persoană.

— Cine e cealaltă persoană care a plătit dându-le voie să-i debiteze contul?

— Nu la fel de interesantă. Cineva din Stavanger.

Cu toate astea, Harry luă un pix și notă numele și adresa persoanei respective și, de asemenea, pentru Iska Peller din Sydney.

— Se pare că ți-au plăcut motoarele de căutare, remarcă el.

— Da, răspunse ea. E ca și cum ai pilota un vechi bombardier. Puțin ruginit și lent la început, dar când ajungi în aer… Dumnezeule! Ce zici de rezultate?

Harry chibzui un pic.

— Ce-ai făcut tu, răspunse el, a fost să plasezi o femeie dispărută și o femeie care ipotetic nu are nimic de-a face cu cazul în același loc și în același moment. Lucrul ăsta în sine nu e cine știe ce. Însă ai făcut mult mai probabil faptul că una dintre victimele ucise — Charlotte Lolles — să fie împreună cu ea. Și ai mai plasat două dintre victime — pe Borgny Stem-Myhre și pe Marit Olsen — în apropiere de Ustaoset. Așadar…

— Așadar…

— Așadar, ai felicitările mele. Ți-ai respectat partea din înțelegere. Acum, în ceea ce mă privește…

— Las-o baltă și șterge-ți rânjetul ăla de pe față! N-am vorbit serios. Doar sunt dusă cu pluta, nu ți-ai dat seama?

Îi închise telefonul în nas.

23. Pasager

Era singură în autobuz. Stine își rezemă capul de geam astfel încât să nu-și mai vadă propria reflexie. Se uită la stația de autobuz neagră ca smoala, complet pustie. Sperând că va apărea cineva. Sperând că nu va apărea nimeni.

El stătuse la un geam în Krabbe, cu o bere în față, uitându-se la ea, fără să se miște. Căciulă de lână, păr blond și ochii aceia albaștri sălbatici. Ochii lui râdeau, străpungeau, implorau, strigau numele ei. În final, ea îi spusese lui Mathilde că vrea să plece acasă. Însă Mathilde doar ce începuse o discuție cu un american cu afaceri în petrol și voia să mai rămână un pic. Așa că Stine își luase haina, fugise afară din Krabbe și se urcase într-un autobuz spre Våland.

Se uită la numerele roșii de pe ceasul digital de deasupra șoferului. Sperând că ușile se vor închide și că autobuzul se va pune în mișcare. Încă un minut.

Nu ridică privirea, nici măcar atunci când auzi pași alergând, când auzi un glas cu răsuflarea tăiată cerând un bilet de la șofer în față, nici măcar atunci când el se așeză lângă ea.

— Bună, Stine! zise el. Cred că mă eviți.

— Oh, bună, Elias, spuse ea fără să-și smulgă privirea de la asfaltul ud de ploaie.

De ce se așezase oare atât de departe în spate, își zise Stine, atât de departe de șofer?

— Să știi că n-ar trebui să umbli singură în astfel de nopți.

— N-ar trebui? murmură ea, sperând că va veni totuși cineva, oricine.

— Nu citești ziarele? Fetele alea două din Oslo. Iar acum, deunăzi, parlamentara aia. Cum se numea, oare?

— Habar n-am, minți Stine, simțind cum inima i-o ia la galop.

— Marit Olsen, zise Elias. Partidul Socialist. Celelalte două erau Borgny și Charlotte. Stine, ești sigură că nu recunoști niciun nume?

— Nu citesc ziarele, răspunse Stine.

Trebuia să vină cineva în curând.

— Cumsecade fete, toate trei, zise el.

— Firește, tu le știai, nu-i așa?

Stine își regretă imediat tonul sarcastic. Era teamă.

— Nu suficient de bine totuși, răspunse Elias. Dar prima impresie a fost bună. Sunt — după cum știi — genul care acordă foarte multă importanță primei impresii.

Stine se uită la mâna lui așezată cu grijă pe genunchiul ei.

— Tu…, începu ea, și chiar și în acea unică silabă ea se putu auzi implorând.

— Da, Stine?

Ridică privirea spre el. Chipul îi era deschis ca al unui copil, cu ochi sincer curioși. Stine voia să țipe, să sară de pe scaun, când auzi pași și o voce lângă șofer. Un pasager. Un bărbat. Care veni în spatele autobuzului. Stine încercă să-i surprindă privirea, să-l facă să înțeleagă, însă borurile pălăriei îi acopereau jumătatea superioară a feței și oricum era ocupat cu numărarea restului în portofel. Răsuflarea ei se mai domoli când acesta ocupă un scaun chiar în spatele lor.

— E incredibil că poliția încă n-a descoperit legătura dintre ele, continuă Elias. N-ar fi trebuit să fie chiar așa greu. Ar trebui să știe că la toate trei le

plăcea să călătorească prin țară ca să schieze în munți. Au stat toate la cabana din Håvass în aceeași noapte. Crezi că ar trebui să le spun?

— Poate, șopti Stine.

Dacă era rapidă, poate se putea strecura pe lângă Elias și să sară din autobuz. Însă abia apucă să formuleze această idee în minte când pistoanele scoaseră un șuierat, ușile se închiseră și autobuzul porni. Stine închise ochii.

— Doar că nu vreau să mă implic deloc. Cred că înțelegi asta, Stine.

Ea încuviință, cu ochii încă închiși.

— Bun. Atunci îți pot spune cine altcineva a mai fost acolo. O persoană pe care sunt sigur că o cunoști.

Partea a treia

24. Stavanger

— Miroase a…, zise Kaja.

— Bălegar, completă Harry. De vacă. Bun venit în districtul Jæren.

Lumina zorilor se strecura printre norii ce pluteau deasupra câmpurilor acoperite de verdele primăverii. Din spatele zidurilor de piatră, vacile se holbau mute la taxiul lor. Se aflau în drum dinspre aeroportul Sola către centrul orașului Stavanger.

Harry se aplecă printre scaunele din față.

— Ai putea, te rog, să apeși pedala?

Ridică legitimația în sus, ca acesta să o vadă. Șoferul se lumină la față, apăsă pedala și atunci prinseră viteză pe autostradă.

— Ți-e teamă că vom întârzia? întrebă Kaja după ce Harry se lăsă la loc pe spate.

— Nu răspunde la telefon, nu a venit la muncă, răspunse Harry, fără să mai fie nevoie să-și continue raționamentul.

După ce vorbise cu Katrine Bratt în noaptea de dinainte, Harry mai citise o dată ceea ce-și notase. Avea numele, numerele de telefon și adresele celor două persoane rămase în viață care probabil că stătuseră într-o cabană în noiembrie alături de cele trei victime ucise. Se uitase la ceas, calculase că la Sydney era dis-de-dimineață și apelă numărul Iskăi Peller. Aceasta îi răspunsese și se arătase foarte surprinsă când Harry abordă subiectul cabanei din Håvass. Nu îi putuse spune mare lucru despre noaptea petrecută acolo pentru că fusese nevoită să rămână închisă într-o cameră, cu febră mare. Poate din pricină că purtase haine umede, pline de transpirație, prea

mult timp, poate pentru că schiatul de la o cabană la alta fusese un soi de botez al focului pentru o practicantă a schi fondului neexperimentată, ca ea. Sau poate pentru că gripa atacă pur și simplu la întâmplare. În orice caz, reușise doar să se târască până la Håvass, unde i se poruncise să meargă imediat în pat de către însoțitoarea ei, Charlotte Lolles. Acolo, Iska Peller se trezise și fusese iar cuprinsă în mrejele unui somn plin de vise în vreme ce corpul o durea, îi asuda și îi îngheța în același timp. Indiferent ce se petrecuse între cei aflați în cabană, indiferent unde se aflau, ei bine, Iska nu mai știa absolut nimic, întrucât ea și Charlotte sosiseră primele acolo. A doua zi, Iska rămăsese în pat până ce plecaseră toți, apoi ea și Charlotte fuseseră luate cu un scuter de zăpadă de către un polițist local cu care Charlotte reușise să ia legătura. Acestea le condusese acasă la el, unde le poftise să rămână peste noapte, dat fiind că singurul hotel era plin. Ele acceptaseră, însă în noaptea aceea se răzgândiseră și prinseseră ultimul tren către Geilo, pentru a se caza la hotelul de acolo. Charlotte nu îi spusese nimic deosebit Iskăi despre noaptea petrecută în cabana din Håvass. O noapte lipsită de evenimente, aparent.

La cinci zile după excursia la schi, Iska plecase din Oslo spre Sydney, tot cu temperatură, și apoi menținuse un contact regulat prin e-mail cu Charlotte, însă nu observase nimic ieșit din comun. Până când primise șocanta veste că prietena ei fusese găsită moartă în spatele unei mașini distruse la marginea unei păduri de lângă lacul Daudsjøen, la periferia orașului Oslo.

Harry îi explică Iskăi Peller cu o anumită grijă, dar fără ocolișuri, că își făceau griji pentru persoanele care se aflaseră în cabană în noaptea de 7 decembrie și că, după ce vor încheia discuția la telefon, el îl va suna pe șeful serviciului Omoruri de la secția de poliție Sud a orașului Sydney, Neil McCormack, cu care lucrase într-o anumită ocazie. McCormack, îi spusese el, va cere de la ea informații suplimentare și — chiar dacă Australia se află la mare distanță de Oslo — îi va oferi protecția poliției până la noi ordine. Iska Peller păru să accepte impasibilă aceste vești.

Apoi Harry sunase la cel de-al doilea număr pe care îl primise, cel din Stavanger. Încercase de patru ori, însă nu-i răspunsese nimeni. Știa, firește, că asta nu însemna neapărat ceva. Nu toată lumea dormea cu telefoanele deschise. Însă Kaja Solness cu siguranță o făcea. Răspunsese la primul apel,

iar când Harry îi spusese că vor merge la Stavanger cu primul avion și că va trebui să fie în expresul către aeroport la șase și cinci dimineața, ea nu murmurase decât un singur cuvânt: „Bine“.

Sosiseră la aeroportul Gardemoen din Oslo la șase și jumătate și Harry încercase iar să sune acel număr, însă fără succes. O oră mai târziu, aterizau la aeroportul Sola, iar Harry sunase tot cu același rezultat. În drum spre coada pentru taxiuri, Kaja reușise să contacteze angajatorul, care îi spusese că persoana pe care o căutau nu apăruse la serviciu la ora obișnuită. Ea îl anunțase pe Harry, iar el își așezase blând mâna pe spatele ei și o condusese ferm pe lângă coada strânsă pentru taxiuri la cel din față, în strigătele de protest ale călătorilor, pe care el le întâmpinase cu un: „Vă mulțumim și vă urăm o zi splendidă, oameni buni!“

Era exact 8:16 când ajunseră la adresă, o casă albă de lemn din Våland. Harry o lăsă pe Kaja să plătească, se dădu jos și lăsă portiera deschisă. Cercetă cu atenție fațada casei, care nu-i dezvălui însă nimic. Trase adânc în piept aerul umed și proaspăt, deși încă răcoros, al Vestlandului. Pregătindu-se. Pentru că deja știa. Firește, s-ar fi putut înșela, însă știa cu aceeași siguranță cu care știa că tânăra Kaja va spune „Mulțumesc!“ după ce va primi bonul.

— Mulțumesc!

Portiera mașinii se închise.

Numele se afla lângă soneria din mijloc dintre cele trei, alături de ușa din față.

Harry apăsă butonul și auzi soneria răsunând undeva în adâncurile casei.

Un minut și trei încercări mai târziu, apăsă butonul de jos.

Bătrâna care deschise ușa le zâmbi.

Harry observă că deja Kaja știa din instinct cine trebuie să vorbească.

— Bună ziua, mă numesc Kaja Solness! Suntem de la poliție. Nu răspunde nimeni la etajul de deasupra dumneavoastră. Știți cumva dacă este acasă?

— Probabil. Chiar dacă e destul de liniște în această dimineață, răspunse doamna. Și, văzând sprâncenele mult ridicate ale lui Harry, se grăbi să adauge: Se poate auzi orice aici, iar azi-noapte am auzit oameni. Întrucât eu sunt cea care închiriază apartamentul, consider că trebuie să fiu cu ochii în patru.

— Să fiți cu ochii în patru? întrebă Harry.

— Da, dar nu-mi bag nasul…

Obrajii doamnei se înroșiră.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic, nu? Nu am niciodată probleme cu…

— Nu știm, răspunse Harry.

— Cel mai bine ar fi să mergem să verificăm, interveni Kaja. Așa că dacă aveți cheia…

Harry știa că mai multe fraze-tip se învârteau acum prin mintea Kajei, așa că așteptă cu mare interes continuarea.

— …atunci ne-ar plăcea să ne însoțiți ca să ne asigurăm că e totul în ordine.

Kaja Solness era o femeie isteață. Dacă proprietara casei era de acord cu propunerea și ei descopereau ceva, raportul urma să spună că fuseseră chemați aici. Sub nicio formă n-ar fi însemnat că fuseseră siliți să intre cu forța sau că ar fi întors locul cu susu-n jos fără mandat.

Femeia șovăia.

— Dar puteți merge sus și după ce plecăm noi, continuă Kaja zâmbind. Și apoi să chemați poliția. Sau ambulanța. Ori…

— Cred că cel mai bine ar fi să vin cu voi, replică femeia, după ce sprâncenele i se strâmbaseră deja adânc de la atâta concentrare. Stați un pic,

să aduc cheile!

Apartamentul în care intrară un minut mai târziu era curat, ordonat și aproape complet lipsit de mobilier. Din prima clipă, Harry recunoscu tăcerea care este atât de prezentă, de apăsătoare, în apartamentele goale la primele ore ale dimineții, atunci zgomotele și agitația zilei de lucru sunt doar ceva abia audibil afară. Însă mai simțea și un miros pe care-l recunoștea. Lipici. Zări o pereche de pantofi, dar nicio haină pentru exterior.

În chicinetă se afla un ceainic mare în chiuvetă, iar pe polița de deasupra, câteva cutii de tablă anunțau că ar conține ceaiuri de origine necunoscută pentru Harry: oolong, Anji Bai Cha. Merseră mai departe în apartament. Pe peretele din living se afla o imagine despre care Harry își închipuia că ar fi K2, cunoscuta mașinărie de ucis reprezentată de vârful acela din Himalaya.

— Verifică tu acolo, da? ceru Harry, făcând semn din cap spre ușa cu o inimă pe ea, iar apoi el merse spre ceea ce bănuia că ar fi ușa dormitorului, în fața căreia inspiră adânc, apoi apăsă clanța și o deschise.

Patul era făcut. Camera, ordonată. Un geam era întredeschis și nu se simțea deloc miros de lipici, aerul fiind la fel de proaspăt precum respirația unui copil. Harry o auzi pe proprietăreasa rămasă în pragul camerei.

— Foarte ciudat! rosti ea. I-am auzit azi-noapte, chiar i-am auzit. Dar nu au urmat decât pașii unei singure persoane.

— I-ați auzit? întrebă Harry. Sunteți sigură că a fost mai mult decât o singură persoană?

— Da, am auzit glasuri.

— Câte?

— Trei, aș zice.

Harry se uită la dulap.

— Bărbați? Femei?

— Mă tem că nu se poate auzi chiar totul.

Haine. Un sac de dormit și un rucsac. Și mai multe haine.

— De ce ați spune că au fost trei?

— După ce-a plecat unul, am auzit zgomote de aici, de sus.

— Ce fel de zgomote?

Obrajii proprietăresei se înroșiră din nou.

— Bubuituri. Ca și cum… ei bine, știți ce zic.

— Dar nu și glasuri?

Proprietăreasa chibzui un pic la întrebare.

— Nu, nu și glasuri.

Harry ieși din cameră. Și, spre surprinderea lui, văzu că deja Kaja stătea pe holul de lângă ușa băii. Era ceva în postura ei — ca și cum înfrunta un vânt foarte puternic.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, răspunse Kaja repede, voios.

Prea voios.

Harry se apropie și rămase în fața ei.

— Care-i treaba? întrebă el în șoaptă.

— Eu… doar că am o mică problemă cu ușile închise.

— Bine, făcu Harry.

— Așa… așa sunt eu.

Harry încuviință. Și atunci auzi sunetul. Sunetul timpului atribuit, al unei replici încheiate, al secundelor ce dispar, un răpăit rapid, febril, de apă care nici nu curge, nici nu picură. Un robinet de cealaltă parte a ușii. Și înțelese că nu se înșelase.

— Așteaptă aici! îi ceru Harry, apoi deschise ușa.

Primul lucru pe care-l observă: mirosul de lipici era și mai puternic înăuntru.

Al doilea: o geacă, o pereche de blugi, chiloți, un tricou, două șosete negre, un fes și un pulover de lână subțire zăceau aruncate pe podea.

Al treilea: apa șiroia aproape continuu din robinet în cada atât de plină, încât se revărsa acum peste margine.

Al patrulea: apa din cadă era roșie, de sânge, credea el.

Al cincilea: ochii tulburi deasupra gurii lipite cu bandă adezivă ai cadavrului gol al unei persoane albe, ce zăcea pe fundul căzii, cu fața într-o parte. Ca și cum încerca să zărească ceva în unghiul mort, ceva ce Harry nu putuse să prevadă.

Al șaselea: nu se vedea niciun semn de violență, nicio rană externă care să explice tot sângele acela.

Harry își drese glasul și se întrebă cum i-ar putea cere proprietăresei în cel mai sensibil mod posibil să vină înăuntru și să-și identifice chiriașul.

Dar nu mai era nevoie; ea era deja la ușă.

— Oh, Dumnezeule! gemu ea. Iar apoi — lungind la maximum fiecare silabă: Oh, Dumnezeule! Și în final, pe un ton de jale, imprimând și mai multă emfază: Oh, sfinte Dumnezeule din ceruri…

— El e…? începu Harry.

— Da, răspunse femeia cu glasul îngreunat de lacrimi. El este. E Elias. Elias Skog.

25. Teritoriu

Femeia își împletise degetele în fața gurii și murmura printre degetele:

— Dar ce-ai făcut, dragă Elias? O venă?

— Nu sunt sigur că el a făcut ceva, zise Harry, conducând-o afară din baie spre ușa de la intrare. V-aș putea cere să sunați la secția de poliție din Stavanger și să le spuneți să trimită criminaliștii, pentru că avem aici un loc al crimei?

— Loc al crimei?

Ochii îi erau mari și negri de șoc.

— Da, spuneți-le asta. Folosiți numărul de urgență, 112, dacă vreți. Bine?

— D-da.

O auziră pe femeie tropăind în jos pe scări, spre apartamentul ei.

— Avem cam un sfert de oră înainte să ajungă ei, o informă Harry.

Își scoaseră pantofii, îi lăsară pe hol, și se întoarseră în baie încălțați doar cu șosete. Harry privi împrejur. Chiuveta era plină cu păr blond, iar pe băncuță se afla un tub complet golit.

— Arată ca pasta de dinți, zise Harry, aplecându-se aproape de tub și încercând să nu-l atingă.

Kaja se apropie.

— Superglue, anunță ea. Cel mai puternic de pe piață.

— Asta-i o chestie cu care n-ar trebui să te dai pe degete, nu-i așa?

— Acționează cât ai clipi. Dacă degetele îți rămân apăsate prea mult unul de altul, se lipesc între ele. Și ori va trebui să te tai ca să le desfaci, ori va trebui să tragi până se desprinde pielea.

Harry se uită mai întâi la Kaja. Apoi la cadavrul din cadă.

— Afurisit să fie! rosti el lent. Nu se poate să…

POB Gunnar Hagen avea îndoielile sale. Poate că era cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse de când ajunsese în fruntea sediului central al Poliției. Să adune o echipă care să facă o anchetă împotriva ordinelor ministerului l-ar putea băga într-o mare belea. Să-l pună pe Harry Hole la conducerea acelei echipe însemna să o caute cu lumânarea. Iar lumânarea tocmai ce-i bătuse la ușă și intrase. Acum stătea în fața lui, sub forma lui Mikael Bellman. Și-n timp ce Hagen asculta, băgă de seamă că ciudatele semne de pe chipul POB-ului Kripos luceau mai tare ca de obicei, ca și cum erau iluminate de ceva fierbinte din interior, ca o fisiune la rece într-un reactor nuclear, o potențială explozie care momentan era ținută sub control.

— Știu sigur că Harry Hole și doi colegi de-ai săi au fost la lacul Lyseren pentru a ancheta uciderea lui Marit Olsen. Beate Lønn de la Krimteknisk ne-a cerut să facem o căutare din cabană în cabană în zona din jurul vechii funării. Unul dintre agenții ei se spune că ar fi descoperit că funia folosită la strangularea lui Marit Olsen provine de-acolo. Toate bune și frumoase până aici…

Mikael Bellman se legăna înainte și înapoi pe călcâie. Nu-și scosese nici măcar trenciul lung până-n podea. Gunnar Hagen se pregăti pentru ce urma. Care veni într-o formă dureros de prelungită, cu o intonație ce trăda perplexitate:

— Însă când am discutat cu consilierul din Ytre Enebakk, acesta mi-a spus că Harry Hole cel nebun după faimă a fost unul dintre cei trei polițiști implicați în anchetă. Așadar, unul dintre oamenii tăi, Hagen.

Hagen nu-i răspunse.

— Presupun că ești conștient de consecințele nerespectării ordinelor Ministerului de Justiție, Hagen.

Hagen tot nu-i răspunse, dar întâlni privirea lui Bellman.

— Ascultă! continuă Bellman, descheindu-și un nasture de la trenci și așezându-se până la urmă pe scaun. Îmi place de tine, Hagen. Cred că ești un polițist bun, o să am nevoie de oameni buni.

— Când Kripos deține puterea totală, vrei să zici?

— Exact. Aș putea beneficia de pe urma faptului că aș avea pe cineva ca tine într-o poziție înaltă. Ai făcut academia militară, cunoști importanța gândirii tactice, a evitării bătăliilor pe care nu le poți câștiga, îți dai seama când retragerea e cel mai bun mod de-a învinge…

Hagen încuviință cu încetineală.

— Bun, făcu Bellman, ridicându-se în picioare. Să spunem că Harry Hole s-a trezit din greșeală lângă lacul Lyseren; că a fost o coincidență, care n-are nimic de-a face cu Marit Olsen. Și e greu de crezut că vor mai reapărea asemenea coincidențe. Putem fi de acord cu asta… Gunnar?

Hagen tresări involuntar când își auzi numele mic pe buzele celuilalt, ca un ecou al prenumelui pe care el însuși îl rostise odinioară, cel al predecesorului său, într-o încercare de-a crea o atmosferă destinsă care, de fapt, nu avea nicio bază. Dar lăsă să treacă de la sine. Exact acesta era genul de bătălie la care se referise Bellman. Și mai mult, era pe cale să piardă războiul. Iar condițiile capitulării pe care i-o oferise Bellman ar fi putut fi și mai rele. Mult mai rele.

— O să discut cu Harry, răspunse el și acceptă mâna întinsă a lui Bellman.

Parcă strânsese o mână din marmură: dură, rece și lipsită de viață.

Harry luă o gură și apoi își desprinse falanga de sus a arătătorului de pe toarta ceștii de cafea transparente a proprietăresei.

— Așadar, sunteți inspectorul Harry Hole de la poliția din Oslo, rosti bărbatul ce stătea de partea cealaltă a măsuței de cafea a proprietăresei.

Acesta se prezentase drept inspectorul Colbjørnsen, cu „c“, și acum repeta și el funcția, numele și locul de muncă ale lui Harry folosind accentul de Oslo.

— Și ce aduce poliția din Oslo la Stavanger, herr Hole?

— Chestiile obișnuite, răspunse Harry. Aerul proaspăt, munții superbi.

— Oh, chiar așa?

— Fiordul. Sărituri cu parapanta de pe Stânca Pulpit, dacă avem timp.

— Deci Oslo a trimis un comedian încoace, nu-i așa? Măcar practici un sport extrem, de asta pot să-mi dau seama. Vreun motiv întemeiat pentru care n-am fost și noi informați de această vizită?

Surâsul inspectorului Colbjørnsen era la fel de subțire ca mustața lui. Purta unul dintre acele fesuri micuțe și comice pe care doar moșii și hipsterii superafectați le alegeau. Lui Harry îi amintea de Popeye Doyle din Filiera franceză. Și avea impresia că acest Colbjørnsen nu s-ar fi sfiit să sugă o acadea sau să se oprească în drum spre ușă și să adauge: „Ah, încă ceva“.

— Cred că ar trebui să existe o înștiințare trimisă prin fax la fundul teancului din tăviță, replică Harry, uitându-se în sus la bărbatul în costum de protecție alb, care își făcuse apariția.

Materialul costumului de protecție al agentului foșni când acesta își scoase gluga albă și se trânti pe un scaun. Se uită direct la Colbjørnsen și murmură o înjurătură locală.

— Ei bine? întrebă Colbjørnsen.

— Are dreptate, răspunse criminalistul și dădu din cap în direcția lui Harry, fără să îi arunce însă vreo privire. Tipul din baie a fost lipit cu superglue de fundul căzii.

— A fost? zise Colbjørnsen, uitându-se la subordonatul său cu o sprânceană ridicată întrebător. Diateza pasivă. Nu e un pic prematur să excludem posibilitatea ca Elias Skog să fi făcut-o singur?

— Și să dea drumul la robinet astfel încât să se înece în cel mai lent și mai dureros mod posibil? interveni Harry. După ce și-a pus bandă adezivă la gură ca să nu poată țipa?

Colbjørnsen îi aruncă lui Harry alt zâmbet subțire ca lama.

— Te anunț eu când poți interveni, Oslo.

— S-a lipit imediat din cap până-n picioare, continuă criminalistul. A fost ras pe partea din spate a capului și mânjit cu superglue. Același lucru s-a întâmplat și cu umerii și spatele. Cu fundul. Cu brațele. Cu ambele picioare. Cu alte cuvinte…

— Cu alte cuvinte, zise Harry, când criminalul a terminat de lipit, Elias zăcea deja de-o vreme acolo și adezivul se întărise. Apoi a dat drumul doar un pic la robinet și l-a lăsat să moară lent, prin înec. Iar Elias a început lupta împotriva timpului și-a morții. Apa s-a ridicat încetișor, însă puterea i s-a epuizat treptat. Până ce spaima de moarte l-a cuprins cu totul și i-a oferit energie să facă o ultimă încercare disperată să se elibereze. Și a făcut-o. Și-a eliberat cel mai puternic membru de pe fundul căzii. Piciorul drept. Pur și simplu l-a smuls de-acolo, se poate vedea pielea rămasă la suprafața apei. Sângele a curs în apă când Elias a izbit cu piciorul ca să-și trezească proprietăreasa de la parter. Iar ea a auzit loviturile.

Harry dădu din cap înspre bucătăria în care Kaja încerca să o liniștească și să o consoleze pe doamna aceea în vârstă. Îi auzeau cu toții suspinele amare.

— Dar ea a interpretat greșit. A crezut că dragul ei chiriaș i-o trăgea unei fete care îl însoțise acasă.

Se uită la Colbjørnsen, care pălise și nu mai dădea niciun semn că ar vrea să intervină.

— Și-n tot acest timp, Elias pierdea sânge. O groază de sânge. Toată pielea de pe picior îi dispăruse. Devenea tot mai slab, obosea. În final, determinarea a început să i se clatine. A renunțat. Poate că era deja inconștient din pricina pierderii de sânge când apa i-a intrat în nări. Harry își fixă privirea asupra lui Colbjørnsen, adăugând: Sau poate nu.

Lui Colbjørnsen mărul lui Adam îi făcea ture în sus și-n jos.

Harry își coborî privirea la ce-i mai rămăsese din cafea în ceașcă.

— Iar acum, cred că eu și inspectorul Solness ar trebui să vă mulțumim pentru ospitalitate și să ne întoarcem la Oslo. Dacă aveți întrebări suplimentare, mă puteți găsi acolo.

Harry mâzgăli un număr pe marginea unui ziar, rupse fâșia aceea și o întinse peste masă, apoi se ridică.

— Dar…, începu Colbjørnsen, ridicându-se și el.

Harry îl depășea cu douăzeci de centimetri.

— Ce treabă aveai tu cu Elias Skog?

— Să-l salvez, răspunse Harry, încheindu-se la sacou.

— Să-l salvezi? Era amestecat în ceva? Așteaptă, Hole, trebuie să-i dăm de cap tărășeniei ăsteia.

Însă nu se mai simțea nicio urmă de autoritate în tonul lui Colbjørnsen.

— Sunt sigur că voi, polițiștii din Stavanger, sunteți perfect capabili să-i dați singuri de cap acestei tărășenii, spuse îndreptându-se spre ușa de la bucătărie și făcându-i semn Kajei că trebuie să plece. Dacă nu, vi-i recomand pe cei de la Kripos. Salutați-l pe Mikael Bellman din partea mea, dacă trebuie.

— Să-l salvezi de la ce?

— De la ceea ce n-am fost în stare să-l salvăm, răspunse Harry.

În taxiul înapoi spre Sola, Harry rămase uitându-se pe geam la ploaia ce biciuia furioasă câmpurile nenatural de verzi. Kaja nu zicea nici ea nimic. Lucru pentru care îi era recunoscător.

26. Acul

Gunnar Hagen stătea pe scaunul lui Harry și-i aștepta când ei doi intrară în biroul umed și cald.

Bjørn Holm, care stătea în spatele lui Hagen, ridică din umeri și le făcu semn că nu știe ce dorește POB.

— Stavanger, am auzit, începu Hagen, ridicându-se.

— Da, răspunse Harry. Nu te ridica, șefu'!

— E scaunul tău. Eu oricum plec repede.

— Uh-huh?

Harry ghici că aducea vești proaste. Vești proaste destul de importante. Șefii nu se grăbeau să treacă prin pasajul spre închisoarea Botsen ca să-ți spună că formularul tău pentru deducerea cheltuielilor de călătorie a fost greșit completat.

Hagen rămase în picioare, așa că Holm era acum singura persoană din încăpere așezată.

— Mă tem că trebuie să vă aduc la cunoștință că cei de la Kripos au descoperit că lucrați la cazurile de crimă. Și n-am de ales decât să suspend ancheta.

În tăcerea care urmă, Harry auzi centrala huruind în camera de-alături. Hagen își plimbă ochii peste ei, întâlnind privirea fiecăruia, până se opri la Harry.

— Și nici nu pot spune că o suspend în termeni demni. V-am dat instrucțiuni clare că trebuie să întreprindeți o acțiune discretă.

— Păi, făcu Harry, i-am cerut lui Beate Lønn să lase să scape o informație despre o anumită funărie către cei de la Kripos, dar ea a promis că o va face în așa fel încât să pară că cei de la Krimteknisk reprezintă sursa.

— Și sunt sigur că așa a făcut, zise Hagen. Consilierul din Ytre Enebakk a fost cel care te-a dat de gol, Harry.

Hole își dădu ochii peste cap și înjură în barbă.

Hagen își plesni palmele una de alta și un plesnet înfundat răsună între pereții de cărămidă.

— Din această cauză, din păcate, trebuie să vă ordon să abandonați toată munca de investigație, începând din acest moment. Și să eliberați acest birou în patruzeci și opt de ore. Gomen nasai.

Harry, Kaja și Bjørn se uitau unul la altul în timp ce ușa de fier se închidea și pașii grăbiți ai lui Hagen se estompau în pasaj.

— Patruzeci și opt de ore, rosti Bjørn într-un final. Vrea cineva cafea proaspătă?

Harry lovi cu piciorul coșul de gunoi de lângă birou. Acesta lovi peretele cu un pocnet, vărsându-și conținutul sărăcăcios și rostogolindu-se înapoi spre el.

— Eu o să fiu la Rikshospital, îi anunță și porni cu pași mari spre ușă.

Harry așezase scaunul de lemn tare lângă geam și acum asculta răsuflarea regulată a tatălui său în vreme ce răsfoia ziarul. O nuntă și o înmormântare una lângă alta. În stânga, imagini de la funeraliile lui Marit Olsen, înfățișând chipul serios și plin de compasiune al prim-ministrului Norvegiei, câteva costume negre ale colegilor de partid, și pe soț, Rasmus Olsen, în spatele unor imenși ochelari de soare. În dreapta, un articol ce

anunța că fiica magnatului transportului naval, Lene, se va căsători în primăvară, cu poze ale invitaților (numai vedete) la nuntă, care vor fi duși cu avionul la St. Tropez. Pe ultima pagină, scria că soarele apune la 16:58 fix în Oslo. Harry se uită la ceasul de la mână și își dădu seama că acest lucru se întâmpla exact în acel moment, în spatele norilor joși ce nu aveau de gând să dea drumul la ploaie sau zăpadă. Urmări luminile care se aprindeau în casele de pe o coastă ce odinioară fusese un vulcan. Într-un fel, era un gând eliberator că acel vulcan se va trezi din nou sub ei într-o bună zi, înghițindu-i pe toți și distrugând toate urmele a ceea ce fusese la un moment dat un oraș plin de mulțumire, bine organizat și ușor trist.

Patruzeci și opt de ore. De ce? Le-ar fi luat nu mai mult de două ore să golească așa-zisul lor birou.

Harry închise ochii și se gândi la caz. Scrise un ultim raport în minte pentru arhiva sa personală.

Două femei ucise în același mod, înecându-se în propriul sânge, cu ketanom în fluxul sangvin. Alta spânzurată de o platformă de sărituri în apă, cu o funie luată dintr-o veche funărie. Un bărbat înecat în propria cadă. Toate victimele probabil că se aflaseră în aceeași cabană, în același timp. Încă nu știau cine mai fusese acolo, care putea fi motivul din spatele crimelor sau ce anume se petrecuse în cabana Håvass în acea zi sau noapte. Exista doar efectul, nu și cauza. Caz închis.

— Harry…

Nu-și auzise tatăl trezindu-se, așa că se întoarse.

Olav Hole părea reîntinerit, poate de la culoarea din obraji și strălucirea vie din priviri. Harry se ridică și își mută scaunul lângă patul tatălui său.

— Ești de mult aici?

— De zece minute, minți Harry.

— Am dormit atât de bine! zise Olav. Și am visat așa frumos.

— Înțeleg. Arăți de parcă ești gata să te ridici și să pleci.

Harry îi umflă perna, iar tatăl său îl lăsă, chiar dacă știau amândoi că nu era nevoie.

— Cum e casa?

— În regulă, răspunse Harry. Va rezista pe veci.

— Bun. E ceva ce vreau să discut cu tine, Harry.

— Mhm.

— Acum ești adult. O să mă pierzi într-un mod natural. Așa trebuie să fie. Nu cum ți-ai pierdut mama. Ai fost pe punctul de a înnebuni.

— Chiar? făcu Harry, îndreptând fața de pernă.

— Ți-ai distrus camera. Ai vrut să-i omori pe doctori, pe cei care o infectaseră și chiar și pe mine. Pentru că eu… ei bine, pentru că eu nu descoperisem mai devreme, presupun. Erai atât de plin de iubire!

— De ură, vrei să spui?

— Nu, de iubire. E aceeași monedă. Totul începe cu iubire. Ura e doar cealaltă față a monedei. Eu am crezut mereu că moartea mamei tale te-a făcut să începi să bei. Sau mai degrabă iubirea pentru mama ta.

— Iubirea e un ucigaș, murmură Harry.

— Poftim?

— Doar ceva ce mi-a spus cineva, odată.

— Am făcut tot ce mi-a cerut mama ta. În afară de un lucru. Mi-a cerut să o ajut când va veni vremea.

Harry avu senzația că îi injectase cineva apă rece ca gheața în piept.

— Dar n-am putut. Și știi ceva, Harry? Am avut coșmaruri. N-a trecut nici măcar o zi în care să nu mă gândesc că n-am fost în stare să-i îndeplinesc acea dorință femeii pe care am iubit-o mai mult decât orice pe lumea asta.

Scaunul de lemn fragil scârțâi când Harry sări de pe el. Se îndreptă spre geam. Își auzi tatăl trăgând aer în piept de vreo două ori în urma lui, guri adânci, tremurătoare. Apoi veni:

— Știu că e o povară cumplită de purtat, fiule. Dar mai știu și că tu ești ca mine — te va bântui dacă n-o s-o faci. Așa că lasă-mă să-ți explic ce ai de făcut…

— Tată, zise Harry.

— Vezi acest ac hipodermic?

— Tată! Încetează!

Amuți totul în spatele lui. Mai puțin respirația lui hârâită. Afară, Harry văzu filmul alb-negru al unui oraș deasupra căruia pluteau nori ca niște chipuri de oameni ce-și apăsau trăsăturile neclare, plumburii, pe acoperișuri.

— Vreau să fiu îngropat în Åndalsnes, zise tatăl său.

Îngropat. Cuvântul răsună ca un ecou al zilelor de Paști cu mama și tata în Lesja, pe când Olav Hole, plin de seriozitate, le explicase lui Harry și surioarei ce-ar trebui să facă în cazul în care ar fi îngropați de-o avalanșă și-ar suferi de pericardită constrictivă, un sac dur în jurul inimii, care să o împiedice să se mărească. O inimă înconjurată de armură. În jur erau ogoare netede și coline cu pante domoale; se asemăna un pic cu momentul în care însoțitoarele de zbor din cursele civile pe deasupra Mongoliei Interioare le explicau cum se folosesc vestele de salvare. Absurd, dar orișicât: le oferea o senzație de siguranță, impresia că aveau să supraviețuiască dacă făceau ce trebuie. Iar acum, tata îi spunea că până la urmă nu-i adevărat.

Harry tuși.

— Åndalsnes… ca să fii cu mama…?

Harry amuți.

— Și ca să mă odihnesc alături de prietenii mei din sat.

— Nici nu-i cunoști.

— Ei, și pe cine cunoaștem? Măcar provenim din același loc. Poate că până la urmă despre asta-i vorba. Despre trib. Vrei să rămâi cu tribul tău.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Indiferent că suntem conștienți sau nu, asta ne dorim.

Infirmierul cu insigna pe care scria Altman intră în salon, îi adresă un surâs scurt lui Harry și bătu în ceasul de la mână.

Harry se îndreptă spre parter și se întâlni cu doi polițiști în uniformă în timp ce cobora. Îi salută automat din cap; era o înțelegere tacită. Aceștia îl fixară în tăcere, ca și cum era un străin.

De obicei, Harry tânjea după singurătate și după toate avantajele care veneau odată cu ea: pace, liniște, libertate. Însă așteptând în stația de tramvai, brusc, nu mai știu unde să meargă. Sau ce să facă. Știa doar că pur și simplu n-ar fi suportat să stea singur în casa din Oppsal.

Formă numărul lui Øystein.

Acesta era plecat într-o cursă lungă spre Fagerness, dar îi propuse să bea o bere la Lompa pe la miezul nopții, pentru a sărbători relativ mulțumitoarea încheiere a încă unei zile din viața lui Øystein Eikeland. Harry îi reaminti lui Øystein că e alcoolic, și primi răspunsul că până și-un alcoolic trebuie să mai cedeze când și când, nu-i așa?

Harry îi ură lui Øystein călătorie plăcută și închise. Aruncă o privire la ceas. Iar întrebarea se ivi din nou. Patruzeci și opt de ore? De ce?

Un tramvai opri în fața lui, deschizându-și ușile. Harry se uită la interiorul îmbietor, bine iluminat. Apoi se răsuci și plecă pe jos în oraș.

27. Blând, hoțoman și strâns la pungă

— Eram în zonă, zise Harry. Dar presupun că și tu tocmai ieșeai.

— Deloc, zâmbi Kaja, care stătea în prag cu o geacă groasă pe ea. Stăteam pe verandă. Intră! Ia papucii de-acolo!

Harry își scoase pantofii și o urmă prin living. Se așezară amândoi pe bancheta enormă de lemn de pe veranda acoperită. Era liniște și pustiu pe Lyder Sagens gate, unde se vedea o singură mașină parcată. Însă la primul nivel al casei de peste drum Harry distingea silueta unui bărbat, la o fereastră iluminată.

— Acela-i Greger, spuse Kaja. A împlinit optzeci de ani. A tot stat așa și-a urmărit tot ce s-a petrecut pe stradă de la război încoace, îmi închipui. Îmi place să cred că are grijă de mine.

— Da, avem nevoie de așa ceva, zise Harry, scoțându-și un pachet de țigări. Să credem că cineva are grijă de noi.

— Ai și tu un Greger?

— Nu, răspunse Harry.

— O țigară?

Ea râse.

— Îmi dai și mie una?

— Mai fumez când și când. Mă… calmează, cred.

— Mhm. Te-ai gândit ce-o să faci? După aceste patruzeci și opt de ore, mă refer.

Ea clătină din cap.

— Înapoi la Divizia Crime. Cu picioarele pe masă. Așteptând să ne fie pasată o crimă suficient de banală pentru Kripos.

Harry lovi în pachet și scoase două țigări, apoi le puse între buze, le aprinse și-i dădu ei una.

— *Acum, Voyager! făcu ea. Hen… Hen… Cum se numea tipul ăla care făcea așa?*

— Henreid, răspunse Harry. Paul Henreid.

— Și femeia a cărei țigară o aprindea el?

— Bette Davis.

— Criminal film! Vrei să-ți dau o geacă mai groasă?

— Nu, mersi! Apropo, de ce stai pe verandă? Nu e tocmai o noapte tropicală.

Ea ridică și îi arătă o carte.

— Mintea îmi e mai ascuțită când e frig.

Harry citi de pe coperta unu:

— *Monismul materialist. Hm. Îmi vin în minte fragmente de mult uitate de la cursurile de filosofie.*

— Corect. Materialismul se referă la tot ce înseamnă materie și energie. Tot ce se întâmplă reprezintă o parte a unui plan mai măreț, o reacție în lanț, consecințele a ceva care s-a întâmplat deja.

— Iar liberul-arbitru e o iluzie?

— Dap. Acțiunile noastre ne sunt determinate de compoziția chimică a creierului, care e determinată de cine a ales să facă copii împreună cu cine, alegeri care la rândul lor sunt determinate de chimia creierului. Și așa mai departe. Se poate merge pe firul lucrurilor până înapoi la Big Bang, de

exemplu, și chiar dincolo de el. Inclusiv faptul că această carte a ajuns să fie scrisă sau ce gândești tu acum.

— Îmi amintesc acea parte, încuviință Harry și suflă fumul în noaptea de iarnă. M-a făcut să mă gândesc la un meteorolog care a zis că dacă ar avea la dispoziție toate variabilele, ar fi în stare să prezică toată vremea ce va să vină.

— Și ar putea preveni crimele înainte să aibă loc.

— Și să prezică faptul că o polițistă care cerșește țigări va sta în frig pe verandă cu cărți de filosofie scumpe în brațe.

Asta o făcu să râdă.

— Nu eu am cumpărat cartea, ci am găsit-o pe raft, aici. Își țuguie buzele și trase din țigară, dar fumul îi intră în ochi, apoi adăugă: Eu nu cumpăr niciodată cărți, doar le iau cu împrumut. Sau le fur.

— Nu te-aș fi considerat o hoață.

— Nu mă consideră nimeni, de asta nici nu sunt prinsă, replică ea, lăsând țigara pe scrumieră.

Harry tuși.

— Și-atunci, de ce șterpelești?

— Nu fur decât de la oameni despre care știu că-și permit. Nu din lăcomie, ci pentru că sunt puțin strâmtorată. Când eram studentă, furam role de hârtie igienică din toaleta universității. Apropo, te-ai gândit la titlul acelei cărți de Fante care era atât de bună?

— Nu.

— Să-mi trimiți un mesaj când îți amintești!

Harry chicoti.

— Scuze, dar nu trimit mesaje!

— De ce nu?

Harry ridică din umeri.

— Habar n-am. Nu-mi place ideea. Poate pentru că sunt la fel ca aborigenii cărora nu le place să li se facă poze, crezând că își pierd o parte din suflet.

— Știu! făcu ea, entuziasmată. Nu vrei să lași urme. Indicii. Probe irefutabile a ceea ce ești. Vrei să știi că urmează să dispari, complet și definitiv.

— Ai pus punctul pe i, rosti Harry pe un ton sec și trase un fum adânc. Vrei să intrăm?

Dădu din cap spre mâinile ei, pe care și le vârâse între coapse și fotoliu.

— Nu, doar că mi-au înghețat mâinile, răspunse ea surâzând. Inima mi-e totuși caldă. Dar a ta?

Privirea lui Harry rătăci de la gardul la viu la stradă. O mașină aștepta acolo.

— Ce-i cu mine?

— Ești și tu ca mine? Blând, hoțoman și strâns la pungă?

— Nu, eu sunt malefic, sincer și strâns la pungă. Dar soțul tău?

Sună mai dur decât intenționase Harry, ca și cum ar fi dorit s-o pună la locul ei pentru că… pentru că ce? Pentru că stătea aici și era splendidă și îi plăceau aceleași lucruri ca și lui și-i împrumuta papucii unui bărbat despre care ea pretindea că nu există?

— Ce-i cu el? întrebă ea cu un surâs vag.

— Păi, are picioare mari, se auzi Harry spunând, simțind o dorință urgentă să se dea singur cu capul de masă.

Ea râse din toată inima. Râsetul ei răsună în tăcerea din Fagerborg, acum învăluit în întunericul ce se așternuse peste case, grădini și garaje. Garajele. Toată lumea avea un garaj. Iar pe stradă era parcată o singură mașină. Normal că ar fi putut exista o mie de motive pentru care se afla acolo.

— Nu am soț, răspunse ea.

— Așadar…

— Așadar, porți în picioare o pereche de papuci de-ai fratelui meu.

— Iar pantofii de pe trepte?

— …sunt tot ai fratelui meu, și-i țin acolo pentru că bănuiesc că o pereche de încălțări mărimea patruzeci și șase și jumătate va ține la distanță orice bărbat malefic ce nutrește planuri sinistre.

Îi aruncă lui Harry o privire plină de subînțeles, iar el alese să creadă că ambiguitatea nu era intenționată.

— Deci fratele tău locuiește aici?

Ea clătină din cap.

— A murit. Acum zece ani. E casa tatălui meu. În ultimii ani, când Even studia la Blindern, el și tatăl meu au locuit aici.

— Iar tatăl tău?

— A murit la scurt timp după Even. Și dat fiind că eu locuiam deja aici, mi-a rămas toată casa.

Kaja își trase picioarele sub ea și-și odihni capul pe genunchi. Harry se uită la gâtul ei subțire, la scobitura unde părul ei era strâns în coc și câteva șuvițe îi căzuseră pe piele.

— Te gândești adesea la ei? o întrebă.

Ea își săltă capul de pe genunchi.

— Mai ales la Even, îi răspunse. Tata s-a mutat când eram mici, mama trăia în bula ei, așa că Even a devenit un soi de ambii părinți pentru mine. A avut grijă de mine, m-a susținut, m-a crescut, a fost modelul meu în viață. Nu avea deloc cum să greșească în ochii mei. Când ai fost atât de apropiat de cineva cum am fost eu de Even, apropierea aceea nu se pierde niciodată. Niciodată.

Harry încuviință.

Tușind cu subînțeles, Kaja îl întrebă:

— Ce mai face tatăl tău?

Harry fixa capătul aprins al țigării.

— Nu crezi că-i ciudat? Că Hagen ne-a oferit patruzeci și opt de ore? Ar fi putut goli ușor biroul în două ore.

— Presupun că da. Acum, că zici tu.

— Poate că s-a gândit că ne-am putea petrece ultimele două zile făcând ceva util.

Kaja se uită la el.

— Firește, fără a ne ocupa de anchetarea cazului din prezent. Asta trebuie s-o lăsăm în seama celor de la Kripos. Însă am auzit că serviciul Persoane dispărute are nevoie de ajutor.

— Ce vrei să zici?

— Adele Vetlesen e o tânără care, din ce știu eu, nu e legată în niciun fel de cazul de crimă.

— Crezi că noi ar trebui să…?

— Cred că ar trebui să ne întâlnim ca să muncim mâine-dimineață la ora șapte, zise Harry. Și să vedem dacă putem face ceva util.

Kaja Solness trase iar din țigară, în timp ce Harry și-o stinse pe a sa.

— E timpul să plec, anunță el. Îmi clănțănesc dinții.

În drum spre ușa din față, încercă să vadă dacă se afla cineva în mașina parcată, dar era imposibil fără să se apropie. Iar el alese să nu se apropie.

Casa din Oppsal îl aștepta. Mare, goală și plină de ecouri.

Merse la culcare în camera băiatului și închise ochii.

Apoi avu visul pe care îl avea adeseori. Stă lângă un debarcader în Sydney, un lanț e scos din apă, o meduză se ridică la suprafață, dar nu e o meduză, ci păr roșcat ce plutește în jurul unei fețe. Apoi veni și al doilea vis. Cel nou. Prima oară îl avusese la Hong Kong, chiar înainte de Crăciun. Stă pe spate și se uită la un cui care iese din perete și în care este înfiptă o față, o față, da, cu trăsături plăcute și o mustață îngrijită. În vis, Harry are ceva în gură, ceva care îi dă senzația că îi va exploda capul în mii de bucățele. Ce era, ce era? O promisiune. Harry se zbătu în somn. De trei ori. Apoi adormi la loc.

28. Drammen

— Deci tu ești cel care a anunțat că Adele Vetlesen lipsește, confirmă Kaja.

— Da, răspunse tânărul care stătea în fața ei la People & Coffee. Locuiam împreună. N-a mai venit acasă. Am simțit că trebuie să fac ceva.

— Desigur, spuse Kaja, aruncând o privire spre Harry.

Era trecut de ora opt. Făcuseră treizeci de minute cu mașina de la Oslo la Drammen după ședința de dimineață a trioului care se încheiase cu eliberarea de responsabilități a lui Bjørn Holm. Acesta nu zisese mare lucru, doar scosese un oftat adânc, își spălase cana de cafea și apoi plecase cu mașina înapoi la Krimteknisk, în Bryn, pentru a-și relua munca acolo.

— Ați primit vreo veste de la Adele? întrebă bărbatul, uitându-se de la Kaja la Harry.

— Nu, răspunse Harry. Tu?

Bărbatul clătină din cap și aruncă o privire peste umăr, la tejghea, asigurându-se că nu sunt clienți care așteaptă. Se cocoțaseră pe niște taburete de bar înalte, aflate în fața geamurilor ce dădeau către unul dintre nenumăratele scuaruri din Drammen, adică un spațiu neîngrădit care servea pe post de parcare. People & Coffee vindea cafea și prăjituri la prețuri practicate în aeroporturi și încerca să dea impresia că aparține unui lanț american, și poate că așa și stăteau de fapt lucrurile. Bărbatul cu care locuise Adele, Geir Bruun, părea să aibă în jur de treizeci de ani, avea tenul neobișnuit de alb și de lucios, o frunte permanent transpirată și ochi albaștri tot timpul în mișcare. Lucra aici pe post de „barista“, un titlu care inspirase un enorm respect în anii nouăzeci, pe când cafenelele-baruri începuseră să invadeze capitala Oslo. Și mai implica și prepararea cafelei, o formă de artă — așa cum o vedea Harry — care consta mai ales din evitarea

capcanelor. Ca polițist, Harry se folosea de intonația, dicția, vocabularul și greșelile gramaticale ale oamenilor pentru a le atribui un loc de proveniență. Geir Bruun nici nu se îmbrăca, nici nu se pieptăna și nici nu se comporta ca un homosexual, dar de îndată ce deschidea gura era imposibil să te gândești la altceva. Era ceva la felul în care rotunjea vocalele, la aproape neobservabila redundanță a înfloriturilor lexicale, la tărăgănarea aceea ce părea aproape mimată. Harry știa că tipul putea fi foarte bine un hetero mai mult decât convins. Katrine trăsese în mod prematur o concluzie când îi adusese la cunoștință că Adele Vetlesen și Geir Bruun trăiau împreună. Erau doar două persoane care împărțeau un apartament din centrul orașului Drammen, din rațiuni economice.

— Da, am primit, fu răspunsul lui Geir Bruun la întrebarea lui Harry. Îmi amintesc că ea a mers la un soi de cabană montană în toamnă.

Murmură aceste cuvinte ca și cum tot conceptul i se părea mai mult decât străin.

— Dar nu atunci a dispărut.

— Știm asta, interveni Kaja. A mers cu cineva acolo și, dacă da, știi cu cine?

— Habar n-am. Nu discutam despre astfel de chestii — era suficient că împărțeam o baie, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Ea avea viața ei personală, eu o aveam pe-a mea. Dar mă îndoiesc că s-ar fi dus de una singură în sălbăticie, dacă pot să mă exprim astfel.

— Oh?

— Adele făcea puține lucruri de una singură. Chiar nu o văd într-o cabană fără un tip. Dar mi-e imposibil să spun cu cine anume. Era — dacă pot să fiu sincer — un pic promiscuă. Nu avea prietene, deși compensa din plin cu prietenii de sex masculin. Pe care avea grijă să îi separe. Adele nu ducea o viață dublă sau cvadruplă. Ori ceva de genul.

— Deci era nesinceră?

— Nu neapărat. Îmi amintesc că mi-a dat niște sfaturi cu privire la modurile oneste în care o poți termina cu cineva. Mi-a zis că odată, pe când cineva i-o trăgea pe la spate, a făcut o poză cu telefonul peste umăr, a scris numele tipului, a trimis poza și a șters adresa. Totul dintr-o singură mișcare agilă.

Chipul lui Geir Bruun era lipsit de expresie.

— Impresionant! făcu Harry. Știm că ea a plătit pentru două persoane la munte. Ne poți oferi numele unui prieten de sex masculin, astfel încât să putem începe de acolo cu întrebările?

— Mă tem că nu pot, răspunse Geir Bruun, dar când i-am anunțat dispariția, voi, polițiștii, ați verificat cu cine a vorbit la telefon în ultimele săptămâni.

— Cu care polițiști, mai precis?

— Nu-mi amintesc numele lor. Cineva din zonă.

— Bine, acum avem o ședință la secție, zise Harry, uitându-se la ceasul de la mână și ridicându-se în picioare.

— De ce, întrebă Kaja, care nu se clintise, a încetat poliția să mai ancheteze cazul? Eu nu îmi amintesc să fi citit nimic în ziare despre asta.

— Nu știi? zise bărbatul, făcându-le semn la două femei cu un cărucior pentru copii că va veni imediat la ele. Ea a trimis o felicitare.

— Felicitare? făcu Harry.

— Da. Din Rwanda. Tocmai în Africa.

— Ce-a scris în ea?

— Ceva foarte scurt. Că l-a cunoscut pe tipul la care a tot visat, așa că eu va trebui să plătesc singur chiria până se întoarce ea, în martie. Scârba!

Se putea ajunge pe jos la secția de poliție. Un inspector cu un cap rotund ca un dovleac și al cărui nume Harry îl uită imediat ce-l auzi îi întâmpină într-un birou plin de fum de țigară, îi servi cu cafea în pahare de plastic ce le arseră degetele și aruncă spre Kaja câte o privire insistentă, ori de câte se credea neobservat.

Începu să le servească un discurs cum că existau undeva între o sută și cinci sute de norvegieni dispăruți în orice moment al anului. Mai devreme sau mai târziu aveau să apară. Dacă poliția ar ancheta dispariția unei persoane ori de câte ori exista o bănuială cu privire la un act criminal sau un accident, nu le-ar mai rămâne timp să facă și altceva. Harry își înăbuși un căscat.

În cazul Adele Vetlesen primiseră un semn de viață; îl aveau pe undeva. Inspectorul se ridică și-și vârî dovleacul acela ce-i servea drept cap într-un sertar cu cazuri în așteptare și reveni cu o felicitare, pe care o deschise în fața lor. Era o poză cu un munte conic cu vârful înconjurat de un nor, dar neînsoțită de vreo explicație privind numele sau locul. Scrisul de mână era urât, aproape neinteligibil. Harry abia putu distinge semnătura. Adele. Exista și un timbru cu numele Rwanda și plicul purta ștampila poștei din Kigali, despre care Harry păru să-și amintească a fi capitala.

— Mama ei a confirmat că e scrisul de mână al fiicei sale, adăugă inspectorul și le explică faptul că, la insistențele femeii, verificaseră și descoperiseră numele lui Adele Vetlesen pe lista cu pasageri ai unui zbor al Brussels Airlines către Kigali via Entebbe, în Uganda, pe 25 noiembrie.

Mai mult, urmase și o percheziție cu ajutorul Interpolului, iar un hotel din Kigali — inspectorul își citi notițele: hotelul Gorilla! — avusese într-adevăr o Adele Vetlesen ca oaspete în aceeași noapte în care aterizase avionul. Singurul motiv pentru care Adele Vetlesen se afla în continuare pe lista cu persoane dispărute era pentru că nu știau exact unde era acum, iar o felicitare din străinătate nu-i schimba practic statutul de persoană dispărută.

— În plus, în cazul ăsta nu putem vorbi despre partea civilizată a lumii, zise inspectorul, azvârlindu-și brațele în aer. Huti, Tutsu sau cum s-or mai numi. Macete. Două milioane de morți. Înțelegeți?

Harry văzu cum Kaja închide ochii când inspectorul cu glas de profesor se lansă iar într-un șir de propoziții interconectate și interdependente ca să explice cât de puțin valora viața unui om în Africa, unde traficul cu carne vie era o noțiune deloc necunoscută, și cum, teoretic, Adele ar fi putut fi răpită și silită să trimită o felicitare, întrucât negrii și-ar fi dat câștigurile pe un an întreg numai ca să-și poată înfige dinții într-o fantă norvegiană blondă, nu-i așa?

Harry cercetă felicitarea și încercă să-și elimine din minte glasul omului-dovleac. Un munte conic cu un nor în jurul vârfului. Săltă capul atunci când inspectorul cu nume ușor de uitat își drese glasul.

— Da, din când în când îi mai înțelegi și pe ei, nu-i așa? zise el, aruncând o privire conspirativă spre Harry.

Harry se ridică în picioare și anunță că aveau o groază de treabă la Oslo. Cei din Drammen ar putea fi drăguți să scaneze felicitarea și să le-o trimită prin e-mail?

— Unui expert în scris de mână? întrebă inspectorul, în mod clar nemulțumit, după care se uită cu atenție la adresa pe care i-o notă Kaja.

— Unui vulcanolog, răspunse Harry. Mi-ar plăcea să-i trimit poza și să-l întreb dacă poate identifica muntele.

— „Identifica muntele?“

— E specialist. Călătorește prin toată lumea ca să-i cerceteze.

Inspectorul ridică din umeri, dar dădu aprobator din cap, după care îi însoți până la ușă. Harry îl întrebă dacă verificaseră deja dacă existau apeluri pe telefonul mobil al lui Adele de când aceasta plecase.

— Știm și noi să ne facem treaba, Hole, răspunse inspectorul. N-a avut apeluri. Însă îți poți imagina rețeaua de telefonie mobilă într-o țară ca Rwanda…

— De fapt, nu pot, replică Harry. Însă nici n-am fost vreodată acolo.

— O felicitare! gemu Kaja după ce ajunseră în scuar, lângă mașina de poliție fără însemne pe care o rechiziționaseră de la sediul central al Poliției. Bilet de avion și o menționare în registrul de oaspeți al unui hotel în Rwanda! De ce n-a putut obsedata de computere din Bergen să găsească și asta, ca să nu ne mai irosim jumătate de zi în blestematul de Drammen?

— Credeam că te va mai înveseli, zise Harry, descuind portiera. Să-ți faci un nou prieten, și poate că Adele nu e totuși moartă.

— Tu ești vesel? întrebă Kaja.

Harry se uită la cheile mașinii.

— Ai chef de condus?

— Da!

În mod destul de bizar, niciunul dintre radarele de pe drum nu se aprinse, așa că se întoarseră la Oslo în exact douăzeci de minute.

Căzură de acord să ia lucrurile mai ușoare, echipamentul de birou și sertarele mai întâi și să le ducă la sediul central, apoi să aștepte pentru obiectele mai grele până a doua zi. Le așezară pe același cărucior pe care Harry îl folosise când își amenajaseră inițial biroul.

— Tu ai primit deja un alt birou? întrebă Kaja pe la jumătatea drumului prin pasaj, iar glasul ei reverberă îndelung.

Harry clătină din cap.

— Vom așeza lucrurile în al tău.

— Dar ai făcut cerere pentru un birou? întrebă ea și se opri.

Harry continuă să meargă.

— Harry!

Asta îl făcu să se oprească.

— M-ai întrebat despre tata, zise el.

— N-am vrut să…

— Nu, firește că nu. Dar el nu mai are mult timp de trăit. Bine? După aceea, am să plec iar. Voiam doar să…

— Voiai să ce…

— Ai auzit de Societatea polițiștilor decedați?

— Ce-i asta?

— Oameni care au lucrat la Divizia Crime. Oameni de care mi-a păsat. Nu știu dacă le datorez ceva, dar ăsta-i clanul.

— Poftim?

— Nu e cine știe ce, dar e tot ce am, Kaja. Ei sunt singurii față de care am vreun motiv să fiu loial.

— O brigadă de poliție?

Harry începu iar să meargă.

— Știu, și probabil va trece. Lumea își va vedea de mersul ei. E doar un soi de rearanjare, nu? Poveștile sunt în pereți, iar acum pereții se prăbușesc. Tu și ai tăi va trebui să inventați alte povești, Kaja.

— Ești beat?

Harry râse.

— Sunt doar învins. Terminat. Și e în regulă. E absolut în regulă.

Lui Harry îi sună telefonul. Era Bjørn.

— Mi-am lăsat biografia lui Hank pe birou, îl informă el.

— O am aici, răspunse Harry.

— Ce mai sunet! Ești într-o biserică?

— În pasaj.

— Iisuse, și ai semnal acolo?

— Se pare că am o rețea de telefonie mai bună decât Rwanda. O să las cartea la recepție.

— E a doua oară când aud despre Rwanda și rețelele de telefonie menționate în același context azi. O s-o iau mâine, bine?

— Ce ai auzit despre Rwanda?

— Ceva ce-a pomenit Beate. Despre coltan — știi tu, bucățile de metal pe care le-am găsit pe dinții celor două femei cu răni de înjunghiere în gură.

— Terminatorul.

— Poftim?

— Nimic. Și ce legătură are cu Rwanda?

— Coltan se folosește la telefoanele mobile. E un metal rar și Republica Democrată Congo deține aproape toată rezerva lumii. Problema e că depozitele se află într-o zonă de război unde nimeni nu stă cu ochii pe ele, așa că operatorii deștepți șterpelesc de acolo și le livrează prin Rwanda.

— Mhm.

— Ne vedem!

Harry tocmai se pregătea să pună telefonul în buzunar, când observă că are un mesaj necitit. Îl deschise.

Muntele Nyiragongo. Ultima erupție în 2002. Unul dintre puținii vulcani cu un lac de lavă în crater. În RD Congo, lângă Goma. Felix.

Goma. Harry rămase uitându-se la picăturile ce curgeau dintr-o țeavă de pe tavan. De acolo proveneau instrumentele de tortură ale lui Kluit.

— Care-i treaba? întrebă Kaja.

— Ustaoset, răspunse Harry. Și Congo.

— Și ce-ar trebui să însemne asta?

— Nu știu, răspunse Harry. Însă eu, unul, nu prea cred în coincidențe.

Înhăță iar căruciorul și-l răsuci în direcția din care veniseră.

— Ce faci? întrebă Kaja.

— O întoarcere pe sens opus, răspunse Harry. Mai avem peste douăzeci și patru de ore rămase.

29. Kluit

Era o seară neobișnuit de plăcută în Hong Kong. Zgârie-norii aruncau umbre lungi peste Pisc, unele ajungând tocmai până la casa în care Herman Kluit stătea pe terasă cu un cocktail Singapore Sling sângeriu într-o mână și cu telefonul în cealaltă. Asculta în timp ce urmărea luminile șirurilor de mașini ce se răsuceau și se zvârcoleau ca niște râme mult sub el.

Îi plăcea de Harry Hole, îl plăcuse din prima clipă în care privirea îi căzuse pe norvegianul înalt și atletic, deși evident alcoolic, ce pășise în Happy Valley ca să-și parieze ultimii bani pe calul nepotrivit. Era ceva legat de expresia agresivă, de atitudinea arogantă, de limbajul trupului mereu în alertă care îi reamintea de sine însuși în zilele sale de tânăr mercenar în Africa. Herman Kluit luptase pretutindeni, de ambele părți, servindu-i pe cei care îl plăteau. În Angola, Zambia, Zimbabwe, Sierra Leone, Liberia. În toate țările cu trecut întunecat și viitor și mai întunecat. Însă în niciun loc mai întunecat decât țara de care Harry tocmai îl întrebase. Congo. Acela fusese locul în care găsiseră până la urmă filonul de aur. Sub forma diamantelor. Și a cobaltului. Și a coltanului. Căpetenia satului aparținea tribului Mai Mai, cei care credeau că apa îi face invulnerabili. Altminteri, un om cu mult bun-simț. În Africa nu exista nimic pe care să nu-l poți rezolva cu un sul de bancnote sau — la nevoie — cu o rezervă de Kalașnikov. Într-un an Herman Kluit devenise un om bogat. În trei ani, era mai bogat decât își închipuise în cele mai nebunești visuri. O dată pe lună, călătoreau spre cel mai apropiat oraș, Goma, și dormeau în paturi în loc de solul junglei, unde roiuri întregi de muște sugătoare de sânge răsăreau din gropi în fiecare noapte și te făceau să te trezești arătând ca un cadavru pe jumătate devorat. Goma. Lavă neagră, bani negri, frumuseți negre, păcate negre. Jumătate din oamenii din junglă luaseră malarie, iar restul, boli cu care niciun doctor alb nu era familiarizat și care erau încadrate toate sub denumirea generică de „febră a junglei“. Asta era afecțiunea de care suferea Herman Kluit, și chiar dacă îl lăsa lungi perioade în pace, nu scăpa

niciodată cu totul de ea. Singurul remediu pe care îl știa Herman Kluit era cocktailul Singapore Sling. Cu băutura îi făcuse cunoștință în Goma un belgian care deținea o casă superbă și despre care se spunea că fusese construită de către regele Leopold, când țara era cunoscută sub numele de Statul Liber Congo și servea pe post de țarc privat și cufăr cu comori al monarhului. Casa era situată jos pe malurile lacului Kivu, cu femei și apusuri atât de superbe încât, o vreme, puteai uita cu totul de junglă, de Mai Mai și de muștele de pământ.

Belgianul fusese cel care îi arătase lui Herman Kluit micul depozit cu comori din beci. Acolo strânsese de toate, de la cele mai avansate ceasuri ale lumii, arme rare și instrumente de tortură pline de imaginație până la pepite de aur, diamante brute și capete umane conservate. Acolo ajunsese Herman Kluit față în față cu așa-zisul măr al lui Leopold. Din ce se spunea, fusese construit de unul dintre inginerii belgieni ai regelui, pentru a fi folosit pe căpeteniile de trib recalcitrante care refuzau să le spună unde găsiseră diamantele. Metoda de dinainte presupunea folosirea bivolilor. Acopereau căpetenia în miere, o legau de un copac și aduceau un bivol de pădure proaspăt capturat, care începea să lingă mierea. Limba bivolului era atât de aspră încât desprindea pielea cu carne cu tot. Însă necesita mult timp să capturezi un bivol și cu greu se mai opreau după ce începeau. De aici, mărul lui Leopold. Nu că ar fi fost deosebit de util din punctul de vedere al unui torționar — la urma urmei, mărul împiedica prizonierul să vorbească. Însă efectul asupra băștinașilor martori la ce se întâmpla când cel care făcea interogatoriul trăgea a doua oară de șnur era exemplar. Următorul căruia i se cerea să deschidă larg gura nu mai știa ce să mărturisească mai repede.

Herman Kluit îi făcu semn din cap servitoarei filipineze să-i ia paharul gol.

— Ți-ai amintit corect, Harry, zise Herman Kluit. Încă-l mai am pe polița de deasupra șemineului. Din păcate, nu știu dacă a fost folosit vreodată. Un suvenir. Îmi amintește de ceea ce se află în inima întunericului. E util de fiecare dată, Harry. Nu, nu am văzut sau auzit să fi fost folosit vreodată. E o piesă de tehnologie complicată, să știi, cu toate acele arcuri și ace. Necesită un aliaj special. Coltan, corect. Da, într-adevăr. Foarte rar. Persoana de la care am cumpărat mărul meu, Eddie Van Boorst, pretindea că au fost construite doar 24, iar el avea 22, din care unul era din aur de 24 de carate.

Corect, are tot 24 de ace. De unde știai? Se pare că numărul 24 avea legătură cu sora inginerului, nu-mi mai amintesc ce anume. Dar s-ar putea să fie și ceva spus de Van Boorst ca să crească prețul. Doar e belgian, nu?

Râsul lui Kluit se transformă în tuse. A naibii febră.

— În fine, el ar trebui să aibă idee unde sunt merele. Locuia într-o splendidă casă în Goma, la nord de Kivu, lângă granița cu Rwanda. Adresa? Kluit tuși iar și continuă: Goma primește o stradă nouă în fiecare zi, iar din când în când orașul este acoperit de lavă, așa că adrese nu există, Harry. Însă oficiul poștal are o listă cu toți albii. Nu, habar n-am dacă încă mai locuiește în Goma. Sau dacă mai trăiește. Speranța de viață în Congo e un pic peste treizeci de ani, Harry. Și pentru albi. Pe lângă asta, orașul e ca sub asediu. Exact. Nu, normal că n-ai auzit de război. N-a auzit nimeni.

De-a dreptul uluit, Gunnar Hagen se holbă la Harry și se aplecă peste birou.

— Vrei să mergi în Rwanda? întrebă el.

— Doar o vizită scurtă, răspunse Harry. Două zile, inclusiv zborurile.

— Ca să anchetezi ce?

— Ce am spus deja. Cazul unei persoane dispărute. Adele Vetlesen. Kaja va merge la Ustaoset ca să afle cu cine a călătorit Adele înainte să dispară.

— Dar de ce nu poți să suni pur și simplu și să le ceri să verifice registrul cu oaspeți?

— Pentru că acea cabană din Håvass e cu autoservire, zise Kaja, care se așezase pe scaunul de lângă cel al lui Harry. Însă oricine stă într-o cabană a Asociației de turism trebuie să semneze într-un registru de oaspeți și să-și declare destinația. E obligatoriu, pentru că în caz că dispare cineva în munți, echipa de căutare va ști unde să-și concentreze eforturile. Sper că Adele și însoțitorul ei și-au dat numele și adresele complete.

Gunnar Hagen își scărpina claia de păr cu ambele mâini.

— Și nimic din toate astea nu are legătură cu celelalte crime?

Harry își împinse buza de jos în afară.

— Nu din ce știu eu, șefu'. Tu?

— Hm. Și de ce-ar trebui să stric bugetul de călătorii pentru o excursie atât de costisitoare?

— Pentru că traficul de carne vie reprezintă o prioritate, interveni Kaja. Vedeți declarația Ministerului de Justiție de la începutul săptămânii.

— În fine, zise Harry, întinzându-și picioarele și împletindu-și degetele la ceafă, la fel de bine s-ar putea să iasă și alte lucruri la iveală, lucruri care ne-ar putea ajuta să rezolvăm alte cazuri.

Gunnar Hagen își privi gânditor inspectorul.

— Șefu', adăugă Harry.

30. Registrul de oaspeți

Un semn de pe o clădire de un galben nedefinit anunța că se aflau în Ustaoset. Kaja verifică dacă ajunseseră la timp, la 10:44. Se uită afară. Soarele strălucea deasupra câmpurilor acoperite de zăpadă și a munților de un alb ca de porțelan. În afară de un mic pâlc de case și de un hotel cu două niveluri, Ustaoset era doar stâncă golașă. Câteva căbănuțe punctau peisajul întrecându-se cu niște tufe stinghere, dar să fim sinceri, tot o pustietate rămânea. Lângă clădirea gării, mai degrabă un peron și atât, aștepta un SUV cu motorul la ralanti. Din tren i se păruse că nu sufla deloc vântul. Dar când Kaja coborî din tren, vântul păru să-i treacă direct prin toate straturile: prin hainele termoizolante, prin canadiană, prin ghetele de schi.

Din SUV sări o siluetă care porni spre ea. Kaja își miji ochii. Mers ușor, plin de încredere, un surâs radios și o mână întinsă. Kaja încremeni. Era Even.

— Aslak Krongli, rosti bărbatul, strângându-i mâna viguros. Funcționar municipal.

— Kaja Solness.

— E frig, așa-i? Nu ca în jos, ai?

— Exact, rosti Kaja, întorcându-i zâmbetul.

— Azi nu pot merge cu tine la cabană. A avut loc o avalanșă. S-a închis un tunel, așa că trebuie să deviem traficul.

Fără s-o mai întrebe, îi luă schiurile, și le aruncă pe umăr și porni spre SUV.

— Dar l-am pus pe omul care are grijă de cabanele de munte să te conducă acolo. Odd Utmo. E în regulă?

— Da, răspunse Kaja, pe care o mulțumea acest lucru, însemna că era posibil să scape de toate întrebările legate de motivul pentru care poliția din Oslo era brusc interesată de cazul unei persoane dispărute din Drammen.

Krongli o conduse cei cinci sute de metri sau cam așa ceva până la hotel. Acolo, în scuarul acoperit cu gheață din fața intrării, o aștepta un bărbat pe un snowmobil galben. Acesta purta un echipament de iarnă roșu, o căciulă de piele cu urechi, un fular în jurul gurii și ochelari mari de protecție.

Când el își împinse ochelarii în sus și-și mormăi numele, Kaja văzu că avea un ochi alb, acoperit de o membrană transparentă, ca și cum vărsase lapte în el. Celălalt ochi o cerceta din cap până-n picioare fără nicio jenă. Postura dreaptă a bărbatului i-ar fi putut aparține unui tânăr, însă chipul îi era bătrân.

— Kaja. Mulțumesc pentru că ai apărut așa din scurt!

— Sunt plătit, replică Odd Utmo, uitându-se la ceasul de la mână, apoi trăgându-și fularul în jos și scuipând.

Kaja zări licărirea unui aparat de protecție dentară printre dinții pătați de snus. Gogoloiul de scuipat lăsă o stea neagră pe gheață.

— Sper că ai apucat să mănânci ceva și să te piși.

Kaja râse, însă Utmo deja pornea snowmobilul și îi întorsese spatele.

Tânăra se uită la Krongli, care între timp strânsese bine cu chingile schiurile și bețele, așa încât acestea ocupau acum întreaga lungime a snowmobilului, alături de schiurile lui Utmo și ceva ce semăna cu niște batoane roșii de dinamită, plus o carabină cu lunetă telescopică.

Krongli ridică din umeri și schiță iar acel zâmbet băiețesc.

— Mult noroc, sper să găsești…

Restul fu acoperit de vuietul motorului. Kaja se grăbi să încalece și ea vehiculul. Spre ușurarea ei, văzu mânere de care să se țină, așa încât să nu

fie nevoită să se agațe de bătrânul cu un ochi alb. Erau înconjurați de gaze de eșapament; porniră la drum cu o smucitură bruscă.

Utmo stătea cu genunchii ca niște telescoape care absorbeau șocul și-și folosea greutatea corpului să echilibreze snowmobilul, pe care îl ghidă pe lângă hotel, trecând peste un morman de zăpadă, și apoi intră pe omăt moale și brăzdă în diagonală prima pantă domoală. Când ajunseră în vârful cu vedere spre nord, Kaja văzu în față o întindere albă fără sfârșit. Utmo se întoarse dând întrebător din cap. Kaja dădu din cap în semn că totul era OK. Prindeau deja viteză. Kaja urmări cum clădirile dispăreau într-o enormă jerbă de zăpadă ce rămânea în urma tălpicilor.

Kaja auzise adesea persoane spunând că întinderile acoperite de zăpadă le duceau cu gândul la deșerturi. Asta o făcea să-și aducă aminte de zilele și nopțile cu Even pe placa lui de surf.

Snowmobilul se avânta spre vest, printr-un peisaj pustiu. Combinația de ninsoare și vânt ștersese, netezise și nivelase contururile până ce totul se preschimbase într-un enorm ocean alb, în care muntele mai înalt, Hallingskarvet, se înălța ca un talaz monstruos. Nu existau mișcări bruște; greutatea snowmobilului și moliciunea zăpezii făceau toate mișcările ușoare, amortizate parcă de o pernă. Kaja își frecă nasul și obrajii cu atenție, ca să se asigure că-i circulă cum trebuie sângele; văzuse ce puteau face niște degerături minore. Vuietul monoton al motorului și uniformitatea liniștitoare a terenului o făcură să cadă într-o stare de moleșeală, până ce motorul amuți cu totul și ajunseră să se oprească. Se dezmetici și se uită la ceas. Primul ei gând fu că motorul se oprise brusc și că se aflau la o depărtare de patruzeci și cinci de minute de mers de civilizație. Cât de departe însemna pe schiuri? Trei ore? Cinci? Habar n-avea. Utmo deja sărise de pe vehicul și-și desprindea schiurile.

— S-a întâmplat ceva…? începu ea, dar se opri când Utmo se îndreptă de spate și-i arăta micuța vale din fața lor.

— Cabana Håvass, anunță el.

Kaja își miji ochii prin ochelarii de soare. Într-adevăr, la poalele muntelui văzu o cabană mică și neagră.

— De ce nu conducem…?

— Pentru că oamenii sunt proști, și de aceea trebuie să ne furișăm până la cabană.

— Să ne furișăm? zise Kaja, repezindu-se să-și desfacă și ea schiurile la fel cum procedase Utmo.

Acesta îi arătă un stâlp aflat pe coasta muntelui.

— Iar dacă mergi cu scuterul printr-o vale atât de îngustă, sunetul reverberează în toate direcțiile, făcând zăpada proaspăt depusă să se desprindă…

— Avalanșă, completă Kaja.

Își aminti ceva ce tatăl ei îi spusese după una dintre călătoriile lui în Alpi. Peste șaizeci de mii de soldați muriseră în avalanșe în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea fuseseră declanșate de undele sonore ale focurilor de artilerie.

Utmo se opri o clipă și se întoarse către ea.

— Ciudățeniile astea ale naturii venite de la oraș cred că sunt deștepți când construiesc cabane în zone protejate. Însă e doar o chestiune de timp până ce sunt și ele acoperite de zăpadă.

— Și ele?

— Cabana Håvass e aici de doar trei ani. Anul acesta e prima iarnă cu o avalanșă decentă. Iar în curând vor urma și altele.

Arătă undeva spre vest. Kaja își umbri ochii. La orizontul înzăpezit putea să vadă la ce se referă el. Nori cumulus grei, alb-cenușii, începeau să se adune în gigantice formațiuni în formă de ciupercă, pe fundalul albastru.

— A nins toată săptămâna, continuă Utmo, desfăcându-și carabina de pe snowmobil și atârnându-și-o pe umăr. Dacă aș fi în locul tău, m-aș grăbi. Și nu striga!

Intrară în vale în tăcere, iar Kaja simți cum temperatura coboară de îndată ce ajunseră la umbră și frigul acoperă adânciturile din pământ.

Își desfăcură schiurile lângă cabana neagră din bârne, le rezemară de perete și Utmo scoase o cheie din buzunar și o vârî în broască.

— Cum intră oaspeții în cabane? întrebă Kaja.

— Își fac o cheie universală, care se potrivește la toate cele 450 de cabane ale Asociației de turism de pe cuprinsul țării.

Răsuci cheia, apăsă clanța și împinse ușa. Nu se întâmplă nimic. Bărbatul înjură în barbă, se propti cu umărul în ușă și împinse tare, iar aceasta se desprinse de toc cu un scârțâit ascuțit.

— Cabanele se contractă la frig, murmură el.

Înăuntru era întuneric de-l tăiai cu cuțitul și se simțea miros de parafină și de sobă pe lemne. Kaja cercetă cu atenție cabana. Știa că procedurile de închiriere erau foarte simple. Intrai, îți treceai detaliile în registrul de oaspeți, ocupai un pat sau o saltea, dacă era prea aglomerat, aprindeai un foc, îți găteai singur mâncare în bucătăria în care se afla un aragaz și ustensile pentru gătit sau — dacă foloseai mâncarea lăsată la dispoziție în bufete, lăsai niște bani într-o cutie de tablă. Îți plăteai șederea în aceeași cutie sau completai o autorizare bancară. Toate plățile țineau de propria ta conștiință și integritate morală.

Cabana avea patru dormitoare cu vedere spre nord, cu patru paturi suprapuse în fiecare. Livingul era orientat spre sud și era decorat în manieră tradițională, cu mobilier solid din lemn de pin. Exista și un șemineu generos, extrem de primitor, și o sobă pe lemne, pentru o încălzire eficientă. Kaja calculă că la masă încăpeau douăsprezece până la cincisprezece persoane, iar spațiul de dormit era dublu, dacă lumea se înghesuia și folosea și podeaua și saltelele. Își imagină lumina de la lumânări și flăcările licărind pe chipuri familiare și nefamiliare, în vreme ce discuțiile acopereau ziua de schi și planurile de a doua zi la o bere sau un pahar de vin. Fața împurpurată a lui Even îi zâmbi, iar acesta toastă pentru ea dintr-un colț cufundat în întuneric.

— Registrul de oaspeți se află în bucătărie, o informă Utmo, arătând spre o ușă.

Bărbatul, care stătea lângă ușa de la intrare fără să-și fi dat căciula sau mănușile jos, părea nerăbdător. Kaja ținea deja clanța în mână și se pregătea s-o apese când în minte îi apăru o imagine. Consilierul municipal Krongli. Acesta arătase la fel. Ea știa că ideea va apărea la un moment dat, numai că nu știa când.

— Îmi deschizi și mie ușa? zise ea.

— Eh?

— E blocată, preciză Kaja. De la frig.

Închise ochii în timp ce-l asculta apropiindu-se, apoi auzi ușa deschizându-se fără zgomot și simți privirea lui uluită fixând-o. După care deschise și ea ochii și intră.

Se simțea un iz vag de grăsime râncedă în bucătărie. Pulsul i-o luă la goană în vreme ce privirea îi rătăcea peste suprafețe, peste bufete. Zări registrul negru, legat în piele, pe blatul de sub fereastră. Era legat de perete cu un șnur de nailon albastru.

Kaja trase aer în piept și porni spre registru. Începu să-l răsfoiască.

Pagină după pagină de nume scrise de mână, mâzgălite de oaspeți. Majoritatea înțeleseseră regula și-și notaseră și următoarea destinație.

— De fapt, aș fi putut veni în weekend să verific eu registrul, îl auzi pe Utmo în spatele ei. Dar evident că poliția n-a mai putut să aștepte, nu-i așa?

— Nu, răspunse Kaja, răsfoind paginile în căutarea datei.

Noiembrie. 6 noiembrie. 8 noiembrie. Dădu pagina înapoi. Și iar înainte. Nu era acolo. 7 noiembrie dispăruse. Lăsă registrul cu foile desfăcute în sus. Marginile zdrențuite ale paginii smulse stăteau drept în sus. Cineva o luase.

31. Kigali

Aeroportul din Kigali, Rwanda, era mic, modern și surprinzător de bine organizat. Cu toate astea, Harry știa din experiență că aeroporturile spuneau puține sau nimic despre țara în care se aflau. În Mumbai, India, domneau o liniște și o eficiență totale; pe JFK, în New York, erau paranoia și haos. Coada de la pașapoarte mai înaintă un pic, iar Harry se mișcă și el. În pofida temperaturii plăcute, simțea deja cum sudoarea i se scurge printre omoplați, pe sub cămașa subțire de bumbac. Se gândi iar la siluetele pe care le zărise la aeroportul Schiphol din Amsterdam, unde avionul dinspre Oslo aterizase cu întârziere. Harry transpirase alergând pe culoare, urmărind literele și numerele tot mai mari ale porților, pentru a prinde avionul către Kampala, Uganda. La o răscruce de culoare zărise ceva cu coada ochiului. O siluetă vag familiară. Se uitase în lumină, dar silueta era prea departe ca să-i distingă chipul. Odată îmbarcat, ultimul pasager sosit, Harry ajunsese la concluzia mai mult decât evidentă: în niciun caz nu fusese ea. Care erau șansele să se întâmple asta? În niciun caz băiatul de lângă ea nu era Oleg. Căci nu putuse să crească atât de mult.

— Următorul.

Harry păși în fața geamului, își prezentă pașaportul, biletul de aterizare, copia după formularul pentru viză pe care îl printase de pe net și cei șaizeci de dolari nou-nouți pentru viză.

— Afaceri? întrebă funcționarul de la pașapoarte, iar Harry îi întâlni privirea.

Bărbatul era înalt, subțire și pielea îi era atât de neagră, încât reflecta lumina. Probabil Tutsi, își închipuia Harry. Acum aceștia controlau granițele naționale.

— Da.

— Unde?

— În Congo, răspunse Harry, folosind numele local pentru a face diferența între cele două state ale Congoului.

— Congo Kinshasa, îl corectă funcționarul de la pașapoarte și arătă către biletul de aterizare pe care Harry îl completase în avion.

— Pe el scrie că veți sta la hotelul Gorilla din Kigali.

— Doar la noapte, răspunse Harry. Mâine voi pleca spre Congo, o noapte în Goma și apoi înapoi aici și spre casă. E o distanță mai scurtă cu mașina decât de la Kinshasa.

— Să aveți o ședere plăcută în Congo, omule ocupat, rosti funcționarul în uniformă râzând din toată inima, după care trânti o ștampilă pe pașaport și i-l dădu înapoi.

O jumătate de oră mai târziu, Harry completase formularul de cazare la hotelul Gorilla, îl semnase și apoi primise o cheie prinsă de o gorilă din lemn. Când se duse la culcare, trecuseră deja optsprezece ore de când plecase de acasă, din Oppsal. Se uită îndelung la ventilatorul ce huruia la picioarele patului. Acesta împrăștia cu greu o boare de aer printre paletele ce se roteau cu o viteză amețitoare. Nu credea că avea să fie în stare să doarmă.

* * *

Șoferul îi ceru lui Harry să-i spună Joe. Era congolez, vorbea fluent franceza și destul de împleticit engleza. Fusese angajat de niște contacte de la o asociație norvegiană de caritate cu sediul în Goma.

— Opt sute de mii, spuse Joe, conducând Land Roverul pe o șosea asfaltată plină de gropi, dar altminteri perfect practicabilă, ce șerpuia printre pajiștile

verzi și coastele munților cultivate din vârf și până la poale.

Din când în când, îl apuca mila și mai frâna, pentru a evita să dea peste oamenii care mergeau pe jos, cu bicicleta sau împingeau cărucioare pline cu bunuri pe marginea drumului, însă de regulă aceștia făceau în ultima clipă salturi într-o parte, care le salvau viața.

— Au omorât opt sute de mii în doar câteva săptămâni, în 1994. Hutu și-au invadat neamurile, foștii vecini, și i-au măcelărit cu macetele, pentru că erau Tutsi. Propaganda de la radio spune că dacă soțul tău e Tutsi, atunci e datoria ta de Hutu să îl omori. Au doborât copacii înalți. Mulți au fugit pe acest drum… Joe arătă pe geam, adăugând: Cadavrele se adună. În unele locuri e imposibil să treci. Vremuri bune pentru vulturi.

Merseră apoi în tăcere.

Trecură de doi bărbați care cărau o felină mare legată de picioare de o prăjină. Copiii dansau și chiuiau pe lângă ea și înfigeau ace în animalul mort. Blana acestuia avea culoarea soarelui, cu petice mai întunecate.

— Vânători? întrebă Harry.

Joe clătină din cap, aruncă o privire în oglindă și răspunse într-un amestec de engleză și franceză:

— Lovită de mașină, je crois[3]. Aia e aproape imposibil de vânat. E rară, are un teritoriu întins, vânează doar noaptea. Se ascunde și se pierde în peisaj în timpul zilei. Cred că e un animal foarte singuratic, Harry.

Harry urmărea acum bărbații și femeile care lucrau pe câmpuri. În mai multe locuri se aflau mașinării masive și oameni care reparau drumul. Jos, într-o vale, văzu o autostradă în construcție. Pe un câmp, copii în uniforme școlare albastre loveau o minge de fotbal și strigau.

— Rwanda e bine, zise Joe.

Două ore și jumătate mai târziu, Joe arătă prin parbriz.

— Lacul Kivu. Foarte drăguț, foarte adânc.

Imensa întindere de apă părea să reflecte o mie de sori. Țara aflată de cealaltă parte a lacului era Republica Democrată Congo. Acesta era înconjurat din toate părțile de munți. Un singur nor alb înconjura piscul unuia dintre ei.

— Nu mult nor, zise Joe, intuind la ce se gândea Harry. Muntele ucigaș. Nyiragongo.

Harry încuviință.

O oră mai târziu, trecură granița și intrară în Goma. Pe marginea șoselei, un bărbat emaciat, îmbrăcat într-o jachetă jerpelită, se uita în față cu o privire disperată, de nebun. Joe sucea cu grijă de volan pentru a evita craterele de pe drumul plin de noroi. În fața lor se afla un jeep militar. Soldatul aflat la volan se legăna fără oprire și se uita la ei cu ochi obosiți și reci. Deasupra lor vuiau motoarele unui avion.

— ONU, îl informă Joe. Și mai multe arme și grenade. Nkunda vine mai aproape de oraș. Foarte puternici. Mulți oameni scapă acum. Refugiați. Poate că și monsieur Van Boorst? Nu îl văd de mult timp.

— Îl știi?

— Toată lumea îl știe pe domnul Van. Dar el are Ba-Maguje în el.

— Ba-ce?

— Un mauvais ésprit.[4] Un demon. Te face să tânjești după alcool. Și îți răpește sentimentele.

Unitatea de aer condiționat sufla aer rece. Sudoarea continua să se scurgă printre omoplații lui Harry.

Se opriseră în mijlocul a două șiruri de colibe, un loc care, își dădu seama Harry, reprezenta un soi de centru al orașului Goma. Lumea se repezea în toate direcțiile printre aleile aproape impracticabile dintre magazine.

Bolovani negri erau stivuiți de-a lungul caselor și serveau ca fundații. Solul arăta ca sticla neagră și un praf cenușiu se învârtejea în aerul ce mirosea a pește stricat.

— Là[5], zise Joe, arătând spre ușa singurei case de cărămidă din șir. Eu aștept în mașină.

Harry observă doi bărbați oprindu-se în mijlocul străzii atunci când coborî din taxi. Aceștia îi aruncară o privire periculoasă, care însă nu transmitea niciun avertisment. Oameni care știau că actele de agresiune erau mai eficiente fără un avertisment prealabil. Harry se duse direct la ușă fără să privească în altă parte, dând de înțeles că știe ce caută și unde să se ducă. Ciocăni. O dată. De două ori. De trei ori. La naiba! Să bată atâta drum doar ca să…

Ușa se crăpă doar puțin.

Un chip ridat, cu o expresie întrebătoare, se uita la el.

— Eddie Van Boorst? întrebă Harry.

— Il est mort, răspunse bărbatul cu un glas atât de răgușit, încât suna ca un hârâit de moarte.

Harry își aducea aminte suficientă franceză din școală ca să înțeleagă că bărbatul din fața sa pretindea că Van Boorst e mort. Încercă în engleză:

— Mă numesc Harry Hole. Am aflat numele lui Van Boorst de la Hermann Kluit din Hong Kong. Sunt interesat de mărul lui Leopold.

Bărbatul clipi de două ori. Își iți capul afară pe ușă și se uită în stânga și în dreapta. După care deschise ceva mai mult ușa.

— Entrez[6], zise apoi, făcându-i semn lui Harry să intre.

Harry se aplecă pentru a încăpea pe ușa scundă și reuși să-și îndoaie chiar la timp genunchii, pentru că podeaua din interior era mai jos cu douăzeci de centimetri.

Se simțea o aromă de tămâie. Precum și altceva, ceva cunoscut — duhoarea dulceagă a unui bătrân care băuse mai multe zile la rând.

Ochii lui Harry se obișnuiră cu întunericul și atunci descoperi că bătrânul acela fragil și micuț purta un halat elegant, din mătase roșu-burgund.

— Accent scandinav, rosti Van Boorst într-o engleză ca a lui Hercule Poirot și apoi luă o țigară într-un portțigaret îngălbenit, pe care și-l puse între buzele subțiri. Stai să ghicesc! Sigur nu ești danez. Ai putea fi suedez. Dar cred că ești norvegian. Da?

Un cărăbuș își iți antenele printr-o crăpătură din peretele din spatele lui.

— Mhm. Un expert în accente?

— Timpuri de mult trecute, răspunse Van Boorst, flatat, încântat. Pentru națiunile mărunte ca Belgia trebuie să înveți să privești în afară, nu înăuntru. Și cum mai e Hermann?

— Bine, răspunse Harry, întorcându-se spre dreapta și văzând două perechi de ochi privindu-l plictisite. Una dintr-o fotografie de deasupra patului din colț. Un portret înrămat al unei persoane cu barbă lungă, cenușie, cu nas puternic, păr scurt, epoleți, lanț și sabie. Regele Leopold, doar dacă Harry nu se înșela amarnic. Cealaltă pereche de ochi îi aparținea femeii ce stătea întinsă pe o parte în pat, acoperită doar cu o pătură petrecută peste șolduri. Lumina de la fereastra de deasupra ei cădea pe sânii ei mici și semeți, de fetișcană. Îi răspunse lui Harry dând din cap și schițând un zâmbet scurt, ce dezvălui un dinte mare de aur printre ceilalți de culoare albă. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Pe peretele din spatele taliei ei înguste Harry zări un bolț bătut cu ciocanul în tencuiala crăpată. De bolț atârna o pereche de cătușe roz.

— Soția mea, îl lămuri belgianul cel mărunțel. Mă rog, una dintre ele.

— Doamna Van Boorst?

— Ceva de genul. Vrei să cumperi? Ai bani?

— Mai întâi aș vrea să văd ce ai, răspunse Harry.

Eddie Van Boorst se duse la ușă, o crăpă puțin și se uită afară, apoi o închise și o încuie.

— Doar șoferul îl ai cu tine?

— Da.

Van Boorst trăgea din țigară în timp ce îl studia pe Harry printre pliurile de piele ce se încrețeau când își mijea ochii.

După care merse într-un colț al încăperii, dădu covorul la o parte cu piciorul, se aplecă și trase de un inel de fier, deschizând o trapă. Belgianul îi făcu semn cu mâna lui Harry să coboare el primul în beci. Harry presupuse că era o măsură de precauție bazată pe experiență, așa că făcu cum i se ceruse. O scară ducea în întunericul ca de smoală. Harry ajunse pe pământ solid după doar șapte trepte. Apoi se aprinse o lumină.

Privi de jur împrejurul camerei; tavanul era înalt cât un stat de om și podeaua era dreaptă, din ciment. Polițe și dulapuri acopereau trei pereți. Pe polițe se aflau produse de zi cu zi: pistoale Glock uzate, revolvere Smith & Wesson.38 ca al lui, cutii cu muniție, un Kalașnikov. Harry nu ținuse niciodată în mână faimosul automat rusesc cunoscut oficial sub numele de AK-47. Îi mângâie patul de lemn.

— Un exemplar original din primul an de producție, 1947, zise Van Boorst.

— Se pare că toată lumea de aici are unul, spuse Harry. Cea mai des întâlnită cauză a morții în Africa, din ce-am auzit.

Van Boorst încuviință.

— Din două motive simple. În primul rând, când țările comuniste au început să exporte Kalașnikovuri aici după Războiul Rece, automatul costa la fel de mult ca grăsimea de pasăre pe timp de pace. Și nu mai mult de o sută de dolari în vreme de război. În al doilea rând, funcționează, indiferent

ce faci cu el, iar acest lucru e important în Africa. În Mozambic, le plac atât de mult Kalașnikovurile încât și l-au pus pe drapelul național.

Privirea lui Harry se opri asupra literelor ștanțate discret pe o cutie neagră.

— Aia e ce cred eu că e? întrebă Harry.

— Märklin, zise Van Boorst. O carabină rară. A fost fabricată într-un număr foarte redus, întrucât a fost un fiasco. Mult prea grea și de un calibru foarte mare. Folosită pentru a vâna elefanți.

— Și oameni, adăugă încet Harry.

— Cunoști arma?

— Cea mai bună lunetă telescopică din lume. Nu chiar ce-ți trebuie să nimerești un elefant de la o sută de metri. Perfectă pentru un asasinat.

Harry își plimbă degetele de-a lungul cutiei, în vreme ce amintirile dădeau năvală.

— Da, o cunosc.

— O poți obține ieftin. Treizeci de mii de euro.

— De data asta, n-am venit după o carabină.

Harry se răsuci către un corp de rafturi aflat în mijlocul încăperii. Măști de lemn grotești se strâmbau la el de pe polițe.

— Măștile spirituale ale tribului Mai Mai, îl informă Van Boorst. Aceștia cred că, dacă se scufundă în apă sfințită, gloanțele dușmanilor nu le mai pot face rău. Pentru că și gloanțele se vor transforma în H2O. Gherilele Mai Mai plecau la război împotriva armatelor guvernului cu arcuri și săgeți, și cu bonete de duș pe cap și dopuri de cadă pe post de amulete. Nu glumesc deloc, monsieur. Cum era și normal, erau făcuți una cu pământul. Însă le place apa celor din tribul Mai Mai, asta le place. Și măștile albe. Și inimile și rinichii dușmanilor lor. Perpelite un pic pe grătar și cu terci de porumb.

— Mhm, făcu Harry. Nu mă așteptam ca o casă ce pare atât de simplă să dețină un beci atât de plin.

Van Boorst chicoti.

— Beci? Acesta e parterul. Sau era. Înainte de erupția de acum trei ani.

Atunci îi pică fisa și lui Harry. Bolovani negri, sticlă neagră. Etajul de deasupra care se afla mai jos decât strada.

— Lavă, zise Harry.

Van Boorst dădu din cap a aprobare.

— A curs exact prin centru și mi-a dus casa până la lacul Kivu. Toate casele de lemn de aici au ars din temelii; casa asta de cărămidă a fost singura care a rămas în picioare, însă a fost pe jumătate îngropată de lavă. Arătă spre perete și continuă: Acolo se vede ușa de la intrare care acum trei ani era la nivelul străzii. Am cumpărat casa și tot ce-a mai trebuit să fac a fost să montez ușa pe care ai intrat tu.

Harry încuviință.

— Noroc că lava n-a ars și ușa și n-a umplut și acest nivel.

— După cum vezi, ferestrele și ușile se află pe peretele opus față de Nyiragongo. Nu e prima oară. Blestematul de vulcan scuipă lavă peste acest oraș la fiecare zece sau douăzeci de ani.

Harry arcui o sprânceană.

— Și oamenii tot se întorc aici?

Van Boorst ridică din umeri.

— Bun venit în Africa! Însă vulcanul este al naibii de folositor. Dacă vrei să te descotorosești de un cadavru care îți poate crea necazuri — lucru care reprezintă o problemă destul de normală în Goma —, normal că îl poți cufunda în lacul Kivu. Însă tot va rămâne acolo. Însă dacă folosești

Nyiragongo… Oamenii cred adesea că vulcanii au aceste lacuri de lavă clocotitoare, roșie ca focul, pe fund, dar nu-i așa. Niciunul nu are. În afară de Nyiragongo. O mie de grade Celsius. Aruncă ceva acolo și puf!, dispare. Se întoarce pe post de gaze. E singura șansă a locuitorilor din Goma să ajungă la ceruri.

Fu întrerupt de un acces de tuse înecăcios.

— Odată, am fost martor când un căutător de coltan prea entuziast a coborât-o în craterul acela pe fiica unei căpetenii de trib, legată de un lanț. Căpetenia nu voia să semneze hârtiile care le dădeau căutătorilor dreptul de-a construi mine pe teritoriul lor. Părul fetei a luat foc la douăzeci de metri deasupra lavei. La zece metri deasupra ei, fata ardea ca o lumânare. Cinci metri mai jos și fata picura practic. Nu exagerez. Piele, carne, îi curgeau de pe oase… Asta te interesează?

Van Boorst deschise un dulap și scoase din el o minge de tenis. Dintr-o deschizătură ceva mai largă atârna o buclă de sârmă. Era același instrument pe care Harry îl văzuse acasă la Hermann Kluit.

— Funcționează? întrebă Harry.

Van Boorst oftă. Își strecură degetul mic în buclă și trase. Se auzi o bubuitură puternică și mingea sări din mâna belgianului. Harry rămase holbându-se. Din găurile din minge țâșnise ceva ce semăna cu niște antene.

— Se poate? întrebă el și întinse mâna.

Van Boorst îi dădu mingea și-l urmări prudent în vreme ce Harry număra antenele.

Harry încuviință.

— Douăzeci și patru, zise apoi.

— Același număr ca al merelor fabricate, completă Van Boorst. Numărul avea un soi de valoare simbolică pentru inginerul care și l-a imaginat și l-a construit. Era vârsta la care se sinucisese sora lui.

— Și câte ți-au mai rămas în dulap?

— Doar opt. Inclusiv această pièce de résistance[7] din aur.

Scoase o minge ce lucea mat în lumina becului electric, apoi o băgă la loc în dulap.

— Dar mărul acesta nu e de vânzare. Va trebui să mă omori ca să pui laba pe el.

— Deci ai mai vândut încă treisprezece de când Kluit l-a cumpărat pe al său?

— Și pe sume tot mai mari. E o investiție garantată, monsieur Hole. Vechile instrumente de tortură au un grup de urmăritori loial care sunt dispuși să plătească, croyez-moi[8].

— Te cred, zise Harry, încercând să apese la loc antenele.

— Sunt acționate de arcuri, spuse Van Boorst. Odată ce-a fost tras firul, victima nu-și va mai putea scoate mărul din gură. Și nici altcineva, de fapt. Să nu faci pasul doi, dacă vrei să retragi la loc marginile circulare. Să nu tragi de fir, te rog!

— Pasul doi?

— Dă-mi-l mie!

Harry îi dădu mingea lui Van Boorst. Belgianul trecu cu grijă un pix prin buclă, îl ținu la nivel orizontal și la aceeași înălțime cu mingea și apoi dădu drumul acesteia. În vreme ce firul se întindea la maximum, se auzi altă bubuitură. Mărul lui Leopold se scutură de câteva ori la cincisprezece centimetri sub pix și acele ascuțite ce ieșiră din antene scânteiară.

— Å faen[9], înjură Harry în norvegiană.

Belgianul zâmbi.

— Tribul Mai Mai numea dispozitivul „Sângele soarelui“. Copilașul ăsta drăgălaș are mai multe nume.

Lăsă mărul pe masă, introduse pixul în deschizătura din care ieșea firul, trase cu putere, iar acele și antenele se retraseră cu o bubuitură, după care mărul regal își recăpătă forma rotundă și netedă.

— Impresionant! făcu Harry. Cât costă?

— Șase mii de dolari, răspunse Van Boorst. De obicei, mai adaug câte un pic de fiecare dată, dar tu îl poți obține la același preț la care l-am vândut pe ultimul.

— De ce? întrebă Harry, plimbându-și degetul arătător peste metalul lucios.

— Pentru că ai bătut cale lungă, răspunse Van Boorst, suflând fum de țigară în încăpere. Și pentru că îmi place accentul tău.

— Mhm. Și cine a fost ultimul cumpărător?

Van Boorst chicoti.

— La fel cum nimeni altcineva nu va afla că ai fost aici, nici eu nu îți voi spune nimic despre ceilalți clienți ai mei. Nu ți se pare liniștitor, monsieur…? Vezi, deja ți-am uitat numele.

Harry dădu aprobator din cap.

— Șase sute, zise el.

— Poftim?

— Șase sute de dolari.

Van Boorst scoase același chicotit scurt.

— Ridicol! Însă prețul pe care l-ai pomenit se întâmplă să reprezinte prețul pentru un tur de trei ore cu ghid cu tot prin rezervația naturală unde se află gorilele de munte. Ai prefera asta, monsieur Hole?

— Poți păstra mărul regal, zise Harry, scoțând din buzunarul de la spate un sul subțire de bancnote de douăzeci de dolari. Îți ofer șase sute pentru informația legată de cine a cumpărat mere de la tine.

Lăsă sulul pe masă, în fața lui Van Boorst. Iar deasupra lui, legitimația proprie.

— Poliția din Norvegia, continuă Harry. Cel puțin două femei au fost omorâte de produsul asupra căruia deții monopol.

Van Boorst se aplecă peste bani și studie legitimația fără să se atingă de ceva.

— Dacă așa stau lucrurile, îmi pare cu adevărat rău! zise el, iar acum glasul păru să-i sune mai bolovănos. Crede-mă! Însă siguranța mea personală probabil valorează mai mult de șase sute de dolari. Dacă ar fi să vorbesc deschis despre oamenii care au cumpărat de aici, speranța mea de viață ar fi…

— Ar trebui să-ți faci griji pentru speranța de viață într-o închisoare congoleză, îl întrerupse Harry.

Van Boorst râse iar.

— Drăguță încercare, Hole! Dar se întâmplă ca șeful poliției din Goma să fie o cunoștință personală și oricum — își azvârli brațele în aer —, ce-am făcut până la urmă?

— Ce-ai făcut tu e mai puțin interesant, răspunse Harry, scoțând o poză din buzunarul de la piept. Statul norvegian e unul dintre cei mai importanți furnizori de ajutoare pentru Congo. Dacă autoritățile norvegiene sună la Kinshasa și te numesc o sursă lipsită de cooperare pentru arma crimei folosită într-un dublu asasinat în Norvegia, ce crezi că se va întâmpla?

Lui Van Boorst îi pierise orice zâmbet.

— N-o să fii acuzat de nimic pe nedrept, stimabile, nu, nicidecum, continuă Harry. Vei fi băgat în arest preventiv, ceea ce nu trebuie confundat cu

pedeapsa. Nu, e reținerea preventivă a unei persoane cât timp se investighează cazul și e posibil să existe temeri că cineva ar fi putut umbla la dovezi. Dar tot închisoare rămâne, oricum i-ai spune. Iar această anchetă ar putea dura foarte mult. Ai văzut vreodată interiorul unei închisori congoleze, Van Boorst? Nu, presupun că nu mulți albi l-au văzut vreodată.

Van Boorst își strânse și mai mult halatul în jurul trupului. Se uită la Harry în timp ce-și mesteca portțigaretul.

— Bine, răspunse el, o mie de dolari.

— Cinci sute, contracară Harry.

— Cinci? Dar ai…

— Patru, zise Harry.

— S-a făcut! strigă Van Boorst, ridicându-și brațele în aer. Ce vrei să știi?

— Tot, răspunse Harry, rezemându-se de perete și scoțând un pachet de țigări.

Când, jumătate de oră mai târziu, Harry ieși din casa lui Van Boorst și se urcă în Land Rover, se lăsase deja întunericul.

— La hotel, îi ceru Harry.

Hotelul se dovedi a fi situat chiar lângă lac. Joe îl avertiză pe Harry să nu înoate în el. Nu din pricina parazitului guineez pe care era puțin probabil să-l descopere până în clipa în care un vierme subțire avea să înceapă să-i șerpuiască pe sub piele, ci din pricina gazului metan ce se ridica de pe fundul lacului sub forma unor bule mari, care îl puteau face să-și piardă cunoștința și să se înece aproape imediat.

Harry se duse pe balcon și începu să privească în jos, la două creaturi cu picioare lungi ce parcă mergeau pe catalige pe o peluză bine luminată. Arătau ca niște flamingi îmbrăcați în păuni. Pe terenul de tenis iluminat de

reflectoare, doi băieți negri se jucau cu doar două mingi, ambele atât de jerpelite încât arătau ca niște ciorapi făcuți sul ce săreau dintr-o parte în alta a plasei aproape sfâșiate. Din când în când, avioane de dimensiuni mici se auzeau pe cer, trecând pe deasupra acoperișului hotelului.

Harry auzi clinchet de sticle la bar. Erau exact șaizeci și opt de pași de la el până acolo. Îi numărase când intrase. Își scoase telefonul și apelă numărul Kajei.

Aceasta păru bucuroasă să-i audă vocea. În fine, bucuroasă.

— Sunt blocată de depunerile de zăpadă aici, în Ustaoset, începu ea. E plin de cai și de vaci, nu de pisici și de câini. Dar măcar am fost invitată la cină. Iar registrul de oaspeți a fost chiar interesant.

— Ah, da?

— Lipsește pagina cu ziua care ne interesa pe noi.

— Iată! Ai verificat dacă…

— Da, am verificat dacă au rămas amprente sau dacă scrisul a răzbit și pe pagina următoare.

Ea chicoti, iar Harry bănui că tânăra avea deja vreo două pahare de vin la bord.

— Mhm. Mai degrabă mă gândeam la…

— Da, am verificat și ce se scrisese cu o zi înainte și una după. Însă aproape nimeni nu rămâne mai mult de o noapte pentru o cazare atât de sărăcăcioasă. Doar dacă nu i-a blocat zăpada. Iar vremea a fost bună pe 7 noiembrie. Însă consilierul municipal de aici mi-a promis că va verifica registrul de oaspeți al cabanelor din jur în zilele de dinainte și de după, ca să vadă ce oaspeți ar fi putut rămâne peste noapte la Håvass în timpul călătoriei lor.

— Bun! Se pare că facem progrese.

— Poate. Dar tu?

— Ceva mai slăbuț aici, mă tem. L-am găsit pe Van Boorst, însă niciunul dintre cei paisprezece clienți cu care a avut de-a face nu era scandinav. A fost destul de sigur. Am șase nume și adrese, însă cu toții sunt cunoscuți ca fiind colecționari. Altminteri mai sunt niște nume pe care și le-a amintit doar vag, câteva descrieri, dar asta-i tot. Mai există încă două mere, dar se întâmplă ca Van Boorst să știe că acestea se află încă în posesia unui colecționar din Caracas. Tu ai verificat-o pe Adele și viza ei?

— Am sunat la consulatul rwandez din Suedia. Trebuie să mărturisesc că mă așteptam să fie un adevărat haos, dar totul a mers ca pe roate.

— Fratele mai mare și mai direct al Congoului.

— Aveau o copie după cererea de viză a lui Adele, iar datele se potriveau. Intervalul acoperit de viză a expirat de mult timp, dar firește că habar nu au unde se află femeia. Mi-au spus să contactez autoritățile din Kigali, care se ocupă de imigrare. Mi s-a dat un număr, am încercat să sun la el și am fost plimbată ca o minge de pinball de la un birou la altul, până mi s-a făcut legătura cu un vorbitor de engleză atotștiutor, care a subliniat că nu există nicio înțelegere de cooperare între Rwanda și acea zonă, după care și-a exprimat politicos regretul că va trebui să-mi refuze cererea și mi-a urat mie și familiei mele viață lungă și fericită. Nici tu n-ai mirosit nimic?

— Nu. I-am arătat lui Van Boorst poza cu Adele. Mi-a zis că singura femeie care a cumpărat vreodată ceva de la el a fost una cu bucle roșcat-ruginii și accent est-german.

— Accent est-german? Există?

— Nu știu, Kaja. Tipul ăsta umblă în capot, are un portțigaret, e alcoolic și specialist în accente. Încerc să rămân cu mintea la caz și apoi să scap de aici.

Asta o făcu să râdă. Vin alb, cugetă Harry. Băutorii de vin roșu nu râd așa de mult.

— Dar mai am o idee, continuă el. Permisele de aterizare.

— Așa?

— Trebuie să le dai adresa la care plănuiești să stai în prima noapte. Dacă păstrează o arhivă în Kigali și există și informații suplimentare, precum o adresă de redirecționare a corespondenței, atunci poate că aș putea afla unde a mers Adele. S-ar putea să am o pistă. Până acum, ar putea fi singura persoană în viață care ar putea ști cine s-a aflat în cabana din Håvass în noaptea aceea.

— Mult noroc, Harry!

— Mult noroc și ție!

El închise. Normal că ar fi putut s-o întrebe cu cine lua cina, dar dacă acel lucru ar fi fost relevant pentru anchetă, cu siguranță i-ar fi spus.

Harry rămase pe balcon până se închise barul și sticlele încetară să mai clincăne, înlocuite fiind de sunetul unei partide de amor ce se auzea printr-un geam deschis de deasupra. Țipete guturale, monotone. Îi aminteau de pescărușii din Åndalsnes pe când el și bunicul său obișnuiau să se trezească la prima oră, ca să meargă la pescuit. Tatăl său nu mersese niciodată cu el. De ce oare? Și de ce Harry nu se gândise niciodată la asta, de ce oare nu înțelesese din prima că Olav nu se simțea în largul său într-o barcă de pescuit? Deja înțelesese, deși avea doar cinci ani, că tatăl său optase pentru studii și părăsise ferma tocmai pentru a nu trebui să stea într-o barcă? În fine, tatăl său dorea să se întoarcă și să-și petreacă veșnicia acolo. Viața era ciudată. La fel ca moartea, de altfel.

Harry își aprinse o țigară. Cerul era lipsit de stele și complet negru, în afară de locul aflat deasupra craterului lui Nyiragongo, unde mocnea o flacără roșiatică. Harry simți o durere subită când îl înțepă o insectă. Malarie. Gaz metan. Lacul Kivu lucea în depărtare. Foarte drăguț, foarte adânc.

O bubuitură răsună dinspre munți, iar zgomotul se rostogoli peste lac. Erupție vulcanică sau doar un tunet? Harry ridică privirea. Alt plesnet;

ecoul reverberă printre munți. Un alt ecou, îndepărtat ajunse la Harry în aceeași clipă.

Foarte adânc.

Rămase să se uite, cu ochii larg deschiși, abia băgând de seamă că cerurile se despicaseră și că ploaia se năpustea asupra solului și înghițea cu totul țipetele pescărușilor.

---

[3] „Cred“, în lb. franceză în original. (N.t.)

[4] „Un spirit rău“, în lb. franceză în original. (N.t.)

[5] „Acolo“, în lb. franceză în original. (N.t.)

[6] „Intrați“, în lb. franceză în original. (N.t.)

[7] „Piesă de rezistență“, în lb. franceză în original. (N.t.)

[8] „Credeți-mă“, în lb. franceză în original. (N.t.)

[9] „La dracu’!“, în lb. norvegiană în original. (N.t.)

32. Poliție

— Mă bucur că ai scăpat de la cabana Håvass înainte de urgia asta, zise agentul Krongli. Ai fi putut rămâne izolată aici mai multe zile. Dădu din cap către imensa fereastră panoramică a hotelului și adăugă: Dar e o priveliște superbă, nu crezi?

Kaja se uită afară la ninsoarea ce nu se mai oprea. Și lui Even i-ar fi plăcut; mereu era entuziasmat de forța naturii, indiferent că vremea acționa pentru sau împotriva lui.

— Sper că trenul meu va răzbi până la urmă, zise ea.

— Da, sigur, spuse Krongli, jucându-se cu paharul de vin într-un mod care îi sugeră Kajei că nu câștiga și cina prea des. O să avem grijă să răzbată. Și rezolvăm și cu registrele de oaspeți de la celelalte cabane.

— Mulțumesc! spuse Kaja.

Krongli își trecu o mână prin codițele încâlcite și schiță un zâmbet obosit. Chris de Burgh și a sa Lady in Red se scurgeau ca un sirop din boxe.

Mai erau doar alți doi oaspeți în restaurant, doi bărbați trecuți de treizeci de ani, stând fiecare la câte o masă cu față de pânză albă, cu câte o bere în față, uitându-se cum ninge și așteptând ceva ce n-avea să se întâmple.

— Nu ți se pare că ești prea singur aici câteodată? întrebă Kaja.

— Depinde, răspunse polițistul rural, urmărind direcția privirii ei. Dacă ai soție sau familie, înseamnă că ai tendința să te aduni în astfel de locuri.

— Ca să fiți singuri împreună, zise Kaja.

— Dap, răspunse Krongli, turnând iar vin în pahare pentru amândoi. Dar presupun că la fel se întâmplă și în Oslo?

— Da, zise Kaja. Așa este. Ai familie?

Krongli ridică din umeri.

— Am trăit odată cu cineva. Dar ei s-a părut prea goală viața de aici, așa că s-a mutat unde trăiești și tu acum. O înțeleg. Trebuie să ai ceva interesant de făcut într-un astfel de loc.

— Iar tu ai?

— Cred că da. Cunosc pe toată lumea de aici, iar ei mă cunosc pe mine. Ne ajutăm unul pe altul. Am nevoie de ei și ei… păi…

Își roti de câteva ori paharul.

— Au nevoie de tine, completă Kaja.

— Cred că da, da.

— Iar asta-i important.

— Da, este, rosti Krongli sigur pe el, ridicând privirea spre ea.

Ochii lui Even. Care aveau mereu în ei tăciunii unui hohot de râs; ceva amuzant sau ceva care să-l amuze părea să se întâmple permanent. Chiar dacă nu era mereu cazul. Mai cu seamă când nu se întâmpla.

— Care-i treaba cu Odd Utmo? întrebă Kaja.

— Ce-i cu el?

— A plecat de îndată ce m-a adus aici. El ce face într-o seară ca asta?

— De unde știi că nu stă acasă cu soția și copiii?

— Dacă am întâlnit vreodată un singuratic, agent…

— Spune-mi Aslak! îi ceru el, râzând și dând paharul pe gât. Și îmi dau seama că ești un inspector adevărat. Însă Utmo n-a fost mereu așa.

— N-a fost?

— Înainte să îi dispară fiul se pare că era destul de abordabil. Da, din când în când era aproape afabil. Dar presupun că a avut mereu un temperament periculos.

— Mi-aș fi închipuit că un bărbat ca Utmo ar fi singur.

— Iar soția lui arăta foarte bine. Dacă te gândești cât de urât e el. I-ai văzut dinții?

— Da, am văzut că poartă aparat de protecție.

— El spune că îl poartă pentru că are dinții foarte strâmbi.

Aslak Krongli clătină din cap, iar râsul îi atinse ochii, însă nu și vocea.

— Dar e singurul mod de a-i împiedica să nu cadă.

— Ia zi-mi, pe snowmobilul lui era cu adevărat dinamită?

— Tu ai văzut-o, răspunse Krongli. Nu eu.

— Ce vrei să spui?

— Există o mulțime de locuitori aici care chiar nu văd nimic romantic în a sta cu orele cu o undiță lângă un lac de munte, dar cărora le-ar plăcea să aibă peștele pe care îl consideră al lor pe masă, la cină.

— Aruncă dinamită în lacuri?

— De îndată ce s-a topit gheața.

— Și nu cumva e ilegal?

Krongli ridică mâinile în semn de apărare.

— După cum spuneam, eu n-am văzut nimic.

— Nu, e adevărat, tu trăiești doar aici. Dar nu cumva se întâmplă să ai și tu dinamită?

— Doar pentru garaj. Cel pe care plănuiesc să-l construiesc.

— Corect. Dar carabina lui Utmo? Arăta foarte modernă, cu lunetă și toate cele.

— Cu siguranță, este. Utmo era foarte priceput la vânătoarea de urși. Până ce a ajuns pe jumătate orb.

— I-am văzut ochiul. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că băiatul său a vărsat acid peste el.

— Se pare?

Krongli își roti umerii.

— Utmo este singura persoană care știe ce s-a întâmplat. Fiul lui a dispărut pe când avea cincisprezece ani. La scurt timp, i-a dispărut și nevasta. Dar asta s-a întâmplat acum optsprezece ani, înainte să mă mut eu aici. De atunci, Utmo a trăit singur în munți, fără televizor, fără radio, nici măcar ziarele nu le citește.

— Cum au dispărut?

— Tu să-mi spui! Există o mulțime de prăpăstii abrupte în jurul fermei lui Utmo în care ai putea să cazi. Și mai e și zăpada. Pantoful fiului său a fost descoperit după o avalanșă, însă nici urmă de el după ce zăpada s-a topit, și e destul de ciudat să pierzi în felul ăla un pantof în zăpadă. Unii au crezut că a fost un urs. Deși, din ce știu eu, pe aici nu existau urși în urmă cu optsprezece ani. Au fost unii care l-au considerat pe Utmo vinovat.

— Oh? De ce?

— Păăăi, făcu Aslak, lungind cuvântul, băiatul avea o cicatrice urâtă pe obraz. Lumea credea că o căpătase de la tatăl său. Ceva în legătură cu mama, Karen.

— Cum așa?

— Își făceau concurență unul altuia pentru ea.

Aslak clătină din cap la întrebarea din privirea Kajei.

— Totul s-a întâmplat înainte să ajung aici. Iar Roy Stille, care fusese polițist aici de la începuturile timpului, a mers la ei acasă, însă nu i-a găsit acolo decât pe Odd și pe Karen. Și amândoi i-au zis același lucru: că băiatul plecase la vânătoare și că nu se mai întorsese. Dar asta se întâmpla în aprilie.

— Nu era sezon de vânătoare?

Aslak scutură din cap.

— Iar de atunci, nu l-a mai văzut nimeni. În anul următor, a dispărut și Karen. Lumea de pe-aici crede că suferința a frânt-o cu totul și că de asta și-a cumpărat un bilet doar dus de pe o stâncă.

Kaja crezu că simte o mică tremurătură în glasul polițistului, însă ajunse la concluzia că de vină o fi fost vinul.

— Tu ce crezi? îl întrebă.

— Cred că e adevărat. Că băiatul a fost surprins de o avalanșă. Și că s-a sufocat sub zăpadă. Zăpada s-a topit și l-a purtat până în lac, unde se află și acum. Alături de mama sa, să sperăm.

— Oricum, pare mai drăguț decât povestea cu ursul.

— Păi, nu e.

Kaja ridică privirea spre Aslak. Acum acesta nu mai avea nici în ochi vreo urmă de veselie.

— Îngropat de viu într-o avalanșă, continuă el, iar privirea îi pluti afară pe geam, la zăpada învârtejită. Întunericul. Singurătatea. Nu te poți mișca, te prinde în strânsoarea ei de fier, râde de încercările tale de-a te elibera. Convingerea că vei muri. Panica, frica de moarte când nu mai poți să respiri. Chiar nu există un mod mai neplăcut de a muri.

Kaja mai luă o gură de vin, apoi lăsă paharul jos.

— Cât timp ai rămas blocat acolo? întrebă ea.

— Am crezut că trei, poate patru ore, răspunse Aslak. Când m-au scos afară, mi-au spus că rămăsesem blocat cincisprezece minute. Cinci minute în plus și aș fi murit.

Veni ospătarul și-i întrebă dacă mai vor ceva; urma să ia ultima comandă peste zece minute. Kaja zise că nu, iar ospătarul îi răspunse lăsând nota pe masă în fața lui Aslak.

— De ce cară Utmo o armă după el? întrebă Kaja. Din ce știu eu, acum nu e sezon de vânătoare.

— El spune că e pentru animalele de pradă. Pentru autoapărare.

— Și există vreunul? Lupi?

— Nu-mi spune niciodată la ce fel de animale se referă. Apropo, circulă un zvon cum că noaptea, fantoma unui băiat umblă pe câmpuri. Iar dacă îl vezi, trebuie să ai grijă, pentru că înseamnă că în apropiere se află o prăpastie sau va avea loc o avalanșă.

Kaja își termină băutura.

— Pot prelungi încă puțin ora până la care se bea dacă dorești.

— Mersi, Aslak, dar mâine trebuie să mă trezesc devreme.

— Ooh! exclamă el, râzând și cu ochii și scărpinându-și codițele, asta a sunat ca și cum eu…

Se opri.

— Ce? întrebă Kaja.

— Nimic. Presupun că ai un soț sau un prieten în sud.

Kaja zâmbi, deși nu-i răspunse.

Aslak se uită la masă și spuse încet:

— Păi, ia te uită: polițistul de provincie s-a îmbătat și a început să se bâlbâie.

— E în regulă, spuse ea. Nu am prieten. Și îmi place de tine. Îmi amintești de fratele meu.

— Dar?

— Dar ce?

— Nu uita că și eu sunt inspector adevărat. Văd bine că nu ești o pustnică. Ai pe cineva, nu-i așa?

Kaja râse. În mod normal, s-ar fi oprit aici. Poate era vinul. Poate că îi plăcea de Aslak Krongli. Poate nu mai vorbise cu nimeni despre astfel de lucruri, nu de când murise Even, iar Aslak era un străin, la mare depărtare de Oslo, cineva care nu discuta cu cercul ei de cunoștințe.

— Sunt îndrăgostită, se trezi ea spunând. De un polițist.

Își duse paharul cu vin la gură ca să-și ascundă fiorul de confuzie. Chestia bizară era că nu i se păruse ceva real până când nu își auzise cuvintele rostite cu glas tare.

Aslak ridică paharul spre ea.

— Skål pentru tipul cel norocos! Și pentru fata norocoasă, sper!

Kaja clatină din cap.

— Nu avem pentru ce să spunem skål. Deocamdată. Poate niciodată. Dumnezeule, auzi și la mine…

— Doar n-avem altceva de făcut, nu-i așa? Povestește-mi!

— E complicat. El e complicat. Și nici nu știu dacă mă dorește și el. De fapt, partea aia e destul de limpede.

— Lasă-mă să ghicesc! Are pe cineva, la care nu poate să renunțe.

Kaja oftă.

— Probabil. Sincer, nu știu. Aslak, îți mulțumesc pentru tot ajutorul, dar chiar trebuie să…

— …să te bagi acum la somn, completă polițistul, ridicându-se în picioare. Sper să se strice de tot treaba cu prietenul tău, să vrei să fugi de inima ta frântă și de oraș și să ajungi să iei în considerare această șansă.

Îi întinse o coală A4 cu antetul secției de poliție din Hol.

Kaja citi ce scria acolo și râse.

— Un post la țară?

— Roy Stille se pensionează la toamnă și polițiștii buni sunt greu de găsit, răspunse Aslak. E reclama noastră pentru post. Am început să o afișăm săptămâna trecută. Biroul nostru se află în centrul orașului Geilo. Un weekend liber la fiecare două săptămâni și dentist gratis.

În vreme ce Kaja se pregătea de culcare, auzi niște huruituri îndepărtate. Tunetele și zăpada rareori mergeau mână în mână.

Îl sună pe Harry și dădu peste căsuța vocală. Îi lăsă o mică poveste cu fantome despre ghidul local Odd Utmo cu dinții putrezi și aparat dentar și despre fiul său, care pesemne era și mai urât, din moment ce bântuia municipalitatea de optsprezece ani. Apoi râse. Își dădu seama că e beată. Îi spuse noapte bună.

Visă avalanșe.

Era unsprezece dimineața. Harry și Joe plecaseră din Goma la ora șapte, trecuseră granița cu Rwanda fără probleme și acum Hole stătea într-un birou de la primul etaj al clădirii aeroportului Kigali. Doi polițiști în uniformă îi aruncară o privire scrutătoare. Nu într-un mod neprietenos, ci doar ca să verifice că e într-adevăr cine pretinde: un polițist norvegian. Harry își puse legitimația înapoi în buzunarul sacoului și pipăi hârtia netedă a plicului de culoarea cafelei, pe care îl avea acolo. Problema era că erau doi. Cum mituiești doi apărători ai legii în același timp? Le ceri să împartă conținutul plicului și îi rogi frumos să nu se toarne unul pe altul?

Unul dintre polițiști, același care îi cercetase pașaportul lui Harry cu două zile în urmă, își scoase bereta de pe cap.

— Așadar, vrei o copie a formularului de aterizare al cui? Poți repeta data și numele?

— Adele Vetlesen. Știm că a sosit pe acest aeroport pe 25 noiembrie. Și am să plătesc o taxă de cercetare.

Cei doi polițiști schimbară o privire, iar unul dintre ei părăsi camera la îndemnul celuilalt. Cel care rămase merse până la fereastră și cercetă pista și micuțul DH8 care aterizase și care peste cincizeci și cinci de minute avea să-l transporte pe Harry în prima fază a călătoriei sale înapoi spre casă.

— Taxă de cercetare, repetă încet polițistul. Presupun că știi că e ilegal să încerci să mituiești un apărător al legii, domnule Hole. Dar probabil te-ai gândit: Căcat, doar aici e Africa!

Pe Harry îl izbi faptul că pielea bărbatului era atât de neagră, încât semăna cu lacul pentru vopsea.

Simți cum i se lipește cămașa de spate. Aceeași cămașă. Pesemne că vindeau cămăși pe aeroportul din Nairobi. Dacă ajungea până acolo.

— Corect, răspunse Harry.

Polițistul râse și se întoarse către el.

— Un tip dur, ai? Ești un tip dur, Hole? Am văzut că ești polițist de când ai ajuns aici.

— Oh?

— M-ai cercetat cu aceeași atenție cu care te-am cercetat și eu.

Harry ridică din umeri.

Se deschise ușa. Celălalt polițist era însoțit de o femeie îmbrăcată ca o secretară, cu tocuri care țăcăneau și ochelari pe vârful nasului.

— Îmi pare rău, rosti ea într-o engleză fără cusur, măsurându-l cu atenție pe Harry. Am verificat data. N-a existat nicio Adele Vetlesen în acel zbor.

— Mhm. Se poate să fie o greșeală?

— Puțin probabil. Formularele de aterizare sunt completate după dată. Avionul la care te referi este un DH8 cu 37 de locuri ce venea de la Entebbe. N-a durat mult să verific.

— Mhm. Atunci, dacă așa stau lucrurile, te pot ruga să mai verifici ceva pentru mine?

— Sigur că mă poți ruga. Despre ce e vorba?

— Ai putea verifica dacă a mai sosit vreo femeie străină cu acel zbor?

— Și de ce ar trebui să caut asta?

— Pentru că Adele Vetlesen și-a rezervat un loc în acel zbor. Așa că ori a folosit un pașaport fals aici…

— Mă îndoiesc foarte mult, interveni polițistul de la pașapoarte. Verificăm toate fotografiile din pașapoarte cu foarte mare atenție înainte să fie scanate

de o mașinărie care compară seria pașaportului cu registrul internațional ICAO.

— …ori altcineva a călătorit folosind numele lui Adele Vetlesen și apoi l-a folosit pe al ei, pe cel real, ca să treacă pe aici. Ceea ce e mai mult decât posibil, întrucât seria pașaportului nu e verificată înainte ca pasagerii să se îmbarce în avion.

— Adevărat, replică oficialul de la pașapoarte, scoțându-și bereta. Personalul firmelor de transport aerian nu face decât să se asigure că numele și fotografia se potrivesc cât de cât. Din acest motiv poți obține un pașaport fals pentru cincizeci de dolari, oriunde în lume. Abia când cobori din avion la destinația finală și trebuie să treci prin procedurile de verificare ți se compară seria pașaportului și se pot descoperi pașapoartele false. Însă rămâne totuși întrebarea: de ce te-am ajuta, domnule Hole? Ești într-o misiune oficială și deții și actele care să susțină acest lucru?

— Misiunea mea oficială a fost în Congo, minți Harry. Dar n-am găsit nimic acolo. Adele Vetlesen e dată dispărută și ne temem că e posibil să fi fost ucisă de un criminal în serie care a mai ucis deja cel puțin alte trei femei, printre care și un parlamentar din guvern. Numele ei e Marit Olsen — puteți verifica acest lucru pe internet. Sunt conștient că procedura normală ar fi ca eu să mă întorc acasă și să trec iar prin canalele oficiale, iar rezultatul ar fi că vom mai pierde alte câteva zile, oferindu-i astfel criminalului un mare avantaj. Și timp ca să ucidă din nou.

Harry observă că vorbele sale aveau un oarecare impact asupra lor. Femeia și polițistul se consultară scurt, apoi femeia se grăbi să iasă.

Așteptară în tăcere.

Harry se uită la ceas. Încă nu trecuse pe la check-in pentru următorul zbor.

După alte șase minute, auziră un țăcănit de tocuri din ce în ce mai aproape.

— Eva Rosenberg, Juliana Verni, Veronica Raul Gueno și Claire Hobbes.

Scuipă practic numele, își îndreptă ochelarii și lăsă patru formulare de aterizare pe masă, în fața lui Harry, înainte ca ușa să se trântească în urma ei.

— Nu vin prea multe europence pe-aici, adăugă ea.

Harry își plimbă privirea peste formulare. Toate își däduseră hoteluri din Kigali ca adresă de ședere, însă nu și hotelul Gorilla. Se uită la adresele lor de acasă. Eva Rosenberg dăduse o adresă din Stockholm.

— Mulțumesc! zise Harry, notându-și numele, adresele și seriile pașapoartelor pe dosul unui bon de taxi pe care îl găsise în buzunarul sacoului.

— Îmi pare rău că nu vă putem ajuta mai mult! zise femeia, împingându-și ochelarii la loc pe nas.

— Ba m-ați ajutat, o contrazise Harry. M-ați ajutat foarte mult. Sincer!

— Iar acum, domnule polițist, rosti agentul mai înalt și mai slab cu un surâs care îi ilumină cu totul chipul negru ca noaptea.

— Da? zise Harry, anticipând deja ce urmează și pregătindu-se să scoată la iveală plicul de culoarea cafelei.

— Acum e timpul să faci check-in-ul pentru zborul spre Nairobi.

— Mhm, făcu Harry, uitându-se la ceasul de la mână. Mă tem că va trebui să-l prind pe următorul.

— Pe următorul?

— Trebuie să mă întorc la hotelul Gorilla.

Kaja aștepta în așa-zisul „vagon de lux“ al Căilor Ferate Norvegiene, care — în afară de ziare gratuite, două cești de cafea gratis și o priză pentru laptop — presupunea să stai înghesuit ca sardina într-o conservă, în loc să

stai în vagoanele de clasa a doua aproape goale. Așa că, atunci când îi sună telefonul și văzu că e Harry, într-acolo se și repezi.

— Unde ești? o întrebă Harry.

— În tren. Trec de Kongsberg exact în clipa asta. Și tu?

— La hotelul Gorilla din Kigali. M-am uitat la formularul de cazare la hotel al lui Adele Vetlesen. Acum nu mai am cum să plec cu alt avion decât cel de diseară, dar o să ajung acasă mâine-dimineață. Îl poți pe suna pe prietenul ăla al tău, pe cap de dovleac, de la secția de poliție din Drammen, și să-l întrebi dacă putem împrumuta felicitarea scrisă de Adele? Îl poți întreba dacă vrea el să vină cu ea la gară. Trenul oprește în Drammen, da?

— Îți forțezi norocul. Oricum, o să încerc. Ce vrei să faci cu ea?

— Să compar scrisul. Există un expert grafolog pe nume Jean Hue, care a lucrat pentru Kripos înainte să se pensioneze. Cheamă-l mâine-dimineață la ora șapte la birou.

— Atât de devreme? Crezi că el…

— Ai dreptate. O să scanez formularul de cazare al lui Adele și o să ți-l trimit prin e-mail, așa încât să mergi cu amândouă acasă la Jean diseară.

— Diseară?

— Se va bucura să te vadă. Dacă ai alte planuri, consideră-le anulate.

— Super! Apropo, îmi cer scuze pentru telefonul târziu de azi-noapte.

— Stai fără grijă! Captivantă poveste!

— Eram un pic amețită.

— Mi-am dat seama.

Harry închise.

— Mulțumesc pentru ajutor!

Recepționera îi răspunse zâmbind.

Plicul de culoarea cafelei își găsise în sfârșit un nou proprietar.

Kjersti Rødsmoen intră în salonul comun și se apropie de femeia care se uita pe geam la ploaia ce cădea peste casele din bușteni din Sandviken. În fața acesteia se afla felia de tort rămasă neatinsă, cu o mică lumânare înfiptă în ea.

— Telefonul ăsta a fost găsit în camera ta, Katrine, rosti ea cu blândețe. Infirmiera de pe salon mi l-a adus mie. Știi că e interzis, nu-i așa?

Katrine încuviință.

— În fine, continuă Rødsmoen, dându-i-l, acum sună.

Katrine Bratt luă telefonul mobil care vibra și apăsă butonul, răspunzând.

— Eu sunt, rosti glasul de la celălalt capăt. Am aici numele a patru femei. Aș vrea să aflu care dintre ele nu a avut loc rezervat la zborul RA101 către Kigali pe 25 noiembrie. Și să primesc confirmarea că această persoană nu se afla în sistemul de înregistrare a oaspeților la un hotel rwandez în aceeași seară.

— Sunt bine, mulțumesc, mătușică!

Tăcere preț de o clipă.

— Înțeleg. Sună când poți.

Katrine îi dădu înapoi telefonul lui Rødsmoen.

— Mătușica mea îmi urează o revenire cât mai grabnică.

Kjersti Rødsmoen clătină din cap.

— Regulile spun că folosirea telefonului este interzisă. Așa că nu există niciun motiv pentru care să nu ai telefon, atât timp cât nu-l folosești. Doar să ai grijă să nu ți-l vadă infirmiera de pe salon, bine?

Katrine dădu aprobator din cap, iar Rødsmoen plecă.

Katrine mai rămase o vreme să se uite pe geam, apoi se ridică și porni spre salonul de hobby-uri. Glasul infirmierei de pe salon ajunse la ea pe când se pregătea să-i treacă pragul.

— Ce o să faci acolo, Katrine?

Aceasta îi răspunse fără să se întoarcă:

— Joc Solitaire.

33. Leipzig

Gunnar Hagen luă liftul până la subsol.

Mai jos. Tot mai jos. Călcat în picioare. Anihilat.

Ieși din lift și porni prin pasaj.

Însă Bellman se ținuse de promisiune, nu trăncănise aiurea. Și-i aruncase un pai de care să se țină, un post de conducere în noul și măritul Kripos. Raportul lui Harry fusese scurt și la obiect. Niciun rezultat. Orice tâmpit și-ar fi dat seama că era momentul să înoate către geamandură.

Hagen deschise ușa din capătul pasajului fără să bată.

Kaja Solness îi zâmbi dulce, în vreme ce Harry Hole — care stătea în fața calculatorului cu un telefon la ureche — nici măcar nu se întoarse, ci doar fredonă un „stai-jos-șefu'-vrei-niște-cafea-de-tot-căcatul?“, de parcă sosia șefului brigăzii își anunțase deja a doua venire.

Hagen rămase în prag.

— Am primit un mesaj cum că nu ai putut-o găsi pe Adele Vetlesen. A venit vremea să strângeți calabalâcul. Era vremea cu o eternitate în urmă, și e nevoie de voi la alte cazuri. Cel puțin de tine, Kaja Solness.

— Danke schön, Günther! zise Harry la telefon, apoi îl lăsă jos și se răsuci cu scaun cu tot.

— Danke schön? repetă Hagen.

— Poliția din Leipzig, răspunse Harry. Apropo, Katrine Bratt îți trimite salutări, șefu'. Îți amintești de ea.

Hagen își privi suspicios inspectorul.

— Credeam că Bratt e internată într-o clinică de boli mintale.

— Fără nicio îndoială, zise Harry, ridicându-se și îndreptându-se spre cafetieră. Însă femeia e un adevărat geniu al căutărilor pe net. Apropo de căutări, șefu'…

— Căutări?

— Ai putea avea grijă să primim fonduri nelimitate pentru organizarea unei echipe de căutare?

Lui Hagen aproape că-i ieșiră ochii cu totul din orbite. După care izbucni în râs.

— La dracu', ești de-a dreptul incredibil, Harry, să știi! Doar ce-am irosit jumătate din bugetul de călătorii pe un fiasco în Congo și acum vrei o operațiune de căutare a poliției? Ancheta asta ia sfârșit chiar acum! Ai înțeles?

— Am înțeles…, zise Harry, turnând cafea în două cești și oferindu-i una lui Hagen, …destule până acum. Și în curând o să înțelegi și tu, șefu'. Ia un scaun și ascultă.

Hagen se uită de la Harry la Kaja. Apoi își privi cafeaua sceptic. După care se așeză.

— Ai cinci minute.

— E destul de simplu, începu Harry. Potrivit listei de pasageri Brussels Airlines, Adele Vetlesen a călătorit la Kigali pe 25 noiembrie. Însă, potrivit celor care controlează pașapoartele, nimeni cu acel nume nu a intrat în țară. Ce s-a întâmplat a fost că o femeie cu un pașaport fals făcut pe numele lui Adele a călătorit de la Oslo. Pașaportul fals ar fi funcționat fără reproș până ce ar fi ajuns la destinația finală, în Kigali, deoarece acolo e locul în care se verifică pe calculator și se compară seria pașaportului, nu-i așa? Așa că această misterioasă femeie pesemne că și-a folosit pașaportul propriu, care

era adevărat. Agenții care controlează pașapoartele nu îți cer să le arăți numele de pe bilet, așa că nu poate fi descoperită o nepotrivire între pașaport și bilet. Cât timp nu se uită nimeni, desigur.

— Dar tu te-ai uitat?

— Dap.

— N-ar fi putut fi vorba de o scăpare a agenților de acolo? Care au uitat să înregistreze sosirea lui Adele?

— Ba da. Dar mai există și felicitarea…

Harry dădu din cap spre Kaja, care ridică felicitarea. Hagen văzu o poză ce semăna cu un vulcan fumegând.

— Aceasta a fost trimisă din Kigali în aceeași zi în care se presupunea că ar fi ajuns, rosti Harry. Însă, în primul rând, aceasta e o poză cu Nyiragongo, un vulcan situat în Congo, nu în Rwanda. În al doilea rând, îl avem pe Jean Hue, care a comparat scrisul de mână de pe această felicitare cu formularul de cazare pe care așa-zisa Adele Vetlesen l-a completat la hotelul Gorilla.

— Iar el a stabilit fără nicio umbră de îndoială ceea ce până și eu pot vedea, interveni Kaja. Că nu e aceeași persoană.

— Bine, bine, făcu Hagen. Dar ce-aveți de gând să faceți cu toate astea?

— Cineva a depus un efort considerabil ca să facă să pară că Adele Vetlesen a plecat în Africa, răspunse Harry. Bănuiala mea e că Adele se afla în Norvegia și că a fost silită să scrie felicitarea. După care felicitarea a fost dusă în Africa de către o a doua persoană, ca să pară că Adele a călătorit acolo și a scris acasă despre tipul la care tot visase și că nu se va mai întoarce înapoi până în martie.

— Vreo idee cine ar putea fi această impostoare?

— Da.

— Da?

— Funcționarii de la imigrație de la aeroportul din Kigali au găsit un formular de aterizare emis pe numele Juliana Verni. Însă prietena noastră cea țicnită din Bergen spune că numele acesteia nu s-a aflat pe nicio listă cu pasageri către Rwanda sau la vreun hotel cu sisteme electronice moderne de înregistrare a oaspeților, în data care ne interesează pe noi. Însă se află totuși pe lista cu pasageri rwandeză, de la Kigali, trei zile mai târziu.

— Aș vrea să aflu cum ai făcut rost de această informație?

— Nu, șefu'. Însă ai vrea să afli cine este și unde se află Juliana Verni.

— Și?

Harry se uită la ceasul de la mână.

— Potrivit informațiilor de pe biletul de aterizare, trăiește în Leipzig, Germania. Șefu', ai fost vreodată la Leipzig?

— Nu.

— Nici eu. Dar știu că e faimos pentru că acolo s-au născut Goethe, Bach, plus un rege al valsului. Cum se numea oare?

— Ce-are asta de-a face cu…?

— Păi, vezi tu, Leipzig mai e faimos și pentru că acolo se află principalele arhive ale Stasi, securitatea. Orașul s-a aflat în RDG. Știai că de-a lungul celor patruzeci de ani cât a existat RDG, germana vorbită în jumătatea de est a țării a evoluat în așa fel încât o ureche sensibilă poate simți diferențele dintre germanii din est și cei din vest?

— Harry…

— Scuze, șefu'! Ideea e că la finalul lunii noiembrie, o femeie cu accent est-german s-a aflat în Goma din Congo, care e la trei ore de condus cu mașina de Kigali. Și sunt sigur că, în timp ce se afla acolo, a cumpărat arma crimei cu care au fost ucise Borgny Stem-Myhre și Charlotte Lolles.

— Ni s-a trimis o copie a formularului pe care îl păstrează poliția când sunt emise pașapoartele, interveni Kaja, întinzându-i o coală lui Hagen.

— Se potrivește cu descrierea cumpărătoarei făcută de Van Boorst, rosti Harry. Juliana Verni avea bucle mari, de un roșcat ca rugina.

— Cărămiziu, îl corectă Kaja.

— Poftim? făcu Hagen.

Kaja arătă spre hârtie.

— Femeia a primit unul dintre acele pașapoarte mai vechi, în care apare și culoarea părului. Pe care îl numesc „cărămiziu“. Conștiinciozitate germană, după cum știi.

— Le-am mai cerut polițiștilor din Leipzig să îi confiște pașaportul și să-i verifice ștampila din Kigali de la data respectivă.

Gunnar Hagen privea în hol hârtia scoasă la imprimantă. Părea că încearcă să absoarbă ce îi spuseseră Harry și Kaja. În cele din urmă, săltă ușor capul și își arcui sprâncenele stufoase.

— Vreți să spuneți… vreți să-mi spuneți că s-ar putea să fi găsit persoana care…

POB Hagen înghiți în sec, căznindu-se să găsească un mod indirect de-a o spune, îngrozit că acest miracol ar putea dispărea dacă l-ar pronunța cu voce tare. Însă până la urmă făcu totuși o încercare:

— …e criminalul nostru în serie?

— Eu nu spun mai mult decât am zis deja, zise Harry. Momentan. Colegul meu din Leipzig verifică datele personale și cazierul femeii, așa că în curând vom afla mai multe despre Fräulein Verni.

— Dar astea sunt niște vești fantastice, făcu Hagen, privind iute de la Harry la Kaja, care dădu din cap în semn de încurajare.

— Nu…, începu Harry, luând o gură din ceașca de cafea, …și pentru familia lui Adele Vetlesen.

Zâmbetul lui Hagen păli ușor.

— Adevărat. Crezi că există vreo speranță ca…?

Harry clătină din cap.

— E moartă, șefu’.

— Dar…

În clipa aceea sună telefonul.

Harry răspunse imediat.

— Ja, Günther! Apoi repetă cu un surâs încordat: Ja, Dirty Harry. Genau.

Gunnar Hagen și Kaja îl priviră pe Harry în timp ce acesta asculta în tăcere. Harry încheie discuția cu un Danke și strânse tare receptorul, apoi își drese glasul.

— E moartă.

— Da, ai zis deja asta, spuse Hagen.

— Nu, Juliana Verni e moartă. A fost descoperită în râul Elster pe 2 decembrie.

Hagen înjură în barbă.

— Cauza morții? întrebă Kaja.

Harry se uita în depărtare.

— Înec.

— Posibil să fi fost un accident.

Harry clătină din cap.

— Nu s-a înecat în apă.

În tăcerea care urmă, ascultară cu toții huruitul centralei termice din camera de-alături.

— Răni în gură? întrebă Kaja.

Harry dădu aprobator din cap.

— Douăzeci și patru, mai precis. A fost trimisă în Africa pentru a aduce instrumentul care avea să o omoare.

34. Medie

— Așadar, Juliana Verni a fost găsită moartă în Leipzig, la trei zile după ce se întorsese cu avionul de la Kigali, zise Kaja. Călătorise folosind numele Adele Vetlesen, se cazase la hotelul Gorilla cu același nume și trimisese o felicitare scrisă de adevărata Adele Vetlesen, probabil la dictare.

— Cam asta ar fi, spuse Harry, care tocmai punea de un nou rând de cafele.

— Și crezi că Verni trebuie să fi făcut toate astea în colaborare cu cineva, zise Hagen. Și că această a doua persoană a omorât-o pentru a-și ascunde urmele.

— Da, răspunse Harry.

— A mai rămas doar să găsim o legătură între ea și această a doua persoană. Lucru care n-ar trebui să fie chiar atât de greu. Pesemne că fuseseră foarte apropiați dacă au comis împreună o asemenea crimă.

— Păi, în cazul ăsta, cred că ne va fi destul de dificil.

— De ce?

— Pentru că, răspunse Harry, trântind la loc capacul cafetierei și apăsând butonul, Juliana Verni avea cazier. Droguri. Prostituție. Vagabondaj. Pe scurt, era genul care ar fi fost ușor de tocmit pentru o asemenea treabă, pentru suma potrivită. Și tot ce-am aflat până acum sugerează că această persoană din umbră nu ne-a lăsat nicio urmă, că a luat în considerare aproape toate aspectele. Katrine a descoperit că Verni a călătorit de la Leipzig la Oslo. De acolo a continuat spre Kigali, folosind numele lui Adele. Cu toate astea, Katrine nu a descoperit nici măcar o discuție telefonică între mobilul lui Verni și Norvegia. Persoana asta a fost deosebit de scrupuloasă.

Hagen clătină din cap, dezolat.

— Atât de aproape…

Harry se așeză pe birou.

— Mai avem de rezolvat o dilemă. Oaspeții care au rămas peste noapte la cabana Håvass.

— Ce-i cu ei?

— Nu putem exclude posibilitatea ca pagina ruptă din registrul cu oaspeți să fie o listă cu viitoare victime. Care trebuie avertizate.

— Cum? Habar n-avem cine a fost acolo.

— Cu ajutorul presei. Chiar dacă asta înseamnă să-i transmitem criminalului că i-am luat urma.

Hagen clătină încetișor din cap.

— O listă cu viitoare victime. Și abia acum ai ajuns la această concluzie?

— Știu, șefu', făcu Harry, privindu-l pe Hagen în ochi. Dacă aș fi mers la presă imediat ce am dat peste pista cu cabana Håvass, poate că i-am fi salvat viața lui Elias Skog.

În încăpere se așternu tăcerea.

— Noi nu putem merge la presă, se împotrivi Hagen.

— De ce nu?

— Dacă cineva răspunde la apelul lansat de presă, poate că am putea afla cine s-a mai aflat în cabană și ce s-a întâmplat de fapt acolo, interveni Kaja.

— Nu putem merge la presă, insistă Hagen, ridicându-se în picioare. Am anchetat un caz de dispariție de persoană și am descoperit legături cu un caz

de crimă, ceea ce e de competența Kripos. Va trebui să le transmitem lor informația și să-i lăsăm să se ocupe mai departe. Îl sun pe Bellman.

— Stai un pic! zise Harry. El ar trebui să-și asume meritele pentru ce-am făcut noi?

— Nu sunt chiar sigur că va exista vreun merit de împărțit, nu-i așa? întrebă Hagen, pornind spre ușă. Iar acum puteți începe să strângeți.

— Nu ne cam pripim? întrebă Kaja.

Ceilalți doi se uitau la ea.

— Adică, încă mai avem o persoană dispărută. N-ar trebui să încercăm să o găsim înainte să închidem cazul?

— Și cum propuneți să faceți acest lucru? întrebă Hagen.

— Cum a zis și Harry mai devreme. Printr-o operațiune de căutare.

— Nici măcar nu știți de unde să începeți afurisita de căutare.

— Știe Harry.

Se uitară amândoi la omul care doar înhățase carafa de la cafetieră cu o mână, în timp ce cu cealaltă ținea ceașca sub jetul maroniu noroios.

— Chiar așa? rosti Hagen într-un sfârșit.

— Da, știu, replică Harry.

— Unde?

— Începi să pășești pe gheață subțire, zise Harry.

— Taci și scuipă tot! îi ceru Hagen, fără să bage de seamă contradicția în termeni.

Pentru că se gândea: iată-mă iar aici, luând-o de la capăt. Ce-avea oare polițistul ăsta înalt și blond, de reușea mereu să-i tragă și pe ceilalți după el atunci când se pregătea să se năpustească cu capul înainte?

Olav Hole se uită în sus la Harry și la femeia de lângă el.

Ea făcuse o reverență când se prezentase, iar Harry observase că tatăl său apreciase acest lucru; mereu se plângea că femeile nu mai făceau reverențe.

— Deci tu ești colega lui Harry, zise Olav. Se poartă frumos?

— Ne pregătim să punem la punct o operațiune, interveni Harry. Am trecut pe aici să văd ce mai faci.

Tatăl său zâmbi vag, ridică din umeri și-i făcu semn lui Harry să vină mai aproape. Harry se aplecă spre el și ascultă. Apoi tresări.

— O să fii bine, zise Harry cu o voce dintr-odată răgușită și se ridică. Mă întorc diseară, bine?

Pe hol, Harry îl opri pe Altman și-i făcu semn Kajei să o ia înainte.

— Ascultă, mă întrebăm dacă mi-ai putea face o mare favoare, zise el, după ce Kaja dispăru din vedere. Tatăl meu tocmai mi-a zis că îl doare rău. Față de tine n-ar recunoaște niciodată acest lucru, pentru că se teme că îi vei da și mai multe calmante și, ei bine, are o teamă patologică să nu devină dependent de… medicamente. Vezi tu, avem un adevărat obicei în familie.

— Văz, sâsâi infirmierul, și trecu o secundă de nedumerire înainte ca Harry să înțeleagă că Altman repetase „vezi“. Problema e că tocmai acum am primit alt salon.

— Ți-o cer ca pe o favoare personală.

Altman își miji un ochi în spatele ochelarilor, uitându-se gânditor la un punct aflat între el și Harry.

— O să văd ce pot face.

— Mulțumesc!

Kaja conducea în vreme ce Harry vorbea la telefon cu șeful operațiunilor de la brigada de pompieri Briskeby.

— Tatăl tău pare un om cumsecade, zise Kaja după ce Harry închise.

Harry cugetă un pic la spusele ei.

— Mama l-a făcut un om bun, răspunse el. Când trăia ea, el era un om bun. Ea a scos tot ce era mai bun în el.

— Seamănă cu ceva prin care ai trecut și tu, spuse ea.

— Poftim?

— Cineva te-a făcut bun.

Harry se uită pe geam. Încuviință.

— Rakel?

— Rakel și Oleg, răspunse Harry.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— E în ordine.

— Doar că atunci când am venit la Divizia Crime, toată lumea vorbea despre cazul Omului de zăpadă. Despre cum acesta a încercat să îi omoare. Și despre tine. Dar asta fusese deja înainte să înceapă cazul, nu-i așa?

— Într-un fel, zise Harry.

— Ai mai avut vreun contact cu ei?

Harry clătină din cap.

— A trebuit să încercăm să lăsăm totul în urmă. Să îl ajutăm pe Oleg să uite. Când sunt atât de mici, încă pot să o facă.

— Nu mereu, zise Kaja cu un zâmbet sardonic.

Harry îi aruncă o privire.

— Și pe tine cine te-a făcut bună?

— Even, răspunse ea fără nicio ezitare.

— Nu vreo pasiune romantică?

Ea clătină din cap.

— Niciuna importantă. Doar câteva mai mici. Și una medie.

— Ți s-a pus pata pe cineva?

Ea chicoti.

— Să mi se pună pata pe cineva?

Harry zâmbi.

— Vocabularul meu din zona asta a rămas oarecum de modă veche.

Ea șovăi.

— Cred că îmi place un pic de cineva.

— Iar perspectivele sunt?

— Slabe.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Harry, coborând geamul și aprinzându-și o țigară. E însurat și spune că-și va lăsa nevasta și copiii pentru tine, dar nu o

face niciodată?

Ea începu să râdă.

— Lasă-mă să ghicesc. Ești genul care crede că se pricepe al naibii de bine să citească mintea celorlalți doar pentru că-și amintește momentele când a avut dreptate?

— Ți-a spus că trebuie să-i mai acorzi un pic de timp?

— Te înșeli din nou, răspunse ea. Nu spune niciodată nimic.

Harry încuviință. Se pregătea să continue cu întrebările când îl lovi: chiar nu voia să afle.

35. Scufundarea

Ceața plutea peste suprafața neagră și lucioasă a lacului Lyseren. Pe maluri, copacii stăteau cu umerii plecați, ca niște martori serioși și tăcuți. Liniștea era întreruptă de ordine strigate, transmisii prin stații și plescăituri în apă, când scafandrii se trânteau pe spate din bărcile gonflabile de cauciuc. Începuseră de pe malul cel mai apropiat de funărie. Șefii echipelor de căutare și recuperare își trimiseseră scafandrii într-o formație de evantai, iar acum stăteau pe pământ uscat, străbătând pătratele care alcătuiau porțiunile pe care le acoperiseră deja și semnalând cu o smucire a frânghiei de salvare când doreau ca scafandrii să se oprească sau să se întoarcă. Scafandrii profesioniști, ca Jarle Andreassen, mai aveau și fire prinse de frânghiile de salvare care mergeau până la măștile ce le acopereau în întregime fața, ca să rămână permanent în contact verbal.

Trecuseră doar șase luni de când Jarle terminase cursul de salvare, iar pulsul încă îi rămânea crescut în timpul acestor scufundări. Iar un puls crescut însemna un consum mai mare de oxigen. Oamenii cu mai multă experiență de la brigada de pompieri Briskeby îl numeau „Pluta“, dat fiind că era nevoit să iasă atât de des la suprafață, pentru a schimba tuburile de oxigen.

Jarle știa că la suprafață încă mai era ziuă, însă jos era la fel de întuneric ca noaptea. Încercă să înoate la distanța regulamentară de un metru și jumătate de fundul lacului, dar tot răscolea noroiul, care reflecta lumina lanternei și aproape îl orbea. Chiar dacă știa că ceilalți scafandri se aflau la doar câțiva metri de o parte și de alta, tot se simțea singur. Singur și înghețat până în măduva oaselor. Probabil îl mai așteptau alte câteva ore de scufundări pe ziua de azi. Știa că îi rămăsese mai puțin oxigen decât celorlalți și se blestemă în gând. Din partea sa era în regulă să fie primul scafandru din brigadă care să iasă ca să-ți schimbe tubul de oxigen, dar se temea că avea să fie nevoit să iasă la suprafață chiar și înaintea scafandrilor de la clubul de voluntari. Se concentră din nou la ce avea în față și încetă să mai respire.

Nu ca o acțiune conștientă pentru a reduce consumul. Ci din cauză că în mijlocul razei proiectate de lanternă, în mijlocul pădurii de alge ce creșteau pe fundul mâlos din apropierea malului, vedea o siluetă care plutea liber. O siluetă care nu aparținea acestor locuri, care ar fi fost incapabilă să trăiască aici. O siluetă complet străină. Ceea ce o făcea deopotrivă fascinantă și înfiorătoare. Sau poate că de vină era doar lumina de la lanterna sa, ce strălucea în ochii aceia întunecați și îi făcea să pară vii.

— Totul OK, Jarle?

Era șeful de echipă. Una dintre sarcinile acestuia era să asculte respirațiile scafandrilor săi. Nu ca să fie sigur că respirau, ci ca să detecteze semne de anxietate. Sau de liniște excesivă. La douăzeci de metri, creierul începe să stocheze atât de mult azot, încât poate apărea așa-numita beție a adâncurilor, narcoza azotului, care înseamnă că poți începe să uiți lucruri, cele mai simple manevre pot deveni tot mai dificil de executat. Poate, la adâncimi mai mari, să producă amețeală, îngustare a vederii și chiar comportament complet ilogic. Jarle nu știa dacă erau simple povești de adormit copii, însă auzise de scafandri care își smulseseră zâmbind măștile la cincizeci de metri adâncime. Până acum, singura narcoză pe care o experimentase fusese plăcuta liniște indusă de vinul roșu, pe care îl savura alături de partenera sa, în serile târzii de sâmbătă.

— Totul în regulă, replică Jarle Andreassen și începu iar să respire.

Inspiră amestecul de oxigen și azot și auzi un huruit trecându-i pe la urechi când eliberă o jerbă de bule ce încercau disperate să ajungă la suprafață.

Era un cerb roșcat masiv. Atârna cu picioarele în sus, enormele lui coarne prinzându-se, se pare, în stâncile de pe fund. Pesemne că se hrănea pe mal și căzuse. Sau poate că ceva sau cineva îl urmărise până în apă. Ce altceva ar fi putut căuta aici? De bună seamă că se încurcase în stufăriș și în tulpinile lungi ale nuferilor și încercase să se elibereze, iar rezultatul fusese că se prinsese și mai tare în tentaculele acelea verzi și tari. Iar apoi trebuie că se scufundase și se luptase cu ele până se înecase. Ducându-se la fund și zăcând acolo până când bacteriile și procesele chimice din corp aveau să-l umple cu gaze și să-l ridice la suprafață, însă coarnele i se prinseseră de rețeaua de plante verzi care creșteau în adâncuri. În câteva zile, gazul avea

să se scurgă din cadavru și acesta avea să se scufunde la loc. Exact ca trupul unui om înecat. Același lucru trebuie să se fi întâmplat și cu persoana pe care o căutau acum, poate de aceea încă nu-i găsiseră cadavrul: nu mai avea să plutească niciodată înapoi spre suprafață. Dacă așa stăteau lucrurile, pesemne că zăcea pe undeva, acoperită de un strat de noroi. Noroi care inevitabil era răscolit și învârtejit pe măsură ce se apropiau, ceea ce însemna că până și zonele mici ca aceasta și-ar putea păstra o eternitate secretele.

Jarle Andreassen își scoase cuțitul lung de scafandru, înotă până la cerb și tăie lujerii care i se încurcaseră între coarne. Avea o vagă senzație că șefului său n-o să-i placă asta, însă nu putea suporta gândul ca acest animal superb să rămână blocat sub apă. Cadavrul se ridică jumătate de metru, însă alți lujeri îl țineau blocat. Jarle avu grijă ca frânghia de supraviețuire să nu i se încurce între plante și mai tăie de câteva ori cu cuțitul. După care simți o smucitură de frânghie. Suficient de puternică pentru a-l enerva. Suficient cât să-și piardă concentrarea o clipă. Cuțitul îi alunecă din mână. Își aținti lanterna în jos și zări scânteierea lamei înainte să-i dispară din vedere, în noroi. Înotă cu grijă după el. Își înfipse mâna în noroiul care plutea spre el precum cenușa. Pipăi pe fund. Simți pietre, ramuri, ceva alunecos, putred și verde. Și ceva tare. Un lanț. Probabil de la o barcă. Și mai mult lanț. Și altceva. Solid. Conturul a ceva. O gaură, o deschizătură. Auzi fâsâitul brusc al bulelor înainte ca propriul creier să formuleze ideea. Că îi era teamă.

— Totul OK, Jarle? Jarle?

Nu, nu era totul OK. Pentru că până și-n mănușile groase, până și cu un creier ce părea incapabil să mai absoarbă suficient aer, nu mai avea nicio îndoială asupra locului în care îi ajunsese mâna. În gura deschisă a unui cadavru uman.

Partea a patra

36. Elicopter

Mikael Bellman ajunse la lac cu un elicopter. Elicele rotorului împrăștiau ceața și o transformau în fuioare de vată de zahăr, în timp ce bărbatul se năpustea, aplecat de mijloc, după ce sărise de pe locul copilotului, pe câmpul din fața funăriei. Kolkka și Beavis îl urmau aproape alergând. Din direcția opusă veneau patru bărbați purtând o brancardă. Bellman îi opri și ridică pătura. Cei care purtau brancarda își feriră privirile când Bellman se aplecă și cercetă curios cadavrul despuiat, alb și umflat.

— Mulțumesc! le zise apoi și îi lăsă să-și continue drumul către elicopter.

Bellman se opri în vârful coastei și privi în jos la oamenii care stăteau între clădire și apă. Printre scafandrii care se dezechipau de costume și cei în haine uscate le distingea pe Beate Lønn și Kaja Solness. Mai încolo era și Harry Hole, care discuta cu un bărbat despre care Bellman bănuia că e Skai, polițistul local.

POB le făcu semn lui Kolkka și lui Beavis că trebuie să aștepte, și coborî panta cu pași ușori și repezi, ai fi zis că plutește.

— Salut, Skai! zise Bellman, măturându-și crenguțele de pe pardesiul lung. Mikael Bellman, Kripos, am vorbit la telefon.

— Corect, făcu Skai. În seara în care oamenii lui au găsit niște funie aici.

Făcu semn cu degetul mare înapoi spre Harry.

— Iar acum se pare că e din nou aici, continuă Bellman. Întrebarea e, desigur, ce caută el la locul faptei.

— Păi, zise Harry, dregându-și glasul, mai întâi, cu greu poate fi considerat un loc al faptei. În al doilea rând, eu caut o persoană dispărută. Și chiar pare

că am găsit ce căutam. Cum merge cu crima triplă? Ai găsit ceva? Ai primit informația despre cabana Håvass, nu?

Polițistul local aruncă o ultimă privire spre Bellman și se grăbi să dispară.

Bellman cerceta lacul cu privirea, plimbându-și un arătător peste buza de jos ca și cum și-ar fi uns-o cu niște unguent.

— Bine, Hole, ești conștient, nu-i așa, că tocmai ai avut grijă ca atât tu, cât și ofițerul tău superior, Gunnar Hagen, să vă pierdeți nu doar slujbele, ci și să fiți acuzați de neglijență în serviciu?

— Mhm, pentru că ne facem treaba care ni s-a încredințat?

— Cred că Ministerul de Justiție va cere o explicație destul de detaliată cu privire la motivul pentru care ați inițiat o căutare a unei persoane dispărute chiar în fața funăriei care a furnizat funia utilizată pentru a o ucide pe Marit Olsen. V-am dat, celor de la Divizia Crime, o șansă. N-o să mai primiți încă una. Jocul s-a terminat, Hole.

— Atunci va trebui să oferim și noi o explicație detaliată Ministerului de Justiție, Bellman. Normal, va include informații despre modul în care am descoperit de unde provine funia, cum am dat de urma lui Elias Skog și a cabanei Håvass, cum am aflat că există o a patra victimă pe nume Adele Vetlesen și cum am descoperit-o azi aici. O treabă pe care Kripos, cu toate resursele sale, n-a fost în stare să o ducă la bun sfârșit în mai bine de două luni. Nu, Bellman?

Bellman nu-i răspunse.

— Te temi că asta ar putea afecta decizia Ministerului de Justiție cu privire la cine e mai potrivit să ancheteze cazurile de crimă din această țară, nu-i așa?

— Nu-ți forța mâna, Hole. O să te zdrobesc uite așa!

Bellman pocni din degete.

— Bine, făcu Harry. Niciunul dintre noi nu are o mână câștigătoare, așa că ce-ar fi să-ți pasez ție motanul?

— Ce dracu' vrei să zici?

— Primești tot. Tot ce avem. Noi nu ne asumăm meritul pentru nimic.

Bellman îi aruncă o privire piezișă lui Harry.

— Și de ce ne-ai ajuta?

— Simplu, răspunse Harry, scoțând ultima țigară din pachet. Sunt plătit ca să ajut la prinderea criminalului. Ăsta e jobul meu.

Bellman schiță o grimasă și capul și umerii i se mișcară ca și cum ar fi râs, însă de fapt nu ieși niciun sunet.

— Haide, Hole, ce vrei de fapt?

Harry își aprinse țigara.

— Nu vreau ca Gunnar Hagen, Kaja Solness sau Bjørn Holm să o încaseze din cauza asta. Iar perspectivele tale în cadrul poliției n-o să fie afectate.

Bellman își strânse buza groasă de jos între arătător și degetul mare.

— O să văd ce pot face.

— Și vreau să fiu implicat. Vreau acces la tot materialul pe care îl ai și toate resursele pentru anchetă.

— Ajunge! făcu Bellman, ridicând o mână. Ești greu de urechi, Hole? Ți-am zis să stai departe de acest caz.

— Putem prinde acest criminal, Bellman. Acum asta ar trebui să fie mai important decât cine conduce la final, nu?

— Să nu cumva…! răcni Bellman, dar se abținu când văzu vreo două capete răsucindu-se în direcția lor. Se mai apropie cu un pas de Harry și-și

coborî vocea: Hole, mie să nu-mi vorbești ca unui idiot!

Vântul suflă fumul de la țigara lui Harry în fața lui Bellman, însă acesta nici nu clipi. Harry ridică din umeri.

— Știi ceva, Bellman? Nu cred că are de-a face cu puterea sau cu politica. Ești doar un puști care vrea să fie eroul care salvează situația. Și cu asta, basta. Îți e teamă că o să-ți stric povestea. Însă există o cale simplă. Ce-ar fi să ne descheiem la prohaburi și să vedem cine pișă mai departe de barca gonflabilă a scafandrilor?

Când Bellman râse, de această dată fu un râs sincer, la volumul potrivit și toate cele.

— Ar trebui să citești semnele de avertizare, Harry.

Mâna dreaptă îi țâșni cu o asemenea viteză, încât Harry nici nu avu timp să reacționeze, lovindu-i țigara strânsă între buze și aruncându-i-o cât colo. Atinse apa sfârâind.

— Fumatul ucide. O zi bună!

Harry auzi cum decolează elicopterul în vreme ce-și urmărea ultima țigară plutind. Hârtia udă, cenușie, capătul stins și negru.

* * *

Se lăsa noaptea când vasul echipei de scafandri îi lăsă pe Harry, Kaja și Beate pe mal, lângă parcare. Urmă o mișcare bruscă printre copaci și imediat se văzură și blițurile aparatelor foto. Harry ridică din instinct brațul, apoi auzi glasul lui Roger Gjendem din întuneric:

— Harry Hole, umblă vorba că ați găsit cadavrul unei tinere. Cum se numește și cât de sigur ești că are legătură cu celelalte crime?

— Nu comentez, răspunse Harry, înaintând cu greu, pe jumătate orbit. Momentan este vorba de un caz de persoană dispărută, singurul lucru pe care îl pot spune este că o femeie a fost descoperită și că poate fi persoana dispărută. În ceea ce privește cazurile de crimă la care presupun că te referi, discută cu cei de la Kripos!

— Numele femeii?

— Va trebui ca mai întâi să fie identificată și să îi fie anunțate rudele.

— Dar nu excluzi…

— Ca de obicei, nu exclud nimic, Gjendem. Va urma o conferință de presă.

Harry se urcă în mașină; Kaja deja pornise motorul și Beate Lønn stătea pe bancheta din spate. Porniră hurducându-se spre șoseaua principală, urmați de blițurile aparatelor foto.

— Acum, începu Beate Lønn, aplecându-se în față printre scaune, tot n-am primit nicio explicație cu privire la cum v-a adus aici căutarea lui Adele Vetlesen.

— Deducție logică, pur și simplu, răspunse Harry.

— E de la sine înțeles, oftă Beate.

— De fapt, mă simt jenat că nu mi-a picat fisa mai devreme, adăugă Harry. M-am tot învârtit în jurul cozii, întrebându-mă de ce criminalul a făcut atâta drum până la o funărie abandonată, doar pentru o bucată de funie. Mai ales din moment ce acelei funii — diferită de cea pe care o putea cumpăra dintr-un magazin — i se putea urmări proveniența. Firește, răspunsul era evident. Cu toate astea, abia când am rămas privind apa unui lac adânc din Africa mi-am dat seama. El n-a venit aici pentru funie. A folosit funia pentru ceva aici — pentru că se întâmpla să zacă prin jur — și după aceea a luat-o acasă unde, mai târziu, a folosit-o ca să o omoare pe Marit Olsen. Motivul pentru care a venit aici era că deja avea un cadavru de care trebuia să scape. Adele Vetlesen. Tipul de-aici, Skai, a rostit-o clar și răspicat prima dată când am venit aici. Aici e partea mai adâncă a lacului. Criminalul i-a umplut femeii

pantalonii cu pietre, i-a legat niște funie în jurul taliei și al picioarelor și apoi a aruncat-o peste bord.

— De unde știi că era deja moartă când a ajuns aici? Poate că a înecat-o.

— Avea o tăietură mare la gât. Pun pariu că autopsia va arăta că nu avea deloc apă în plămâni.

— Și că are ketanom în fluxul sangvin, la fel ca în cazul lui Charlotte și al lui Borgny, completă Beate.

— Mi s-a spus că acest ketanom e un anestezic care acționează foarte rapid, zise Harry. Ciudat că până acum n-am mai auzit vreodată de el.

— Nu-i chiar așa ciudat, zise Beate. E o versiune mai veche și mai ieftină a ketalarului, care e folosit la anestezierea pacienților, având avantajul că aceștia pot respira singuri. Ketanomul a fost interzis în UE și în Norvegia în anii ’90, din cauza efectelor sale adverse, așa că îl mai întâlnești doar în țările subdezvoltate. O vreme, Kripos l-a considerat o pistă importantă, însă nu a dus nicăieri.

Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce o lăsau pe Beate la Krimteknisk în Bryn, Harry îi ceru Kajei să aștepte și apoi coborî din mașină.

— Voiam să te mai întreb ceva, spuse Harry.

— Ah, da? făcu Beate, tremurând și frecându-și mâinile una de alta.

— Ce căutai la un potențial loc al crimei? De ce nu era Bjørn acolo?

— Pentru că Bellman i-a atribuit lui Bjørn sarcini speciale.

— Și ce-ar presupune asta? Să curețe latrinele?

— Nu. Coordonarea Krimteknisk și planificare strategică.

— Poftim? se miră Harry, ridicând din sprâncene. Asta e o promovare a naibii!

Beate ridică din umeri.

— Bjørn e bun. Și cam era momentul. Altceva?

— Nu.

— Pa!

— Pa! Oh, apropo, mai stai o secundă! Te-am rugat să-i spui lui Bellman unde am găsit funia. Când i-ai transmis mesajul?

— Îmi amintesc că m-ai sunat noaptea, așa că am așteptat până a doua zi de dimineață. De ce mă întrebi?

— Nu contează, răspunse Harry. Nu contează.

Când se urcă înapoi în mașină, Kaja își strecură iute telefonul în buzunar.

— Pe site-ul Aftenposten au apărut deja știri despre cadavru, îl anunță ea.

— Ah, da?

— Ei spun că au o poză mare cu tine, cu nume și prenume, și te numesc „șeful de anchetă“. Și firește că leagă acest caz de celelalte crime.

— Aha, deci asta fac! Ți-e foame?

— Destul de tare.

— Ai vreun plan? Dacă nu, îți fac cinste.

— Super! Unde?

— Restaurantul Ekeberg.

— Ooh! Exclusivist! Vreun motiv pentru care l-ai ales?

— Ei, mi-a venit în minte o întâmplare mai veche povestită de un amic.

— Zi-mi și mie!

— Nu-i nimic de zis, ci doar o chestie din adoles…

— Adolescență! Hai, zi!

Harry chicoti. Și în vreme ce se apropiau de centrul orașului și începu să ningă pe vârful Ekeberg, Harry îi povesti despre Killer Queen, atracția restaurantului Ekeberg, odinioară una dintre cele mai agreabile clădiri în stil funcționalist din Oslo. Care astăzi — după renovare — și-a recăpătat strălucirea.

— Însă în anii ’80 era atât de dărăpănată, încât oamenii renunțaseră de tot la ea. Se transformase într-un restaurant pentru bețivi care dansau, în care mergeai la mese și invitai pe cineva, având grijă să nu dărâmi paharele. Iar apoi începeați să vă târșâiți pașii pe ring, proptindu-vă unul de altul.

— Înțeleg.

— Eu, Øystein și Tresko obișnuiam să mergem la buncărele nemțești din vârful plajei Nordstrand, să bem bere și să așteptăm să ne treacă pubertatea. După ce-am împlinit șaptesprezece ani, am început să ne aventurăm la restaurant, mințind în privința vârstei ca să intrăm. Nici nu era nevoie să minți foarte rău — localul avea nevoie de toți banii pe care îi putea obține. Trupa era de toată jena, dar măcar cântau Nights in White Satin. Și mai aveau și o dizeuză care cânta aproape în fiecare seară. Noi o numeam Killer Queen. O adevărată fregată de război, asta era.

— O fregată de război? râse Kaja. Îți picase cu tronc?

— Dap, răspunse Harry. Se năpustea asupra ta ca un galion scăpat de sub control, era rea, sexy și înfricoșătoare ca naiba. Echipată ca la bâlci. Curbe pe ea ca la un montagnes russes.

Kaja râse și mai tare.

— Bâlciul local, nici mai mult, nici mai puțin?

— Într-un fel, răspunse Harry. Însă cred că ea mergea la restaurantul Ekeberg în primul rând pentru a fi văzută și adorată. Și pentru băuturile gratis de la regii apuși ai ringului, firește. Nimeni nu a văzut-o vreodată pe Killer Queen plecând acasă cu vreunul. Poate că asta ne fascina pe noi. O femeie care trebuia să se coboare de pe piedestal pentru admiratorii ei, dar care își păstra stilul.

— Și apoi?

— Øystein și Tresko au zis că o să-mi facă cinste cu un whisky dacă îndrăznesc să o invit la dans.

Trecură peste liniile de tramvai și începură să urce panta abruptă către restaurant.

— Și? întrebă Kaja.

— Am îndrăznit.

— Și apoi?

— Am dansat. Până ce ea a zis că s-a săturat să fie călcată pe picioare și că mai bine am ieși la o plimbare. Ea a plecat prima. Era august, căldură mare și, după cum vezi, o singură pădure în jur. Frunziș des și o mulțime de cărări către ascunzișuri. Eram beat, dar încă atât de entuziasmat, încât am știut că ea avea să-mi poată auzi tremurul din voce, dacă ziceam ceva. Așa că mi-am ținut pliscul închis. Și a fost bine, căci a vorbit ea și pentru mine. Și a făcut și restul, desigur. După aceea, m-a întrebat dacă vreau să merg la ea.

Kaja scoase un nechezat ironic.

— Oooh! Și acolo ce s-a mai întâmplat?

— Putem vorbi despre asta în timp ce mâncăm. Am ajuns.

Se opriră în parcare, ieșiră din mașină și urcară treptele ce duceau la restaurant. Șeful de sală le ură bun venit la intrarea în sala principală și le ceru numele. Harry îi răspunse că nu își rezervaseră o masă.

Șeful de sală abia se abținu să nu își dea ochii peste cap.

— Ocupat pentru următoarele două luni, pufni Harry când plecau, după ce își cumpărase țigări de la bar. Cred că îmi plăcea mai mult locul ăsta când picura apa în restaurant și șobolanii chițăiau la spatele tău în toalete. Măcar atunci eram primiți.

— Hai să fumăm o țigară, sugeră Kaja.

Se îndreptară spre micul zid de cărămidă dincolo de care pădurea cobora către Oslo. Norii dinspre vest erau tiviți cu portocaliu și roșu, iar cozile din trafic de pe autostradă străluceau ca niște licurici pe fundalul orașului întunecat. Care părea să aștepte acolo, veghind, cugetă Harry. Un animal de pradă camuflat. Scoase două țigări din pachet, le aprinse și-i dădu una Kajei.

— Restul poveștii, ceru Kaja, trăgând un fum.

— Unde am rămas?

— Killer Queen te-a luat acasă.

— Nu, m-a întrebat dacă vreau să merg. Iar eu am refuzat politicos.

— Refuzat? Minți! De ce?

— Øystein și Tresko m-au întrebat și ei când m-am întors. Le-am spus că nu puteam să plec când mă așteptau doi amici și whisky gratis.

Kaja începu să râdă și suflă fumul pe deasupra zidului.

— Firește că era o minciună, continuă Harry. Loialitatea n-avea nimic de-a face cu asta. Prietenia nu înseamnă nimic pentru un om, dacă are o ofertă suficient de tentantă. Nimic. Adevărul era că n-am îndrăznit. Killer Queen era pur și simplu dintr-o ligă mult prea înfricoșătoare pentru mine.

Rămaseră în tăcere o vreme. Ascultând zumzetul orașului și urmărind cum fumul se ridica în rotocoale.

— Te gândești, constată Kaja.

— Mhm. Mă gândesc la Bellman. La cât de informat e. Nu știa doar că mă întorc în Norvegia, ci și cu care zbor mă întorceam.

— Poate că are contacte la sediul principal al Poliției.

— Mhm. Iar astăzi, la lacul Lyseren, Skai a zis că Bellman îl sunase în legătură cu funia chiar în seara în care noi fuseserăm la funărie.

— Chiar?

— Însă Beate spune că ea nu i-a spus lui Bellman despre funie decât a doua zi de dimineață. Harry urmări pâlpâirea tutunului în zborul său peste coastă și apoi adăugă: Iar Bjørn a fost promovat ca să coordoneze tehnicienii criminaliști și planificarea strategică.

Kaja se uită la el, surprinsă.

— Nu e posibil, Harry.

El nu răspunse.

— Bjørn Holm! Oare chiar l-ar fi informat pe Bellman cu privire la tot ce făceam noi? Voi doi ați lucrat atâta timp împreună, sunteți… prieteni!

Harry ridică din umeri.

— Cum ziceam, cred…

Își aruncă țigara pe jos și o zdrobi cu o răsucire a călcâiului.

— …că prietenia nu înseamnă nimic pentru un om, dacă are o ofertă suficient de tentantă. Ai curaj să mă însoțești la meniul zilei de la Schrøder’s?

Acum visez tot timpul. Era vară și o iubeam. Eram atât de tânăr și credeam că dacă îți dorești suficient de mult ceva, până la urmă îl obții.

Adele, aveai zâmbetul ei, părul și sufletul ei lipsit de credință. Iar acum Aftenposten zice că te-au găsit. Sper că ești la fel de putredă pe dinafară pe cât erai și pe dinăuntru.

Mai spun și că l-au pus pe inspectorul Harry Hole să se ocupe de caz. El era cel care l-a prins pe Omul de zăpadă. Poate că mai e o speranță, poate că până la urmă poliția poate salva vieți?

Am printat o poză cu Adele de pe website-ul Verdens Gang și am prins-o cu un bold de perete, alături de pagina ruptă din registrul de oaspeți al cabanei Håvass. Cu mine, acum mai sunt doar trei nume pe ea.

37. Profil

Meniul zilei la Schrøder's consta în cartofi fierți cu varză, cu ochiuri și rondele de ceapă.

— Drăguț! aprecie Kaja.

— Cred că azi bucătarul e treaz, adăugă Harry, apoi îi zise: Uite!

Kaja se întoarse și se uită la televizorul pe care i-l arăta Harry.

— Ei, bună! rosti ea.

Chipul lui Mikael Bellman umplea ecranul, iar Harry îi făcu semn Ritei că voiau volumul mai tare. Harry urmărea mișcările gurii lui Bellman. Trăsăturile plăcute, cvasi-feminine. Licărul din ochii căprui-închis de sub sprâncenele perfect pensate. Peticele albe, precum zloata, de pe pielea lui, nu îl desfigurau, ba din contră, îl făceau și mai interesant de privit, precum un animal exotic. Dacă numărul lui n-ar fi fost scos din cartea de telefoane, cum era cazul cu majoritatea inspectorilor, telefonul său ar fi ajuns plin de mesaje de dorință și dragoste. Apoi veni și sunetul:

— …la cabana Håvass în noaptea de 7 noiembrie. Așa că facem un apel către cei care ați fost acolo să veniți cât mai repede la poliție.

După care prezentatorul din studio reveni pe ecran și urmă un alt subiect.

Harry își împinse farfuria deoparte și ceru cafea.

— Să-ți auzim părerea despre acest criminal acum, că am găsit-o pe Adele. Conturează-mi un profil.

— De ce? întrebă Kaja, sorbind din propriul pahar. De mâine încolo o să lucrăm la alte cazuri.

— Doar de distracție.

— Alcătuirea unui profil la tine figurează ca distracție?

Harry sugea o scobitoare.

— Știu că există un răspuns potrivit pentru asta, dar nu-mi vine acum în minte.

— Ești bolnav.

— Deci cine e?

— Încă e un el, în primul rând. Și tot un criminal în serie. Nu cred că Adele a fost neapărat prima.

— De ce nu?

— Pentru că acționează atât de ireproșabil încât pesemne că a rămas cu capul foarte limpede. Când ucizi prima dată nu ai capul atât de limpede. În plus, a ascuns-o atât de bine, încât în mod sigur nu trebuia să o găsim. Asta sugerează că el s-ar putea afla în spatele mai multor dispariții de persoane.

— Bun. Mai departe!

— Ăăă…

— Haide! Doar ce-ai spus că s-a descurcat foarte bine cu ascunderea lui Adele Vetlesen. Prima victimă ucisă despre care am aflat noi. Cum au prins contur celelalte crime?

— Devine mai îndrăzneț, mai sigur pe sine. Încetează să le mai ascundă. Charlotte e găsită în spatele unei mașini în pădure, iar Borgny, în subsolul unei clădiri de birouri din centrul orașului.

— Și Marit Olsen?

Kaja căzu un pic pe gânduri la asta.

— E prea trasă de păr. Își pierde controlul, nu se mai poate stăpâni.

— Sau…, zise Harry, …a trecut la nivelul următor. Vrea să le arate tuturor cât de isteț e, așa că începe să-și afișeze victimele. Uciderea lui Marit Olsen la bazinul Frogner e un asurzitor strigăt după atenție, însă există câteva indicii ale pierderii controlului în execuție. Funia pe care a folosit-o e, în cel mai rău caz, o mare neglijență, dar altminteri n-a lăsat nicio urmă. Nu ești de acord?

Ea cugetă puțin și clătină din cap.

— Și-l mai avem și pe Elias Skog, continuă Harry. Vezi ceva diferit acolo?

— Își tortureează victima și o omoară lent, răspunse Kaja. Sadicul din el iese la suprafață.

— Mărul lui Leopold este și el un instrument de tortură, replică Harry. Dar sunt de acord că aceasta e prima crimă la care am văzut sadism. În același timp, e o alegere conștientă; se dezvăluie singur, nu-i lasă pe alții să o facă. Acum el regizează spectacolul, el e la conducere.

Carafa cu cafea și ceștile rămâneau abandonate în fața lor.

— Dar…, zise Kaja.

— Da?

— Nu te sâcâie un pic faptul că un criminal sadic părăsește un loc al crimei înainte să poată fi martor la suferințele și, mai apoi, moartea victimei? Potrivit proprietăresei, ea a auzit bubuiturile din baie după ce musafirul plecase. Acesta fugise… ciudat, nu?

— Bună observație! Deci ce avem? Un sadic prefăcut. Și de ce se preface?

— Pentru că știe că vom încerca să-i alcătuim profilul, exact ca acum, rosti Kaja cuprinsă de nerăbdare. Și că apoi vom începe să căutăm unde nu trebuie.

— Mhm, poate. Un criminal sofisticat, dacă așa stau lucrurile.

— Tu ce crezi, o, mărite înțelept?

Harry turnă cafea.

— Dacă avem într-adevăr de-a face cu un criminal în serie, cred că aceste crime sunt destul de răspândite ca arie geografică.

Kaja se aplecă peste masă și dinții ei ascuțiți scânteiară când șopti:

— Crezi că s-ar putea să nu fie un criminal în serie?

— Păi, lipsește o semnătură. De obicei, există aspecte speciale ale crimei care să indice un criminal în serie, apar de fiecare dată. Aici nu avem niciun indiciu că ucigașul și-a abuzat sexual victimele în timpul crimelor. Și nu există nicio asemănare a metodelor folosite, în afară de Borgny și de Charlotte, care au fost amândouă ucise cu mărul lui Leopold. Locurile faptelor sunt și ele destul de diferite, la fel sunt și victimele. De ambele sexe, de vârste diferite, cu trecut diferit, cu fizic diferit.

— Însă nu au fost alese la întâmplare; și-au petrecut noaptea în aceeași cabană.

— Exact. Și de aceea nu sunt absolut convins că ne aflăm pe urmele unui criminal în serie clasic. Sau, mai degrabă, nu unul cu motivul clasic de-a ucide. Pentru criminalii în serie, uciderea în sine reprezintă un motiv suficient. Dacă, de exemplu, victimele sunt prostituate. Nu contează cu adevărat dacă sunt păcătoase, ci doar că sunt o pradă ușoară. Cunosc un singur criminal în serie care avea un criteriu după care își alegea fiecare victimă.

— Omul de zăpadă.

— Nu cred că un criminal în serie își alege victimele de pe o pagină la întâmplare dintr-un registru de oaspeți al unei cabane. Dacă în Håvass s-a întâmplat ceva care i-a oferit un motiv criminalului, atunci nu discutăm

despre crime în serie clasice. În plus, gestul de-a se dezvălui singur a fost prea rapid pentru criminalul în serie obișnuit.

— Ce vrei să spui?

— A trimis o femeie în Rwanda și-n Congo ca să acopere o crimă și, în același timp, ca să cumpere arma crimei pentru următoarele. După aceea, a omorât-o. Cu alte cuvinte, a mers până în pânzele albe ca să ascundă o crimă, și totuși pentru următoarea, câteva săptămâni mai târziu, n-a făcut absolut nimic. Și la fel și pentru următoarea crimă, e ca un matador care ne flutură în față ce curaj are doar scuturându-și pânza. E o personalitate care se schimbă pe repede înainte. Nu are deloc sens.

— Crezi că ar putea fi mai mulți criminali, fiecare cu metoda sa?

Harry clătină din cap.

— Există o asemănare. Criminalul nu lasă niciun indiciu. Dacă sunt rari criminalii în serie, unul care omoară fără să lase niciun indiciu e ca o balenă albă. În cazul ăsta există unul singur.

— Bun, atunci despre ce discutăm? zise Kaja, azvârlindu-și brațele în aer. Despre un criminal cu tulburare de personalitate multiplă?

— Despre o balenă albă înaripată, răspunse Harry. Nu, nu știu. Și oricum nu contează. Nu facem asta decât de dragul distracției. Acum cazul le aparține celor de la Kripos. Își bău cafeaua și conchise: O să iau un taxi până la spital.

— Te pot duce eu cu mașina.

— Mulțumesc, dar nu! Du-te acasă și pregătește-te pentru cazuri noi și interesante!

Kaja lăsă să-i scape un oftat greu.

— Treaba cu Bjørn…

— Nu trebuie pomenită față de absolut nimeni, completă Harry. Somn ușor!

Altman tocmai ieșea din salonul tatălui lui Harry de la Rikshospital când acesta ajunse acolo.

— Doarme, îl anunță infirmierul. I-am administrat zece miligrame de morfină. Poți rămâne acolo, nicio problemă, dar e puțin probabil să se mai miște câteva ore.

— Îți mulțumesc! zise Harry.

— E în regulă. Și eu am avut-o pe mama, care… ei bine, a trebuit să îndure mai multă durere decât ar fi trebuit.

— Mhm. Fumezi, Altman?

După expresia vinovată a lui Altman, Harry înțelese că acesta fuma, așa că îl invită să i se alăture afară. Cei doi începură să fumeze în timp ce Altman, al cărui prenume era Sigurd, îi spunea că motivul pentru care se specializase în anestezie fusese tocmai mama sa.

— Așa că atunci când i-ai făcut tatălui meu o injecție…

— Să spunem că a fost o favoare ca de la un fiu la altul, zâmbi Altman. Dar mai întâi am obținut aprobarea doctorului, firește. Mi-ar plăcea să-mi păstrez jobul.

— Inteligent! făcu Harry. Mi-aș dori să fi fost și eu la fel.

Își terminară de fumat țigările, iar Altman tocmai se pregătea să plece, când Harry îl întrebă:

— Din moment ce ești tehnician anestezist, mi-ai putea spune cum ar putea face rost cineva de ketanom?

— Oh, Doamne! exclamă Altman. Probabil că n-ar trebui să răspund la această întrebare.

— E în regulă, spuse Harry cu un zâmbet ironic. E pentru un caz de crimă la care lucrez.

— Aha! Ei bine, dacă nu cumva lucrezi cu anestezice, ketanomul este foarte greu de obținut în Norvegia. Acționează ca un glonț, literalmente — pacientul e lăsat lat. Însă efectele adverse — ulcerele — sunt nasoale. Pe lângă asta, riscul de stop cardiac din cauza unei supradoze este foarte mare. A fost folosit pentru sinucidere. Dar acum nu mai este. Ketanomul a fost interzis în UE și în Norvegia cu ceva ani în urmă.

— Asta știu, însă de unde ai putea face rost de ketanom?

— Păi, din fostele state sovietice. Sau din Africa.

— Din Congo, de exemplu?

— Absolut. Producătorul le vinde la prețuri de dumping, de când cu interzicerea în Europa, așa că ajunge în țările sărace. Mereu se întâmplă așa.

Harry se așeză lângă patul tatălui său, urmărind cum îi urca și cobora pieptul slăbănog acoperit de pijama. După o oră, plecă.

Se hotărî să amâne să dea un telefon până ce descuie ușa, puse Don’t Get Around Much More — unul dintre preferatele tatălui său de la Duke Ellington — și scoase gogoloiul maro. Văzu că Gunnar Hagen îi lăsase un mesaj, însă n-avea nicio intenție să îl asculte, știa aproape sigur despre ce e vorba. Pesemne că Bellman îl zgândărise din nou: nu mai aveau voie să se atingă de cazul de crimă, indiferent cât de captivante le erau scuzele. Iar Harry trebuia să se prezinte pentru sarcini de serviciu obișnuite, dacă voia să mai rămână angajat în poliție. Ei bine, poate că ultima parte nu mai era valabilă. Sosise vremea să-și continue călătoriile. Iar aceste călătorii trebuiau să înceapă aici, acum, în această seară. Își scoase bricheta cu o mână și cu cealaltă deschise cele două mesaje pe care le primise. Primul era de la Øystein. Acesta îi propunea „o ieșire de noapte pentru domni“ într-un viitor nu prea îndepărtat, cu o invitație acasă la Tresko, care probabil o

ducea cel mai bine dintre ei trei. Al doilea era un număr pe care Harry nu-l recunoștea, așa că deschise mesajul.

Văd pe site-ul Aftenposten că tu ești la conducerea cazului. Pot fi de ajutor. Elias Skog a vorbit înainte de-a fi lipit de cadă. C.

Harry scăpă bricheta, care se lovi tare de masa de sticlă, și își simți inima luând-o la goană. În timpul anchetării unor cazuri de crimă existau întotdeauna o groază de oameni care sunau pentru a oferi ponturi, sfaturi și ipoteze. Oameni care erau gata să jure că văzuseră, auziseră sau primiseră vești despre tot soiul de lucruri, n-ar avea poliția puțin timp ca să-i asculte? De multe ori erau aceleași voci obișnuite, însă mai erau și țicniți noi, cărora nu le mai tăcea gura. Harry era destul de sigur că cel de față nu era unul dintre ei. Presa scrisese o grămadă despre caz; cititorii aflaseră deja o mulțime de informații. Însă publicului nu i se spusese totuși că Elias Skog fusese lipit de fundul căzii. Și nici nu i se dăduse numărul de mobil secret al lui Harry.

38. Cicatrice permanentă

Harry îl dădu mai încet pe Duke Ellington și rămase cu telefonul în mână. Persoana asta știa despre superglue. Oare era cazul să verifice numele și adresa apelantului, poate chiar să pună să fie arestat, pentru că exista șansa să îl sperie? Pe de altă parte, indiferent cine era, aștepta un răspuns.

Harry apăsă butonul de reapelare.

Sună de două ori, apoi auzi un glas adânc.

— Da?

— Harry Hole la telefon.

— Mă bucur să vorbesc iar cu tine, Hole!

— Mhm. Am mai vorbit?

— Nu-ți mai amintești? Apartamentul lui Elias Skog. Superglue.

Harry își simți artera carotidă zvâcnindu-i în gât, îngustând mult spațiul din jurul beregatei.

— Am fost acolo. Cu cine vorbesc și ce căutai acolo?

La capătul celălalt se așternu pentru o clipă tăcerea și Harry trase imediat concluzia că celălalt închisese. Însă glasul reveni, tărăgănat:

— Ah, scuze, posibil să îmi fi semnat mesajul doar cu C. Așa e?

— Da, așa e.

— Așa procedez de obicei. Sunt inspectorul Colbjørnsen. Din Stavanger. Tu mi-ai dat numărul tău, îți amintești?

Harry se blestemă singur, dându-și seama că își ținuse răsuflarea și expiră cu un șuierat prelung.

— Mai ești acolo?

— Îhm, făcu Harry, înhățând lingurița de pe măsuță și râcâind o fărâmiță de opiu. Ziceai că ai ceva pentru mine.

— Da, am. Dar cu o condiție.

— …

— Rămâne între noi.

— Din ce cauză?

— Pentru că nu vreau ca scârba aia de Bellman să vină aici, crezându-se trimisul lui Dumnezeu pe pământ în materie de anchete criminalistice. El și blestemații ăia de la Kripos încearcă să capete monopol asupra întregii țări. Din partea mea, să se ducă toți dracului! Problema e cu șefii mei. Nu mi se mai permite să mă ating de cazul Skog.

— Și de aceea ai venit la mine?

— Eu sunt doar un flăcău simplu din provincie, Hole. Dar când am văzut în Aftenposten că ți s-a luat cazul, am înțeles ce se petrece. Tu ești ca mine, nu vrei să te întinzi pe jos și să mori, nu-i așa?

— Păi…, făcu Harry, uitându-se la opiul din fața sa.

— Așa că, dacă te poți folosi de asta ca să le dai cu tifla dobitocilor și să distrugi cu totul planurile urzite de Bellman pentru crearea unui imperiu al răului, primește-o cu toată binecuvântarea mea. O să aștept până poimâine să îi trimit raportul meu lui Bellman. Asta îți oferă o zi.

— Ce ai?

— Am stat de vorbă cu cercul de cunoștințe ale lui Skog, care era mic, el era un ciudat exaltat, care călătorea prin lume de unul singur. Două persoane cu totul. Proprietăreasa. Și o fată de care am dat mulțumită numerelor de telefon la care sunase în zilele premergătoare morții. Fata se numește Stine Ølberg și spunea că vorbit cu Elias în noaptea în care a fost omorât. Au mers împreună cu autobuzul care pleca din oraș, iar el i-a spus că fusese în cabana Håvass în același timp cu fetele ucise pomenite în ziare. Lui i se părea ciudat că nu descoperise nimeni că fuseseră împreună în aceeași cabană și se tot întreba dacă să meargă sau nu la poliție. Însă se cam codea, nu prea voia să fie implicat și el. Înțeleg prea bine asta. Skog mai avusese probleme cu poliția. Fusese deja reținut de două ori pentru că urmărise niște fete. Nu făcuse nimic ilegal, dacă e să fim drepți cu el. Era, cum spuneam, un tip mai înflăcărat de fel. Stine a zis că inițial îi fusese frică de el, însă în seara aia a fost complet diferit: el era cel speriat.

— Interesant!

— Stine a pretins că nu știa cine erau cele trei tinere ucise și atunci Elias i-a zis că are de gând să-i spună despre o altă persoană care se aflase acolo, cineva pe care el era sigur că ea îl cunoștea. Și aici vine partea cu adevărat interesantă. Tipul e destul de cunoscut. Mă rog, e o celebritate de categorie B.

— Ah, da?

— Potrivit lui Elias Skog, acolo se aflase și Tony Leike.

— Tony Leike. Ar trebui să știu cine e?

— Trăiește cu fiica lui Anders Galtung, fiica magnatului transporturilor.

Vreo două titluri din ziare fulgerară scurt prin fața ochilor lui Harry.

— Tony Leike este un așa-zis investitor, ceea ce înseamnă că a devenit bogat și nu înțelege nimeni cum, dar sigur nu muncind din greu. Pe lângă asta, mai e și un băiat destul de frumușel. Și totuși, departe de Mr. Nice Guy. Și aici intervine schepsisul. Tipul are foaie.

— Foaie? întrebă Harry, mimând neînțelegerea pentru a da de înțeles ce crede despre americanismul folosit de Colbjørnsen.

— Cazier. Tony Leike are o condamnare pentru atac violent.

— Mhm. Ai verificat acuzația?

— Cu ani în urmă, Tony Leike l-a bătut și l-a desfigurat pe un Ole S. Hansen, pe data de 7 august, între orele 11:20 și 11:45. S-a întâmplat în fața unui club de dans, unde Tony locuia împreună cu bunicul său. Tony avea optsprezece ani, Ole șaptesprezece, normal că totul s-a petrecut din cauza unei fuste.

— Mhm. Puști geloși care se iau la bătaie după un pahar de tărie nu e chiar ceva nemaiîntâlnit. Ai spus atac violent?

— Da, de fapt a fost mai mult de-atât. După ce Leike l-a doborât pe celălalt băiat, s-a suit peste el și i-a ciopârțit amărâtului fața cu un cuțit. A rămas cu cicatrice permanente, deși în raport se spunea că ar fi putut ieși mult mai rău, dacă lumea n-ar fi sărit să-l tragă pe Leike de pe el.

— Nimic altceva în afară de acea acuzație?

— Tony Leike era cunoscut pentru temperamentul său și era implicat permanent în scandaluri. La proces, un martor a spus că Leike încercase să-l sugrume la școală cu o curea, pentru că spusese ceva nu chiar flatant despre tatăl lui Tony.

— S-ar părea că cineva ar trebui să aibă o discuție mai lungă cu Leike. Știi unde locuiește?

— Pe domeniul tău. Holmenveien… așteaptă… 172.

— Bun. West End. Hm! Mersi, Colbjørnsen.

— Pentru puțin! Ăăă, mai era ceva. Un bărbat a coborât din autobuz după Elias. S-a oprit la același semafor ca și Elias, iar Stine spune că l-a văzut pe bărbat urmărindu-l. Însă nu a putut oferi nicio descriere, pentru că fața îi era acoperită de o șapcă. Ar putea avea importanță sau nu.

— Corect.

— Așadar, contez pe tine, Hole.

— Contezi să ce?

— Să faci ceea ce trebuie.

— Mhm.

— Noapte bună!

Harry continuă să-l asculte pe Duke. După care înhăță telefonul și căută numărul Kajei. Se pregăti să apese butonul de apelare, dar ezită. O făcea iarăși. Târa oamenii după el. Harry aruncă telefonul într-o parte. Avea două alegeri. Cea înțeleaptă, adică să îl sune pe Bellman. Și cea prostească, să o facă de unul singur.

Harry oftă. Pe cine păcălea? Nu avea nicio alegere. Așa că își puse bricheta în buzunar, înveli mingiuța în folie de aluminiu, o băgă înapoi în dulapul cu băuturi, se dezbrăcă, își puse alarma la șase și se băgă în pat. Nicio alegere. Un prizonier al propriilor tipare de comportament, când, în realitate, fiecare acțiune era compulsivă. În această privință, nu era nici mai bun, nici mai rău decât cei pe care îi urmărea.

Și cu acest gând adormi cu un zâmbet pe buze.

Noaptea este atât de binecuvântat de liniștită încât îți alină privirea, îți limpezește mintea. Noul și vechiul polițist. Hole. Va trebui să-i spun. Să îi arăt tot, destul cât să înțeleagă. După care poate opri totul. Să nu mai fac ceea ce fac. Scuip și tot scuip, dar sângele îmi umple gura, iar și iar.

39. Căutare relațională

Harry ajunse la sediul principal al Poliției la șapte fără un sfert dimineața. În afară de paznicul de la recepție, nu mai era nimeni în atriumul încăpător din fața ușilor grele de la intrare.

Îl salută din cap pe paznic, își trecu legitimația prin cititorul de lângă turnichet și luă liftul până la subsol. De acolo străbătu iute pasajul subteran și descuie ușa. Își aprinse prima țigară a zilei și sună la numărul de mobil cât îi pornea calculatorul. Katrine Bratt părea adormită.

— Vreau să-ți pui la treabă căutările acelea relaționale ale tale, începu Harry. Între un Tony Leike și fiecare dintre victimele omorâte. Inclusiv cu Juliana Verni din Leipzig.

— Camera de hobby-uri e liberă până la opt și jumătate, zise ea. Mă apuc imediat. Altceva?

Harry ezită.

— L-ai putea verifica pe un Jussi Kolkka pentru mine? Polițist.

— Ce-i cu el?

— Asta-i problema, răspunse Harry. Că nu știu ce-i cu el.

* * *

Harry lăsă jos telefonul și începu să lucreze la calculator.

Tony Leike avea într-adevăr o condamnare. Și, potrivit arhivei, mai avusese probleme cu poliția încă de două ori. Cum spusese și Colbjørnsen, în ambele cazuri pentru violență fizică. În primul caz, acuzațiile fuseseră retrase, în celălalt, se renunțase la caz.

Harry îl căută pe Tony Leike pe Google și obținu câteva rezultate: menționări minore în ziare — majoritatea aveau legătură cu logodnica sa Lene Galtung —, însă mai existau câteva și în ziarele financiare în care era numit, alternativ, investitor, speculant sau oaie ignorantă. Aceasta din urmă, în Kapital, era o referire la faptul că Leike aparținea unei turme ce imita berbecul din fruntea acesteia, psihologul Einar Kringlen, în tot ce făcea: de la cumpărarea de acțiuni, cabane la munte și mașini până la alegerile în materie de restaurante, băutură, femei, birou, casă și destinație de vacanță.

Harry căută prin linkuri până se opri la un articol dintr-un ziar financiar.

— Bingo! murmură el.

Era clar că Tony Leike se putea descurca și pe propriile picioare. Cel puțin dacă era încălțat cu ghete de miner. În orice caz, Finansaveien scria despre un proiect de minerit ce îl avea pe Leike pe post de antreprenor și promotor. Era fotografiat alături de colegii săi, doi tineri cu părul pieptănat într-o parte. Nu purtau obișnuitele costume de firmă, ci salopete și haine de lucru, stând pe un morman de lemne în fața unui elicopter, zâmbind. Tony Leike arbora cel mai mare zâmbet dintre toți. Avea umeri lați, membre lungi, piele și păr închise la culoare și un impresionant nas acvilin care, în combinație cu tenul, îl făcea pe Harry să își închipuie că prin vene îi curgea cel puțin un pic de sânge arăbesc. Însă motivul entuziasmului abia reținut al lui Harry era titlul articolului: REGELE CONGOULUI?

Harry continuă să urmărească linkurile.

Presa de scandal era mai mult interesată de apropiata nuntă cu Lene Galtung și lista lor de invitați.

Harry aruncă o privire la ceas. Șapte și cinci. Îl sună pe agentul de serviciu.

— Am nevoie de ajutor pentru o arestare în Holmenveien.

— Arest preventiv?

Harry știa foarte bine că nu trebuia să-i ceară avocatului poliției un mandat de arestare.

— Ca să fie adus pentru interogatoriu, răspunse Harry.

— Credeam că ai zis arestare. Și de ce ai nevoie de ajutor dacă e doar pentru…?

— Ai putea chema doi oameni și o mașină, să fie în fața garajului în cinci minute?

Harry primi un pufnet drept răspuns, pe care îl interpretă ca pe un da. Mai trase două fumuri din țigară, o stinse în scrumieră, se ridică, încuie ușa și plecă. Făcuse zece metri în pasaj când auzi un zgomot slab în urma sa, despre care știa că e telefonul fix sunând.

Ieșise deja din lift și se afla în drum spre ușă când își auzi numele strigat. Se întoarse și văzu că era paznicul, care îi făcea cu mâna. Lângă pupitru văzu spatele unui pardesiu de lână de culoarea muștarului.

— Bărbatul acesta întreba de tine, îl informă cel de la recepție.

Pardesiul de lână se răsuci. Era o haină de genul celor care voiau să pară din cașmir, uneori le ieșea. În cazul ăsta, cel puțin, presupuse Harry. Pentru că era umplut de un tip lat în umeri și cu membre lungi, cu păr și ochi negri și, posibil, un pic de sânge arăbesc în vene.

— Ești mai înalt decât pari în poze, zise Tony Leike, dezgolind un șir de dinți proaspăt înălbiți și o mână întinsă.

— Bună cafea! zise Tony Leike, părând că vorbea într-adevăr serios.

Harry studia degetele acelea strâmbe și lungi cu care Leike strângea ceașca de cafea. Nu era molipsitor, îi explicase Leike în timp ce-și întindea mâna

spre Harry, ci doar clasica artrită, o afecțiune moștenită, care — măcar atât — îl transforma într-un meteorolog de încredere.

— Dar, ca să fiu sincer, credeam că inspectorilor li se oferă birouri mai bune. Nu e prea cald aici?

— Centrala termică a închisorii, răspunse Harry, sorbind din cafea. Deci ai citit despre caz în Aftenposten de dimineață?

— Da, la micul dejun. Aproape că m-am înecat când am văzut, sincer să fiu.

— Din ce cauză?

Leike se legăna pe scaun, ca un pilot de Formula 1 pe motor înainte de startul cursei.

— Am încredere că va rămâne între noi?

— Care noi?

— Poliție și mine. De preferat, între mine și tine.

Harry spera că glasul îi rămânea neutru și trăda entuziasmul.

— Motivul fiind?

Leike trase adânc aer în piept.

— Nu vreau să transpire faptul că m-am aflat în cabana Håvass în același timp cu parlamentara Marit Olsen. Momentan, sunt foarte prezent în presă datorită nunții ce se apropie. Ar fi un mare ghinion dacă aș fi legat exact acum de o anchetă de crimă. Presa ar sări imediat pe poveste și s-ar putea… să iasă la iveală lucruri din trecutul meu pe care le-aș prefera uitate și îngropate.

— Înțeleg, făcu Harry pe niznaiul. Desigur, va trebui să iau în calcul o serie de factori și din acest motiv nu pot promite absolut nimic. Însă acesta nu-i

un interogatoriu, ci doar o simplă conversație, iar eu nu ciripesc de obicei astfel de lucruri către presă.

— Nici către… iubita mea dragă și scumpă?

— Nu, dacă nu există un motiv pentru asta. Dacă te temi că s-ar putea să se afle totuși că ai fost acolo, de ce ai mai venit încoace?

— Le-ați cerut oamenilor care au fost la cabană să iasă în față, deci e de datoria mea de cetățean cinstit, nu?

Îi aruncă o privire întrebătoare lui Harry, apoi se strâmbă.

— Hristoase, ce frică mi-a fost! Știam că cei care s-au aflat acolo în noaptea aia erau următorii pe listă. Am sărit în mașină și am venit direct aici.

— Ceva recent ți-a provocat motive de îngrijorare?

— Nu. Tony Leike adulmecă aerul, chibzuind, apoi adăugă: În afară de forțarea ușii de la subsol din urmă cu câteva zile. Hristoase, ar trebui să-mi montez o alarmă, nu-i așa?

— Ai raportat la poliție?

— Nu, nu au furat decât o bicicletă.

— Și crezi că ucigașii în serie au obiceiul să mai șterpelească și biciclete în timpul liber?

Leike clătină din cap, cu un zâmbet. Nu zâmbetul spășit al cuiva căruia îi este rușine pentru că a făcut sau a zis ceva prostesc, reflectă Harry. Ci zâmbetul acela dezarmant, de învingător, care spune „aici m-ai prins, amice“, felicitarea curtenitoare a cuiva obișnuit cu propriile victorii.

— De ce ai întrebat de mine?

— Ziarele au scris că tu conduci ancheta, așa că mi s-a părut firesc. În fine, cum ziceam, speram că e posibil să afle cât mai puține persoane posibil, așa că am venit direct la șef.

— Nu eu sunt șeful, Leike.

— Nu ești tu? Dar Aftenposten a dat impresia că tu ai fi.

Harry își mângâia falca strâmbă. Încă nu-și făcuse o impresie clară despre Tony Leike. Era un tip cu un aspect exterior îngrijit și cu un șarm de băiat rău care îi amintea lui Harry de un jucător de hochei pe care îl văzuse într-o reclamă la chiloți. Părea că vrea să afișeze un aer de blândețe neglijentă, plin de experiență de viață, dar și să fie considerat o persoană sinceră, cu trăiri ce nu puteau fi ascunse. Sau poate că era exact opusul; poate că blândețea chiar era sinceră și doar trăirile erau false.

— Ce căutai în Håvass, Leike?

— Schiam, desigur.

— Singur?

— Da. Avusesem câteva zile stresante la muncă și aveam nevoie de o eliberare. Am mers adesea la Ustaoset și Hallingskarvet. Am dormit în cabane. Acolo e locul meu, s-ar putea spune.

— De ce nu ai propria cabană acolo?

— Unde mi-aș dori eu să am o cabană nu se mai poate obține autorizație de construire. Regulile stabilite de administrația națională a parcurilor.

— De ce nu era și logodnica ta cu tine? Nu schiază?

— Lene? Ea…

Leike luă o înghițitură de cafea. Genul de înghițitură pe care o iei în mijlocul frazei, când ai nevoie de timp de gândire, îi trecu prin cap lui Harry.

— Era acasă. Eu… noi…

Se uită la Harry cu o expresie ușor disperată, ca și cum implora după ajutor. Harry nu îi dădu niciunul.

— Căcat! Fără presiuni, da?

Harry nu răspunse.

— Bun, făcu Leike de parcă Harry îi dăduse un răspuns afirmativ. Aveam nevoie de un respiro, să evadez. Ca să mă gândesc. Logodna, căsătoria… astea sunt probleme de om matur. Și cel mai bine mă gândesc când sunt singur. Mai ales acolo, pe crestele înzăpezite.

— Și te-a ajutat gânditul?

Leike își arătă iar porțelanul.

— Da.

— Îți mai aduci aminte de altcineva din cabană?

— Mi-o amintesc pe Marit Olsen, cum ziceam. Am băut un pahar de vin roșu împreună. Nu am știut că e parlamentară până nu mi-a zis ea.

— Altcineva?

— Mai erau câțiva în jur, abia i-am salutat. Însă am sosit destul de târziu acolo, așa că trebuie să fi mers la culcare.

— Oh?

— Afară, în zăpadă, erau șase perechi de schiuri. Îmi amintesc clar asta pentru că pe-ale mele le-am pus în hol, în caz că venea vreo avalanșă. Îmi amintesc că m-am gândit că poate ceilalți nu erau schiori obișnuiți cu muntele. Dacă o cabană e îngropată sub trei metri de zăpadă, ai dat de belea dacă ai rămas fără schiuri. Eu m-am trezit primul dimineață — de obicei mă trezesc așa — și am plecat înainte să miște vreunul.

— Ai spus că sosiseși târziu acolo. Ai schiat singur pe întuneric, nu-i așa?

— Lanternă pe cap, hartă și busolă. Excursia a fost o decizie de moment, așa că n-am mai prins trenul spre Ustaoset decât pe seară. Dar, cum spuneam, cunosc locurile și sunt obișnuit să-mi găsesc pe întuneric drumul

prin pustiurile înghețate. Iar vremea era bună, luna se reflecta în zăpadă, nu aveam nevoie de vreo hartă sau lanternă.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat în cabană cât ai stat acolo?

— Nu s-a întâmplat nimic. Am discutat cu Marit Olsen despre vin și apoi despre cum menții funcțională o relație modernă. Adică, eu aș spune că relația ei era mai modernă decât a mea.

— Și ea n-a spus dacă se întâmplase ceva în cabană?

— Nu.

— Dar ceilalți?

— Ceilalți stăteau la foc, discutau despre excursii la schi și beau. Bere, probabil. Sau vreun soi de băuturi pentru sport. Două femei și un bărbat, între douăzeci și treizeci și cinci de ani, dacă ar fi să ghicesc.

— Nume?

— Nu am făcut decât să ne salutăm din cap și să spunem bună. Repet, mă dusesem acolo ca să fiu singur, nu ca să-mi fac prieteni.

— Aspect fizic?

— Noaptea e destul de întuneric în acele cabane, iar dacă aș spune că una era blondă și cealaltă brunetă, poate că m-aș înșela. Cum spuneam, nici măcar nu-mi mai amintesc câte persoane erau acolo.

— Accente?

— Una dintre femei avea un fel de accent de pe coasta de vest, cred.

— Stavanger? Bergen? Sunnmøre?

— Îmi pare rău, nu mă pricep prea bine la astfel de chestii. Ar fi putut fi vorba despre coasta de vest sau despre sud.

— Bun. Deci voiai să fii singur, dar ai discutat cu Marit Olsen despre relații.

— Pur și simplu s-a întâmplat. S-a apropiat și s-a așezat lângă mine. Nu chiar o singuratică. Vorbăreață. Grasă și veselă.

O spuse de parcă era o alăturare firească. Pe Harry îl frapă faptul că poza lui Lene Galtung pe care o văzuse înfățișa o femeie extrem de slabă — cel puțin judecând după greutatea medie a norvegiencelor.

— Așadar, în afară de Marit Olsen, nu mai poți spune nimic despre ceilalți? Nici dacă îți arăt fotografii cu cei despre care știm că au fost acolo?

— Oh, făcu Leike cu un zâmbet, cred că pot să fac asta.

— Mhm?

— Când mă aflam într-o cameră și căutam un pat supraetajat în care să mă culc, am aprins lumina, să văd care era liber. Și am văzut două persoane dormind. Un bărbat și o femeie.

— Și crezi că îi poți descrie?

— Nu în detaliu, dar sunt destul de sigur că i-aș recunoaște.

— Oh?

— Îmi amintesc binișor fețele atunci când le văd din nou.

Harry știa că Leike are dreptate. De regulă, descrierile martorilor se îndepărtau destul de mult de adevăr, însă dă-le un detaliu oarecare și rareori ajung să facă o greșeală.

Harry se îndreptă spre un fișet pe care îl târâseră înapoi în birou, deschise dosarele victimelor și scoase fotografiile. I le dădu lui Leike, iar acesta începu să le răsfoiască.

— Aceasta e Marit Olsen, desigur, zise el, dându-i-o înapoi lui Harry. Iar acestea sunt cele două femei care stăteau lângă foc, cred, însă nu sunt sigur.

Îi dădu lui Harry pozele lui Borgny și Charlotte.

— Acesta s-ar putea să fie băiatul.

Elias Skog.

— Însă niciuna nu e cea din dormitor. Sunt sigur. Și nici pe ea n-o recunosc, adăugă el, dându-i înapoi poza cu Adele.

— Deci nu ești sigur despre cei care s-au aflat o bună bucată de vreme cu tine în cameră, dar ești sigur despre cei pe care i-ai văzut doar vreo două secunde?

Leike încuviință.

— Dormeau, nu-i așa?

— E mai ușor să recunoști persoane care dorm?

— Nu, dar ele nu se uită înapoi la tine, nu-i așa? Așa că te poți zgâi liniștit.

— Mhm, vreo două secunde.

— Poate puțin mai mult.

Harry puse pozele înapoi în dosare.

— Aveți vreun nume? întrebă Leike.

— Nume?

— Da. Cum spuneam, m-am trezit primul și am mâncat vreo două felii de pâine în bucătărie. Registrul de oaspeți era acolo și eu nu mă trecusem în el. În timp ce mâncam, l-am deschis și am cercetat numele care fuseseră trecute în seara precedentă.

— De ce?

— De ce? făcu Tony, rotindu-și umerii. De multe ori sunt aceiași oameni pe traseele de schi. Voiam să văd dacă mai era cineva pe care îl cunoșteam.

— Și era?

— Nu. Dar dacă îmi dai numele celor despre care crezi sau știi că se aflau acolo, poate că îmi pot aminti dacă le-am văzut în registrul de oaspeți.

— Pare rezonabil, dar mă tem că n-avem niciun nume. Sau vreo adresă.

— Păi atunci, zise Leike, încheindu-și nasturii pardesiului de lână, mă tem că nu vă mai pot fi de ajutor, nu? Cu excepția faptului că îmi puteți tăia numele de pe listă.

— Mhm, făcu Harry. Dacă tot ești aici, mai am vreo două întrebări. Dacă mai ai timp?

— Sunt propriul meu șef, răspunse Leike. Mă rog, momentan.

— OK. Zici că ai un trecut bețos. Îmi poți oferi o imagine vagă la ce te referi?

— Am încercat să omor un tip, răspunse Leike fără să pară că se laudă.

— Înțeleg, zise Harry, lăsându-se pe spate în scaun. Din ce motiv?

— Pentru că m-a atacat. Tot susținea că îi furasem gagica. Adevărul era că nici nu era gagica lui și nici nu-și dorea să fie, iar eu nu fur gagici. Nu e nevoie.

— Mhm. V-a surprins în toiul acțiunii și a lovit-o, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Încerc să înțeleg ce fel de situație te-ar fi putut determina să încerci să-l omori. Dacă chiar asta ai vrut.

— El m-a lovit pe mine. De aceea am făcut tot ce-am putut ca să-l omor. Cu un cuțit. Eram gata să reușesc, dar vreo doi amici m-au smuls de pe el. Am

fost acuzat de atac violent. Destul de ușor pentru o tentativă de omor.

— Îți dai seama că ce-mi spui acum te transformă în suspect principal?

— În acest caz? Leike îi aruncă lui Harry o privire piezișă și adăugă: Glumești? Voi, cei din poliție, aveți mai multă minte decât dai de înțeles acum, nu?

— Dacă ai vrut să omori o dată…

— Am vrut să omor de mai multe ori. Presupun că am și făcut-o.

— Presupui?

— Nu e chiar ușor să vezi negri în junglă pe timp de noapte. În cea mai mare parte a timpului tragi la întâmplare.

— Și tu asta ai făcut?

— În tinerețile mele pline de depravare, da. După ce am plătit pentru crime, m-am înrolat în armată și am plecat direct în Africa de Sud și am obținut un job de mercenar.

— Mhm! Deci ai fost mercenar în Africa de Sud?

— Trei ani. Iar Africa de Sud a fost doar locul în care m-am angajat; luptele se dădeau în țările vecine. Întotdeauna exista un război, o piață pentru profesioniști, mai ales pentru albi. Negrii încă ne cred mai deștepți, să știi. Au mai multă încredere în ofițerii albi decât în ai lor.

— Poate că ai fost și în Congo?

Sprânceana dreaptă a lui Leike forma acum un zigzag negru.

— De unde până unde?

— Am fost acolo acum ceva vreme, doar mă întrebam.

— Pe atunci se numea Zair. Însă în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu știam în care blestemată de țară ne aflam. Era doar verde, verde, verde și apoi negru, negru, negru până răsărea iar soarele. Acolo am învățat să citesc o hartă și o busolă cu lanterna pe cap. Busola era doar o pierdere de timp acolo, cu prea mult metal în munți.

Tony Leike se lăsă pe spate în scaun. Relaxat și lipsit de teamă, observă Harry.

— Apropo de metal, zise Harry, am citit undeva că ai o afacere de minerit acolo.

— Corect.

— Ce fel de metal?

— Ai auzit de coltan?

Harry încuviință încet.

— Se folosește la telefoanele mobile.

— Exact. Și la consolele de jocuri. Când a început producția mondială de telefoane mobile, în anii ’90, eram cu trupele mele într-o misiune în nord-estul Congoului. Niște francezi și câțiva nativi conduceau o mină acolo, angajând copii cu târnăcoape și lopeți ca să scoată coltanul din pământ. Seamănă cu orice piatră obișnuită, însă îl poți folosi ca să obții tantal, adică elementul care are valoare cu adevărat. Știam că, dacă aș fi putut convinge pe cineva să mă finanțeze, puteam să conduc o afacere de minerit adevărată, modernă, și să devenim oameni cu adevărat bogați.

— Și asta s-a întâmplat?

Tony Leike începu să râdă.

— Nu chiar. Am reușit să obțin un împrumut, am fost tras pe sfoară de parteneri și am pierdut tot. Am obținut un împrumut și mai mare, am fost iar tras pe sfoară, am împrumutat și mai mult și am câștigat niște mărunțiș.

— Mărunțiș?

— Câteva milioane cu care să achit datoriile. Însă aveam o rețea de contacte și niște idei mărețe, cu toate că vindeam blana ursului din pădure, dar era suficient să fiu primit în cercul unde se învârteau sumele cu adevărat importante. Ca să devii membru, ceea ce contează e numărul de zerouri al averii tale, nu dacă există plus sau minus în față.

Leike râse iar, un râs din toată inima, iar Harry făcu un adevărat efort de voință ca să-și ascundă un zâmbet.

— Iar acum?

— Acum așteptăm marea lovitură, pentru că a sosit vremea să fie scos coltanul. Într-adevăr, tot zic de mult timp, însă de data asta chiar e adevărat. A trebuit să-mi vând acțiunile la proiect în schimbul posibilității de-a le răscumpăra mai apoi, ca să îmi pot plăti datoriile. Acum lucrurile s-au așezat și tot ce mai trebuie este să fac rost de bani pentru a-mi răscumpăra acțiunile, astfel încât să pot redeveni partener cu drepturi egale.

— Mhm. Și banii?

— Cineva va înțelege că e înțelept să-mi împrumute bani contra unui mic procent din acțiuni. Rezultatul e enorm, riscul e minim. Și toate marile investiții au fost deja făcute, inclusiv mituirea localnicilor. Ba chiar am eliberat și un drum în junglă, astfel încât să putem încărca direct avioane cargo și să transportăm marfa prin Uganda. Ești bogat, Harry? M-aș putea interesa dacă există șansa să obții și tu o felie din tort.

Harry clătină din cap.

— Ai fost recent în Stavanger, Leike?

— Hm… în vară.

— De atunci, nu?

Leike se gândi puțin, apoi scutură din cap.

— Nu ești sută la sută sigur? întrebă Harry.

— Îmi prezint proiectul potențialilor investitori, iar asta înseamnă o mulțime de călătorii. Trebuie să fi fost de trei sau patru ori anul acesta în Stavanger, dar nu din vară încoace, nu cred.

— Dar la Leipzig?

— Acum e momentul în care ar trebui să întreb dacă am nevoie de un avocat, Harry?

— Vreau doar să te elimin cât mai curând posibil din caz, să ne putem concentra pe subiectele cu adevărat importante.

Harry își trecu degetul arătător peste șaua nasului.

— Dacă nu dorești să afle presa despre asta, presupun că nu dorești implicarea unui avocat sau să fii chemat la interogatorii formale etc.?

Leike încuviință.

— Ai dreptate, firește. Îți mulțumesc pentru sfat, Harry!

— Leipzig?

— Îmi pare rău, răspunse Leike, cu regret sincer în glas și pe față. N-am fost niciodată acolo. Ar fi trebuit?

— Mhm. Mai trebuie să te întreb și unde erai și ce făceai în anumite zile.

— Ascult.

Harry recită cele patru date care îi interesau în timp ce Leike le nota pe o agendă Moleskine.

— O să verific imediat ce mă întorc la birou, răspunse acesta. Apropo, ăsta e numărul meu de telefon.

Îi întinse lui Harry o carte de vizită cu inscripția Tony C. Leike, Antreprenor.

— De la ce vine C?

— Habar n-am, răspunse Leike, ridicându-se în picioare. Tony e doar prescurtarea de la Anthony, firește, așa că m-am gândit că mi-ar trebui o inițială. Îmi oferă un plus de prestanță, nu crezi? Cred că străinilor le place.

În loc să se întoarcă prin pasaj, Harry îl însoți pe Leike în sus pe scările spre închisoare, apoi bătu în geam și un gardian veni să le dea drumul înăuntru.

— Mi se pare că joc un rol într-un episod din Gașca Olsen, spuse Leike, după ce ajunseră pe aleea de pietriș de lângă zidurile impresionante ale vechii închisori Botsen.

— E ceva mai discret așa, replică Harry. Devii un chip ușor de recunoscut, iar personalul începe acum să sosească la muncă la sediul Poliției.

— Apropo de chipuri, văd că cineva ți-a rupt falca.

— Pesemne c-am căzut și m-am lovit singur.

Leike scutură din cap și zâmbi.

— Știu și eu câte ceva despre fălci rupte. Aia e de la o bătaie. Pur și simplu ai lăsat-o să se sudeze singură, văd bine asta. Ar trebui să mergi să se uite cineva la ea, nu e mare lucru.

— Mersi pentru pont!

— Le datorezi mulți bani?

— Știi ceva și despre astfel de lucruri?

— Da! exclamă Leike, făcând ochii mari. Din păcate.

— Mhm. Încă ceva, Leike…

— Tony. Sau Tony C.

Leike își scoase imediat la iveală strălucitorul aparat de mestecat. Precum cineva fără nicio grijă pe lume, cugetă Harry.

— Tony. Ai fost vreodată la lacul Lyseren? Cel din Øst…?

— Da, normal, ești nebun? râse Tony. Ferma Leike se află în Rustad. Mergeam la bunicul în fiecare vară. Ba chiar am și stat vreo doi ani acolo. Un loc fantastic, nu-i așa? De ce mă întrebi?

Zâmbetul i se șterse imediat.

— Oh, căcat, acolo au găsit femeia! Ce coincidență, nu?

— Păi, zise Harry, nu e chiar neobișnuit. Lyseren e un lac mare.

— Adevărat. Mersi din nou, Harry! zise Leike și-i întinse mâna. Iar dacă se ivește un nume în legătură cu cabana Håvass ori dacă vine vreun martor, doar sună-mă să văd dacă mi-l amintesc. Cooperare deplină, Harry.

Harry se uită cum își strânge mâna cu bărbatul în privința căruia tocmai se hotărâse că omorâse șase oameni în ultimele trei luni.

Trecuseră cincisprezece minute de când plecase Leike, când sună Katrine Bratt.

— Da?

— Negativ în privința a patru dintre ele, răspunse ea.

— Iar a cincea?

— O potrivire. În cele mai adânci hăuri ale tractului intestinal al informațiilor digitale.

— Poetic!

— O să-ți placă. Pe 16 februarie, Elias Skog a fost sunat de un număr care nu este înregistrat pe niciun nume. Un număr secret, cu alte cuvinte. Iar acesta ar putea fi motivul pentru care poliția din Oslo…

— Stavanger.

— Nu a găsit legătura până acum. Însă în cele mai adânci hăuri…

— Prin care te referi la extrem de bine protejata arhivă internă a Telenorului?

— Ceva de genul. Numele Tony Leike, Holmenveien 172, a ieșit la iveală ca fiind clientul facturat pentru acest număr secret.

— Daaa! strigă Harry. Ești un înger!

— O metaforă prost aleasă, aș zice, din moment ce sună de parcă tocmai ce-am condamnat un om la închisoare pe viață.

— Vorbim mai târziu.

— Așteaptă! Nu vrei s-auzi și despre Jussi Kolkka?

— Aproape că uitasem. Zi-mi!

Ea îi spuse.

40. Propunerea

Harry o găsi pe Kaja la Divizia Crime, în zona roșie de la etajul șase. Ea ridică imediat capul când îl observă în ușă.

— Mereu ai ușa deschisă? întrebă el.

— Mereu. Tu?

— Închisă. Mereu. Dar văd că ai scos scaunul musafirului. Deșteaptă mișcare! Oamenilor le place să li se vorbească prietenos.

Asta o făcu să râdă.

— Ceva interesant?

— Într-un fel, răspunse el, intrând și rezemându-se de perete.

Ea își propti ambele mâini pe marginea biroului, se împinse în ele și porni astfel să alunece cu scaun cu tot către fișet. Deschise un sertar, scoase o scrisoare și i-o arătă lui Harry.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să vezi asta.

— Ce e?

— Omul de zăpadă. Avocatul a cerut ca el să fie transferat de la Ullersmo într-un spital normal din motive de sănătate.

Harry se propti pe birou și citi.

— Mhm. Scleroderma. Avansează rapid. Nu foarte rapid, sper. Că nu merită.

Ridică privirea și văzu că o șocase.

— Strămătușa mea a murit de sclerodermă, zise ea. O boală oribilă.

— Și un om oribil, completă Harry. Întâmplător, sunt de acord cu cei care afirmă că această capacitate de a ierta spune ceva despre caracterul unei persoane. Eu sunt de cea mai joasă speță.

— N-am avut intenția să te critic.

— Promit să fiu mai bun în viața următoare, replică Harry, uitându-se în podea și frecându-și gâtul. În care, dacă hindușii au dreptate, voi fi probabil un gândac de scoarță. Dar o să fiu un gândac de scoarță bun la suflet.

Ridică privirea și văzu că ceea ce Rakel îi numise „afurisitul lui de farmec băiețesc“ avea efect.

— Ascultă, Kaja, am venit să-ți fac o propunere.

— Oh?

— Da. Harry își simți și el tonul ușor solemn. Tonul unui bărbat fără capacitatea de-a ierta, fără respect, care nu se gândește niciodată la altceva în afară de scopurile proprii. Și apelă la tehnica psihologiei inverse, care funcționase de mult prea multe ori în favoarea sa.

— Pe care îți recomand să o refuzi. Vezi tu, eu am tendința de-a le distruge viețile celor alături de care ajung să trăiesc.

Spre propria uluire, văzu cum chipul ei se face stacojiu.

— Dar nu cred că ar fi corect să fac asta fără tine, continuă el. Acum, că am ajuns atât de aproape.

— Aproape… de ce?

Culoarea aprinsă dispăruse.

— Aproape de prinderea făptașului. Acum mă duc la avocatul poliției să cer un mandat de arestare pentru el.

— Oh… desigur!

— Desigur?

— Adică, pe cine să arestezi? adăugă ea, împingându-se înapoi la birou. Pentru ce?

— Pe criminalul nostru, Kaja.

— Chiar așa?

Urmări cum pupilele ei se măreau, încet, pulsând parcă. Și știu ce se întâmpla acum în mintea ei. Năvala sângelui înainte de asaltul final, de doborârea animalului sălbatic. Arestarea. Care avea să figureze în CV-ul ei. Cum să-i reziste?

Harry încuviință.

— Numele lui e Tony Leike.

Culoarea reveni în obrajii ei.

— Sună cunoscut.

— E pe cale să se însoare cu fiica lui…

— Oh, da, e logodit cu fata lui Galtung. Se încruntă, apoi adăugă: Vrei să spui că ai dovezi?

— Circumstanțiale. Și coincidențe.

Văzu cum pupilele ei se micșorează la loc.

— Sunt sigur că ăsta e omul nostru, Kaja.

— Convinge-mă! îi ceru ea, iar acum îi simți foamea.

Dorința de-a înghiți totul pe nemestecate, ca să aibă un pretext pentru cea mai nebunească decizie din viața ei. Și el nu avea deloc intenția de-a o proteja de ea însăși. Pentru că avea nevoie de ea. Era perfectă pentru presă: tânără, inteligentă, femeie, ambițioasă. Cu un chip și un trecut atrăgătoare. Pe scurt, ea era tot ce nu era el. Era o Ioana d'Arc pe care Ministerul Justiției nu avea s-o ardă pe rug.

Harry inspiră adânc. După care repetă discuția pe care o purtase cu Tony Leike. În cele mai mici detalii. Fără să se întrebe cum de era în stare să repete fără niciun efort absolut tot. Colegilor li se păruse totdeauna remarcabilă această abilitate a sa.

— Cabana Håvass, Congo și lacul Lyseren, rosti Kaja după ce el termină. A fost în toate aceste locuri.

— Da, și a fost condamnat pentru acte violente. Și recunoaște și că intenția lui a fost să ucidă.

— Super! Dar…

— Partea cu adevărat interesantă vine abia acum. L-a sunat pe Elias Skog. Cu două zile înainte ca acesta să fie găsit mort.

Pupilele ei se transformaseră în sori negri.

— L-am prins, rosti ea încet.

— Acest „l-am“ înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Da.

Harry oftă.

— Înțelegi riscul de-a merge mai departe cu mine în treaba asta? Chiar dacă am dreptate în privința lui Leike, nu există nicio garanție că arestarea și un verdict favorabil pentru procuratură sunt suficiente să încline balanța puterii în favoarea lui Hagen. Iar apoi vei deveni ținta furiei tuturor.

— Dar tu?

Kaja se aplecă peste birou. Micii ei dinți de piranha scânteiară iar.

— Tu crezi că merită riscul?

— Eu sunt un polițist apus care are foarte puține de pierdut, Kaja. Pentru mine, e asta sau nimic. Nu pot merge la Narcotice sau la Delicte Sexuale, iar Kripos nu-mi va face niciodată o propunere. Dar pentru tine, personal, e probabil o decizie proastă.

— Așa îmi sunt de obicei deciziile, răspunse ea pe un ton brusc serios.

— Bun! făcu Harry, ridicându-se în picioare. Merg și vorbesc cu avocatul. Să nu fugi!

— Voi fi tot aici, Harry.

Harry se răsuci și dădu nas în nas cu un bărbat care era limpede că stătea de ceva vreme în ușă.

— Scuze! zise bărbatul cu un zâmbet larg. Voiam doar să o împrumut un pic pe doamna.

Dădu din cap spre Kaja, cu o expresie veselă în privire.

— Chiar te rog, replică Harry, cu un zâmbet scurt, apoi porni cu pași mari pe hol.

— Aslak Krongli, rosti Kaja. Ce-aduce un băiat de la țară în orașul nostru cel mare și rău?

— Ca de obicei, presupun, răspunse polițistul din Ustaoset.

— Agitație, lumini de neon și freamătul mulțimii?

Aslak zâmbi.

— Munca. Și o femeie. Îți pot face cinste cu o ceașcă de cafea?

— Nu chiar acum, răspunse Kaja. Se întâmplă niște lucruri, așa că trebuie să rămân pe poziții. Dar m-aș bucura să-ți fac eu cinste cu o ceașcă la cantină. E la ultimul etaj. Dacă o iei tu înainte, voi avea timp să dau un telefon.

El îi făcu semn cu degetul mare ridicat în sus și dispăru.

Kaja închise ochii și trase o gură mare de aer, tremurătoare, în piept.

Biroul avocatului poliției se afla tot la etajul șase, așa că Harry nu avu mult de mers. Acesta, o tânără angajată evident după ultima vizită a lui Harry în acest birou, se zgâi la el peste ochelari.

— Am nevoie de un mandat, anunță Harry.

— Iar tu ești?

— Harry Hole, inspector.

Își prezentă legitimația cu toate că după reacția ei oarecum panicată știu că auzise de el. Își putea închipui ce, așa că se hotărî să nu insiste. Cât despre ea, îi trecu numele pe mandatul de percheziție și arestare și-i cercetă îndelung legitimația, de parcă pronunțarea numelui său era extrem de complicată.

— Două bife? întrebă ea.

— În regulă, răspunse Harry.

Ea trecu câte o bifă în dreptul „arestului“ și „percheziției“ și apoi se lăsă pe spate în scaun, încât el era dispus să parieze că era o copie a posturii ai-treizeci-de-secunde-să-mă-convingi pe care tânăra o văzuse la avocații cu mai multă experiență.

Harry știa din proprie experiență că primul argument era și cel mai important — acela era momentul în care avocații luau decizia —, așa că începu cu apelul telefonic dat de Leike lui Elias Skog cu două zile înainte

de uciderea acestuia. În pofida afirmațiilor lui Leike, că nu-l cunoștea pe Skog și că nici nu vorbise cu el în cabană, cum îi declarase lui Harry. Argumentul numărul doi era condamnarea pentru atac violent despre care Leike recunoscuse că fusese tentativă de omor, iar Harry vedea deja că mandatul era ca și primit. Așa că mai asezonă discuția cu coincidențele din Congo și lacul Lyseren, fără a intra însă în prea multe detalii.

Ea își scoase ochelarii.

— În principiu, sunt de acord, zise ea. Cu toate astea, trebuie să mă mai gândesc puțin asupra chestiunii în cauză.

Harry înjură în sinea sa. Un avocat cu mai multă experiență i-ar fi emis pe loc mandatul, însă ea era atât de crudă, încât nu cuteza să o facă fără a se sfătui cu ceilalți. Pe ușa ei ar fi trebuit să figureze un semn cu „practică“, încât el să se fi putut adresa altora. Acum era prea târziu.

— E urgent, insistă Harry.

— De ce?

Aici îl prinsese. Harry făcu un semn cu mâna prin aer, putea să însemne orice, dar nu zise nimic.

— O să iau o decizie imediat după prânz… Se uită din nou cu subînțeles la formular. …Hole. O să las mandatul în cutia ta de corespondență, dacă primește aprobare.

Harry strânse din dinți ca să fie sigur că n-avea să spună ceva pripit. Pentru că știa că ea se comporta cum trebuie. Încerca să supracompenseze pentru faptul că era tânără, lipsită de experiență și femeie într-o lume dominată de bărbați. Însă afișa o determinare ce se cerea respectată; încă de la început, demonstra că tehnica lui directă nu avea să meargă cu ea. Bravo ei! Simțea nevoia să-i înhațe ochelarii și să-i sfărâme.

— Mă poți suna pe interior când ai luat o decizie? întrebă el. Momentan, biroul meu se află la o distanță considerabilă de cutia de corespondență.

— Bine, făcu ea pe un ton dulce.

Harry se afla în pasajul subteran, la vreo cincisprezece metri de birou, când auzi ușa deschizându-se. Văzu o siluetă ieșind și închizând grăbit ușa. Se răsuci și se apropie cu pași repezi de Harry. Și înțepeni când îl văzu.

— Te-am speriat, Bjørn? întrebă Harry cu blândețe.

Distanța dintre ei era de peste douăzeci de metri, însă pereții purtau sunetul către Bjørn Holm.

— Un pic, răspunse bărbatul de la Toten, îndreptându-și fesul multicolor rasta care îi acoperea părul roșcat. Te furișezi așa lângă oameni!

— Mhm. Și tu?

— Ce-i cu mine?

— Ce cauți aici? Credeam că ai o groază de treabă la Kripos. Am auzit că ai primit un superb job acolo.

Harry se opri la doi metri de Holm, care era evident luat prin surprindere.

— Nu sunt sigur că e chiar așa superb, replică Holm. Nu mi se mai dă voie să fac ce-mi plăcea cel mai mult.

— Adică?

— Criminalistică. Doar mă știi.

— Te știu?

— Eh? se încruntă Holm. Coordonarea echipei de criminaliști și planificare strategică, ce-ar trebui să însemne astea când se întâmplă de acasă? Transmiterea mesajelor, organizarea de ședințe, trimiterea rapoartelor.

— E o promovare, zise Harry. Începutul a ceva bun, nu crezi?

Holm pufni.

— Știi ce cred eu? Cred că Bellman m-a pus acolo ca să mă țină departe de acțiune, ca să fie sigur că nu mai primesc deloc informații la prima mână. Pentru că suspectează că, dacă le primesc, nu e sigur că va reuși înaintea ta.

— Însă aici greșește, zise Harry stând față în față cu agentul criminalist.

Bjørn Holm clipi de două ori.

— Harry, ce dracu' înseamnă asta?

— Chiar, ce dracu' înseamnă asta?

Harry simți că furia îi îngroașă glasul, imprimându-i o tentă metalică.

— Ce dracu' căutai în birou, Bjørn? Nu mai e niciun căcat de-al tău acolo.

— Ce căutam? zise Bjørn. Recuperam asta, asta căutam. Ridică mâna dreaptă, în care ținea o carte, și adăugă: Ai spus că o s-o lași la recepție, îți amintești?

Hank Williams: Biografia.

Harry simți cum rușinea îi inundă obrajii.

— Mhm.

— Mhm, îl imită Bjørn.

— O aveam cu mine când ne-am mutat de-aici, zise Harry. Dar am făcut stânga împrejur la mijlocul pasajului și ne-am întors. Apoi am uitat cu totul de ea.

— Bun. Acum pot să plec?

Harry păși într-o parte, ascultând pe Bjørn cum tropăia mai departe prin pasaj, înjurând întruna.

Descuie biroul.

Se trânti pe scaun.

Privi în jur.

Carnetul. Îl răsfoi puțin. Nu mai trecuse nimic în el de la discuție, nimic care să-l arate pe Tony Leike în calitate de suspect. Harry deschise sertarele biroului să vadă dacă găsește vreun semn că umblase cineva prin ele. Totul părea neatins. Să se fi înșelat? Putea spera că Holm nu-i strecura informații lui Mikael Bellman?

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Rugându-se ca noul avocat al poliției să mănânce repede. Apăsă la întâmplare o tastă de la calculator și monitorul se trezi la viață. Încă mai arăta pagina cu ultima sa căutare pe Google. Numele străluci spre el din căsuță: Tony Leike.

41. Mandatul

— Așadar, zise Aslak Krongli, rotindu-și cafeaua în ceașcă, în timp ce Kaja cugeta că arăta ca o coajă de ou în mâna lui mare.

Se așezase vizavi de el la masa cea mai apropiată de geam. Cantina poliției se afla la ultimul nivel și se conforma standardelor de design norvegiene, adică era luminoasă și curată, nu într-atât de confortabilă încât oamenii să fie tentați să zăbovească mai mult decât e necesar. Marele avantaj al încăperii era priveliștea asupra orașului, însă pe Krongli nu părea să-l intereseze cine știe ce.

— Am verificat registrele de oaspeți de la cabanele din zonă, continuă el. Singurele care au scris în registru că intenționează să-și petreacă noaptea următoare în cabana Håvass au fost Charlotte Lolles și Iska Peller, care au stat în Tunvegg cu o noapte înainte.

— Iar despre ele știm deja, zise Kaja.

— Da. De fapt, am doar două chestii care te-ar putea interesa.

— Și?

— Am discutat la telefon cu un cuplu în vârstă care s-a aflat în cabana din Tunvegg în aceeași noapte cu Lolles și Peller. Aceștia au spus că, în seara respectivă, și-a făcut apariția un bărbat care a mâncat ceva, s-a schimbat de haine și apoi și-a continuat drumul spre sud-vest. Chiar dacă era întuneric. Și singura cabană din direcția aia e Håvass.

— Iar această persoană…

— Abia au zărit-o. Se părea că nici ea nu dorea să fie zărită; nu și-a scos cagula și nici ochelarii de schi de modă veche, nici măcar când s-a schimbat

de haine. Soția spunea că avea impresia că el suferise vreo rană serioasă la un moment dat.

— De ce credea asta?

— Doar asta și-a putut aminti, nu și motivul. În orice caz, el s-ar fi putut îndrepta totuși într-o altă direcție după ce a dispărut din vedere, poate să schieze către altă cabană.

— Presupun că da, admise Kaja, uitându-se la ceas.

— Apropo, a răspuns cineva la apelul vostru privind crimele?

— Nu, răspunse Kaja.

— Arăți de parcă ai vrea să spui da.

Privirea Kajei îl săgetă brusc pe Aslak Krongli, iar acesta reacționă ridicându-și palmele în sus.

— Nătăfleț de la țară venit la oraș! Scuze, chiar n-am vrut să insinuez nimic!

— Bine, spuse Kaja.

Acum se uitau amândoi cu atenție în ceștile de cafea.

— Spuneai că ai două chestii care m-ar putea interesa, continuă Kaja. Care-i a doua?

— Știu că o să-mi pară rău după asta, răspunse Krongli, iar expresia veselă îi revenise acum în privire.

Kaja ghici imediat în ce direcție avea să se îndrepte discuția și știu că el avea dreptate: urma să regrete.

— Stau la Plaza și mă întrebam dacă ți-ar plăcea să iei cina cu mine diseară.

Văzu în ochii lui că expresia ei nu era greu de citit.

— Nu cunosc pe nimeni altcineva în oraș, continuă el, strâmbându-și gura într-o grimasă care ar fi putut fi interpretată ca un surâs dezarmant. În afară de fosta mea, adică, dar pe ea nu îndrăznesc să o sun.

— Ar fi fost drăguț…, începu Kaja, apoi se opri.

Condiționalul trecut. Observă că Aslak Krongli își regreta deja abordarea.

— …dar mă tem că sunt deja ocupată.

— Bine, oricum a fost din scurt.

Krongli zâmbi, apoi își trecu degetele prin părul creț ciufulit.

— Dar mâine?

— Eu… ăăă, sunt destul de ocupată zilele astea, Aslak.

Krongli încuviință, aparent pentru sine.

— Firește. Firește că ești ocupată. Bărbatul care era în cameră cu tine când am sosit eu ar putea fi motivul?

— Nu, acum am alți șefi.

— Nu la șefi mă refeream eu.

— Oh?

— Ai spus că ești îndrăgostită de un polițist. Și mi s-a părut că nu i-a trebuit mult să te convingă. Mai puțin decât mie, cel puțin.

— Nu, nu, nu era el! Ai înnebunit? Eu… ăăă, de bună seamă că băusem mult prea mult în seara aceea.

Kaja simți cât de stupid îi suna râsul și simți cum sângele în năvălea în obraji.

— Ei, bine, zise Krongli, terminându-și cafeaua, acum trebuie să plec în orașul mare și rece. Presupun că există muzee de vizitat și baruri de verificat.

— Da, trebuie să profiți de ocazie.

El își arcui o sprânceană și ochii-i plângeau și-i râdeau. Ca Even, la final.

Kaja îl însoți până afară. În vreme ce-și strângeau mâinile, ea nu se putu abține:

— Sună-mă dacă te simți prea singur și am să văd dacă mă pot furișa.

Îi interpretă zâmbetul ca pe unul de recunoștință, pentru că-i dădea ocazia să îi refuze propunerea sau măcar să decidă să nu profite de ea.

Rămasă singură în liftul către etajul șase, Kaja își aminti ce-i spusese el, nu i-a luat mult să te convingă. Oare cât timp stătuse acolo, la ușă, trăgând cu urechea la ei?

Telefonul din fața Kajei sună la ora unu.

Era Harry.

— Am primit până la urmă mandatul. Pregătită?

Deja își simțea inima bătând mai repede.

— Da.

— Vestă?

— Vestă și armă.

— Delta va avea grijă de arme. Deja sunt în vehiculul din fața garajului, mai trebuie doar să cobori. Și ia și mandatul din cutia mea de corespondență, da?

— Bine.

Zece minute mai târziu se aflau în duba albastră cu douăsprezece locuri a echipei Delta, îndreptându-se către vest prin centrul orașului. Kaja îl ascultă pe Harry explicând că îl sunase pe Leike cu o jumătate de oră mai devreme, în clădirea în care avea închiriat un birou și că primise confirmarea că acesta lucra pe teren astăzi. Harry sunase apoi acasă la el, în Holmenveien, unde răspunsese chiar Tony Leike și Hole închisese imediat. La conducerea operațiunii, Harry îl ceruse în mod clar pe Milano, un tip masiv cu ten închis și sprâncene stufoase, care nu avea nicio picătură de sânge italian, în ciuda prenumelui.

Trecură prin tunelul Ibsen, unde dreptunghiuri de lumină reflectată alunecară peste căștile și vizierele celor opt agenți de elită care păreau adânciți în meditație.

Kaja și Harry stăteau pe locurile din spate. Harry purta o geacă neagră cu însemnul POLITI scris cu litere mari, galbene, pe față și pe spate, și își scosese revolverul de serviciu ca să verifice dacă are gloanțe în toate locașurile.

— Opt oameni de la Delta și un girofar, rosti Kaja, referindu-se la lumina albastră ce se rotea pe acoperișul vehiculului multifuncțional. Ești sigur că nu exagerăm?

— Trebuie să exagerăm, replică Harry. Dacă vrem să atragem atenția persoanei care a provocat arestarea, atunci ne trebuie un motiv de scandal mai mare.

— Să lăsăm să transpire către presă?

Harry o măsură din priviri.

— Dacă dorești atenție, mă refer, preciză ea. Imaginează-ți-l pe Leike, celebritatea, arestat pentru uciderea lui Marit Olsen. Ar ignora și nașterea unei prințese pentru așa ceva.

— Și dacă e și logodnica lui acolo? întrebă Harry. Sau mama lui? Vor apărea și ele în ziare și în direct la televizor?

Smuci de revolver și încărcătorul alunecă la locul său.

— Și-atunci, cum vom proceda cu motivul de scandal?

— Presa va sosi mai târziu, îi explică Harry. Vor lua la întrebări vecinii, trecătorii, pe noi. Vor afla cât de grandios a fost spectacolul. E suficient pentru mine. Niciun nevinovat implicat și mai ajungem și pe prima pagină.

Ea îi aruncă o privire piezișă în vreme ce tunelul următor trecea pe deasupra lor. Traversară bulevardul Majorstuen și începură să urce pe Slemdalsveien, trecând de Vinderen, iar ea îl privi uitându-se pe geam, la semaforul pentru tramvaie, cu o expresie de tulburare pură pe chip. Simți un imbold brusc să-și apese mâna peste a lui, să-i spună ceva, orice, care să-i alunge acea expresie. Se uită la mâna lui. În ea ținea revolverul, strângându-l tare, ca și cum era tot ce avea. N-avea cum să funcționeze așa, trebuia să explodeze cumva. Deja explodase.

Urcau tot mai sus și mai sus; orașul se întindea acum sub ei. Trecură de șinele de tramvai și apoi luminile roșii începură să licărească în urma lor, coborând bariera.

Acum erau în Holmenveien.

— Milano, cine vine cu mine la ușă? strigă Harry spre pasagerul din față.

— Delta 3 și Delta 4, strigă Milano înapoi, întorcându-se și arătând spre un bărbat masiv care avea cifra 3 scrisă pe pieptul și pe spatele echipamentului.

— OK, făcu Harry. Și restul?

— Doi oameni de o parte și de alta a casei. Manevra Dyke 1-4-5.

Kaja știa că ăsta era codul pentru formație. Fusese împrumutat din fotbalul american, iar scopul era să se comunice rapid fără să înțeleagă și alții, în caz că intrau pe frecvențele radio folosite de echipele Delta. Se opriră la vreo două case mai jos de cea a lui Leike. Șase oameni își luară MP5-urile și

săriră din mașină. Kaja îi văzu înaintând prin grădinile vecine largi, acoperite de iarbă maronie veștejită, cu meri golași și tufișuri înalte de care erau mari admiratori în vestul capitalei. Kaja se uită la ceas. Trecuseră patruzeci de secunde când stația radio a lui Milano pârâi.

— Toată lumea pe poziții.

Șoferul eliberă ambreiajul, apoi începură să înainteze ușor spre casă. Casa proaspăt cumpărată a lui Tony Leike era galbenă, cu un singur nivel și impresionant de întinsă, însă adresa era mai splendidă decât arhitectura, care oscila undeva între funcționalism și o cutie de lemn, din ce-și putea da seama Kaja.

Se opriră în fața garajului cu uși duble, în capătul unei alei acoperite cu pietriș ce ducea la ușa din față. Cu câțiva ani înainte, în timpul crizei ostaticilor din Vestfold, când o echipă Delta înconjurase o casă, cei care luaseră ostaticii scăpaseră furișându-se pe o cărare ce ducea de la casă în garaj, unde porniseră mașina proprietarului și pur și simplu plecaseră, spre uluiala polițiștilor rămași cu gura căscată.

— Rămâi în spate și urmează-mă! îi ceru Harry Kajei. Data viitoare e rândul tău.

Coborâră din mașină și Harry porni imediat spre casă cu ceilalți doi polițiști rămași la un pas distanță de o parte și de alta a lui, într-o formație ce aducea cu un triunghi. Kaja simți din glasul lui că avea pulsul accelerat. Acum o vedea și în limbajul corpului, în încordarea gâtului, în felul exagerat de rapid în care se mișca.

Urcară treptele. Harry sună la ușă. Ceilalți doi se plasară de o parte și de alta a ușii, cu spatele lipit de zid.

Kaja începu să numere. Harry îi spusese în mașină că manualul FBI zice că trebuie să suni sau să bați, să strigi „Poliția!“ și „Vă rugăm, deschideți!“, să repeți și apoi să aștepți zece secunde înainte să intri. Poliția din Norvegia nu avea instrucțiuni atât de precise, însă asta nu însemna că nu erau urmate.

Și totuși, în această după-amiază din Holmenveien, niciuna dintre ele nu fu urmată.

Ușa se deschise brusc. Kaja se retrase în mod automat un pas când văzu fesul rasta în prag, apoi văzu cum se răsucește umărul lui Harry și auzi un pumn izbindu-se de carne.

42. Beavis

Reacția fusese instinctivă; Harry pur și simplu nu reușise să se înfrâneze.

Când chipul ca o lună plină al criminalistului Bjørn Holm se ivi în pragul ușii lui Tony Leike și Harry îi văzu pe ceilalți doi agenți năpustindu-se în urma lui, își dădu seama într-o fracțiune de secundă ce se întâmplase și totul se făcu negru.

Doar simți lovitura de pumn reverberându-i de-a lungul brațului și în umăr, urmată de durerea din nodurile degetelor. Când deschise ochii iar, îl văzu pe Bjørn Holm în genunchi pe hol, cu sângele curgându-i din nas și gură și picurându-i apoi în jos pe bărbie.

Cei doi agenți Delta săriseră înainte și își ațintiseră armele spre Holm, însă erau într-o evidentă stare de uluială. Pesemne că-i văzuseră și mai înainte celebrul fes rasta și înțeleseseră că ceilalți bărbați în alb erau tehnicieni criminaliști aflați la locul faptei.

— Raportați că situația e sub control, îi zise Harry bărbatului cu cifra 3 pe piept. Și că suspectul a fost arestat. De către Mikael Bellman.

* * *

Harry se prăbușise pe scaun cu picioarele întinse cât mai departe de biroul lui Gunnar Hagen.

— E foarte simplu, șefu'. Bellman a aflat că ne pregătim să-l arestăm pe Tony Leike. Pentru numele lui Hristos, biroul procurorului general se află

practic vizavi, în aceeași clădire cu Krimteknisk. Tot ce-au avut de făcut a fost să dea o fugă până acolo și să ia un mandat de la unul dintre avocați. Probabil că s-a întors în două minute, în timp ce eu am așteptat două ore blestemate!

— Nu e nevoie să răcnești, zise Hagen.

— Tu nu trebuie, dar eu trebuie să răcnesc! zbieră Harry, plesnind cu palmele în mânerele scaunului. Căcat, căcat, căcat!

— Ar trebui să fii bucuros că Holm nu te raportează. Oricum, de ce l-ai pocnit? El e sursa scurgerii de informații?

— Mai vrei și altceva, șefu'?

Hagen se uită la inspector, apoi clătină din cap.

— Ia-ți vreo două zile libere, Harry.

Truls Berntsen fusese făcut în toate felurile în copilărie. Acum majoritatea poreclelor erau date uitării. Însă când terminase școala, la mijlocul anilor '90, primise una care rămăsese: Beavis. Idiotul din desenele animate de pe MTV. Păr blond, maxilar inferior proeminent și un râs ca un mârâit. Bun, poate că într-adevăr râdea așa. Așa râdea din școala primară, mai ales când cineva încasa o bătaie. Mai ales când el lua o bătaie. Citise într-o revistă de benzi desenate că tipul care îi făcuse pe Beavis și Butt-Head se numea Judge; nu-și mai amintea și prenumele lui. În fine, acest tip, pe nume Judge, spunea că-și imaginase că tatăl lui Beavis era un bețivan care-și bătea fiul. Truls Berntsen își amintea că atunci nu făcuse decât să arunce revista pe podeaua magazinului și apoi ieșise afară, scoțând acel râs al său ca un mârâit.

Avea doi unchi ce lucrau în poliție, însă el reușise să îndeplinească cerințele de înscriere prin efort propriu și cu două scrisori de recomandare. Și trecuse cu chiu, cu vai de examen cu ajutor din partea tipului din banca de alături. Măcar atâta putuse face și el; doar erau amici din copilărie. Un fel de amici.

Sincer să fie, Mikael Bellman fusese șeful lui încă de când aveau doisprezece ani, când se cunoscuseră în imensa clădire din Manglerud, care fusese mai apoi culcată la pământ. Bellman îl prinsese încercând să incendieze un șobolan mort. Și îi arătase ce haios e să înfigi un baton de dinamită pe gâtul unui șobolan. Ba chiar îl lăsase pe Truls să dea el foc la fitil. Iar de atunci îl urmase pe Mikael Bellman oriunde. Când i se dădea voie. Mikael știa cum să facă toate lucrurile pe care Truls nu știa să le facă. La școală, la sala de sport, cum să vorbești cu cineva așa încât să nu se mai ia niciodată de tine. Ba chiar avea și fete; una dintre ele era mai mare și avea țâțe pe care Mikael avea voie să le frământe cât voia.

Exista un singur lucru la care Truls se pricepea mai bine: la luat bătaie. Mikael se retrăgea de fiecare dată când unuia dintre băieții mai mari i se părea prea greu de acceptat că fusese întrecut la imprecații și atunci se repezea cu pumnii la ei. Atunci Mikael îl împingea pe Truls în față. Pentru că Truls putea să încaseze o bătaie. Doar avea parte de antrenament din plin acasă. Îl puteau bumbăci până îl umpleau de sânge, dar el tot rămânea în picioare în fața lor, cu râsul lui ca un mârâit, ceea ce îi înfuria și mai abitir. Însă el pur și simplu nu se putea abține, așa că trebuia să râdă în continuare. Știa că după aceea avea să primească o bătaie pe umăr din partea lui Mikael, iar dacă era și duminică, Mikael putea să spună că Julle și TV aveau o altă întrecere. Așa că se așezau amândoi pe podul de sub intersecția Ryen, unde miroseau asfaltul încins de soare și ascultau motoarele de 1 000 de centimetri cubi ale motocicletelor Kawasaki ambalate la maximum, în vreme ce majoretele țipau și strigau. Iar apoi motocicletele celor două găști se năpusteau pe autostrăzile complet lipsite de mașini, trecând pe sub ei și prin tunel și prin Bryn, iar ei puteau lua prânzul de duminică la fru Bellman — dacă Mikael se afla într-o dispoziție bună și mama lui Truls era de serviciu la spitalul Aker.

Odată, Mikael sunase la ușa lui Truls și tatăl său răcnise că Iisus venise să-și recupereze discipolul.

Nu se certaseră niciodată. Adică Truls nu îi dădea niciodată replica dacă Mikael era într-o dispoziție proastă și încerca să-l enerveze. Nici măcar la petrecerea aceea unde Mikael îi zisese Beavis și toată lumea râsese, iar Truls înțelesese imediat că porecla avea să-i rămână. Replicase totuși o dată.

Când Mikael îi spusese că tatăl lui era unul dintre bețivanii de la fabrica Kadok. Atunci Truls se repezise la el cu pumnul ridicat. Mikael se făcuse mic cu un braț deasupra capului, îi spusese să o lase moale, râsese și îi spusese că doar glumise, că îi pare rău. Dar după aceea Truls fusese cel care spusese că îi pare rău și îi ceruse scuze.

Într-o zi, Mikael și Truls intraseră într-o benzinărie la care știau că vin să alimenteze gașca lui Julle și TV. Aceștia umpleau rezervoarele de Kawasaki de la pompele cu autoservire în vreme ce gagicile lor stăteau în spate, cu gecile de blugi legate în jurul taliei, pentru a ascunde numerele de înmatriculare. După care băieții încălecau pe motociclete și fugeau ambalându-și la maximum motoarele.

Mikael le dăduse numele și adresele complete a lui Julle și a lui TV, însă doar a unei singure fete, iubita lui TV. Proprietarul păruse sceptic, întrebându-se dacă nu cumva văzuse și chipul lui Truls pe o cameră de supraveghere; în orice caz, părea să-și amintească de băiatul care furase o canistră de benzină nu cu mult timp înainte ca baraca muncitorilor de la Manglerud să ia foc. Mikael zisese că nu dorește nicio recompensă pentru informații, doar ca părțile vinovate să fie pedepsite pentru acțiunile lor. Presupunea din start că proprietarul știa și el ce înseamnă datorie civică. Adultul încuviințase, oarecum surprins. Mikael avea acel efect asupra oamenilor. În timp ce plecau, Bellman spusese că are de gând să se înscrie la Academia de poliție după școală și că ar trebui ca și Beavis să ia în considerare asta — doar avea polițiști în familie.

Mai târziu, Mikael începuse să umble cu Ulla, așa că nu se mai vedeau foarte des. Dar după școală și Academia de poliție, se angajaseră amândoi la aceeași secție din Stovner, o suburbie adevărată la est de Oslo, cu găști criminale, spargeri de case și chiar și câte-o crimă. După un an, Mikael se însurase cu Ulla și fusese promovat. Truls, sau Beavis, așa cum începuse să fie poreclit cam din a treia zi, îi era acum subordonat și viitorul arăta bine pentru Truls și strălucitor pentru Mikael. Până ce un cap pătrat, un angajat civil temporar de la contabilitate, îl acuzase pe Bellman că-i rupsese falca după masa de Crăciun. Nu avea nicio dovadă, iar Truls știa sigur că nu Mikael fusese autorul. Dar în toată acea agitație, Mikael ceruse totuși un

transfer, fusese acceptat în Europol, se mutase la sediul de la Haga, unde devenise iar un adevărat star.

Când Mikael se întorsese în Norvegia și în Kripos, primul lucru pe care îl făcuse fusese să îl sune pe Truls și să-l întrebe: Beavis, ești gata să arunci iar șobolani în aer?

Primul om pe care îl angajase fusese Jussi.

Jussi Kolkka era expert în vreo zece tipuri de arte marțiale ale căror nume le uitai imediat ce le auzeai. Lucrase în Europol timp de patru ani, iar înainte fusese polițist în Helsinki. Jussi Kolkka fusese obligat să-și dea demisia din Europol deoarece întrecuse măsura în timpul anchetării unei serii de violuri ale căror victime erau minore din sudul Europei. Kolkka snopise în bătaie atât de rău un agresor sexual, încât până și avocatului acestuia îi fusese greu să-l recunoască. Cu toate că apoi nu-i fusese greu să amenințe cu un proces Europolul. Truls încercase să-l convingă pe Jussi să-i dezvăluie detaliile mai sângeroase, însă acesta rămăsese privind în gol, fără să zică nimic. Mă rog, nici Truls nu prea era genul vorbăreț din fire. Și mai observase ceva de-a lungul timpului: cu cât vorbești mai puțin, cu atât există mai multe șanse ca lumea să te subestimeze. Ceea ce nu era neapărat un lucru rău. În fine. Diseară, aveau motive să sărbătorească. Mikael, el însuși, Jussi și Kripos câștigaseră. Iar în absența lui Mikael, puteau să facă ce voiau.

— Tăceți! răcni Truls, arătând spre televizorul prins în peretele de deasupra barului de la Kafé Justisen.

Își auzi propriul râs ca un mârâit când colegii săi chiar făcură ce le ceruse. Se așternuse tăcerea la mese și la bar. Toată lumea se holba la prezentatorul care se uita direct în cameră și anunța ceea ce așteptau cu toții.

— Astăzi, Kripos a arestat un bărbat suspectat că a omorât șase persoane, inclusiv pe Marit Olsen.

Izbucniră urale și fură ciocnite halbe de bere, acoperindu-l cu totul pe prezentator până când un glas adânc, cu accent suedezo-finlandez bubui:

— Tăceți!

Agenții Kripos se supuseră și-și concentrară atenția la Mikael Bellman, care stătea în fața clădirii lor din Bryn, cu un șir de microfoane în față.

— Această persoană este suspectă și va fi interogată de Kripos, după care va compărea în fața judecătorului pentru o audiere preliminară, anunța Mikael Bellman.

— Asta înseamnă că dumneavoastră credeți că poliția a rezolvat cazul?

— Găsirea făptașului și punerea lui sub acuzare sunt două lucruri diferite, răspunse Bellman cu un mic zâmbet în colțul gurii. În orice caz, ancheta Kripos a descoperit atât de multe dovezi circumstanțiale și atât de multe coincidențe, încât am considerat potrivit să efectuăm o arestare imediată, întrucât exista riscul unor crime viitoare sau distrugerea dovezilor.

— Bărbatul pe care l-ați arestat este trecut de treizeci de ani. Ne puteți spune mai multe despre el?

— A mai fost condamnat pentru acte de violență, asta e tot ce vă pot spune.

— Pe internet circulă anumite zvonuri privind identitatea lui. Unele sugerează că este un cunoscut investitor care, printre altele, este logodit cu fiica unui celebru proprietar de nave. Ne puteți confirma aceste zvonuri, Bellman?

— Nu cred că trebuie să confirm sau să infirm ceva, cu excepția faptului că noi, cei de la Kripos, suntem destul de încrezători că în curând vom rezolva acest caz.

Reporterul se întoarse spre cameră pentru încheiere, însă fu acoperit cu totul de ropotul de aplauze din Justisen.

Truls mai comandă un rând de beri, în vreme ce unul dintre inspectori se urcă pe scaun și anunță că Divizia Crime i-o poate suge pe toată, sau măcar căpățâna, dacă îl vor ruga să-i lase. Hohote de râs răsunară în încăperea ticsită de oameni transpirați și împuțiți.

În clipa aceea se deschise ușa și Truls văzu în oglindă o siluetă ce-i umplea cadrul cu totul.

Simți o bizară neliniște la vederea acesteia, certitudinea că urma să se întâmple ceva, că cineva avea să sufere.

Era Harry Hole.

Înalt, lat în umeri, cu chip uscățiv și cu ochi injectați, adânciți în orbite. Stătea acolo, fără să facă absolut nimic. Și deși nimeni din mulțime nu strigă să se facă liniște, tăcerea se așternu de la intrare până în spatele localului Justisen, până ce un ultim șșt! amuți doi criminaliști mai guralivi. În deplină liniște, Harry vorbi:

— Așadar, sărbătoriți ce-ați reușit să furați de la noi, nu-i așa?

Ton scăzut, aproape o șoaptă, totuși fiecare silabă reverberă prin încăpere.

— Sărbătoriți că aveți un șef dispus să calce pe cadavre — pe cele care s-au adunat afară și pe cele care în curând vor fi cărate afară de la etajul șase al sediului central al Poliției —, astfel încât el să poată deveni Regele Soare al jegosului Bryn. Iată, o bancnotă de o sută de coroane!

Truls văzu că Hole flutura o bancnotă.

— Nu-i nevoie să o furați și pe-asta. Cumpărați-vă bere, iertare, un dildo pentru partida în trei a lui Bellman…

Mototoli bancnota și-o aruncă pe jos. Vedea cu coada ochiului că Jussi se mișca.

— …sau alt turnător.

Hole se trase într-o parte ca să-și găsească echilibrul, iar atunci Truls își dădu seama că tipul — în ciuda discursului demn de un adevărat preot — era beat mangă.

În clipa următoare, lui Hole îi reuși o semipiruetă, când croșeul de dreapta al lui Jussi Kolkka îl nimeri în bărbie, apoi o plecăciune adâncă, aproape

curtenitoare, când stânga finlandezului i se înfipse în plexul solar. Truls bănuia că în câteva secunde Hole — după ce-i ajungea iar niște aer în plămâni — avea să vomite. Aici. Evident că și Jussi gândea același lucru, mai bine ar fi fost s-o facă afară. Era o adevărată minunăție să vezi cum rotunjorul finlandez ce aducea destul de mult cu un buștean își ridică piciorul ca o balerină, îl lipește de umărul lui Harry și îl împinge ușor, încât inspectorul încovoiat să cadă pe spate și să dispară pe ușa pe care intrase.

Cei mai beți și mai tineri dintre ei izbucniră în râs, însă Truls doar mârâi. Vreo doi, ceva mai în vârstă urlară, iar unul țipă că Jussi Kolkka ar fi trebuit să se abțină. Însă nu făcu niciunul nimic. Truls cunoștea motivul. Toți își aminteau povestea. Harry târâse uniforma în noroi, o făcuse de oaie și omorâse unul dintre cei mai buni oameni ai lor.

Jussi se întoarse tacticos la bar, ca și cum doar aruncase gunoiul afară. Truls scheună și mârâi. N-avea să-i înțeleagă niciodată pe finlandezi, sami sau eschimoși, ce naiba erau.

Din spatele încăperii, un bărbat se ridică de pe scaun și porni spre ușă. Truls nu-l mai văzuse niciodată la Kripos, dar avea expresia circumspectă a unui polițist sub șuvițele crețe, închise la culoare.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor cu el, șerifule! strigă cineva la o masă.

Trei minute mai târziu, când Celine Dion se reauzea și sporovăiala revenise la nivelul anterior, Truls puse piciorul pe bancnota de o sută de coroane și se întoarse cu ea la bar.

Harry își recăpătase răsuflarea. Și vomită. O dată, de două ori. După care se prăbuși iar la pământ. Asfaltul era atât de rece, încât îi înțepa coastele prin cămașă, și atât de greu încât el părea să-l susțină și nu invers. Pete roșii ca sângele și viermi negri, unduitori, îi jucau prin fața ochilor.

— Hole?

Harry auzea o voce, însă știa că dacă ar fi arătat că își revenise, ar fi urmat o nouă sesiune de șuturi. Așa că rămase cu ochii închiși.

— Hole?

Vocea se auzi mai aproape și apoi simți o mână pe umăr.

Harry știa și că alcoolul i-ar fi redus viteza de reacție, precizia și capacitatea de-a evalua distanțele, dar tot acționă. Deschise ochii, se răsuci și ținti spre laringe. Apoi se prăbuși iar la pământ.

Ratase cu o jumătate de metru.

— Îți chem un taxi, rosti vocea.

— Dispari dracului! gemu Harry. Cară-te, ticălos nenorocit!

— Nu sunt de la Kripos, continuă vocea. Mă numesc Krongli. Polițistul municipal din Ustaoset.

Harry se răsuci și își miji ochii la el.

— Sunt un pic supărat, zise Harry răgușit și încercă să respire egal, așa încât durerea să nu-l silească iar să-și golească stomacul. Nu-i mare scofală.

— Și eu sunt un pic supărat, zâmbi Krongli, cuprinzând cu un braț umerii lui Harry. Și, ca să fiu sincer, habar nu am de unde să chem un taxi. Poți sta în picioare?

Harry își trase un picior și apoi pe celălalt sub el, clipi de vreo două ori și stabili că măcar reușea iar să stea în picioare. Pe jumătate îmbrățișat de polițistul din Ustaoset.

— Unde dormi la noapte? întrebă Krongli.

Harry îi aruncă o privire piezișă polițistului.

— Acasă. Și aș prefera singur, dacă e în regulă și pentru tine.

În clipa aceea o mașină de poliție trase în fața lor și cineva coborî geamul. Harry auzi finalul unui hohot de râs și apoi un glas liniștit.

— Harry Hole, Divizia Crime?

— Eu, oftă Harry.

— Doar ce-am primit un apel de la unul dintre inspectorii de la Kripos care ne cerea să te ducem teafăr și nevătămat acasă.

— Atunci deschideți portiera!

Harry se sui pe bancheta din spate, își legănă capul până îl lipi de tetieră, închise ochii și începu să simtă cum se învârte totul, dar prefera asta decât să-i vadă pe cei doi din față zgâindu-se la el. Krongli le ceru să-l sune la un număr, după ce „Harry“ ajungea în siguranță acasă. Ce naiba, credea că e amic cu el? Harry auzi geamul ridicându-se și glasul plăcut al unuia dintre cei din față.

— Unde locuiești, Hole?

— Conduceți drept înainte, răspunse Harry. Urmează să vizităm pe cineva.

Când Harry simți mașina pornind, deschise ochii, se întoarse și văzu că Aslak Krongli încă mai stătea pe trotuarul de pe Møllergata.

43. Apel de-acasă

Kaja stătea întinsă pe o parte privind în bezna din propriul dormitor. Auzise poarta deschizându-se și acum distingea pași pe pietrișul de afară. Își ținu răsuflarea și așteptă. După care se auzi soneria. Se strecură afară din așternuturi, își luă halatul și merse la fereastră. Încă un țârâit. Desfăcu draperiile un pic. Și oftă.

— Polițist beat, rosti ea tare în cameră.

Se încălță cu papucii și-și târșâi pașii pe holul care ducea la ușă. O deschise și rămase în prag, cu brațele încrucișate.

— Salutare, drăguțo! se împiedică polițistul în cuvinte, făcând-o pe Kaja să se întrebe dacă nu cumva încerca să interpreteze un rol de bețivan.

Sau dacă nu cumva era o versiune adevărată, demnă de dispreț.

— Ce te aduce atât de târziu aici? îl întrebă Kaja.

— Tu. Pot să intru?

— Nu.

— Dar ai zis că pot lua legătura cu tine dacă mă simt singur. Și chiar mă simțeam.

— Aslak Krongli, rosti ea. Sunt în pat. Du-te acum la hotelul tău! Putem bea o cafea mâine-dimineață.

— Eu cred că am acum nevoie de-o cafea. Zece minute și după aceea sunăm un taxi? Ca să ne treacă vremea, putem discuta despre crime și criminali în serie. Ce zici?

— Scuze! răspunse ea. Nu sunt singură.

Krongli se îndreptă dintr-odată, cu o mișcare care o făcu pe Kaja să creadă că nu era chiar atât de beat pe cât păruse.

— Chiar așa? E aici, acum, polițistul despre care mi-ai zis că ești atât de îndrăgostită?

— Poate.

— Ăștia sunt ai lui? întrebă el tărăgănat, lovind cu piciorul enormii pantofi de lângă ușă.

Kaja nu răspunse. Simțea ceva în glasul lui Krongli, nu, dincolo de el, ceva ce nu mai auzise până atunci. Ceva asemănător unui mârâit pe o frecvență joasă, abia audibil.

— Sau doar i-ai pus ca să îi sperii pe eventualii oaspeți nedoriți? Veselie în privirea lui când adăugă: Kaja, așa-i că nu ai pe nimeni înăuntru?

— Ascultă, Aslak…

— Polițistul despre care mi-ai zis, Harry Hole, a luat-o rău pe coajă ceva mai devreme. Și-a făcut apariția la Justisen beat ca un porc, a căutat-o cu lumânarea și a încasat-o. A venit o mașină de patrulă și l-a dus acasă. Așa că, până la urmă, ar trebui să fii liberă în seara asta, nu?

Inima ei începu să bată mai repede; brusc, nu-i mai era chiar atât de frig pe sub halat.

— Poate că l-au adus în schimb aici, replică ea, simțind acum că și în glasul său se schimbase ceva.

— Nu, m-au sunat și mi-au zis că l-au dus sus pe deal ca să viziteze pe cineva. Când au aflat că vrea să meargă la Rikshospital și l-au sfătuit insistent să nu o facă, el a sărit din mașină la semafor. Mie îmi place cafeaua tare.

O scânteie strălucitoare i se aprinsese acum în ochi, exact așa cum îi apărea și lui Even când nu era în apele sale.

— Aslak, pleacă acum! Găsești taxiuri pe Kirkeveien.

Mâna lui țâșni brusc în față și, înainte ca ea să apuce să reacționeze, o înhăță de braț și o împinse înăuntru. Încercă să se elibereze, dar el o cuprinse cu brațul și o ținu strâns.

— Vrei să fii exact ca ea? îi șuieră în ureche. Să-ți iei tălpășița, să te cari? Să fii ca toate blestematele de…

Ea gemu și se răsuci, dar el era puternic.

— Kaja?

Glasul veni din dormitorul a cărui ușă rămăsese deschisă. Un glas ferm, poruncitor, de bărbat pe care, în alte împrejurări, poate că Aslak Krongli l-ar fi recunoscut. Și pe care el îl auzise cu doar o oră în urmă la Justisen.

— Kaja, ce se petrece acolo?

Krongli îi dăduse deja drumul și se holba acum la ea, cu ochii mari și gura căscată.

— Nimic, răspunse Kaja, fără să-l scape din vedere pe Krongli. Doar un tântălău beat din Ustaoset care se întoarce acasă.

Krongli se îndreptă cu spatele spre ușa de la intrare fără să scoată un cuvânt. Se strecură afară și trânti ușa. Kaja se apropie și ea, o încuie și-și lipi fruntea de lemnul rece. Era gata să plângă. Nu de teamă sau șoc. Ci de disperare. Totul în jurul ei se destrăma. Tot ce crezuse că-i corect și bine începuse până la urmă să i se înfățișeze clar și limpede. Începuse să i se dezvăluie deja de ceva vreme, dar nu voise să vadă. Pentru că Even avusese dreptate când spusese: nimeni nu e ce pare a fi și cea mai mare parte a vieții, în afară de credincioasa trădare, constă în minciuni și dezamăgiri. Și ziua în care descoperim că nu suntem diferiți este ziua în care nu ne mai dorim să trăim.

— Vii, Kaja?

— Da.

Kaja se desprinse de ușa pe care și-ar fi dorit atât de tare să dispară! Se întoarse în dormitor. Lumina lunii căzu pe draperii și pat, pe sticla de șampanie pe care o adusese ca să sărbătorească, pe toracele lui atletic și gol, pe fața pe care o crezuse la un moment dat cea mai frumoasă de pe pământ. Petele albe de pe fața lui licăreau ca o vopsea fosforescentă. De parcă el ar fi luat foc pe dinăuntru.

44. Ancora

Kaja stătea în ușă uitându-se la el. Mikael Bellman. Pentru cei din afară: un POB competent și ambițios, un familist convins, cu trei copii, care în curând va deveni șeful noului leviatan numit Kripos, ce va conduce toate anchetele de crimă din Norvegia. Pentru ea, Kaja Solness: un bărbat de care se îndrăgostise din clipa în care se cunoscuseră, care o sedusese cu toate armele aflate la dispoziție, plus alte câteva. Fusese o pradă ușoară, însă nu din vina lui, ci a ei. Doar din vina ei. Ce spusese Harry? „E însurat și spune că-și va părăsi soția pentru tine, dar niciodată nu o face, nu-i așa?“

Pusese punctul pe i. Firește. Atât de banali suntem. Credem pentru că vrem să credem. În zei, pentru că amorțește teama de moarte. În iubire, pentru că întărește noțiunea de viață. În ceea ce spun bărbații căsătoriți, pentru că asta spun bărbații căsătoriți.

Știa deja ce va auzi de la Mikael. Iar apoi el o spuse:

— Trebuie să plec. Ea va începe să-și pună întrebări.

— Știu, oftă Kaja și, ca de obicei, nu-i puse întrebările care se iveau ori de câte ori el îi spunea asta: De ce nu o oprea să mai pună întrebări? De ce nu făcea ce spunea că va face de atâta timp? Iar acum o nouă întrebare: De ce oare nu mai sunt sigură că vreau s-o facă?

Harry se prinse bine de balustradă în drumul său spre Secția de hematologie a Rikshospital. Era ud de sudoare, înghețat și-i clănțăneau dinții ca un motor în doi timpi. Și mai era și beat. Beat de la Jim Beam, beat și sătul de răutate, sătul de el însuși, sătul de atâtea căcaturi. Se împletici pe hol; deja vedea ușa de la salonul tatălui său din celălalt capăt.

Capul unei infirmiere se iţi dintr-o cameră de monitorizare, se uită la el şi dispăru la loc. Harry mai avea cincizeci de metri până la uşă când infirmiera, plus un infirmier ras în cap, ieşiră pe hol şi-i aţinură calea.

— Nu ţinem medicamente pe această secţie, îl anunţă tipul ras în cap.

— Ce spuneţi voi acum nu e doar o minciună grosolană, zise Harry, încercând să-şi menţină echilibrul şi clănţănind din dinţi, ci şi o insultă grosolană. Nu sunt un dependent de droguri, ci un fiu venit aici să-şi viziteze tatăl. Aşa că vă rog să vă daţi la o parte din calea mea!

— Îmi cer scuze! spuse infirmiera, care părea oarecum liniştită de pronunţia impecabilă a lui Harry. Dar miroşi ca o berărie, iar noi nu putem permite…

— Berăria e cu bere, o întrerupse Harry. Jim Beam e bourbon. Lucru pentru care ar trebui să spui că miros ca o distilerie, frøken. E…

— În fine, rosti infirmierul, prinzându-l de cot pe Harry.

Şi dându-i imediat drumul când capul îi fu răsucit brusc. Infirmierul scoase un geamăt şi se strâmbă de durere înainte ca Harry să-i dea drumul, apoi să se îndrepte de spate cât era de înalt şi să-l privească drept în ochi.

— Gerd, sună la poliţie! rosti încet infirmierul fără să-l scape din priviri pe Harry.

— Dacă nu vă deranjează, am să mă ocup eu de asta, rosti un glas uşor tărăgănat.

Era Sigurd Altman. Venea spre ei cu un dosar sub braţ şi cu un surâs prietenos pe chip.

— Harry, ai timp să vii cu mine unde ţinem medicamentele?

Harry se legănă de două ori înainte şi înapoi. Se concentră la bărbatul mic şi subţirel cu ochelari rotunzi. Apoi încuviinţă.

— Pe aici, continuă Altman, care deja se îndepărta.

Strict vorbind, biroul lui Altman era de fapt o debara. Nu avea ferestre, nicio sursă vizibilă de aerisire, însă avea un pupitru și un calculator, un pat de campanie, care, îi explică el, era pentru turele de noapte, așa încât să poată dormi sau să fie trezit ori de câte ori era nevoie. Și un dulap încuiat, care, presupunea Harry, conținea o mare varietate de medicamente stimulatoare.

— Altman, începu Harry, așezându-se pe marginea patului și plescăind tare din buze, de parcă le-ar fi avut lipite cu lipici. Neobișnuit nume! Cunosc doar o persoană numită așa.

— Robert, zise Sigurd așezându-se pe singurul scaun din încăpere. Nu-mi plăcea cine eram în sătucul în care am crescut. De îndată ce am scăpat de-acolo am depus cerere pentru a-mi schimba numele de familie din mult prea banalul-sen. Mi-am justificat cererea spunând, întrucât era adevărat, că Robert Altman e regizorul meu preferat. Iar agentul de caz pesemne că era mahmur, pentru că mi-a acceptat-o. Toți am putea renaște din când în când.

— Joc de culise, zise Harry.

— Gosford Park, zise Altman.

— Povești întretăiate.

— Ah, o capodoperă!

— Bun, dar supraevaluat! Prea multe teme. Regia și editarea complică inutil subiectul.

— Viața e complicată. Oamenii sunt complicați. Uită-te iar la el, Harry!

— Mhm!

— Cum merge? Vreun progres cu cazul lui Marit Olsen?

— Progres, repetă Harry. Tipul care a făcut-o a fost arestat astăzi.

— Iisuse, păi, atunci înțeleg că sărbătorești!

Altman își lăsă bărbia în piept și se uită la el peste ochelari.

— Trebuie să mărturisesc că sper să le pot spune nepoților mei că informația mea despre ketanom a rezolvat cazul.

— În orice caz, unul dintre telefoanele date victimelor l-a dat de gol.

— Bietele făpturi!

— Bietele ce?

— Bietele toate, presupun. Deci de aceea graba asta să-ți vezi tatăl chiar acum, noaptea?

Harry își duse mâna la gură și scoase un râgâit neauzit.

— Există un motiv, insistă Altman. Oricât de beat ai fi, există întotdeauna un motiv. Pe de altă parte, acel motiv nu e treaba mea, așa că poate ar trebui să-mi țin gu…

— Ți s-a cerut vreodată să faci o eutanasie?

Altman ridică din umeri.

— Da, de câteva ori. Fiind infirmier anestezist, sunt alegerea evidentă. De ce?

— Mi-a cerut tatăl meu.

Altman încuviință încetișor.

— E o povară grea s-o poarte cineva. De aia ai venit? Să termini treaba?

Privirea lui Harry începuse deja să se plimbe prin cameră în căutarea vreunei băuturi alcoolice. Acum o făcea din nou.

— Am venit să-mi cer iertare. Pentru că nu sunt în stare să o fac pentru el.

— Cu greu s-ar spune că-ți trebuie iertare pentru asta. Să iei o viață nu e ceva pe care să i-l ceri oricui, darămite propriului fiu.

Harry își propti capul în palme. I se părea tare și greu, precum o bilă de popice.

— Am făcut-o o dată, rosti el.

Glasul lui Altman sună mai mult surprins decât șocat.

— Ai făcut o eutanasie?

— Nu, răspunse Harry. Am refuzat să o fac. Celui mai mare dușman al meu. Are o boală incurabilă, fatală și foarte dureroasă. Se sufocă încetișor din cauza propriei pieli care se tot micșorează.

— Sclerodermă, zise Altman.

— Când l-am arestat, a încercat să mă facă să-l împușc. Eram singuri în vârful unui turn, doar el și cu mine. Omorâse un număr incert de oameni și îi rănise pe cei pe care îi iubeam. Făcuse un rău de nereparat. Aveam pistolul ațintit spre el. Doar noi doi. Legitimă apărare. Nu riscam nimic dacă îl împușcam.

— Dar ai preferat să-l lași să sufere, concluzionă Altman. Moartea era mai ușoară pentru el.

— Da.

— Iar acum simți că faci același lucru cu tatăl tău, că îl faci să sufere mai rău decât dacă îi oferi eliberarea.

Harry se frecă pe gât.

— Nu e din cauză că țin la principiile privind faptul că viața e sfântă sau alte prostii de genul ăsta. E doar slăbiciune, pur și simplu. E lașitate. Hristoase, Altman, tu chiar n-ai absolut nimic de băut pe aici?

Sigurd Altman clătină din cap. Harry nu era sigur dacă o făcea în semn de răspuns la ultima lui întrebare sau pentru celelalte lucruri pe care le zisese. Poate la toate.

— Nu poți scăpa de sentimente pur și simplu, Harry. Tu, ca toți ceilalți, încerci să treci peste faptul că suntem conduși de noțiuni de bine și rău. Poate că mintea ta nu are toate argumentele pentru aceste noțiuni, dar ele tot sunt adânc înrădăcinate înlăuntrul tău. Corect și greșit. Poate că sunt lucruri pe care ți le-au spus părinții când erai mic, o poveste cu morală citită de bunicul tău sau ceva nedrept prin care ai trecut la școală și la care te-ai gândit o grămadă de-atunci. Suma tuturor acestor lucruri pe jumătate uitate.

Altman se aplecă în față.

— Ancorat adânc în tine e, de fapt, o expresie destul de pertinentă. Pentru că îți spune că s-ar putea să nu fii în stare să vezi ancora din adâncuri, dar nici nu te poți urni naibii din acel punct, și de aceea continui să plutești în preajma ei, iar acolo e locul în care se află casa ta. Încearcă și acceptă asta, Harry. Acceptă ancora.

Harry se holba la mâinile sale împletite în poală.

— Durerea pe care el o…

— Durerea fizică nu e cel mai rău lucru căruia trebuie să îi facă față o ființă umană, zise Altman. Crede-mă, că văd asta zi de zi! Nici moartea. Nici măcar teama de moarte.

— Atunci, care e cel mai rău?

— Umilirea. Să ți se ia onoarea și demnitatea. Să fii despuiat de toate, să fii alungat de turmă. Aceea e cea mai aspră pedeapsă, echivalentul îngropării cuiva de viu. Și singura consolare e că persoana respectivă va pieri destul de repede.

— Mhm!

Harry îl privea în continuare în ochi pe Altman.

— Chiar n-ai nimic în dulapul ăla care să mai înveselească atmosfera?

45. Întrebări

Mikael Bellman visase iar căderea în gol. Se cățăra singur în El Chorro, suportul de prindere nu mai era, zidul de stâncă îi fugea prin fața ochilor, pământul se apropia în viteză. Alarma ceasului sună în ultima secundă. Își șterse gălbenușul de la gură și ridică privirea spre Ulla, care stătea în fața lui și îi umplea ceașca cu cafea. Femeia învățase să recunoască momentul în care el era pregătit să mănânce, iar atunci, nici cu o clipă mai devreme, el își dorea cafeaua fierbinte, turnată în ceașca albastră. Iar acesta era doar unul dintre nenumăratele motive pentru care el o aprecia. Altul era că ea se menținea tot timpul într-o formă excelentă, încă mai atrăgea priviri admirative la petrecerile la care erau invitați tot mai des. La urma urmei, Ulla era regina incontestabilă din Manglerud când se combinaseră, el având optsprezece ani, iar ea nouăsprezece. Al treilea era că Ulla, fără să se agite foarte tare, renunțase cu totul la visurile de a-și continua studiile, pentru ca el să-și pună slujba mai presus de toate. Dar cele mai importante trei motive stăteau acum și se certau în jurul mesei pentru cine ar fi trebuit să obțină figurina de plastic din cutia cu fulgi de porumb și cine ar trebui să stea astăzi pe locul din față, când ea urma să le ducă la școală. Două fete și un băiat. Trei motive perfecte ca s-o aprecieze pe femeie și compatibilitatea lor genetică.

— Vii târziu diseară? îl întrebă Ulla, mângâindu-i părul în treacăt.

El știa că ei îi plăcea foarte mult părul lui.

— S-ar putea să fie o zi lungă, răspunse el. Astăzi începem cu suspectul.

Mikael știa că ziarele aveau să publice ceea ce știau deja: că arestatul era Tony Leike. Însă el își făcuse un adevărat principiu din a nu dezvălui informații confidențiale, nici măcar acasă. Asta îi mai permitea și să explice orele petrecute peste program cu un „Nu pot vorbi despre asta, iubita“.

— De ce nu l-ați interogat ieri? întrebă ea în timp ce ungea cu unt feliile de pâine ale copiilor pentru pachete.

— A trebuit să adunăm mai multe informații. Și să terminăm de percheziționat casa.

— Ați găsit ceva?

— Mă tem că nu pot fi chiar atât de precis, scumpa, zise el și îi aruncă privirea aceea de confidențialitate încărcată de regret, pentru a nu trăda faptul că ea pusese de fapt punctul pe un i foarte sensibil.

Bjørn Holm și tehnicienii criminaliști nu găsiseră nimic în timpul percheziției care să-l fi putut lega pe Leike de vreuna dintre crime. Din fericire, asta era momentan de o importanță minoră.

— Nu va strica deloc faptul că l-am lăsat un pic să se mai înmoaie peste noapte într-o celulă, continuă Bellman. Doar îl va face ceva mai receptiv când vom începe. Iar prima parte a interogatoriului e mereu cea mai importantă.

— Serios? întrebă ea, și el își dădu seama că ea doar încerca să pară interesată.

— Trebuie să plec.

Se ridică și o sărută pe obraz. Da, cu siguranță o aprecia. Ideea de a-i ignora cu totul pe ea și pe copii, cadrul și infrastructura care îi permiseseră ascensiunea de-a lungul eșaloanelor, al claselor, era absurdă, firește. Să-și urmeze imboldurile inimii, să renunțe la tot pentru iubire sau ce-o fi fost, era o utopie, un vis la care nu se putea gândi și despre care nu putea discuta cu Kaja. Dacă ar fi fost totuși să viseze, Mikael Bellman ar fi preferat visuri mult mai mărețe.

Își cercetă dinții din față în oglinda de pe hol și verifică dacă îi stătea dreaptă cravata de mătase. Presa avea să se năpustească asupra lor.

Cât ar mai fi putut-o păstra pe Kaja? I se păruse că distinge oarecare îndoieli în atitudinea ei, cu o seară în urmă. O lipsă de entuziasm când făcuseră dragoste. Dar el mai știa și că atât timp cât țintea spre vârf, cum tot făcuse până acum, ar fi fost în stare să o controleze. Nu că ar fi fost o profitoare cu obiective clare, pe care el, ca șef al tuturor, i le-ar fi putut îndeplini. Nu era vorba de intelect; erau pur și simplu necesități biologice. Femeile puteau fi pe cât de moderne voiau, dar când venea vorba de supunere în fața masculului alfa, tot la nivel de primate rămâneau. În orice caz, dacă ea începea să aibă îndoieli că el nu va renunța niciodată la soție de dragul său, poate că sosise vremea să o încurajeze. La urma urmei, și el mai avea totuși nevoie de ea ca să-i ofere informații din interiorul serviciului Omoruri, măcar o vreme, până ce aveau să fie clarificate ultimele detalii. Și războiul, câștigat.

Se apropie de fereastră în timp ce se încheia la sacou. Casa pe care o moștenise de la părinți se afla în Manglerud, nu cea mai strălucită zonă din oraș, dacă îi întrebai pe cei din vestul capitalei. Însă cei care crescuseră aici aveau tendința să rămână; era un cartier cu suflet. Și era cartierul său. Cu vedere către tot orașul, care în curând avea să fie al lui.

— Vin acum, anunță polițistul în uniformă din pragul uneia dintre noile camere de interogatoriu ale Kripos.

— Bine, spuse Mikael Bellman.

Unora dintre anchetatori le plăcea să-l lase pe cel interogat să intre primul în cameră, pentru a-l face sau a o face să aștepte, să dea de înțeles cine-i șeful. Să se poată bucura de o intrare măreață și să intre direct în pâine, cât timp aceștia erau în defensivă și cel mai vulnerabili. Bellman prefera să fie așezat și pregătit când era introdus suspectul. Pentru a-și marca teritoriul, pentru a anunța că el e stăpân în cameră. Încă mai era în stare să-l facă pe suspect să aștepte cât frunzărea hârtiile, în stare să simtă cum neliniștea atingea cote tot mai mari și atunci — la momentul potrivit — își ridica privirea și ataca. Acestea erau detaliile de finețe ale tehnicilor de interogare. Pe care, cum era și normal, era mereu dispus să le discute cu ceilalți conducători de interogatorii competenți. Verifică încă o dată ca lumina roșie

a aparatului de înregistrat să fie aprinsă. Reglarea echipamentului tehnic după sosirea suspectului ar fi putut strica stabilirea statutului fiecăruia.

Pe geam, văzu cum Beavis și Kolkka intră în biroul alăturat. Între ei mergea Tony Leike, pe care îl aduseseră din arestul sediului central al poliției.

Bellman trase adânc aer în piept. Da, pulsul îi era ceva mai accelerat. Un amestec de agresivitate și neliniște. Tony Leike refuzase să fie asistat de un avocat. În principiu, desigur, era un avantaj pentru Kripos, oferea un spațiu de manevră mai generos. În același timp, era un semn că suspectul lor considera că are puține motive să se teamă. Bietul fraier! N-avea de unde să știe că Bellman avea dovada că Leike îl sunase pe Elias Skog cu foarte puțin timp înainte ca acesta să fie ucis. Tipul pe care Leike pretinsese că nu-l cunoștea.

Bellman își coborî privirea la hârtiile din fața sa și-l auzi pe Leike intrând în cameră. Beavis închise ușa în urma lui, cum fusese instruit.

— Ia loc! zise Bellman fără să-și ridice privirea.

Îl auzi pe Leike făcând cum i se ceruse.

Bellman se opri la o hârtie la întâmplare și-și mângâie buza de jos cu arătătorul în vreme ce număra în gând. Tăcerea se prelungea în camera fără aerisire. Unu, doi, trei. El și colegii săi fuseseră trimiși la un curs privind noile metode de interogare — așa-numitele abordări investigative —, al căror scop era, potrivit conțopiștilor lipsiți de imaginație, deschiderea, dialogul și încrederea. Patru, cinci, șase. Bellman ascultase în liniște — la urma urmei, modelul fusese ales la cel mai înalt nivel —, însă ce fel de personaje credeau acești oameni că interogau cei de la Kripos? Suflete sensibile, dar supuse, care-ți spuneau tot ce doreai în schimbul unui umăr pe care să poată plânge? Insistau că metodele folosite până acum de poliție, tradiționalul model în nouă pași al FBI, erau inumane, manipulatoare, îi făceau pe nevinovați să mărturisească delicte pe care nu le comiseseră și prin urmare erau contraproductive. Șapte, opt, nouă. Bun, să spunem că puteai influența în felul ăsta și nevinovați, dar ce mai conta când comparai cu drojdia societății care ieșea rânjind de-acolo, hohotind de râs la adresa „deschiderii, dialogului și încrederii“? Zece.

Bellman își uni vârfurile degetelor și ridică privirea.

— Știm că l-ai sunat pe Elias Skog din Oslo și că, două zile mai târziu, te aflai în Stavanger. Și că l-ai omorât. Astea sunt fapte pe care le cunoaștem, dar ceea ce mă întreb eu e din ce motiv. Sau nici măcar n-ai avut un motiv, Leike?

Acesta era pasul unu al modelului în nouă pași folosit de agenții FBI Inbau, Reid și Buckley: confruntarea, încercarea de-a folosi efectul de șoc pentru a nimeri din prima lovitura zdrobitoare, anunțarea faptului că ei știau deja tot, că nu mai avea niciun sens să-și nege vinovăția. Ăsta era unicul țel: mărturisirea. Aici Bellman combina pasul unu cu o altă tehnică de interogare: legarea unui fapt cu mai mulți factori încă necunoscuți. În cazul acesta, el lega incontestabila dată a apelului telefonic de controversa că Leike fusese în Stavanger și că el era criminalul. Auzind dovada primei afirmații incontestabile, Leike ar fi ajuns automat la concluzia că ei dețineau probe concrete și în privința celorlalte. Iar aceste fapte erau atât de simple și de irefutabile, încât nu puteau duce decât la un singur răspuns posibil: motivul.

Bellman văzu cum Leike înghite în sec, își dezgolește dinții aceia enormi și albi într-o încercare de zâmbet, văzu deruta de pe chipul lui și știu că deja câștigase.

— Nu l-am sunat pe Elias Skog, răspunse Leike.

Bellman oftă.

— Vrei să-ți arăt desfășurătorul de la Telenor?

Leike ridică din umeri.

— Nu am sunat eu. Acum ceva vreme mi-am pierdut telefonul. Poate că l-a sunat cineva folosind telefonul meu?

— Nu încerca s-o faci pe deșteptul, Leike. Noi vorbim aici de linia ta fixă de telefon.

— Nu l-am sunat eu, asta vă spun.

— Am auzit. Potrivit datelor oficiale, locuiești singur.

— Da, locuiesc singur. Asta e…

— Din când în când, mai doarme și logodnica ta la tine. Uneori, te trezești mai devreme și pleci la lucru, în timp ce ea rămâne la tine în apartament?

— Se întâmplă, da. Dar stau mai mult la ea decât la mine.

— Bun așa. Fiica moștenitoare a lui Galtung are cumva un apartament mai luxos decât al tău, Leike?

— Poate. Mai confortabil, în orice caz.

Bellman își încrucișă brațele la piept și zâmbi.

— Chiar și așa, dacă nu tu l-ai sunat pe Skog de acasă de la tine, înseamnă că l-a sunat ea. Îți dau cinci secunde să te aduni și să spui ce trebuie, Leike. În cinci secunde, o mașină de patrulare de pe străzile din Oslo va primi ordin să-și pună sirenele în funcțiune și să meargă la apartamentul ăla al ei cel confortabil, să-i pună cătușele, să o aducă aici și să-i dea voie să-și sune tatăl ca să-i spună că ai acuzat-o că ea l-a sunat pe Skog. Așa încât Anders Galtung să poată strânge cea mai fioroasă și mai dură gașcă de avocați din Norvegia pentru fiica sa, iar tu să te alegi cu un adversar pe potrivă. Patru secunde, trei secunde.

Leike ridică iar din umeri.

— Dacă tu crezi că e suficient să emiți un mandat de arestare pe numele unei tinere cu un cazier imaculat, dă-i drumul! Dar mă cam îndoiesc că eu voi fi cel care se va alege cu un adversar.

Bellman îl studia pe Leike. Oare chiar îl subestimase? Acum îi era mai greu să-l citească. În fine, abia încheiase pasul unu. Fără o mărturisire. Mai avea încă opt pași. Pasul doi era să se arate înțelegător cu suspectul, prin bagatelizarea acțiunilor acestuia. Dar asta presupunea ca el să cunoască motivul sau să aibă ceva de bagatelizat. Un motiv pentru omorârea tuturor

oaspeților care rămăseseră întâmplător peste noapte la o cabană de schi nu sărea imediat în ochi, trecând peste evidentul truism că motivele majorității criminalilor în serie sunt ascunse în adâncimile psihicului, în care cei mai mulți dintre noi nu cutezăm să ne aventurăm vreodată. În acest scop, Bellman luase deja hotărârea să abordeze precaut pasul înțelegerii înainte de-a sări direct la pasul motivării: să îi ofere suspectului un motiv de-a mărturisi.

— Ce vreau să spun, Leike, e că nu sunt dușmanul tău. Eu sunt doar cineva care dorește să înțeleagă de ce ai făcut ce-ai făcut. Ce te-a stârnit. E evident că ești o persoană inteligentă și capabilă; nu e nevoie decât să ne uităm la ce-ai reușit în afaceri. Sunt fascinat de felul în care oamenii își stabilesc obiective și le urmăresc, indiferent de ce cred ceilalți. Oameni care s-au remarcat departe de lumea dezlănțuită a mediocrității. Aș putea spune că mă recunosc și pe mine acolo. Poate că te înțeleg mai bine decât crezi, Tony.

Bellman îi ceruse unui inspector să-i sune pe prietenii lui Leike de la bursă și să afle dacă acesta prefera ca prenumele să-i fie pronunțat „Toeuny“, „Tony“ sau „Tonny“. Răspunsul a fost „Tony“. Bellman nimeri pronunția potrivită, îi surprinse privirea și încercă să i-o susțină.

— O să spun ceva ce probabil n-ar trebui să spun, Tony. Din cauza unor probleme interne nu putem aloca foarte mult timp acestui caz, motiv pentru care aș aprecia o mărturisire. În mod normal, nu i-am propune o înțelegere unui suspect împotriva căruia am strâns o cantitate atât de copleșitoare de dovezi, însă ar grăbi procedurile. Cât despre o mărturisire — de care, de fapt, nici măcar nu avem nevoie pentru o condamnare —, îți voi oferi o sentință redusă, care va fi considerabilă. Mă tem că sunt legat de mâini de cadrul legal privind enunțarea unui număr, dar hai să spunem, iar asta va rămâne doar între mine și tine, că va fi con-si-de-ra-bi-lă. Bine, Tony? E o promisiune. Iar acum o avem înregistrată.

Arătă către lumina roșie de pe masa dintre ei.

Leike îl privi pe Bellman îndelung, cu o expresie gânditoare. După care deschise gura.

— Cei doi care m-au adus aici mi-au spus că te numești Bellman.

— Spune-mi Mikael, Tony.

— Tot ei mi-au spus că ești un tip inteligent. Dur, dar de încredere.

— Cred că vei descoperi că aceste lucruri sunt adevărate, da.

— Ai spus considerabilă, nu?

— Ai cuvântul meu.

Bellman simțea cum i se accelerează pulsul.

— În regulă, zise Leike.

— Bun, rosti vesel Mikael Bellman, atingându-și buza de jos cu degetul mare și arătătorul. Să începem cu începutul?

— Bine, spuse Leike, scoțând din buzunarul de la spate o bucată de hârtie pe care pesemne că Truls și Jussi îi îngăduiseră s-o păstreze. Datele mi-au fost oferite de către Harry Hole, deci ar trebui să meargă repede. Borgny Stem-Myhre a murit undeva între 10 și 11 seara pe data de 16 decembrie în Oslo.

— Corect, zise Bellman, simțind un început de jubilare în inimă.

— Mi-am verificat calendarul. În acel moment, mă aflam în Skien, în sala Peer Gynt, Casa Ibsen, unde discutam despre proiectul meu cu coltanul. Acest lucru poate fi confirmat de către persoana care a închiriat sala și cei aproximativ o sută douăzeci de potențiali investitori prezenți. Presupun că știți că până acolo faci două ore cu mașina. Următoarea a fost Charlotte Lolles între… să vedem… aici spune că între unsprezece seara și miezul nopții, pe 3 ianuarie. Atunci cinam cu câțiva investitori mai puțin importanți, în Hamar. Două ore cu mașina de la Oslo. Apropo, am luat trenul, am încercat să găsesc biletul, dar n-am avut noroc.

Zâmbi în chip de scuză către Bellman, care încetase să mai respire. Și preț de o secundă, dinții uriași ai lui Leike reapărură printre buze în timp ce conchidea:

— Dar sper că măcar câțiva dintre cei doisprezece martori prezenți la cină pot fi considerați de încredere.

— Apoi a mai spus că există posibilitatea să poată fi acuzat de uciderea lui Marit Olsen, deoarece, cu toate că se afla acasă cu logodnica sa, el fusese, de fapt, singur la schi timp de două ore, pe pârtia iluminată din Sørkedalen.

Mikael Bellman clătină din cap și-și îndesă și mai adânc mâinile în buzunarele sacoului, în timp ce studia tabloul Copilul bolnav al lui Munch.

— În intervalul în care a murit Marit Olsen? întrebă Kaja, înclinându-și capul și uitându-se la gura fetei palide care se credea că urma să moară.

De obicei, se concentra la un lucru atunci când se întâlneau la Muzeul Munch. Uneori puteau fi ochii, alteori peisajul din fundal, soarele sau, pur și simplu, semnătura lui Edvard Munch.

— A spus că nici el și nici femeia Galtung…

— Lene, îl corectă Kaja.

— …nu și-au putut aminti cu exactitate când, dar era posibil să fi fost destul de târziu, căci așa proceda de obicei, voia să aibă pârtia doar pentru el.

— Așa că Tony Leike s-ar fi putut afla în Parcul Frogner. Dacă se afla în Sørkedalen, ar fi trebuit să treacă de două ori de turnichete, atât la ieșire, cât și la intrare. Dacă avea un permis electronic în parbriz, momentul este înregistrat automat. Iar atunci…

Ea se întorsese și el se opri brusc când ea îi întâlni ochii plini de răceală.

— …Dar firește că tu ai verificat deja asta, zise ea.

— N-a fost nevoie, răspunse Mikael. Nu are AutoPASS, așa că se oprește să plătească. Și nici nu există vreo înregistrare a călătoriei.

Kaja încuviință. Se apropiară de următorul tablou, rămânând în spatele câtorva turiști japonezi, care arătau cu degetul și gesticulau. Avantajul întâlnirii la Muzeul Munch în timpul săptămânii — în afara faptului că acesta se afla între sediul Kripos din Bryn și sediul central al Poliției din Grønland — era că reprezenta una dintre acele destinații turistice unde garantat n-aveai să dai peste vreun coleg de muncă, vecini sau cunoștințe.

— Ce-a spus Leike despre Elias Skog și Stavanger? întrebă Kaja.

Mikael clătină iar din cap.

— A spus că, probabil, și în privința lui ar putea fi acuzat. Din moment ce a dormit singur în noaptea aceea, nu are alibi. L-am întrebat dacă s-a dus a doua zi la muncă și mi-a răspuns că nu-și mai amintea, dar presupunea că ajunsese la ora șapte, ca de obicei. Și că aș putea-o întreba pe recepționera din clădirea de birouri pe care o împărțea cu alții, dacă aș considera că e important. Am întrebat-o și am aflat că Leike rezervase una dintre sălile de ședințe pentru ora nouă și un sfert. Și după ce am discutat cu niște tipi ce păreau investitori, am aflat că doi dintre ei fuseseră la ședință cu Leike. Dacă ar fi fost acasă la Elias Skog la ora trei dimineața, i-ar fi trebuit un avion ca să reușească. Iar numele său nu se află pe nicio listă cu pasageri.

— Asta nu înseamnă cine știe ce. Poate că a călătorit sub o identitate falsă. Și-n plus, mai avem totuși apelul telefonic către Skog. Pe ăsta cum l-a explicat?

— Nici măcar n-a încercat, pur și simplu a negat, pufni Bellman. Oare de ce lumea consideră chiar atât de bun Dansul vieții? Nici măcar fețe ca lumea nu au. Arată ca zombi, dacă mă întrebi pe mine.

Kaja îi studia pe dansatorii din tablou.

— Poate chiar sunt, zise ea.

— Zombi? chicoti Bellman. Chiar vorbești serios?

— Oameni care se dau drept dansatori, dar sunt morți pe dinăuntru, îngropați, pe cale să putrezească. Fără discuție.

— Interesantă teorie, Solness!

Ea ura când îi folosea numele de familie, lucru pe care el îl făcea când era furios sau pur și simplu considera potrivit să-i reamintească de intelectul lui superior. Iar ea îl lăsa să o facă, pentru că era evident că lui i se părea important. Și poate chiar îi era superior ca intelect. Nu asta fusese o parte a motivului pentru care se îndrăgostise de el, inteligența lui epatantă? Ea chiar nu-și mai aducea bine aminte.

— Trebuie să mă întorc la treabă, rosti ea.

— Și să faci ce? întrebă Mikael, uitându-se la paznicul ce stătea în spatele frânghiei din partea din spate a încăperii și căsca. Să numeri dosare și să aștepți să se enerveze Divizia Crime? Doar știi că mi-ai creat o mare bătaie de cap cu acest Leike, nu?

— Eu ți-am creat? izbucni ea, nevenindu-i a crede.

— Vorbește mai încet, dragă! Tu mi-ai dat pontul că Harry l-a adulmecat pe Leike. Mi-ai spus că urmează să-l aresteze. Am avut încredere în tine. Am avut atâta încredere, încât l-am arestat pe Leike pe baza pontului tău și, prin urmare, am afirmat și-n fața presei că gata, am rezolvat cazul. Iar acum căcatul ăsta ne-a explodat dracului în față. Tipul are un alibi beton pentru cel puțin două dintre crime. Va trebui să îl eliberăm azi. Fără îndoială că deja socrul Galtung se gândește să-și asmută avocații iadului asupra noastră, iar Ministerul Justiției va cere explicații pentru o asemenea eroare. Nu capul tău, al lui Hole sau al lui Hagen va ajunge pe butuc, ci al meu, Solness. Pricepi? Doar al meu. Așa că va trebui să facem ceva. Tu va trebui să faci ceva în această privință.

— Și ce-ar trebui să fac?

— Nu cine știe ce, o bagatelă, de restul ne vom ocupa noi. Vreau să-l ademenești pe Harry afară. Diseară.

— Afară? Eu?

— Îi place de tine.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ți-am spus că v-am văzut stând și fumând pe verandă?

Kaja păli.

— Ai ajuns târziu, dar n-ai zis că ne-ai văzut acolo.

— Erați atât de captivați unul de altul că nici măcar n-ați auzit mașina, așa că am parcat și m-am uitat la voi. Îi place de tine, iubire. Acum vreau să îl scoți undeva. Vreo două ore, nu mai mult.

— De ce?

Mikael Bellman zâmbi.

— Petrece prea mult timp singur acasă. Sau în pat. Hagen n-ar fi trebuit niciodată să-i dea timp liber; tipii ca Harry nu se descurcă așa. Și noi nu vrem ca el să bea până moare acolo în Oppsal, nu-i așa? Scoate-l la cină undeva. La cinema. La o bere. Doar să fii sigură că nu va fi acasă între opt și zece. Și să ai grijă! Nu știu dacă-i inteligent sau doar paranoic, însă mi-a cercetat foarte îndeaproape mașina când a fumat acasă la tine. În regulă?

Kaja nu răspunse. Zâmbetul lui Mikael era cel la care putea visa când el nu cu ea, când jobul și obligațiile familiale îl împiedicau să fie cu ea. Cum era posibil ca același zâmbet să o facă acum să simtă că i se întoarce stomacul pe dos?

— Tu… doar n-ai de gând să…

— Am de gând să fac orice trebuie să fac, replică Mikael, uitându-se la ceas.

— Adică?

El ridică din umeri.

— Tu ce-ți închipui? Să schimb capul de pe butuc, nu?

— Mikael, nu-mi cere să fac asta!

— Dar nu-ți cer, scumpa mea. Îți ordon.

Glasul lui abia se auzi.

— Și dacă… dacă refuz?

— Atunci îl voi zdrobi nu doar pe Hole, ci și pe tine.

Lumina din tavan cădea pe micile pete albe de pe fața lui. Atât de frumos, se gândi ea. Cineva ar fi trebuit să-i facă un portret.

Marionetele joacă așa cum ar trebui. Harry Hole a aflat că l-am sunat pe Elias Skog. Îmi place de el. Am fi putut deveni prieteni, dacă ne-am fi întâlnit când eram copii sau adolescenți. Doar avem niște lucruri în comun. Cum ar fi inteligența. El e singurul polițist ce pare să aibă capacitatea de-a vedea dincolo de văl. Iar asta înseamnă totodată, firește, că va trebui să fiu atent. Abia aștept să văd cum vor evolua lucrurile. Cu bucurie de copil.

Partea a cincea

46. Gândacul roșu

Harry deschise ochii și se uită la gândacul roșu pătrățos și mare ce se târa spre el printre două sticle goale în vreme ce torcea ca o pisică. Se opri, toarse din nou și mai înaintă cinci centimetri pe măsuța de cafea, lăsând o mică dâră în scrumul de țigară. Întinse mâna, îl înhăță și îl duse la ureche. Își auzi propriul glas, de parcă ar fi fost o piatră în curs de zdrobire.

— Nu mă mai suna, Øystein!

— Harry…

— Cine dracu’ e?

— Sunt Kaja. Ce faci?

Se uită la ecran, să fie sigur că vocea spunea adevărul.

— Mă odihnesc.

Își simțea stomacul gata să-și evacueze conținutul. Din nou.

— Unde?

— Pe canapea. O să închid dacă nu e important.

— Asta înseamnă că ești acasă în Oppsal?

— Păi, stai să verific. Tapetul cel puțin așa zice. Kaja, trebuie să închid.

Harry aruncă telefonul în celălalt capăt al canapelei, reuși să se ridice, se aplecă pentru a-și regăsi echilibrul și se împletici mai departe, folosindu-și capul pe post de instrument de navigație și berbec de luptă. Îl conduse în

bucătărie fără coliziuni notabile, unde își propti palmele de ambele părți ale chiuvetei, înainte ca arteziana de vomă să-i țâșnească din gură.

Când deschise iar ochii, văzu că suportul pentru farfurii rămăsese în chiuvetă. Voma subțire, gălbuie, curgea acum de-a lungul singurei farfurii rămase în picioare. Harry dădu drumul la robinet. Unul dintre avantajele faptului că era alcoolic reîntors la vechea meteahnă era că în ziua a doua voma încetează să mai înfunde scurgerea.

Harry bău un pic de apă de la robinet. Nu foarte multă. Alt avantaj pe care îl are alcoolicul înveterat e cunoașterea a ceea ce-i suportă stomacul.

Se întoarse în living, cu călcâiele lipite și genunchii depărtați, de parcă doar ce făcuse pe el. Lucru pe care, de fapt, nu îl verificase. Se lăsă să cadă pe canapea și auzi un croncănit slab venind din celălalt capăt. Un glas scos de o persoană miniaturală îl striga pe nume. Se pipăi între picioare și duse iar telefonul roșu la ureche.

— Care-i treaba?

Se întrebă ce-ar fi trebuit să facă cu fierea care-i ardea gâtul ca lava, să o scuipe sau să o înghită. Ori mai bine să o lase să ardă, cum merita.

Ascultă în timp ce ea îi explica faptul că dorea să-l vadă. Voia să vină să se întâlnească cu ea la restaurantul Ekeberg? Acum, de exemplu. Sau peste o oră.

Harry se uită la cele două sticle de Jim Beam goale de pe măsuța de cafea și apoi la ceas. Șapte. Magazinul Vinmonopol era închis. Barul de la restaurant.

— Acum, răspunse el.

Închise, dar telefonul îi sună iarăși. Se uită la ecran și răspunse:

— Salut, Øystein!

— Acum răspunzi! Căcat, Harry, începeam să mă întreb dacă nu cumva l-ai imitat pe Hendrix.

— Mă poți duce la restaurantul Ekeberg?

— Tu ce dracu' crezi că sunt eu? Un afurisit de taximetrist?

Optsprezece minute mai târziu, Øystein se afla în fața scărilor casei lui Olav Hole și striga prin geamul lăsat în jos, cu un rânjet pe față.

— Ai nevoie de ajutor să încui nenorocita de ușă, bețivan amărât? Cina? exclamă Øystein mai apoi, în timp ce conducea prin Nordstrand. Ca s-o fuți sau pentru c-ai futut-o?

— Calmează-te! Lucrăm împreună.

— Exact. După cum obișnuia să spună fosta mea soție: „Îți dorești ce vezi în fiecare zi". Pesemne că citise asta într-o revistă glossy. Doar că nu se referea la mine, ci la ticălosul de la birou.

— Øystein, tu n-ai fost însurat.

— Aș fi putut fi. Tipul cu pulover norvegian și cămașă, care vorbea nynorsk. Nu dialectul, ci afurisit de romanticul nynorsk național, genul Ivar Aasen; zău că nu glumesc! Îți poți imagina cum e să dormi singur știind că taman în clipa asta tipa care-ar-fi-putut-fi-soția-ta e ocupată trăgându-și-o la birou? Să ai în fața ochilor puloverul colorat și un cur alb și gol pompând ca un ciocan pneumatic, până ce se oprește și pare să își sugă bucile și idiotul urlă: EG KJEM! Mi-am dat drumul! În nynorsk.

Øystein aruncă o privire spre Harry, dar nu primi nicio reacție.

— Hristoase, Harry, ăsta chiar a fost umor de calitate! Chiar atât de praf ești?

Kaja stătea la fereastră, adâncită în gânduri, urmărind freamătul orașului, când o tuse joasă o făcu să se întoarcă. Era șeful de sală; acesta afișa acea expresie de scuză de genul se-află-în-meniu-dar-cei-de-la-bucătărie-spun-că-nu-o-avem și se aplecase foarte mult spre ea, dar vorbi pe un ton atât de mormăit încât ea abia distingea ce-i spune.

— Regret să vă anunț că v-a sosit însoțitorul! După care se corectă roșind și adăugă: Adică, regret să vă anunț că nu-l putem primi aici. E un pic cam… agitat, mă tem. Iar politica noastră într-o astfel de chestiune…

— Bine, zise Kaja, ridicându-se. Unde e?

— Așteaptă afară. Și-a luat o băutură de la bar când a intrat, iar acum o are cu el. Poate veți avea amabilitatea să aduceți paharul înapoi. Ne-am putea pierde licența pentru așa ceva, știți cum e.

— Desigur, doar să-mi iau haina, da? zise Kaja, repezindu-se prin restaurant cu șeful de sală grăbit pe urmele ei.

Când ieși, îl văzu pe Harry. Stătea, legănându-se, lângă zidul scund unde vorbiseră ultima oară.

I se alătură. Pe zid se afla un pahar gol.

— Se pare că nu ne e menit să mâncăm aici, începu ea. Vreo sugestie?

El ridică din umeri și luă o înghițitură din plosca de la brâu.

— Barul de la Savoy. Dacă nu ți-e prea foame.

Kaja își strânse și mai bine haina în jurul corpului.

— De fapt, nu mi-e chiar atât de foame. Ce-ai zice să-mi arăți puțin împrejurimile? Doar e terenul tău de joacă aici, iar eu sunt cu mașina. Mi-ai putea arăta buncărele unde obișnuiai să-ți pierzi timpul.

— Rece și urât, zise Harry. Încă mai miroase a pișat și a scrum umed.

— Am putea fuma, propuse ea. Și s-admirăm priveliștea. Ai altceva mai bun de făcut?

Un vas de croazieră, iluminat ca un pom de Crăciun, aluneca încet și fără zgomot prin beznă spre oraș, în fiordul de sub ei. Stăteau amândoi pe

betonul umed din vârful buncărului, însă nici Harry și nici Kaja nu simțeau frigul care li se strecura în oase. Kaja sorbi din plosca pe care i-o dăduse Harry.

— Vin roșu într-o ploscă? întrebă ea.

— E tot ce-a mai rămas în dulapul tatei. Oricum, doar provizii de urgență. Actorul tău preferat?

— Începe tu primul, răspunse ea, luând o înghițitură prelungă.

— Robert De Niro.

— Cu nașu' la psihiatru? Doi cuscri de coșmar?

— Am jurat credință eternă după Șoferul de taxi și Vânătorul de cerbi. Dar, da, au venit și cu un preț. Dar tu?

— John Malkovich.

— Mhm! Bine. De ce?

Ea se gândi un pic.

— Cred că e răul cultivat. Nu ceva pe care îl apreciez ca o calitate umană, dar ador felul în care îl dezvăluie.

— Și mai are și o gură feminină.

— Atât de bun e?

— Dap. Toți actorii foarte buni au guri feminine. Și/sau glasuri feminine ascuțite. Kevin Spacey, Philip Seymour Hoffman.

Harry scoase o țigară din pachet și-i oferi și ei una.

— Doar dacă mi-o aprinzi tu, zise ea. Băieții ăia nu sunt exagerat de masculini.

— Mickey Rourke. Glas de femeie. Gură de femeie. James Woods. Gură pe care ai săruta-o ca pe un trandafir obscen.

— Dar nu și glas ascuțit.

— Zici că behăie. Bleah!

Kaja râse și luă țigara aprinsă.

— Haide! Bărbații macho din filme au glasuri adânci, răgușite. Ia-l pe Bruce Willis, de exemplu.

— Da, ia-l pe Bruce Willis. Răgușit se potrivește. Dar adânc? Nu prea. Harry își miji ochii și șopti pe un ton fals, cu fața spre oraș: „De aici nu pare că ai conduce nici pe dracu'!“

Kaja izbucni în râs; țigara îi zbură din gură și se lovi ricoșând de perete, apoi căzu în tufișurile dese, împrăștiind o jerbă de scântei.

— Prost?

— Senzațional de prost, gâfâi ea. La naiba, acum m-ai făcut să uit ce actor macho cu voce feminină voiam să zic.

Harry ridică din umeri.

— O să ți-l amintești tu.

— Eu și Even aveam un loc ca ăsta, continuă Kaja, luând altă țigară și ținând-o între degetul mare și arătător, ca pe un cui pe care urma să-l bată cu ciocanul. Un loc doar pentru noi, pe care credeam că nu-l mai știe nimeni, unde să ne putem ascunde și să ne spunem secrete.

— Ai chef să-mi povestești despre el?

— Despre cine?

— Fratele tău. Ce s-a întâmplat?

— A murit.

— Știu asta. Credeam că ai să-mi spui și restul.

— Și ce e restul?

— De ce l-ai transformat în sfânt, spre exemplu.

— Asta am făcut?

— Nu asta ai făcut?

Privirea ei cercetătoare zăbovea asupra lui.

— Vin, îi ceru.

Harry îi pasă plosca și ea luă o înghițitură lacomă.

— A lăsat un bilet, începu Kaja. Even era extrem de sensibil și de vulnerabil. Uneori, putea fi tot numai zâmbet și râs, iar atunci era ca și cum aducea soarele cu el când venea. Dacă aveai probleme, păreau să se evapore când apărea, ca… ăăă, ca roua la soare. Iar în perioadele întunecate era exact opusul. Amuțea tot în jurul lui, o tragedie în desfășurare ce părea să atârne în aer de ajungeai s-auzi până și tăcerea. Muzică pe o tonalitate gravă. Splendid și terifiant totodată, înțelegi? Și totuși, o parte din soare părea să fi rămas în ochii lui, căci tot continuau să râdă. Era sinistru.

Ea se înfioră.

— S-a întâmplat în vacanța de vară, într-o zi cu soare, de genul celor pe care doar Even le putea face. Ne aflam la casa noastră de vară din Tjøme, iar eu mă trezisem și plecasem direct la magazin să cumpăr căpșuni. Când m-am întors, micul dejun era gata, iar mama striga spre etaj, la Even, să vină la masă. Dar el nu-i răspundea. Am presupus că dormea în continuare — din când în când mai rămânea în pat până târziu. Am mers sus să iau ceva din cameră și i-am bătut la ușă și-am strigat „căpșuni“ când am trecut. Încă mai așteptam un răspuns când am deschis ușa camerei mele. Atunci când intri în camera ta nu mai stai să te uiți în jur, ci te uiți doar după ce ai venit să cauți, la noptiera pe care știi că ți-ai lăsat cartea, la pervazul

sau cutia cu momeli de pescuit. Nu l-am văzut din prima, ci doar am observat că era ceva în neregulă cu lumina, care nu mai bătea cum trebuia. Apoi mi-am aruncat privirea într-o parte și i-am văzut doar tălpile goale. Știam fiecare centimetru al picioarelor sale — obișnuia să mă plătească o coroană ca să i le gâdil, îi plăcea la nebunie acest lucru. Primul meu gând a fost că zbura, sau poate învățase să zboare. Privirea mea a continuat să urce; purta puloverul albastru pe care-l tricotasem pentru el. Se spânzurase de lustră cu un prelungitor. Pesemne că așteptase până ieșisem eu, apoi intrase la mine în cameră. Voiam să fug, dar nu mă puteam urni, parcă prinsesem rădăcini în podea. Așa că am rămas holbându-mă la el, iar el era atât de aproape, și am strigat-o pe mama, am făcut toate lucrurile pe care trebuie să le faci când scoți un strigăt, însă din gură nu mi-a ieșit niciun sunet.

Kaja își aplecă ușor capul și-și azvârli țigara, apoi trase o gură tremurătoare de aer în piept.

— Din ce-a urmat îmi mai aduc aminte doar fragmente. Mi-au dat medicamente, ca să mă liniștească. Când mi-am revenit, trei zile mai târziu, deja îl îngropaseră. Au spus că a fost mai bine că nu fusesem și eu acolo, că astfel aș fi trecut prin chinuri mult prea mari. Mi s-a făcut rău instantaneu și am rămas la pat, cu febră mare, lungi perioade pe parcursul verii. Întotdeauna mi s-a părut puțin cam grăbită înmormântarea, ca și cum ar fi fost ceva rușinos în felul în care murise, nu crezi?

— Mhm! Spuneai că el scrisese un bilet?

Privirea Kajei rătăcea peste fiord.

— Era pe noptiera mea. Scrisese că se îndrăgostise de o fată pe care n-ar fi putut s-o aibă, că nu mai voia să trăiască și își cerea iertare pentru toată durerea pe care avea să ne-o provoace, și că știa că îl iubim.

— Mhm!

— A fost destul de surprinzător. Even nu-mi povestise niciodată că exista o fată, iar el obișnuia să-mi spună aproape orice. Dacă n-ar fi fost Roar…

— Roar?

— Da. Am avut primul meu iubit în vara aceea. Era atât de drăguț și de răbdător, mă vizita aproape în fiecare zi când eram bolnavă și mă asculta mereu vorbind despre Even!

— Despre ce tip incredibil de minunat fusese el.

— Ai înțeles.

Harry ridică din umeri.

— Același lucru am făcut și eu când a murit mama. Øystein nu a fost la fel răbdător ca Roar. M-a întrebat direct dacă nu cumva întemeiam o altă religie.

Kaja chicoti și trase din țigară.

— Cred că, până la urmă, Roar a simțit că amintirea lui Even veștejea toată viața așa cum o știa el, inclusiv pe el însuși. A fost o relație scurtă.

— Mhm! Dar măcar Even era tot acolo.

Ea încuviință.

— În spatele oricărei uși deschideam.

— Acesta e motivul, nu-i așa?

Ea încuviință din nou.

— Când am venit acasă de la spital în vara aceea și a trebuit să merg la mine în dormitor, n-am putut să deschid ușa. Pur și simplu n-am putut. Pentru că știam că dacă o deschideam, el avea să atârne iar acolo. Și ar fi fost din vina mea.

— Mereu e vina noastră, nu-i așa?

— Mereu.

— Și nimeni nu ne poate convinge că nu-i așa — nici măcar noi nu putem.

Harry își stinse țigara în întuneric, apoi își aprinse alta.

Vasul de croazieră alunecase la chei.

O pală de vânt șuieră prin gura de mitralieră, scoțând un sunet gol, funest.

— De ce plângi? întrebă el cu blândețe.

— Pentru că este vina mea, șopti ea cu lacrimile curgându-i șiroi pe obraz. Totul e din vina mea. Tu ai știut tot timpul, nu-i așa?

Harry trase din țigară. Apoi o scoase din gură și suflă fumul în semiîntuneric.

— Nu tot timpul.

— Dar de când?

— De când am văzut fața lui Bjørn Holm în ușa din Holmenveien. Bjørn Holm e un criminalist bun, dar nu un De Niro. Și a părut sincer surprins.

— Asta a fost tot?

— A fost suficient. Am știut după expresia lui că habar n-avea că venisem după Leike. Prin urmare, el nu văzuse nimic pe calculatorul lui, iar eu nu îi transmisesem nimic lui Bellman. Iar dacă nu Holm era cârtița, o singură altă persoană ar mai fi putut fi.

Ea încuviință și-și șterse lacrimile.

— De ce n-ai zis nimic? De ce n-ai făcut nimic? De ce nu m-ai decapitat?

— Ce rost ar fi avut? Am presupus că ai un motiv întemeiat.

Ea clătină din cap și-și lăsă lacrimile să curgă.

— Nu știu ce ți-a promis el, continuă Harry. Aș zice că o poziție sus-pusă în noul și atotputernicul Kripos. Și am avut dreptate când am spus că tipul pe

care ți s-a pus pata e însurat și îți spune că își va părăsi nevasta și copiii de dragul tău, dar că n-o s-o facă niciodată.

Ea continuă să suspine neauzit, însă gâtul îi era îndoit de parcă îi devenise prea greu. Ca o floare îngreunată de ploaie, cugetă Harry.

— Ce nu înțeleg eu e de ce ai vrut să ne întâlnim în seara asta, spuse el, aruncând o privire dezaprobatoare spre țigară și gândindu-se că poate era momentul să schimbe marca. Inițial, am crezut că voiai să-mi spui că tu ești cârtița, dar mi-am dat seama repede că nu e cazul. Așteptăm pe cineva? Urmează să se întâmple ceva? Adică, am fost trecut pe linie moartă, ce rău le-aș mai putea face acum?

Ea se uită la ceas. Își trase nasul.

— Putem să ne întoarcem la tine acasă, Harry?

— De ce? Ne-așteaptă cineva acolo?

Ea încuviință.

Harry își goli plosca.

Fusese spartă ușa. Așchiile de lemn de pe podea sugerau că fusese forțată cu o rangă. Nimic de finețe, nicio încercare de a fi discreți. O pătrundere a poliției.

Harry se întoarse pe trepte și se uită la Kaja, care coborâse din mașină și stătea cu brațele încrucișate la piept. Apoi intră în casă.

Livingul era învăluit în întuneric; singura lumină provenea de la dulapul cu băuturi, care era deschis. Însă era suficient ca să recunoască persoana ce stătea în umbră la fereastră.

— Bellman, zise Harry. Stai pe fotoliul tatălui meu.

— Mi-am permis libertatea, răspunse Bellman. Din moment ce canapeaua are un anumit miros. Până și câinii s-au ferit de ea.

— Pot să te servesc cu ceva? întrebă Harry, dând din cap spre dulap și așezându-se pe canapea. Sau ți-ai găsit și singur?

Harry îl zări pe Bellman clătinând din cap.

— Nu eu. Ci câinii.

— Mhm! E de la sine înțeles că ai un mandat de percheziție, dar sunt curios pe ce bază?

— Un pont anonim cum că ai adus ilegal droguri în țară prin intermediul unui terț neștiutor și că există posibilitatea să le ții aici.

— Și le țineam?

— Câinii special dresați au găsit ceva, o mingiuță dintr-o substanță gălbui-maronie înfășurată în folie de aluminiu. Nu seamănă deloc cu genul de lucruri pe care le confiscăm în această țară, așa că pe moment încă nu e limpede cu ce avem de-a face. Dar luăm în considerare s-o ducem la analize.

— Luați în considerare?

— Ar putea fi opiu sau ar putea fi un gogoloi de plastilină ori de lut. Depinde.

— De ce depinde?

— De tine, Harry. Și de mine.

— Chiar așa?

— Dacă ești de acord să ne faci o favoare, s-ar putea să înclin spre posibilitatea că e plastilină și să sar peste teste. Un șef trebuie să-și prioritizeze resursele, nu-i așa?

— Tu ești șeful. Ce fel de favoare?

— Ești un om care nu o ia pe ocolite, Hole, așa că dă-mi voie să fiu direct: vreau să-ți asumi rolul de țap ispășitor.

Harry văzu un inel maro de Jim Beam pe fundul sticlei de pe masă, dar rezistă tentației de-a o duce la gură.

— Doar ce l-am eliberat pe Tony Leike, întrucât are un alibi beton pentru cel puțin două dintre crime. Tot ce avem împotriva lui este un apel telefonic către una dintre victime. Suntem un pic presați de media. Împreună cu Leike și cu viitorul său socru, ne-ar putea face zile fripte. Va trebui ca în seara asta să ieșim cu o declarație în care se va spune că arestarea a fost făcută pe baza mandatului pe care tu, controversatul Harry Hole, l-ai smuls mai mult cu forța de la biata silfidă ce joacă rol de avocat la sediul central al Poliției. Și că a fost o operațiune pe cont propriu, așa că îți asumi toată responsabilitatea. Kripos a mirosit un turnător după arestare, a intervenit în discuția cu Leike și a limpezit lucrurile. Și i-a dat drumul imediat. Tu ni te vei alătura și vei semna declarația de presă, după care nu vei mai comenta absolut nimic cu privire la anchetă; niciun cuvințel. Ai înțeles?

Harry contemplă a doua oară rămășițele de pe fundul sticlei.

— Mhm! Un ordin dur. Crezi că presa va înghiți gălușca, după ce tu ai stat cu brațele ridicate, acceptând toate onorurile după arestare?

— Îmi asum responsabilitatea, asta se va spune în declarația de presă. Am considerat că e o responsabilitate de lider să ies în față când s-a făcut arestarea, chiar dacă aveam suspiciunile noastre că un polițist ar fi putut comite o înșelăciune. Însă când Harry Hole a insistat să i se îngăduie să își ocupe locul în primul rând, nu i-am mai stat în cale, pentru că e un inspector cu experiență și nici măcar nu lucrează pentru Kripos.

— Iar motivația mea e că, dacă nu semnez, voi fi acuzat de contrabandă și posesie de droguri?

Bellman își uni vârfurile degetelor și se legănă pe spate în fotoliu.

— Corect. Dar mai important pentru motivația ta e că aș putea aranja să fii arestat imediat. Păcat, din moment ce știu că ți-ar fi plăcut să fii la spital cu tatăl tău care, din ce-am înțeles, nu mai are mult de trăit. O chestie foarte tristă!

Harry se lăsă pe spate în canapea. Știa c-ar trebui să fie furios. Vechiul — mai tânărul Harry — ar fi fost. Însă ce-și dorea acest Harry cel mai mult era să se îngroape cu totul în canapeaua plină de transpirație și de pete de vomă, să închidă ochii și să spere că vor pleca cu toții — Bellman, Kaja, umbrele de la geam. Însă creierul său continua raționamentele dobândite automat.

— În afară de mine, se auzi spunând, de ce-ar susține Leike această versiune? El știe că a fost arestat de Kripos, că ei l-au interogat.

Harry știu răspunsul înainte să i-l ofere Bellman.

— Pentru că Leike știe că întotdeauna va atârna o umbră neplăcută asupra cuiva care a fost arestat o dată. Deosebit de incomod pentru cineva ca Leike, care acum încearcă să câștige încrederea investitorilor, desigur. Cea mai bună cale de-a scăpa de această umbră e să susțină o versiune care anunță că arestarea a fost efectuată de o ghiulea scăpată de sub control, de un element lipsit de profesionalism, deși izolat, din cadrul poliției. De acord?

Harry încuviință.

— În fine, în ceea ce privește poliția…

— Protejez reputația întregii poliții asumându-mi eu toată vina, completă Harry.

Bellman zâmbi.

— Întotdeauna mi-ai părut un om relativ inteligent, Hole. Asta înseamnă că am ajuns la o înțelegere?

Harry chibzui îndelung. Dacă Bellman pleca acum, el ar putea să vadă dacă mai rămăseseră într-adevăr câteva picături de whisky în sticlă. Dădu

aprobator din cap.

— Iată declarația de presă. Vreau numele tău acolo.

Bellman împinse hârtia și un pix peste măsuța de cafea. Era prea întuneric să citească. Oricum nu conta. Harry semnă.

— Bun, făcu Bellman, luând hârtia și ridicându-se în picioare.

Lumina de la un bec de-afară îi căzu pe față, făcând să strălucească vopseaua de camuflaj.

— E cel mai bine pentru toți așa. Gândește-te și tu, Harry! Și odihnește-te!

Atenția miloasă a învingătorului, se gândi Harry, închizând ochii și simțind cum Morfeu îl primește bucuros în brațele sale. Apoi deschise ochii iar, se ridică anevoie în picioare și îl urmă pe Bellman în jos pe trepte. Kaja continua să stea cu brațele încrucișate lângă mașină.

Harry văzu cum Bellman dă din cap aprobator spre Kaja, care îi răspunse cu o ridicare din umeri. Îl urmări apoi traversând strada, urcându-se în mașină, aceeași pe care o văzuse pe Lyder Sagens gate în seara aceea, apoi porni motorul și demară. Kaja ajunsese la picioarele scărilor. Glasul îi era încă îngroșat de lacrimi.

— De ce l-ai lovit pe Bjørn Holm?

Harry se răsuci să intre, dar ea fu mai rapidă, urcând câte două trepte odată. Se strecură între el și ușă și îi blocă intrarea. Răsuflarea îi era rapidă și fierbinte pe fața lui.

— L-ai lovit, deși știai că e nevinovat. De ce?

— Pleacă acum, Kaja!

— Nu plec!

Harry se uită la ea. Știa că e ceva ce nu-și putea explica. Cât de mult îl duruse și îl surprinsese când își dăduse seama de implicații. Îl duruse

suficient de rău ca să se dezlănțuie, ca să lovească acel chip uluit, nevinovat, ca o lună plină, exact oglindirea propriei naivități prostești.

— Ce vrei să știi? întrebă el și își simți tonul metalic, furia ce i se furișa în voce. Chiar am crezut în tine, Kaja. Așa c-ar trebui să te felicit pentru o treabă excelent făcută. Acum poți să pleci?

Văzu cum din ochii ei izvorăsc iarăși lacrimi. Apoi ea păși într-o parte, iar el se clătină și intră în casă, trântind ușa în urma sa. Rămase pe hol, în vidul lipsit de orice sunet de după bubuit, în tăcerea aceea bună, în splendida nimicnicie.

47. Frica de întuneric

Olav Hole clipi în întuneric.

— Tu ești, Harry?

— Da, eu sunt.

— Cum mai ești?

— Sunt în viață.

— Stai să aprind lumina.

— Nu-i nevoie. Am de gând să îți spun ceva.

— Recunosc tonul. Nu sunt chiar sigur că vreau să aud.

— Oricum o să citești mâine în ziare.

— Iar tu ai o versiune diferită pe care vrei să mi-o spui?

— Nu, voiam doar să fiu primul.

— Ai băut, Harry?

— Vrei să asculți?

— Bunicul tău bea. L-am iubit. Beat sau treaz. Nu sunt mulți care pot spune acest lucru despre un tată bețiv. Nu, nu vreau să ascult.

— Mhm!

— Și vreau să-ți spun asta și ție. Te-am iubit. Mereu. Beat sau treaz. Nici măcar n-a fost greu. Deși întotdeauna veneai cu argumente. Erai în război cu majoritatea, chiar și cu tine însuți. Dar să te iubesc, Harry, e cel mai ușor lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Tată…

— Nu-i timp de vorbă despre mărunțișuri, Harry. Nu știu dacă ți-am spus vreodată asta, deși mă simt de parcă ți-aș fi spus-o, dar uneori gândim atât de des niște lucruri, încât pur și simplu credem că au fost rostite cu glas tare. Mereu am fost mândru de tine, Harry. Ți-am spus asta suficient de des?

— Eu…

— Da?

Olav Hole asculta în întuneric.

— Plângi, fiule? E în regulă. Știi ce m-a făcut cel mai mândru? Nu ți-am zis niciodată asta, dar când erai adolescent, ne-a sunat un profesor. Ne-a zis că te-ai bătut iar pe terenul de joacă. Cu doi băieți dintr-o clasă mai mare, însă de data asta nu mai ieșise la fel de bine — fuseseră nevoiți să te ducă la spital pentru a-ți coase buza și a-ți scoate un dinte. Eu am încetat să-ți mai dau bani de buzunar, mai știi? În fine, Øystein mi-a povestit mai târziu despre bătaie. Te luaseși de ei pentru că îi umpluseră lui Tresko ghiozdanul cu apă din fântâna școlii. Dacă îmi amintesc bine, ție nici măcar nu-ți plăcea în mod deosebit de Tresko. Øystein a spus că motivul pentru care ai ajuns atât de rău a fost că nu ai ripostat deloc. Te-ai ridicat din nou și din nou și până la urmă sângerai atât de rău, încât băieții aceia mai mari au intrat în panică și au plecat de-acolo.

Olav Hole râse încetișor.

— La momentul respectiv, nu am crezut că pot să-ți spun, căci ar fi însemnat să te încurajez să te implici în alte și alte bătăi, însă eram atât de mândru de tine, că îmi venea să plâng. Erai viteaz, Harry. Îți era frică de

întuneric, dar asta nu te împiedica să mergi acolo. Și eram cel mai mândru tată din lume. Ți-am spus asta vreodată, Harry? Harry? Mai ești acolo?

Liber. Sticla de șampanie spartă de perete, bulele curg în jos pe tapet, precum materia cerebrală clocotită, pe tablouri, pe tăieturile din ziare, pe paginile printate de pe internet care îl arată pe Harry Hole asumându-și toată vina. Liber. Liber de vină, liber să dezlănțui iar iadul asupra lumii. Am pășit pe sticlă pisată, am împrăștiat-o pe podea, am auzit-o scrâșnind. Iar acum sunt cu tălpile goale. Alunec pe propriul sânge. Și râd până încep să urlu. Liber. Liber!

48. Ipoteză

Șeful serviciului Omoruri Sydney South, Neil McCormack, își trecu o mână prin chica de păr tot mai rară, în timp ce o privea cu atenție pe femeia cu ochelari peste masa din camera de interogatoriu. Aceasta venise direct de la editura la care lucra. Costumul îi era simplu și boțit, dar, cu toate astea, exista ceva la Iska Peller care îl ducea cu gândul la bogăție, și nu doar pentru a impresiona sufletele sensibile, cum era el. Însă adresa ei sugera că nu o duce chiar atât de bine. Bristol nu era chiar cea mai la modă zonă din Sydney. Femeia părea matură și cu mult bun-simț. Clar nu era genul care să dramatizeze, să exagereze, să atragă atenția doar de dragul atenției. În plus, ei o chemaseră; nu venise din proprie voință. Bărbatul se uită la ceasul de la mână. McCormack se pregătise să navigheze cu fiul său după-amiază; urmau să se întâlnească în golful Watson, unde era amarat vasul. De aceea spera că n-avea să-i ia mult. Și totul fusese în regulă până la această ultimă frântură de informație.

— Domnișoară Peller, zise McCormack, lăsându-se pe spate și împletindu-și degetele deasupra burdihanului impresionant, de ce nu ați zis nimănui despre asta până acum?

Ea își cocoșă umerii.

— De ce aș fi spus? Nu m-a întrebat nimeni și chiar nu văd să aibă vreo relevanță pentru uciderea lui Charlotte. Vă spun acum pentru că ați intrat în detalii. Credeam că ce s-a întâmplat în cabană, nu genul de… incident care a avut loc după aceea. Și asta a și fost. Un incident minor, peste care am trecut, l-am uitat repede. Idioți ca el întâlnești peste tot. Ca om, nu îți poți asuma misiunea de-a raporta toate căcaturile lipsite de importanță.

McCormack scoase un mârâit. Normal că ea avea dreptate. Și nici el nu prea avea chef să urmărească în continuare chestiunea. Întotdeauna se iveau probleme, neplăceri și, nu în ultimul rând, sarcini noi, când persoana în

cauză avea la îndemână o pârghie profesională care ori începea, ori se sfârșea în cuvântul „poliție“. Se uită pe geam. Soarele strălucea pe suprafața mării din Port Jackson și pe partea dinspre Manly, unde fumul încă se mai înălța, deși trecuse o săptămână de când fusese stins ultimul incendiu de vegetație. Fumul plutea spre sud. Plăcut și cald spre nord. Perfect pentru navigat. Lui McCormack îi plăcea de Hole. Sau Holy, așa cum îl numea el pe norvegian. Făcuse o treabă extraordinară când îi ajutase cu cazul clovnului. Însă norvegianul cel înalt și blond i se păruse cam obosit la telefon. McCormack spera sincer că Holy n-avea să-și piardă iar controlul.

— Să o luăm de la început, domnișoară Peller?

Mikael Bellman intră în sala de ședințe Odin și discuțiile se opriră dintr-odată. Merse la scaunul vorbitorului, își lăsă notițele, conectă laptopul la portul USB și rămase în centru, cu picioarele depărtate. Divizia de investigații număra treizeci și șase de agenți, de trei ori mai mulți decât normal pentru cazurile de crimă. Lucraseră atât timp fără rezultate, încât fusese nevoit să le ridice moralul de vreo două ori, dar, în general, trebuiau să reziste eroic. De aceea Bellman își îngăduise nu doar sie, ci și subordonaților săi, să se bucure de ceea ce păruse un adevărat triumf: arestarea lui Tony Leike.

— Ați citit deja ziarele de astăzi, începu el, urmărindu-și asistența.

Le salvase cururile. Primele pagini ale două dintre cele mai importante trei ziare înfățișau aceeași fotografie: Tony Leike ieșind dintr-o mașină în fața sediului central al Poliției. Al treilea ziar îl avea pe Harry Hole, într-o fotografie de arhivă din timpul unui talk-show în care discutase despre Omul de zăpadă.

— După cum vedeți, inspectorul Hole și-a asumat responsabilitatea. Ceea ce e corect și drept.

Cuvintele sale răsunară lovindu-se de pereți, iar el întâmpină privirile obosite ale polițiștilor abia treziți. Sau era un alt fel de oboseală? Caz în care ar fi trebuit să fie opusul. Pentru că lucrurile reintrau acum pe făgașul

normal. Șeful Kripos trecuse pe acolo ca să spună că Ministerul Justiției tocmai ceruse explicații. Timpul se scurgea implacabil.

— Nu mai avem niciun suspect principal. Însă vestea bună este că avem piste noi. Și toate ne duc de la cabana din Håvass la Ustaoset.

Se apropie de laptop, apăsă o tastă și prima pagina a unei prezentări PowerPoint pe care o pregătise se trezi la viață.

O jumătate de oră mai târziu, recapitulaseră deja toate faptele pe care le știau, cu nume, ore și posibile trasee.

— Întrebarea, conchise el, închizând calculatorul, e cu ce tip de crime avem de-a face. Cred că putem exclude criminalul în serie obișnuit. Victimele nu au fost alese la întâmplare dintr-un grup demografic; sunt legate de un loc și un moment precise. Prin urmare, suntem îndreptățiți să credem că am putea avea un motiv clar, care ar putea fi interpretat drept rațional. Dacă așa stau lucrurile, atunci sarcina noastră devine considerabil mai ușoară: găsim motivul și prindem criminalul.

Bellman văzu mai mulți inspectori încuviințând.

— Problema e că nu există niciun martor care să ne spună ceva. Singurul despre care știm că e în viață, Iska Peller, era în pat, bolnavă, singură. Ceilalți sunt ori morți, ori n-au ieșit în față. Știm, de pildă, că Adele Vetlesen era cu un bărbat pe care îl cunoscuse recent, însă nimeni din cercul ei de cunoscuți nu pare să știe ceva despre el, așa că trebuie să presupunem că a fost o relație pasageră. Căutăm bărbați cu care a luat legătura la telefon sau pe internet, însă va dura ceva să îi cercetăm pe toți. Iar în absența martorilor, va trebui să găsim singuri un punct de plecare. Ne trebuie ipoteze pentru motiv. De ce să ucizi cel puțin patru oameni?

— Gelozia sau poate aude voci, răspunse o voce din spate.

— Tot ce știm până acum ne indică asta.

— De acord. Cine ar putea auzi voci care îi poruncesc să ucidă?

— Oricine cu un istoric psihiatric, veni răspunsul pe un ton cântat de Finmark.

— Și cineva care nu are unul, replică altcineva.

— Bun. Cine ar putea fi gelos?

— Partenerul sau soțul cuiva de acolo.

— Și cine ar putea fi acela?

— Am verificat deja alibiurile partenerilor victimelor și potențialele motive, zise altcineva. E primul lucru pe care îl facem. Și ori nu aveau parteneri, ori i-am eliminat din anchetă.

Mikael Bellman știa prea bine că nu făceau decât să apese și mai tare accelerația, în vreme ce roțile se învârteau în același loc în care se aflau de o bucată bună de vreme, însă ideea cea mai importantă era că se pregăteau să facă exact asta: să apese pedala până la podea. Pentru că nu avea nicio îndoială că acea cabană din Håvass era exact scândura pe care o puteau vârî sub roată, pentru a-i scoate din locul în care patinau în gol.

— Nu am eliminat toți partenerii și soții, zise Bellman, legănându-se pe călcâie. Doar că nu i-am considerat pe toți suspecți. Cine nu avea un alibi pentru momentul în care i-a fost ucisă soția?

— Rasmus Olsen!

— Corect. Iar când am mers la Stortinget și am discutat cu Rasmus Olsen, el a recunoscut că se ajunsese la o „pantă a geloziei“ cu câteva luni înainte. O femeie cu care flirtase Rasmus. Iar Marit Olsen a plecat vreo două zile la cabana din Håvass pentru a cugeta pe îndelete. Zilele se potrivesc. Poate că ea a făcut mai mult decât să cugete. Poate că i-a plătit cu aceeași monedă. Și iată ce mă gândesc eu: în noaptea respectivă, când victimele se aflau în cabana din Håvass, Rasmus Olsen nu era la Oslo; era cazat la un hotel din Ustaoset. Ce căuta Rasmus în zonă, dacă soția lui se afla în Håvass? Și-a petrecut noaptea la hotel sau a plecat într-o drumeție mai lungă cu schiurile?

Ochii din fața sa nu mai erau acoperiți de pleoape grele, din contră, aprinsese o scânteie în ei. Aștepta un răspuns. Un grup de investigații atât de numeros nu era în mod normal cea mai eficientă cale de-a organiza o ședință de brainstorming, însă lucraseră atât de mult la caz, încât toți cei din încăpere aveau propriile opinii, bănuieli și ipoteze fanteziste spulberate și egourile dezumflate.

Un inspector tânăr făcu o încercare:

— Poate că el a sosit neanunțat la cabană în seara respectivă și a surprins-o asupra faptului. A văzut și s-a strecurat înapoi afară. După care a plănuit totul după cum a vrut.

— Poate, zise Bellman, mergând la scaunul vorbitorului și ridicând o notiță. Argumentul unu în favoarea unei astfel de teorii: doar ce-am primit asta de la Telenor. Arată că Rasmus Olsen a vorbit cu soția la telefon cândva în timpul acelei dimineți. Deci hai să presupunem că știa la ce cabană urma să meargă aceasta. Argumentul doi în favoarea acestei ipoteze este buletinul meteo, care arată că a fost senin, luna a fost pe cer și vizibilitatea era foarte bună seara și toată noaptea, așa că i-ar fi fost ușor să schieze până acolo, cum a făcut și Tony Leike. Argumentul unu împotriva ipotezei: de ce să mai omoare și pe altcineva în afară de soția sa și de presupusul ei partener?

— Poate că ea a avut mai mult de unul, strigă una dintre inspectoare, o durdulie minionă despre care Bellman era suficient de sigur că e lesbiană, pentru a fi cochetat cu ideea de-a o invita pe la Kaja într-o seară.

Nu mai mult decât o idee trecătoare, desigur.

— Poate că a avut loc o adevărată orgie acolo.

Râsete generale. Bun, asta mai înveselea atmosfera.

— Poate că el nu a văzut cu cine făcea ea sex, ba nici măcar nu a știut dacă era femeie sau bărbat, ci doar că cineva se afla sub pături cu ea, rosti o altă voce. Așa că a acoperit toate posibilitățile.

Alte râsete.

— Fiți serioși, doar nu ne putem irosi vremea cu asemenea prostii, zise Eskildsen, un veteran, deși nu știa nimeni de cât timp era el inspector.

Camera amuți cu totul.

— Poate unii dintre cei mai tineri își amintesc de cazul rezolvat de cei de la Divizia Crime acum câțiva ani, când toată lumea credea că avem un criminal în serie scăpat de sub control? continuă Eskildsen. Când l-au prins pe criminal, s-a dovedit că avea motiv doar pentru a treia crimă. Însă deoarece știa că ar fi devenit suspect în cazul în care ea ar fi fost singura victimă, i-a omorât pe ceilalți ca să pară un act de violență comis de un nebun.

— Iisuse Hristoase! strigă un polițist mai tânăr. Divizia Crime chiar a reușit să rezolve cazul? Probabil că a fost o întâmplare norocoasă.

Tânărul privi în jur cu un rânjet și chipul începu să i se înroșească încet, când nu primi niciun răspuns. Toți anchetatorii cu experiență își aminteau cazul respectiv. Era pe buzele tuturor polițiștilor din Scandinavia. Era o legendă. La fel ca omul care-l rezolvase.

— Harry Hole.

— ’Nă ziua, Holy, amice! Neil McCormack la telefon. Ce mai faci? Și unde ești?

Lui McCormack i se păru că Harry răspunsese „în comă“, dar presupuse doar că acesta îi spusese numele vreunui oraș din Norvegia.

— Am vorbit cu Iska Peller. Nu prea a avut multe de zis despre noaptea de la cabană. Cu toate astea, în seara următoare…

— Da?

— Ea și prietena ei, Charlotte, au fost luate de la cabană de către un polițist de-acolo și duse acasă la el. S-a dovedit că, în vreme ce domnișoara Peller încerca să treacă de gripă cu bine, polițistul și prietena erau la un pahar de

grog în living și că acesta a încercat să o seducă pe Charlotte. Lucrurile s-au încins destul de tare, așa că ea a strigat după ajutor, domnișoara Peller s-a trezit și s-a năpustit în cameră, unde polițistul îi trăsese deja prietenei pantalonii de schi, până la genunchi. Bărbatul s-a oprit, iar domnișoara Peller și prietena ei au decis să meargă la gară și să stea undeva la un hotel pe care mă tem că nu l-am…

— Geilo.

— Mulțumesc!

— Ai zis „a încercat să o seducă", Neil, dar voiai să zici viol, presupun?

— Nu, a trebuit să repet totul cu domnișoara Peller, așa că am ajuns exact la formularea asta. Ea a zis că prietena i-a descris că polițistul îi trăsese pantalonii în jos împotriva voinței ei, dar că nu o atinsese în părțile intime.

— Dar…

— Putem presupune că asta îi fusese intenția, dar n-avem de unde să știm. Ideea e că nu ajunsese să se întâmple nimic pedepsit de lege. Domnișoara Peller a acceptat acest lucru. La urma urmei, ele nici nu s-au sinchisit să raporteze incidentul, doar au luat-o la sănătoasa. Ba polițistul le-a găsit un țicnit din sat care i-a dus pe toți trei la gară și le-a ajutat să urce în tren. Potrivit domnișoarei Peller, bărbatul părea relativ netulburat de toată întâmplarea; era mai degrabă interesat să facă rost de numărul de telefon al fetei decât să-și ceară scuze. Ca și cum ar fi fost doar o poveste de genul băiatul-întâlnește-fata și atâta tot.

— Mhm! Altceva.

— Nu, Harry. Cu excepția faptului că i-am oferit protecția poliției, așa cum ai sugerat. Serviciu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, mâncare și tot ce-i necesar aduse la ușă. Ea doar se poate bucura de soare. Asta dacă soarele strălucește în Bristol.

— Mersi, Neil! Dacă se mai…

— …ivește ceva, te sun. Și tu la fel.

— Desigur. Ai grijă!

Așa zici tu, se gândi McCormack, închizând și uitându-se afară la cerul albastru de după-amiază. Zilele erau ceva mai lungi în timpul verii, așa că încă mai putea avea parte de o oră și jumătate de navigat, înainte de lăsarea întunericului.

Harry se dădu jos din pat și se îndreptă către duș. Rămase nemișcat, lăsând apa fierbinte să îi curgă pe corp timp de douăzeci de minute. Apoi ieși de sub duș, își șterse pielea sensibilă și plină de pete roșii și se îmbrăcă. Văzu optsprezece apeluri pe telefonul mobil, primite cât dormise. Deci reușiseră să facă rost de numărul lui. Recunoscu primele numere ca fiind ale primelor trei cele mai mari ziare din Norvegia și două ale celor mai importante posturi TV, din moment ce toate aveau numere de secretariat care începeau cu același prefix. Restul erau aleatorii, probabil ale unor jurnaliști avizi de comentarii. Însă privirea i se opri la unul dintre numere, deși nu știa din ce cauză. Poate pentru că niște biți din creierul său se distrau memorând numere. Sau pentru că prefixul îi spunea că e din Stavanger. Derulă înapoi lista de apeluri din agenda telefonică și găsi numărul din urmă cu două zile. Colbjørnsen.

Harry îl sună înapoi și strânse telefonul între obraz și umăr în vreme ce-și lega șireturile de la bocanci și-și nota în minte că era vremea să-și cumpere alții. Placa de fier din talpă, cu care puteai să calci fără probleme pe cuie, atârna.

— La dracu’, Harry! Chiar că te-au pus la uscat în ziarele de astăzi. Te-au măcelărit. Șeful tău ce-a zis?

Colbjørnsen părea bolnav de-atâta compasiune. Sau doar bolnav.

— Habar n-am, răspunse Harry. N-am vorbit cu el.

— Divizia Crime iese bine. Tu ai luat totul asupra ta. Șeful te-a făcut să încasezi una pentru echipă?

— Nu.

Întrebarea veni după o lungă tăcere.

— Doar n-a fost… n-a fost Bellman, nu-i așa?

— Ce dorești, Colbjørnsen?

— Căcat, Harry! Am făcut aici un fel de anchetă ilegală pe cont propriu, la fel ca tine. Deci mai întâi aș vrea să știu dacă mai suntem în aceeași echipă.

— Eu n-am nicio echipă, Colbjørnsen.

— Super, deci înțeleg că suntem încă în aceeași echipă. Pierzătorii.

— Mă pregătesc să ies.

— Corect. Am mai stat o dată de vorbă cu Stine Ølberg, fata de care era atât de obsedat Elias Skog.

— Da?

— Skog i-a spus mai multe despre ce se petrecuse în cabană în noaptea aceea decât am înțeles la primul interogatoriu.

— Am început să cred în al doilea interogatoriu, răspunse Harry.

— Eh?

— Nimic. Dă-i bătaie, spune-mi tot!

49. Grădina Bombay

Grădina Bombay era genul de restaurant care nu părea să aibă dreptul de-a funcționa, dar, spre deosebire de competitorii săi mai la modă, reușise să supraviețuiască an după an. Poziția sa în centrul zonei de est a Osloului era teribilă, la capătul unei străzi laterale și înghesuit între un depozit de bușteni și o fabrică dezafectată, transformată acum în teatru. Licența de vânzare a alcoolului îi fusese acordată și retrasă în urma nenumăratelor încălcări ale regulilor; același lucru era valabil și pentru licența de-a servi mâncare. Inspectorii de la agenția de sănătate publică găsiseră la un moment dat în bucătărie o specie de rozătoare pe care nu putuseră s-o identifice, doar că prezintă anumite asemănări cu Rattus norvegicus. În rubrica de comentarii a raportului, inspectorul descrisese bucătăria ca pe un „loc al faptei“ unde fără îndoială aveau loc „crime dintre cele mai oribile“. Aparatele de jocuri instalate de-a lungul pereților aduceau o groază de bani, însă erau vandalizate și jefuite în mod regulat. Totuși, proprietarii vietnamezi nu foloseau locul pentru a spăla bani din traficul de droguri, cum bănuiau unii. Motivul pentru care Grădina Bombay rămânea pe linia de plutire se afla în spate, dincolo de două uși închise. Acolo era un așa-numit club privat, iar ca să ți se dea voie înăuntru trebuia să devii membru. Practic, asta însemna că semnai un formular la barul din restaurant, calitatea de membru ți se acorda pe loc și plăteai o sută de coroane ca taxă anuală. După aceea, erai condus înăuntru și ușa era încuiată în urma ta.

După care te trezeai într-o încăpere sufocată de fum — căci legile împotriva fumatului nu se aplică și cluburilor private —, iar în fața ta se afla un hipodrom de curse în miniatură de formă ovală, de patru metri pe doi. Hipodromul acesta era acoperit de pâslă verde și avea șapte piste de întrecere. Șapte cai de metal plați, fiecare prins de o tijă, se mișcau spasmodic înainte. Viteza fiecărui cal era stabilită de un calculator ce zumzăia și bâzâia sub masă și era — din ce-și dăduseră seama cei de acolo — complet arbitrară și corectă. Adică programul instalat pe calculator

le oferea unora dintre cai o șansă mai importantă la o viteză mai mare, care se reflecta în sorții de câștig și implicit într-o eventuală răsplată. În jurul acelui hipodrom stăteau membrii clubului — unii veneau în mod regulat, alții erau noi — în scaune de piele rotative, confortabile, fumând, bând bere din restaurant la prețuri preferențiale, încurajându-și caii sau combinațiile pe care le susțineau.

Întrucât clubul funcționa într-o zonă legală cenușie, cu un oarecare respect pentru legea pariurilor, regulile stabileau că, dacă erau prezenți doisprezece sau mai mulți membri, miza era redusă la o sută de coroane de membru pentru fiecare cursă. Dacă erau mai puțini de doisprezece, regulile clubului stipulau că era considerată o adunare privată, iar la adunările private mici nu-i puteai împiedica pe adulți să facă pariuri personale. Cât de mult alegeau să parieze depindea de participanți. Din acest motiv, era secret cât de des se strângeau exact unsprezece oameni în camera de spate a Grădinii Bombay. Iar unde apărea grădina în peisaj era un lucru pe care nu îl știa nimeni.

La ora 14:10, un bărbat cu proaspăt dobândita calitate de membru al clubului — cu patruzeci de secunde mai devreme, mai precis — intra în camera în care stabili curând că singurii prezenți erau un membru ce stătea pe un scaun rotativ cu spatele la el și un bărbat cu origini probabil vietnameze, care se ocupa de administrarea curselor și a mizelor; în orice caz, acesta purta genul de vestă pe care o poartă de obicei crupierii. Spinarea de pe scaunul rotativ era lată și acoperită de o cămașă de flanel. Cârlionți lungi îi coborau pe guler.

— Câștigi, Krongli? întrebă Harry, așezându-se pe scaunul de alături.

Capul acoperit de cârlionți se răsuci spre el.

— Harry! răcni el, cu o plăcere sinceră în voce și pe față. Cum m-ai găsit?

— De ce crezi că încercam să te găsesc? Poate că sunt client regulat aici.

Krongli râse în vreme ce se uita la mișcările spasmodice ale cailor de-a lungul pistei intrate în linie dreaptă, care aveau fiecare câte un jocheu de tinichea pe spate.

— Nu, nu ești. Vin aici ori de câte ori ajung în Oslo, și nu te-am văzut niciodată.

— Bine. Mi-a zis cineva că s-ar putea să te găsesc aici.

— La naiba, deja am o reputație? Poate că nu e chiar un lucru potrivit ca un polițist să vină aici, chiar dacă se află de partea corectă a legii.

— Apropo de partea corectă a legii, zise Harry, clătinând din cap către crupierul care îi arătase dozatorul de bere cu o sprânceană ridicată. E ceva despre care voiam să discut cu tine.

— Dă-i drumul! spuse Krongli, concentrându-se iar la cursă, unde un cal albastru de pe pista din partea opusă se afla la conducere, însă se îndrepta către o curbă exterioară a acesteia.

— Iska Peller, femeia din Australia pe care ai luat-o cu mașina de la cabana din Håvass, spune că i-ai pipăit prietena, pe Charlotte Lolles.

Harry nu sesiză nicio schimbare în expresia concentrată a lui Krongli. Așteptă. În cele din urmă, acesta ridică privirea.

— Vrei să reacționez în vreun fel?

— Doar dacă vrei tu, răspunse Harry.

— Interpretez asta ca și cum ți-ar plăcea să o fac. „Pipăit“ e un cuvânt greșit. Doar am flirtat și noi puțin. Ne-am sărutat. Eu am vrut să mergem mai departe. Ea a considerat că e suficient. Eu am abordat o manevră de convingere constructivă, așa cum femeile așteaptă adesea de la un bărbat — la urma urmei, e o parte a jocului dintre sexe. Însă nimic mai mult.

— Ce spui tu nu se potrivește cu ce zice Iska Peller că i-a spus Charlotte. Crezi că Peller minte?

— Nu.

— Nu?

— Cred totuși că Charlotte voia să îi ofere prietenei sale o versiune ușor diferită. Fetelor catolice le place să pară ceva mai virtuoase decât sunt, nu-i așa?

— S-au hotărât ca mai degrabă să petreacă noaptea la Geilo decât acasă la tine. Chiar dacă Peller era bolnavă.

— Ea a fost cea care a insistat să plece. Nu știu ce se întâmpla între ele două, căci prietenia dintre fete e adeseori complicată, nu-i așa? Iar eu aș pune pariu că fata Peller nu are iubit.

Ridică paharul pe jumătate gol.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Harry?

— E un pic ciudat că nu i-ai zis Kajei Solness că o cunoșteai pe Charlotte Lolles, când Kaja a venit în Ustaoset.

— Și e un pic ciudat că tu încă mai lucrezi la acest caz. Credeam că acum se ocupă Kripos, mai ales după titlurile de pe prima pagină a ziarelor de azi.

Mintea lui Krongli se întorsese la cai. Din curba aceea ieșea calul galben aflat pe pista patru, conducând acum la o lungime de cal de tinichea.

— Da, răspunse Harry. Însă violul rămâne în continuare o chestiune pentru Divizia Crime.

— Viol? Harry, tu încă nu te-ai trezit?

— Păi.

Harry scoase un pachet de țigări din buzunarul de la pantaloni.

— Sunt mai treaz decât sper că erai tu, Krongli. Își vârî o țigară mototolită între buze și adăugă: de fiecare dată când îți băteai și-ți violai fosta iubită acolo, în Ustaoset.

Krongli se întoarse cu încetineală spre Harry, dărâmându-și cu cotul paharul de bere. Berea era absorbită de pâsla verde; pata avansa precum

Wermachtul pe harta Europei.

— Doar ce m-am întors de la școala unde lucrează, continuă Harry, aprinzându-și țigara. Ea mi-a spus că e posibil să te găsesc aici. Tot ea mi-a spus că, atunci când a plecat de la tine și din Ustaoset, mai degrabă evada decât se muta. Tu…

Harry nu mai apucă să continue. Krongli era rapid, își răsucise scaunul cu piciorul și sărise pe Harry înainte ca acesta să apuce să reacționeze. Harry simți strânsoarea în jurul mâinii, știu ce va urma, o știu pentru că era parte a antrenamentului din primul an de academie: manevra de blocaj executată de polițiști. Și totuși, reacționă cu o secundă prea târziu, cu două zile de beție prea lent, cu patruzeci de ani prea prost. Krongli îi răsuci încheietura și brațul la spate și îi apăsă tâmpla pe pâslă. Cu falca sfărâmată în jos. Harry țipă de durere și-și pierdu o secundă cunoștința. Apoi își reveni din cauza durerii și încercă înnebunit să se elibereze. Harry era puternic, întotdeauna fusese, însă știu imediat că nu avea nicio șansă împotriva lui Krongli. Răsuflarea polițistului cu constituție extrem de solidă îi venea fierbinte și umedă pe față.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Harry. N-ar fi trebuit să vorbești cu târfa. Ea spune și face orice îi trece prin cap. Ți-a arătat și păsărica? Ți-a arătat-o, Harry?

Se auzi un scrâșnet în capul lui Harry când Krongli spori presiunea. Un cal galben și unul roșu se izbiră de fruntea și, respectiv, nasul lui Harry chiar când acesta își ridica piciorul drept și și-l trântea. Tare. Îl auzi urlând pe Krongli, reuși să se smulgă din strânsoare, se răsuci și lovi. Nu cu pumnul — distrusese destule oase cu el —, ci cu cotul. Îl lovi pe Krongli acolo unde Harry învățase că efectul e cel mai puternic — nu în vârful bărbiei, ci ușor într-o parte. Krongli se împletici în spate, căzu peste un scaun și ateriză pe podea cu tălpile spre nord. Harry observă că materialul tenișilor Converse purtați de Krongli aveau materialul rupt și însângerat la piciorul drept, unde luaseră contact cu o placă de fier a unui bocanc ce categoric trebuia aruncat la gunoi. Mai observă și că țigara încă îi mai atârna în gură. Și — cu coada ochiului — că aveau un câștigător clar pe prima pistă a hipodromului: un cal roșu.

Harry se aplecă, îl prinse pe Krongli de guler, îl ridică și-l trânti pe scaun. Apoi trase un fum adânc din țigară, simțind cum îl arde și-i încălzește plămânii.

— Recunosc că acest caz al meu de viol nu înseamnă cine știe ce. Cel puțin, prin prisma faptului că nici Charlotte Lolles și nici soția ta nu te-au reclamat. De aceea eu, ca inspector, trebuie să încerc să sap ceva mai adânc, nu-i așa? Și pentru asta trebuie să revin la cabana din Håvass.

— Ce dracu' tot spui acolo?

Glasul lui Krongli suna de parcă ar fi căpătat o răceală foarte nasoală.

— E fata asta din Stavanger căreia Elias Skog i s-a confesat în seara în care a fost omorât. Erau amândoi într-un autobuz și Elias i-a spus despre noaptea aceea din Håvass, când fusese martor la ceea ce el a crezut mai târziu că ar fi fost un viol.

— Elias?

— Elias, da. Presupun că era un tip cu somnul ușor. A fost trezit în noapte de sunete venind din afara geamului dormitorului și s-a uitat. Luna era sus pe cer și a văzut două persoane în umbra de sub streașina acoperișului toaletei de afară. Femeia era cu fața la el și bărbatul era cu spatele, ascunzându-și fața. Impresia lui Elias a fost că și-o trăgeau, femeia părând a face un dans din buric și bărbatul îi astupa gura cu mâna, evident ca nu cumva să deranjeze pe cineva. Iar când bărbatul a tras-o în toaletă pe femeie, Elias — dezamăgit că nu vedea tot spectacolul — s-a întors în pat. Abia când a citit despre crime a început să-și pună întrebări. Poate că femeia încerca să-l dea pe bărbat la o parte de pe ea. Mâna care îi astupa gura ar fi putut să-i înăbușe strigătele de ajutor. Harry mai trase o dată din țigară și întrebă: Tu ai fost, Krongli? Ai fost acolo?

Krongli își freca bărbia.

— Alibi? întrebă Harry vesel.

— Eram acasă, în pat, singur. Elias Skog a zis și cine era femeia?

— Nu. Nici bărbatul, cum spuneam.

— N-am fost eu. Și trăiești periculos, Hole.

— Să iau asta ca pe o amenințare sau ca pe un compliment?

Krongli nu-i răspunse. Însă în ochi avea o strălucire galbenă și rece.

Harry își stinse țigara și se ridică.

— Apropo, fosta ta nu mi-a arătat nimic. Eram în cancelarie. Ceva îmi spune că îi e teamă să rămână singură în aceeași cameră cu un bărbat. Ai reușit ceva, nu-i așa, Krongli?

— Să ții minte să te uiți mereu peste umăr, Hole.

Harry se întoarse. Crupierul părea complet netulburat de scenă și deja pregătea caii pentru o nouă cursă.

— Vre' să par'ezi? întrebă el într-o norvegiană precară, afișând un zâmbet.

Harry clătină din cap.

— Scuze, n-am cu ce să pariez!

— Mai mult de câștigat, zise crupierul.

Harry lăsă să se sedimenteze această replică și concluzionă că ori era vorba de o eroare lingvistică, ori logica lui nu se întindea mai departe de-atât. Sau era doar un alt proverb oriental stupid.

50. Corupție

Mikael Bellman aștepta.

Acum era cel mai plăcut. Secundele de așteptare înainte ca ea să deschidă. Întrebându-se nerăbdător dacă — și, în același timp, sigur — ea îi va depăși iar așteptările. Pentru că, de fiecare dată când o vedea, își dădea seama că uitase cât de frumoasă e. De fiecare dată când se deschidea ușa, era ca și cum ar mai fi avut nevoie de-un moment ca să asimileze frumusețea ei. Iar confirmarea să se așeze. Confirmarea că dintre toți bărbații care o doreau — practic, orice heterosexual cu vedere bună —, ea îl alesese pe el. Confirmarea că era liderul haitei, masculul alfa, cel mai îndreptățit să se împerecheze cu femelele. Da, putea fi exprimat în astfel de termeni banali și vulgari. Să fii un mascul alfa nu era ceva la care aspiri, ci ceva cu care te-ai născut. Nu neapărat cea mai ușoară și mai comodă viață pentru un bărbat, însă dacă erai menit, nu puteai să reziști.

Se deschise ușa.

Ea purta puloverul alb pe gât și își prinsese părul într-un coc. Părea obosită, ochii îi străluceau mai puțin decât de obicei. Și totuși, avea eleganța, clasa la care până și soția lui putea doar să viseze. Ea îl salută, adăugă că stătea pe verandă, îi întoarse spatele și se întoarse în casă. O urmă, luându-și o bere din frigider, și se așeză pe unul dintre scaunele acelea ridicol de masive de pe verandă.

— De ce stai afară? întrebă el, trăgându-și nasul. O să faci pneumonie.

— Sau cancer la plămâni, completă ea, luând o țigară pe jumătate fumată de pe marginea scrumierei și ridicând cartea pe care o citea.

El aruncă o privire rapidă la copertă. Șuncă pe pâine. Charles… își miji ochii… Bukowski? Precum casele de licitație suedeze?

— Am vești bune, anunță el. Nu doar că am evitat o catastrofă minoră, ci am și întors tot acest incident cu Leike în favoarea noastră. A sunat azi Ministerul Justiției.

Bellman își puse picioarele pe masă și studie cu atenție eticheta sticlei de bere.

— Voiau să-mi mulțumească pentru că am intervenit atât de prompt și m-am asigurat că Leike va fi eliberat. Își făceau griji că Galtung și haita lui de avocați s-ar fi năpustit asupra noastră, dacă Kripos nu ar fi acționat atât de rapid. Și mai voiau și o asigurare personală că eu însumi voi lua frâiele și nimeni altcineva din afara Kripos nu va avea ocazia să încurce lucrurile.

Își duse sticla la gură și bău, apoi o trânti tare pe masă.

— Tu ce crezi, Bukowski?

Ea coborî cartea și-i întâlni privirea.

— Ar trebui să manifești și tu un pic de interes. Doar te privește și pe tine, nu? Tu ce crezi despre caz, iubirea mea? Hai, zi! Doar ești anchetator de crime.

— Mikael…

— Tony Leike este un infractor violent, iar noi ne-am lăsat păcăliți. Pentru că știm bine că infractorii violenți nu se vindecă. Capacitatea și dorința de-a ucide nu se aplică tuturor, e înnăscută sau dobândită. Dar când ucigașul e în tine, e al dracului de greu să-l mai faci să iasă. Poate că ucigașul din acest caz știe și el că noi cunoaștem asta? Știe că, dacă ni l-ar fi servit pe Tony Leike, noi am fi intrat în fibrilații și am fi strigat la unison „Hei, am rezolvat cazul, e tipul cu accese violente de furie!“. De aceea i-a spart apartamentul lui Tony Leike și l-a sunat pe Elias Skog. Ca să ne împiedice să îi mai căutăm și pe ceilalți care au fost în Håvass.

— Apelul de acasă de la Leike a fost făcut înainte ca cineva din afara poliției să știe că aflaserăm de legătura cu cabana Håvass.

— Și ce dacă? Pesemne că și-a dat seama că era doar o chestiune de timp până să aflăm. La naiba, ar fi trebuit să aflăm mult mai devreme!

Bellman înșfăcă iar sticla.

— Deci cine e criminalul?

— Al optulea oaspete din cabană, răspunse Mikael Bellman. Iubitul pe care Adele Vetlesen l-a luat cu ea acolo, dar pe care nu îl cunoaște nimeni.

— Nimeni?

— Am mai bine de treizeci de polițiști care se ocupă de asta. Am trecut prin cea mai fină sită tot apartamentul lui Adele. Nimic scris. Niciun jurnal, felicitare, scrisori, abia câteva e-mailuri sau mesaje. Cunoștințele ei de sex masculin pe care le-am identificat au fost chestionate și tăiate de pe listă. Plus cele de sex feminin. Și niciunuia nu i s-a părut ciudat că ea schimba partenerii ca pe șosete și că o făcea fără să spună nimănui. Singurul lucru pe care l-am aflat e că se presupune că Adele i-ar fi spus unei prietene că acest însoțitor de la cabană avea câteva „excentricități“ și „bizarerii“. Excentricitatea era că îi ceruse la un moment dat să vină la o întâlnire nocturnă într-o fabrică dezafectată, îmbrăcată ca asistentă medicală.

— Dacă asta era excentricitatea, mă întreb care era bizareria.

— Iar bizareria era că, atunci când au vorbit, i-a amintit lui Adele de partenerul ei de apartament. Prietena ei nu avea nicio idee ce-ar fi vrut să spună Adele prin asta.

— Partenerul ei de apartament nu e un mascul în sensul biologic deplin al cuvântului, zise Kaja căscând. Geir Bruun e gay. Dacă acest al optulea oaspete a încercat să arunce crimele în cârca lui Tony Leike, trebuie să fi știut că Leike avea cazier.

— Condamnarea pentru ultraj e o informație la dispoziția publicului. La fel și locul, de exemplu, municipalitatea Ytre Enebakk. Leike a fost gata să se transforme în criminal de când locuia cu bunicul său lângă lacul Lyseren. Dacă voiai să îndrepți bănuielile poliției spre Leike, unde te-ai fi

descotorosit de cadavrul lui Adele Vetlesen? Într-un loc în care poliția putea descoperi o legătură cu el și o condamnare din cazierul lui, firește. De aceea a ales lacul Lyseren. Mikael Bellman se opri o clipă înainte să adauge: Spune-mi, te plictisesc?

— Nu.

— Pari tare plictisită.

— Eu… am o mulțime de lucruri pe cap.

— Când ai început să fumezi? Așadar, am un plan pentru a-l găsi pe cel de-al optulea oaspete.

Kaja se uita la el.

Bellman oftă.

— Dragă, n-ai de gând să mă întrebi cum?

— Cum?

— Folosind aceeași strategie pe care o folosește el.

— Care este?

— Concentrarea la o persoană nevinovată.

— Asta nu e o strategia pe care o folosești mereu?

Mikael Bellman ridică brusc privirea. Începea să-și dea seama. Ceva legat de faptul că el era masculul alfa.

Îi explică planul Kajei. Îi spuse cum avea să-l ademenească pe individ din bârlog.

După aceea, el rămase tremurând de frig și de furie. Nu știa ce-l înfuriase mai tare. Faptul că ea nu-i răspunsese nici cu un comentariu negativ, nici cu unul pozitiv. Sau că stătea acolo și fuma, complet imună la tot ce-i explicase

despre caz. Oare ea chiar înțelegea că mișcările lui, carierea lui, din aceste zile foarte critice aveau să fie decisive și pentru viitorul ei? Chiar dacă nici nu încăpea în discuție ca ea să devină următoarea fru Bellman, Kaja putea măcar să înainteze pe scara ierarhică sub oblăduirea lui, în cazul în care îi rămânea loială și continua să furnizeze ce era nevoie. Sau poate că furia lui era un rezultat al întrebării ei. Nu se referise la el. Ci la celălalt. La bătrânul și nesigurul pe picioare mascul alfa.

Ea îl întrebase despre opiu. Îl întrebase dacă l-ar fi folosit într-adevăr, în cazul în care Hole n-ar fi cedat cererii lui că trebuia să-și asume responsabilitatea pentru arestarea lui Leike.

— Desigur, răspunse Bellman, încercând să-i vadă fața, însă era prea întuneric. De ce n-aș fi făcut-o? Doar a strecurat ilegal droguri în țară.

— Nu la el mă gândesc. Mă gândesc dacă ai discreditat forțele de poliție în ansamblul lor.

El clătină din cap.

— Nu ne putem lăsa corupți de genul ăsta de idei.

Râsul ei răsună extrem de sec în frigul pătrunzător al nopții.

— Lui i-ai corupt toată reputația.

— Pentru că se lasă corupt, replică Bellman, golind sticla dintr-o singură înghițitură. Asta e diferența dintre mine și el. Acum, Kaja, încerci să-mi spui ceva?

Ea deschise gura. Își dori să i-o spună. Ar fi trebuit să i-o spună. Însă în clipa aia lui îi sună telefonul. Kaja îl văzu strângându-și buzunarul ca de obicei, țuguindu-și totodată buzele. În caz că soția, șeful sau oricine altcineva nu trebuia să afle că venea aici să i-o tragă polițistei de la Omoruri, care îi oferea toate informațiile ca să depășească divizia cu care concura pentru anchetele de crimă. La dracu’ cu Mikael Bellman! La dracu’ cu Kaja Solness! Și, mai presus de toate, la dracu’ cu…

— A dispărut, anunță Mikael Bellman, vârându-și telefonul la loc în buzunar.

— Cine?

— Tony Leike.

51. Scrisoare

Salut, Tony,

Te-ai întrebat mult timp cine aș putea fi. Atât de mult încât cred că ar cam fi vremea să îmi dezvălui identitatea. Am fost și eu în seara aia la cabana Håvass, dar nu m-ai văzut. Nimeni nu m-a văzut, eram invizibil ca o fantomă. Dar tu mă știi. Mă știi prea bine. Iar acum vin după tine. Acum, singura persoană care mă mai poate opri ești tu. Toți ceilalți sunt morți. Am mai rămas doar noi doi, Tony. Inima îți bate un pic mai repede? Bâjbâi cumva cu mâna după un cuțit? Dai panicat și orb cu lama prin întuneric, amețit de groază că-ți vei pierde viața?

52. Vizită

Îl trezise ceva. Un zgomot. Pe aici nu prea se auzeau zgomote, nu unele pe care să nu le știe deja, și nu acelea îl treziseră. Se ridică din pat, își lăsă tălpile pe podeaua rece și privi pe geam. La el acasă. Unii o numeau o pustietate dezolantă, orice o fi însemnând. Pentru că aici nu era niciodată pustiu, mereu era câte ceva. Ca acum. Un animal? Sau putea fi el? Fantoma? Era ceva afară, asta era sigur. Se uită la ușă. Era încuiată și lanțul era pus pe dinăuntru. Carabina era în depozit. Se cutremură în bluza de flanel groasă și roșie pe care o purta mereu, zi sau noapte. Livingul era pustiu. Era atât de pustiu aici. Atât de pustiu în lume. Dar era totuși cineva aici. Erau ei doi, cei doi care mai rămăseseră.

Harry visa. Despre un lift cu dinți, despre o femeie cu un pai de cocktail înfipt între buzele roșu-carmin, un clovn cu capul zâmbăreț sub braț, despre o mireasă îmbrăcată în alb la altar alături de un om de zăpadă, despre o stea desenată în praful de pe ecranul televizorului, despre o fată cu un singur braț pe o placă de surf în Bangkok, despre mirosul dulceag al odorizantelor de toaletă, despre conturul unei siluete umane pe sub plasticul albastru al unei saltele cu apă, despre freza unui compresor și sânge țâșnindu-i pe față, fierbinte și letal. Alcoolul acționa pe post de cruce, usturoi și apă sfințită împotriva unei fantome, însă în noaptea asta era și lună plină, și sânge de fecioară, iar acum veneau ca un roi din ungherele cele mai întunecate și din mormintele cele mai adânci și-l împingeau de la unul la altul în dansul lor, mai sălbatic și mai fioros ca niciodată, pe ritmurile nebunești ale spaimei mortale și ale eternei alarme de incendiu ascuțite de aici din iad. Apoi, liniște bruscă. Liniște absolută. Era din noi aici. Îi umplea gura. Nu mai putea să respire. Era rece și întuneric beznă, iar el nu se putea mișca deloc, nu…

Harry se răsuci și clipi în întuneric, amețit. Un ecou reverbera între pereți. Un ecou provocat de ce? Își înhăță revolverul de pe noptieră, își lăsă tălpile pe podeaua rece și merse la parter, în living. Goală. Dulapul de băuturi gol era tot iluminat. Fusese o singură sticlă de coniac Martell. Tatăl său avusese mereu grijă cu alcoolul — știa prea bine ce gene purta — și coniacul era doar pentru oaspeți. Iar oaspeți nu avusese mulți. Sticla prăfuită, pe jumătate goală, dispăruse în valul mareic al Căpitanului Jim Beam și al Vajnicului Marinar Harry Hole. Harry se așeză în fotoliu și își vârî degetul printr-o ruptură din cotieră. Închise ochii și se imagină turnându-și o jumătate de pahar. Gâlgâiturile adânci din sticlă, lichidul auriu-maroniu scânteind. Mirosul, tremurul în vreme ce ducea paharul la gură și-și simțea trupul împotrivindu-se, cuprins de panică. După care îi goli conținutul pe gât.

Era ca o lovitură în tâmplă.

Harry deschise ochii larg. Se așternuse iar liniștea deplină.

Și brusc, era din nou aici.

Își făcea loc prin canalele lui auditive. Alarma de incendiu din iad. Aceeași care îl trezise. Soneria de la ușă. Harry se uită la ceasul de la mână. Douăsprezece și jumătate.

Merse pe hol, aprinse lumina de afară, văzu o siluetă prin geamul jivrat, ținu revolverul în mâna dreaptă, apucă ivărul între degetul mare și arătător și smuci brusc de ușă, deschizând-o larg.

În lumina lunii, văzu urmele unor schiuri brăzdând aleea. Nu erau ale lui. Iar fantomele nu lăsau urme, nu-i așa?

Înconjurau casa, către spate.

În clipa aceea, îl izbi faptul că fereastra de la dormitor era deschisă, că ar fi trebuit să… Își ținu răsuflarea. Cineva părea să-i sufle în ceafă. Nu cineva, ci ceva. Un animal.

Se răsuci. Deschise gura. Inima încetă să-i mai bată. Cum de se mișcase atât de iute, fără să scoată niciun zgomot, cum de putuse veni atât de… aproape?

Kaja se uita la el.

— Pot să intru?

Purta o pelerină de ploaie mult prea mare, părul i se zburlea în toate direcțiile, chipul îi era palid și supt. El clipi de vreo două ori ca să verifice dacă nu cumva visa. Parcă nu fusese niciodată mai frumoasă ca acum.

Harry încercă să verse cât mai în liniște posibil. Nu mai gustase alcool de mai bine de o zi, iar stomacul său era o creatură sensibilă cu prostul obicei de-a se revolta împotriva sesiunilor lungi de băutură și perioadelor bruște de abstinență. Trase apa, bău cu grijă un pahar cu apă și se întoarse în bucătărie. Ibricul bolborosea pe aragaz și Kaja stătea pe unul dintre scaune, uitându-se la el.

— Deci a dispărut Tony Leike, spuse el.

Ea încuviință.

— Mikael dăduse instrucțiuni să ia cineva legătura cu el. Însă nu l-a putut găsi nimeni; nu era acasă sau la birou și nici nu a lăsat vreun mesaj. Niciun Leike pe lista vreunei firme de transport aerian sau pe listele de pasageri ale feriboturilor, în ultimele douăzeci și patru de ore. Până la urmă, un inspector a reușit să ia legătura cu Lene Galtung. Ea crede că ar fi putut pleca în munți. Ca să cugete. Se pare că mai face asta. Dacă așa stau lucrurile, pesemne că a luat trenul, pentru că mașina i-a rămas în garaj.

— Ustaoset, zise Harry. Zicea că acolo e casa lui.

— În fine, cu siguranță nu a mers la vreun hotel.

— Mhm!

— Ei cred că e în pericol.

— Ei?

— Bellman. Kripos.

— Credeam că suntem „noi“. Și, până la urmă, de ce ar dori Bellman să ia legătura cu Tony Leike?

Ea închise ochii.

— Mikael a conceput un plan. Ca să-l ademenească pe criminal afară.

— Uh-huh?

— Criminalul încearcă să-i elimine pe toți cei care s-au aflat în seara aceea la cabana Håvass. Așa că voia să încerce să-l convingă pe Leike să facă pe momeala. Să-l pună pe Leike să meargă la un interviu cu un ziar, să vorbească despre perioada grea prin care a trecut și despre cum avea să se relaxeze singur într-un anumit loc, care să fie dezvăluit în ziar.

— Unde Kripos avea să aranjeze o capcană.

— Da.

— Însă acum s-a dus dracului planul și de aceea te afli tu aici?

Se uită la el fără să clipească.

— Ne-a mai rămas o singură persoană pe care o putem folosi ca momeală.

— Iska Peller? E în Australia.

— Iar Bellman știe că ea se află sub protecția poliției, iar tu ai luat legătura cu ea și cu cineva pe nume McCormack. Bellman vrea să o convingi să vină încoace.

— De ce-aș fi de acord cu asta?

Ea își coborî privirea la mâinile din poală.

— Știi tu. Aceleași tactici de coerciție ca data trecută.

— Mhm! Când ai descoperit că aveam opiu în cartușul de țigări?

— Când l-am pus pe polița din dormitorul meu. Ai avut dreptate, chiar miroase foarte puternic. Și mi-am amintit mirosul din hostelul tău. Am desfăcut cartușul și am văzut că fusese desfăcută folia ultimului pachet. Și am găsit gogoloiul dinăuntru. I-am spus lui Mikael. Iar el mi-a spus să-ți dau cartușul când mi-l cereai.

— Poate că așa ți-a fost mai ușor să mă trădezi. Știind că mă folosisem de tine.

Ea clătină încet din cap.

— Nu, Harry. Nu a făcut lucrurile mai ușoare. Poate că așa ar fi trebuit, însă…

— Însă?

Ea ridică din umeri.

— Transmiterea acestui mesaj e ultima favoare pe care i-o mai fac lui Bellman.

— Oh?

— Apoi am să-i spun că nu mai vreau să-l văd niciodată.

Bolboroselile ibricului încetaseră.

— Ar fi trebuit să o fac acum mult timp. Nu am de gând să-ți cer să mă ierți pentru ce-am făcut, Harry, ar fi prea mult să-ți cer așa ceva. Dar m-am gândit să-ți spun direct, ca să înțelegi. De asta am venit să te văd. Să îți spun

că am făcut-o din dragoste, dintr-o dragoste prostească. Dragostea corupe suflete. Iar eu nu credeam că puteam fi coruptă.

Își prinse capul în mâini.

— Te-am dezamăgit, Harry. Nu mai știu ce să spun. Cu excepția faptului că pe mine însămi m-am dezamăgit și mai rău.

— Toți putem fi corupți, zise Harry. Doar că cerem prețuri diferite. Și monede diferite. A ta e dragostea. A mea e anestezierea. Și știi ceva…?

Ibricul șuieră din nou, de data asta cu o octavă mai sus.

— …cred că asta te face o persoană mai bună ca mine. Cafea?

Se răsuci imediat și se uită la siluetă. Aceasta stătea drept în fața lui, fără să se miște, ca și cum stătuse multă vreme acolo, ca și cum era umbra lui. Era atât de liniște; tot ce auzea era propria sa răsuflare. Apoi simți o mișcare, ceva ridicat în beznă, apoi auzi un șuierat slab prin aer, iar în clipa aceea îl lovi o idee ciudată. Silueta era doar el, propria sa umbră. El…

Ideea păru să-și piardă consistența, timpul fu dislocat, contactul vizual fu întrerupt pentru o secundă.

Se uită uluit în față și simți o broboană fierbinte de transpirație curgându-i pe frunte. Vorbi, dar cuvintele nu aveau niciun sens, parcă exista o eroare de conexiune între creier și gură. Auzi iarăși un șuierat slab. Apoi zgomotul dispăru. Toate zgomotele — nu-și mai auzea nici măcar propria răsuflare. Și descoperi că acum cădea în genunchi și telefonul se afla alături de el, pe podea. În față, o rază albă de la lună trecea peste parchet, dar dispăru când transpirația îi ajunse la șaua nasului, îi intră în ochi și-l orbi. Iar atunci înțelese că nu era transpirație.

A treia lovitură i se păru că seamănă cu un țurțur înfipt în cap, gât și trup. Totul încremeni.

Nu vreau să mor, se gândi el, și încercă să ridice un braț protector deasupra capului, însă nu putu să-și miște nici măcar un membru, ceea ce-l făcu să-și dea seama că e paralizat.

A patra lovitură nici n-o percepu, însă după mirosul de lemn pricepu că zăcea întins cu fața pe podea. Clipi de mai multe ori și astfel îi reveni vederea. Exact în fața lui vedea o pereche de ghete de schi. Și sunetul reveni și el, lent; gâfâielile lui greoaie, răsuflarea liniștită a celuilalt, sângele care îi picura din nas pe parchet. Glasul celuilalt fu doar o șoaptă slabă, însă cuvintele părură să îi fie urlate în ureche:

— Acum am mai rămas doar unul.

Când ceasul bătu de ora două, ei încă mai stăteau de vorbă în bucătărie.

— Al optulea oaspete, zise Harry, turnând iar cafea. Închide ochii! Cum ți-l imaginezi? Repede, nu te gândi!

— E plin de ură, răspunse Kaja. De furie. Dezechilibrat, bolnav. Genul de om peste care Adele dă, îl verifică și-l respinge. Are teancuri de reviste și de filme porno acasă.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu știu. Faptul că i-a cerut lui Adele să meargă într-o fabrică goală, îmbrăcată în asistentă medicală.

— Continuă!

— E efeminat.

— În ce se sens?

— Păi, are glas subțire. Adele a zis că i-a amintit de colocatarul ei gay când au vorbit.

Își duse ceașca la gură și zâmbi.

— Sau poate că e actor de film. Cu o voce pițigăiată și buze țuguiate. Tot nu-mi aduc aminte numele actorului ăluia macho cu voce feminină.

Harry ridică și el ceașca în semn de toast.

— Și lucrurile pe care ți le-am spus despre Elias Skog și incidentul din fața cabanei. Cine erau? Oare el a fost martorul unui viol?

— Oricum, n-a fost Marit Olsen, răspunse Kaja.

— Mhm! De ce nu?

— Pentru că ea era singura femeie grasă de acolo, așa că Elias Skog ar fi recunoscut-o și i-ar fi folosit numele când a descris scena.

— Aceeași concluzie la care am ajuns și eu. Dar a fost viol? Tu ce crezi?

— Așa se pare. El i-a acoperit gura cu mâna, i-a înăbușit țipetele, a tras-o cu el în toaletă, ce altceva ar fi putut fi?

— Dar Elias Skog de ce nu s-a gândit din prima c-ar fi fost un viol?

— Habar n-am. Pentru că era ceva legat de felul… de felul în care stăteau, de limbajul corporal.

— Exact. Subconștientul înțelege mult mai multe decât conștientul. A fost atât de sigur că era un act sexual consensual, încât pur și simplu s-a întors în pat. Abia la mult timp după aia, când a citit despre crime și și-a adus aminte scena pe care aproape c-o uitase, i s-a format în minte ideea că ar fi putut fi vorba de viol.

— Un joc, adăugă Kaja. Asta te poate duce cu gândul la un viol. Cine procedează așa? Nu un bărbat și o femeie care abia s-au întâlnit într-o cabană și se furișează afară pentru a se cunoaște ceva mai bine. Trebuie să te simți deja cât de cât bine în preajma celuilalt.

— Deci sunt doi oameni care au mai fost împreună înainte, concluzionă Harry. Care, din ce știm noi, nu pot fi decât…

— Adele și omul cel misterios. Al optulea oaspete.

— Ori asta, ori altcineva care a apărut acolo în noaptea aceea.

Harry scutură scrumul de la țigară.

— Unde-i toaleta? întrebă Kaja.

— Pe hol, pe partea stângă.

El urmări cum fumul de la țigară se ondula în sus prin umbra proiectată de veioza de pe masă. Așteptă. Nu auzise ușa deschizându-se. Se ridică și merse după ea.

Kaja stătea pe hol și se uita la ușă. În lumina slabă, o vedea înghițind guri mari de aer și mai vedea și un dinte ascuțit și umed lucind. Își lipi palma de spatele ei și chiar și acolo, prin haine, îi simți inima bătând.

— Te deranjează dacă o deschid eu?

— Crezi probabil că sunt dusă cu pluta.

— Toți suntem. Acum o deschid, bine?

Ea încuviință, iar el deschise ușa.

Harry stătea la masa din bucătărie când ea se întoarse. Se îmbrăcase deja cu pelerina.

— Cred că acum va trebui să plec acasă.

Harry încuviință și-o însoți până la ușa din față, unde o urmări aplecându-se să-și încalțe ghetele.

— Se întâmplă doar când sunt obosită. Treaba cu ușa.

— Știu, replică Harry. Așa pățesc și eu cu lifturile.

— Oh?

— Da.

— Zi-mi mai multe!

— Poate altă dată. Cine știe, poate că ne vom mai vedea la un moment dat.

Ea amuți. Îi luă mult timp să-și încheie fermoarul de la ghete. Apoi, dintr-odată, se ridică, atât de aproape de el încât îi percepu mirosul urmând-o, ca un ecou.

— Spune-mi acum! îi ceru ea cu o expresie sălbatică în ochi, pe care era incapabil să o interpreteze.

— Păi, începu Harry, simțind cum îl furnică buricele degetelor, ca și cum îi înghețaseră și acum i se încălzeau la loc. Când eram mici, sora mea avea părul foarte lung. Fuseserăm în vizită la mama la spital și ne pregăteam să intrăm în lift. Tata aștepta jos, căci nu suporta spitalele. Sora mea a stat prea aproape de zidul de cărămidă și părul i s-a prins între lift și perete. Iar eu am rămas atât de îngrozit, că nu m-am putut mișca. O urmăream cum era trasă în sus de păr.

— Și apoi?

Stăteau puțin prea aproape unul de altul, se gândi Harry. Stăteau la limita la care începe spațiul personal al fiecăruia. Și știau. Trase adânc aer în piept.

— Și-a pierdut o groază de păr. I-a crescut la loc. Eu… am pierdut altceva. Ceva n-a mai crescut la loc.

— Crezi că ai dezamăgit-o.

— E clar că am dezamăgit-o.

— Câți ani aveai?

— Suficienți cât s-o dezamăgesc. Cred că e destulă autocompătimire pentru o singură noapte. Tu nu? Tatălui meu i-a plăcut că ai făcut o reverență, zise Harry, zâmbind.

Kaja chicoti.

— Noapte bună!

Făcu o reverență.

Harry îi deschise ușa din față.

— Noapte bună!

Kaja ieși pe trepte și se întoarse.

— Harry?

— Da?

— Nu te simțeai prea singur la Hong Kong? Te-am urmărit în timp ce dormeai. Păreai atât de… singur.

— Ba da, răspunse el. Eram singur. Noapte bună!

Rămase acolo o fracțiune de secundă mai mult decât trebuia. Încă cinci zecimi de secundă și ea ar fi coborât scările, iar el s-ar fi întors în bucătărie.

Degetele ei îi cuprinseră gâtul și-i traseră capul în jos, în vreme ce ea se ridica pe vârfuri. Privirea ei își pierduse concentrarea, prefăcându-se într-o stea licăritoare și apoi închise ochii. Buzele îi erau pe jumătate deschise când le întâlniră pe-ale lui. Îl ținu așa și el nu se mișcă, simțind doar pumnale dulci în stomac, ca un jet de morfină.

Kaja îi dădu drumul.

— Somn ușor, Harry!

El încuviință.

Ea se întoarse și plecă, iar Harry închise încetișor ușa în urma sa.

Strânse ceștile, clăti ibricul și doar ce pusese totul la locul lui când sună iar soneria.

Merse să răspundă.

— Am uitat ceva, zise ea.

— Ce-ai uitat?

Ea ridică mâna și-i mângâie sprânceana.

— Cum arăți.

O trase aproape. Pielea ei. Mirosul. Se prăbuși, o splendidă și amețitoare spirală care-l purta în jos.

— Te doresc, șopti ea. Vreau să fac dragoste cu tine.

— Și eu vreau să fac dragoste cu tine.

Se desprinseră unul de celălalt și se priviră. O bruscă reținere păru să intervină, iar pentru o clipă lui i se păru că ea regretă. Și el simțea niște regrete. Era prea mult, prea repede. Erau prea multe lucruri, prea mult zgomot, prea mult bagaj de dus, prea multe motive întemeiate. Cu toate astea ea îl luă de mână, aproape timid, șoptindu-i:

— Haide!

Apoi îl conduse în sus pe scări.

Dormitorul era rece și mirosea a părinții lui. Harry aprinse lumina.

Patul dublu încăpător era făcut și avea două pilote și perne.

Harry o ajută să schimbe așternuturile.

— Care e partea lui? întrebă ea.

— Asta, îi arătă Harry.

— Iar el a continuat să doarmă aici chiar și după ce n-a mai fost ea, spuse Kaja ca pentru sine. Pentru orice eventualitate.

Întâi rămaseră întinși, sărutându-se, explorându-se, atenți să nu strice ceva înainte de-a înțelege ce-ar putea fi. Își ascultară unul altuia respirațiile și câte o mașină răzleață trecând în viteză pe stradă. Apoi săruturile le deveniră tot mai lacome, atingerile tot mai îndrăznețe.

— Ți-e frică? întrebă el.

— Nu! gemu ea, prinzându-l de membrul erect, potrivindu-și șoldurile și ghidându-l, însă el îi mișcă mâna și o făcu singur.

Abia se auzi un sunet slab, doar un icnet, când o pătrunse. Harry închise ochii, rămânând nemișcat, bucurându-se de senzații. Apoi începu să se miște lent, cu atenție. Deschise ochii și-i întâlni pe-ai ei. Părea pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

— Sărută-mă! șopti ea.

Limba ei se încolăci în jurul limbii lui, moale dedesubt, aspră deasupra. Mai repede și mai adânc, mai lent și mai adânc. Îl rostogoli pe spate fără să-i dea drumul la limbă și se așeză deasupra. Se lipea de burta lui ori de câte ori cobora. Apoi ea îi eliberă limba și se lăsă pe spate, cu un geamăt. De două ori, un zgomot adânc, animalic, ce tot urcă și se ascuți în vreme ce ea icnea după aer, apoi totul amuți la loc. Gâtul lui era iritat de un țipăt care nu mai ieșise. Harry ridică mâna și își apăsă degetele pe artera albastră ce-i pulsa sub pielea de pe gât.

Apoi ea țipă de durere, de furie, eliberată. Harry își simți scrotul încordându-se și ejaculă. Era perfect, atât de insuportabil de perfect încât își azvârli mâinile în aer și lovi peretele din spate cu pumnul. Și, ca și cum tocmai îi fusese administrată o injecție letală, ea se prăbuși peste el.

Rămaseră întinși așa, epuizați. Harry simți sângele năvălindu-i în ureche și cunoscuta senzație de bine prin tot corpul. Asta și altceva despre care ar fi putut jura că e fericire.

Dormi și se trezi când ea se întoarse în pat și se cuibări aproape de el. Purta unul dintre maiourile lui Olav. Îl sărută, murmură ceva și apoi adormi imediat, răsuflarea devenindu-i ușoară, abia auzită. Harry rămase uitându-se la tavan. Lăsându-și gândurile să roiască, știind că n-avea niciun rost să se opună.

Fusese atât de bine! Nu mai fusese atât de bine de când… de când…

Oblonul nu fusese tras și la 5:30, conuri de lumină de la mașinile aflate în trecere începură să străbată tavanul, în vreme ce capitala se trezea la viață și se târa spre muncă. Se uită iar la ea. Apoi adormi și el.

53. Heel hook

Când Harry se trezi era ora 9 dimineața, camera era scăldată în lumină și lângă el nu mai era nimeni. Avea patru mesaje pe telefon.

Primul de la Kaja, care îi spunea că e în drum spre casă, ca să se schimbe pentru lucru. Și care-i mulțumea pentru… nu mai auzi pentru ce, doar un hohot de râs înainte de a-i închide.

Al doilea era de la Gunnar Hagen, care se întreba de ce nu-i răspunde la niciun telefon și că presa era călare pe el din cauza arestării nejustificate a lui Tony Leike. Al treilea era de la Günther, care repeta șmecheria cu Dirty Harry și-i spunea că poliția din Leipzig nu găsise pașaportul Julianei Verni și prin urmare nu putea confirma dacă fusese sau nu ștampilat în Kigali.

Al patrulea era de la Mikael Bellman, care îi spunea să se prezinte la Kripos la ora 14. Presupunea că Solness îi transmisese instrucțiunile sale.

Harry se ridică din pat. Se simțea bine. Mai mult decât bine. Poate chiar fantastic. Își ascultă trupul. Bine, fantastic era o exagerare.

Coborî la parter, luă un pachet de biscuiți integrali și dădu mai întâi cel mai important telefon.

— Stați de vorbă cu Søs Hole.

Era Søs, sau Sis, cum o numea Harry. Glasul ei suna atât de formal, încât îl făcu să zâmbească.

— Iar tu stai de vorbă cu Harry Hole.

— Harry!

Ea îi mai strigă numele de două ori.

— Bună, Sis!

— Tata spunea că ești acasă! De ce n-ai sunat până acum?

— N-am fost pregătit, Sis. Acum sunt. Tu ești?

— Eu sunt mereu pregătită, Harry. Doar știi asta.

— Da, știu. Prânzul în oraș înainte de vizita la tata, cât mai curând? Fac eu cinste.

— Da! Pari fericit, Harry. E Rakel? Ai vorbit cu ea? Eu am vorbit ieri cu ea. Ce-a fost zgomotul ăla? Harry?

— Doar biscuiții pe care i-am scăpat din pachet. Ce voia?

— Să întrebe de tata. A auzit că e bolnav.

— Atât?

— Da. Nu. A mai zis și că Oleg e bine.

Harry înghiți în sec.

— Bun. Atunci hai să vorbim curând.

— Să nu uiți. Sunt atât de fericită că ești acasă, Harry! Am atâtea să-ți spun!

Harry lăsă telefonul pe blat și tocmai se aplecă să ridice biscuiții când telefonul sună iar. Așa era Sis, își aducea aminte lucruri pe care ar fi trebuit să le fi spus înainte să închidă. Se îndreptă de spate.

— Ce e?

Cineva își drese glasul cu zgomot. Apoi se prezentă drept Abel. Numele îi era cunoscut, iar Harry își scotoci instantaneu memoria. Erau vechile cazuri de crimă, organizate ordonat, cu informații ce păreau să nu se șteargă

niciodată: nume, chipuri, numere de case, date, sunetul unei voci, culoarea și anul unei mașini. Dar totodată putea uita numele vecinului alături de care trăia de trei ani în același bloc sau când era data de naștere a lui Oleg. Se numea memorie de inspector.

Harry ascultă fără să intervină.

— Înțeleg, rosti într-un final. Mulțumesc că m-ai sunat!

Închise și formă alt număr.

— Kripos, răspunse o recepționeră obosită. Doriți să vorbiți cu Mikael Bellman.

— Da. Hole de la Divizia Crime. Unde-i Bellman?

Recepționera îl informă pe unde ar fi putut umbla POB.

— Logic, replică Harry.

— Poftim? căscă ea.

— Cu asta se ocupă el, nu?

Harry își strecură telefonul în buzunar și apoi rămase uitându-se pe fereastra bucătăriei. Biscuiții i se zdrobiră sub tălpi când plecă.

Clubul de cățărări Skøyen scria pe ușa ce dădea spre parcare. Harry împinse ușa, dar trebui să aștepte o clasă de școlari nerăbdători ce voiau să iasă. Își scoase bocancii și îi lăsă pe un suport de încălțăminte de la baza scărilor. În sala aceea mare, vreo cinci sau șase persoane se cățărau pe pereți înalți de zece metri, deși aduceau mai degrabă cu replicile coastelor de munte din papier mâché din filmele cu Tarzan, pe care Harry și Øystein le văzuseră la cinematograful Symra, pe când erau copii. Doar că acestea erau punctate cu mânere și suporturi multicolore cu bucle de funie și cârlige de prindere. Mochetele albastre pe care pășea acum Harry emanau un miros discret de săpun și de picioare transpirate. Se opri lângă un bărbat scund și crăcănat,

care se uita atent la surplomba de deasupra lor. O funie pleca de la hamul lui pentru cățărare la un bărbat care în clipa aceea se legăna ca un pendul, atârnat într-un braț, la opt metri deasupra lor. La capătul unei bolți el își săltă un picior, înfigându-și călcâiul sub un suport roz în formă de pară, iar pe celălalt îl puse pe o bucată a structurii și prinse funia de cățărare în ancora din vârf, cu o mișcare elegantă.

— Te-am prins! strigă bărbatul, lăsându-se să atârne iar de funie și lipindu-și picioarele de perete.

— Superbă manevra cu călcâiul! aprecie Harry. Șefului tău îi place să se fandosească, nu-i așa?

Jussi Kolkka nici nu-i răspunse, nici nu-l gratulă pe Harry cu vreo privire, doar începu să tragă de manivela scripetelui ce ținea frânghia.

— Recepționera voastră mi-a spus că vă găsesc aici, îi spuse Harry bărbatului care cobora spre ei.

— Vizită regulată, săptămânală, îl informă Bellman. Unul dintre avantajele faptului de-a fi polițist e că te poți antrena în timpul orelor de program. Cum o mai duci, Harry? Mușchi bine definiți, în orice caz. O grămadă de mușchi pe kilogram, din ce văd. Ideali pentru cățărat, să știi.

— Pentru ambiții limitate, replică Harry.

Bellman ateriză cu tălpile depărtate la nivelul umerilor și trase în jos de frânghie, ca să poată slăbi nodul în opt puncte.

— N-am înțeles ce-ai vrut să spui.

— Eu nu pricep rostul unei cățărări la o asemenea înălțime. Am mai escaladat și eu niște bolovani când și când.

— Escaladat! pufni Bellman, slăbind hamul și ieșind din el. Știai că doare mai tare să cazi de la doi metri fără frânghie decât de la treizeci de metri cu ea?

— Da, răspunse Harry, simțind cum un surâs îi întindea colțurile gurii. Știu.

Bellman se așeză pe o bancă de lemn, își scoase espadrilele de cățărat și își frecă tălpile, în timp ce Kolkka trăgea frânghia și începea s-o strângă într-un colac.

— Ai primit mesajul meu?

— Da.

— Și care-i graba? Ne vedem la ora 14.

— Asta voiam să lămuresc cu tine, Bellman.

— Să lămurești?

— Înainte să ne întâlnim. Să cădem de acord asupra condițiilor ca eu să mă alătur echipei.

— Echipei? râse Bellman. Harry, ce tot zici acolo?

— Vrei să pronunț pe litere? Nu ai nevoie de mine să sun în Australia și să conving o femeie să vină ca să servească pe post de momeală, o poți face și singur, fără nicio problemă. Ce ceri tu de fapt este ajutor.

— Harry! Pe bune acum…

— Arăți epuizat, Bellman. Ai început să simți, nu? Presiunea care s-a tot adunat de la Marit Olsen încoace.

Harry se așeză pe bancă lângă el. Chiar și așa, tot era cu cincisprezece centimetri mai înalt.

— Să stai mereu în fața jurnaliștilor cuprinși de delir în fiecare blestemată de zi. Să-ți fie imposibil să treci pe lângă un stand de ziare sau să dai drumul la televizor fără să ți se amintească mereu de Caz. Cazul pe care nu l-ai rezolvat. Cazul care necesită zi de zi câte o conferință de presă la care vulturii țipă întrebări și vor toți să ciugulească ceva. Iar acum, bărbatul pe care tu însuți l-ai eliberat a dispărut în neant. Vulturii roiesc pe deasupra, cârâie în suedeză, daneză și chiar în engleză. Am fost și eu unde ești tu acum, Bellman. Curând au să vorbească și-n franceză. Pentru că acesta e

Cazul pe care tu trebuie să-l rezolvi, Bellman. Iar Cazul a început să lâncezească.

Bellman nu-i răspunse, însă mușchii fălcilor i se mișcau întruna. Kolkka împachetase frânghia în sac și venea spre ei, însă Bellman îl opri cu o fluturare din mână. Finlandezul se întoarse și ieși pe ușă, ca un terrier ascultător.

— Ce dorești, Harry?

— Îți ofer șansa de-a rezolva față în față asta, nu printr-o întâlnire.

— Vrei să îți cer ajutorul?

Harry vedea că tenul deschis al lui Bellman se înroșise.

— Ce poziție de negociere crezi că ai?

— Îmi imaginez că e mai bună decât în ultima vreme.

— Aici te înșeli.

— Kaja Solness nu vrea să lucreze pentru tine. Pe Bjørn Holm deja l-ai promovat, iar dacă îl trimiți înapoi, să redevină tehnician criminalist, cu siguranță nu va fi prea încântat. Singurei persoane căreia îi mai poți face rău acum sunt eu, Bellman.

— Ai uitat că te pot închide și să nu-ți mai poți vizita tatăl înainte să moară?

Harry clătină din cap.

— Nu mai am pe cine vizita, Bellman.

Mikael Bellman arcui o sprânceană, surprins.

— M-au sunat de la spital în această dimineață, îl lămuri Harry. Tatăl meu a intrat în comă azi-noapte. Dr. Abel spune că nu se va mai trezi. Indiferent ce-a mai rămas nespus între tatăl meu și mine, va rămâne nespus.

54. Lalea

Bellman se uita în tăcere la Harry. Adică ochii lui căprui ca de căprioară erau îndreptați spre Harry, însă, de fapt, nu vedeau nimic. Harry știa că dincolo de ei era în toi ditamai ședința de comitet, o ședință cu o mulțime de opinii contrare, se părea. Bellman slăbi încet șnururile săculețului cu talc din jurul brâului, pentru a câștiga timp. Timp de gândire. După care îndesă săculețul în rucsac.

— Dacă — și numai dacă — îți cer ajutorul fără să mai am cu ce te presa, de ce ai vrea s-o faci?

— Nu știu.

Bellman termină de strâns gura rucsacului și înălță capul.

— Nu știi?

— Păi, în mod sigur n-o fac din dragoste pentru tine, Bellman.

Harry trase aer în piept, apoi își făcu puțin de lucru cu pachetul de țigări.

— Să spunem că până și aceia care nu-și găsesc nicăieri locul descoperă din când în când că au o casă. Un loc în care își închipuie că vor fi îngropați într-o bună zi. Și știi unde aș vrea eu să fiu îngropat, Bellman? În parcul din fața sediului central al Poliției. Nu pentru că iubesc poliția sau pentru că am fost vreun fan al așa-zisei esprit de corps. Din contră — scuip pe loialitatea plină de lașitate a polițistului la adresa instituției, camaraderia asta incestuoasă care există doar pentru că unii cred că vor avea nevoie de-o favoare într-o zi nasoală. Un coleg care poate aduce răzbunare, care își face un crez din ea sau, dacă-i necesar, închide un ochi pentru tine, ei bine, urăsc toate astea.

Harry se întoarse spre Bellman.

— Însă poliția e tot ce am. E tribul meu. Iar jobul meu e să rezolv crimele. Indiferent că-i pentru Kripos sau pentru Divizia Crime. Tu poți pricepe așa ceva, Bellman?

Mikael Bellman își strângea buza de jos între degetul mare și arătător. Harry făcu semn spre perete.

— Ce grad de dificultate a avut cățărarea ta, Bellman? Șapte plus?

— Minimum opt. În mod sigur.

— Foarte dur! Și bănuiesc că tu crezi că asta e și mai dur. Dar așa trebuie să fie lucrurile.

Bellman își drese glasul.

— Bine. Bine, Harry.

Strânse la loc șnururile rucsacului.

— O să ne ajuți?

Harry își vârî țigările la loc în buzunar și-și plecă ușor capul.

— Firește.

— Va trebui să discut mai întâi cu șeful tău, să văd dacă e în ordine.

— Scutește-te de un efort, îi zise Harry, ridicându-se. Deja l-am informat că de acum o să lucrez cu voi. Ne vedem la ora 14.

* * *

Iska Peller se uita pe fereastra clădirii din cărămidă cu două niveluri la șirurile de case identice de vizavi. Ar fi putut fi orice stradă din orice oraș din Anglia, însă era un mic cartier din Bristol, Sydney, Australia. Se iscase un vânt rece dinspre sud. Căldura după-amiezii avea să-i lase în pace de îndată ce apunea soarele.

Auzea un câine lătrând și traficul aglomerat de pe autostrada aflată la două cvartale distanță.

Bărbatul și femeia din mașina de peste drum tocmai fuseseră schimbați; acum erau doi bărbați. Aceștia sorbeau încet din pahare de carton cu capace. O făceau pe îndelete, pentru că nu aveai absolut niciun motiv de grabă când erai într-o tură de opt ore în care n-avea să se întâmple nimic. Să o lași mai moale, să lași metabolismul să încetinească, să faci ce făceau aborigenii: intrau în starea aia a lor de torpoare, de dormitare, diapauza, în care pot rămâne ore în șir, zile la rând chiar, dacă e nevoie. Încercă să-și imagineze cum ar fi putut fi de vreun ajutor acești băutori lenți de cafea în cazul în care s-ar fi întâmplat cu adevărat ceva.

— Îmi pare rău! zise ea, încercând să-și stăpânească tremurul vocii cauzat de furia înăbușită. Mi-ar fi plăcut să vă ajut să-l găsiți pe cel care a omorât-o pe Charlotte, dar ce-mi propuneți nici nu încape în discuție. Nu-mi vine să cred că-mi cereți măcar! Sunt și așa o momeală aici. Nici zece cai sălbatici nu m-ar putea târî înapoi în Norvegia. Sunteți poliția, sunteți plătiți să prindeți monstrul ăla, de ce nu puteți fi voi momeala?

Închise și aruncă telefonul cât colo. Acesta lovi pernuța de pe fotoliu și una dintre pisici sări în sus și se năpusti în bucătărie. Femeia își ascunse fața în mâini și-și dădu iar frâu liber lacrimilor. Săraca Charlotte! Săraca, săraca, iubita ei Charlotte!

Nu-i mai fusese niciodată teamă de întuneric până acum, iar în ultima vreme numai la asta se gândea; curând, soarele va apune, se va lăsa noaptea, era inevitabil, de neoprit, iar și iar.

Telefonul începu să cânte primele acorduri dintr-un cântec de Antony & the Johnsons, ecranul i se aprinse pe pernuță. Se apropie și se uită la el. Își simți

ridicându-se firele de păr de la ceafă. Numărul apelantului începea cu 47. Iar din Norvegia.

Duse telefonul la ureche.

— Da?

— Sunt tot eu.

Oftă de ușurare. Era doar polițistul.

— Mă întrebam, dacă tu nu vrei să vii, ce-ar fi să ne lași să ne folosim de numele tău?

Kaja îl studia pe bărbatul îmbrățișat de femeia cu păr roșcat, ce ținea capul înclinat pe gâtul lui gol.

— Ce vezi acolo? întrebă Mikael, iar glasul lui reverberă în jurul pereților muzeului.

— Ea îl sărută, răspunse Kaja, îndepărtându-se de tablou. Sau îl liniștește.

— Îl mușcă și îi suge sângele, o contrazise Mikael.

— De ce crezi asta?

— E unul dintre motivele pentru care Munch l-a numit Vampirul. E totul pregătit?

— Da, în curând iau trenul către Ustaoset.

— De ce ai vrut să ne întâlnim acum aici?

Kaja trase adânc aer în piept.

— Voiam să-ți spun că nu ne mai putem întâlni.

Mikael Bellman se legăna înainte și înapoi pe călcâie.

— Iubire și durere.

— Poftim?

— Așa a numit Munch inițial acest tablou. Harry a recapitulat detaliile planului cu tine?

— Da. Tu ai auzit ce ți-am zis?

— Mersi, Solness, auzul meu e excelent. Dacă nu cumva mă înșală memoria, ai mai zis de vreo două ori asta. Îți sugerez să te mai gândești puțin.

— Am terminat cu gânditul, Mikael.

El își mângâie nodul de la cravată.

— Te-ai culcat cu el?

Ea tresări.

— Cu cine?

Bellman chicoti.

Kaja nu se întoarse spre el; rămase cu privirea fixată la chipul femeii, în vreme ce pașii lui se îndepărtau.

Lumina se strecura prin jaluzelele de oțel cenușii, iar Harry își încălzea mâinile în jurul unei cești de cafea având cuvântul Kripos scris cu litere albastre. Sala de ședințe era identică cu cea în care își petrecuse atâtea ore din viață, la Divizia Crime. Luminoasă, scumpă și totuși spartană în felul acela modern și rece, nu intenționat minimalist, doar lipsit de suflet. O cameră care cere eficiență ca să ieși naibii mai repede.

Cei opt oameni de acolo alcătuiau ceea ce Bellman numea nucleul echipei de anchetă. Harry îi cunoștea doar pe doi dintre ei: pe Bjørn Holm și o inspectoare robustă și practică, însă nu deosebit de imaginativă, cunoscută cu porecla de Pelicanul, care lucrase cândva la Omoruri. Bellman li-l prezentă tuturor pe Harry, inclusiv lui Ærdal, un tip cu ochelari cu rame de baga și un costum maro cu aceeași croială standard, ce te ducea cu gândul la Republica Democrată Germană. Acesta stătea în colțul cel mai îndepărtat al mesei și-și curăța unghiile cu un briceag elvețian. Harry se gândea deja la cariera lui militară. Își prezentaseră rapoartele. Care sprijineau în unanimitate ideea lui Harry: cazul stagna. Le observă atitudinea defensivă, mai ales când ascultară raportul despre percheziția de la domiciliul lui Tony Leike. Polițistul responsabil recapitulă ce liste cu pasageri fuseseră verificate și de la ce companii aeriene, fără niciun rezultat însă, și ce responsabili din care firme de telefonie le spuseseră că niciunul dintre releele lor nu primise vreun semnal de la telefonul lui Leike. Îi informă că niciun hotel din oraș nu avea în registrul său pe cineva cazat cu numele de Leike, însă Căpitanul (chiar și Harry îl cunoștea pe mult prea entuziastul recepționer/informator infatuat de la hotelul Bristol) sunase, cum era și firesc, ca să spună că văzuse o persoană care se potrivea descrierii lui Tony Leike. Agentul le citi un raport care le oferi un impresionant număr de detalii inutile, însă omise să prezinte și ce aflase, tocmai pentru a ascunde lipsa de rezultat. Zilch. Nada.

Bellman stătea în capul mesei picior peste picior și cu pantalonii călcați în așa fel încât te-ai fi putut tăia în dungile lor. Le mulțumi pentru rapoarte și le oferi o prezentare ceva mai amănunțită a lui Harry, citind rapid dintr-un fel de CV: absolvent al Școlii de poliție, un curs la FBI, în Chicago, despre criminalii în serie, cazul de crimă al clovnului de la Sydney, avansarea ca inspector și, firește, ancheta Omului de zăpadă.

— Așa că Harry face parte din această echipă începând de astăzi, îi anunță Bellman. Și îmi dă raportul mie.

— Și se supune doar ordinelor tale? veni glasul bubuitor al Pelicanului.

Harry își aminti că reacția de-acum era exact ceea ce-i adusese porecla, modul în care își împingea bărbia în față, nasul lung ca un cioc și gâtul

subțire și proeminent, când se uita pe deasupra ochelarilor. Sceptică și vorace deopotrivă, cântărind dacă voia sau nu să te devoreze.

— El nu se supune ordinelor nimănui, răspunse Bellman. Are rol liber în echipă. Îl putem considera pe Hole un fel de consultant. Nu-i așa, Harry?

— De ce nu? răspunse acesta. Un tip supraevaluat și plătit mai mult decât merită, care crede că știe ceva ce voi nu știți.

Chicoteli de jur împrejurul mesei. Harry făcu un schimb de priviri cu Bjørn Holm, care înclină din cap în semn de încurajare.

— Cu excepția faptului că, de data asta, chiar știe, completă Mikael Bellman. Ai discutat cu Iska Peller, Harry.

— Da, răspunse Harry. Dar aș vrea mai întâi să aud mai multe despre planul tău de-a o folosi ca momeală.

Pelicanul își drese glasul.

— Nu au fost formulate încă toate detaliile. Momentan, planul nostru este să o aducem în Norvegia și să anunțăm public că va sta într-un anumit loc, unde pentru ucigaș e evident că va fi o pradă ușoară. Iar apoi să ne ascundem și să sperăm că el va înghiți momeala.

— Mhm! făcu Harry. Simplu.

— Experiența ne spune că simplitatea funcționează, rosti bărbatul în costum de RDG-ist cu briceagul elvețian în mână și care acum se concentra asupra unghiei de la arătător.

— De acord, rosti Harry. Însă în cazul ăsta momeala nu vrea să colaboreze.

Gemete și oftaturi de disperare.

— Așa că sugerez să simplificăm mai mult, continuă Harry. Iska Peller a întrebat de ce, dacă suntem plătiți să prindem monstrul, nu putem fi noi înșine momeala.

Se uită în jurul mesei. Măcar acum le captase atenția. Să îi convingă avea să-i fie mai greu.

— Vedeți, noi avem un avantaj asupra criminalului. Presupunem că el deține pagina smulsă din registrul de oaspeți din Håvass, așa încât are acolo numele Iska Peller. Însă nu știe cum arată ea. Pornim de la presupunerea că el s-a aflat în cabană în seara aceea, însă Iska și Charlotte Lolles au ajuns primele acolo. Iar Iska era bolnavă și și-a petrecut seara singură, într-un dormitor pe care îl împărțea doar cu Charlotte. Și a rămas acolo până au plecat toți ceilalți. Cu alte cuvinte, putem pune în scenă un joc de roluri cu cineva dintre ai noștri în rolul Iskăi, fără ca ucigașul să știe.

Altă privire de jur împrejurul mesei. Scepticismul de pe fețele lor creștea.

— Și cum visezi să convingi pe cineva să interpreteze un asemenea rol? întrebă Ærdal, închizând briceagul.

— Făcând ceea ce Kripos face cel mai bine, răspunse Harry.

Tăcere.

— Și? întrebă în cele din urmă Pelicanul.

— Conferințe de presă, replică Harry.

Liniștea din încăpere era tangibilă. Până ce o sparse un hohot de râs. Scos de Bellman. Cu toții se uitau uluiți la șeful lor. Și își dădeau seama că planul lui Harry Hole fusese deja aprobat.

— Așadar…, începu Harry.

După ședință, Harry îl trase pe Bjørn Holm deoparte.

— Te mai doare nasul? întrebă Harry.

— Încerci să-ți ceri scuze?

— Nu.

— Eu… păi, ai noroc că nu mi-ai rupt nasul, Harry.

— Ar fi putut fi o îmbunătățire, să știi.

— Îți ceri sau nu scuze?

— Scuze, Bjørn!

— Super! Și presupun că asta înseamnă că ai nevoie de o favoare?

— Da.

— Și?

— Mă întrebam dacă ai fost la Drammen pentru a verifica hainele lui Adele de urme de ADN. Ea s-a întâlnit de câteva ori cu tipul ăsta cu care a fost la cabană.

— I-am verificat toată garderoba, însă hainele îi fuseseră deja spălate, purtate și probabil ajunseseră în contact cu o mulțime de persoane diferite după aceea.

— Mhm! Ea nu schia, din ce știm noi. I-ai verificat și echipamentul de schi, așa-i?

— N-avea niciunul.

— Dar uniforma de asistentă medicală? Poate că a folosit-o o dată și încă mai are urme de spermă pe ea.

— Nici de-asta nu avea.

— Niciun minijup sexy sau vreo bonetă cu o cruce roșie?

— Nu. Avea o pereche de pantaloni de spital bleu și un tricou, însă nimic altceva care să se potrivească descrierii tale.

— Mhm! Poate că n-a putut face rost de varianta minijup. Sau nici nu s-a sinchisit. Ai putea verifica uniforma aia de spital pentru mine?

Holm oftă.

— Cum spuneam, am verificat deja toate hainele și orice ar fi putut fi spălat fusese spălat. Nici măcar o pată sau un fir de păr.

— Ai putea-o aduce la laborator? Să mai verifici o dată, cu mai multă atenție?

— Harry…

— Mersi, Bjørn! Și doar glumeam, ai o cârmă superbă! Sincer!

Era deja ora 16 când Harry a luat-o pe Sis în mașina Kripos pe care Bellman i-o pusese la dispoziție până la noi ordine. S-au dus la Rikshospital și au discutat cu dr. Abel. Harry i-a tradus lui Sis bucățile pe care nu le înțelegea și ea a vărsat câteva lacrimi. După care s-au dus să-și vadă tatăl, care fusese transferat în alt salon. Sis i-a strâns mâna lui Olav și i-a șoptit numele iar și iar, ca și cum ar fi vrut să-l trezească blând din somn.

Sigurd Altman își făcu și el apariția, își așeză o mână pe umărul lui Harry, nu foarte mult, și rosti câteva cuvinte, nu prea multe.

După ce o lăsă pe Sis în fața micului ei apartament de lângă lacul Sognsvann, Harry conduse spre centrul orașului și mai departe, virând la stânga și la dreapta pe străzi cu sens unic, drumuri în lucru și alei ce se înfundau. Trecu prin cartierul roșu, prin zona cu magazine, prin zona drogaților și abia când ieșise de tot și orașul se așternea în spatele lui, își dădu seama că se îndrepta spre buncărele germane. Îl sună pe Øystein, care își făcu apariția zece minute mai târziu, își parcă taxiul lângă mașina lui Harry, deschise portiera, dădu drumul la muzică, se apropie și se așeză alături, pe zidul de cărămidă.

— Comă, începu Harry. Nu chiar cel mai rău lucru care se putea întâmpla, presupun. Ai o țigară?

Rămaseră ascultând Joy Division. Transmision. Ian Curtis. Lui Øystein îi plăcuseră mereu cântăreții care muriseră de tineri.

— Păcat că n-am mai apucat să stau de vorbă cu el după ce s-a îmbolnăvit, zise Øystein, trăgând adânc din țigară.

— N-ai fi făcut-o, oricât de mult ar fi durat, spuse Harry.

— Nu, asta va trebui să fie consolarea mea.

Harry începu să râdă. Øystein îi aruncă o privire piezișă și zâmbi, nesigur dacă aveai voie să râzi când tații erau pe patul de moarte.

— Și-acum, ce ai de gând să faci? întrebă Øystein. Organizezi un mic maraton? Pot să-l sun pe Tresko și…

— Nu, îl întrerupse Harry, stingându-și țigara. Trebuie să lucrez.

— Ai prefera moartea și depravarea în locul unui pahar — două?

— Poți trece pe acolo să-ți iei adio cât încă mai respiră, să știi.

Øystein se cutremură.

— Spitalele îmi dau fiori. În fine, oricum el nu mai aude nimic, nu?

— Nu la el mă refeream, Øystein.

Øystein își miji ochii, ferindu-se de fum.

— Puțina educație de care am avut parte, Harry, de la tatăl tău am căpătat-o. Știai asta? Propriul meu tată făcea degeaba umbră pământului. Mă duc mâine, chiar mă duc.

— Bravo ție!

Se uita în sus la bărbatul de deasupra lui. Îi vedea gura mișcându-se, auzi cuvintele ieșindu-i din gură, însă pesemne că ceva fusese afectat, nu putea ordona lucrurile ca să formeze ceva logic. Tot ce înțelegea era că sosise vremea. Răzbunarea. Că trebuia să plătească. Și într-un fel, era o ușurare.

Stătea pe podea cu spatele rezemat de o sobă rotundă pe lemne. Brațele îi erau trase la spate și legate pe după sobă, cu mâinile prinse în două curele de schi. Din când în când vomita, probabil din cauza comoției. Sângerarea se oprise și senzațiile îi reveniseră în trup, însă uneori i se așeza un soi de ceață. În fine, nu încăpea nicio îndoială. Glasul. Era glasul unei fantome.

— O să mori în curând, șopti acesta. La fel ca ea. Dar tu tot ai ceva de câștigat. Vezi tu, încă mai poți alege cum. Din păcate, nu există decât două opțiuni. Mărul lui Leopold…

Individul ridică o minge de metal străpunsă de găuri și cu o mică buclă de sârmă atârnând de una dintre ele.

— Trei dintre fete l-au gustat deja. Niciuneia nu i-a plăcut în mod deosebit. Însă e lipsit de dureri și e rapid. Și nu trebuie să răspunzi decât la asta: Cum? Și cine altcineva mai știe? Cu cine ai mai colaborat? Crede-mă, mărul e preferabil alternativei. Pe care tu, fiind un om inteligent, ai ghicit-o deja…

Bărbatul se ridică, flutură în mod teatral din brațe, ca să se încălzească, și afișă un zâmbet enorm. Șoapta lui fu singura care întrerupse tăcerea:

— E cam răcoare aici, nu crezi?

Apoi auzi un scăpărat, urmat de un fâsâit slab. Se holbă la bățul de chibrit. La flacăra dreaptă, galbenă, în formă de lalea.

55. Turcoaz

Veni seara, cu un cer plin de stele și un ger mușcător.

Harry parcă mașina pe dealul din fața adresei din Voksenkollen pe care o primise. Pe o stradă pe care se înșirau numai case mari și scumpe, asta ieșea în evidență. Clădirea era parcă desprinsă din basme, un palat regal din bușteni negri, cu enormi stâlpi din lemn la intrare și cu gazon pe acoperiș. În grădină se mai aflau alte două construcții, plus o versiune Disney a unui hambar norvegian susținut de pilaștri. Lui Harry i se părea greu de crezut că armatorul Anders Galtung nu avea un frigider suficient de mare.

Sună la sonerie, observă camera de supraveghere montată sus pe perete și își rosti numele, la cererea unei voci feminine. Merse apoi pe o alee puternic luminată, al cărei pietriș suna de parcă îi devora ce-i mai rămăsese din tălpile bocancilor.

O femeie de vârstă mijlocie cu ochi turcoaz, care purta un șorț, îl întâmpină la ușă și îl conduse într-un living unde nu se mai afla nimeni. A făcut-o cu un amestec elegant de demnitate, superioritate și atitudine profesională, încât chiar și după ce l-a lăsat singur cu un „Cafea sau ceai?“, el nu era sigur dacă era fru Galtung, o servitoare sau ambele.

Când basmele străine au pătruns în Norvegia, nu existau regi și nobili, așa că în noile versiuni norvegiene regii erau reprezentați de fermieri înstăriți îmbrăcați în hermină. Și exact asta văzu Harry când Anders Galtung intră în living: un fermier gras, zâmbitor, blând și ușor asudat, îmbrăcat într-un pulover norvegian tradițional. Oricum, după o strângere de mână, zâmbetul fu înlocuit de o expresie îngrijorată, mai potrivită cu împrejurările. Întrebarea lui — „Ceva nou?“ — fu urmată de o răsuflare greoaie.

— Nimic, din păcate.

— Tony mai avea obiceiul să dispară, din ce-am înțeles de la fiica mea.

Lui Harry i se păru că percepe o anumită reținere în a pronunța prenumele viitorului ginere. Armatorul se lăsă să cadă greoi pe un scaun roz din fața lui Harry.

— Aveți… vreo teorie personală, herr Galtung?

— Teorie?

Anders Galtung clătină din cap, făcându-și fălcile să tremure.

— Nu îl cunosc destul de bine ca să formez vreo teorie. Plecat în munți, plecat în Africa, ce știu eu?

— Mhm. De fapt, am venit să discut cu fiica dumneavoastră…

— Lene va veni imediat, îl întrerupse Galtung. Voiam doar să pun eu mai întâi niște întrebări.

— Întrebări legate de ce?

— Despre ce am spus deja, dacă a apărut ceva nou. Și… și dacă poliția e sigură că tipul are o conștiință curată.

Harry observă că „Tony“ fusese schimbat cu „tipul“, instinctul său inițial nu-l înșelase: socrul nu era foarte bucuros de alegerea fiicei sale.

— Credeți că are?

— Eu? Așa aș fi crezut dacă mi s-ar fi acordat încredere. La urma urmei, doar sunt pe cale să investesc o sumă consistentă în proiectul ăsta al lui cu Congo. O sumă foarte consistentă.

— Deci un flăcău în zdrențe bate la ușă și primește prințesa, plus o jumătate din regat, exact ca într-un basm, nu-i așa?

Pentru câteva secunde, livingul rămase învăluit complet în tăcere, în timp ce Galtung îl studia pe Harry.

— Poate, răspunse el.

— Și poate că fiica dumneavoastră exercită și ea o anumită presiune să faceți investiția. Doar întreprinderea depinde destul de mult de finanțare, nu?

Galtung își desfăcu larg brațele.

— Sunt armator. Trăiesc de pe urma riscului.

— Și ați putea și muri.

— Două fețe ale aceleiași monede. Pe piețele cu risc pierderea unuia reprezintă câștigul altuia. Până acum au pierdut alții, sper ca această tendință să continue.

— Ca alții să piardă?

— Afacerea cu transporturi navale e o afacere de familie, iar dacă Leike va deveni parte din familie trebuie să ne asigurăm…

Se opri când se deschise ușa. Era o fată înaltă și blondă, cu trăsăturile dure ale tatălui și cu ochii turcoaz ai mamei, însă fără aerul de franchețe de fermier îmbogățit al tatălui sau superioritatea plină de demnitate a mamei. Umbla ușor cocoșată, ca pentru a-și reduce înălțimea, ca să nu iasă în evidență, și se uita mai degrabă la propriile încălțări decât la Harry, când dădură mâna și se prezentă drept Lene Gabrielle Galtung.

Nu avea multe de zis. Și chiar mai puține de întrebat. Părea să se micească sub privirea tatălui ori de câte ori îi răspundea lui Harry, făcându-l pe acesta să se întrebe dacă nu cumva presupunerea lui de mai devreme, cum că ea își silise tatăl să investească, ar fi putut fi eronată.

Douăzeci de minute mai târziu, Harry mulțumi, se ridică și, parcă răspunzând unei chemări neauzite, iat-o din nou, femeia cu ochi turcoaz.

Când aceasta îi deschise ușa de la intrare, frigul dădu năvală înăuntru și Harry se opri ca să se încheie la geacă, apoi se uită la ea.

— Fru Galtung, dumneavoastră unde credeți că se află Tony Leike?

— Eu nu cred nimic, răspunse femeia.

Poate că răspunsese prea repede, parcă surprinsese o tresărire la coada ochiului, poate că era doar dorința lui Harry de-a găsi ceva, orice, însă fu convins că i se spusese adevărul. Al doilea lucru pe care îl spuse nu mai lăsă loc de îndoială.

— Și nu sunt fru Galtung. Ea e sus.

Mikael Bellman potrivi microfonul din fața sa și privi publicul. Se auzea o mare de șoapte slabe, însă toate privirile erau îndreptate spre podium, de teamă ca nu cumva să rateze ceva. În încăperea ticsită de oameni, îi recunoscu pe jurnalista de la Stavanger Aftenblad și pe Roger Gjendem de la Aftenposten. O auzea și pe Ninni, care, ca de obicei, purta o uniformă proaspăt călcată. Cineva număra secundele în sens invers, firesc la transmisiunile în direct ale conferințelor de presă.

— Bine ați venit, doamnelor și domnilor! Am organizat această conferință de presă pentru a vă aduce la cunoștință ce facem. Orice întrebare…

Chicoteli de jur împrejur.

— …va primi răspuns la final. Acum vă las cu ofițerul aflat la conducerea anchetei, POB Mikael Bellman.

Bellman își drese glasul. Public numeros. Posturilor TV li se acordase permisiunea să-și instaleze microfoanele pe masa de pe podium.

— Vă mulțumesc! Dați-mi voie să temperez entuziasmul. După public și după expresiile voastre văd că v-am crescut puțin prea mult așteptările chemându-vă aici. Nu va urma niciun anunț privind un progres al anchetei.

Bellman văzu dezamăgirea de pe fețele lor și auzi niște gemete răzlețe.

— Ne aflăm aici ca să vă îndeplinim dorința exprimată de voi, de a fi ținuți la curent. Îmi cer scuze dacă aveați lucruri mai importante azi.

Bellman afișă un surâs ironic, auzi câțiva jurnaliști râzând și știu că fusese iertat. Apoi le oferi un rezumat al anchetei. A repetat succesele înregistrate, cum ar fi cu funia care provenea de la o clădire de lângă lacul Lyseren, găsirea unei alte victime, Adele Vetlesen, și identificarea armei crimei folosite la două dintre crime: un așa-numit măr al lui Leopold. Știri vechi. Văzu cum câțiva jurnaliști își înăbușeau câte un căscat. Mikael Bellman își coborî privirea la hârtiile din fața sa. La scenariu. Pentru că exact asta era, un scenariu teatral, cu absolut toate cuvintele notate, cântărite atent, recapitulate iar și iar. Nici prea mult, nici prea puțin; momeala trebuia să miroasă, dar nu să pută.

— În final, ceva despre martori, începu el, iar corespondenții de presă se îndreptară în scaune. După cum știți, am cerut ca oricine s-a aflat în cabana Håvass în aceeași noapte cu victimele să vină la noi. Și a apărut o persoană pe nume Iska Peller. Va sosi în noaptea asta cu avionul de la Sydney, iar mâine va merge la cabană, însoțită de unul dintre inspectori. Vom încerca să reconstituim locul faptei cât mai fidel posibil.

În mod normal, nu ar fi menționat niciodată numele martorilor, însă era important aici ca bărbatul căruia i se adresau — criminalul — să înțeleagă că într-adevăr găsiseră pe cineva din registrul de oaspeți. Bellman nu subliniase în mod special cuvântul „unul“ când pomenise de inspector, însă acesta era mesajul. Aveau să fie doar două persoane, martora și un inspector obișnuit. Într-o cabană. Departe de zonele locuite.

— Firește, sperăm că domnișoara Peller ne va putea oferi descrieri ale celorlalți oaspeți prezenți în noaptea respectivă.

Avuseseră o discuție lungă în privința formulărilor. Voiau să sugereze că martora îl putea doborî pe criminal. În același timp, Harry considera important să nu se trezească o suspiciune prea mare legată de faptul că martora era însoțită de un singur polițist și că introducerea concisă „În final, ceva despre martori“ și subevaluatul „Firește, sperăm“ indicau că poliția nu considera această martoră deosebit de importantă, așadar nu necesita protecție ridicată. Sperau doar că ucigașul va avea o opinie total diferită.

— Ce credeți că a văzut ea acolo? Și ne puteți spune pe litere numele martorei?

Era jurnalistul cu accent de Rogaland. Ninni se apleacă în față pentru a le reaminti că întrebările trebuiau puse la final, însă Mikael clătină din cap.

— Va trebui să vedem ce-și amintește când va ajunge la cabană, zise Bellman, întinzându-se spre microfonul cu eticheta NRK.

Canalul de stat. Cu distribuție națională.

— Va merge acolo însoțită de unul dintre cei mai experimentați inspectori ai noștri și vor rămâne în zonă timp de douăzeci și patru de ore.

Se uită apoi la Harry Hole, care stătea în spate, și îl văzu încuviințând discret. Lovise drept la țintă. Douăzeci și patru de ore. Momeala fusese așezată și capcana instalată. Bellman își lăsă privirea să rătăcească în continuare. O găsi pe Pelican. Fusese singura care se împotrivise, care considerase scandalos să inducă în mod deliberat presa în eroare. El le ceruse celorlalți să ia cinci minute de pauză și cu ea discutase separat. După aceea, ajunsese și ea să fie de acord cu ceilalți. Ninni declară deschisă sesiunea de întrebări. Adunarea se trezi la viață, însă Mikael Bellman se relaxă și se pregăti să ofere răspunsuri vagi, formulări superficiale și mereu utilul „Mă tem că nu pot intra în detalii în stadiul actual al anchetei“.

Picioarele îi erau înghețate atât de rău, încât îi amorțiseră. Cum de era posibil, când restul corpului îi ardea? Țipase atât de tare că rămăsese fără glas; gâtul îi era uscat, secat, despicat în bucăți, o rană deschisă cu sângele ars și prefăcut în praf roșu. Se simțea un miros de păr și de carne arsă. Fierbințeala sobei trecuse prin bluza de flanel și ajunsese la spate, făcându-l să urle și să tot urle când se lipiseră. Se topea ca un soldat de tinichea. Simțind că durerea și căldura au început să-l devoreze și în sfârșit aluneca în uitare, s-a trezit cu o tresărire. Bărbatul turnase o găleată cu apă rece peste el. Eliberarea bruscă îl făcu să urle iarăși. Apoi auzi sfârâitul apei fierte între spatele său și sobă și durerea se întoarse cu forțe sporite.

— Mai multă apă?

Ridică privirea. Individul stătea deasupra lui cu altă găleată de apă. Ceața din ochi i se împrăștiase, vreo două secunde văzu totul clar. Lumina de la flăcările din găurile sobei îi licărea pe față, făcându-i să strălucească broboanele de sudoare de pe frunte.

— E foarte simplu. Tot ce trebuie să știu e cine. E cineva din poliție? Cine a mai fost la Håvass în noaptea aia?

— Care noapte? suspină el.

— Știi care noapte. Doar acum sunt aproape toți morți. Haide!

— Nu știu. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, trebuie să mă crezi. Apă, te rog! Te…

— …rog? Rog ca în… te rog?

Mirosul. Mirosul trupului său arzând. Cuvintele pe care reuși să le rostească nu erau mai mult decât o șoaptă răgușită.

— Am f-fost… doar e-eu.

Un râs ușor.

— Inteligent! Pare că ai face orice ca să eviți durerea. Ca să cred că nu poți dezvălui numele colaboratorului tău. Dar eu știu că poți îndura mai mult. Doar ești făcut dintr-un material mai tare.

— Charlotte…

Bărbatul mătură aerul cu vătraiul. El nici măcar nu simți lovitura. Deveni totul negru pentru o minunată și lungă secundă. După care se întoarse în iad.

— E moartă! zbieră bărbatul. Dă-mi ceva mai bun!

— Am vrut să spun cealaltă, rosti el, încercând să-și facă mintea să funcționeze.

Acum își amintea, căci avea o memorie bună, așa că de ce-l lăsa baltă? Oare chiar atât de rău ajunsese?

— E australiancă…

— Minți!

Își simți iarăși ochii rătăcind aiurea. Alt duș cu apă. Un moment de limpezime.

Glasul.

— Cine? Cum?

— Omoară-mă! Îndurare! Eu… știi că nu protejez pe nimeni. Iisuse, de ce aș face-o?

— Habar n-am.

— Și atunci, de ce nu mă omori? Eu am omorât-o. M-auzi? Fă-o! A ta e răzbunarea.

Bărbatul lăsă jos găleata, se trânti pe un scaun, se aplecă în față cu coatele sprijinite pe mânere și cu bărbia rezemată în pumni, și răspunse lent, ca și cum nici măcar nu auzise ce spusese, ci se gândea la cu totul altceva.

— Știi, am tot visat la asta ani în șir. Iar acum, suntem aici… speram să fie mult mai dulce.

Bărbatul îl mai pocni o dată cu vătraiul. Își lăsă capul pe spate și-l privi cu atenție. Cu o expresie acră, iscoditoare, îi înfipse vătraiul între coaste.

— Poate că n-am imaginație. Poate că acestui act de dreptate îi lipsește savoarea?

Ceva îl făcu să se întoarcă. Spre radio. Era dat încet. Bărbatul se apropie de aparat și dădu volumul mai tare. Știri. Glasuri într-o încăpere mare. Ceva legat de cabana Håvass. Un martor. Reconstituire. Încremeni și parcă picioarele nu-i mai erau aici. Închise ochii și se rugă din nou la Dumnezeul lui. Nu să fie eliberat de durere, ca până acum. Se rugă pentru iertare, pentru ca toate păcatele să-i fie curățate de sângele lui Iisus, să sufere altcineva pentru tot ce făcuse el. Curmase o viață. Da, asta făcuse. Se rugă să fie scăldat în sângele uitării. Și apoi, să i se îngăduie să moară.

Partea a șasea

56. Momeală

Un infern de lumini. Chiar și cu ochelari de soare, pe Harry tot îl usturau ochii. Soarele strălucea pe zăpada care îl reflecta înapoi; era ca și cum te-ai fi uitat într-un ocean de diamante, de lumini care sclipeau întruna. Harry se retrase de la geam, deși era conștient că, văzute din afară, panourile de sticlă erau niște oglinzi negre, impenetrabile. Se uită la ceas. Sosiseră la Håvass cu o seară înainte. Jussi Kolkka se instalase în cabană cu Harry și Kaja, iar ceilalți se îngropaseră în zăpadă, în două grupuri de câte patru persoane, la capetele opuse ale văii, la vreo treizeci de kilometri unii de alții.

Din trei motive aleseseră Håvass pentru a arunca momeala. În primul rând, prezența lor acolo era firească. În al doilea rând, criminalul avea să creadă că știe suficient de bine zona încât să atace, sperau ei. În al treilea rând, era o capcană perfectă. Valea în care se afla cabana permitea intrarea dinspre nord-est și dinspre sud. În est, muntele era prea abrupt, iar în vest erau atât de multe prăpăstii și crevase încât trebuia să cunoști la perfecție terenul ca să poți înainta.

Harry luă binoclul și încercă să-i zărească pe ceilalți, însă tot ce vedea era alb. Și lumini. Vorbise cu Mikael Bellman, care se afla la sud de el, și cu Milano, de la nord. În mod normal și-ar fi folosit telefoanele mobile, însă în munții aceștia nelocuiți, singura rețea cu acoperire era Telenor. Fostul monopol impus de stat asupra telefoniei obligase capitala să construiască relee pe fiecare bolovan bătut de vânt, însă dat fiind că nenumărați polițiști, inclusiv Harry, se abonaseră la alte firme, foloseau stații de emisie-recepție. Iar pentru ca cei de la Rikshospital să poată lua legătura cu el, Harry lăsase un mesaj în căsuța vocală înainte să plece, spunând că nu va avea semnal și dăduse numărul de Telenor al lui Milano.

Bellman pretindea că nu le fusese frig în timpul nopții, combinația de saci de dormit, saltele izopren și sobițe cu parafină era atât de eficientă încât își dăduseră jos și din haine. Iar acum apa topită picura din tavanele gropilor pe care și le săpaseră în coasta muntelui.

Conferința de presă fusese atât de bine acoperită de televiziune, radio și ziare încât ar fi trebuit să fii complet indiferent față de caz să nu știi că Iska Peller și un polițist plecaseră la Håvass. Din când în când, Kolkka și Kaja mai ieșeau afară și arătau către cabană, în direcția din care veniseră și către toaleta exterioară. Kaja, în rolul Iska; Kolkka, în rolul său de singurul polițist venit pentru reconstituirea evenimentelor din acea noapte fatidică. Harry se ascundea în living, unde își ținea schiurile și bețele de schi, așa încât doar ale celorlalți doi se vedeau afară, în zăpadă.

Harry urmărea o pală de vânt ce săpa un soi de șanț prin locul golaș, ridicând zăpada proaspătă care se depusese pe timpul nopții. Neaua era purtată către piscuri, hăuri, pante și neregularități ale solului unde forma valuri înghețate și dâmburi enorme, asemănătoare celui care se vedea precum borul unei pălării din vârful muntelui din spatele cabanei.

Firește, Harry știa că nu aveau nicio garanție că bărbatul pe care îl vânau avea să-și facă apariția. Dintr-un motiv sau altul, era posibil ca Iska Peller nici măcar să nu se fi aflat pe lista victimelor, poate că el nu vedea în asta o oportunitate ori poate avea alte planuri pentru Iska. Sau le mirosise capcana. Ar mai fi putut exista nenumărate alte motive, mai banale. Era bolnav, era plecat în vreo călătorie…

În fine. Dacă Harry ar fi numărat ocaziile în care intuiția sa îl purtase pe căi greșite, ar fi renunțat la ea. Dar nu le număra. În schimb, număra ocaziile în care intuiția îi spusese ceva ce nu credea deja că știe. Iar acum îi spunea că ucigașul era în drum spre Håvass.

Harry se uită iar la ceas. Ucigașul avea douăzeci de ore la dispoziție. În șemineul enorm din cabană, lemnul de molid pocnea și trimitea scântei peste grătarul de protecție cu ochiuri mici. Kaja se dusese să tragă un pui de somn în unul dintre dormitoare, în timp ce Kolkka stătea lângă măsuța de cafea, ungând un Weilert P11 dezasamblat. Harry recunoștea arma de origine germană după faptul că nu avea vizor. Pistolul Weilert era conceput

special pentru confruntările de aproape, când trebuia să-l scoți din toc, de la curea ori din buzunar cât mai repede și cu un risc minim să se agațe în ceva. Într-o asemenea situație, vizorul oricum era inutil; îl îndreptai spre cineva și trăgeai, nu mai stăteai să-l iei la țintă. Pistolul de rezervă, un SIG Sauer, stătea lângă el, asamblat și încărcat. Harry simțea cum i se freacă de coaste tocul revolverului Smith & Wesson de calibru .38.

Aterizaseră cu elicopterul în cursul nopții, lângă lacul Neddalvann, la câțiva kilometri depărtare, și străbătuseră restul drumului pe schiuri. În alte împrejurări, Harry poate că ar fi fost cucerit de frumusețea peisajului hibernal scăldat în lumina lunii, de aurora boreală dansând pe cer sau de expresia aproape euforică a Kajei, în vreme ce alunecau prin tăcerea albă ca într-un basm, unde lipsa zgomotului era atât de desăvârșită, încât avea senzația că fâșâitul schiurilor avea să fie purtat cale de kilometri întregi pe platoul muntos. Însă miza era mult prea mare, iar el își permitea mult prea puțin să piardă ca să-și lase ochii să se abată și la altceva în afară de ce îl aștepta în față, de vânătoare.

Harry îl distribuise pe Kolkka în rolul „singurului inspector însoțitor“. Nu pentru că uitase ce se petrecuse la Kafé Justisen, ci pentru că, dacă lucrurile nu decurgeau conform planului, abilitățile de luptă ale finlandezului erau utile. Ideal ar fi fost ca ucigașul să facă o mișcare în timpul zilei și să fie văzut de unul dintre cele două grupuri ascunse în zăpadă. Dacă venea noaptea, fără să fie observat înainte de-a ajunge la cabană, cei trei ar fi fost nevoiți să rezolve situația pe cont propriu.

Kaja și Kolkka ocupaseră fiecare câte un dormitor; Harry dormea în living. Dimineața se scursese fără sporovăieli inutile; chiar și Kaja fusese tăcută. Concentrată.

În reflexia din geam, Harry îl urmări pe Kolkka asamblând arma, ațintind-o spre ceafa sa și exersând o împușcătură. Douăzeci de ore rămase. Harry spera că ucigașul n-o să piardă timpul.

În timp ce Bjørn Holm lua hainele bleu de spital din dulapul lui Adele, simțea privirea lui Geir Bruun, rămas în ușă, fixată pe spatele său.

— De ce nu iei totul și gata? întrebă Bruun. Nu va mai trebui să mă deranjez să le arunc eu. Apropo, unde-i colegul tău, Harry?

— A plecat la schi în munți, răspunse Holm răbdător, punând fiecare obiect de îmbrăcăminte în pungile de plastic pe care le adusese.

— Chiar așa? Interesant! Nu mi s-a părut a fi genul căruia îi place să schieze. Unde?

— Nu pot să spun. Că tot veni vorba de schiuri, ce purta Adele când a mers la Håvass? Nu văd niciun echipament de schi aici.

— L-a împrumutat de la mine, normal.

— A împrumutat echipament de schi de la tine?

— Pari surprins.

— Nici tu nu-mi pari… genul căruia îi place să schieze.

Holm simți că vorbele sale sugerau un apropo neplăcut care nu fusese intenționat și simți cum îi arde ceafa.

Bruun chicoti și se răsuci în ușă.

— Corect, eu sunt mai degrabă… genul căruia îi plac hainele.

Holm își drese glasul — fără să știe de ce — și și-l făcu să sune mai gros.

— Pot arunca o privire?

— Ooh, Dumnezeule! susură Bruun, părând să se scalde în stânjeneala lui Holm. Vino, hai să vezi ce am.

— Patru și jumătate, zise Kaja, oferindu-i pentru a doua oară cratița cu tocană lui Harry.

Mâinile nu li se atingeau. Nici privirile nu li se întâlneau. Nici cuvintele. Noaptea pe care o petrecuseră împreună în Oppsal părea la fel de îndepărtată ca un vis vechi de două zile.

— Conform scenariului, ar trebui să stau acum în partea de sud, fumând o țigară.

Harry încuviință și-i oferi cratița lui Kolkka, care râcâi ce mai rămăsese înainte de-a goli totul în farfurie.

— OK, zise Harry. Kolkka, te ocupi tu de fereastra dinspre vest? Soarele a coborât deja, caută atent reflexii de binoclu.

— Stai să termin de mâncat, răspunse el lent și cu emfază în suedeză, înainte de a-și arunca iar lacom în gură o furculiță plină.

Harry arcui o sprânceană. Aruncă o privire spre Kaja și îi făcu semn să plece.

După ce ea ieși, Harry rămase la fereastră, măsurând cu privirea platoul și culmile muntoase.

— Deci Bellman te-a angajat când nimeni altcineva nu te mai angaja, așa-i?

Rostise încet cuvintele, însă liniștea din încăpere era atât de desăvârșită încât le-ar fi putut practic șopti.

Se scurseră câteva secunde fără niciun răspuns. Harry presupunea că acum Kolkka procesa că fusese angrenat într-o discuție personală.

— Cunosc zvonul care s-a răspândit după ce Europolul ți-a dat cu șutul. Bătuseși un fost condamnat în timpul interogatoriului. Corect, nu-i așa?

— E treaba mea, răspunse Kolkka, ducând iar furculița la gură. Însă e posibil ca el să nu-mi fi arătat suficient respect.

— Mhm! Chestia interesantă e că însuși Europolul a răspândit zvonurile. Ca să facă lucrurile mai ușoare pentru ei. Și pentru tine, bănuiesc. Și, firește, pentru părinții și avocații fetei pe care o interogai.

Harry auzi cum mestecatul din spatele său încetează cu totul.

— Ca să primească niște compensații pentru a-și ține gura, în loc să vă târască la tribunal pe tine și pe cei de la Europol. Fata a evitat să mai stea în boxa martorilor și să spună că atunci când te aflai în cameră cu ea și-o întrebai despre prietena care fusese violată, deveniseși atât de întărâtat de răspunsurile sale, încât ai început s-o pipăi. Avea cincisprezece ani, din ce scrie în dosarele interne ale Europolului.

Harry auzea cum Kolkka respira tot mai greu.

— Să presupunem că Bellman ți-a citit dosarul, continuă Harry. Primise acces cu ajutorul contactelor, pe ocolite. Ca mine. A așteptat puțin înainte să te contacteze. Până ce furia te-a părăsit cu totul, până s-a scurs tot aerul și ți-ai recăpătat controlul, deși erai rănit. Apoi te-a racolat. Ți-a oferit un job și ți-ai recăpătat astfel o parte din mândria pierdută. Știind că îl vei răsplăti cu loialitate. El cumpără când piața e cu totul la pământ, Kolkka. Așa își face rost de bodyguarzi.

Harry se întoarse spre Jussi Kolkka. Finlandezul era livid.

— Ai fost luat la bord, însă abia dacă ești plătit, Jussi. Sclavii ca tine nu câștigă respect, nu din partea lui Massa Bellman și nici din partea mea. Hristoase, tu nici măcar nu ai respect de sine, omule!

Furculița lui Jussi căzu în farfurie cu un zdrăngănit aproape asurzitor. Se ridică, își strecură mâna în jachetă și scoase un pistol. Se apropie cu pași mari de Harry și se aplecă spre el. Harry nici nu se clinti, doar îl privi liniștit.

— Deci, cum ai de gând să-ți recapeți respectul, Jussi? Împușcându-mă?

Pupilele finlandezului tremurau de furie.

— Sau ducându-te singur în iad?

Harry își întoarse iar privirea spre întinderea înzăpezită.

Auzea respirația greoaie a lui Kolkka. Așteptă. Îl auzi întorcându-se. Îl auzi îndepărtându-se și așezându-se în fața geamului dinspre vest.

Radioul pârâi. Harry înhăță microfonul.

— Da?

— Se va întuneca în curând, se auzi glasul lui Bellman. Nu vine.

— Tot trebuie să fim atenți.

— Pentru ce? S-a înnorat și fără lumina lunii nu putem vedea nici…

— Dacă noi nu putem vedea, nu poate nici el, îl întrerupse Harry. Așa că rămâneți atenți la o lanternă frontală.

Bărbatul își stinsese lanterna frontală. Nu-i trebuia nicio lumină, știa ce dâre de schiuri să urmărească. Către cabana Asociației de Turism. Iar ochii aveau să i se obișnuiască cu întunericul, urma să aibă pupile mari, sensibile la lumină, înainte să ajungă. Gata, uite-l, zidul din bușteni și ferestrele negre. De parcă n-ar fi fost nimeni acasă. Zăpada proaspătă scârțâi când el alunecă pe ultimii câțiva metri. Se opri și ascultă vreo două secunde înainte de a-și desprinde fără zgomot schiurile. Scoase un cuțit sami mare și greu, cu o intimidantă lamă curbată și cu mâner neted și lucios din lemn galben. Era la fel de bun la tăiat crengi pentru foc pe cât era la spintecat un ren. Sau la tăiat gâturi.

Bărbatul deschise cât putu de încet ușa și intră pe hol. Rămase ascultând la ușa livingului. Liniște. Prea liniște? Apăsă clanța și deschise ușa în vreme ce rămase lipit de peretele de alături. Apoi — ca să reprezinte o țintă cât mai neclară și mai mică posibil — se ghemui și se năpusti în beznă, cu cuțitul întins în față.

Zări silueta unui om mort pe podea, cu capul atârnând și brațele înconjurând în continuare soba.

Vârî cuțitul la loc în teacă și aprinse lumina de lângă sofa. Până acum nu remarcase că sofaua era identică cu cea din cabana Håvass. Pesemne că Asociația de Turism primise o reducere la achiziționarea unui lot. Însă sofaua era rece, cabana fiind închisă de mulți ani, căci se afla într-o zonă mult prea primejdioasă: avuseseră loc nenumărate accidente cu oameni care căzuseră de pe stânci încercând s-o găsească.

Lângă sobă, capul mortului se ridică încetișor.

— Scuze că dau așa buzna!

Verifică dacă lanțurile care legau mâinile bărbatului în jurul sobei erau cum trebuie să fie.

Apoi începu să despacheteze din rucsac. Își trăsese căciula peste figură și cât ai clipi intrase și ieșise dintr-un magazin din Ustaoset. Biscuiți. Pâine. Ziare. Care ofereau mai multe detalii despre conferința de presă. Și despre martora din cabana Håvass.

— Iska Peller, rosti el tare. Australiancă. Se află la cabana Håvass. Tu ce crezi? E posibil să fi văzut ceva?

Corzile vocale ale celuilalt bărbat de-abia mai puteau mișca destul aer ca să poată scoate vreun sunet.

— Poliție. Poliție la cabană.

— Știu. Scrie în ziar. Un polițist.

— Sunt acolo. Poliția a închiriat cabana.

— Oh?

Se uită la celălalt. Oare poliția întinsese o capcană? Și oare ticălosul din fața sa încerca să-l ajute, să îl salveze să pice drept în ea? Însăși ideea în sine îl înfuria. De bună seamă că femeia aia văzuse ceva, altminteri n-ar fi adus-o tocmai din Australia. Puse mâna pe vătrai.

— Futu-i, ce puți! Te-ai căcat pe tine?

Mortului îi căzu capul în piept. Era evident că se mutase aici. Erau câteva obiecte personale prin sertare. O scrisoare. Niscaiva unelte. Câteva fotografii vechi de familie. Pașaport. Ca și cum mortul plănuia să evadeze, închipuindu-și că avea să-și revină altundeva. Departe de aici, de jos, de flăcările unde avea să fie torturat pentru păcatele sale. Chiar dacă începuse să creadă că poate nu el se aflase în spatele tuturor răutăților. Există limite ale durerii pe care un om poate să le suporte înainte să vorbească.

Își verifică iar telefonul. N-avea semnal!

Și ce duhoare! Magazia. Acum trebuia să îl atârne acolo, la uscat. Asta făceai cu carnea afumată.

Kaja se dusese în camera ei, iar el spera că avea să apuce să doarmă puțin înainte să îi vină rândul să stea de pază.

Kolkka își turnă în ceașcă niște cafea la filtru, apoi îi turnă și lui Harry.

— Mersi! zise Harry, uitându-se în întuneric.

— Schiuri de lemn, spuse Kolkka, stând lângă șemineu și cercetând schiurile lui Harry.

— Ale tatălui meu, răspunse Harry.

Găsise echipamentul de schi în pivnița din Oppsal. Bețele erau noi, dintr-un aliaj metalic ce părea să cântărească mai puțin ca aerul. Harry se întrebase o clipă dacă nu cumva interiorul bețelor fusese umplut cu heliu. Însă schiurile erau aceleași schiuri vechi și late de munte.

— Când eram mic, mergeam de fiecare Paști la cabana bunicului nostru din Lesja. Acolo e un vârf pe care tata voia de fiecare dată să-l urce. Așa că ne spunea mie și surorii mele că acolo, sus, se află un chioșc care vinde Pepsi, care era băutura preferată a surorii mele. Dacă reușeam să urcăm ultima porțiune, atunci…

Kolkka încuviință și-și plimbă o mână peste dosul schiurilor albe. Harry luă o înghițitură de cafea proaspătă.

— Sis reușea să uite de la Paști la Paști că era aceeași cacealma răsuflată. Iar eu îmi doream întotdeauna să pot face la fel. Însă aveam ghinionul să-mi amintesc tot ce-mi băgase tatăl meu până atunci în tărtăcuță. Codul muntelui, cum să folosesc natura pe post de busolă și cum să supraviețuiesc unei avalanșe. Regii și reginele Norvegiei, dinastiile Chinei și președinții americani.

— Sunt schiuri bune, zise Kolkka.

— Puțin prea scurte.

Kolkka se duse la fereastra din celălalt colț al încăperii.

— Da, crezi că n-o să ți se întâmple niciodată. Ca schiurile tatălui tău să fie prea scurte pentru tine.

Harry așteptă. Și așteptă. Apoi veni:

— Mi se părea splendidă, spuse Kolkka. Și credeam că și ei îi plăcea de mine. Bizar! Nu i-am atins decât sânii. Și n-a opus rezistență. Presupun că se speriase prea tare.

Harry reuși să-și înfrâneze nevoia bruscă de-a ieși din cameră.

— Ai dreptate, continuă Kolkka. Le ești loial celor care te-au scos din gunoi. Chiar dacă vezi prea bine că se folosesc de tine. Ce altceva să faci? Deja ți-ai ales partea.

Când Harry își dădu seama că robinetul de cuvinte se închisese la loc, se ridică și se duse în bucătărie. Răscoli prin toate dulapurile într-o zadarnică încercare de-a găsi ceva ce știa că nu-i acolo, un soi de diversiune disperată de la strigătul din mintea sa.

— Un pahar, unul singur.

I se oferise o șansă. Una singură. Fantoma îi desfăcuse lanțurile, îl ridicase, înjurase din cauza duhorii de căcat și-l ajutase să meargă în baie, unde îl trântise pe podeaua dușului și dăduse drumul la apă. Fantoma rămăsese o clipă ca să-l urmărească în timp ce încerca să sune de pe mobil, înjurând apoi din cauza lipsei de semnal, apoi se întorsese în living, de unde îl auzea încercând să sune iarăși.

Voia să plângă. Se mutase aici, ca să nu-l mai poată găsi nimeni. Se instalase în vechitura asta de cabană nefolosită aparținând Asociației de Turism, luându-și strictul necesar. Crezuse că va fi în siguranță înconjurat doar de prăpăstii. În siguranță față de fantome. Nu plânse. Pentru că în timp ce apa i se impregna în haine, udând restul bluzei de flanel roșii lipite de spate, îi trecu prin minte că asta era șansa lui. Telefonul mobil era în buzunarul de la pantalonii rămași împăturiți pe scaunul de lângă chiuvetă.

Încercă să se ridice în picioare, însă acestea nu-i dădură ascultare. Nu conta, oricum era doar la câțiva metri de scaun. Își puse brațele înnegrite de arsuri pe podea, sfidă durerea și se târî înainte, auzind cum îi plesnesc bășicile, înregistrând mirosul, însă din două opintiri ajunse acolo, căutând prin buzunare, înhățând telefonul. Salvase în memorie numărul polițistului, mai mult pentru a-l recunoaște pe ecran în caz că îl suna.

Apăsă butonul de apelare. Telefonul părea să-și tragă răsuflarea în scurta eternitate dintre fiecare țârâit. O singură șansă. Dușul făcea prea mult zgomot pentru ca bărbatul să-l poată auzi vorbind. Gata! Auzi glasul polițistului. Îl întrerupse cu o șoaptă răgușită, însă glasul continuă și își dădu seama că vorbea într-o căsuță vocală. Aşteptă să se termine mesajul și strânse telefonul, simțind cum îi plesnește pielea de pe mână, dar nu-i dădu drumul. Nu putea să-i dea drumul. Trebuia să-i lase un mesaj… termină, pentru numele lui Hristos, haide, bip!

Nu-l auzise venind, căci dușul îi înăbușise pașii ușori. Telefonul îi fu smuls din mână și avu timp să vadă venind gheata de schi.

Când își recăpătă cunoștința, bărbatul stătea deasupra și se uita cu interes la telefonul lui.

— Deci tu ai semnal?

Bărbatul ieși din baie formând un număr, apoi zgomotul scos de duș înghiți orice altceva. Însă nu dură mult și bărbatul se întoarse.

— Pornim într-o călătorie. Eu și cu tine.

Bărbatul părea să se fi înveselit dintr-odată. Într-o mână ținea un pașaport. Pașaportul lui. În cealaltă ținea patentul din trusa de unelte.

— Deschide gura mare!

Înghiți în sec. Sfinte Iisuse, ai milă!

— Am spus deschide gura mare!

— Îndurare! Jur că ți-am spus tot ce…

Nu mai zise nimic altceva, căci o mână îl strânse brusc din gât și-l împiedică să mai înghită vreun pic de aer. Se luptă o vreme. Apoi veniră lacrimile. Și atunci deschise gura mare.

57. Tunet

Bjørn Holm și Beate Lønn stăteau sub lumina puternică a lămpii lângă masa de oțel din laborator și se uitau la pantalonii de schi bleumarin din fața lor.

— Asta e sigur o pată de spermă, zise Bjørn Holm. Uită-te la formă!

— Prea puțină pentru o ejaculare. Arată ca și cum un penis erect și umed a fost împins în fundul persoanei care purta pantalonii ăștia de schi. Ai spus că Bruun e homosexual, nu?

— Da, dar el spune că nu i-a mai purtat de când i-a împrumutat lui Adele.

— Atunci aș spune că avem pete de spermă caracteristice unui viol. Bjørn, nu mai trebuie decât să le trimit la laborator pentru analiza ADN.

— De acord. Despre alea ce crezi?

Holm arătă spre pantalonii de spital bleu, unde sub ambele buzunare se vedeau două urme de frecare.

— Ce sunt?

— Ceva ce nu a ieșit sub nicio formă la spălare. E un material pe bază de nonilfenol, numit PSG. Se folosește la produse de curățare pentru mașini, printre altele.

— E evident că ea s-a așezat pe undeva.

— Nu doar s-a așezat, pentru că s-a impregnat în fibră. S-a frecat. Tare. Uite așa.

Dădu de câteva ori din șolduri înainte și înapoi.

— Înțeleg. Vreo teorie privind motivul?

Beate își puse ochelarii și se uită la Holm în vreme ce gura acestuia se strâmba într-o varietate de forme, pentru a formula expresii pe care creierul lui le inventa și le respingea imediat.

— Sex pe uscat? întrebă Beate.

— Da, răspunse Holm ușurat.

— Înțeleg. Atunci, unde și când o femeie care nu lucrează într-un spital poartă echipament de spital și se freacă de PSG?

— Simplu, răspunse Bjørn Holm. La o întâlnire nocturnă într-o fabrică de PSG dezafectată.

Norii se despărțiră și atunci se treziră iar învăluiți în lumina aceea albastră magică în care totul, chiar și umbrele, deveneau fosforescente, încremenite ca pentru o viață de nemișcare.

Kolkka plecase la culcare, însă Harry presupunea că finlandezul zăcea întins cu ochii deschiși și cu toate celelalte simțuri în alertă maximă.

Kaja stătea la fereastră cu bărbia rezemată în palmă și se uita afară. Purta puloverul ei alb, aveau doar calorifere electrice. Căzuseră de acord că ar fi dat de bănuit dacă ar fi ieșit tot timpul fum pe coș, din moment ce nu erau decât două persoane în cabană.

— Dacă ți-e dor de cerul plin de stele din Hong Kong, privește acum afară, îi zise Kaja.

— Nu-mi amintesc de niciun cer plin de stele, răspunse Harry, aprinzându-și o țigară.

— Dar nu ți-e dor de nimic din Hong Kong?

— De tăiețeii transparenți ai lui Li Yuan, zise Harry. În fiecare zi.

— Ești îndrăgostit de mine?

Ea își coborâse vocea doar cu o octavă și acum se uita cu subînțeles la el, în timp ce-și lega părul cu un elastic.

Harry își cântări sentimentele.

— Nu chiar acum.

Ea râse, chipul său exprimând totuși surprindere.

— Nu chiar acum? Asta ce înseamnă?

— Că acea parte din mine e pe altă frecvență cât suntem aici.

Kaja clătină din cap.

— Ești un distrus, Hole.

— În privința asta, replică Harry cu un zâmbet strâmb, nu e nicio îndoială.

— Și cum rămâne când misiunea asta se va termina peste — se uită la ceasul de la mână — zece ore?

— Atunci s-ar putea să fiu iar îndrăgostit de tine, răspunse Harry, așezându-și mâinile lângă ale ei, pe masă. Dacă nu înainte.

Kaja se uită la mâinile lor. Văzu cât de mari erau ale lui față de ale sale. Ce formă delicată aveau ale ei. Cât de palide și de strâmbe erau ale lui, cu vase groase de sânge răsucindu-se și șerpuind pe tot dosul palmei.

— Deci ai putea fi îndrăgostit înainte să se termine misiunea, nu?

Ea își așeză mâna lângă a lui.

— Voiam să spun că misiunea s-ar putea termina înainte…

Ea își retrase mâna.

Harry ridică privirea spre ea, surprins.

— Voiam doar…

— Ascultă!

Harry își ținu respirația și ascultă. Dar nu auzi nimic.

— Ce-a fost?

— A părut o mașină, răspunse Kaja, uitându-se afară. Tu ce crezi?

— Puțin probabil, după părerea mea, zise Harry. Sunt mai mult de zece kilometri până la cea mai apropiată șosea deschisă pe timpul iernii. Dar un elicopter? Ori un snowmobil?

— Sau imaginația mea hiperactivă? oftă Kaja. Nu mai aud niciun zgomot. Și, gândindu-mă mai bine, poate că nici n-am auzit. Scuze, dar poți deveni cu ușurință supersensibil atunci când ești înspăimântat și…

— Nu, o întrerupse Harry, ridicându-se în picioare. Potrivit de înspăimântat. Potrivit de sensibil. Descrie ce ai auzit!

Harry își scoase revolverul din tocul de umăr și se apropie de cealaltă fereastră.

— Nimic, asta îți tot spun!

Harry crăpă ușor geamul.

— Auzul tău e mai bun decât al meu. Ascultă tu pentru amândoi.

Rămaseră să asculte în tăcere, în timp ce minutele se tot scurgeau.

— Harry…

— Șștt!

— Vino încoace și așază-te la loc, Harry!

— E aici, o anunță Harry, ca și cum ar fi vorbit doar pentru sine. Acum e aici.

— Harry, acum tu ești cel supersensi…

Se auzi o bubuitură înfundată. Zgomotul fusese jos, adânc, ca un fel de impuls scurt, precum un tunet în depărtare. Însă Harry știa că rareori tunetul se auzea pe un cer senin la minus șapte grade.

Își ținu respirația.

Apoi îl auzi. Alt vuiet, diferit de bubuitură, însă acesta era pe o frecvență joasă, precum undele sonore dintr-o boxă, unde sonore care mișcă aerul, pe care le simți până-n stomac. Harry mai auzise o singură dată acest zgomot, însă știa că și-l va aminti toată viața.

— Avalanșă! răcni Harry și alergă spre dormitorul lui Kolkka, cel aflat spre versant. Avalanșă!

Ușa dormitorului se deschise instantaneu și iată-l și pe Kolkka, treaz de-a binelea. Simțeau toți trei pământul zguduindu-se. Era o avalanșă masivă. Indiferent că exista sau nu un beci în cabană, Harry știa deja că nu mai aveau timp să ajungă acolo. Pentru că în urma lui Kolkka, fragmente de sticlă din ceea ce odată fusese geamul zburară pe lângă ei, forțate de aerul pe care avalanșa îl împingea.

— Luați-mă de mână! strigă Harry peste vuietul acela și întinse mâinile în față, una pentru Kaja și una pentru Kolkka.

Îi văzu năpustindu-se spre el în vreme ce aerul era smuls cu totul din cabană, ca și cum avalanșa mai întâi expirase și apoi inspirase. Simți mâna lui Kolkka strângând-o tare pe a sa și-o așteptă și pe Kaja. Apoi zidul de zăpadă lovi cabana.

58. Zăpadă

Era asurzitor de liniște și beznă. Harry încercă să se miște. Imposibil. Trupul părea să-i fie acoperit cu ghips, așa că nu-și putea clinti niciun membru. Într-adevăr, făcuse întocmai cum îi spusese tatăl său: ține o mână în față pentru a face loc unui buzunar de aer. Însă nu știa dacă era vreun pic de aer acolo. Pentru că Harry nu putea respira. Și cunoștea motivul. Pericardită constrictivă. Ceea ce Olav îi explicase că se întâmplă când pieptul și diafragma erau apăsate atât de tare de zăpadă, încât plămânilor le era imposibil să funcționeze. Ceea ce însemna că nu aveai decât oxigenul aflat deja în sânge, cam un litru, iar la un consum normal, de în jur de 0,25 litri pe minut, urma să mori în patru minute. Îl lovi panica: trebuia să primească aer, trebuia să respire! Harry își încordă trupul, însă zăpada era ca un boa constrictor care răspundea întețindu-și strânsoarea. Știa că trebuie să se împotrivească panicii, că trebuia să fie în stare să gândească. Și să gândească acum. Lumea de afară încetase să mai existe; timpul, gravitația, temperatura nu mai existau. Harry habar n-avea dacă era cu capul în sus sau în jos ori de cât timp se afla în zăpadă. Altă probă de înțelepciune de-a tatălui său i se învârteji prin creier. Ca să-ți revii și să stabilești poziția în care te afli, lasă să-ți cadă salivă din gură și simte în ce direcție îți curge pe față. Își plimbă limba pe cerul gurii. Știa că teama, adrenalina, îi uscase gura. O deschise larg și râcâi zăpadă cu degetele rămase în fața gurii. Mestecă, o deschise iar și lăsă zăpada topită să se scurgă afară. Se panică instantaneu și se smuci când nările i se umplură cu apă. Închise gura și suflă apa rămasă în nas. Odată cu ea și aerul care îi mai rămăsese în plămâni. Avea să moară în curând.

Apa îi spusese că e cu capul în jos, smucitura că totuși era posibil să se miște. Încercă să se smucească iar, își sili corpul să se cutremure într-un spasm și simți cum zăpada cedează puțin. Suficient cât să scape din strânsoarea pericarditei constrictive? Inspiră. Primi un pic de aer. Nu suficient. Creierul probabil că suferea deja din cauza lipsei de oxigen, dar

cu toate astea tot își mai amintea cuvintele tatălui său din timpul zilelor de Paști în Lesja. Într-o avalanșă în care abia poți respira, nu de la lipsa de oxigen mori, ci de la prea mult dioxid de carbon în sânge. Mâna cealaltă întâlni ceva, ceva dur, ce aduce cu o rețea de sârmă. Olav Hole: „În zăpadă ești ca un rechin, vei muri dacă nu te miști. Chiar dacă zăpada e suficient de afânată ca să lase să intre un pic de aer, căldura respirației și a trupului tău vor forma curând un strat de gheață în jur, ceea ce înseamnă că aerul nu va mai pătrunde și că otrăvitorul dioxid de carbon din respirația ta nu va mai ieși. Pur și simplu îți faci propriul sicriu din gheață. Ai înțeles?“

— Da, tată, dar ia-o mai ușor, da? Aici e Lesja, nu Himalaya.

Râsul mamei din bucătărie.

Harry știa că toată cabana era plină de zăpadă. Și că deasupra lui e acoperișul. Iar dincolo de el, probabil și mai multă zăpadă. Nu era nicio ieșire. Timpul se scurgea. Avea să sfârșească aici.

Se rugase să nu se mai trezească. Data viitoare când avea să alunece în inconștiență avea să fie ultima. Atârna cu susul în jos. Capul îi zvâcnea de parcă urma să explodeze. Pesemne că sângele îl umplea treptat-treptat.

Zgomotul scos de un snowmobil fusese cel care-l trezise.

Încercă să nu se miște. O făcuse la început, se smucise, își încordase tot corpul, încercase să se elibereze. Însă renunțase destul de repede. Nu din pricina cârligelor de carne înfipte în pulpe — deja își pierduse simțul în picioare cu mult timp în urmă. Era zgomotul. Zgomotul de carne și de tendoane rupte, de mușchi ce plesneau și explodau ori de câte ori se smucea și se răsucea, făcând să cânte lanțurile agățate de plafonul hambarului.

Se holba în ochii încețoșați ai unui cerb atârnat de picioarele din spate, arătând de parcă ar fi fost surprins la jumătatea saltului, cu coarnele înainte. Îl împușcase la braconaj, cu aceeași carabină cu care o omorâse pe ea.

Auzi scârțâitul tânguitor al pașilor în zăpadă. Se deschise ușa, lăsând luminii lunii să pătrundă înăuntru. Iată-l din nou. Fantoma. Și chestia bizară era că abia acum era sigur, când se uita la el răsturnat.

— Chiar tu ești, șopti el.

Era tare ciudat că putea vorbi fără niciun dinte din față.

— Chiar tu ești. Nu-i așa?

Bărbatul merse în spatele lui și-i dezlegă mâinile.

— Mă p-poți ierta, băiatul meu?

— Ești pregătit să mergi într-o călătorie?

— I-ai omorât pe toți, așa-i?

— Da, răspunse el. Să mergem!

Harry săpa cu mâna dreaptă spre stânga, pe care o strângea în jurul unei rețele de sârmă pe care nu o putea identifica. O parte a creierului îi tot spunea că e blocat, că ce făcea era o cursă disperată contra timpului, a secundelor, că fiecare gură de aer îl aducea cu un pas mai aproape de moarte. Că tot ce realiza era să-și prelungească suferința, să amâne inevitabilul. Cealaltă voce îi spunea că mai bine să moară de disperare decât de apatie.

Reușise să-și sape drum spre cealaltă mână și acum și-o puse pe rețeaua de sârmă. Își apăsă ambele mâini pe ea și încercă să împingă, însă împletitura nu se clintea. Simțea că respirația îi era deja mai greoaie, că zăpada devenea mai moale și că mormântul său se căptușea cu gheață. Când și când îl cuprindea amețeala, doar pentru o secundă, însă știa că acesta era primul avertisment că inhala aer otrăvit. Curând se va instala moleșeala, iar creierul va începe să se stingă, încăpere după încăpere, ca un hotel la finalul sezonului. Și atunci Harry simți ceva, ceva nu mai simțise niciodată, nici măcar în timpul celor mai rele nopți petrecute la Vila Chungking: o

singurătate copleșitoare. Nu siguranța că urma să moară era cea care îi răpi brusc toată dorința de-a trăi, ci aceea că urma să moară aici fără cei pe care îi iubea, fără tatăl său, fără Sis, fără Oleg, fără Rakel…

Veni iar moleșeala. Harry se opri din săpat. Chiar dacă știa că asta însemna moarte sigură. O moarte tentantă, ademenitoare, care îl cuprindea. De ce să se împotrivească, de ce să se lupte, de ce să aleagă durerea, când putea să moară? De ce să aleagă orice altceva decât alesese vreodată? Harry închise ochii.

Stai așa!

Împletitura de sârmă.

Trebuia să fie grătarul de la șemineu. Focul. Hornul. Piatra. Dacă ceva putea să reziste unei avalanșe, dacă exista un loc în care să nu pătrundă masa de zăpadă, acela trebuia să fie hornul.

Harry împinse iar în sârmă. Nu se clinti nici măcar un milimetru. Strânse cu degetele împletitura. Lipsit de puteri, resemnat.

Era predestinat. Așa trebuia să moară. Creierul său intoxicat cu dioxid de carbon găsea o logică, însă nu era sigur care. O acceptă totuși. Lăsă somnul dulce și cald să-l învăluie. Amorțeala. Libertatea.

Degetele îi alunecară de-a lungul sârmei. Găsiră ceva dur, solid. Vârfuri de schiuri. Schiurile tatălui său. Dar nu se împotrivi deloc acestui gând. Era mai puțin singur așa, cu mâna pe schiurile tatălui său. Împreună, mână în mână, aveau să pătrundă pe tărâmul morții. Pe această ultimă culme abruptă.

Mikael Bellman se holba la ce se așternea în fața lor. Sau mai exact la ce nu se mai afla în fața lor. Pentru că nu mai era nimic acolo. Cabana dispăruse. Din peștera de zăpadă arăta precum un mic desen pe o coală mare de hârtie. Asta se întâmpla înainte de bubuitură și de pocnitura din depărtare, care îl trezise. Când își luase binoclul era din nou liniște, doar un ecou îndepărtat,

întârziat, reverbera dinspre lanțul muntos Hallingskarvet. Se uitase orb prin binoclu, scanând coasta muntelui de dincolo. Era ca și cum cineva ștersese totul de pe hârtie. Niciun desen, doar un alb imaculat și liniștit. Era de neînțeles. O întreagă cabană îngropată? Își puseseră imediat schiurile, iar în opt minute ajunseseră la locul avalanșei. Sau opt minute și opt secunde. Își notase timpul. Doar era polițist.

— Hristoase, zona acoperită de avalanșă are un kilometru pătrat, auzi strigând un glas din spatele său și urmări cum fragilele raze galbene ale lanternelor frontale măturau zăpada.

Stația de emisie-recepție pârâi.

— Trupele de salvare spun că elicopterul va fi aici în treizeci de minute. Terminat.

Prea mult, se gândi Bellman. Citise acum ceva vreme: după jumătate de oră, șansa de-a supraviețui sub zăpadă era de una din trei? Când elicopterul avea să ajungă, ce naiba ar fi trebuit ei să facă? Să-și înfigă sonarele în zăpadă ca să detecteze rămășițele cabanei?

— Mersi, terminat și încheiat.

Ærdal veni lângă el.

— Un dram de noroc! Au doi câini în Ål special dresați să adulmece. Îi aduc chiar acum din Ustaoset. Polițistul municipal din Ustaoset nu e acasă — sau cel puțin nu răspunde la telefon —, însă la hotel era cineva cu un snowmobil, așa că îi poate aduce.

Polițistul dădea din mâini ca să se încălzească.

Bellman se uită la zăpada de sub ei. Kaja era acolo, dedesubt, pe undeva.

— Cât de des se petrec avalanșe aici?

— O dată la zece ani, răspunse Ærdal.

Bellman se legăna pe călcâie. Milano îi dirija pe ceilalți, care înțepau zăpada cu schiuri și bețe de schi.

— Câini speciali? întrebă el.

— Patruzeci de minute.

Bellman încuviință. Știind că oricum cei doi câini n-aveau să facă nicio diferență. Când ar ajunge aici, deja s-ar fi scurs o oră întreagă de la producerea avalanșei.

Șansele de supraviețuire ar fi fost mai mici de zece la sută înainte de-a se pune ei pe treabă. După o oră și jumătate urmau să fie, cu siguranță, zero.

Începuse călătoria. Conducea un snowmobil. Atât lumina, cât și întunericul păreau să vină spre el, ca și cum cerul presărat cu diamante se deschidea și îl primea. Știa că în spatele său se află un bărbat, fantoma, ațintind spre spinarea lui arsă, înnegrită și bășicată toată vizorul unei puști. Însă acum nu-l mai putea ajunge niciun glonț, era liber, mergea unde voia, alegând calea pe care o urmase întotdeauna. Spre locul în care plecase și ea, pe același drum. Nu mai era legat, iar dacă ar fi fost în stare să-și miște brațele sau picioarele s-ar fi ridicat în șa, ar fi răsucit acceleratorul și s-ar fi năpustit înainte. Urla de bucurie în timp ce țâșnea spre cerul înstelat.

59. Îngroparea

Harry se scufunda prin straturi de vise, amintiri și gânduri pe jumătate digerate. Era totul în ordine. În afară de glasurile care repetau aceeași frază, iar și iar. Glasul tatălui său.

„…iar la final sângerai atât de tare, încât băieții mai mari au intrat în panică și au plecat de-acolo.“

Încerca să se țină la distanță, să asculte unul dintre celelalte glasuri. Dar până și acela îi aparținea tot lui Olav Hole.

„Îți era frică de întuneric, dar asta nu te împiedica să mergi acolo.“

Futu-i, futu-i, futu-i.

Harry deschise ochii în beznă. Se zvârcoli și se răsuci în strânsoarea de fier. Încercă să dea din picioare. Începu să sape în fața împletiturii de sârmă, să-și facă un pic de loc. Degetele sale găsiră marginea protecției de fier. Nu avea să moară. Olav Hole trebuia să o ia singur înainte; măcar atât să facă naibii și el, ca tată! Mâinile îi vâsleau acum ca niște lopeți, după ce căpătaseră un pic de spațiu de manevră. Le puse în spatele suportului de protecție și îl trase spre el. Gata! Se mișca. Trase din nou. Și-l simți. Aer. Duhnind a cenușă, greu. Însă tot aer era. Cât avea să dureze. Împinse zăpada deoparte. Își îndesă mâinile în ea; degetele sale găsiră ceva ce aducea cu polistirenul. Își dădu seama că erau bușteni pe jumătate arși. Protecția de sârmă rezistase avalanșei, iar șemineul nu era plin cu zăpadă. Continuă să sape.

Câteva minute — sau poate secunde — mai târziu stătea ghemuit în mijlocul șemineului imens, înghițea lacom aer și tușea cenușă.

Și își dădu seama că până acum nu se gândise decât la el.

Își mișcă mâinile în jurul colțului șemineului, unde fuseseră schiurile tatălui său. Scormoni prin zăpadă până găsi ce căuta. Un băț de schi. Înhăță rozeta din capătul acestuia și trase. Bățul neted, ușor și rigid, de metal alunecă prin zăpadă. Aduse bățul cu el în șemineu și rupse rozeta. Acum avea o suliță de vreun metru și jumătate.

Kaja și Kolkka nu puteau fi departe de unde se aflase el. Proiectă în minte un sistem imaginar în formă de grătar, cum procedau la locul faptei în căutare de probe, și începu să înțepe. Lucră rapid, înțepând cât de tare putea; era un risc calculat. În cel mai rău, caz avea să îl înfigă într-un ochi sau să înjunghie vreun gât, însă în cel mai bun caz, cei doi încă mai respirau. Înțepă spre stânga locului în care bănuia că zăcuse mai devreme și simți că vârful întâmpină o oarecare rezistență. Retrase bățul, îl înfipse apoi cu grijă și-l simți ricoșând iar. În timp ce încerca să îl retragă, simți că bățul se prinde în ceva. Slăbi strânsoarea și văzu cum bățul îi e tras din mână. Cineva ținea de vârf și trăgea de el ca să arate că e în viață! Harry trase iar de băț, mai tare de această dată, însă persoana cealaltă ținea cu o forță surprinzătoare. Avea nevoie de băț — avea să îi stea în cale când avea să înceapă să sape —, așa că își vârî mâna în cureaua pentru încheietură și chiar și așa se văzu nevoit să-și folosească toată forța pentru a elibera bățul.

Harry se opri gândindu-se de ce nu lăsase deja bățul jos și să înceapă să sape. Apoi înțelese de ce. Mai șovăi o secundă. Apoi începu să apese iar zăpada cu bățul de schi, de data asta în dreapta locului de mai devreme. La a patra încercare făcu contact. Aceeași senzație de respingere. Burta? Ținu bățul cu vârful degetelor ca să vadă dacă putea detecta vreo ridicare sau coborâre, cineva răsuflând, însă nicio mișcare.

Decizia ar fi trebuit să fie ușoară. Cea mai scurtă cale era să o facă unde detectase primul semn de viață. Ca să salveze ce putea fi salvat. Harry era deja în genunchi și săpa ca un nebun. Spre cel de-al doilea loc.

Degetele îi amorțiseră deja când ajunseră la corp și trebui să se folosească de dosul palmei pentru a simți un pulover de lână. Puloverul. Cel alb. Înhăță un umăr, împinse și mai multă zăpadă într-o parte, eliberă un braț și trase trupul inert prin pasajul din zăpadă. Părul îi căzuse pe față; încă mai avea mirosul Kajei. Reuși să îi salte capul și jumătate din partea de sus a corpului în vatră și să-i pipăie gâtul în căutarea pulsului, însă buricele degetelor îi

erau precum cimentul. Își lipi fața de a ei, dar nu o simți respirând. Îi deschise gura, se asigură că nu-i stă limba în cale, inspiră și suflă aer în gura ei. Își săltă capul după aer proaspăt și se împotrivi reflexului de-a tuși atunci când inhală particule de cenușă, apoi îi suflă iar aer în gură. A treia oară. Numără: patru, cinci, șase, șapte. Începea să i se învârtă capul; își închipuia că e înapoi lângă foc în cabana din Lesja, băiețelul care sufla în tăciunii stinși pentru a-i trezi la viață și pe tatăl său, când băiețelul se clătina amețit, gata să leșine. Însă trebuia să continue, știa că șansele de-a o resuscita scădeau cu fiecare clipă.

Când se aplecă pentru a sufla a douăsprezecea oară, îl simți: un curent cald de aer pe propria față. Îți ținu respirația și așteptă, abia îndrăznind să creadă că putea fi adevărat. Curentul cald se stingea. Însă apoi reveni. Ea respira! În clipa aceea, trupul îi fu zguduit de o convulsie și ea începu să tușească. Apoi îi auzi glasul, foarte slab.

— Tu ești, Harry?

— Da.

— Unde… nu văd nimic.

— E în regulă. Suntem în șemineu.

Pauză.

— Ce faci?

— Sap după Jussi.

Când Harry scoase și capul lui Kolkka în șemineu, habar n-avea cât timp se scursese. Doar că, în ceea ce-l privea pe Jussi, nu mai avea ce face. Aprinse un chibrit și zări ochii mari și goi ai finlandezului, înainte să se stingă flacăra.

— E mort, anunță Harry.

— Ai încercat gură la gură?

— Nu, răspunse Harry.

— Și acum? întrebă Kaja, iar întrebarea ei fu doar o șoaptă slabă, aproape neauzită.

— Trebuie să ieșim, zise Harry, găsindu-i mâna și strângându-i-o.

— N-am putea aștepta aici până ne vor găsi?

— Nu.

— Chibritul, zise ea.

Harry nu-i răspunse.

— S-a stins imediat, continuă Kaja. Nici aici nu mai e aer. Toată cabana e îngropată sub zăpadă. De asta n-ai mai încercat să-l resuscitezi. Nu e suficient aer nici măcar pentru noi doi. Harry…

Harry era în picioare, încercând să-și forțeze trupul pe horn în sus, însă era prea îngust, i se blocau umerii. Se lăsă iar pe vine, rupse ambele capete ale bățului de schi pentru a-l transforma într-un tub de metal gol, îl ridică în sus pe coș și se săltă iar în picioare, de data asta cu brațele ridicate deasupra capului. Abia ajungea. Claustrofobia reapăru, dar dispăru dintr-odată, ca și cum corpul său hotărâse că fobiile iraționale erau un lux pe care nu și-l permitea. Se lipi cu spatele de un perete al șemineului și se folosi de picioare pentru a se sălta în sus. Îl dureau mușchii coapselor, gâfâia și amețeala revenise și ea. Însă continuă, un pas în sus, apăsare, pasul următor mai sus… Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai cald îi era, și știa că asta însemna că aerul cald ridicat acolo nu avea unde să scape. Și își dădu seama că dacă focul ar fi fost aprins când avalanșa se năpustise asupra lor, ar fi murit amândoi de mult din pricina intoxicării cu monoxid de carbon. Asta s-ar fi putut numi noroc într-o situație rea. Doar că avalanșa nu fusese un ghinion. Bubuitura pe care o auziseră…

Tubul lovi ceva aflat deasupra sa. Se cățără și mai sus. Pipăi cu mâna liberă. Era un grătar de fier. De genul celor care se montează în vârful coșurilor de

fum pentru a împiedica veverițele și alte animale să intre. Își plimbă degetul de-a lungul marginii. Era încastrat în beton. Futu-i!

Glasul slab al Kajei ajunse până la el.

— Mă simt amețită, Harry.

— Trage aer adânc în piept.

Împinse tubul prin grătarul cu ochiuri mici.

Nu era deloc zăpadă de partea cealaltă!

Abia băgă de seamă acidul lactic ce îi ardea în coapse, în vreme ce împingea febril tubul tot mai sus. Doar pentru a fi cuprins de dezamăgire când lovi ceva tare. Căciula coșului. Ar fi trebuit să-și amintească faptul că în vârful coșului cabana avea acea căciulă de metal neagră, pentru a-l proteja de ninsoare și ploaie. Se căzni mișcând bățul și îndoindu-l astfel încât să-l bage pe sub marginea căciulii de fier și simți masa compactă de zăpadă, mai dură decât în cabană. Dar asta s-ar fi putut datora și faptului că acum era împinsă prin gaura bățului de schi. Se rugă să fie așa pentru fiecare centimetru de băț de schi pe care-l împingea în zăpadă și să simtă absența rezistenței, care putea însemna că străpunsese infernul de zăpadă. Și că putea sufla zăpada din această conductă de aspirație și să tragă prin ea aer proaspăt, curat, dătător de viață. S-o împingă și pe Kaja, ca să-i administreze aceeași injecție contra morții. Însă străpungerea nu mai veni. Tubul trecuse deja cu totul prin grătar și nu se întâmpla nimic. Încercă oricum, sugând pe cât de tare putea, primind zăpadă rece în gură, dar tot blocat rămânea. Nu mai putu să suporte apăsarea din jurul corpului și căzu. Țipă, își împinse în laterale brațele și picioarele și simți cum i se julește pielea de pe mâini, dar continuă să alunece. Lovi cu ambele picioare trupul de dedesubt.

— Ești bine? întrebă Harry, ridicându-se iar în picioare în horn.

— Sunt bine, răspunse Kaja cu un geamăt adânc. Și tu? Vești proaste?

— Da, răspunse Harry, lăsându-se să alunece lângă ea.

— Ce? Nici tu nu mai ești îndrăgostit de mine?

Harry chicoti și o trase lângă el.

— O, acum chiar sunt.

Îi simți lacrimile fierbinți de pe obraji în timp ce ea îi șoptea:

— Atunci, să ne căsătorim?

— Da, hai s-o facem! zise Harry, conștient că acum vorbea otrava din creier în locul său.

Ea râse.

— Până ce moartea ne va despărți.

Harry îi simțea căldura corpului. Și ceva tare. Tocul ei de umăr, cu revolverul în el. Îi dădu drumul și înaintă pe pipăite până la Kolkka. Își închipuia deja că poate să vadă că fața rece a lui Kolkka căpătase deja o nuanță ca de marmură. Își înfipse mâna în zăpada de lângă gâtul acestuia, înaintând spre piept.

— Ce faci? murmură ea slab.

— Recuperez arma lui Jussi.

O auzi încetând să mai respire. Îi simți mâna pe spate, pipăind, ca un mic animal care și-a pierdut simțul de orientare.

— Nu, șopti ea. Nu o face… nu așa… hai să adormim și gata… Lin.

Cum bănuise Harry, Jussi Kolkka se dusese la culcare fără să-și dea jos tocul de umăr. Trase capsa care ținea pistolul prins, înhăță patul și trase arma din zăpadă. Își trecu un deget peste țeavă. Niciun vizor, deci era pistolul Weilert. Se ridică prea repede, amețit și căută un sprijin. Apoi totul deveni negru.

Bellman stătea în picioare și se uita în jos la puțul de aproape patru metri adâncime când auzi vuietul intermitent al elicopterului de salvare care se apropia, precum un bătător de covoare turbo. Oamenii săi se foloseau acum de rucsacuri pentru a muta zăpada, ridicând-o cu curelele de la pantaloni legate între ele.

— Fereastra! auzi strigând un om din puț.

— Sparge-o! răcni Milano înapoi.

Geamul se sparse.

— O, Dumnezeule…, auzi el iar.

Și știu că înjurătura prevestea vești proaste.

— Aruncați un băț de schi jos…

Bellman auzi câinii lătrând. Și încercă să calculeze câte ore le-ar lua să îndepărteze zăpada de pe cabană. Mai corect: zile.

Harry își reveni cu o durere cruntă în falcă și cu ceva cald curgându-i de pe frunte și printre ochi. Bănuia că în cădere se lovise la cap și la falca fracturată. Asta îl trezise, probabil. Ciudățenia era că încă mai stătea în picioare și încă mai ținea pistolul în mână. Încercă să înghită aer care nu se afla acolo. Nu știa dacă mai avea suficient pentru o ultimă încercare, dar ce conta? Era simplu: nu mai avea de ales. Așa că își îndesă pistolul în buzunar și, icnind, începu să urce iar de-a lungul coșului. Își împinse picioarele în pereți până ajunse în vârf, unde se chinui cu grătarul până găsi capătul bățului de metal rămas în continuare blocat în zăpadă. Bățul avea o formă ușor conică și cu o deschidere mai mare înspre capătul lui Harry, unde acum înfipse țeava pistolului. Înaintă cam două treimi din lungime. Ceea ce însemna și că era perfect aliniată cu bățul de schi. Era ca un amortizor, însă unul lung de jumătate de metru. Un glonț nu avea cum să străpungă un metru și jumătate de zăpadă, dar dacă bățul ajungea aproape de capăt?

Se propti în pistol așa încât reculul să nu facă pistolul să iasă din băț și să tragă strâmb. Apoi trase. Și trase. Și trase. Avu senzația că urmau să le explodeze timpanele în spațiul acela închis ermetic. Se opri după patru împușcături, își puse buzele în jurul bățului și supse.

Supse… aer.

Preț de o secundă, rămase atât de uluit încât aproape că se prăbuși prin horn. Supse iar, atent să nu distrugă tunelul din zăpadă pe care pesemne că-l săpase glonțul. O bobiță rătăcită de zăpadă căzu prin el și îi poposi sub limbă. Aer. Avea un gust vag, dar bogat, de whisky cu gheață.

60. Zâne și pitici

Roger Gjendem alerga pe Karl Johans gate, unde magazinele începeau să deschidă. În piața Egertorget se uită la ceasul Freia roșu și văzu că limbile acestuia indicau ora 9:57. Crescu viteza.

Fusese chemat de urgență de către Bent Nordbø, legendarul lor redactor-șef pensionat, acum membru al consiliului de administrație și păzitor al templului.

Coti la dreapta în sus pe Akersgata, unde se înghesuiseră toate redacțiile când ziarul tipărit era regele jurnalismului. Făcu apoi la stânga, unde se aflau tribunalele, în sus pe Apotekergata, și intră, cu răsuflarea tăiată, în Stopp Pressen. Nu se putuseră decide de la început dacă era un bar sportiv sau un pub englezesc tradițional. Poate că era ambele, scopul lor era ca toate genurile de jurnaliști să se simtă ca acasă acolo. Pe pereți atârnau fotografii de presă înfățișând ceea ce captivase, zguduise, înveselise și îngrozise națiunea în ultimii douăzeci de ani, mai ales evenimente sportive, celebrități și dezastre naturale. Plus un număr de politicieni care se încadrau în ultimele două categorii.

Din moment ce stabilimentul se afla la o distanță de mers pe jos de ultimele două sedii de ziare de pe Akersgata — Verdens Gang și Dagbladet — Stopp Pressen mai că era considerat un soi de cantină pentru acestea, însă acum se vedeau doar două persoane înăuntru. Barmanul din spatele tejghelei și un bărbat ce stătea la o masă din spate, sub o poliță cu cărți clasice publicate de Gyldendal și un aparat de radio vechi, acestea fiind menite să ofere locului un anumit prestigiu.

Bărbatul de sub poliță era Bent Nordbø. Avea expresia de superioritate a lui John Gielgud, ochelarii enormi ai lui John Major și bretelele lui Larry King. Și citea un exemplar original al unui ziar. Roger auzise că Nordbø nu citea decât New York Times, Financial Times, The Guardian, China Daily,

Süddeutsche Zeitung, El País și Le Monde, chiar le citea zilnic. Se gândise să răsfoiască și Pravda și Slovenian Dnevnik, însă insista că „limbile est-europene sunt prea dificile pentru ochi“.

Gjendem se opri în fața mesei acestuia și tuși. Bent Nordbø termină de citit ultimele rânduri ale unui articol despre reabilitarea imigranților mexicani din fostele zone defavorizate din Bronx și aruncă o privire, ca să fie sigur că nu-i scapă ceva interesant. Apoi își scoase ochelarii enormi, scoase batista din buzunarul de la piept al jachetei de tweed și ridică privirea la bărbatul neliniștit și cu răsuflarea tăiată ce aștepta lângă masa lui.

— Roger Gjendem, presupun.

— Da.

Nordbø împături ziarul. Lui Gjendem i se mai spusese că atunci când bărbatul îl deschidea la loc, puteai considera discuția încheiată. Nordbø își înclină capul și începu să-și curețe ochelarii.

— Lucrezi de mulți ani la cazurile de crimă și cunoști multă lume de la Kripos și de la Divizia Crime, nu-i așa?

— Ăăă… da.

— Mikael Bellman. Ce știi despre el?

Harry strânse din ochi din cauza soarelui care inundase camera. Doar ce se trezise și-și petrecuse primele secunde scăpând de rămășițele visului, încercând să revină la realitate.

Îi auziseră împușcăturile.

Și dezgropaseră bățul de schi la prima lopată înfiptă în zăpadă.

După aceea, îi spuseseră că ce-i speriase cel mai tare fusese nu cumva să fie împușcați în timp ce săpau în jos spre coș.

Îl durea capul de parcă ar fi turnat în el alcool o săptămână încheiată. Harry își coborî picioarele din pat și se uită de jur împrejurul camerei din hotelul de munte din Ustaoset.

Kaja și Kolkka fuseseră duși cu elicopterul la Oslo și la Rikshospital. Harry refuzase să li se alăture. Pe el l-au lăsat să rămână abia după ce mințise că avuseseră o groază de aer acolo și se simțea absolut în regulă.

Harry își vârî capul sub robinetul din baie și bău. „Apa nu e niciodată prea rea și uneori e chiar bună." Oare cine spunea asta? Rakel, când voia ca Oleg să o bea la masă. Își deschise telefonul mobil, care fusese închis de când plecaseră din Håvass. Aici, în Ustaoset, avea semnal, îl anunță display-ul. Tot acesta îi arăta că are un mesaj în așteptare. Harry îl lăsă să ruleze, însă nu auzi decât o secundă de tuse și de râs înainte să se întrerupă legătura. Verifică numărul apelantului. Un număr de mobil care putea fi al oricui. Era ceva vag familiar la el, însă categoric nu era de la Rikshospital. Oricine ar fi fost, probabil avea să sune iar, dacă era important.

În sala de mic dejun, Mikael Bellman stătea într-o solitudine maiestuoasă, cu o ceașcă de cafea în față. Ziarele erau împăturite alături, deja citite. Nu era nevoie ca Harry să se uite la ele ca să înțeleagă că toate spuneau cam același lucru. Mai multe despre Caz, mai multe despre neputința poliției, mai multă presiune. Însă ediția de astăzi nu reușise să includă și vestea despre moartea lui Jussi Kolkka.

— Kaja e bine, îl informă Bellman.

— Mhm. Unde sunt ceilalți?

— Au prins trenul de dimineață spre Oslo.

— Dar nu și tu?

— M-am gândit să te aștept. Tu ce crezi?

— Despre ce?

— Despre avalanșă. Doar ceva care se poate întâmpla?

— Habar n-am.

— Nu? Tu n-ai auzit bubuitura care a precedat-o?

— Poate a fost stratul de zăpadă proaspăt depus care a luat-o la vale și a lovit coasta muntelui. Și care a declanșat apoi avalanșa.

— Tu așa crezi că a sunat?

— Nu știu cum ar trebui să sune. Totuși, în mod sigur zgomotele declanșează avalanșe.

Bellman clătină din cap.

— Chiar și alpiniștii cu experiență cred legenda conform căreia undele sonore declanșează avalanșe. Eu m-am cățărat în Alpi alături de un expert în avalanșe și acesta mi-a spus că oamenii încă mai cred că avalanșele din cel de-al Doilea Război Mondial au fost cauzate de loviturile de tun. Pentru ca un obuz să pornească o avalanșă e nevoie de o lovitură directă.

— Mhm, și?

— Știi ce-i ăsta?

Bellman ridică o bucățică de metal lucios între degetul mare și arătător.

— Nu, răspunse Harry, făcându-i semn ospătarului care strângea resturile de la micul dejun că dorește o cafea.

Bellman fredonă strofa din „Zâne și pitici“ al lui Wergeland despre a construi în munți și a spulbera stânci.

— Zic pas.

— Mă dezamăgești, Harry. În fine, da, se poate să ți-o fi luat un pic înainte. Am crescut în Manglerud în anii ’70, într-un oraș-satelit aflat în plină expansiune. Săpau fundații în toate direcțiile. Coloana sonoră a copilăriei mele a fost reprezentată de exploziile batoanelor de dinamită. După ce au plecat constructorii, am început să umblu pe acolo și să adun bucăți de

cablu din plastic roșu și fragmente de hârtie desprinse de pe batoanele de dinamită. Kaja mi-a spus că la munte aveau un mod aparte de-a pescui. Batoanele de dinamită sunt mai des întâlnite decât alcoolul de contrabandă. Să nu zici că nu ți-a trecut și ție prin minte!

— OK, făcu Harry. Aia e o bucată de capsă detonatoare. Când și unde ai găsit-o?

— După ce ați fost duși de-acolo, azi-noapte. Eu și încă doi oameni am mers un pic în recunoaștere în locul de unde a pornit avalanșa.

— Ceva urme?

Harry luă cafeaua de la ospătar și îi mulțumi.

— Nu. Locul e atât de expus, încât vântul a șters toate posibilele urme de schiuri. Însă Kaja a zis că i s-a părut că auzise un snowmobil.

— Vag. Și a durat ceva între momentul când l-a auzit și avalanșă. Se poate ca el să fi lăsat snowmobilul mult mai jos de locul respectiv, încât să nu-l auzim.

— Și mie mi-a trecut prin cap același lucru.

— Și acum, ce?

Harry gustă din cafea.

— Ne uităm după urme de snowmobil.

— Polițistul de aici…

— Nu știe nimeni unde este. Însă am făcut rost de un snowmobil, o hartă, funie de cățărat, topor de gheață și provizii. Așa că nu sta mult cu cafeaua aia în față, că se anunță ninsoare după-amiază.

Ca să ajungă în locul unde se produsese avalanșa, managerul danez al hotelului le explicase că trebuiau să conducă într-un cerc larg pe la vest de cabana Håvass, însă nu foarte departe spre nord-vest, unde ar fi intrat în zona cunoscută sub numele de Kjeften. Aceasta primise numele „fălci“, din cauza stâncilor în formă de colți împrăștiate peste tot. Crevase și hăuri adânci surprinzătoare erau săpate în platou, transformându-l într-un loc primejdios pentru cei care se aventurau acolo pe vreme rea sau cei nefamiliarizați cu împrejurimile.

Era aproape prânz când Harry și Bellman se uitau în josul coastei muntelui, unde se putea distinge locul unde dezgropaseră coșul cabanei, pe fundul văii.

Norii alunecau deja dinspre vest. Harry își miji ochii spre nord-vest. Umbrele și contururile erau absente în lipsa soarelui.

— Pesemne că a venit de acolo, altfel ar fi trebuit să îl auzim, zise Harry.

— Kjeften, completă Bellman.

Două ore mai târziu, după ce traversaseră zona acoperită cu zăpadă de la sud spre nord mergând cu spatele, precum crabii, fără să găsească vreo urmă de snowmobil, luară o pauză. Se așezară unul lângă altul pe șaua snowmobilului, bând dintr-un termos adus de Bellman. Se vedea deja un strat subțire de zăpadă proaspăt depus.

— Odată am găsit un baton de dinamită nefolosit pe o proprietate din Manglerud, zise Bellman. Aveam cincisprezece ani. În Manglerud, copiii puteau face trei lucruri: sport, Biblie sau droguri. Pe mine nu mă interesa niciunul. Și cu siguranță nici să stau pe pervazul oficiului poștal și să-mi duc viața cu hașiș și heroină, via prenadez, spre groapă. Așa cum s-a întâmplat cu patru băieți de la mine din clasă.

Harry băgă de seamă că vechiul accent de Manglerud se strecurase iar în norvegiana acestuia.

— Uram toate alea, continuă Bellman. Așa că primul meu pas spre poliție a fost să duc batonul de dinamită în spatele bisericii din Manglerud, unde

drogații aveau bongul în pământ.

— Bong în pământ?

— Săpaseră o groapă în care așezaseră, cu gura în jos, o sticlă de bere fără gât și cu un grătar înăuntru, unde ardea hașișul și se ridica fumul ăla împuțit. Întinseseră tuburi de plastic pe sub pământ, care treceau prin groapă și ieșeau la suprafață în mai multe locuri aflate la vreo jumătate de metru distanță. Se întindeau în iarba din jurul bongului și sugeau din tuburi. Nu știu de ce…

— Ca să răcească fumul, chicoti Harry. Te amețești mai tare de la mai puțin drog. Deloc rău de la niște dependenți. E clar că am subestimat Manglerud.

— În fine, am smuls unul dintre tuburi și l-am înlocuit cu dinamită.

— Ai aruncat bongul în aer?

Bellman încuviință, iar Harry râse.

— A plouat treizeci de secunde cu pământ, zâmbi Bellman.

Tăcere. Vântul se năpustea spre ei, mugind aspru.

— De fapt, voiam să-ți mulțumesc, continuă Bellman, uitându-se în jos la cupă. Pentru c-ai scos-o la timp pe Kaja.

Harry ridică din umeri. Kaja. Bellman știa că Harry aflase despre ei doi. Cum? Oare Bellman știa despre el și Kaja?

— Oricum nu mai aveam altceva de făcut acolo, răspunse Harry.

— Ba da, aveai. M-am uitat la cadavrul lui Jussi înainte să-l ia elicopterul.

Harry nu zise nimic, ci doar își miji ochii la fulgii tot mai mari ce începuseră să cadă.

— Cadavrul avea o rană într-o parte a gâtului. Și mai avea câteva și în palme. De la vârful ascuțit al unui băț de schi, probabil. Pe el l-ai găsit mai

întâi, nu-i așa?

— Poate, răspunse Harry.

— Rana de la gât avea sânge proaspăt. Pesemne că inima încă-i bătea când i-a fost provocată rana aia, Harry. Și chiar bătea destul de tare. Ar fi trebuit să fie posibil să sapi și să scoți la iveală un om încă în viață. Dar tu ai preferat să o scoți pe Kaja, nu-i așa?

— Păi, replică Harry, cred că avea dreptate Kolkka.

Goli restul de cafea în zăpadă.

— „Trebuie să alegi de partea cui te afli", cită el în suedeză.

Găsiră urmele de snowmobil la 3 după-amiaza, la un kilometru de avalanșă, între două stânci enorme în formă de colț, un adevărat refugiu contra vântului.

— Pare că a poposit aici, zise Harry, arătând de-a lungul marginii urmei lăsate de șenila de cauciuc. Vehiculul a avut timp să se adâncească în zăpadă.

Își plimbă degetul pe mijlocul urmei lăsate de schiul snowmobilului, în timp ce Bellman studia zăpada moale, afânată, așternută acolo.

— Da, răspunse el, arătând cu degetul. A întors aici și apoi a plecat spre nord-vest.

— Ne apropiem de stânci și ninsoarea se întețește, zise Harry, ridicând privirea spre cer și scoțându-și telefonul. Trebuie să sunăm la hotel și să le cerem să ne trimită un ghid pe un snowmobil. Căcat!

— Ce?

— Nu-i semnal. Va trebui să ne găsim singuri drumul înapoi la hotel.

Harry cercetă ecranul telefonului. Încă mai avea apelul pierdut de la vag cunoscutul număr al cuiva care lăsase acele zgomote în căsuța lui vocală. Ultimele trei cifre, unde naiba le văzuse? Și atunci își aminti. Memoria detectivistică. Numărul era din dosarul „Foști suspecți“ și era imprimat în relief pe o carte de vizită.

Lângă „Tony C. Leike, Antreprenor“. Harry ridică privirea la Bellman.

— Leike e în viață.

— Poftim?

— Cel puțin telefonul lui e. A încercat să mă sune în timp ce ne aflam la Håvass.

Bellman îi întoarse privirea lui Harry fără să clipească. Fulgi de zăpadă se așezau pe genele lui lungi și petele albe păreau să pâlpâie. Glasul îi era slab, aproape o șoaptă.

— Vizibilitatea e bună, nu crezi, Harry? Și nici nu mai ninge.

— Vizibilitatea e excelentă, replică Harry. Nu mai văd niciun blestemat de fulg.

Sări repede în șa.

Mergeau pe bâjbâite prin zăpadă, câte o sută de metri odată. Localizau traseul probabil al snowmobilului, curățau urmele cu o mătură, luau coordonatele, se grăbeau mai departe. Gaura din șenila stângă, cauzată probabil de vreun accident, însemna că puteau fi siguri că urmăresc același vehicul. În câteva locuri, în mici adâncituri sau pe creste bătute de vânt, urma devenea mai vizibilă și puteau înainta mai repede. Dar nu foarte repede. Harry strigase deja de două ori în semn de avertizare, semnalându-i niște hăuri, iar de câteva ori evitaseră la mustață căderile. Deja se apropia ora 4. Bellman aprindea când și când farurile, depindea câtă zăpadă le intra în ochi. Harry studia harta. Habar n-avea unde se află, doar că se aventurau

tot mai departe de Ustaoset. Și că lumina zilei scădea. O treime a lui Harry începea să-și facă griji în privința drumului de întoarcere. Ceea ce însemna că celorlalte două treimi nu le păsa deloc.

La 4:30, pierdură urma.

Zăpada depusă deja era atât de groasă încât de-abia mai vedeau ceva.

— E o nebunie, strigă Harry peste mugetul motorului. De ce nu așteptăm până mâine?

Bellman se întoarse spre el cu un zâmbet.

La 5, dădură iar de urmă.

Se opriră și se dădură jos de pe vehicul.

— Duce în direcția aia, zise Bellman, înapoindu-se greoi la snowmobil.

— Haide!

— Așteaptă! îi ceru Harry.

— De ce? Haide, curând se întunecă!

— Când ai strigat mai înainte, n-ai auzit ecoul?

— Acum, că pomenești tu, făcu Bellman, oprindu-se. Stâncă?

— Nu e nicio stâncă pe hartă, răspunse Harry, întorcându-se în direcția în care duceau urmele.

— Ravenă! țipă el.

Și primi un răspuns. Unul foarte rapid. Se întoarse spre Bellman.

— Cred că snowmobilul care a lăsat urmele astea a intrat într-o mare belea.

— Ce știu despre Bellman? repetă Roger Gjendem ca să câștige un pic de timp. Are o reputație de om extrem de competent și profesionist.

Oare ce căuta, de fapt, Nordbø, legendarul editor?

— Face numai ce trebuie, continuă Gjendem. Învață rapid, acum se poate descurca și cu noi, presa. Un fel de whizz-kid. Ăăă, asta dacă înțelegi…

— Îmi e familiar termenul, da, răspunse Ben Nordbø cu un zâmbet acid, frecând furios cu batista lentilele ochelarilor, folosindu-se de degetul mare și arătător. Cu toate astea, de fapt, mă interesează mai mult zvonurile care tot circulă.

— Zvonuri? zise Gjendem, scăpându-i că recurgea iarăși la prostul și vechiul obicei de-a rămâne cu gura deschisă după ce vorbea.

— Sper sincer că înțelegi conceptul, Gjendem. Din moment ce de pe urma lor trăiți, tu și angajatorul tău. Așadar?

Gjendem șovăia.

— Circulă tot soiul de zvonuri.

Nordbø își dădu ochii peste cap.

— Speculații. Invenții. Minciuni gogonate. Pe mine nu finețurile mă interesează în cazul ăsta, Gjendem. Întoarce pe dos sacul cu bârfe, scoate la iveală rea-voința!

— Atunci, chestiile n-negative?

Nordbø oftă adânc.

— Gjendem, dragul meu, auzi adesea zvonuri despre cumpătarea oamenilor, generozitatea financiară, fidelitatea față de parteneri și leadership nepatologic? Asta pentru că rolul zvonurilor e de a-i mulțumi pe ceilalți, punându-i într-o lumină favorabilă?

Nordbø terminase o lentilă și acum se ocupa de curățarea celeilalte.

— E un zvon foarte, foarte vag, răspunse Gjendem și apoi adăugă zelos: Și știu sigur alții cu reputație identică și categoric nu-s așa.

— Ca fost redactor-șef, ți-aș recomanda să ștergi ori sigur, ori categoric, pentru că e o tautologie, zise Nordbø. Categoric nu sunt cum?

— Ăăă. Geloși.

— Nu suntem toți geloși?

— Violent de gelos.

— Și-a bătut nevasta?

— Nu, nu cred c-a ridicat vreodată mâna asupra ei. Sau să fi avut motive să o facă. Însă cei care se uită prea insistent la ea…

61. Căderea

Harry și Bellman stăteau pe burtă la marginea unde se opreau urmele snowmobilului. Se uitau în jos. Falii abrupte și negre de stâncă îndreptate către pământ dispăreau în vârtejurile de zăpadă tot mai dense.

— Vezi ceva? întrebă Bellman.

— Zăpadă, răspunse Harry, dându-i binoclul.

— Snowmobilul e acolo.

Bellman se ridică și se întoarse la vehiculul lor.

— Coborâm.

— Noi?

— Tu.

— Eu? Bellman, credeam că tu ești cel îndrăgostit de munte.

— Corect, răspunse Bellman, care deja începea să desfacă hamul. De aceea e logic ca eu să mă ocup de funie și de scripete. Funia are șaptezeci de metri. O s-o cobor cât de mult se poate. Bine?

Șase minute mai târziu, Harry stătea pe margine cu spatele spre abis, cu binoclul în jurul gâtului și cu o țigară aprinsă în gură.

— Neliniștit? zâmbi Bellman.

— Nu, răspunse Harry. Căcat pe mine de frică.

Bellman se asigură că funia trecea ușor prin scripete, o legă în jurul copacului subțire din spatele lor și apoi de hamul lui Harry.

Harry închise ochii, trase aer în piept și se concentră să stea aplecat pe spate, depășind opoziția firească formată prin evoluția de-a lungul a milioane de ani de experiență, că specia nu poate supraviețui dacă pășește pe stânci abrupte.

Creierul câștigă la limită bătălia cu trupul.

Pe primii câțiva metri își putu sprijini picioarele de peretele de stâncă, dar pe măsură ce acesta începu să se adâncească, ajunse să atârne în gol. Funia era eliberată treptat, însă elasticitatea ei înmuia strânsoarea hamului în jurul spatelui și coapselor lui. Apoi funia începu să coboare constant, iar după o vreme pierdu vârful din vedere și rămase singur, legănându-se între fulgii de zăpadă și peretele stâncos, negru.

Se aplecă într-o parte și se uită în jos. La douăzeci de metri dedesubt zări stânci negre ascuțite ieșind din zăpadă. Grohotiș ascuțit. Iar în mijlocul mării de alb și negru, ceva galben.

— Văd snowmobilul! răcni Harry și ecoul ricoșă între pereții de stâncă.

Era răsturnat cu șenilele în sus. Pentru că el și funia erau feriți de vânt, estimă că vehiculul zăcea la vreo trei metri de peretele stâncos. La peste șaptezeci de metri adâncime. Pesemne mersese cu o viteză neobișnuit de mică înainte de-a plonja în gol.

Funia se întinse la maximum.

— Mai mult! răcni Harry.

Răspunsul răsună de sus de parcă ar fi venit dintr-un amvon.

— Nu mai e funie.

Harry se uită în jos la snowmobil. De sub partea din stânga ieșea ceva în afară. Un braț gol. Negru, umflat, ca un cârnat care rămăsese prea mult pe grătar. O mână albă pe o stâncă neagră. Încercă să se concentreze, să-și

forțeze ochii să vadă mai bine. Palmă desfăcută, mâna dreaptă. Degete. Strâmbe, contorsionate. Creierul lui Harry derulă înapoi. Ce spusese Tony Leike despre boala sa? Necontagioasă, doar ereditară. Artrită.

Harry se uită la ceas. Reflex de detectiv. Bărbatul mort fusese găsit la ora 17:54. Întunericul învăluia pereții ce coborau la grohotiș.

— Sus! răcni Harry.

Nu se întâmplă nimic.

— Bellman?

Niciun răspuns.

O pală de vânt îl răsuci pe Harry cu tot cu funie. Stânci negre. Douăzeci de metri. Dintr-odată, fără vreun avertisment, își simți inima bubuind cu putere și se prinse din reflex cu ambele mâini de funie, ca să fie sigur că încă mai era acolo. Kaja. Bellman știa.

Harry inspiră adânc, de trei ori, înainte să strige iar:

— Se întunecă, vântul prinde putere și mie mi-au înghețat ouăle aici, Bellman. E timpul să ne căutăm adăpost.

Tot niciun răspuns. Harry închise ochii. Îi era teamă? Teamă că un coleg aparent rațional l-ar fi putut omorî, pentru că se întâmpla ca împrejurările să fie propice? Normal că îi era teamă. Pentru că asta nu era o simplă toană. Nu era doar un joc al sorții să rămână în urmă ca să meargă în pustiul înghețat cu Harry. Sau era? Trase adânc aer în piept. Bellman ar fi putut aranja foarte ușor să pară un accident. Să coboare mai apoi pe stâncă și să-i desfacă hamul și funia, spunând că Harry călcase greșit în zăpadă. Își simțea gâtul complet uscat. Nu era posibil așa ceva. Doar nu-și săpase drum afară dintr-o blestemată de avalanșă ca să fie abandonat într-o ravenă, douăsprezece ore mai târziu. De către un polițist. La dracu', nu era posibil, asta…

Presiunea din ham dispăruse. Se prăbușea în gol. Cădere liberă. Rapidă.

— Se zvonește despre Bellman că și-ar fi agresat un coleg, zise Gjendem. Doar pentru că tipul dansase de vreo două ori în plus cu ea la petrecerea de Crăciun a poliției. Tipul voia să reclame o falcă ruptă și capul spart, însă nu avea nicio probă — atacatorul purtase cagulă. Însă toată lumea știa că fusese Bellman. Problema nu părea să se stingă, așa că a depus cerere de transfer la Europol, ca să scape.

— Gjendem, tu crezi că e ceva întemeiat în aceste zvonuri?

Roger ridică din umeri.

— Cu siguranță pare că Bellman are o anumită… ăăă, predilecție pentru genul ăsta de încălcări ale ordinii. Am săpat puțin în trecutul lui Jussi Kolkka, după avalanșa din Håvass. A bătut un violator în timpul unui interogatoriu. Iar Truls Berntsen, amicul lui Bellman, nu e nici el chiar ușă de biserică.

— Bun. Vreau să te ocupi de duelul ăsta dintre Kripos și Divizia Crime. Vreau să lansezi niște zvonuri șocante. Preferabil despre un stil patologic de leadership. Atâta tot. Apoi să vedem cum reacționează Ministerul Justiției.

Fără alte gesturi în plus sau saluturi de despărțire, Bent Nordbø își puse la loc ochelarii proaspăt lustruiți, își desfăcu ziarul și începu să citească.

Harry nu avu timp să se gândească. Nici măcar o clipă. Nici nu-și văzu viața trecându-i prin fața ochilor, chipurile celor cărora ar fi trebuit să le spună că-i iubește sau să se îndrepte spre lumină. Posibil pentru că nu apuci s-ajungi până acolo când pici în gol cinci metri. Hamul i se strânse în jurul vintrelor și-al spatelui, însă elasticitatea funiei îi permise o încetinire ușoară.

Apoi se simți ridicat. Vântul îi sufla zăpada în față.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? întrebă Harry când, cincisprezece minute mai târziu, stătea pe marginea hăului, legănându-se în vânt în timp ce-și desfăcea funia de ham.

— Te-ai speriat, nu-i așa? zâmbi Bellman.

În loc să lase funia jos, Harry și-o înfășură în jurul mâinii stângi. Verifică dacă era suficient de liberă pentru a o transforma într-un lasou. Un upercut scurt în bărbie. Funia însemna că ar fi fost în stare să-și folosească mâna și mâine, nu ca atunci când îl lovise pe Bjørn Holm și îl duruseră două zile încheieturile.

Făcu un pas spre Bellman. Văzu expresia surprinsă a acestuia la vederea funiei din jurul pumnului lui Harry și îl văzu retrăgându-se, împiedicându-se și căzând pe spate în zăpadă.

— Să nu cumva! A… a trebuit să fac un nod la capătul funiei ca să alunece prin scripete…

Harry continuă spre el, iar Bellman — care încerca să se ferească în zăpadă — ridică automat brațul, să-și ferească fața.

— Harry! A fost… o pală de vânt și am alunecat…

Harry se opri și-l privi pe Bellman, surprins. Apoi trecu pe lângă el și se avântă prin zăpadă.

Vântul înghețat sufla prin hainele de deasupra, prin cele de dedesubt, prin piele, carne, mușchi și oase. Harry înhăță un băț de schi legat de snowmobil și se uită în jur pentru un alt material pe care să-l poată lega de vârf, dar nu găsi nimic, iar să sacrifice ceva din ce purta nici nu încăpea discuție. După care înfipse bățul în zăpadă ca să marcheze locul. Dumnezeu știe cât le-ar fi luat să-l găsească iar. Apăsă pe butonul de pornire al snowmobilului. Găsi butonul de lumini și le aprinse. Harry știu deodată, văzu în zăpada ce sufla orizontal în conurile de lumină și forma un zid alb de nepătruns: n-aveau să reușească niciodată să scape din acest labirint și să se întoarcă în Ustaoset.

62. Tranzit

Kim Erik Lokker era cel mai tânăr criminalist de la Krimteknisk. Prin urmare, primea sarcini de natură mai puțin criminalistică, precum drumul cu mașina la Drammen. Bjørn Holm menționase că Bruun e un homosexual înclinat spre flirt, dar Kim Erik nu trebuia decât să-i returneze hainele și să plece.

Când vocea feminină a navigatorului prin satelit a anunțat „Ați ajuns la destinație“, bărbatul s-a trezit în fața unui bloc vechi de apartamente. A parcat, apoi a urcat până la etajul al doilea, îndreptându-se spre ușa cu numele GEIR BRUUN/ADELE VETLESEN scrise pe o hârtie prinsă cu două benzi de scotch.

Kim Erik apăsă butonul soneriei o dată, de două ori, iar la a treia apăsare auzi pașii grei ai cuiva pe hol.

Se deschise ușa. Bărbatul nu purta nimic altceva în afară de un prosop în jurul taliei. Era neobișnuit de palid, iar chica de păr moale era udă și lucea de transpirație.

— Geir Bruun? S-sper că nu deranjez, zise Kim Erik Lokker, întinzându-i sacul de plastic.

— Absolut deloc, doar mi-o trăgeam, rosti el cu vocea afectată pe care o imitase Bjørn Holm. Ce-i asta?

— Hainele pe care le-am împrumutat. Mă tem că pantalonii de schi va trebui să-i mai păstrăm până la noi dispoziții.

— Chiar așa?

Kim Erik auzi deschizându-se ușa din spatele lui Geir Bruun, iar un glas extrem de feminin ciripi:

— Dragă, ce s-a întâmplat?

— Doar cineva care face o livrare.

În spatele lui Geir Bruun se ivi o siluetă. Care nici măcar nu se deranjase să se acopere cu un prosop, iar Kim Erik fu în stare să stabilească faptul că miniona creatură era sută la sută femeie.

— Bună! susură ea peste umărul lui Geir Bruun. Dacă nu mai e și altceva, l-aș dori înapoi.

Ridică un picior mic și grațios și lovi ușa. Geamul acesteia vibră și zăngăni mult timp după ce se închise ușa.

Harry oprise snowmobilul și se uita la zăpada ce tot cădea.

Ceva era acolo.

Bellman cuprinsese cu brațele talia lui Harry și își adăpostise capul în spatele lui, pentru a se feri de vânt.

Harry așteptă. Și se uită.

Iată-le din nou.

O cabană. Bușteni de foc. Și o magazie.

Și dispărură iarăși, acoperite de ninsoare, ca și cum nici nu existaseră. Însă Harry știa acum direcția.

De ce nu accelera pur și simplu în direcția lor ca să-și salveze pielea, de ce ezita? Habar n-avea. Însă era ceva la această cabană, ceva ce simțise în puținele secunde când fusese vizibilă. Ceva legat de ferestrele negre, de senzația că se uita la o clădire categoric abandonată și totuși locuită. Ceva

nu era în ordine. Și acel ceva îl făcu să răsucească foarte ușor acceleratorul, ca să nu fie auzit peste vânt.

63. Magazia

Harry aruncă un buștean în sobă.

Bellman stătea la masă, cu dinții clănțănind. Petele sale albe căpătaseră o nuanță albăstruie. Bătuseră la ușă și strigaseră o vreme în vântul urlător, înainte de-a sparge geamul unui dormitor gol. Un dormitor cu patul nefăcut și cu un miros care-l făcuse pe Harry să se întrebe dacă cineva dormise acolo recent. Aproape că pusese mâna să simtă dacă mai era cald. Și în living li se păruse totuși cald — la cât de înghețați erau —, Harry băgase o mână în sobă, ca să vadă dacă mai erau tăciuni calzi sub cenușa neagră. Însă nu erau.

Bellman se trase mai aproape de sobă.

— Ai mai văzut și altceva în afară de snowmobil acolo jos?

Erau primele cuvintele de când fugise după Harry, implorându-l să nu-l lase în urmă și aruncându-se practic pe șaua snowmobilului.

— Un braț, răspunse Harry.

— Al cui?

— Eu de unde să știu?

Harry se ridică și merse în baie. Verifică produsele de toaletă. Puținele care se aflau acolo. Săpun și o lamă. Nicio periuță de dinți. O singură persoană, un bărbat. Care ori nu-și curăța dinții, ori plecase într-o călătorie. Podeaua era umedă, chiar și plinta, ca și cum cineva își pierduse echilibrul acolo. Ceva îi atrase atenția. Se lăsă pe vine. Pe jumătate ascuns de plintă se vedea ceva închis la culoare. Piatră? Harry o ridică și-o studie. Oricum, nu era lavă. O puse în buzunar.

În sertarele din bucătărie găsi cafea și pâine. Apăsă pâinea. Relativ proaspătă. În frigider se aflau două borcane cu gem, niște unt și două beri. Lui Harry îi era atât de foame, încât își închipuia că miroase a friptură de porc. Scotoci prin dulapuri. Nimic. Căcat, oare individul ăsta trăia doar cu pâine și gem? Găsi un pachet de biscuiți pe un teanc de farfurii. Același tip de farfurii care se găseau în cabana Håvass. Și același mobilier. Să fi fost asta o cabană a Asociației de Turism? Harry se opri. Nu doar că își imagina, ci chiar putea simți mirosul de carne friptă — rectificare: arsă.

Se întoarse în living.

— Simți mirosul?

— Ce?

— Mirosul, repetă Harry, lăsându-se pe vine în fața sobei.

Lângă ușă, lângă un cerb săpat în metal, se aflau trei urme negre necunoscute de ceva ars și care fumegau.

— Ai găsit ceva de mâncare? întrebă Bellman.

— Depinde la ce te referi prin mâncare, răspunse Harry dus pe gânduri.

— E o magazie în celălalt capăt al curții. Poate…

— În loc de „poate“, ar trebui să mergi să verifici.

Bellman încuviință, se ridică și ieși.

Harry se apropie de birou ca să vadă dacă găsește ceva cu care să râcâie bucățile arse. Trase afară sertarul de sus. Gol. Trase și de celelalte, dar erau toate goale. În afară de o bucată de hârtie aflată în cel de jos. O scoase. Nu era o hârtie, ci o fotografie, cu fața în jos. Primul lucru care îl izbi pe Harry: era ciudat să existe un portret de familie într-o cabană a Asociației de Turism. Fotografia fusese făcută vara, în fața unei case de fermă. O femeie și un bărbat stăteau pe trepte cu un băiat între ei. Femeia, într-o rochie albastră și cu un batic pe cap, fără machiaj și cu un zâmbet obosit. Bărbatul, cu buzele țuguiate și cu acea expresie severă și o față închisă, serioasă, pe

care o vezi la bărbații jenați, care arată de parcă ar ascunde un secret întunecat. Însă băiatul dintre ei îi atrase atenția lui Harry. Semăna cu mama, avea surâsul ei sincer și ochii blânzi. Însă mai semăna și cu altcineva. Dinții aceia mari și albi…

Harry se întoarse la sobă, simțindu-se că îl ia iar cu frig. Mirosul de carne arsă… Închise ochii și se concentră să respire adânc și egal pe nas de câteva ori, însă tot simți că-l ia cu amețeală.

În clipa aceea intră Bellman bătând din picioare și cu un zâmbet enorm pe chip.

— Sper că îți place carnea de căprioară!

Harry se trezi întrebându-se ce îl sculase. Un zgomot? Sau absența zgomotului? Își dădu seama că era complet liniște; vântul nu mai bătea. Aruncă pătura cât colo și se ridică de pe canapea.

Merse la fereastră și se uită afară. Era ca și cum cineva fluturase o baghetă magică peste tot peisajul de țară. Ce fusese, cu șase ore în urmă, crunt, dur și sălbatic, acum era liniștit, primitor, aproape splendid în lumina magică a lunii. Harry își dădu seama că se uita la niște urme de pași în zăpadă. Chiar auzise un zgomot. Ar fi putut fi orice. O pasăre. Un animal. Ascultă și auzi un sforăit ușor dincolo de ușa dormitorului. Deci nu Bellman era cel care se ridicase. Privirea continuă să-i rătăcească peste urmele de pași ce duceau de la cabană la hambar. Sau de la hambar la cabană? Ori ambele, că erau prea multe. Să fi fost cele lăsate de Bellman acum șase ore, când încetase ninsoarea?

Harry își puse bocancii, ieși afară și se uită spre toaletă. Nicio urmă încolo. Se întoarse cu spatele spre magazie și urină pe peretele cabanei. De ce făceau oare bărbații asta, de ce trebuiau să marcheze ceva? Rămășițele instinctului de teritorialitate? Sau… Harry deveni conștient că important era nu pe ce urina, ci spre ce întorsese spatele. Magazia. Bănuia că cineva îl urmărea de acolo. Se încheie la prohab, se întoarse și privi într-acolo. Apoi porni în direcția aceea. Înhăță cazmaua când trecu pe lângă snowmobil.

Planul inițial fusese să intre direct, în schimb rămase în fața treptelor de piatră ale ușii scunde. Ascultă. Nimic. Ce dracu' făcea? Doar nu era nimeni. Urcă treptele, încercă să ridice și să apese clanța, însă aceasta nu se clinti. Ce dracu' se petrecea? Inima îi bătea atât de tare că îl durea pieptul, de parcă ar fi vrut să iasă afară. Transpira și corpul său refuza să se supună comenzilor. Și Harry începu să înțeleagă că exact așa îl auzise descris. Un atac de panică.

Furia fu cea care îl salvă. Izbi cu multă forță în ușă cu piciorul și se năpusti în beznă. Ușa se închise la loc. Se simțea un miros puternic de grăsime, de carne afumată și de sânge uscat. Ceva se mișca în raza subțire de lumină a lunii și niște ochi licăriră. Harry mătură aerul cu cazmaua. Și lovi ceva. Auzi sunet surd de carne și o simți cedând. Ușa din spatele său se deschise și atunci lumina lunii se strecură înăuntru. Harry se holba la cerbul mort atârnat în fața sa. Și la alte carcase de animale. Scăpă cazmaua din mână și se prăbuși în genunchi. Apoi dădură năvală toate deodată. Peretele crăpându-se, zăpada înghițindu-l de viu, el panicat că nu poate să respire, icnetul prelung de furie pură, albă, în vreme ce cădea spre stâncile negre. Atât de singur! Se destrăma totul. Tatăl său era în comă, în tranzit. Iar Rakel și Oleg erau doar vagi contururi pe fondul luminii din aeroport, în tranzit și ei. Harry voia să se întoarcă. Înapoi în camera unde picura întruna. La pereții solizi și umezi. La salteaua plină de sudoare și la fumul dulceag ce-l purta unde erau și ei. În tranzit. Harry își înclină capul și simți lacrimi fierbinți curgându-i pe față.

Am printat o poză cu Jussi Kolkka de pe pagina web a ziarului Dagbladet și am prins-o pe perete, alături de celelalte. Niciun cuvânt la știri despre Harry Hole și ceilalți polițiști care au fost acolo. Sau despre Iska Peller, că tot veni vorba. Să fi fost o cacealma? Mă rog, ei tot au încercat. Iar acum s-au ales cu un polițist mort. Se vor strădui mai mult. TREBUIE să se străduiască mai mult. Mă auzi, Hole? Nu? Ar trebui. Sunt atât de aproape, încât ți-aș putea șopti la ureche.

Partea a șaptea

64. Stare de sănătate

Starea lui Olav Hole era neschimbată, spusese dr. Abel.

Harry stătea lângă patul de spital și se uita la tatăl său cel neschimbat, în vreme ce monitorul cardiac își cânta melodia cu bip-bipuri alternate cu bătăi rapide. În salon intră Sigurd Altman, care îl salută pe Harry și-și notă datele de pe ecran.

— De fapt, sunt aici ca să o vizitez pe Kaja Solness, zise Harry, ridicându-se. Dar nu știu în ce salon se află. Ai putea…?

— Colega ta care a fost adusă cu elicopterul noaptea trecută? E la terapie intensivă. Doar ce-au primit toate rezultatele. A rămas îngropată în zăpadă o bucată de vreme. Când au spus Håvass, am presupus că ea trebuie să fi fost acea martoră de la Sydney, despre care a vorbit poliția la radio.

— Să nu crezi tot ce-auzi, Altman. În timp ce Kaja era îngropată în zăpadă, doamna din Australia stătea bine-mersi la căldurică în Bristol, cu bodyguarzi și room-service la dispoziție.

— Stai un pic!

Altman îl măsură pe Harry.

— Și tu ai fost îngropat în zăpadă?

— Ce te face să zici asta?

— Pasul nesigur de mai devreme. Amețit?

Harry ridică din umeri.

— Derutat?

— Tot timpul, răspunse Harry.

Altman zâmbi.

— Ai prea mult dioxid de carbon în tine. Trupul scapă repede de el când inspiri oxigen, dar ar trebui să faci o analiză de sânge, ca să verificăm nivelul de dioxid de carbon.

— Nu, mulțumesc! replică Harry. El cum o duce?

Dădu din cap spre pat.

— Ce-a zis doctorul?

— Neschimbat. Eu te întreb pe tine.

— Harry, eu nu sunt doctor.

— Atunci nu răspunde ca unul. Dă-mi un prognostic!

— Nu pot…

— Va rămâne între noi.

Sigurd Altman se uită la Harry. Fu pe punctul de-a răspunde ceva. Se răzgândi. Își mușcă buza de jos.

— Zile, îi spuse.

— Nici măcar săptămâni?

Altman nu-i răspunse.

— Mersi, Sigurd, zise Harry și porni spre ușă.

Chipul Kajei era palid și splendid pe fața de pernă. Ca o floare într-un ierbar, se gândi Harry. Mâna îi era mică și rece într-a lui. Pe noptieră se afla ziarul Aftenposten de azi cu titlul principal avalanșă îngroapă cabana håvass. Acesta descria tragicul eveniment și-l cita pe Mikael Bellman, care spunea că e o mare pierdere că agentul Kolkka murise protejând-o pe Iska Peller. Era recunoscător totuși că martora fusese salvată și că acum era în siguranță.

— Deci avalanșa a fost declanșată cu dinamită? zise Kaja.

— Da, fără îndoială, replică Harry.

— Iar tu și Bellman ați lucrat împreună acolo, nu-i așa?

— Da, așa e.

Harry se întoarse ca să-și ascundă accesul de tuse.

— Am auzit că ați găsit un snowmobil pe fundul unei ravene. Cu un posibil cadavru sub el.

— Da. Bellman a rămas în Ustaoset ca să se întoarcă la locul respectiv cu polițistul local.

— Krongli?

— Nu, de el n-au putut da. Însă adjunctul său, Roy Stille, părea capabil. Deși vor avea mult de lucru. Nu eram siguri unde ne aflăm, ninsese mult, zăpada era purtată de vânt, iar terenul…

Harry clătină din cap.

— Vreo idee al cui ar putea fi cadavrul?

Harry ridică din umeri.

— Aș fi foarte surprins dacă n-ar fi vorba de Tony Leike.

Kaja își suci brusc capul spre el.

— Oh?

— Încă n-am spus la nimeni, dar am văzut degetele cadavrului.

— Ce-i cu ele?

— Erau contorsionate. Tony Leike avea artrită.

— Crezi că el a stârnit avalanșa? Iar apoi a sărit pe întuneric în abis?

Harry clătină din cap.

— Tony mi-a zis că știe foarte bine zona, că era ca acasă acolo. Ziua era senină și snowmobilul nu mergea repede — a aterizat la doar trei metri de locul din care a zburat. Și avea și un braț ars, care n-a fost provocat de dinamită. Iar snowmobilul nu era ars.

— Ce…?

— Cred că Tony Leike a fost torturat, omorât și apoi aruncat cu tot cu snowmobil pentru ca noi să nu-i găsim cadavrul.

Kaja schiță o grimasă.

Harry își freca degetul mic, întrebându-se dacă nu cumva îi degerase.

— Tu ce crezi despre acest Krongli?

— Krongli? Kaja stătu să rumege un pic întrebarea și apoi răspunse: Dacă e adevărat că a încercat să o violeze pe Charlotte Lolles, atunci n-ar fi trebuit să se facă polițist, nu-i așa?

— Își mai bătea și soția.

— Nu mă surprinde.

— Nu?

— Nu.

Se uită la ea.

— Există ceva ce nu mi-ai spus?

Kaja ridică din umeri.

— E coleg, și mi-am zis că era doar beat, nimic care să se împrăștie, dar, da, i-am văzut și eu latura aia. A venit acasă la mine și mi-a dat de înțeles într-un mod foarte insistent că ar trebui să ne facem comozi.

— Dar?

— Era și Mikael acolo.

Harry simți că se încordează.

Kaja se ridică în capul oaselor.

— Doar nu crezi cu adevărat că Aslak Krongli ar fi putut…

— Nu știu. Știu doar că oricine a stârnit avalanșa trebuie să fi cunoscut foarte bine zona. Krongli are o legătură cu toate femeile de la Håvass. Pe lângă asta, înainte de-a fi omorât, Elias Skog a spus că văzuse ceva ce ar fi putut fi un viol la Håvass. Aslak Krongli pare că poate deveni violent. Și mai e și avalanșa. Dacă vrei să omori o femeie despre care crezi că e singură cu un polițist într-o cabană izolată, ce ai face? Să stârnești o avalanșă nu îți oferă un rezultat garantat. Așa că de ce n-ai simplifica și eficientiza lucrurile, luându-ți arma crimei preferată cu tine și să mergi direct la cabană? Pentru că el știa că Iska Peller și polițistul nu vor fi singuri. Știa că îl așteptăm. Așa că s-a furișat și a atacat în singurul mod care i-ar fi asigurat scăparea după aceea. Vorbim de cineva dinăuntru. Cineva care știa despre teoriile noastre despre Håvass și care a înțeles ce se petrece când a auzit numele unui martor în timpul unei conferințe de presă. Polițistul municipal din Ustaoset…

— Geilo, îl corectă Kaja.

— Cu siguranță Krongli a primit un apel urgent de la Kripos, în care i se cerea permisiunea ca un elicopter al poliției să aterizeze în seara aia în

parcul național.

— Atunci trebuie să fi știut și că Iska Peller n-avea să fie acolo, că noi n-am fi pus viața unui martor în pericol, interveni Kaja. Așa că e ciudat că nu s-a ținut la distanță.

Harry încuviință.

— Bună observație, Kaja! Sunt de acord. Și nici nu cred că Aslak Krongli a crezut vreo clipă că Peller s-ar afla în cabană. Cred că avalanșa a reprezentat o continuare a ceea ce el făcea deja de ceva vreme.

— Adică?

— Să se joace cu noi.

— Să se joace?

— Am primit un apel de pe telefonul lui Tony Leike cât eram în cabană. Tony mi-a salvat numărul și sunt destul de sigur că nu el m-a sunat. Ideea e că apelantul n-a închis suficient de repede, iar mesageria vocală a început să înregistreze, așa că poți auzi ceva o secundă înainte să fie întreruptă legătura. Nu sunt sigur, dar mie mi s-a părut că seamănă a râs.

— Râs?

— Râsul cuiva care se amuză. Pentru că doar ce îmi ascultase mesajul în care spuneam că nu voi avea deloc semnal vreo două zile. Hai să ne imaginăm că Aslak Krongli e cel căruia doar ce îi fusese confirmată presupunerea că mă aflam la cabana Håvass, așteptându-l pe criminal.

Harry rămase uitându-se în gol.

— Așadar? rosti Kaja după un timp.

— Voiam doar să aud cum sună teoria când o enunț cu glas tare.

— Și?

El se ridică în picioare.

— Pare de fapt o încropeală. Dar am să verific alibiurile lui Krongli pentru datele crimelor. Ne vedem mai târziu!

— Truls Berntsen?

— La telefon.

— Roger Gjendem, Aftenposten. Ai timp să răspunzi la câteva întrebări?

— Depinde. Dacă ai de gând să mă sâcâi despre Jussi, mai bine te-ai adresa…

— Nu e vorba despre Jussi Kolkka, dar condoleanțe!

— OK.

Roger stătea cu picioarele pe biroul din turnul Casei Poștei și se uita la clădirile scunde care alcătuiau Gara Centrală din Oslo și mai în jos, spre Casa Operei, care avea să fie terminată în curând. După discuția cu Bent Nordbø de la Stopp Pressen își petrecuse toată ziua — și o parte din noapte — luându-l la puricat pe Mikael Bellman. În afară de zvonul legat de polițistul tânăr de la secția din Stovner care fusese bătut măr, nu prea găsea ceva concret. Însă, în calitate de jurnalist ce se ocupa de crime, Roger Gjendem adunase de-a lungul anilor un număr însemnat de surse regulate și de încredere, care cu mare bucurie i-ar fi dat raportul și despre bunicile lor, pentru prețul unei sticle de trăscău sau al unei punguțe cu tabac. Iar trei dintre ele locuiau în Manglerud. După câteva telefoane aflase că și crescuseră acolo. Poate că era adevărat ce auzise de la cineva: că nimeni nu se mută din Manglerud. Sau în Manglerud.

Evident, existau foarte puține secrete în acel mediu, pentru că toți trei și-l aminteau pe Mikael Bellman. Parțial fiindcă fusese un polițist ticălos în Stovner. Dar, mai ales, pentru că avusese o aventură cu femeia lui Julle, în timp ce acesta ispășea o sentință de douăsprezece luni pentru o condamnare

anterioară din cauza drogurilor, care fusese suspendată, dar care reintrase în vigoare după ce cineva îl pârâse că furase benzină de la Mortensrud. Femeia era Ulla Swart, cea mai tare tipă din Manglerud, cu un an mai mare ca Bellman. Când condamnarea lui Julle se terminase și acesta ieșise din închisoare, jurând pe ce avea mai sfânt c-o să aibă grijă de Bellman, doi tipi îl așteptaseră în garaj, când venise să-și recupereze Kawasaki-ul. Purtau cagule și îl snopiseră în bătaie cu niște drugi de fier, promițându-i că experiența avea să se repete dacă se atingea vreodată de Bellman sau de Ulla. Se zvonea că niciunul dintre cei doi nu fusese Bellman. Însă unul dintre ei fusese cel poreclit Beavis, veșnicul lacheu al lui Bellman. Acesta era singurul as din mâneca lui Roger Gjendem când îl sunase pe Truls „Beavis“ Berntsen. Un motiv în plus ca să pretindă că avea full de ași.

— Voiam doar să întreb dacă există ceva adevărat la afirmația că, urmând instrucțiunile lui Mikael Bellman, l-ai bătut o dată pe Stanislav Hesse, în biroul de resurse umane al secției de poliție din Stovner.

Liniște asurzitoare la celălalt capăt.

Roger își drese glasul.

— Așadar?

— E o minciună nenorocită.

— Care parte?

— Nu am primit niciodată instrucțiuni de la Mikael să fac asta. Toată lumea vedea că afurisitul de polonez își bătea nevasta. Oricine ar fi putut lua situația în propriile mâini.

Roger Gjendem tindea să creadă prima parte, cea cu instrucțiunile. Însă nu și ultima, cea cu „oricine“. Niciunul dintre colegii lui Bellman de la Stovner cu care discutase Roger nu avusese de zis ceva rău despre Bellman; totuși, era evident că nu era o persoană iubită, nici un om la ale cărui apeluri de ajutor ar fi răspuns cineva. În afară de unul singur.

— Îți mulțumesc, asta a fost tot! zise Roger Gjendem.

În vreme ce Roger Gjendem își lăsa telefonul mobil deoparte, Harry își scotocea prin buzunarul gecii și-și ducea telefonul la ureche.

— Da?

— Bjorn Holm la telefon.

— Observ.

— Hristoase! Nu m-aș fi gândit că te-ai deranjat să-ți faci o agendă telefonică.

— Ba chiar am. Ar trebui să te simți onorat. Ești unul dintre cele patru numere salvate.

— Ce-i cu hărmălaia aia în fundal? Unde ești?

— Pariori chiuind deoarece cred că vor câștiga. Sunt la o cursă de cai.

— Poftim?

— Grădina Bombay.

— Aia nu e o… te-au lăsat să intri?

— Sunt membru. Ce dorești?

— Iisuse, Harry, pariezi pe cai? Tu chiar n-ai învățat nimic la Hong Kong?

— Relaxează-te, sunt aici doar ca să-l verific pe Aslak Krongli. Potrivit celor de la secția lui, se afla într-o misiune pentru poliție la Oslo când au fost omorâte Charlotte și Borgny. Nu chiar neobișnuit, pentru că s-a dovedit că vine destul de des la Oslo. Și doar ce-am descoperit motivul.

— Grădina Bombay?

— Dap. Problema lui Aslak Krongli cu pariurile nu e deloc măruntă. Ideea e că i-am verificat plățile cu cardul de credit aici pe calculator. Momentul plății și așa mai departe. Krongli și-a folosit cardul de o grămadă de ori, astfel are alibi. Din nefericire.

— Înțeleg. Și au calculatorul în aceeași cameră cu hipodromul acela al lor?

— Eh? Acum au intrat în linie dreaptă, va trebui să vorbești mai tare!

— Au… Las-o baltă! Te sun ca să-ți spun că am găsit spermă pe pantalonii de schi purtați de Adele Vetlesen la Håvass.

— Ce? Glumești? Asta înseamnă…

— Că s-ar putea ca în curând să avem ADN-ul celui de-al optulea oaspete. Dacă e sperma lui. Și singurul mod de-a fi siguri e să-i excludem pe ceilalți bărbați de la Håvass.

— Ne trebuie ADN-ul lor.

— Da, răspunse Bjorn Holm. Elias Skog e în regulă, firește, deja avem ADN-ul lui. Nu la fel de bine stau lucrurile cu Tony Leike. I l-am fi găsit acasă la el, nicio problemă, dar pentru asta ne trebuie mandat. Iar după ce s-a întâmplat ultima dată, ne va fi foarte greu.

— Las-o în seama mea, zise Harry. Ar trebui să obținem și profilul ADN al lui Krongli. Chiar dacă nu le-a ucis nici pe Charlotte și nici pe Borgny, se poate s-o fi violat pe Adele.

— Bine. Cum facem rost de el?

— Ca polițist, ar trebui să se fi aflat la un moment dat la un loc al faptei, răspunse Harry.

Nu mai era nevoie să continue raționamentul. Bjorn Holm deja încuviința. Ca să se evite orice greșeală de identificare, amprente digitale și ADN erau periodic luate de la toți polițiștii care fuseseră prezenți la un loc al faptei și ar fi fost posibil să-l contamineze.

— Vom verifica baza de date.

— Foarte bine, Bjorn!

— Mai e ceva. Mi-ai cerut să căutăm mai insistent o uniformă de asistentă medicală și chiar am căutat. Am găsit una cu PSG pe ea. Și am făcut verificări. Există o fabrică de PSG dezafectată în Oslo, în Nydalen. Dacă e goală și dacă al optulea oaspete a făcut sex cu Adele acolo, s-ar putea să găsim spermă.

— Mhm, babardită în Nydalen și pipăită în Håvass. Se pare că al optulea oaspete tocmai și-a tăiat singur craca de sub picioare. PSG, ai spus? Nu e fabrica aia, Kadok?

— Da, de unde…?

— Tatăl unui amic a lucrat acolo.

— Repetă, chiar că acum e ditamai hărmălaia.

— Tocmai trec linia de sosire. Vorbim.

Harry își lăsă telefonul să alunece în buzunarul de la geacă și se roti cu tot cu scaun, așa încât nu văzu nici chipurile sumbre ale pierzătorilor din jurul hipodromului de pâslă, nici zâmbetul crupierului.

— Felicitări din nou, Hally!

Harry se ridică, își aranjă geaca și se uită la biletul pe care i-l arăta vietnamezul. Era un portret al lui Edvard Munch. O bancnotă de o mie de coroane.

— Mhm, foarte norocos, zise Harry. Pune-o pe calul verde la cursa următoare. O să ridic banii în altă zi, Duc.

Lene Galtung stătea în living și se uita la fereastra cu geam dublu, la imaginea sa dublu reflectată. Asculta la iPod Tracy Chapman. Fast Car. Ar

fi putut asculta cântecul din nou și din nou, fără să se sature vreodată. Era despre o fată săracă ce dorea să fugă departe de toate, doar să se urce în mașina iubitului ei și să lase în urmă viața pe care o avea, adică să lucreze la casă într-un supermarket și să aibă grijă de un tată bețiv, pentru a rupe orice legătură cu trecutul. O viață cum nu se poate mai diferită de cea a lui Lene, și totuși cântecul era despre ea. Despre acea Lene care ar fi putut fi. Acea Lene care era de fapt. Una dintre cele două pe care le vedea în reflexia dublă. Cea banală, cenușie. În toți anii de școală, fusese speriată de moarte că ușa clasei se va deschide într-o bună zi și că cineva va intra, o va arăta cu degetul și-i va spune: gata, am venit după tine, scoate-ți hainele alea frumoase. După care îi vor arunca niște zdrențe și-i vor spune: acum toată lumea poate să vadă cine ești cu adevărat, copilul nelegitim. Stătuse acolo, an după an, ascunzându-se, liniștită ca un șoricel, aruncând priviri spre ușă, așteptând. Ascultându-și prietenii, ascultând semne care să o trădeze. Jena, teama, atitudinea defensivă pe care o adoptase li se păruse aroganță celor din jurul ei. Iar ea știa că își exagera rolul de bogătașă, de copil plin de succes, răsfățat și fără griji. Nu arăta deloc bine și nici strălucitoare nu era, precum celelalte fete din cercul ei, care puteau ciripi cu un zâmbet încrezător gen „habar n-am“, în neștiința lor fermecătoare că orice nu știau nu avea cum să fie important și că lumea nu le va cere niciodată altceva decât să fie frumoase. Așa că se prefăcuse și ea. Că e frumoasă. Strălucitoare. Superioară. Însă era extrem de obosită de toate. Voia doar să stea în mașina lui Tony și să-l roage să lase totul în urmă. Să meargă într-un loc în care să poată fi adevărata Lene și nu aceste două false personificări care se urau una pe alta. Cum zicea și cântecul, cu Tony ar fi putut găsi acel loc.

Reflexia din geam se mișcă. Lene tresări puternic atunci când înțelese că nu mai era chipul ei. Nu o auzise intrând. Lene își îndreptă postura și-și scoase căștile.

— Lasă tava acolo, bunico.

Femeia șovăi.

— Ar trebui să-l uiți, Lene.

— Încetează!

— Ziceam și eu. N-o să fie un bărbat bun pentru tine.

— Ți-am zis să încetezi!

— Șștt!

Femeia lăsă tava pe masă cu un zăngănit destul de puternic și ochii ei de turcoaz fulgerară.

— Trebuie să înțelegi și tu ce e bunul-simț, Lene. Toți din casa a trebuit s-o facem când a cerut-o situația. Îți spun asta ca…

— În calitate de ce? pufni Lene? Uită-te la tine! Ce mi-ai putea fi?

Femeia își trecu mâinile peste șorțul alb, apoi se apropie să o mângâie pe Lene pe obraz, însă aceasta i-o dădu la o parte. Femeia oftă, și sună precum o picătură de apă căzând într-o fântână. După care se întoarse și plecă. În timp ce femeia închidea ușa în urma ei, sună telefonul negru de lângă Lene. Își simți inima tresăltând. De când dispăruse Tony, telefonul ei rămânea permanent pornit și în imediata ei apropiere. Îl înhăță imediat.

— Lene Galtung.

— Harry Hole, serviciul Omo… adică Kripos. Îmi pare rău că te deranjez, dar trebuie să-ți cer ajutorul. E vorba de Tony.

Lene își simți glasul pierzându-și controlul:

— S-a… s-a întâmplat ceva?

— Căutăm pe cineva despre care bănuim că a murit în urma unei căderi în munții din jurul Ustaoset.

Ea simți că amețește; podeaua se ridica și tavanul se prăbușea.

— Încă nu am localizat cadavrul. A nins întruna și zona de căutare e foarte vastă și extrem de accidentată. Mă mai auzi?

— D-da, aud.

Glasul polițistului, un pic mai răgușit, continuă:

— Când va fi recuperat cadavrul, va trebui să încercăm să-l identificăm cât mai repede. Însă a suferit arsuri întinse. De aceea, avem nevoie imediat de ADN de la oricine ar putea fi persoana decedată. Și dat fiind că Tony e o persoană dispărută…

Lene își simțea inima gata să îi iasă pe gât, gata să-i sară afară pe gură. Glasul de la celălalt capăt continua să îngâne:

— De aceea mă întrebam dacă le-ai putea fi de ajutor criminaliștilor noștri să găsească material ADN acasă la Tony.

— C-cum ar fi?

— Păr de pe o perie, salivă de pe o periuță de dinți, știu ei ce le trebuie. Ce contează cel mai mult este ca tu, logodnica lui, să ne dai voie și să vii la el acasă cu cheia.

— D-desigur.

— Atunci îți mulțumesc foarte mult! O să trimit imediat un polițist în Holmenveien.

Lene închise. Simți cum îi dau lacrimile. Își puse înapoi căștile de la iPod.

Începu să asculte exact când Tracy Chapman cânta despre cum va lua o mașină rapidă și va conduce fără să se mai oprească. Apoi cântecul se termină. Apăsă pe repetare.

65. Kadok

Nydalen era definiția exactă a dezindustrializării orașului Oslo. Corpurile fabricii care nu fuseseră încă demolate — și care nu făcuseră loc scânteietoarelor și elegantelor clădiri de birouri concepute de designeri celebri din sticlă și oțel — fuseseră transformate în studiouri de televiziune, restaurante și afaceri tip spațiu-deschis din cărămidă roșie, cu tuburile de ventilare și țevile la vedere.

Acestea din urmă erau adesea închiriate de firmele de publicitate care doreau să arate că gândesc neconvențional și creativitatea se exprimă la fel de bine în încăperile industriale ieftine ca în sediile centrale scumpe ale concurenților lor consacrați. Dar sediile din Nydalen costă acum cel puțin la fel de mult, deoarece toate agențiile de publicitate gândesc practic în tipare tradiționale. Adică: urmează tendințele și duc prețurile în sus pentru orice e la modă.

Proprietarii terenului de sub Kadok, fosta fabrică, nu profitaseră de pe urma acestei prosperități. Când fabrica se închisese, cu paisprezece ani în urmă, după mai multe bilanțuri în pierdere, iar PSG era produs la preț de dumping în China, moștenitorii fondatorilor începuseră scandalul. Și-n vreme ce ei se certau cine ce trebuia să obțină, fabrica se tot degrada, izolată în spatele gardurilor de la vest de râul Akerselva. Tufișuri și pâlcuri de foioase creșteau în voie, ascunzând cu totul fabrica de tot ce o înconjura. Cu toate acestea, lui Harry i se păru ciudat de nou lacătul enorm de la poartă.

— Taie-l! îi ceru polițistului de lângă el.

Fălcile giganticului clește de tăiat sârma trecură prin metal ca prin unt, iar lacătul sări la fel de repede cât durase ca Harry să obțină mandat de percheziție. Avocatului Kripos i se păruse că avea treburi mult mai importante decât să emită mandate, iar Harry abia terminase de vorbit că și avea în mână mandatul completat și semnat. Se gândise atunci că le-ar fi

prins bine la Divizia Crime vreo doi avocați din ăștia superstresați și neglijenți.

Soarele la apus scânteia în cioburile zimțate ale geamurilor sparte rămase pe zidurile de cărămidă. Atmosfera era dezolantă, ca în toate fabricile dezafectate, unde tot ce vezi a fost construit pentru o activitate febrilă, eficientă, iar acum e pustiu. Unde ecoul de fier pe fier, strigătele, înjurăturile și râsetele muncitorilor peste zgomotul mașinăriilor încă mai reverberează între ziduri, iar vântul suflă prin ferestrele sparte, mânjite de funingine, făcând să tremure pânzele de păianjen și carcasele moarte ale insectelor.

Ușa de la intrarea în sala principală a fabricii nu avea lacăt. Cei cinci bărbați pătrunseră într-o zonă pătrată cu acustica unei catedrale, care dădea mai degrabă impresia unei evacuări decât a unei închideri; unelte de lucru zăceau împrăștiate peste tot, un palet plin cu gălețí albe cu eticheta PSG TYPE 3 era pregătit de livrare, iar pe spătarul unui scaun atârna o haină albastră.

Se opriră în mijlocul sălii. Într-un colț se afla un soi de chioșc ce semăna cu un far de navigație, ridicat cam un metru de la podea. Biroul șefului de echipă, se gândi Harry. În jurul pereților mergea un coridor, care la un capăt dădea la mezaninul cu camere separate. Harry bănuia că acolo fuseseră sala de mese și birourile conducerii.

— De unde să începem? întrebă Harry.

— Din același loc ca întotdeauna, răspunse Bjorn Holm, privind de jur împrejur. Colțul din stânga sus.

— Ce căutăm?

— O masă, o bancă ce are PSG albastru pe ea. Petele de pe pantaloni erau impregnate un pic mai jos de buzunarele de la spate, deci ea a stat pe ceva — cu alte cuvinte, nu era întinsă pe spate.

— Dacă voi începeți de aici, eu și polițistul ăsta vom merge sus cu cleștele de tăiat sârmă, zise Harry.

— Oh?

— Ca să deschidem uși pentru voi, criminaliștii. Promitem să nu stropim cu spermă pe nicăieri.

— Foarte amuzant! Să nu…

— …atingem nimic.

Harry și polițistul, căruia îi zicea așa din simplul motiv că uitase numele la două secunde după ce i-l auzise, porniră tropăind pe o scară în spirală, făcând să cânte treptele de fier. Ușile care îi întâmpinară erau deschise, iar înăuntru, cum își închipuise Harry, se aflau birouri din care fusese scoasă mobila. Un vestiar cu dulapuri de fier. Un duș comun încăpător. Dar nicio pată albastră.

— Ce crezi că-i aia? întrebă Harry, stând în sala de mese și arătând spre o ușă îngustă din spate, încuiată cu un lacăt.

— Debara, răspunse polițistul, pornind deja într-acolo.

— Așteaptă!

Harry se apropie de ușă. Zgârie cu o unghie lacătul aparent ruginit. Era rugină adevărată. Îl răsuci pe partea cealaltă și se uită la încuietoare. Nicio rugină.

— Taie-l! ceru el.

Polițistul făcu întocmai. Apoi Harry deschise ușa.

— Doar o ușă secretă, zise el.

Dincolo de ea nu se afla nicio debara, nicio cameră, ci o altă ușă. Dotată cu ceva ce aducea cu un lacăt solid.

Polițistul lăsă cleștele să cadă.

Harry cercetă zona cu privirea și găsi ceea ce căuta. Un enorm extinctor roșu, atârnând destul de ostentativ în mijlocul peretelui sălii de mese. Nu pomenise oare Øystein ceva de genul ăsta? Că materialele pe care le fabricau unde lucra tatăl erau atât de inflamabile încât erau instruiți să fumeze lângă râu, unde aruncau și chiștoacele după ce terminau?

Desprinse extinctorul de pe perete și-l cără până la ușă. Își luă un elan de vreo doi pași, ținti și izbi cilindrul metalic de ușă ca pe un berbec de luptă.

Ușa se crăpă în jurul lacătului, dar tot se mai ținea de toc.

Harry repetă atacul, făcând să zboare așchii în toate părțile.

— Ce dracu’ se petrece acolo? îl auzi strigând pe Bjorn de la parterul fabricii.

Ușa cedă la a treia încercare cu un geamăt disperat și se deschise. Rămaseră uitându-se în beznă densă.

— Îmi împrumuți lanterna? îi ceru Harry polițistului, lăsând jos extinctorul și ștergându-se de sudoare. Mersi. Așteaptă aici!

Harry intră în cameră. Se simțea un miros de amoniac. Plimbă raza lanternei pe pereți. Camera — de vreo trei metri pătrați, după estimările lui — nu avea deloc ferestre. Raza trecu peste un scaun pliant negru, un birou cu o lampă și un ecran de calculator Dell. Tastatura era relativ nefolosită. Biroul era ordonat, din lemn obișnuit, fără pete albastre pe el. În coșul de gunoi se aflau fâșii de hârtie, ca și cum cineva decupase poze. Și, cum era de așteptat, un exemplar din Dagbladet cu prima pagină decupată. Harry citi titlul de deasupra paginii lipsă și știu că veniseră în locul potrivit. Ajunseseră. Asta era.

— mort în avalanșă —

Harry mută din instinct raza lanternei în sus, pe peretele de deasupra biroului, dincolo de niște pete albastre. Și iată-i.

Pe toți.

Marit Olsen, Charlotte Lolles, Borgny Stem-Myhre, Adele Vetlesen, Elias Skog, Jussi Kolkka. Și Tony Leike.

Harry se concentră să respire prin diafragmă. Să absoarbă treptat informația. Pozele fuseseră decupate din ziare sau erau scoase la imprimantă, probabil de pe paginile de știri de pe internet. În afară de poza lui Adele. Își simțea inima bubuind năvalnic, bătăi înfundate în timp ce încerca să trimită mai mult sânge spre creier. Poza era imprimată pe hârtie fotografică și era atât de granulată, încât Harry presupunea că trebuia să fi fost făcută cu un telefon și apoi mărită. Înfățișa un geam de mașină și profilul femeii pe locul din față, de pe care încă nu fusese îndepărtată folia de plastic; din gâtul ei ieșea ceva. Un cuțit masiv, cu un mâner galben, lucios. Harry își concentră privirea, să vadă mai bine. Sub imagine atârna un șir de litere, printate. Harry sări peste introducere și citi:

E FOARTE SIMPLU. ȘTIU PE CINE AI OMORÂT.

TU NU ȘTII CINE SUNT, DAR ȘTII CE VREAU.

BANI. DACĂ NU PLĂTEȘTI, VA VENI POLIȚIA.

SIMPLU, NU?

Textul continua, însă privirea lui fu atrasă de finalul scrisorii. Niciun nume, nicio semnătură. Polițistul rămăsese în ușă. Harry îl auzi pipăind de-a lungul peretelui în timp ce murmura:

— Ar trebui să fie vreun întrerupător pe undeva.

Harry plimbă lanterna spre tavanul albastru, de care erau prinse patru tuburi de neon mari.

— Acolo trebuie să fie, zise Harry, luminând peretele de deasupra mai multor pete albastre, înainte ca raza lanternei să se oprească la o coală de hârtie prinsă în dreapta pozei. Un mic semnal de alarmă începea să i se trezească în creier. Hârtia era îndoită într-o parte și acoperită de linii și coloane scrise de mână. Însă erau scrisuri de mână diferite.

— Iată-l, spuse polițistul.

Dintr-un motiv oarecare, Harry se gândi brusc la lampa de pe birou. Și la tavanul albastru. Și la mirosul de amoniac. Și-și dădu seama dintr-odată că alarma din capul său n-avea nimic de-a face cu hârtia.

— Nu…, dădu să zică Harry.

Însă era prea târziu.

Explozia nu fu practic o explozie, ci — așa cum avea să apară în raportul semnat a doua zi de șeful pompierilor — un incendiu asemănător cu o explozie, declanșat de o scânteie electrică de la cablurile legate la un bidon cu amoniac sub formă de gaz care aprinsese la rândul său PSG-ul vopsit pe tot tavanul și împrăștiat pe pereți.

Harry icni când oxigenul din cameră fu absorbit de flăcări și simți o căldură copleșitoare căzându-i direct în cap. Se prăbuși în genunchi și-și trecu mâinile prin păr ca să verifice dacă nu-i luase foc. Când ridică iar privirea, pereții erau în flăcări. Dădu să respire, însă izbuti să-și înfrâneze reflexul. Se ridică în picioare. Ușa era la doar doi metri distanță, însă mai trebuia… se întinse după bucata de hârtie. După pagina lipsă din registrul de oaspeți al cabanei din Håvass.

— Dă-te la o parte!

Polițistul își făcu apariția în ușă cu extinctorul la subraț și cu furtunul în mână. Ca într-o mișcare cu încetinitorul, Harry îl văzu țâșnind afară. Văzu cum jetul brun-auriu eliberat de furtun lovește peretele. Brun, deși ar fi

trebuit să fie alb; lichid, deși ar fi trebuit să fie spumă. Și deja, înainte să se uite în fălcile văpăilor care se ridicau în două picioare și mugeau la el din locurile unde ateriza lichidul, înainte să simtă mirosul dulceag-înțepător al benzinei în nări, înainte să vadă cum flăcările urmăresc jetul de benzină înapoi la polițistul rămas în ușă, apăsând în continuare mânerul, șocat, Harry știu de ce extinctorul fusese atârnat în mijlocul peretelui sălii de mese, la îndemână, imposibil de ratat, roșu și nou, țipând la ei să-l folosească.

Umărul lui Harry izbi polițistul la nivelul șoldului, îndoindu-l de mijloc peste propriul său trup și trântindu-l înapoi în cameră, cu Harry deasupra.

Aruncară cât colo vreo două scaune în timp ce alunecau sub masă. Agentul, icnind după aer, gesticulă și arătă cu degetul în timp ce își deschidea și închidea gura ca un pește. Harry se întoarse. Învăluit în flăcări, extinctorul roșu zdrăngănea și se rostogolea spre ei. Furtunul scuipa cauciuc topit. Harry țâșni în picioare târându-l pe polițist după el, și-l trase în direcția ușii în vreme ce cronometrul din mintea lui continua numărătoarea inversă. Îl împinse pe polițistul amețit din cameră, prin coridor, apoi îl trase pe podea după el, chiar când se produse ceea ce șeful pompierilor avea să descrie în raport drept o explozie care a aruncat în aer geamurile și a incendiat întreaga sală de mese.

Studioul arde chiar acum. Au dat la știri. Tu trebuie să servești și să protejezi, Harry Hole, nu să demolezi și să distrugi. Va trebui să plătești daune. Dacă nu, voi lua de lângă tine ce ai tu mai scump pe lumea asta. În doar câteva secunde. Habar n-ai cât de ușor va fi.

66. După foc

Întunericul serii se lăsase peste Nydalen. Harry stătea cu o pătură pe umeri și un pahar mare de carton cu cafea în mână, în timp ce urmărea alături de Holm pompierii care alergau înăuntru și afară cu ultimele găleți de PSG care aveau să iasă din fabrica Kadok.

— Deci prinsese pe perete fotografiile cu victimele omorâte, așa-i? întrebă Bjorn Holm.

— Dap, răspunse Harry. Cu excepția prostituatei din Leipzig, Juliana Verni.

— Dar pagina? Ești sigur că era din registrul de oaspeți de la Håvass?

— Da. Am văzut registrul când am fost în cabană și paginile erau identice.

— Și stăteai la jumătate de metru de numele celui de-al optulea oaspete, dar nu l-ai văzut?

Harry ridică din umeri.

— Poate că am nevoie de ochelari pentru citit. Lucrurile s-au desfășurat foarte repede acolo, Bjorn. Iar interesul meu față de foaie s-a epuizat brusc, atunci când polițistul a început să stropească pe acolo cu benzină.

— Firește, doar n-am vrut…

— Erau niște mesaje pe perete. Din ce-am reușit să văd, erau scrisori de șantaj. Poate că cineva îl demascase deja.

Un pompier veni spre ei. Hainele îi erau boțite și mormăia în timp ce se apropia.

— Kripos, nu-i așa?

Glasul bărbatului suna astfel încât se potrivea cu bocancii și casca de pe cap. Iar limbajul trupului arăta că era șeful.

Harry șovăi, dar încuviință; nu era nevoie să complice lucrurile.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, aici?

— Asta sper ca voi, băieți, să ne puteți spune în cele din urmă, răspunse Harry. Dar în mare, cred că oricine și-a înființat un birou aici fără să plătească vreo chirie a avut un plan clar să se ocupe de musafirii nepoftiți.

— Oh?

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama imediat ce-am văzut tuburile de neon pe tavan. Dacă ar fi funcționat, chiriașul n-ar fi avut nevoie de o lampă de birou. Comutatorul era legat la altceva, un soi de dispozitiv de aprindere.

— Așa crezi? Păi, bine, o să chemăm niște experți mâine-dimineață.

— Înăuntru cum arată? întrebă Holm. Camera din care a pornit totul?

Pompierul îl scruta pe Holm.

— PSG pe pereți și tavan, fiule. Tu cum crezi că arată?

Harry se săturase. Se săturase să tot fie el cel care primea, se săturase să-i fie teamă, să ajungă întotdeauna prea târziu. Dar mai ales acum se săturase de oameni în toată firea care nu oboseau niciodată să o facă pe deștepții. Îi răspunse cu un glas scăzut, atât de scăzut că pompierul trebui să se aplece ca să-l audă:

— Doar în cazul în care nu ești cu adevărat interesat de ce-are de zis criminalistul meu despre camera în care doar ce-ai trimis o grămadă de pompieri, îți sugerez să scuipi tot în termeni conciși, dar cuprinzători. Știi bine că acolo a stat cel care a pus la cale șase sau șapte crime. Săvârșite! Iar pe noi ne interesează foarte mult să aflăm dacă ne putem aștepta să găsim

indicii care să ne ajute să-l oprim pe acest om foarte, foarte rău. Tu te poți exprima la fel de concis?

Pompierul se îndreptă de spate și tuși.

— PSG-ul este extrem de…

— Ascultă-mă! Te întreb de consecințe, nu de cauze.

Acum chipul pompierului căpătase o culoare care nu se datora întru totul căldurii de la PSG-ul ce ardea în continuare.

— A ars tot. Absolut tot. Hârtii, mobilier, calculator, tot ce era acolo.

— Mersi, șefu'! făcu Harry.

Cei doi polițiști urmăriră spatele pompierului în timp ce se îndepărta.

— Criminalistul meu? repetă Holm, făcând o față de parcă ar fi înghițit ceva extrem de neplăcut.

— A trebuit să par și eu un fel de șef.

— E bine să păcălești pe cineva care doar ce te-a păcălit la rândul său, nu?

Harry încuviință și-și strânse mai mult pătura pe umeri.

— A zis că a ars tot, nu-i așa?

— Ars, da. Ce senzație îți dă?

Harry se uita amărât la fumul care continua să se reverse pe geamurile fabricii, în lumina reflectoarelor de pe mașinile pompierilor.

— Ca și cum m-ar fi babardit cineva în Nydalen, răspunse el, golind restul de cafea rece.

Harry se îndepărta cu mașina de Nydalen, dar nu apucă să ajungă mai departe de semaforul de pe Uelandsgate, când Bjorn Holm îl sună din nou.

— Criminaliștii au analizat sperma de pe pantalonii de schi ai lui Adele și am găsit o potrivire.

— Deja? exclamă Harry.

— Un profil parțial. Însă destul pentru a declara, cu precizie de 93%, că avem o potrivire.

Harry se îndreptă de spate în scaun.

Potrivire. Ce cuvânt minunat! Poate că, până la urmă, ziua nu era chiar pierdută.

— Zi tot! făcu Harry.

— Ar trebui să înveți să te bucuri de pauzele teatrale, replică Holm.

Harry scoase un geamăt.

— Bine, bine! Au aflat că profilul ADN se potrivește cu cel obținut din peria de păr a lui Tony Leike.

Harry rămase privind în depărtare.

Tony Leike o violase pe Adele Vetlesen la cabană.

Harry chiar nu se așteptase la asta. Tony Leike? Nu mai pricepea nimic. Infractor violent, OK, dar să violezi o femeie care a venit la cabană cu alt bărbat? Elias Skog zicea că-l văzuse astupându-i femeii gura cu mâna și trăgând-o în toaletă. Poate că nu mai fusese viol când ajunseseră în punctul culminant?

Și apoi — dintr-odată — iată și punctul culminant!

Harry văzu totul, limpede precum cristalul.

Nu fusese viol. Și revelația: motivul.

Mașina din spate îl claxonă. Semaforul se făcuse verde.

67. Făt-Frumos

Era 7:45, iar ziua încă nu-și ajustase setările de culoare și contrast. Cenușiul luminii de dimineață înfățișa peisajul de țară într-o versiune alb-negru granulată, când Harry parcă lângă singura mașină de pe malul lacului Vøyentangen și apoi porni pe jos pe ponton. Polițistul municipal Skai stătea la marginea apei cu o undiță și cu o țigară în colțul gurii. Fuioare de ceață atârnau în aer ca vata de zahăr în jurul stufărișului ce se ridica din apa neagră, uleioasă.

— Hole, rosti Skai fără să se întoarcă. Te-ai trezit devreme.

— Soția ta a zis că te găsesc aici.

— În fiecare dimineață de la 7 la 8. Singura ocazie să mă gândesc înainte să înceapă nebunia.

— Ce-ai prins?

— Nimic. Dar în stufăriș sunt știuci.

— Sună cunoscut. Mă tem că nebunia începe mai devreme azi. Am venit în legătură cu Tony Leike.

— Tony, da. Ferma bunicului său se afla în Rustad, la est de lacul Lyseren.

— Deci ți-l amintești bine?

— E un loc mic, Hole. Tatăl meu și bătrânul Leike erau prieteni, iar Tony venea în fiecare vară aici.

— Ce-ți amintești despre el?

— Ăăă, un tip interesant. Multă lume îl plăcea. Mai ales femeile. Era apropiat de fete, genul Elvis. Și izbutea să se înconjoare de mult mister. Se zvonea că ar fi crescut singur cu mama lui nefericită și alcoolică, până într-o zi, când îi făcuse bagajele pentru că bărbatul cu care umbla atunci nu-l plăcea pe băiat. Însă femeile de pe-aici îl plăceau foarte mult. Și el pe ele. Iar asta îl mai băga în belele.

— Ca atunci când s-a dat la fiica ta?

Skai tresări ca și cum fusese mușcat.

— Soția ta, îl lămuri Harry. Am întrebat-o despre Tony, iar ea mi-a zis. Pentru fiica ta s-a bătut atunci Tony cu băiatul ăla.

Polițistul clătină din cap.

— Nu s-au bătut, a fost pur și simplu măcel. Bietul Ole, îi intrase în cap că el și Mia erau un cuplu din simplul motiv că se îndrăgostise și putea să le conducă pe fiica mea și pe prietena ei la dans. Ole nu era cine știe ce mare bătăuș, era mai degrabă genul tocilar. Însă tot s-a dat la Tony. Care l-a lăsat lat, apoi a scos un cuțit și… a fost destul de nasol, iar noi nu eram obișnuiți cu genul ăla de lucruri.

— Ce-a făcut?

— I-a tăiat jumătate de limbă. Pe care a băgat-o în buzunar și-a plecat. O oră și jumătate mai târziu, l-am arestat pe Tony acasă la bunicul său, zicându-i că ne trebuie limba la spital, pentru operație. Tony ne-a zis că a dat-o la ciori.

— Ce voiam eu să întreb e dacă l-ai suspectat vreodată pe Tony de viol. Atunci sau altădată.

Skai se răsuci spre el.

— Îngăduie-mi să mă exprim în felul următor, Hole: Mia n-a mai fost niciodată fata veselă de dinainte. Încă-l mai voia pe nebun, dar așa sunt toate fetele la vârsta aia. Iar Ole s-a mutat de-aici. Ori de câte ori amărâtul

ăla deschidea gura, și el, și ceilalți își aduceau aminte de umilința lui îngrozitoare. Deci, da, aș spune că Tony Leike e un tip violent. Dar, nu, nu cred că a violat pe cineva. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi violat-o pe Mia.

— Ea…?

— Au mers împreună în pădurea din spatele sălii de dans. Ea nu l-a lăsat pe Tony să obțină ce voia. Iar el i-a respectat decizia.

— Ești sigur? Scuze că trebuie să întreb, dar avem…

Cârligul țâșni din apă în direcția lor. Scânteie în primele raze de soare.

— E-n regulă, Hole. Și eu sunt polițist, știu la ce lucrezi. Mia e o fată decentă și nu minte. Nici măcar în boxa martorilor. Poți obține raportul, dacă dorești toate detaliile. Doar că aș prefera ca ea să nu mai treacă iar prin toate astea.

— Nu va fi nevoie, replică Harry. Mulțumesc!

Harry îi informase pe inspectorii care se adunaseră în sala de ședințe Odin că persoana pe care o văzuse sub snowmobil — care tot nu fusese găsită, în pofida prezenței tot mai numeroase a poliției în zonă — avea degetele artritice ale lui Tony Leike. Apoi le prezentă teoria sa. După care se lăsă pe spate, așteptând reacții.

Pelicanul se uită la Harry peste ochelari, însă păru să se adreseze întregii asistențe de dimineață:

— Cum adică tu crezi că Adele a acceptat? Țipa după ajutor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta a crezut ulterior Elias Skog, replică Harry. Prima lui impresie a fost că urmărea doi oameni făcând sex consensual.

— Dar o femeie care aduce un bărbat cu ea la o cabană nu face sex la întâmplare cu un necunoscut în toiul nopții. Chiar trebuie să fii femeie ca să

înțelegi asta! șuieră ea, iar cu noile și senzațional de nepotrivitele codițe împletite îi aminti lui Harry de o Meduză furioasă.

Răspunsul veni de la vecinul lui Harry.

— Tu chiar crezi că genul îți oferă automat o cunoaștere superioară a preferințelor în materie de sex pentru jumătate din populația lumii?

Ærdal se opri ca să-și studieze unghia proaspăt curățată de la degetul mic.

— N-a devenit deja evident că Adele Vetlesen își schimba partenerii ca pe șosete și fără să se gândească prea mult? Doar a fost de acord să facă sex cu un bărbat pe care doar ce-l cunoscuse la o fabrică dezafectată în miez de noapte, nu?

Ærdal își coborî mâna și începu să se ocupe de inelar, în timp ce murmura pe un ton atât de scăzut, încât doar Harry îl auzi:

— Și oricum, eu am futut mai multe femei decât tine, cocostârc slăbănog.

— Femeile se lăsau ușor atrase de Tony și invers, continuă Harry. Tony a sosit târziu la cabană, iar prietenul lui Adele s-a enervat dintr-un anumit motiv și s-a dus la culcare. Așa că el și Adele au putut flirta nestingheriți. El avea probleme acasă, așa că ea a început să-și piardă interesul față de cel cu care venise. Adele și Tony s-au plăcut imediat, însă mai erau și alții în cabană. Așa că, mai târziu în noapte, s-au strecurat afară și s-au întâlnit în fața toaletei. S-au sărutat, s-au pipăit, el a întors-o cu spatele și și-a tras pantalonii în jos, acum fiind deja atât de excitat încât avea pe vârful penisului ceea ce colegii de la Delicte Sexuale numesc „lichid pre-ejaculator“, care a ajuns pe pantalonii ei de schi înainte ca el să apuce să i-i dea jos, apoi au făcut sex. Ea era atât de zgomotoasă în timpul orgasmului, încât l-a trezit pe Elias Skog, care i-a urmărit de la fereastră. Și cred că l-au trezit și pe prietenul ei, iar el i-a văzut din cameră. Ei cred că nici nu i-a păsat. Tony, pe de altă parte, a încercat să-i înăbușe țipetele.

— Dacă ei nu i-a păsat deloc, lui de ce i-ar fi păsat? explodă Pelicanul. Până la urmă, femeile sunt cele stigmatizate de genul ăsta de rătăcire, în timp ce statutul bărbatului este apreciat. În rândul celorlalți bărbați, bineînțeles!

— Tony Leike avea cel puțin două motive întemeiate să-i înăbușe țipetele, răspunse Harry. În primul rând, e greu de crezut că ai dori să-ți transmiți în direct adulterul când ești un logodnic a cărui față apare în toate tabloidele, iar, mai ales, dacă banii viitorului socru sunt pe cale să-ți salveze investițiile în Congo. În al doilea rând, Tony Leike este un alpinist care cunoaște extrem de bine zona.

— Ce dracu' are asta de-a face cu cazul?

Se auzi un chicotit și toată lumea întoarse capul spre locul unde stătea Mikael Bellman.

— Avalanșă! râse el. Lui Tony Leike îi era teamă că urletele lui Adele ar fi putut declanșa o avalanșă.

— Tony trebuie să fi știut că mai mult de trei sferturi din avalanșele care provoacă morți sunt declanșate de oameni, completă Harry.

Hohote de râs se răspândiră în jurul mesei. Până și Pelicanul își permise un mic zâmbet.

— Dar ce te face să crezi că i-a văzut și prietenul lui Adele? întrebă ea. Și că ei nu-i păsa? Poate că era atât de angrenată încât uitase cu totul de sine.

— Pentru că, răspunse Harry, lăsându-se pe spate în scaun, Adele a mai făcut asta înainte. Îi trimisese prietenului ei o imagine în care și-o trăgea cu alt bărbat. Un mesaj clar și insensibil. Prietenii ei au spus că ea nu s-a mai întâlnit cu acesta după excursia la Håvass.

— Interesant! aprecie Bellman. Dar unde ne duc pe noi toate astea?

— La motiv, replică Harry. Pentru prima oară în acest caz avem un posibil „de ce".

— Deci ne îndepărtăm de teoria criminalului în serie nebun? întrebă Ærdal.

— Și Omul de zăpadă avea un motiv, interveni Beate Lønn, care abia intrase și se așezase în capătul mesei. Nebunesc, dar categoric un motiv.

— Aici e și mai simplu, spuse Harry. Buna și vechea gelozie. Motiv pentru două din trei crime din această țară. Și din majoritatea țărilor. Din punctul ăsta de vedere, oamenii sunt destul de previzibili.

— Ar putea explica uciderea lui Adele Vetlesen și a lui Tony Leike, zise Pelicanul, dar cum rămâne cu celelalte?

— Trebuiau să fie eliminați, răspunse Harry. Cu toții erau potențiali martori ai evenimentelor de la cabană și ar fi putut povesti poliției, oferindu-ne motivul care lipsea. Și poate și mai rău: fuseseră martorii oribilei sale umilințe — fusese înșelat în public. Pentru o persoană instabilă, ăsta ar putea reprezenta un motiv suficient.

Bellman începu să aplaude.

— Sper că în curând vom avea răspunsuri. Am stat de vorbă cu Krongli la telefon și spune că vremea din zona de căutare s-a mai îmbunat, acum pot trimite acolo câini și elicoptere. Harry, vreun motiv anume pentru care n-ai pomenit că suspectezi că acel cadavru i-ar aparține lui Tony Leike?

Harry ridică din umeri.

— Am presupus că vom ajunge mult mai devreme la cadavru, așa că n-am văzut niciun motiv să fac speculații. La urma urmei, artrita nu e chiar atât de neobișnuită.

Bellman își mai lăsă o clipă privirea să zăbovească asupra lui Harry înainte de-a li se adresa celorlalți:

— Avem un suspect, oameni buni. Vrea cineva să-l boteze?

— Al optulea oaspete, propuse Ærdal.

— Făt-Frumos, anunță Pelicanul.

Timp de câteva minute se așternu o liniște deplină, ca și cum se ivise ceva ce necesita timp de digerare, înainte să meargă mai departe.

— Acum, n-oi fi eu cine știe ce strateg, începu Beate Lønn, fiind sigură că toată lumea știa că ea nu comenta niciodată ceva înainte de-a fi cumpănit îndelung acea idee, dar nu rămâne totuși ceva care să vă facă să cădeți pe gânduri? Leike avea alibi pentru momentul crimelor, însă toate indiciile duceau spre el? Cum rămâne cu apelul către Elias Skog de pe telefonul lui fix? Cum rămâne cu arma crimei cumpărată din Congo? Ba mai mult, dintr-o zonă în care Leike avea interese financiare. Șansă?

— Nu, răspunse Harry. De la bun început, Făt-Frumos ne-a ghidat pașii spre Tony Leike. Făt-Frumos e cel care a plătit-o pe Juliana Verni să meargă în Congo, știa că orice dovadă arată spre Congo îl indică pe Tony Leike. Iar în privința telefonului dat de el lui Elias Skog, am verificat astăzi ce-ar fi trebuit să verific acum mult timp, dar e ceva ce de obicei lăsăm să ne scape, atunci când ne apropiem de un rezultat. Pentru că ne împotrivim contestării dovezilor noastre. În jurul orei la care a fost efectuat apelul către Skog de acasă de la Leike, au mai fost date trei telefoane de pe linia fixă a lui Leike din clădirea de birouri din Aker Brygge. Leike nu s-ar fi putut afla în două locuri deodată. Pun pariu pe două sute de coroane că el se afla în Aker Brygge. Doritori?

Chipuri holbate, dar tăcute.

— Vrei să spui că Făt-Frumos l-a sunat pe Elias Skog de la Leike de-acasă? spuse Pelicanul. Cum…?

— Când Leike a venit la poliție, mi-a spus că avusese loc o intrare prin efracție prin subsolul lui, cu câteva zile înainte. Ceea ce se potrivește cu momentul apelului către Skog. Făt-Frumos a furat o bicicletă ca să-și ascundă fapta, dar nu și altceva. Leike știe că noi nu anchetăm astfel de spargeri, așa că nici măcar n-a reclamat-o. Iar cu asta Făt-Frumos a plantat o dovadă de nezdruncinat împotriva lui Leike.

— Ce năpârcă! izbucni Pelicanul.

— Accept explicația asupra modului, interveni Beate Lønn? Dar de ce? De ce să ni-l arate pe Tony Leike?

— Pentru că știa că, mai devreme sau mai târziu, vom lega crimele de cabana Håvass, răspunse Harry. Și că asta va limita numărul suspecților, iar toți cei care s-au aflat atunci acolo vor ajunge în atenția publică. Sunt două motive pentru care a smuls pagina din registrul de oaspeți. Unu: avea numele celor care fuseseră acolo, așa încât să îi poată găsi și omorî când avea chef, în timp ce noi n-o aveam și, prin urmare, nu-l puteam opri. Doi, și mai important: își putea menține numele secret.

— Logic, făcu Ærdal. Și ca să fie sigur că nu vom porni pe urmele lui, ne-a furnizat și o potențial parte vinovată. Pe Tony Leike.

— Și de aceea a trebuit să aștepte până la final să-l omoare pe Tony Leike, zise unul dintre inspectori, un bărbat cu o mustață stufoasă ca a lui Fridtjof Nansen, a cărui poreclă Harry nu și-o putea aminti.

Vecinul acestuia, un tânăr cu piele și ochi strălucitori și lucioși, al cărui nume, de asemenea, îi scăpa momentan lui Harry, interveni:

— Însă din păcate pentru el, Tony avea alibi pentru momentele morții lor. Și din moment ce rolul de țap ispășitor al lui Tony devenise redundant, venise în sfârșit vremea să-și omoare inamicul numărul unu.

Temperatura din încăpere crescuse cu câteva grade, iar soarele timid de iarnă părea să încingă spiritele. Înregistrau un progres, nodul era în sfârșit slăbit. Harry vedea că Bellman se lăsase și mai mult pe spate în scaun.

— Toate bune și frumoase, continuă Beate Lønn —Harry aștepta și un „dar“, intui ce urma să întrebe, juca rolul avocatului diavolului, căci ea știa că el cunoaște răspunsurile —, dar de ce a complicat Făt-Frumos lucrurile atât de tare?

— Pentru că oamenii sunt complicați, răspunse Harry, și auzi totodată un ecou a ceva ce mai auzise și uitase. Dorim să facem lucruri complexe, care se potrivesc, în care ne controlăm soarta și putem simți că suntem conducătorii propriului univers. Încăperea care a ars la fabrica Kadok — știți de ce mi-a amintit cel mai mult? De o cameră de control. De un sediu central. Și nici măcar nu e sigur că a plănuit să-l omoare pe Leike. Poate că n-a vrut decât să-l vadă arestat și condamnat.

În tăcerea care se lăsase auzeau o pasăre ciripind afară.

— De ce? întrebă Pelicanul. Dacă îl putea omorî? Sau tortura?

— Pentru că durerea și moartea nu sunt cele mai rele lucruri pentru un om, răspunse Harry, auzind din nou ecoul. Ci umilirea. Asta își dorea el pentru Leike. Umilința îndurată pentru că ți-a fost luat tot ce aveai. Prăbușirea, rușinea.

Văzu un mic zâmbet pe buzele lui Beate Lønn, o văzu dând din cap a înțelegere.

— Însă, continuă el, cum s-a subliniat mai devreme, Tony avea — din nefericire pentru criminalul nostru — un alibi. Așa că atunci când Tony a scăpat, a venit inevitabila pedeapsă. Care a constat într-o moarte lentă și brutală.

În tăcerea care urmă, Harry simți o adiere pe lângă el. Mirosul de carne friptă. Apoi camera păru să înceapă iar să respire.

— Și-acum ce facem? întrebă Pelicanul.

Harry ridică privirea. Pasărea care ciripea pe o cracă de dincolo de geam era un scatiu. O pasăre migratoare care sosise prea devreme. Care le oferea oamenilor speranțe de primăvară, dar care îngheța și murea la prima noapte cu brumă.

Al naibii să fiu dacă știu, se gândi Harry. Al naibii să fiu dacă știu.

68. Știucă

Ședință lungă la Kripos în acea dimineață.

Bjorn Holm se întorsese cu analiza probelor criminalistice adunate de la Kadok. Nu fusese găsită deloc spermă, nici vreo altă dovadă fizică a făptașului. Încăperea folosită de acesta fusese într-adevăr complet arsă, iar calculatorul fusese redus la o simplă bucată de metal, nelăsând nicio șansă pentru recuperarea vreunor date.

— Probabil că intrase online folosind una dintre nenumăratele rețele neprotejate din zonă, de care e plin Nydalenul.

— Poate că a lăsat niște urme electronice, zise Ærdal, de parcă mai degrabă ar fi repetat un refren auzit înainte decât ceva ce ar fi putut extinde dincolo de speculația „poate".

— Firește, am putea cere acces la o parte din sutele de rețele de acolo și să căutăm ceva ce nici nu cunoaștem, zise Holm. Dar habar n-am cât ar dura. Sau dacă am găsi ceva.

— Lăsați-o în seama mea, spuse Harry, care deja se ridicase și se îndrepta spre ușă, în timp ce forma un număr. Știu eu pe cineva.

Lăsă ușa întredeschisă, iar cât aștepta un răspuns, îl auzi pe unul dintre inspectori spunând că nimeni dintre cei cu care stătuseră de vorbă nu văzuse pe cineva intrând sau ieșind din Kadok, deloc surprinzător, căci era ascunsă de copaci și de tufișuri și, oricum, era întunecos acolo în lunile de iarnă.

Harry primi un răspuns.

— Secretara lui Katrine Bratt.

— Alo?

— Frøken Bratt e la masă acum.

— Scuze, Katrine, dar mâncatul va trebui să aștepte! Ascultă…

Katrine ascultă și Harry îi explică ce dorea.

— Făt-Frumos avea pe perete poze care fuseseră probabil descărcate de pe site-urile de știri. Ai putea intra cu motorul de căutare în rețelele din zonă, să verifici jurnalele serverelor și să afli cine a intrat pe site-urile de știri care au făcut referiri la crime. De bună seamă, o mulțime…

— Nu la fel de mult ca el, îl întrerupse Katrine. Am să interoghez lista numărului de descărcări.

— Mhm, înveți foarte repede.

— Totul stă în nume. Katrine Bratt. Bratt, abrupt. Curbă de învățare abruptă. Te-ai prins?

Harry se întoarse la ceilalți.

Acum rulau mesajul primit de Harry de pe telefonul mobil al lui Leike. Acesta fusese trimis la NTNU, universitatea tehnică din Trondheim, pentru analiza vocii. Obținuseră rezultate utile în cazul înregistrărilor de la jafuri bancare, mai bune decât cele ale camerelor de supraveghere, întrucât vocea — chiar și distorsionată — e foarte greu de disimulat. Însă lui Bjorn Holm i se spusese că o înregistrare slabă a unui sunet necunoscut, tușit sau râs, nu era bună de nimic și nu putea fi folosită pentru un profil al vocii.

— La naiba! exclamă Bellman, bătând cu palma în masă. Cu un profil al vocii, o breșă, am fi putut începe să eliminăm posibili suspecți din caz.

— Ce posibili suspecți? murmură Ærdal.

— Semnalul prins de releu ne spune că oricine a folosit telefonul lui Leike se afla în apropiere de centrul Ustaoset când a sunat, răspunse Holm. Semnalul și-a pierdut apoi din intensitate — rețeaua operatorului nu are

acoperire decât în preajma centrului Ustaoset. Însă faptul că semnalul a pierdut din intensitate susține teoria că telefonul se afla de fapt la Făt-Frumos.

— Cum așa?

— Chiar și atunci când telefonul nu este folosit, releul va capta semnalul o dată pe oră. Faptul că n-a mai primit deloc semnale arată că telefonul, înainte sau după apel, se afla în regiunea de munte pustie din jurul Ustaoset. Unde pesemne că era purtat în timpul avalanșei și al torturării și așa mai departe.

Nicio reacție. Euforia de mai devreme se evaporase deja. Se întoarse la scaunul său.

— Există un singur mod posibil prin care să putem obține o breșă cum sugerează Bellman, rosti el încet, știind deja că nu mai era nevoie să atragă atenția. Îndreptați-vă din nou spre casa lui Leike și la spargerea de acolo. Să presupunem că ucigașul nostru a pătruns în locuința lui Leike pentru a-l suna pe Elias Skog. Și să mai presupunem că tehnicienii noștri criminaliști îmbrăcați în alb au făcut o treabă atât de temeinică, după cum părea când am apărut eu acolo și din greșeală… m-am lovit de Holm…

Bjorn Holm își înclină capul și-i trimise lui Harry o privire gen „scutește-mă-de-gluma-asta“.

— …N-ar trebui să avem deja amprente din Holmenveien care i-ar putea aparține… lui Făt-Frumos?

Soarele înveseli din nou camera. Ceilalți schimbau priviri, aproape rușinați. Atât de simplu, atât de evident. Și niciunul nu se gândise…

— A fost o ședință lungă, cu o mulțime de informații noi, interveni Bellman. E limpede că acum creierele noastre au devenit ceva mai lente. Tu ce părere ai, Holm, despre asta?

Bjorn Holm se plesni peste frunte.

— Normal că avem toate amprentele. Am făcut ancheta gândindu-ne că Leike era criminalul și că locuința sa era un potențial loc al faptei. Speram să găsim amprente care să se potrivească unora dintre victime.

— Și sunt multe încă neidentificate? întrebă Bellman.

— Asta e chestia, răspunse Holm, zâmbind. Leike avea două poloneze care îi făceau curățenie o dată pe săptămână. Acestea fuseseră acolo cu șase zile înainte și făcuseră o treabă temeinică. Așa că n-am găsit decât amprentele lui Leike, ale lui Lene Galtung, ale celor două poloneze și ale unei persoane necunoscute, ale cărei amprente categoric nu se potriveau cu cele ale victimelor. Am încetat să mai căutăm potriviri după ce Leike ne-a furnizat alibiul și a fost eliberat. Însă nu știu pe dinafară unde am găsit amprentele necunoscute.

— Însă eu știu, interveni Beate Lønn. Am primit raportul cu schițele și fotografiile. Amprentele de la degetul X1 mâna stângă au fost găsite pe partea de sus a acelui birou pompos și hidos. Cam așa.

Se ridică și-și îndoi ușor mâna stângă.

— Dacă nu cumva mă înșel, e locul unde se află telefonul fix. Cam așa.

Își folosi mâna dreaptă pentru a face semnul internațional pentru telefon, cu degetul mare la ureche și cu cel mic la gură.

— Doamnelor și domnilor, rosti Bellman cu un zâmbet larg pe chip și cu un gest amplu cu brațul, să fiu al naibii dacă nu avem o pistă adevărată. Holm, continuă să cauți o potrivire cu X1. Dar promite-mi că nu e soțul uneia dintre poloneze care s-a dus acolo ca să dea niște telefoane gratis, da?

În drum spre ușă, Pelicanul se apropie de Harry. Își dădu o codiță din ochi.

— Se poate să fii mai bun decât mi-am închipuit, Harry. Dar când îți lansezi teoriile, n-ar strica să mai inserezi câte-un ocazional „cred“ pe ici, pe colo.

Îi zâmbi apoi și-l înghionti în șold.

Harry aprecie zâmbetul; cât despre ghiontul în șold… Îi vibră telefonul în buzunar și îl scoase. Nu era de la Rikshospital.

— Își spune Nashville, îl informă Katrine Bratt.

— Ca orașul american?

— Da. A intrat pe site-urile tuturor ziarelor importante, unde a citit tot ce era legat despre crime. Vestea proastă e că asta e tot ce am pentru tine. Vezi tu, Nashville n-a fost activ decât vreo două luni pe internet și n-a căutat decât chestii legate exclusiv de crime. E aproape ca și cum Nashville se aștepta să fie anchetat.

— Bun, deci pare să fie omul nostru, zise Harry.

— Păi, spuse Katrine, va trebui să cauți bărbați cu pălării de cowboy.

— Poftim?

— Nashville. Mecca muzicii country și așa mai departe.

Pauză.

— Alo? Harry?

— Sunt aici. Bine. Mersi, Katrine!

— Sărutări?

— Peste tot.

— Nu, mulțumesc.

Închiseră.

Lui Harry i se repartizase un birou cu vedere spre Bryn și tocmai urmărea niște detalii ceva mai puțin atrăgătoare ale zonei, când auzi o bătaie în ușă.

În ușă stătea Beate Lønn.

— Hm, cum e să fii în pat cu dușmanul?

Harry ridică din umeri.

— Dușmanul meu e Făt-Frumos.

— Bun. Voiam doar să-ți spun că am verificat din nou amprentele de pe birou în baza de date și nu se află în sistem.

— Nici nu mă așteptam să fie.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— Mai are câteva zile.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulțumesc.

Se priveau unul pe altul. Și, brusc, pe Harry îl izbi că va vedea acest chip la înmormântare. Un chip mic și palid, pe care îl mai văzuse și la celelalte înmormântări, brăzdat de lacrimi, cu ochi mari și îndurerați. Un chip făcut pentru înmormântări.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— Mai știu un singur criminal care omora în felul ăsta, răspunse Harry, întorcându-se spre priveliște.

— Îți amintește de Omul de zăpadă, așa-i?

Harry încuviință încet.

Ea oftă.

— Am promis să nu zic nimic, dar a sunat Rakel.

Harry continua să se uite la apartamentele din Helsfyr.

— A întrebat de tine. I-am zis că ești bine. Am făcut ce trebuie, Harry?

Harry trase adânc aer în piept.

— Sigur.

Beate mai rămase o vreme în ușă. Apoi plecă.

Ea cum se simte? Cum se simte Oleg? Unde or fi? Ce-or face când se lasă seara, cine are grijă de ei, cine stă de pază? Harry își lăsă capul pe brațe și-și acoperi urechile cu palmele.

O singură persoană știe cum gândește Făt-Frumos.

Clarobscurul după-amiezii se instală fără avertisment. Căpitanul, recepționerul lor cel prea entuziast, sună ca să spună că primise un apel de la cineva care întreba dacă Iska Peller, doamna australiancă din Aftenposten, stătea acolo. Harry răspunse că era probabil vreun jurnalist, însă Căpitanul credea că și cel mai amărât jurnalist cunoștea regulile jocului: trebuia să se prezinte cu nume și cu locul unde lucrează. Harry îi mulțumi și tocmai se pregătea de a-i cere să-l sune dacă mai primea vești. Dar se gândi ce anume atrăgea după sine o asemenea cerere. Bellman sună și el ca să anunțe că urma o conferință de presă; dacă Harry avea chef să participe, atunci…

Harry declină oferta și auzi practic ușurarea lui Bellman.

Apoi începu să bată darabana pe birou. Ridică receptorul s-o sune pe Kaja, însă îl așeză la loc.

Îl ridică iar și sună la niște hoteluri din centru. Niciunul nu-și aducea aminte să fi sunat cineva ca să întrebe de cineva pe nume Iska Peller.

Harry se uită la ceas. Avea chef să bea ceva. Avea chef să meargă în biroul lui Bellman și să-l întrebe ce naiba făcuse cu opiul lui, să ridice pumnul și

să-l vadă cum se face mic…

O singură persoană știe.

Harry se ridică, lovi scaunul cu piciorul, își înhăță pardesiul de lână și ieși iute afară.

Conduse în oraș și parcă într-un loc revoltător de ilegal din fața Teatrului Național. Traversă strada și se apropie de recepția hotelului.

Căpitanul își căpătase porecla când lucra ca portar la același hotel. Motivul îl reprezenta probabil o combinație de uniformă roșie țipătoare și faptul că acesta comenta și dădea comenzi încontinuu, oricui și pentru orice. Mai mult, se considera un soi de intersecție pentru orice eveniment important din centrul orașului, omul ce lua clipă de clipă pulsul metropolei, cel care știa. Informatorul, cu I mare, o neprețuită piesă a mașinăriei reprezentate de poliția care veghea asupra siguranței orașului Oslo.

— Într-un colțișor special al minții, aud o voce destul de deosebită, zise Căpitanul, testând gustul propriilor cuvinte cu un plescăit de apreciere. Harry îl surprinse pe colegul de-alături al Căpitanului dându-și ochii peste cap, în spatele biroului de recepție.

— Ca un gay, concluzionă Căpitanul.

— Vrei să zici cu glas ascuțit? întrebă Harry, gândindu-se la ceva ce pomenise și prietenul lui Adele.

Adele zisese că era ceva neplăcut la felul în care vorbea iubitul ei, cam cum vorbea și colegul ei de apartament.

— Nu, mai degrabă așa.

Căpitanul își strâmbă degetele, flutură din gene și reproduse o imitație batjocoritoare a unui travestit spurcat la gură.

— Sunt atâââț de supărat pe tine, Søren!

Colegul acestuia, care, cum era de așteptat, purta o insignă cu numele SØREN, chicoti.

Harry îi mulțumi încă o dată și mai că-i stătu pe limbă să-i ceară să-l sune în caz că-și mai amintea ceva. Ieși afară și-și aprinse o țigară, apoi ridică privirea spre firma hotelului. Era ceva… În clipa aceea zări o mașină de la Rutieră parcată în spatele mașinii sale și un agent în uniformă care-i nota numărul de înmatriculare.

Harry traversă strada și-și ridică legitimația.

— Sunt în misiune oficială.

— Nu contează. Nu parcați înseamnă nu parcați, zise Uniforma fără să se oprească din scris. Fă plângere.

— Bun, zise Harry, atunci știi că avem autoritatea de-a scrie și noi amenzi de parcare dacă vrem?

Bărbatul săltă imediat capul și rânji.

— Dacă tu crezi că am să te las să scrii propria amendă, te înșeli, amice.

— Eu mă gândeam la mașina aia, îi arătă Harry.

— Aia e a mea și e de la Rutieră…

— Nu parcați înseamnă nu parcați.

Uniforma îi aruncă o privire ursuză.

Harry ridică din umeri.

— Fă plângere, amice.

Uniforma își închise carnetul, se răsuci pe călcâie și se întoarse la mașina lui.

Când Harry conducea în sus pe Universitetsgata, îi sună telefonul. Era Gunnar Hagen. Harry simțea tremurul de entuziasm din glasul de obicei bine strunit al șefului serviciului Omoruri.

— Vino imediat încoace, Harry!

— Ce s-a întâmplat?

— Vino doar. În pasaj.

Harry auzi glasuri și văzu blițuri cu mult înainte să ajungă la capătul coridorului de piatră. Gunnar Hagen și Bjorn Holm stăteau la ușa fostului său birou. O femeie de la Krimteknisk dădea pe ușă și pe clanța acesteia cu o perie pentru amprente în timp ce sosia lui Holm făcea poze unei jumătăți de urmă de cizmă din colț.

— Urma e veche, zise Harry. Era aici când ne-am mutat noi. Care-i treaba?

Sosia ridică întrebător privirea spre Holm, care îi făcu semn din cap că ajunge.

— Unul dintre gardienii închisorii a găsit ăsta pe podea, lângă ușă, răspunse Hagen, ridicând o pungă pentru probe ce conținea un plic maro.

Harry își citi numele prin punga transparentă. Printată pe o etichetă cu adresa lipită de plic.

— Gardianul crede că a zăcut maximum două zile aici. Firește, lumea nu trece în fiecare zi prin acest pasaj.

— Măsurăm umezeala din hârtie, replică Bjorn. Am lăsat aici un plic asemănător și acum așteptăm să vedem cât îi ia să atingă același nivel de umiditate. După care mergem în sens invers.

— Și iată! CSI întruchipată, făcu Harry.

— Nu că ne-ar ajuta sincronizarea, interveni Hagen. Nu avem deloc camere de supraveghere în locul în care bănuim c-ar fi stat individul. Care e destul de direct, din ce se vede. Într-o zonă de recepție aglomerată, în lift, aici jos, nicio ușă încuiată înainte să pătrunzi în închisoare.

— Nu, de ce-ar trebui să încuiem pe-aici? întrebă Harry. Deranjează pe cineva dacă fumez?

Nu-i răspunse nimeni, însă privirile lor erau elocvente. Harry ridică din umeri.

— Presupun că la un moment dat îmi va spune și mie cineva ce se află în plic, adăugă el.

Bjorn Holm ridică altă pungă pentru probe.

Conținutul era greu de văzut în lumina slabă, așa că Harry se dădu mai aproape.

— Oh, căcat! exclamă el și se retrase o jumătate de pas.

— Degetul mijlociu, îl informă Hagen.

— Care pare să fi fost rupt mai întâi, zise Bjorn. O tăietură curată, îngrijită, fără piele zdrențuită. Satâr. Sau topor. Ori un cuțit masiv.

Din pasaj se auzi zgomot de pași apropiindu-se rapid.

Harry se uită mai bine. Degetul era alb, golit de sânge, însă vârful era negru-vinețiu.

— Ce-i aia? Ai luat deja amprente?

— Da, răspunse Bjorn. Dacă avem noroc, răspunsul e deja pe drum.

— Bănuiala mea e că e de la mâna dreaptă, zise Harry.

— Ai dreptate. Bună observație! îl lăudă Hagen.

— Plicul mai conținea și altceva?

— Nu. Acum știi și tu la fel de multe ca noi.

— Poate, replică Harry, jucându-se cu pachetul de țigări. Însă eu mai știu și altceva despre deget.

— Ne-am gândit și noi la asta, spuse Hagen, făcând un schimb de priviri cu Bjorn Holm, în vreme ce pașii se tot apropiau prin pasaj. Degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Cel pe care ți l-a retezat Omul de zăpadă.

— Am ceva aici, îi întrerupse agenta criminalistă.

Ceilalți se întoarseră spre ea.

Aceasta stătea pe vine și ținea un obiect între degetul mare și arătător. Ceva negru-cenușiu.

— Nu seamănă cu pietricelele pe care le-am găsit la locul uciderii lui Borgny?

Harry se duse mai aproape.

— Dap. Lavă.

Cel care alerga era un tânăr cu legitimație de polițist atârnată de buzunarul de la piept al cămășii. Se opri în fața lui Bjorn Holm, își propti palmele de genunchi și icni după aer.

— Ei bine, Kim Erik? întrebă Holm.

— Am găsit o potrivire, gâfâi tânărul.

— Dați-mi voie să ghicesc, se băgă Harry, vârându-și o țigară între buze.

Ceilalți își îndreptară atenția spre el.

— Tony Leike.

Kim Erik părea sincer dezamăgit:

— C-cum…?

— Am crezut că i-am văzut mâna dreaptă ieșindu-i de sub snowmobil, și nu-i lipsea niciun deget. Deci trebuie să fi fost stânga.

Harry dădu din cap spre punga cu probe.

— Degetul nu e rupt, e doar strâmb. Vechea și buna artrită. Ereditară, dar nu molipsitoare.

69. Scris caligrafic

Femeia care deschise ușa uneia dintre casele înșiruite din cartierul Hovseter era la fel de lată în umeri ca un luptător de wrestling și la fel de înaltă ca Harry. Se uită la el și așteptă nerăbdătoare, ca și cum avea obiceiul să le acorde oamenilor secundele necesare să-și anunțe treburile.

— Da?

Harry recunoscu glasul Fridei Larsen de la telefon. Care îl făcuse să-și imagineze o femeie subțirică și minionă.

— Harry Hole, răspunse el. Ți-am găsit adresa cu ajutorul numărului de telefon. Felix e acasă?

— Afară, joacă șah, anunță ea pe un ton plat; un răspuns standard, din câte se părea. Trimite-i e-mail.

— Aș vrea să stau de vorbă cu el.

— Despre ce?

Umplea cadrul ușii într-un fel care nu-ți lăsa loc să intri. Și nu era vorba doar de statură.

— Am găsit un fragment de lavă la secția de poliție. Mă întrebam dacă provine din același vulcan ca eșantionul pe care i l-am trimis.

Harry stătea cu două trepte mai jos decât ea, ținând pietricica în mână. Însă ea nu se clintea din prag.

— Imposibil să-l vezi, insistă ea. Trimite-i e-mail lui Felix.

Dădu să închidă ușa.

— Presupun că e lavă, nu? insistă Harry.

Ea șovăi. Harry așteptă. Știa din proprie experiență că experții nu se pot abține să nu-i contrazică pe profani.

— Fiecare vulcan are propria compoziție a lavei. Însă variază de la o erupție la alta. Va trebui să analizați piatra. Conținutul de fier al miezului îți poate dezvălui multe.

Chipul femeii era lipsit de expresie, iar ochii, total neinteresați.

— Ce mi-ar plăcea mie cu adevărat, continuă Harry, e să întreb mai multe despre acești oameni care călătoresc prin toată lumea studiind vulcanii. N-au cum să fie foarte mulți, deci mă întrebam dacă Felix are cunoștințe mai multe despre contingentul norvegian.

— Suntem mai mulți decât îți închipui, răspunse ea.

— Deci și tu?

Doar o ridicare din umeri.

— Care e ultimul vulcan la care ați fost amândoi?

— Ol Doinyo din Tanzania. Și nu am fost pe el, ci aproape. Erupea. Natrocarbonatită magmatică. Lava care iese la suprafață e neagră, însă reacționează cu aerul și după câteva ore e complet albă. Ca zăpada.

Dintr-odată, atât glasul, cât și expresia i se treziseră la viață.

— De ce nu vrea să vorbească? întrebă Harry. Cumva fratele tău e mut?

Chipul femeii redeveni rigid. Glasul îi era plat și mort.

— E-mail.

Ușa se trânti atât de tare, încât lui Harry îi intră praf în ochi.

Kaja parcă în Maridalsveien, sări peste bariera de protecție și începu să coboare cu grijă panta abruptă din pădurea dincolo de care se afla fabrica Kadok. Își aprinse lanterna și trecu prin boschete, dând la o parte crengile golașe ce voiau să-i intre în ochi. Frunzișul era des, iar umbrele țopăiau în jur ca niște lupi tăcuți și chiar și atunci când se oprea, asculta și cerceta în jur, umbrele copacilor cădeau în așa fel încât nu mai aveai habar ce era ce, ca într-un labirint din oglinzi. Însă nu îi era teamă. Era chiar bizar că ea, căreia îi era atât de frică de ușile închise, nu se temea de întuneric. Ascultă mugetul râului. Oare auzise ceva? Un zgomot care n-ar fi trebuit să fie aici. Porni mai departe. Se aplecă peste un trunchi doborât de vânt și se opri iarăși. Însă celălalt zgomot încetă în clipa în care se opri și ea. Kaja inspiră adânc și-și duse ideea până la capăt: parcă o urmărea cineva care nu voia să fie văzut.

Se întoarse și aținti raza lanternei în spate. Acum nu mai era la fel de sigură că nu-i e teamă de întuneric. Câteva crengi se legănară în lumină, însă de bună seamă că erau cele deranjate de ea, nu-i așa?

Se întoarse iar cu fața.

Și țipă când lanterna ei lumină un chip palid ca de mort, cu ochi căscați la maximum. Kaja scăpă lanterna și dădu înapoi, însă silueta o urmă emițând un sunet ca un mârâit ce aducea cu un râset. În întuneric, ea o văzu aplecându-se, apoi ridicându-se, iar în secunda următoare lumina orbitoare a propriei lanterne îi era ațintită în față.

Își ținu răsuflarea.

Râsul mârâit încetă.

— Iată, hârâi un glas de bărbat, și lumina săltă de câteva ori.

— Iată?

— Lanterna ta, răspunse glasul.

Kaja o luă și aținti raza lanternei pe lângă el. În așa fel încât să-l poată vedea fără să-l orbească. Avea păr blond și o falcă cu prognatism.

— Cine ești? întrebă ea.

— Truls Berntsen. Lucrez cu Mikael.

Doar auzise de Truls Berntsen. Umbra. Beavis — nu așa îl numea Mikael?

— Eu sunt…

— Kaja Solness.

— Corect, de unde…? Înghiți în sec și reformulă întrebarea: Ce cauți aici?

— Același lucru ca și tine, răspunse el pe un ton răgușit monoton.

— Corect. Și eu ce caut aici?

Bărbatul emise iar acel râset ca un mârâit. Dar nu-i răspunse. Ci doar rămase în fața ei cu brațele atârnându-i de o parte și de alta a corpului, depărtate de trunchi. O pleoapă i se zbătea de parcă sub ea se blocase o insectă.

Kaja oftă.

— Dacă și tu faci același lucru ca mine, atunci ești aici ca să ții sub observație fabrica, spuse ea. În caz că va reapărea.

— Da, în caz că va reapărea, repetă Beavis fără să-și smulgă privirea de la ea.

— Ideea nu e chiar trasă de păr, nu-i așa? continuă ea. S-ar putea ca el să nu știe că a ars.

— Tatăl meu a lucrat aici, zise Beavis. Obișnuia să spună că a făcut PSG, a tușit PSG și s-a transformat în PSG.

— Mai sunt mulți oameni de la Kripos prin zonă? Mikael ți-a dat ordin să vii încoace?

— Nu te mai întâlnești cu el, nu-i așa? Te întâlnești cu Harry Hole.

Kaja simți un fior în măruntaie. De unde naiba știa individul ăsta așa ceva? Oare Mikael chiar le spusese oamenilor despre ei doi?

— Tu n-ai fost la Håvass, zise ea, ca să schimbe subiectul.

— N-am fost?

Același râset ca un mârâit.

— Presupun că am fost liber. În concediu. Jussi a fost acolo.

— Da, răspunse ea încet. A fost acolo.

O pală de vânt se năpusti asupra lor, făcând-o pe Kaja să se răsucească pentru a se feri de o creangă ce era s-o zgârie pe față. Oare o urmărise sau era deja aici când ajunsese ea?

Când se întoarse spre el, nu mai era acolo. Plimbă raza lanternei printre copaci. Dispăruse.

Era 2 dimineața când Kaja parcă pe stradă, trecu de poartă și urcă treptele casei galbene. Apăsă butonul de deasupra plăcii de ceramică pictată pe care se aflau cuvintele „fam. Hole“ scrise caligrafic.

După ce sună și a treia oară, auzi o tuse joasă și se întoarse ca să-l vadă pe Harry vârându-și un revolver de serviciu sub centura pantalonilor. Pesemne că se furișase pe după colțul casei fără să scoată vreun zgomot.

— Care-i treaba? întrebă ea, îngrozită.

— Doar îmi luam măsuri de precauție. Ar fi trebuit să dai telefon și să anunți că vii.

— N-n-ar fi trebuit să vin?

Harry urcă scările pe lângă ea și descuie ușa. Ea îl urmă în casă, cuprinzându-l cu brațele pe la spate, agățându-se de el și închizând ușa cu călcâiul. El se eliberă, se întoarse, se pregăti să spună ceva, dar ea îl împiedică printr-un sărut. Un sărut lacom, care cerea reciprocitate. Își vârî mâinile reci pe sub tricoul lui, simți după pielea lui extrem de fierbinte că doar ce se dăduse jos din pat, îi scoase revolverul din pantaloni și-l trânti pe masa din hol.

— Te doresc, șopti ea, mușcându-l de ureche și apăsându-și mâna peste pantalonii lui, simțindu-i scula caldă și moale.

— Kaja…

— Te pot avea?

Își închipui că simte o ușoară șovăială din partea lui, o certă reținere. Îi înconjură gâtul cu cealaltă mână și-l privi în ochi.

— Te rog…

El zâmbi. Apoi mușchii i se relaxară și o sărută. Prudent. Mai prudent decât își dorea ea. Gemu frustrată și-i descheie pantalonii. Îi ținu strâns scula fără să-și miște mâna, simțind-o cum crește.

— Să ți-o trag! oftă el și-o săltă în brațe.

O cără pe scări. Deschise ușa dormitorului cu piciorul și o întinse pe pat. Pe partea mamei sale. Ea își lăsă capul pe spate, închise ochii, îl simți dezbrăcându-se rapid, eficient. Îi simți căldura radiindu-i din piele când se lăsă peste ea și-i desfăcu picioarele. Da, se gândi ea. Trage-mi-o!

* * *

Își lipi obrazul și urechea de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— La ce te gândeai, șopti ea, când zăceai acolo, știind că vei muri?

— Că voi trăi, răspunse Harry.

— Doar atât?

— Doar atât.

— Nu că urma să-i… întâlnești pe cei pe care îi iubești?

— Nu.

— Eu așa am făcut. A fost ciudat. Îmi era atât de teamă că ceva special urma să se destrame. Apoi groaza a trecut și în schimb m-am trezit plină de pace. Doar am dormit. Apoi ai venit tu. Și m-ai trezit. M-ai salvat.

Harry îi pasă țigara și ea trase un fum, apoi chicoti ironic.

— Ești un erou, Harry. Genul căruia i se dau medalii. Cine te-ar fi crezut în stare de așa ceva?

Harry clătină din cap.

— Crede-mă, dragă, mă gândeam doar la mine. Nu m-am gândit nicio clipă la tine înainte să ajung la șemineu.

— Poate că nu, dar când ai ajuns acolo tot mai aveai foarte puțin aer. Dezgropându-mă, știai că vom epuiza de două ori mai repede aerul.

— Ce pot să zic? Sunt un tip generos.

Îl plesni peste piept râzând.

— Un erou!

Harry trase adânc aer în piept.

— Sau poate că instinctul de supraviețuire a depășit conștiința.

— Ce vrei să spui?

— Prima persoană pe care am găsit-o era atât de puternică, încât aproape a reușit să păstreze bățul de schi. Așa că am bănuit că e Kolkka și e în viață. Știam că e o chestiune de secunde sau minute, însă în loc să-l dezgrop pe el am înțepat zăpada ca să te găsesc pe tine. Tu erai destul de inertă. Am crezut că ești moartă.

— Și?

— Și în adâncul sufletului m-am gândit că dacă mai întâi scot persoana moartă, cea care era în viață ar putea muri între timp. În felul ăsta îmi rămânea mie tot aerul. E greu de știut ce anume îți guvernează acțiunile.

Rămase tăcută. Afară, huruitul unei motociclete crescu în intensitate și apoi scăzu. O motocicletă în martie. Iar astăzi văzuse o pasăre migratoare. Se dezechilibrase totul.

— Mereu le chibzuiești atât de mult? întrebă ea.

— Nu. Poate. Habar n-am.

Se trase mai aproape de el.

— Acum la ce te gândești?

— Cum de știe el toate informațiile.

Kaja oftă.

— Criminalul nostru?

— Și de ce se joacă cu mine. De ce-mi trimite bucăți din Tony Leike. Ce-o fi în mintea lui.

— Și cum ai de gând să afli toate astea?

El își stinse țigara pe noptieră. Inspiră adânc și scoase un șuierat adânc.

— Asta-i ideea. Nu-mi imaginez decât o singură cale. Trebuie să stau de vorbă cu el.

— Cu el? Cu Făt-Frumos?

— Cu cineva ca el.

Visul veni chiar în pragul somnului. Se uita la un cui. Acesta ieșea din capul unui bărbat. Însă chipul din seara asta avea ceva familiar. Un portret de familie, unul pe care îl văzuse de multe alte ori. Îl văzuse recent. Obiectul din gura lui Harry explodă și-l făcu să tresară. Dormea.

70. Unghi mort

Harry mergea pe holul de spital alături de un gardian de închisoare îmbrăcat în civil. La doi pași în fața lor mergea doctorița. Aceasta îl informase pe Harry de starea lui, ca să știe la ce să se aștepte.

Ajunseră la o ușă și gardianul o descuie. Înăuntru, alt hol se întindea pe câțiva metri. Pe partea stângă a holului se aflau trei uși. Un gardian de închisoare în uniformă stătea în fața uneia dintre ele.

— E treaz? întrebă doctorița în vreme ce gardianul îl percheziționa pe Harry.

Agentul încuviință, scoase toate obiectele din buzunarele lui Harry și le lăsă pe masă, descuie ușa și păși într-o parte.

Doctorița îi făcu semn lui Harry să aștepte o secundă și intră însoțită de gardian. Ieși imediat.

— Maximum cincisprezece minute, îi ceru ea. Se simte mai bine, dar e slăbit.

Harry dădu aprobator din cap. Inspiră adânc. Și păși înăuntru.

Se opri la ușă și o auzi închizându-se în urma sa. Draperiile erau trase, iar camera era învăluită în întuneric, în afară de o lampă lângă pat. Lumina cădea pe o siluetă semiridicată rezemată de o pernă, cu capul plecat și păr lung încadrându-i fața de ambele părți.

— Vino mai aproape, Harry.

Glasul se schimbase; aducea cu scârțâitul unor balamale neunse. Însă Harry îl recunoscu, iar sângele îi îngheță în vene.

Se apropie de pat și se așeză pe scaunul adus special. Bărbatul săltă capul. Iar Harry încetă să mai respire.

Arăta de parcă cineva îi turnase ceară pe față. Care-i înțepenise într-o mască prea întinsă, ce îi trăgea fruntea și bărbia spre ceafă și-i transforma gura într-o gaură mică, fără buze, pe un peisaj grotesc alcătuit din țesut osos. Râsul fu doar două suflări scurte de aer.

— Nu mă mai recunoști, Harry?

— Recunosc ochii, răspunse Harry. E suficient. Tu ești.

— Ceva nou de la…

Gura minusculă, ca de crap, păru să formeze un zâmbet.

— …Rakel a noastră?

Harry se pregătise pentru asta, adunându-și curajul ca un boxer, ca să întâmpine durerea. Chiar și așa, sunetul numelui ei în gura lui îl făcu să-și încleșteze pumnii.

— Ai fost de acord să vorbești cu mine despre un bărbat. Un bărbat despre care credem că e ca tine.

— Ca mine? Mai arătos, sper.

Alte două suflări scurte.

— E bizar, Harry. N-am fost niciodată vanitos; am crezut că durerea urma să fie cel mai groaznic aspect al acestei boli. Dar știi ceva? E deteriorarea. Să te vezi în oglindă, să vezi monstrul ce iese la suprafață. Mă lasă în continuare să merg singur la toaletă, însă evit oglinzile. Eram un om arătos, doar știi.

— Ai citit chestiile pe care ți le-am trimis?

— M-am uitat pe ele. Dr. Dyregod e de părere că n-ar trebui să mă forțez. Infecții. Inflamații. Febră. E sincer preocupată de sănătatea mea, Harry.

Destul de uluitor având în vedere ce-am făcut, nu? Eu, personal, sunt mai preocupat să mor. Exact motivul pentru care îi invidiez pe cei pe care i-am… dar tu ai oprit aia, nu-i așa, Harry?

— Moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă.

Ceva păru să se aprindă în ochii bărbatului, ceva ce aducea cu o lumină albă și rece țâșnind din fantele de pe fața lui.

— Măcar am un nume și un loc în analele istoriei. Oamenii vor citi despre Omul de zăpadă. Cineva va moșteni responsabilitatea și-mi va pune ideile în practică. Tu ce ai, Harry? Nimic. Ba din contră, ai pierdut și puținul pe care-l aveai.

— Adevărat, zise Harry. Ai câștigat.

— Ți-e dor de degetul mijlociu?

— Păi, mi-e dor de el chiar acum.

Harry ridică privirea și o întâlni pe a celuilalt. I-o susținu. Apoi gurița ca de crap se deschise. Râsul răsună ca un pistol cu amortizor.

— Măcar nu ți-ai pierdut simțul umorului, Harry. Știi ce-o să-ți cer în schimb, nu?

— Niciun leac, nicio plată. Dar dă-i bătaie!

Bărbatul se răsuci cu o oarecare dificultate spre noptieră, ridică un pahar cu apă și îl duse la gură. Harry rămase uitându-se la mâna care ținea paharul. Îi amintea de gheara unei păsări. După ce termină, bărbatul așeză grijuliu paharul la loc și vorbi. Tânguitul veni mai slab acum, ca un aparat de radio cu bateriile aproape golite.

— Cred că există ceva în manualul închisorilor legat de rata ridicată de sinucideri. În orice caz, aici stau ca vulturii cu ochii pe mine. Te-au percheziționat înainte să intri, nu? Le e teamă că îmi aduci un cuțit sau ceva de genul. Dar eu nu vreau să mai văd cum mă deteriorez, Harry. Ajunge, tu nu crezi?

— Nu, răspunse Harry. Nu cred. Să vorbim despre altceva!

— Ai fi putut minți și să spui da.

— Ai fi preferat?

Bărbatul făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Mi-ar plăcea să o văd pe Rakel.

Harry ridică o sprânceană.

— Cum așa?

— Aș vrea doar să-i spun ceva.

— Ce?

— E o treabă între mine și ea.

Scaunul scârțâi când Harry se ridică în picioare.

— N-o să se întâmple.

— Așteaptă, stai.

Harry se așeză.

Bărbatul își plecă privirea și trase de cuvertură.

— Să nu mă înțelegi greșit. Nu am niciun regret în privința celorlalte. Erau târfe. Însă Rakel era diferită. Ea era… diferită. Voiam doar să zic asta.

Harry îl privi cu atenție, complet uluit.

— Deci ce crezi? întrebă Omul de zăpadă. Zi da! Minți, dacă trebuie.

— Da, minți Harry.

— Ești un mincinos prost, Harry. Vreau să vorbesc cu ea înainte să te ajut.

— Nici nu încape discuție.

— De ce-ar trebui să am încredere în tine?

— Pentru că n-ai de ales. Pentru că hoții se încred în hoți la nevoie.

— Chiar așa?

Harry afișă un zâmbet chinuit.

— Când cumpăram opiu în Hong Kong, o vreme am folosit o toaletă dezafectată din complexul de magazine The Landmark, de pe Des Voeux Road. Intram eu primul și lăsam o sticlă pentru bebeluși sub rezervorul de apă din ultima cabină pe dreapta. Ieșeam să mă plimb, mă uitam la ceasuri false, mă întorceam și găseam sticla tot acolo. Întotdeauna cantitatea corectă de opiu. Încredere oarbă.

— Ziceai c-ai folosit „o vreme“ toaleta.

Harry ridică din umeri.

— Într-o zi, n-am mai găsit sticla. Poate că m-a tras dealerul pe sfoară, poate că ne văzuse altcineva și a dispărut cu banii sau cu marfa. Nu exista nicio garanție.

Omul de zăpadă îl privi gânditor pe Harry.

Harry mergea pe hol alături de doctoriță. Gardianul mergea în fața lor.

— N-a durat mult, zise ea.

— S-a exprimat pe scurt, răspunse Harry.

Trecu cu pași mari de zona de recepție, ieși în parcare și-și descuie mașina. Urmări cum îi tremură mâna în vreme ce băga cheia în contact. Spatele tricoului îi era scăldat în sudoare când se lăsă pe spate în scaun.

Chiar că se exprimase pe scurt.

— Să presupunem că e ca mine, Harry. La urma urmelor, presupunerea asta e vitală dacă te pot ajuta. Mai întâi, motivul. Ura. O ură fierbinte, arzătoare. Ăsta e materialul pentru supraviețuire, e magma din interior care-l menține cald. Și, la fel ca magma, ura e o condiție primară pentru viață, astfel încât să nu se transforme în gheață. În același timp, presiunea căldurii interne va duce în mod inevitabil la o erupție, iar atunci va fi eliberat elementul distructiv. Și cu cât trece mai mult fără să erupă, cu atât mai violentă va fi aceasta. Acum erupția e-n toi și e violentă. Ceea ce-mi spune că va trebui să cauți adânc în trecut după motiv. Pentru că nu acțiunile comise din ură, ci motivul urii e cel care va rezolva această enigmă. Acțiunile n-au niciun sens fără motiv. Ura necesită timp să se acumuleze, însă motivul e simplu. S-a întâmplat ceva. Totul ține de acest lucru care s-a întâmplat. Află ce s-a întâmplat și îl vei prinde.

Dintre toate metaforele, ce-l făcuse să folosească un vulcan? Harry conducea pe șoseaua șerpuită și abruptă dinspre spitalul Bærum.

— Opt crime. El e regele acum, e în vârf. A construit un univers în care totul pare să i se supună. E păpușarul și se joacă cu voi toți. Cu tine mai cu seamă, Harry. E greu de înțeles de ce ai fost ales — poate că e doar o chestiune de șansă. Treptat totuși, în timp ce-și controlează marionetele, va căuta și mai multe senzații tari. Va vorbi cu marionetele, se va apropia de ele, își va savura triumfurile când se va putea bucura cel mai mult de ele, alături de cei asupra cărora va triumfa. Însă e deghizat bine. Nu iese în evidență ca un păpușar, ba chiar ar putea părea servil, cineva ușor de condus, cineva subestimat, cineva despre care nu ți-ai putea imagina în veci că ar putea regiza o piesă atât de complexă.

Harry se îndrepta spre centrul orașului pe E18. Se crease un ambuteiaj. Trecu pe banda rezervată transportului public. Doar era polițist, pentru numele lui Hristos. Și asta era foarte, foarte, foarte urgent. Gura i se uscase, câinii lătrau nestăpâniți.

— E aproape de tine, Harry, de asta sunt destul de sigur, pur și simplu nu se poate abține. Însă e aproape de tine dintr-un unghi mort. S-a strecurat într-un fel sau altul în viața ta și ți-a câștigat încrederea într-un moment când

atenția îți era concentrată în altă parte. Sau când erai slab. Se simte ca acasă acolo unde e. Un vecin, un prieten, un coleg. Sau cineva care e pur și simplu acolo, exact în spatele altei persoane care ți-e mai familiară, o umbră la care nici măcar nu te gândești ca la altceva decât un simplu apendice al acestei prime persoane. Gândește-te la cei care ți-au trecut deja prin fața ochilor. Pentru că el a fost acolo. Deja îi știi chipul. Se poate să nu fi schimbat multe cuvinte unul cu altul, dar, dacă e ca mine, n-a fost în stare să se abțină, Harry. S-a cuibărit lângă tine.

Harry parcă în față la Savoy și merse la bar.

— Cu ce vă pot servi?

Harry își lăsă privirea să rătăcească peste sticlele de pe polițele de cristal din spatele barmanului.

Beefeater, Johnnie Walker, Bristol Cream, Absolut, Jim Beam.

Căuta un bărbat cu o furie arzătoare. Cineva care nu-și lăsa emoțiile s-o ia razna. Cineva cu o inimă protejată de o armură.

Privirea încetă brusc să-i mai rătăcească. Și derulă înapoi. Rămase cu gura deschisă. Era ca un fulger divin. Și totul, totul se afla în acel fulger.

Glasul veni parcă de la depărtare:

— Domnule? Mă scuzați, domnule?

— Da.

— V-ați hotărât?

Harry încuviință încetișor.

— Da, răspunse. Da, m-am hotărât.

71. Euforie

Gunnar Hagen învârtea un pix între degetele arătătoare și îl studia pe Harry, care, pentru prima dată, stătea — nu zăcea — pe scaunul din fața lui.

— Practic, acum ești angajat la Kripos și, prin urmare, faci parte din echipa lui Bellman, zise șeful serviciului Omoruri. Așadar, o arestare efectuată de tine se va considera o victorie pentru Bellman.

— Iar dacă eu — iar asta e tot ceva perfect ipotetic — te informez și las arestarea în seama cuiva de la Divizia Crime, să spunem Kaja Solness ori Magnus Skarre?

— Aș fi silit să refuz o asemenea generoasă ofertă chiar și de la tine, Harry. Cum spuneam, suntem legați de înțelegeri.

— Mhm. Bellman te are în continuare la mână?

Hagen oftă.

— Dacă ar fi să umblu pe la spatele lui și, fără ca Bellman să știe, să fac o arestare în cel mai mare caz de crimă din Norvegia, Ministerul Justiției va dori să afle imediat tot. Dacă ar fi să-i sfidez și să te aduc înapoi ca să anchetezi cazul, asta ar fi considerată o încălcare a ordinelor. Și va afecta întreaga unitate. Îmi pare rău, Harry, dar nu pot.

Harry căzuse pe gânduri, uitându-se într-un punct situat între ei.

— Bine, șefu'.

Sări din scaun și porni iute spre ușă.

— Așteaptă!

Harry se opri.

— Harry, de ce întrebi asta acum? S-a întâmplat ceva despre care trebuie să aflu?

Harry clătină din cap.

— Doar testam și eu câteva ipoteze, șefu'. Doar ăsta e jobul nostru, nu?

Harry stătu până la ora 15 să dea telefoane. Ultimul fu către Bjorn Holm, care căzu de acord să-l ducă fără să stea pe gânduri.

— Încă nu ți-am spus unde și de ce, zise Harry.

— Nu-i nevoie, răspunse Bjorn și continuă, apăsând pe fiecare cuvânt: Am-încredere-în-tine.

Urmă o scurtă pauză.

— Bănuiesc că meritam asta, zise Harry.

— Da, replică Bjorn.

— Am senzația că mi-am cerut scuze, nu?

— Nu.

— Nu? Bine. Mhm… Mhm… Hristoase, ce greu e. Mhm… Mhm…

— Pare că ți-e greu să începi, amice, spuse Bjorn, însă Harry îl simțea zâmbind.

— Scuze! făcu Harry. Sper să am niște amprente pe care să le verifici înainte să plecăm. Dacă nu se potrivesc, nu mai trebuie să conduci, dacă pricepi apropoul.

— Ce atâta secretomanie?

— Pentru că ai încredere în mine.

Era 15:30 când Harry bătu la ușa micuței încăperi din Rikshospital.

Îi deschise Sigurd Altman.

— Salut, ai putea arunca o privire la astea?

Îi întinse infirmierului un mic teanc de poze.

— Sunt lipicioase, constată Altman.

— Au venit direct din camera de developare.

— Hm, un deget retezat. Care-i treaba?

— Am suspiciuni că proprietarului i s-a administrat o doză de ketanom. Mă întrebam dacă tu, ca expert în anestezie, poți spune dacă se poate găsi vreo urmă de medicament în deget.

— Da, fără îndoială, circulă prin tot corpul, purtat de sânge.

Altman frunzări pozele.

— Degetul pare destul de golit de sânge, dar teoretic o singură picătură e de ajuns.

— Atunci, întrebarea este dacă ne poți însoți la o arestare diseară?

— Eu? N-aveți un legist care…

— Tu știi mai multe decât ei despre asta. Și am nevoie de cineva în care pot avea încredere.

Altman ridică din umeri, se uită la ceas și-i dădu pozele înapoi.

— Ies din gardă peste două ore, deci…

— Super! Venim să te luăm noi. O să joci un rol în istoria crimelor din Norvegia, Altman.

Infirmierul schiță un zâmbet anemic.

Mikael Bellman îl sună când Harry se îndrepta spre Krimteknisk.

— Pe unde-ai umblat, Harry? Ți-am simțit lipsa la ședința de dimineață.

— Pe ici, pe colo.

— Pe colo, unde?

— Prin minunatul nostru oraș, răspunse Harry, lăsând să cadă un plic A4 pe bancă în fața lui Kim Erik Lokker și arătându-i acestuia propriile sale amprente, indicându-i că dorește să fie verificat conținutul acestuia.

— Devin neliniștit când n-apari pe radar toată ziua, Harry.

— Nu ai încredere în mine, Mi-ka-el? Ți-e teamă că o s-o dau pe alcool?

La celălalt capăt se așternu tăcerea.

— Îmi raportezi mie și mi-ar plăcea să rămân informat, asta-i tot.

— Îți raportez că nu e nimic de raportat, șefu'.

Harry închise și merse să-l vadă pe Bjorn. Beate aștepta deja în biroul acestuia.

— Ce voiai să ne spui? întrebă ea.

— O poveste adevărată cu polițiști și jefuitori, răspunse Harry, așezându-se.

Ajunsese la jumătatea poveștii, când Lokker își băgă capul pe ușă.

— Am găsit astea, anunță el, ridicând o folie cu amprente.

— Mersi! zise Bjorn, așezându-se la calculator și luând folia.

O așeză pe scanerul său, scoase dosarul cu amprenta găsită în Holmenveien și porni programul de identificare.

Harry era conștient că avea să dureze doar vreo două secunde, însă închise ochii, simțindu-și inima zvâcnind, deși știa — știa. Omul de zăpadă știa. Și îi spusese lui Harry puținul de care avea nevoie, pronunțase cuvintele, scosese sunetul care avea să declanșeze avalanșa.

Așa trebuie să fie.

Nu avea să dureze decât vreo două secunde.

Inima îi bubuia năvalnic.

Bjorn Holm își drese glasul. Dar nu zise nimic.

— Bjorn, rosti Harry, cu ochii în continuare strâns închiși.

— Da, Harry.

— Asta e una dintre pauzele acelea teatrale pe care vrei să le savurez?

— Da.

— Acum s-a terminat, tăntălău afurisit?

— Da. Și avem o potrivire.

Harry deschise ochii. Lumina soarelui. Dând năvală în cameră, umplând-o de s-ar fi putut scălda cu toții în ea. Euforie. Afurisita de euforie.

Cei trei se ridicară în același timp. Se uitară unul la altul cu gurile deschise și formulând aceleași răcnete mute de încântare. După care se îmbrățișară stângaci toți trei, cu Bjorn pe dinafară și cu micuța Beate strivită între ei. Își continuară strigătele înăbușite, bătând prudent palma unul cu altul, iar Bjorn Holm încheie cu ceea ce Harry consideră, fără nicio umbră de îndoială, că

satisfăcea orice pretenție a unui fan al lui Hank Williams: un impecabil moonwalk.

72. Băiat

Cei doi bărbați stăteau pe un mic dâmb ierbos — doar că nu avea deloc iarbă — dintre biserica din Manglerud și autostradă.

— Obișnuiam să o numim o narghilea sau un bong de pământ, zise bărbatul cu geacă de motociclist, aruncându-și șuvițele într-o parte. Vara, stăteam aici și fumam tot ce aveam. La cincizeci de metri de secția de poliție din Manglerud.

Rânji.

— Erau eu, Ulla, TV, femeia lui, plus alți câțiva. Ce zile de pomină.

Privirea bărbatului se încețoșă în vreme ce Roger Gjendem își lua notițe.

Nu fusese ușor să-l găsească pe Julle, dar în final Roger dăduse de urma lui la un club de motocicliști din Alnabru, unde se dovedise că mânca, dormea și-și trăia viața de bărbat liber; nu se aventura decât până la supermarket, ca să-și cumpere snus și pâine. Gjendem se mai întâlnise cu asta, cum închisoarea îi făcea pe oameni dependenți de împrejurimile familiare, de rutină, de siguranță. Deși, destul de ciudat, Julle fusese de acord imediat să vorbească despre trecut. Cuvântul-cheie fusese Bellman.

— Ulla era femeia mea și era atât de bine, la dracu’, pentru că toată lumea din jurul Manglerud era îndrăgostită de Ulla.

Julle dădu din cap ca și cum era de acord cu propriile spuse.

— Însă nimeni nu era atât de nebunesc de gelos ca el.

— Mikael Bellman?

Julle clătină din cap.

— Celălalt. Umbra. Beavis.

— Ce s-a întâmplat?

Julle își depărtă palmele. Roger observă cojile. Un deținut ce tot migra între drogurile din închisoare și drogurile de afară.

— Mikael Bellman m-a dat în gât pentru că am furat niște benzină; eu deja aveam o condamnare cu suspendare pentru hașiș, așa că am intrat la pârnaie. Am auzit zvonuri că Bellman și Ulla se întâlneau. În fine, când am ieșit și am mers să o iau de acasă, tipul ăla, Beavis, mă aștepta. Mai că m-a omorât. A zis că Ulla era a lui. Și a lui Mikael. Nu a mea, în orice caz. Și că, dacă îmi mai arăt iar mutra în apropiere…

Julle își trecu un deget arătător peste gâtul subțire acoperit de peri scurți.

— Cam nebun. Și al naibii de înfricoșător! Niciunul dintre idioții din gașcă nu m-a crezut când le-am spus că Beavis era să-mi facă felul. Sclavul ăla cretin doar s-a târât pe urmele lui Bellman.

— Pomeneai ceva de cantitățile de heroină, continuă Roger.

Când intervieva oamenii din cazuri cu droguri, avea mereu grijă să folosească o terminologie precisă, care să nu poată fi prost înțeleasă, întrucât expresiile argotice se schimbau frecvent și însemnau lucruri diferite în locuri diferite. De exemplu, smack însemna cocaină în Hovseter, heroină în Hellerud și orice te putea ameți bine în Abildsø.

— Eu, Ulla, TV și femeia lui eram într-un tur cu motocicletele prin Europa, în vara în care am intrat la pârnaie. Motocicliștii ca mine și TV erau verificați la fiecare frontieră, însă pe fete le trimiteam separat. Iisuse, ce bine arătau, în rochițe de vară, cu ochii lor albaștri și un sfert de kilogram vârât în păsărici. Mare parte vindeam unui dealer din Tveita.

— Ești foarte deschis, constată Roger în timp ce își nota tot, punând paranteze în jurul lui „păsărici“ pentru o reformulare ulterioară și adăugând

„băiat“ unei lungi liste de sinonime pentru heroină.

— Termenul s-a prescris, așa că acum nu mai pot aresta pe nimeni. Ideea e că dealerul acela din Tveita a fost arestat. Și i s-a oferit o reducere a sentinței dacă își toarnă furnizorii. Ceea ce firește că a și făcut, lepra.

— De unde știi?

— Ha! Tipul mi-a zis după câțiva ani, pe când ispășeam amândoi o condamnare în Ullersmo. Futu-i, ne-a dat numele și adresele la toți patru, inclusiv pe-ale Ullei. Tot ce mai lipsea erau codurile noastre numerice. Am fost al dracului de norocoși că acel caz a fost clasat.

Roger își nota de zor totul.

— Și ghici cine s-a ocupat de caz la cotețul de curcani din Stovner? Ghici cine l-a interogat pe gagiu? Cine, după toate probabilitățile, a recomandat să se renunțe la acuzații, să se claseze cazul, tot? Cine i-a salvat Ullei pielea?

— Mi-ar plăcea să-mi spui tu, Julle.

— Cu mare bucurie! Însuși hoțul de păsărici. Mikael Bellman.

— O ultimă întrebare, zise Roger, știind că ajunseseră într-un punct vital.

Oare povestea putea fi dovedită? Oare sursa putea fi verificată?

— Cunoști numele dealerului? Adică, el nu mai riscă nimic și oricum numele său nu va fi menționat.

— Dacă l-aș turna și eu pe el, asta vrei să zici? râse Julle în hohote. Poți să pui pariu că da.

Îi rosti numele pe litere, iar Roger dădu pagina și scrise totul cu majuscule în timp ce își dădea seama cum i se lățea fața. Într-un zâmbet. Se controlă și afișă o mină serioasă. Însă știa ce gust îi va rămâne mult timp acolo: dulcele gust al unei știri senzaționale.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, zise Roger.

— Eu îți mulțumesc, răspunse Julle. Doar să ai grijă să-l zdrobești pe Bellman, apoi vom fi chit.

— Ăăă, apropo, sunt curios doar, de ce crezi că ți-a zis dealerul că el v-a turnat?

— Pentru că îi era teamă.

— Teamă? De ce?

— Pentru că știa prea multe. Voia ca și ceilalți să știe povestea, în caz că polițistul avea să-și ducă la îndeplinire amenințarea.

— Bellman l-a amenințat pe informator?

— Nu Bellman. Umbra lui. Îi spusese că dacă pomenea măcar numele Ullei încă o dată, avea să bage în el ceva ca să-i închidă gura. Pe veci.

73. Arestare

Volvoul Amazon al lui Bjorn Holm intră în parcarea Rikshospital, în fața liniei de tramvai. Sigurd Altman aștepta cu mâinile în buzunarele gecii groase. Harry îi făcu semn de pe bancheta din spate. Sigurd și Bjorn se salutară, apoi trecură prin Ringveien, după care continuară spre est, către intersecția Sinsen.

Harry se aplecă printre scaune.

— A fost ca unul dintre experimentele alea la chimie pe care le făceam la școală. De fapt, ai toate ingredientele necesare ca să obții o reacție, însă nu ai catalizatorul, componenta externă, scânteia care s-o declanșeze. Aveam informația, și tot ce-mi trebuia era ceva care să mă ajute să o așez în ordinea corectă. Catalizatorul meu a fost un bărbat bolnav, un criminal cunoscut ca Omul de zăpadă. Și o sticlă de pe polița unui bar. E-n regulă dacă fumez?

Liniște.

— Înțeleg. Ei bine…

Trecură prin tunelul de la Bryn, apoi continuară spre intersecția Ryen și Manglerud.

* * *

Truls Berntsen stătea pe vechiul șantier abandonat, uitându-se spre pantă în sus la casa lui Bellman.

Ce ciudat era că el, care mâncase adesea, se jucase și dormise în timp ce creșteau, nu mai fusese acolo nici măcar o dată de când Mikael și Ulla preluaseră casa.

Motivul era evident: nu fusese invitat.

Uneori stătea ca acum, în crepusculul serii, uitându-se la casă și surprinzând câte-o imagine de-ale ei. Ea, cea de neatins, pe care nu o putea avea nimeni. Nimeni cu excepția lui: prințul, Mikael. Din când în când se întreba dacă Mikael știa. Dacă știa, iar din această cauză nu-l invitau. Sau ea știa? Și îi dăduse clar de înțeles lui Mikael, fără să-i spună măcar, că acest Beavis alături de care crescuse nu era cineva cu care să devină prieten de familie. Cel puțin nu acum, când cariera lui era în ascensiune și era mai important să umble în cercurile potrivite, să întâlnească oamenii care trebuie, să trimită semnalele necesare. Ar fi fost o mișcare tactică greșită să se înconjoare de fantome ale unui trecut ce conținea lucruri care ar fi fost de preferat să fie uitate.

O, el știa asta. Doar că nu știa de ce nu înțelegea și ea: el nu i-ar fi făcut niciodată rău. Ba din contră. Nu el îi protejase pe ea și pe Mikael în toți acești ani? Ba da, el îi protejase. Veghease asupra lor, le fusese alături, făcuse curat în urma lor. Avusese grijă de fericirea lor. Atât de mare era iubirea lui.

În seara asta, ferestrele de acolo, de sus, erau luminate. Oare dădeau vreo petrecere? Mâncau și râdeau, beau vinuri pe care Vinmonopolul din Manglerud nu le aducea niciodată și vorbeau altfel? Oare ea zâmbea cu ochii ăia strălucitori, atât de frumoși încât te durea când se uita la tine? Oare ea l-ar fi privit altfel dacă ar fi făcut rost de bani, dacă ar fi devenit bogat? Oare era posibil? Să fie chiar atât de simplu?

Mai rămase o vreme la marginea șantierului sfârtecat de explozii. Apoi porni greoi spre casă.

Amazonul lui Bjorn Holm se înclină maiestuos în giratoriul Ryen.

Un indicator le arăta ieșirea spre Manglerud.

— Unde mergem? întrebă Sigurd Altman, rezemându-se de portieră.

— Mergem unde ne-a zis Omul de zăpadă că ar trebui să mergem, răspunse Harry. Mult timp în urmă.

Trecură de ieșire.

— Aici, zise Harry, iar Bjorn viră la dreapta.

— Pe E6?

— Dap, o luăm spre est. Spre Lyseren. Cunoști zona asta, Sigurd?

— Destul de bine, însă…

— Aici e locul în care începe povestea, continuă Harry. Cu mulți ani în urmă, în fața unei săli de dans. Tony Leike, omul care era proprietarul degetului pe care ți l-am arătat în poze, stă la marginea pădurii, sărutând-o pe Mia, fiica polițistului municipal Skai. Ole, care este îndrăgostit de Mia, iese afară s-o caute pe Mia și dă peste ei. Ole, devastat și furios, se năpustește asupra intrusului, fermecătorul Tony. Însă acum iese la iveală o altă latură a lui Tony. Au dispărut cu totul zâmbetul și încântătorul flirt pe care le apreciază toată lumea. Ca să fie înlocuite de o bestie. Și, la fel ca toate animalele care se simt amenințate, acesta atacă, cu o furie și o brutalitate care îl amorțesc pe Ole, pe Mia și pe privitorii care s-au nimerit acolo. S-a așternut pâcla de sânge, iar el scoate cuțitul și-i taie lui Ole jumătate de limbă înainte să fie tras de deasupra lui. Și chiar dacă Ole e complet nevinovat în această chestiune, el e cel afectat de rușine. Rușinea de a-și fi expus iubirea neîmpărtășită în fața celorlalți, umilința în duelul ritualului de împerechere din Norvegia rurală și vorbirea pocită ca o eternă dovadă a propriei înfrângeri. Așa că-și ia tălpășița. Dispare. M-ai urmărit până aici.

Altman încuviință.

— Trec mulți ani. Ole s-a stabilit într-un loc nou, are o slujbă în care este plăcut și respectat pentru abilitățile sale. Are prieteni, nu mulți, însă suficienți; tot ce contează este că aceștia nu-i cunosc trecutul. Ce îi lipsește în viață este o femeie. A întâlnit câteva, prin intermediul site-urilor de întâlniri, al anunțurilor personale, iar uneori, la câte un restaurant. Însă acestea se evaporă curând. Nu din cauza limbii lui, ci din cauză că poartă după el înfrângerea ca pe-un rucsac plin cu rahat. Pentru că are întipărit un mod de a vorbi autodenigrator, pentru că anticipează respingerea și suspiciunea femeilor care se comportă ca și cum chiar l-ar dori. Chestiile obișnuite. Duhoarea înfrângerii de care fuge toată lumea. Apoi, într-o zi se întâmplă ceva. Întâlnește o femeie care umblă din floare-n floare. Ba chiar aceasta îl lasă să-și ducă la îndeplinire fanteziile; fac sex într-o fabrică dezafectată. El o invită la o excursie la schi în munți, ca prim semn că are intenții serioase cu ea. Numele ei este Adele Vetlesen, iar ea i se alătură cam fără tragere de inimă.

Bjorn Holm viră pe lângă Grønmo, unde fumul de la resturile incinerate se ridica în aer.

— Au parte de o excelentă excursie în munți. Probabil. Sau probabil Adele s-a plictisit, căci e un suflet fără de odihnă. Merg la o cabană din Håvass, unde deja sunt alți cinci oameni. Marit Olsen, Elias Skog, Borgny Stem-Myhre, Charlotte Lolles și Iska Peller cea bolnavă, care doarme singură în cameră, cu febră. După cină, aprind focul și cineva desface o sticlă de vin roșu, în timp ce restul pleacă la culcare. Precum Charlotte Lolles. Și Ole, care stă întins în sacul de dormit din dormitor, așteptând-o pe Adele a sa. Însă Adele preferă să rămână. Poate că în sfârșit a început să simtă duhoarea. Și apoi se întâmplă ceva. O ultimă persoană sosește târziu în noapte. Pereții sunt subțiri și Ole aude glasul acestui bărbat nou din sufragerie. Înțepenește. E glasul din cel mai oribil coșmar al său, din cele mai dulci visuri de răzbunare ale sale. Dar nu poate fi el, nu-i așa? Ole ascultă. Glasul vorbește cu Marit Olsen. O vreme. Apoi vorbește cu Adele. O aude râzând. Însă, treptat, cei doi își coboară glasurile. El îi aude pe ceilalți mergând la culcare în camerele de alături. Dar nu și pe Adele. Și nici pe acest bărbat cu glas cunoscut. Apoi nu mai aude nimic. Până ce de afară îi ajung la urechi niște zgomote. Se furișează până la fereastră, se uită afară, îi vede, vede chipul ei plin de dorință, îi recunoaște gemetele de plăcere. Și

știe că imposibilul se întâmplă; că istoria se repetă. Pentru că-l recunoaște pe bărbatul care o ia pe la spate pe Adele. E el. E Tony Leike.

Bjorn Holm porni căldura. Harry se lăsă la loc pe banchetă.

— Când ceilalți se trezesc în dimineața următoare, Tony deja a plecat. Ole se comportă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru că acum e mai puternic; nenumărații ani de ură l-au întărit. Știe că și ceilalți i-au văzut pe Adele și pe Tony, că i-au văzut umilirea, la fel ca înainte. Însă e liniștit. Știe ce are de făcut. Poate chiar a tânjit după asta, după acest ultim imbold, această prăbușire. Câteva zile mai târziu, planul e gata. Se întoarce la cabana Håvass, poate că îl duce cineva până acolo cu snowmobilul, și rupe pagina din registrul de oaspeți în care apăreau numele lor. Pentru că, de data asta, nu el va fi cel care va fugi de rușine; ci ei voi fi cei care vor suferi. Și Adele. Însă persoana care va suferi cel mai mult e Tony. El va trebui să poarte toată rușinea pe care a purtat-o Ole; numele lui va fi târât în noroi, viața lui va fi distrusă; el va fi pedepsit de același Dumnezeu nedrept care îngăduie să fie retezată limba unui suferind din dragoste.

Sigurd Altman coborî geamul și un fluierat ușor umplu mașina.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facă Ole este să-și găsească o cameră, un cartier general unde să poată lucra nestingherit și fără teama de-a fi descoperit. Și ce-ar putea fi mai firesc decât fabrica dezafectată unde a avut parte de cea mai fericită noapte din viața sa? Acolo începe să adune informații despre victimele sale și să plănuiască detaliile. Desigur, trebuie să o omoare pe Adele Vetlesen mai întâi, era singura persoană de la Håvass care-i cunoștea adevărata identitate. Numele schimbate acolo erau deja date uitării și nici nu mai exista vreo copie a paginii din registrul de oaspeți. Băieți, sunteți siguri în legătură cu țigara?

Niciun răspuns. Harry oftă.

— Așa că aranjează să se întâlnească iar cu ea. O ia cu mașina. Interiorul acesteia era acoperit cu folie de plastic. O duce într-un loc izolat, probabil la fabrica Kadok. Acolo scoate un cuțit enorm cu mâner galben. O forțează să scrie o felicitare pe care i-o dictează și să treacă pe ea adresa colegului ei de apartament din Drammen. După aceea o omoară. Bjorn?

Bjorn Holm tuși și schimbă viteza.

— Autopsia a scos la iveală că el i-a străpuns artera carotidă.

— O scoate din mașină. Face o poză cu ea stând pe locul pasagerului, cu cuțitul înfipt în gât. Poza. Confirmarea răzbunării, a triumfului. E prima poză care ajunge pe peretele biroului său din fabrica Kadok.

O mașină care venea din sens opus viră de pe banda ei, dar reveni imediat și claxonă când trecură unii pe lângă alții.

— Poate că i-a fost ușor s-o omoare. Poate că nu. În orice caz, el știe că ea e cea mai importantă victimă. Nu s-au întâlnit foarte des, însă n-are cum să știe câte le-a spus Adele prietenilor despre el. Știe doar că, dacă e găsită moartă și moartea ei e legată de el, un iubit părăsit va fi suspectul principal pentru poliție. Dacă este găsită. Pe de altă parte, dacă aparent dispare, de exemplu, în timpul unei călătorii în Africa, atunci el e în siguranță. Așa că Ole îi cufundă cadavrul într-un loc pe care îl cunoaște foarte bine, unde apa este adâncă și, cel mai important, de care oamenii se țin la distanță. Locul cu mireasa părăsită la fereastră. Fabrica de funie de lângă lacul Lyseren. Apoi el pleacă la Leipzig și o plătește pe prostituată, pe Juliana Verni, să ia cu ea în Rwanda vederea scrisă de Adele, să stea la un hotel folosind numele lui Adele și să trimită în Norvegia vederea. Mai mult, femeia trebuie să îi aducă lui Ole ceva din Congo. O armă a crimei. Un măr al lui Leopold. Arma specială nu trebuie să pară că vine de nicăieri, desigur, ci trebuie să aibă un soi de legătură cu Congo și să convingă poliția să înceapă să-l bănuiască pe cel care călătorește acolo, pe Tony Leike. Ole o plătește pe Juliana la întoarcerea la Leipzig. Și poate că acolo, stând în fața Julianei, care tremură toată și plânge în timp ce deschide gura ca să primească mărul, el începe să experimenteze plăcerea, extazul sadismului, o plăcere aproape sexuală pe care a dezvoltat-o și a alimentat-o ani la rând, visând cu ochii deschiși la răzbunare. Apoi îi aruncă trupul în râu, însă acesta iese la suprafață și este descoperit.

Harry inspiră adânc. Drumul se mai îngustase, iar pădurea se apropiase de ei, devenind tot mai deasă de ambele părți.

— În cursul următoarelor săptămâni le omoară pe Borgny Stem-Myhre și Charlotte Lolles. Spre deosebire de Adele și Juliana, nu mai încearcă să le ascundă cadavrele, ba din contră. Chiar și așa, ancheta poliției nu se îndreaptă spre Tony Leike, așa cum spera Ole. Deci trebuie să continue să ucidă, să continue să lase o urmă, să-i zorească. O ucide pe Marit Olsen, parlamentara, și o expune în bazinul de înot din Parcul Frogner. Acum poliția pare să vadă legătura dintre femei, trebuie să-l găsească pe bărbatul cu mărul lui Leopold. Însă asta nu se întâmplă. Iar el știe că va trebui să intervină, să le dea o mână de ajutor, să-și asume un risc. Ține sub supraveghere casa lui Tony din Holmenveien până îl vede plecând. Apoi pătrunde prin efracție în subsol, ajunge în sufrageria lui și-și sună următoarea victimă, pe Elias Skog, de pe telefonul de pe biroul lui Tony. Când iese, fură o bicicletă, ca să pară o simplă spargere. Faptul că a lăsat amprente la etaj, în living, nu-l deranjează pe Ole; toată lumea știe că poliția nu anchetează spargerile banale. După care merge la Stavanger. În acest punct, sadismul său e-n floare. Îl omoară pe Elias lipindu-l de fundul căzii și lăsând robinetul deschis. Hei, benzinărie! Îi este cuiva foame?

Bjorn Holm nici măcar nu încetini.

— Bine. Apoi se întâmplă ceva. Ole primește o scrisoare. Este de la un șantajist. Care îi spune că știe că Ole a omorât și că vrea bani. Altfel îi va trimite poliția pe cap. Primul gând al lui Ole e că trebuie să fie cineva care știe că el a fost la Håvass, pesemne că e unul dintre supraviețuitori. Iska Peller. Sau Tony Leike. Pe Iska Peller o exclude imediat. E australiancă și s-a întors acasă; oricum e greu de crezut că ea scrie în norvegiană. Tony Leike, ce ironie! Ei doi nu s-au întâlnit deloc la cabană, însă firește că Adele a pomenit numele lui Ole în timp ce flirtau. Sau poate că Tony a văzut numele lui Ole în registrul de oaspeți. În orice caz, de bună seamă că Tony a ghicit legătura, întrucât crimele au apărut în ziare. Încercarea de șantaj se potrivește destul de bine cu ceea ce scriu ziarele financiare, că Tony are o nevoie disperată de fonduri pentru proiectul său din Congo. Ole ia o decizie. Chiar dacă ar fi preferat ca Tony să trăiască cu rușinea, trebuie să apeleze la cea de-a doua opțiune, înainte ca situația să scape de sub control. Tony trebuie să moară. Pornește pe urmele lui. Îl urmărește în trenul care duce acolo unde Tony merge de fiecare dată — la Ustaoset. Se ia după urmele lăsate de snowmobil, care duc la o cabană a Asociației de

Turism încuiată, situată printre stânci și crevase. Iar acolo îl găsește Ole. Și Tony recunoaște fantoma, băiatul de la sala de dans, băiatul căruia i-a tăiat limba. Și pricepe ce-l așteaptă. Ole se răzbună. Îl tortureează pe Tony. Îl arde. Poate ca să îl facă să-și dezvăluie potențialii parteneri în tentativa lui de șantaj. Poate și pentru propria-i plăcere.

Altman închise la loc geamul, tare.

— Frig, zise el.

— În timp ce se petrec toate astea, aude la radio că Iska Peller se află la cabana Håvass. Ole simte că soluția finală ar putea fi la îndemână, însă adulmecă o capcană. Își amintește depunerile de zăpadă de deasupra cabanei, despre care localnicii spuneau că sunt periculoase. Ia o decizie. Poate îl ia și pe Tony cu el pe post de ghid, se îndreaptă spre cabana Håvass, stârnește avalanșa cu ajutorul dinamitei. Apoi conduce înapoi snowmobilul, îl azvârle pe Tony — mort sau viu — în prăpastie și trimite și snowmobilul după el. Dacă, în pofida așteptărilor, cadavrul va fi vreodată descoperit, va părea că a fost un accident. Un bărbat care s-a ars singur și care încerca să caute ajutor.

În fața lor se ivi peisajul de țară. Trecură de lacul pe suprafața căruia se reflecta luna.

— Ole triumfă, a câștigat. A păcălit pe toată lumea, le-a aruncat praf în ochi. Și începe să se bucure de senzația că el e cel puternic, că i-a făcut pe toți să joace așa cum le-a cântat el. Așa că regizorul, care a împletit sorțile a opt persoane diferite într-o mare piesă de teatru, decide să ne lase un ultim cadou la despărțire. Să îmi lase mie un cadou de despărțire.

Un pâlc de case, o benzinărie și un centru comercial. Făcură la stânga la sensul giratoriu.

— Ole taie degetul mijlociu de la mâna dreaptă a lui Tony. Și are și telefonul lui Leike. E telefonul de pe care m-a sunat din centrul Ustaoset. Numărul meu e secret, însă Tony Leike îl avea salvat în agenda mobilului. Ole nu lasă un mesaj. Poate că a fost doar o toană, ca să se joace.

— Sau ca să ne deruteze, completă Bjorn Holm.

— Sau ca să ne arate superioritatea sa, zise Harry. Ca atunci când pur și simplu ne arată degetul mijlociu lăsându-mi pachetul cu degetul lui Tony în fața ușii din sediul central al poliției, chiar sub ochii noștri. Pentru că poate face asta. Pentru că el e Făt-Frumos, a scăpat de rușine, a ripostat, s-a răzbunat pe toți cei care l-au batjocorit și l-au subestimat. Martorii. Curva. Și lipitoarea. Apoi se întâmplă ceva neprevăzut. Îi e descoperit cartierul general de la Kadok. De fapt, polițiștii tot nu au nicio probă care să-i conducă la Ole, însă încep să se apropie periculos de el. Așa că Ole se duce la șeful său și îl anunță că vrea să-și ia în sfârșit concediul care s-a tot adunat de-a lungul timpului. Va lipsi mult timp. Avionul lui pleacă mâine, apropo.

— La 21:15, spre Bangkok via Stockholm, preciză Bjorn Holm.

— Bun, o mulțime de detalii ale acestei povești sunt doar presupuneri, dar ne apropiem. Iată-ne!

Bjorn ieși de pe șosea și pătrunse pe pietrișul unei case mari, din bușteni, roșie. Parcă și opri motorul.

Nu se vedea nicio lumină pe la geamuri, însă mai multe reclame atârnau de pereții de la parter, indicând faptul că aici fusese odinioară o băcănie. La capătul scuarului, la cincizeci de metri în fața lor, sub un bec stradal, se afla un Jeep Cherokee verde.

Era complet nemișcat. Tăcut, neclintit, nemișcat. Pe geamul de pe partea șoferului se înălța fum de țigară.

— Acesta e locul în care a început totul, zise Harry. Salonul de dans.

— Cine-i ăla? întrebă Altman, arătând spre Cherokee.

— Nu-l recunoști?

Harry scoase pachetul de țigări, își puse una între buze.

— Desigur, s-ar putea să fii păcălit de becul stradal. Majoritatea becurilor de stradă mai vechi proiectează o lumină galbenă, făcând o mașină albastră să pară verde.

— Am văzut filmul, zise Altman. În valea terebinților[10].

— Mhm, bun film! Aproape de clasa lui Altman.

— Aproape.

— Clasa lui Sigurd Altman.

Sigurd nu răspunse.

— Așadar, reluă Harry. Ești fericit? A fost capodopera la care ai visat, Sigurd? Sau să-ți zic Ole Sigurd?

---

[10] In the Valley of Elah (2007), film regizat de Paul Haggis, cu Tommy Lee Jones și Charlize Theron. (N.t.)

74. Bristol Cream

— Prefer Sigurd.

— Păcat că nu-i la fel de ușor să schimbi numele de familie ca prenumele, adăugă Harry, aplecându-se iar printre scaune. Când mi-ai spus că ți-ai schimbat obișnuitul nume de familie terminat în -sen, n-am crezut că „S“-ul din Ole S. Hansen ar putea proveni de la Sigurd. Te-a ajutat, Sigurd? Te-a ajutat acest nou nume să devii cineva diferit de persoana care a pierdut tot chiar pe pietrișul ăsta?

Sigurd ridică din umeri.

— Fugim cât putem de departe. Presupun că noul nume m-a ferit de multe.

— Mhm. Astăzi am verificat mai multe lucruri. Când te-ai mutat la Oslo, ai început cursurile de infirmier. De ce nu medicină? La urma urmei, aveai note maxime la școală.

— Voiam să evit vorbitul în public, răspunse Sigurd cu un zâmbet ironic. Presupuneam că voi fi scutit în calitate de infirmier.

— Am sunat azi un logoped și mi-a spus că depinde ce mușchi au fost afectați. Teoretic, chiar și fără jumătate de limbă, tot te poți antrena să vorbești aproape perfect.

— „S“-urile sunt mai grele fără vârful limbii. Asta m-a dat de gol?

Harry coborî geamul și-și aprinse țigara. Trase atât de tare din ea, încât hârtia foșni și fâsâi.

— Unul dintre lucruri. Dar am deviat pentru o vreme. Terapeutul mi-a mai spus că oamenii au tendința să asocieze sâsâitul cu homosexualitatea. În

engleză se numește „sâsâială de gay“ și nu e o sâsâială în sens medical, ci doar un mod diferit de-a pronunța litera „S“. Homosexualii pot renunța după voie la ea, folosind-o ca pe un soi de cod. Iar codul funcționează. Terapeutul mi-a zis că o universitate americană a efectuat o cercetare lingvistică pentru a vedea dacă e posibil să intuiești tendințele sexuale ale oamenilor ascultând înregistrări cu ei. Rezultatele au fost destul de precise; în fine, a reieșit că percepția legată de o sâsâială de gay a fost atât de puternică, încât a depășit toate celelalte semnale lingvistice caracteristice heterosexualilor. Când recepționerul de la hotelul Bristol mi-a spus că bărbatul care a întrebat de Iska Peller vorbea efeminat, el a fost victima gândirii stereotipe. Abia când a interpretat cum vorbise persoana, mi-am dat seama că se lăsase păcălit de sâsâială.

— Trebuie să fi fost ceva mai mult.

— Într-adevăr. Bristol. E o suburbie din Sydney, Australia. Văd că acum ai intuit legătura.

— Așteaptă! ceru Bjorn. Eu n-am intuit-o.

Harry suflă fumul pe geam.

— Mi-a zis Omul de zăpadă. Criminalul voia să fie aproape. Trecuse de orizontul meu de gândire, se cuibărise lângă mine. Așa că, atunci când privirea mi-a căzut pe o sticlă de Bristol Cream, mi-a picat în sfârșit fisa. Mi-am adus aminte că văzusem numele și că-i spusesem ceva cuiva. Cuiva care se cuibărise lângă mine. Iar atunci mi-am dat seama că ce spusesem eu fusese înțeles greșit. Spusesem că domiciliul Iskăi Peller se află în Bristol. Iar persoana respectivă a înțeles că mă refeream la hotelul Bristol din Oslo. Ție ți-am zis, Sigurd. La spital, imediat după avalanșă.

— Ai o memorie bună.

— În anumite situații. Când bănuielile mele s-au sedimentat, au început să devină evidente și alte lucruri. Ai spus că trebuie să lucrezi cu anestezice ca să faci rost de ketanom în Norvegia. Un prieten de-ai mei a zis că ne dorim adesea acele lucruri pe care le vedem zi de zi, ceea ce ar sugera faptul că oricine are fantezii sexuale despre femei în uniforme de infirmiere ar putea

lucra într-un spital. Cum ar fi calculatorul de la Kadok, care se numea Nashville, numele unui film regizat de…

— Robert Altman în 1975, completă Sigurd. O capodoperă extrem de subapreciată.

— Și faptul că scaunul de la cartierul general era, se înțelege de la sine, un scaun de regizor. Pentru însuși regizorul Sigurd Altman.

Sigurd nu reacționă.

— Dar tot nu-ți cunoșteam motivul, continuă Harry. Omul de zăpadă mi-a spus că ucigașul era condus de ură. Iar ura fusese declanșată de un singur eveniment, unul care zăcea în negura timpului. Poate că deja aveam un indiciu. Limba. Sâsâitul. Am rugat o prietenă din Bergen să facă niște săpături despre Sigurd Altman. I-a luat treizeci de secunde să descopere schimbarea de nume din registrul național și să-l lege de vechiul nume pomenit în condamnarea lui Tony Leike pentru ultraj.

O țigară zbură de pe geamul Jeepului, proiectând o dâră de scântei.

— Așa că a mai rămas doar chestiunea privind sincronizarea, adăugă Harry. Am verificat orarul turelor de la Rikshospital, care părea să îți ofere alibi pentru două dintre crime. Munceai când au fost omorâte Marit Olsen și Borgny Stem-Myhre. Dar ambele crime au fost comise în Oslo, iar nimeni de la spital nu-și poate aminti exact dacă te-a văzut atunci. Circuli de la o secție la alta, nu ți-ar fi simțit nimeni lipsa dacă nu te-ar fi văzut vreo două ore. Corectează-mă dacă greșesc, dar cred că îmi vei spune că majoritatea timpului liber ți-l petreci singur. În casă.

Sigurd Altman ridică din umeri.

— Probabil.

— Așa că iată-ne aici, concluzionă Harry bătând din palme.

— Stai un pic! îi ceru Altman. Povestea spusă de tine e pură ficțiune. N-ai nici cea mai mică dovadă.

— Oh, am uitat să spun. Îți amintești instantaneele pe care ți le-am arătat mai devreme? Cele pe care te-am rugat să le răsfoiești și mi-ai zis că sunt lipicioase?

— Ce-i cu ele?

— Am obținut niște amprente superbe de pe ele. Ale tale se potrivesc cu cele găsite pe biroul de acasă de la Leike.

Expresia lui Altman începu să se schimbe, pe măsură ce pricepea ce se întâmplă.

— Mi le-ai arătat doar… doar ca să le țin?

Altman se uită câteva secunde la Harry, împietrit. Apoi își cuprinse fața în mâini. Și dintre degetele sale răzbătu un sunet. Râs.

— Ai luat în calcul fiecare abordare posibilă, zise Harry. De ce nu te-ai gândit c-ar fi prudent să-ți faci rost de un alibi respectabil?

— Nu mi-a trecut prin cap că aș avea nevoie de unul.

Altman își dădu mâna la o parte.

— Ai citit corect absolut toate manevrele, nu-i așa, Harry?

Ochii din spatele ochelarilor erau umezi, dar nu devastați. Resemnați. Harry mai trecuse prin asta. Ușurarea de-a fi prins. De-a fi în stare să te eliberezi în sfârșit de povară.

— Probabil, răspunse Harry. Adică, oficial, nu eu am citit corect toate manevrele. Ci bărbatul din mașina aia de acolo le-a citit. El este cel care te va aresta.

Sigurd își scoase ochelarii și-și șterse lacrimile provocate de râs.

— Deci mințeai când mi-ai zis că ai nevoie să îți spun despre ketanom?

— Da, dar nu mințeam când spuneam că numele tău va rămâne în istoria crimelor din Norvegia.

Harry îi făcu semn din cap lui Bjorn, care dădu flash cu farurile.

Un bărbat sări din Cherokee în fața lor.

— O cunoștință veche de-a ta, îl informă Harry. Cel puțin fiica lui a fost.

Bărbatul se apropie încet, ușor crăcănat, apoi își săltă cureaua de la pantaloni. Ca un polițist bătrân.

— Mă întrebam un ultim lucru, zise Harry. Omul de zăpadă a zis că îmi vei intra pe sub piele, neobservat, poate într-un moment vulnerabil. Cum de s-a ivit ocazia?

Sigurd își puse ochelarii la loc.

— Toți pacienții internați trebuie să dea numele celei mai apropiate rude. Tatăl tău ni l-a dat pe-al tău, căci la cantină una dintre infirmiere a pomenit că tatăl celui care îl prinsese pe Omul de zăpadă, însuși Harry Hole, era pe secția ei. Am considerat de la sine înțeles că cineva cu reputația ta va primi cazul. La momentul respectiv eu lucram pe alte secții, dar mi-am întrebat șeful dacă l-aș putea folosi pe tatăl într-o cercetare de anesteziologie la care lucram, spunând că se potrivea perfect grupului meu. Credeam că dacă te-aș cunoaște prin intermediul tatălui tău, atunci aș fi putut afla cum decurge cazul.

— Puteai fi aproape, vrei să spui. Să simți pulsul cazului și să-ți fie recunoscută superioritatea.

— Când ți-ai făcut până la urmă apariția, am avut grijă să nu-ți pun întrebări directe despre anchetă.

Sigurd Altman inspiră adânc.

— Nu voiam să trezesc suspiciuni. Trebuia să am răbdare, să aștept până căpătai încredere.

— Și ai reușit.

Sigurd încuviință.

— Mulțumesc, îmi place să cred că inspir încredere. Apropo, îmi numeam biroul de la Kadok camera de montaj. Când ai dat buzna acolo, am luat-o razna. Eram acasă. M-am înfuriat atât de rău, încât am fost gata să-l deconectez pe tatăl tău de la aparate, Harry. Însă n-am făcut-o. Aș vrea să știi asta.

Harry nu răspunse.

— Încă ceva, adăugă Sigurd. Cum ai aflat despre cabana încuiată a Asociației de Turism?

Harry ridică din umeri.

— Din întâmplare. Eu și un coleg a trebuit să rămânem peste noapte. Părea că acolo ar fi stat recent cineva. Și ceva se lipise de sobă. Bucățele de carne, am bănuit. A mai durat puțin până am făcut legătura cu brațul care ieșea de sub snowmobil. Arăta ca un cârnat prea fript. Polițistul municipal a mers la cabană, a râcâit carnea și a trimis niște bucățele pentru testarea ADN. Vom avea rezultatele în câteva zile. Tony își păstra obiectele personale acolo. De exemplu, am găsit o fotografie de familie într-un sertar. Tony, băiețel. N-ai strâns cum trebuie după tine, Sigurd.

Polițistul se oprise lângă portiera șoferului, iar Bjorn coborî geamul. Apoi acesta se aplecă și se uită, pe lângă Bjorn, la Sigurd Altman.

— Salut, Ole! zise Skai. Mă aflu aici ca să te arestez pentru uciderea mai multor persoane, ale căror nume ar fi trebuit să le învăț pe dinafară, însă vom lua lucrurile pe rând. Înainte de-a ocoli mașina și-a deschide portiera, aș vrea să îți așezi ambele mâini pe bord, așa încât să le putem vedea. Îți voi pune cătușele, iar tu mă vei însoți la o celulă drăguță, proaspăt modernizată. Soția mea a făcut chiftele cu piure de napi. Se pare că și-a amintit că îți plăceau. Cum ți se pare, Ole?

Partea a opta

75. Transpirație

— Ce dracu’ vrea să însemne asta?

Era 7 dimineața, clădirea Kripos se trezea la viață, iar în ușa biroului lui Harry Hole se afla un Mikael Bellman furibund, cu o servietă într-o mână și cu un exemplar din Aftenposten în cealaltă.

— Dacă te referi la Aftenposten…

— Da, la asta mă refer!

Bellman trânti ziarul pe birou, în fața lui.

Titlul acoperea jumătate din prima pagină. făt-frumos arestat azi-noapte. Presa prinsese de veste despre porecla Făt-Frumos în aceeași zi în care fusese botezat în sala de ședințe Odin. arestat azi-noapte nu era chiar fidel situației, firește, fiind mai degrabă aseară, însă Skai nu avusese timp să trimită comunicatul de presă decât la miezul nopții, după ultimul buletin de știri al televiziunilor și înainte de titlurile principale ale ziarelor. Fusese scurt și nu specificaseră momentul sau împrejurările, ci doar că Făt-Frumos, după o anchetă meticuloasă a poliției locale, fusese arestat în fața salonului de dans din Ytre Enebakk.

— Ce vrea să însemne asta? repetă Bellman.

— Presupun că înseamnă că poliția îl are în arest pe unul dintre cei mai notorii criminali ai Norvegiei, răspunse Harry, încercând să ridice scaunul cu spătar înalt.

— Poliția? șuieră Bellman. Poliția locală din — trebuie să consulte ziarul — Ytre Enebakk?

— Presupun că nu contează cine rezolvă cazul, dacă e rezolvat, nu? zise Harry, pipăind maneta de lângă spătar. Cum funcționează chestia asta?

Bellman închise ușa.

— Ascultă aici, Hole!

— Nu mai e Harry?

— Tacă-ți gura și ascultă-mă cu atenție! Știu ce se petrece aici. Ai stat de vorbă cu Hagen și ți s-a spus că nu poți da arestarea pe mâna lui și a serviciului Omoruri, era prea riscant. Așa că, din moment ce nu puteai câștiga în deplasare, ai ales o remiză. Ai renunțat la onoruri și la puncte în favoarea unui polițist prostovan, care n-ar putea spune unde a început și unde s-a terminat ancheta.

— Eu, șefu'? se miră Harry, aruncându-i o privire jignită și fixându-l cu ochii lui albaștri. Unul dintre cadavre a fost descoperit în municipalitatea lui, e firesc că omul a urmat cazul la nivel local. După care a săpat în trecutul poveștii despre Tony Leike. Treabă de polițist sadea, dacă mă întrebi pe mine.

Petele albe de pe fruntea lui Bellman păreau să capete toate culorile curcubeului.

— Știi cum va fi considerată asta la Ministerul Justiției? Mi-au plasat mie ancheta, eu m-am ocupat săptămână după săptămână de ea, dar fără niciun rezultat. Apoi vine corcitura asta nenorocită și, după două zile, ne taie calea și se bagă în fața noastră.

— Mhm, zise Harry și trase de manetă, iar spătarul se lăsă brusc.

— Nu sună la fel de bine când o formulezi așa, șefu'.

Bellman își apăsă ambele palme pe birou, se aplecă în față și mârâi, trimițând mici bobițe de scuipat alb în direcția lui Harry:

— Sper că nu sună bine, Hole. În după-amiaza asta, un gogoloi de opiu de la tine de-acasă va fi trimis la laborator pentru analiză. Te-ai ars, Hole!

— Și după aia, șefu’?

Harry sălta în sus și-n jos în timp ce se lupta cu maneta.

Bellman se încruntă.

— Ce dracu’ vrei să spui?

— Ce vei spune presei și Ministerului de Justiție? Când vor vedea data mandatului de percheziție pe care l-ai folosit, emis pe numele tău? Și vor întreba cum e posibil ca la o zi după ce-ai găsit opiul acasă la polițist, îi oferi aceluiași polițist o poziție proeminentă în cadrul echipei tale de anchetă? Unii ar putea pretinde că dacă așa e condus Kripos, atunci nu e de mirare că un copoi de țară, care are o singură celulă și o soție care gătește, e mai priceput la găsit criminali.

Lui Bellman îi căzuse falca și clipea des.

— Gata!

Harry se lăsă pe spate pe spătar, blocat acum pe poziție, cu un surâs mulțumit. Și strânse din ochi pentru a întâmpina curentul de aer stârnit de ușa trântită.

Soarele se strecurase dincolo de creasta munților când Krongli opri snowmobilul, coborî și se apropie de Roy Stille, care stătea lângă un băț de schi înfipt în zăpadă.

— Ei bine?

— Cred că l-am găsit, anunță Stille. Ăsta trebuie să fie bățul folosit de amicul nostru Hole pentru a însemna locul.

Polițistul care avea să se retragă în curând nu nutrise niciodată ambiții de ascensiune profesională, încă chica deasă de păr alb, privirea atentă și glasul calm făceau ca atunci când vorbea, lumea să înțeleagă că el era superiorul, nu Krongli.

— Oh? exclamă Krongli.

Îl însoţi pe Stille până la marginea prăpastiei. Stille îi arătă cu degetul. Jos, în grohotiş, văzu snowmobilul. Ajustă binoclul. Concentră imaginea pe braţul gol şi ars ce ieşea în afară. Murmură aproape neauzit:

— Oh, căcat! În sfârşit! Sau ambele.

Clienţii veniţi pentru micul dejun începuseră să părăsească localul Stopp Pressen când Bent Nordbø auzi pe cineva tuşind, ridică privirea din New York Times, îşi scoase ochelarii, îşi miji ochii şi izbuti să arboreze ceea ce considera a fi cel mai aproape de un zâmbet.

— Gunnar.

— Bent.

Salutul, faptul că-şi spuneau unul altuia pe numele mic, era ceva ce aveau din frăţie şi îi amintea mereu lui Gunnar Hagen de furnicile care se întâlneau şi făceau schimb de feromoni. Şeful serviciului Omoruri se aşeză, însă nu-şi scoase haina.

— Ziceai la telefon că ai găsit ceva.

— Unul dintre jurnaliştii mei a găsit asta.

Nordbø împinse un plic maro peste masă.

— Se pare că Mikael Bellman şi-a protejat soţia într-un caz de trafic de droguri. E veche, din punct de vedere legal sunt de neatins amândoi, însă în presă…

— …pot fi atinşi oricând, completă Hagen, luând plicul.

— Cred că îl poţi considera neutralizat pe Mikael Bellman.

— Măcar acum suntem pe picior de egalitate. Și el știe lucruri despre mine. În plus, s-ar putea să nici n-am nevoie de asta — tocmai a fost umilit de un polițist din Ytre Enebakk.

— Am citit. Iar Ministerul Justiției a citit și el, nu-i așa?

— Acolo sus, citesc ziarele și stau cu urechile mereu ciulite. Dar îți mulțumesc oricum!

— Plăcerea mea, să ne ajutăm unul pe altul.

— Cine știe, s-ar putea să am nevoie de asta într-o bună zi.

Gunnar Hagen puse plicul în buzunarul hainei.

Nu primi niciun răspuns, dat fiind că Bent Nordbø reluase deja lectura unui articol despre un tânăr senator american de culoare pe nume Barack Obama care, după cum susținea cu toată seriozitatea autorul articolului, putea deveni într-o zi președintele Statelor Unite.

Când Krongli ajunse jos, le strigă celorlalți că e în regulă, apoi desfăcu funia.

Snowmobilul Arctic Cat zăcea cu șenilele în aer. Se târî singur cei trei metri până la epavă și deveni, din instinct, conștient de locurile în care își așeza picioarele și mâinile. Ca și cum era un loc al faptei. Se lăsă pe vine. Un braț ieșea de sub snowmobil. Atinse vehiculul. Acesta se legăna pe două stânci. Trase aer adânc în piept și înclină snowmobilul pe o parte.

Cadavrul zăcea pe spate. Primul gând al lui Krongli fu că probabil era un bărbat. Capul și fața îi fuseseră zdrobite între vehicul și stânci, iar rezultatul arăta precum rămășițele unei petreceri cu crabi. Nu mai era nevoie să pipăie trupul sfărâmat ca să știe că era ca jeleul, ca o bucată de carne maturată și dezosată sau că toracele fusese strivit și aplatizat, iar șoldurile și genunchii, pulverizați. Lui Krongli i-ar fi fost extrem de greu să identifice cadavrul

dacă n-ar fi fost cămașa roșie de flanel. Și singurul dinte putred, plin de pete maronii, rămas în maxilarul inferior.

76. Redefinire

— Ce-ai spus? exclamă Harry, apăsând și mai tare receptorul de ureche, de parcă acolo ar fi fost problema.

— Am spus că sub snowmobil nu era cadavrul lui Tony Leike, repetă Krongli.

— Al cui, atunci?

— Odd Utmo. Un sihastru din zonă și ghid local. Mereu poartă aceeași cămașă roșie de flanel. Și e snowmobilul său. Însă dinții au fost dovada clară. Un singur ciot de dinte putrezit. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu restul dinților și cu proteza ortodontică.

Utmo. Proteză ortodontică. Harry își aminti că îi spusese Kaja despre ghidul care o dusese la Håvass.

— Și totuși, degetele? întrebă Harry. Nu sunt strâmbe?

— Ba da. Utmo avea probleme groaznice cu artrita, săracul. Bellman a fost cel care mi-a spus să te anunț direct. Nu ăsta era rezultatul pe care-l sperai, nu, Hole?

Harry își împinse scaunul de lângă birou.

— Puțin spus că nu la asta mă așteptam. Krongli, se poate să fi fost un accident?

Însă știu răspunsul înainte să vină. Luna fusese pe cer toată seara și toată noaptea; chiar și fără faruri, ar fi fost imposibil să nu observe ravena. Mai ales un ghid local. Mai ales când conducea atât de încet, încât aterizase la doar trei metri de căderea perpendiculară de șaptezeci de metri.

— Las-o baltă, Krongli. Spune-mi despre arsuri.

La celălalt capăt se așternu tăcerea o vreme înainte să vină răspunsul:

— Brațele și spinarea. Pielea de pe brațe era crăpată și se poate vedea carnea roșie dedesubt. O parte a spinării era complet arsă. Și între omoplați îi fusese ars un desen…

Harry închise ochi. Văzu modelul de pe soba din cabană. Fragmentele de carne arsă.

— …care arată ca un cerb. Altceva, Hole? Trebuie să plecăm…

— Nu, asta-i tot, Krongli. Mersi!

Harry închise. Rămase să chibzuiască în liniște. Nu era Tony Leike. Normal că asta schimba detaliile, însă nu și imaginea de ansamblu. Utmo era probabil o victimă a cruciadei de răzbunare a lui Altman, cineva care se trezise cumva în calea a ceva. Aveau degetul lui Tony Leike, însă unde era restul trupului? Lui Harry îi veni o idee. Dacă era mort. Teoretic, Tony putea fi închis pe undeva. Un loc pe care îl știa doar Sigurd Altman.

Harry formă numărul lui Skai.

— Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni, îl anunță Skai, mestecând cine știe ce. În afară de avocatul său.

— Cine este?

— Johan Krohn. Îl cunoști? Arată ca un băiat și…

— Îl cunosc foarte bine pe Johan Krohn.

Harry sună la biroul lui Krohn, i se făcu legătura și avocatul păru pe jumătate binevoitor și pe jumătate expeditiv, cum ar trebui să se poarte un avocat al apărării când îl sună cineva din partea acuzării. Îl ascultă pe Harry.

— Mă tem că nu. Doar dacă nu cumva ai o dovadă concretă, care poate stabili dincolo de orice îndoială, că Altman, clientul meu, ține pe cineva

închis sau expune în vreun fel sau altul pe cineva la vreun pericol prin faptul că nu-i dezvăluie starea, nu-ți pot îngădui să discuți cu Altman. Sunt niște acuzații foarte grave la adresa lui și e de datoria mea să-i protejez interesele, cât îmi stă în putință.

— De acord, zise Harry. Nu trebuia să-mi spui.

Închiseră.

Harry se uită pe geam la centrul orașului. Scaunul era bun, fără nicio îndoială. Însă privirea lui găsi clădirea de sticlă familiară din Grønland.

Apoi formă alt număr.

Katrine Bratt se arătă la fel de veselă ca o ciocârlie, ba chiar și ciripi ca una.

— Îmi dau drumul peste câteva zile, anunță ea.

— Credeam că poți pleca când îți poftește inima.

— Da, așa e, dar trebuie să mi se dea drumul în mod oficial. Abia aștept. Mi-au oferit un job de birou la secție, când mi se va termina concediul medical.

— Bun.

— Voiai să-mi ceri ceva?

Harry îi explică.

— Deci va trebui să-l găsești pe Tony Leike fără ajutorul lui Altman?

— Dap.

— Vreo idee de unde să încep?

— Una singură. Imediat după ce Tony Leike a fost dat dispărut, am verificat dacă nu stătuse pe undeva pe lângă Ustaoset. Ideea e că i-am verificat ceva mai îndeaproape ultimii ani și mai că nu apar deloc dovezi ale cazării sale

în vreun loc din Ustaoset, doar în vreo două cabane ale Asociației de Turism și atâta tot. Lucru ciudat, de altfel, întrucât mergea des acolo.

— Poate că profita cu nerușinare de cabane, fără a se înregistra sau plăti.

— Nu e genul, răspunse Harry. Mă întreb dacă Tony Leike nu are vreo cabană sau ceva de genul pe-acolo, despre care nu știe nimeni.

— Bun. Altceva?

— Nu. Ba da — vezi dacă poți găsi ceva despre activitățile lui Odd Utmo de-a lungul ultimelor zile.

— Ești încă singur, Harry?

— Ce fel de afurisită de întrebare e asta?

— Pari mai puțin singur.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Dar ți se potrivește.

— Chiar așa?

— Dacă tot întrebi: nu.

Aslak Krongli își îndreptă spatele înțepenit și se uită la prundiș.

Unul dintre oamenii din echipa de căutare fusese cel care strigase, iar acum striga iar, evident agitat.

— Aici!

Aslak înjură în barbă. Criminaliștii veniți la locul faptei terminaseră, iar acum snowmobilul și Odd Utmo erau săltați spre vârf. Era o treabă

complicată și anevoioasă, întrucât singura cale de acces la prundiș era cu funia, destul de dificil.

În pauza de prânz, un om spusese ceva ce una dintre cameristele de la hotel îi șoptise la ureche: găsise pete de sânge pe așternuturile din camera ocupată de Rasmus Olsen, soțul parlamentarei omorâte, când acesta predase camera. Inițial, ea crezuse că e sânge menstrual, însă apoi auzise că Rasmus Olsen fusese singur la hotel și că soția lui se cazase la cabana Håvass.

Krongli răspunsese că poate bărbatul avusese în camera sa vreuna dintre fetele din zonă sau că poate se întâlnise cu soția în dimineața când aceasta sosise în Ustaoset și făcuseră sex. Bărbatul murmurase că era sigur că nu fusese sânge menstrual.

— Aici!

Câtă bătaie de cap! Aslak Krongli voia să se întoarcă acasă. Cină, cafea, somn. Să uite cu totul de nenorocitul ăsta de caz. Banii pe care-i datora la Oslo fuseseră achitați, nici că se va mai întoarce vreodată acolo. Și va sta departe și de mlaștină. Era o promisiune de care chiar se va ține de data asta.

Folosiseră un câine ca să fie siguri că găsesc toate bucățile din Utmo împrăștiate în zăpadă, iar câinele fusese cel care sărise în sus pe prundiș și începuse să latre la vreo sută de metri mai încolo. O sută de metri foarte abrupți. Aslak măsură cu privirea cât era de urcat.

— E important? strigă el și stârni o adevărată simfonie de ecouri.

Primi un răspuns, iar zece minute mai târziu se uita la ce scosese câinele din zăpadă. Era atât de rău înțepenit între două pietre, încât ar fi fost imposibil să-l zărești de sus.

— Iisuse! făcu Aslak. Cine-ar putea fi?

— Oricum, nu Tony Leike ăla, răspunse dresorul câinelui. Aici, pe prundișul ăsta pustiu, ar fi trebuit să treacă mult timp ca toată carnea să fie dezgolită de pe oase. Câțiva ani.

— Optsprezece ani.

Ăsta era Roy Stille. Polițistul îi urmase gâfâind până aici.

— Ea zace aici de optsprezece ani, completă Roy, lăsându-se pe vine.

— Ea? se miră Aslak.

Polițistul arătă spre șoldurile scheletului.

— Femeile au pelvisul mai lat. N-am mai găsit-o după ce a fost dată dispărută. E Karen Utmo.

Krongli simți ceva ce nu mai simțise în glasul lui Roy Stille. Un tremur. Tremurul unui om cuprins de o emoție formidabilă. Copleșit de suferință. Însă chipul de granit era la fel de neted ca întotdeauna, la fel de închis.

— Păi, eu n-am găsit-o niciodată, deci e adevărat, zise dresorul. S-a aruncat din cauza chinului provocat de fiul ei.

— Greu de crezut, spuse Krongli.

Ceilalți doi îl priviră. Iar el își pusese degetul mic într-o gaură mică și delicată din fruntea cadavrului.

— E o gaură de glonț? întrebă dresorul.

— Dap, răspunse Stille, pipăind în jurul cefei. Și nu e nicio rană de ieșire, deci bănuiesc că vom găsi glonțul în țeastă.

— Și am putea paria că glonțul se va potrivi cu carabina lui Utmo? zise Krongli.

— Păi, eu n-aș face-o, repetă dresorul. Vrei să spui că și-a împușcat soția? Cum e posibil să omori o persoană pe care o iubești? Deoarece crezi că ea și fiul tău… e ca o intrare în infern.

— Optsprezece ani, spuse Stille, ridicându-se cu un geamăt. Șapte ani înainte să se prescrie crima. Asta e ceea ce numim ironie. Aștepți și tot

aștepți, temându-te că vei fi descoperit. Trec anii și apoi, când te apropii de libertate — bang! —, ești tu însuți ucis și sfârșești în aceeași prăpastie.

Krongli închise ochii și se gândi că da, era posibil să omori persoana pe care o iubeai. Destul de ușor. Dar nu, nu ești niciodată liber. Niciodată. El, unul, n-avea să se mai întoarcă niciodată aici.

Lui Johan Krohn îi plăcea să fie în centrul atenției. Doar nu devii cel mai cunoscut avocat pledant din toată țara fără să-ți placă ceea ce faci. Iar când a fost de acord fără ezitare să-l apere pe Sigurd Altman, Făt-Frumos, știa că avea să fie în centrul atenției mai mult decât fusese în toată cariera lui de până atunci. Deja își atinsese țelul de a-și depăși tatăl drept cel mai tânăr avocat pledant la Curtea Supremă. Ca avocat al apărării trecut nu cu mult de douăzeci de ani, era un nou star, un copil-minune. Însă poate că i se urcase deja la cap; fusese un tip neobișnuit cu atenția la școală. Apoi devenise elevul enervant din fruntea clasei, care era prea energic la ore, care se străduia mereu un pic prea tare să fie plăcut și care totuși afla ultimul unde se țineau petrecerile de sâmbătă seara — dacă afla vreodată. Însă acum asistentele și funcționarele chicoteau și roșeau când le făcea câte un compliment sau le sugera să iasă la cină după muncă. Și mai și ploua cu invitații, cu oferte de-a ține discursuri, de a participa la dezbateri radio sau la televiziune și chiar și la câte o premieră, pe care soția lui o prețuia atât de mult. Asemenea evenimente i-au solicitat o mare parte din atenție în ultimii câțiva ani. În orice caz, simțise un trend descendent în numărul de procese câștigate, al cazurilor foarte mediatizate și al clienților noi. Nu suficient cât să-i afecteze reputația, dar destul cât să-l facă să devină conștient că avea nevoie de cazul lui Sigurd Altman. Că avea nevoie de ceva intens mediatizat ca să revină unde îi era locul: în vârf.

Acesta era motivul pentru care Johan Krohn stătea și-l asculta în liniște pe bărbatul suplu, cu ochelari rotunzi. Asculta în timp ce Sigurd Altman își spunea povestea care nu era doar cea mai incredibilă auzită vreodată de Krohn, ci și una pe care o credea. Johan Krohn se auzea deja în sala de judecată, oratorul strălucit, agitatorul, manipulatorul, cel care totuși nu depășea niciodată limitele impuse de lege, o adevărată încântare atât pentru public, cât și pentru judecător. Așa că inițial se arătă dezamăgit când Sigurd

Altman îi dezvălui planurile sale. În fine, după ce-și reamintise vorba tatălui său că avocatul exista pentru client și nu invers, el acceptă informațiile acestuia. Pentru că Johan Krohn chiar nu era o persoană rea.

Iar când părăsi închisoarea districtuală din Oslo, unde Sigurd Altman fusese transferat în cursul zilei, Krohn întrezări noul potențial al misiunii sale care, în felul său, în pofida a toate, era extraordinar. Primul lucru pe care îl făcu după ce se întoarse la birou fu să ia legătura cu Mikael Bellman. Ei doi se mai întâlniseră o singură dată, într-un proces de crimă, bineînțeles, însă Johan Krohn știuse imediat cum trebuia să joace cu Mikael Bellman. Un vultur recunoaște imediat un vultur. Așa că înțelegea prea bine cum se simțea Bellman după titlurile despre arestarea efectuată de polițistul municipal.

— Bellman.

— Johan Krohn. Mă bucur să vorbim din nou.

— Bună seara, Krohn.

Tonul părea formal, dar nu neprietenos.

— Chiar este? Îmi închipui că simți că ai fost dat la o parte chiar când te apropiai de linia de sosire, nu-i așa?

O pauză scurtă.

— Despre ce-i vorba, Krohn?

Dinți încleștați. Furios.

Johan Krohn știa că trăsese o carte câștigătoare.

Harry și Sis stăteau la căpătâiul tatălui lor la Rikshospital. Pe noptieră și pe două mese din cameră se aflau vaze cu flori care apăruseră de nicăieri în ultimele zile. Harry dăduse o tură și citise biletele. Unul dintre ele era pentru „Dragul, dragul meu Olav“ și era semnat „A ta, Lise“. Harry nu

auzise niciodată de Lise, ba chiar luase și mai puțin în calcul că în viața tatălui său ar mai fi putut exista altă femeie în afară de mama sa. Restul biletelor erau de la colegi și vecini. De bună seamă aflaseră că sfârșitul era aproape. Și în pofida faptului că știau că Olav nu mai putea citi biletele, îi trimiseseră aceste flori frumos mirositoare, pentru a compensa faptul că nu găsiseră timpul necesar să-i facă o vizită. Harry considera florile din jurul patului niște vulturi ce îi dădeau târcoale unui muribund. Capete grele, atârnând de gâturi subțiri, ca niște tulpini. Cu pliscuri galbene și roșii.

— Harry, n-ai voie cu mobilul aici! șopti severă Sis.

Harry scosese telefonul și se uita la ecran.

— Scuze, Sis! E important.

Katrine Bratt trecu direct la subiect.

— Nu există nicio îndoială că Leike a stat destul de mult în Ustaoset și în împrejurimi. În ultimii ani, a mai cumpărat câte un bilet de pe internet și a plătit pentru combustibil cu cardul de credit la o benzinărie din Geilo. Aceleași provizii, mai ales în Ustaoset. Singurul lucru care sare în ochi e o factură pentru materiale de construcție, tot în Geilo.

— Materiale de construcție?

— Dap. Am verificat lista în detaliu. Scânduri, cuie, unelte, cabluri de oțel, bolțari, ciment. În valoare de peste treizeci de mii de coroane. Dar e veche de patru ani.

— Și te gândești și tu la ce mă gândesc eu?

— Că și-a construit acolo o mică anexă sau ceva de genul?

— Nu avea nicio cabană trecută pe numele său pentru care să construiască o anexă, am verificat. Însă nici nu aduni provizii dacă urmează să locuiești într-un hotel sau în cabanele Asociației de Turism. Eu cred că Tony și-a construit singur un sălaș ilegal în parcul național, cum mi-a zis că visa să

facă. Departe de ochii curioșilor, desigur. Un loc în care să nu fie deranjat. Dar unde?

Harry își dădu seama că se ridicase și umbla încolo și încoace prin salon.

— Păi, tu să-mi spui, zise Katrine Bratt.

— Stai puțin. În ce moment al anului și-a cumpărat toate alea?

— Stai să văd… Pe 6 iulie, după cum scrie pe factură.

— Dacă această cabană trebuie ascunsă pe undeva, atunci se află departe de orice șosea. O zonă pustie, fără drumuri de acces. Ai spus cabluri de oțel?

— Da. Și bănuiesc de ce. Când cei din Bergen au construit cabane în cele mai expuse vântului zone din Ustaoset, în anii ’60, în general au folosit cabluri de oțel ca să ancoreze cabanele.

— Deci cabana lui Leike trebuie să se afle într-o zonă izolată și bătută de vânturi, iar el a transportat acolo materiale de construcție în valoare de treizeci de mii de coroane. Vorbim de cel puțin două tone. Cum faci asta în timpul verii, când nu e zăpadă, deci nu poți folosi snowmobilul?

— Cal, Jeep?

— Pe râuri, prin mlaștini, prin munți? Continuă.

— Habar n-am.

— Dar eu am. Am văzut o imagine. Bine, pa.

— Stai!

— Da?

— Mi-ai cerut să mă uit la activitățile lui Utmo din ultimele sale zile de viață. În lumea electronică nu există foarte multe informații despre el, însă a dat niște telefoane. Unul dintre ultimele a fost către Aslak Krongli. Doar mesageria vocală, din ce se pare. Iar ultima sa discuție a fost cu SAS. Am

intrat în sistemul lor de rezervări. Și-a luat un bilet de avion spre Copenhaga.

— Mhm, nu prea pare genul care să călătorească mult.

— Lucru sigur. Are un pașaport pe numele său, însă nu figurează în niciun sistem de rezervări. Și vorbim de mulți ani aici.

— Deci un om care abia dacă își părăsește locul natal dorește să meargă la Copenhaga. Când ar fi trebuit să plece?

— Ieri.

— OK. Mersi!

Harry închise, își luă haina și se întoarse spre ușă. Se uită la ea. La femeia atrăgătoare care era sora sa. Se pregătea s-o întrebe dacă se descurcă singură, fără el. Însă se abținu să-i pună o întrebare atât de prostească. Când nu se descurcase ea fără el?

— Ai grijă! îi spuse.

Jens Rath se afla în recepția clădirii de birouri. Pe sub sacou și cămașă era scăldat în transpirație. Pentru că doar ce primise un apel de la poliție, prin care era informat că avea să primească o vizită din partea lor. Avusese un conflict cu Divizia Fraude în urmă cu câțiva ani, însă cazul fusese clasat. Cu toate astea, transpira tot ori de câte ori vedea o mașină de poliție. Iar acum Jens Rath își simțea toți porii deschizându-se. Era un om mărunțel, care se uita de jos în sus la polițistul care tocmai se ridicase în picioare. Și se tot ridica. Până ce ajunse să-l domine cu o jumătate de metru pe Jens și-i oferi acestuia o strângere scurtă, dar fermă, de mână.

— Harry Hole, serviciul Om… Kripos. Am venit pentru Tony Leike.

— Ceva nou?

— Ce-ar fi să luăm loc, Rath?

Se așezară pe două fotolii Le Corbusier, iar Rath îi făcu semn discret lui Wenche de la recepție că n-ar trebui să vină cu cafea, o politică standard când aveau investitori în vizită.

— Vreau să ne arăți unde se află cabana lui, începu polițistul.

— Cabană?

— Te-am văzut cum ai anulat cafeaua, Rath, e în regulă — ca și cum n-ai avea mult timp. Mai știu și despre cazul clasat de Divizia Fraude, însă n-ar trebui să dau decât un telefon ca să-l redeschidă. E posibil ca nici de data asta să nu găsească nimic, dar îți promit că toată documentația pe care au strâns-o îți va cere să le stai la dispoziție…

Rath închise ochii.

— Oh, Dumnezeule…

— …mai mult decât ți-a luat să construiești o cabană pentru colegul, amicul și asociatul tău Tony Leike. Bine?

Singurul talent al lui Jens Rath consta în faptul că el putea calcula riscurile ce meritau osteneala mai rapid și mai eficient decât oricine altceva. Drept urmare, îi luă aproximativ o secundă să răspundă la întrebarea care tocmai îi fusese adresată.

— Bine.

— Plecăm mâine-dimineață la ora 9.

— Cum…?

— La fel cum ai transportat materialele. Cu elicopterul.

Polițistul se ridică.

— Doar o întrebare. Tony s-a arătat mereu extrem de preocupat să nu afle nimeni de această cabană — cred că nici măcar Lene, logodnica lui, nu știe despre ea —, deci cum…?

— O factură pentru materiale de construcție în Geilo, plus poza cu voi trei în salopete stând pe o stivă de scânduri, în fața unui elicopter.

O încuviințare rapidă din partea lui Jens Rath.

— Desigur. Poza.

— Cine a făcut-o, apropo?

— Pilotul. Înainte să plecăm din Geilo. Și a fost ideea lui Andreas să o trimitem odată cu comunicatul de presă, când am deschis birourile. El a considerat că ținuta de lucru era mai mișto decât costume și cravate. Iar Tony a fost de acord, pentru că i se părea că arăta ca și cum el deținea elicopterul. În fine, ziarele financiare folosesc poza tot timpul.

— De ce tu și Andreas nu ați menționat cabana, când Tony a fost dat dispărut?

Jens Rath ridică din umeri.

— Să nu mă înțelegi greșit, suntem la fel de dornici ca voi să îl vedem pe Tony înapoi cât mai repede. Avem un proiect în Congo care se va duce de râpă dacă nu vom face rost rapid de zece milioane. Însă ori de câte ori Tony dispare, o face pentru că așa vrea el. Își poate purta singur de grijă. Să nu uiți că a fost mercenar. Aș zice că exact în clipa asta Tony stă pe undeva cu o tărie, cu vreo pisicuță focoasă în brațe și rânjind pentru că a găsit o soluție.

— Mhm, făcu Harry. Presupun că felina i-a retezat degetul mijlociu. Aeroportul Fornebu, mâine-dimineață, la 9.

Jens Rath se ridică, privindu-l pe polițist. Era efectiv inundat de sudoare.

Când Harry se întoarse la Rikshospital, Sis era încă acolo. Răsfoia o revistă și mânca un măr. Harry se uită iar la stolul de vulturi. Acum erau și mai multe flori.

— Pari epuizat, Harry. Ar trebui să te duci acasă.

Harry chicoti.

— Pleacă tu! Doar ai stat destul singură aici.

— N-am stat singură, răspunse ea cu un surâs malefic. Ghici cine a fost aici.

Harry oftă.

— Îmi pare rău, Sis, dar m-am săturat de ghicit, căci ăsta-i jobul meu.

— Øystein!

— Øystein Eikeland?

— Da! Și a adus și un baton de ciocolată. Nu pentru tata, pentru mine. Scuze, ție nu ți-a mai rămas nimic.

Ea începu să râdă atât de tare, încât ochii i se afundară cu totul în obraji.

Când Sis se ridică să iasă la o plimbare, Harry își verifică telefonul. Două apeluri pierdute de la Kaja. Își împinse scaunul până la perete și se lăsă pe spate.

77. Amprentă

Elicopterul ateriză la 10:10 pe o culme la vest de munții Hallingskarvet. La 11:00, deja localizaseră cabana.

Era atât de bine ascunsă vederii, încât și dacă ar fi știut oarecum unde se află, tot s-ar fi chinuit să o găsească, în lipsa ajutorului lui Jens Rath. Cabana era construită pe o stâncă înaltă în partea de est, pe partea ferită de vânt a muntelui, prea sus ca să fie afectată de avalanșe. Din împrejurimi fuseseră cărate pietre și cimentate pe lângă două stânci enorme, pentru a forma pereții din față și din spate. Nu se vedeau deloc unghiuri drepte. Ferestrele aduceau cu niște fante pentru arme și erau atât de adânc încastrate, încât soarele nici nu se reflecta în ele.

— Asta numesc eu o cabană decentă, zise Bjorn Holm, desfăcându-și schiurile și înfundându-se imediat până la genunchi în zăpadă.

Harry îi spusese lui Jens că nu mai aveau nevoie de el, mai bine s-ar întoarce la elicopter, să aștepte acolo, cu pilotul.

Zăpada nu mai era la fel de adâncă în fața ușii.

— Cineva a săpat aici nu cu mult timp în urmă, constată Harry.

Ușa avea o plachetă și un lacăt simplu, care cedă sub ranga lui Bjorn.

Înainte de-a deschide ușa, își scoaseră mitenele și își puseră mănuși de latex și botoși de plastic albaștri peste ghetele de schi. Apoi intrară.

— Uau! exclamă aproape neauzit Bjorn.

Toată cabana consta dintr-o singură cameră de aproximativ cinci pe trei metri și aducea cu cabina unui căpitan de navă, cu geamuri ca hublourile și

soluții ingenioase de economisire a spațiului. Podeaua, pereții și tavanul erau acoperite cu scânduri simple, netratate, date cu vreo două straturi de vopsea albă, pentru a exploata puțina lumină ce pătrundea acolo. Peretele mai scurt din dreapta era ocupat de un blat simplu de lucru, cu o chiuvetă și un dulap dedesubt. Plus un divan care evident se desfăcea pentru a se transforma în pat. În mijlocul camerei se afla o masă cu un singur scaun cu spătar simplu, stropit cu vopsea. În fața unei ferestre era așezat un birou de scris destul de uzat, cu inițiale și versuri de cântece scrijelite în lemn. În stânga, pe peretele lung, unde stânca era dezgolită, se afla o sobă pe lemne, neagră. Pentru a utiliza la maximum căldura, burlanul era deviat în jurul stâncii spre dreapta, apoi urca vertical. Coșul de lemne era plin cu surcele de mesteacăn și ziare pentru aprins focul. Pe pereți erau atârnate hărți ale zonei, însă mai era și una cu Africa.

Bjorn se uită afară pe fereastra de deasupra biroului.

— Și asta numesc eu o priveliște decentă. Iisuse, vezi jumătate din Norvegia de-aici!

— Să-i dăm bătaie! propuse Harry. Pilotul ne-a acordat două ore. Deja încep să se adune nori dinspre versant.

* * *

Mikael Bellman se trezise, ca de obicei, la 6 dimineața și se înviorase cu ajutorul unei sesiuni de alergare pe banda de la subsol. O visase iar pe Kaja. Aceasta stătea pe locul din spate al unei motociclete, înconjurând cu brațele un bărbat numai cu cască și vizieră. Zâmbea extrem de fericită, arătându-și dinții ascuțiți și făcea cu mâna în timp ce mergeau. Dar nu cumva furaseră acea motocicletă? Nu era a lui? El nu era sigur, dat fiind că părul ei, care flutura în vânt, era atât de lung încât acoperea plăcuța de înmatriculare.

După ce terminase de alergat, Mikael urcase la etaj pentru micul dejun.

Se întărise în sinea sa înainte de-a deschide ziarul de dimineață pe care Ulla — tot ca de obicei — i-l lăsase lângă farfurie.

În lipsa unei poze de-ale lui Sigurd Altman, alias Făt-Frumos, publicaseră una cu polițistul municipal Skai. Acesta stătea în fața secției cu brațele încrucișate la piept, purtând un chipiu verde cu cozoroc lung, ca un afurisit de vânător de urși. Titlul: făt-frumos arestat? Iar lângă el, deasupra pozei unui snowmobil galben zdrobit: alt cadavru descoperit în ustaoset.

Bellman scanase iute cu privirea articolul în căutarea cuvântului Kripos sau — cel mai rău — a numelui său. Nimic pe prima pagină. Bun așa.

Deschisese apoi paginile care detaliau articolul, iar acolo le găsi, cu poză și toate cele:

Șeful Kripos, Mikael Bellman, a spus într-un scurt comentariu că nu dorește să facă nicio declarație până când Făt-Frumos nu este interogat. De asemenea, nu a dorit să spună nimic nici despre arestarea suspectului de către poliția din Ytre Enebakk.

„În general, pot spune că toată munca poliției este o muncă de echipă. În Kripos, noi nu acordăm o mare importanță celor care primesc cununa de erou.“

N-ar fi trebuit să spună ultima parte. Erau minciuni și aveau să fie percepute ca minciuni și să miroasă de la distanță a ratat.

Dar nu conta. Dacă ceea ce Johan Krohn, avocatul apărării, îi spusese la telefon era adevărat, Bellman avea nesperata oportunitate de-a rezolva totul. Bine, mai mult de-atât. Cununa va fi a lui. Recunoștea că prețul cerut de Krohn era mare, dar nu trebuia să-l plătească el însuși. Ci blestematul de vânător de urși. Și Harry Hole, împreună cu Divizia Crime.

Un gardian al închisorii deschise ușa vizitatorilor și Mikael Bellman îl lăsă pe Johan Krohn să intre primul. Krohn insistase că, din moment ce era doar o discuție, nu un interogatoriu oficial, trebuia să aibă loc, dacă era posibil,

pe un teren neutru. Întrucât nici nu putea fi vorba ca Făt-Frumos să iasă din închisoarea districtuală Oslo, unde se afla în custodie, Krohn și Bellman căzuseră de acord asupra unei camere de vizite, una dintre cele folosite pentru întâlnirile private dintre deținuți și familie. Fără camere, fără microfoane, doar o încăpere obișnuită fără ferestre, unde se făcuseră totuși niște încercări anemice pentru a mai înveseli atmosfera prin adăugarea unei fețe de masă croșetate și a unei tapiserii norvegiene înfățișând pe cineva care trăgea de coarda unui clopoțel, pe perete. Iubitelor și soțiilor le era îngăduit să se întâlnească aici, iar arcurile de pe canapeaua pătată de spermă erau atât de uzate, încât Bellman observă cum Krohn se înfundă cu totul în ea.

Sigurd Altman stătea pe scaun la un capăt al mesei. Bellman stătea la celălalt, așa că el și Altman se aflau cam la aceeași înălțime. Altman avea un chip supt, ochi adânciți în orbite și o gură cu dinți împinși în față, lucruri care, adunate, îl duceau pe Bellman cu gândul la pozele cu evreii scheletici de la Auschwitz. Și la monstrul din Alien.

— Discuțiile de acest gen nu decurg ca la carte, începu Bellman. Prin urmare, insist să nu ia nimeni notițe și tot ce vorbim să rămână între acești pereți.

— În același timp, trebuie să avem și noi garanția că toate condițiile unei mărturisiri sunt îndeplinite de către partea acuzării, interveni Krohn.

— Aveți cuvântul meu, spuse Bellman.

— Lucru pentru care îți suntem foarte recunoscători. Ce altceva mai ai?

— Ce altceva?

Bellman schiță un zâmbet subțire.

— Ce altceva ți-ar plăcea? O înțelegere scrisă?

Nemernicul dracului de avocat arogant!

— Preferabil, răspunse Krohn, întinzându-i o coală de hârtie peste masă.

Bellman se holbă la hârtie. O citi repede, ochii sărindu-i de la o frază la alta.

— Firește, nu va fi arătată nimănui, dacă nu trebuie neapărat, adăugă Krohn. Iar documentul va fi înapoiat când vor fi îndeplinite condițiile. Și ăsta — îi întinse un stilou lui Bellman — este un S.T. Dupont, cel mai bun stilou de pe piață.

Bellman luă stiloul și-l puse pe masă.

— Dacă povestea e destul de bună, voi semna, replică el.

— Dacă ăsta trebuie să fie un loc al faptei, persoana în cauză a curățat destul de bine în urma ei.

Bjorn Holm își puse mâinile în șolduri și cercetă camera cu atenție. Căutaseră peste tot, în sertare și dulapuri, plimbaseră raza unei lanterne prin toate locurile în căutarea sângelui și prelevaseră amprente. Își pusese laptopul pe birou și îl conectase la un scaner de amprente de mărimea unei cutii de chibrituri, asemănător celor folosite acum în aeroporturi pentru identificarea pasagerilor. Până acum, toate amprentele se potriviseră unei persoane din caz: Tony Leike.

— Continuă! îi ceru Harry, aflat în genunchi sub chiuvetă, unde desfăcea țevile de plastic. E pe aici pe undeva.

— Ce?

— Nu știu. Ceva, cine știe ce.

— Dacă vom continua, cu siguranță vom avea nevoie de un pic de căldură.

— Atunci, aprinde focul.

Bjorn Holm se ghemui în fața sobei, deschise ușa și începu să rupă și să răsucească ziarele din coșul cu lemne.

— Ce i-ai oferit lui Skai să ți se alăture în micul tău joc? Riscă tot soiul de lucruri dacă adevărul iese la iveală.

— Nu riscă nimic, îl contrazise Harry. Doar n-a rostit niciun cuvânt neadevărat. Uită-te la declarațiile lui. Presa e cea care a tras concluziile greșite. Și nu există nicio instrucțiune pentru polițiști care să precizeze cine poate și cine nu să aresteze un suspect. N-a trebuit să-i ofer nimic pentru ajutorul său. A zis că îi displac mai puțin decât îi displace Bellman, ăsta a fost un motiv suficient.

— Atâta tot?

— Hm! Mi-a povestit despre fiica lui, Mia. Lucrurile n-au fost chiar roz pentru ea. În astfel de cazuri, părinții caută întotdeauna o cauză, ceva concret pe care să-l arate. Iar Skai crede că noaptea aceea din fața salonului de dans i-a marcat Miei viața pentru totdeauna. Bârfele locale spun că Mia și Ole ieșeau împreună și că în pădure nu au fost doar niște săruturi nevinovate când Ole i-a găsit pe Mia și Tony. După părerea lui Skai, Ole și Tony poartă toată vina pentru problemele Miei.

Bjorn clătină din cap.

— Victime, oriunde te uiți, numai victime.

Harry se apropiase de Holm cu o mână întinsă. În palmă ținea niște bucățele ce semănau cu sârmă tăiată dintr-un gard.

— Asta se afla sub țeava de scurgere. Ai idee ce e?

Bjorn luă bucățelele de sârmă și le studie.

— Hei? izbucni Harry. Ce-i aia?

— Ce anume?

— Ziarul. Uite, e conferința de presă la care am lansat șiretlicul cu Iska Peller.

Bjorn Holm se uită la poza cu Bellman care fusese scoasă la iveală când acesta rupsese prima pagină.

— Măi să fie…

— Ziarul e vechi de câteva zile. Cineva a fost de curând aici.

— Păi, da.

— S-ar putea să existe amprente pe prima pa…

Harry se uită în sobă, unde primele pagini luau foc.

— Scuze! făcu Bjorn. Dar pot verifica celelalte pagini.

— Bun. De fapt, mă întrebam ce-i cu lemnul.

— Oh?

— Nu vezi niciun copac pe o rază de cinci kilometri. Tu verifică ziarele și eu ies la o plimbare.

Mikael Bellman îl privea cu atenție pe Sigurd Altman. Nu-i plăceau deloc ochii reci ai acestuia. Nu-i plăceau nici trupul osos, dinții care îi împingeau buzele în față, mișcările sacadate sau sâsâiala lui greoaie. Însă nu trebuia să-i placă de Sigurd Altman ca să-l vadă ca pe mântuitorul și binefăcătorul său. Căci cu fiecare cuvânt rostit de Altman, Bellman se apropia și mai mult de triumf.

— Presupun că ai citit raportul lui Harry Hole care prezenta desfășurarea evenimentelor, zise Altman.

— Vrei să spui raportul lui Skai? întrebă Bellman. Prezentarea lui Skai.

Altman lăsă să-i scape un zâmbet obosit.

— Cum preferi. Apropo, povestea lui Harry a fost uluitor de precisă. Problema e că ea conține o singură dovadă concretă. Amprentele mele de acasă de la Leike. Ei bine, să spunem că am fost acolo. Că i-am făcut o vizită. Iar aici vorbim de multe zile în urmă.

Bellman ridică din umeri.

— Și crezi că juriul se va lăsa convins de asta?

— Îmi place să cred că pot inspira încredere. Însă…

Buzele lui Altman se întinseră și-i dezvăluiră gingiile.

— …cred că nu va trebui să compar în fața unui juriu, nu-i așa?

Harry găsi stiva de lemne sub o prelată verde de sub o stâncă ce ieșea din coasta muntelui. Un topor stătea înfipt într-un butuc de tăiat lemne, lângă un cuțit. Harry privi în jur și împrăștie zăpada cu piciorul. Gheata lui se lovi de ceva. O pungă goală de plastic albă. Se aplecă spre ea. Pe pungă se afla o etichetă. Zece metri de pansament. Ce căuta aici?

Harry își înclină capul și cercetă butucul câteva secunde. Se uită la lama neagră înfiptă în lemn. Și la cuțit. La mâner. Galben, neted. Ce căuta un cuțit lângă un butuc de tăiat lemne? Ar fi putut exista nenumărate motive, desigur, însă…

Își așeză mâna dreaptă pe butuc în așa fel încât ciotul rămas din degetul mijlociu să arate în sus și celelalte degete să rămână apăsate în jos, lângă el.

Harry smulse cu grijă cuțitul folosindu-se de două degete și ținându-l de vârful mânerului. Tăișul era ascuțit ca al unei lame de bărbierit. Cu urme dintr-un material pe care îl întâlnea mereu în cadrul profesiei sale. După care o luă la fugă ca un elan cu picioare lungi prin zăpada adâncă.

Bjorn ridică privirea din calculator când Harry dădu buzna.

— Tot Tony Leike, oftă el.

— Avem sânge pe lamă, anunță Harry, cu răsuflarea tăiată. Verifică mânerul de amprente!

Bjorn apucă grijuliu cuțitul. Împrăștie pudră neagră pe lemnul galben și lustruit și suflă ușor.

— Există un singur set de amprente aici; în orice caz, arată bine, zise el. Poate că vom găsi și niscaiva celule epiteliale.

— Daa! făcu Harry.

— Care-i treaba?

— Indiferent cine-a lăsat amprentele, el i-a tăiat degetul lui Leike.

— Oh? Ce te face să…

— Am găsit sânge pe butucul de tăiat lemne. Și mai avea și pansament ca să lege rana. Și am senzația că am mai văzut acest cuțit. Într-o poză neclară cu Adele Vetlesen.

Bjorn Holm fluieră încet, apoi apăsă folia transparentă pe mâner pentru ca pudra să se lipească de ea. După care așeză folia pe scaner.

— Sigurd Altman, poate că ai făcut rost de un avocat bun care să explice amprentele de pe biroul lui Leike, șopti Bjorn în timp ce apăsa butonul de căutare și urmăreau amândoi linia albastră care se smucea când și când, apoi pornea spre marginea cadrului. Însă nu și amprenta de pe acest cuțit.

— Gata…

Am găsit o potrivire.

Bjorn Holm apăsă pe „arată“.

Harry rămase uitându-se la numele de pe ecran.

— Încă mai crezi că amprenta îi aparține persoanei care i-a tăiat degetul lui Tony? întrebă Bjorn Holm.

78. Înțelegerea

— După ce i-am văzut pe Adele și pe Tony trăgându-și-o ca niște câini lângă toaletă, a revenit totul. Tot ce îngropasem cu succes. Tot ce spusese psihologul că lăsasem în urmă. Era ca o bestie care fusese ținută în lanț, însă fusese hrănită bine, crescuse și era mai forțoasă ca oricând. Iar acum era liberă. Harry a cam avut dreptate. Am plănuit să mă răzbun pe Tony, umilindu-l la fel cum mă umilise el pe mine.

Sigurd Altman își coborî privirea la mâini și zâmbi.

— În fine, de acolo Harry n-a mai înțeles cum trebuie. N-am plănuit s-o omor pe Adele. Voiam doar să-l umilesc pe Tony în mod public. Mai cu seamă în fața acelora care spera că aveau să-i devină socri, vaca de muls Galtung, care urma să-i finanțeze aventura din Congo. Altminteri, de ce s-ar fi deranjat cineva ca Tony să se însoare cu un șoarece de câmp ca Lene Galtung?

— Cam așa e, zâmbi Mikael Bellman, pentru a-i arăta că e de partea lui.

— Așa că i-am scris o scrisoare lui Tony, în care m-am dat drept Adele. I-am scris că mă lăsase însărcinată și că voiam copilul. Cu toate astea, ca viitoare mamă singură, voiam să mă susțină financiar, așa că îi ceream bani în schimbul tăcerii mele. Patru sute de mii de coroane, pentru început. El trebuia să vină cu banii la miezul nopții într-o parcare din spatele centralei electrice Lefdal din Sandvika, în două zile. După care i-am trimis lui Adele o scrisoare, pretinzând că sunt Tony, și am întrebat-o dacă poate veni la aceeași oră și în același loc, pentru o întâlnire. Știam că locul se potrivea cu gusturile ei și am presupus că nici nu făcuseră schimb de adrese și de numere de telefon, dacă înțelegi ce vreau să spun. Înșelăciunea n-avea să fie descoperită decât prea târziu, după ce obțineam ce voiam. La ora 23 eram pe poziții, în mașină, cu aparatul foto pregătit. Planul era să fac poze cu întâlnirea indiferent cum ar fi decurs, o ceartă sau o partidă de sex, și să-i

trimit toate pozele lui Anders Galtung, însoțite de o poveste lămuritoare. Atâta tot.

Sigurd se uită la Bellman și repetă:

— Atâta tot.

Bellman încuviință, iar Sigurd Altman continuă:

— Tony a sosit devreme. A parcat, s-a dat jos din mașină și a plecat un pic în recunoaștere. Apoi a dispărut în umbrele de sub copacii de lângă râu. Eu am rămas ascuns în spatele volanului. A venit și Adele. Am coborât geamul ca să surprind ce se întâmplă. Ea a rămas așteptând, uitându-se în jur și tot verificând ceasul. Tony a apărut exact în spatele ei, atât de aproape că era incredibil că nu-l auzise. L-am văzut scoțând un enorm cuțit sami și înconjurându-i gâtul cu un braț. Ea s-a zbătut și a tot dat din picioare în timp ce el o târa spre mașina lui. Când s-a deschis portiera, am văzut că acoperise tot interiorul cu folie de plastic. N-am auzit ce i-a zis Tony, dar am luat aparatul foto și am făcu zoom. L-am văzut îndesându-i un pix în mână, evident dictându-i ce să scrie pe o vedere.

— Felicitarea din Kigali, rosti Bellman. El plănuise totul dinainte. Iar ea urma să dispară.

— Am făcut poze, fără să mă mai gândesc la altceva. Până ce l-am văzut ridicând brusc mâna și înfigându-i cuțitul în gât. Nu mi-a venit să cred. Sângele a țâșnit și a stropit parbrizul.

Cei doi bărbați nu-și dădeau seama că Johan Krohn se holba, incapabil să mai respire.

— El a mai așteptat o vreme, lăsând cuțitul înfipt în gâtul ei, ca și cum voia mai întâi s-o golească de sânge. După care a ridicat-o, a cărat-o în spatele mașinii și a aruncat-o în portbagaj. În timp ce se pregătea să urce în mașină, s-a oprit și a adulmecat aerul. Stătea exact sub lumina unui bec stradal, iar atunci le-am văzut: aceiași ochi holbați, același rânjet ca atunci când m-a țintuit la pământ în fața salonului de dansuri și mi-a băgat cuțitul în gură. La mult timp după ce Tony a plecat de acolo cu Adele, eu încă mai stăteam în

mașină, amorțit de groază, incapabil să mă mișc. Știam că acum nu-i mai puteam trimite o scrisoare lui Anders Galtung. Sau oricui altcuiva. Pentru că devenisem complice la o crimă.

Sigurd se căzni să înghită o gură de apă din paharul așezat în fața lui și se uită la Johan Krohn, care îi făcu un semn din cap.

Bellman își drese glasul.

— Practic, nu erai complice la crimă. Cea mai grea învinuire ar fi fost șantaj sau înșelăciune. Te-ai fi putut opri acolo. Ar fi fost foarte neplăcut pentru tine, dar te-ai fi putut duce la poliție. Ba chiar aveai și poze care să-ți dovedească povestea.

— Chiar și așa, aș fi fost acuzat și găsit vinovat. Ar fi susținut cu toții că eu, mai mult decât oricine altcineva, știam prea bine că Tony reacționa violent sub presiune și că eu provocasem toată treaba, că premeditasem totul.

— Nu te-ai gândit că exact asta s-ar fi putut întâmpla? întrebă Bellman, ignorând privirea mustrătoare a lui Krohn.

Sigurd Altman zâmbi.

— Nu e ciudat cât de des ne e greu să interpretăm propriile decizii? Sau să ni le amintim? Sincer, chiar nu îmi amintesc ce-am anticipat că se va întâmpla.

Pentru că nu dorești asta, se gândi Bellman, dând din cap și mormăind ca pentru a-și exprima recunoștința că Altman își exprima cugetările asupra naturii umane.

— M-am gândit mai multe zile, continuă Altman. Apoi m-am întors la cabana Håvass și am smuls pagina din registrul de oaspeți, cu toate numele și adresele. După care i-am mai scris o scrisoare lui Tony. În care îi spuneam că știu ce făcuse și știu și de ce. Îl văzusem trăgându-i-o lui Adele la cabana Håvass. Și voiam bani. M-am semnat Borgny Stem-Myhre. Cinci zile mai târziu, am citit în ziare că aceasta fusese omorâtă într-un subsol. Ar

fi trebuit să mă opresc acolo. Poliția ar fi trebuit să ancheteze cazul și să-l găsească pe Tony. Asta ar fi trebuit să facă. Să-l aresteze.

Sigurd Altman ridică vocea și Bellman ar fi putut jura că vede lacrimi în ochii ascunși de ochelarii rotunzi.

— Însă nu aveați nici măcar o pistă, erați complet în ceață. Așa că am continuat să-i furnizez victime, amenințându-l cu noi nume de pe lista din Håvass. Am decupat imagini cu victimele din ziare și le-am lipit pe peretele camerei de montaj din Kadok, adăugând și cópii ale scrisorilor pe care le trimisesem în numele victimelor. De îndată ce Tony mai omora o persoană, sosea altă scrisoare care insista că aceasta le trimisese pe precedentele și că acum ea știa că el are două, trei și patru vieți pe conștiință. Și că prețul pentru tăcere creștea proporțional.

Altman se aplecă în față; acum glasul îi părea cuprins de angoasă.

— Am făcut-o ca să vă ofer șansa să-l prindeți. Un criminal face și greșeli, nu-i așa? Cu cât sunt mai multe crime, cu atât cresc șansele de-a fi prins.

— Și cu atât devine mai priceput la ceea ce face, completă Bellman. Adu-ți aminte că Tony Leike nu era deloc străin de violență. Nu ești mercenar în Africa atât cât a fost el, fără să te mânjești cu sânge pe mâini. Cum ai făcut și tu.

— Sânge pe mâini? țipă Altman, gata să explodeze de furie. Eu am intrat în casa lui Tony și l-am sunat pe Elias Skog pentru ca voi să găsiți urma la Telenor. Voi aveți sânge pe mâini! Târfele ca Adele și Mia, criminalii ca Tony. Dacă nu…

— Încetează imediat, Sigurd!

Johan Krohn se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să luăm o pauză?

Altman închise ochii, ridică mâinile și clătină din cap.

— Sunt bine, sunt bine. Hai să terminăm mai repede cu asta.

Johan Krohn se uită la clientul său, privi scurt spre Bellman și se așeză la loc.

Altman inspiră adânc, cutremurându-se. Apoi continuă:

— După a treia crimă sau cam așa ceva, Tony știa, desigur, că următoarea scrisoare nu era neapărat de la persoana care pretindea că o scrisese. În orice caz, a continuat să omoare, într-un mod tot mai violent. Ca și cum voia să mă îngrozească, să mă facă să dau înapoi, să-mi arate că poate ucide pe oricine și orice și că-n final va ajunge și la mine.

— Sau că voia să scape de orice potențial martor care-l văzuse cu Adele, rosti Bellman. El știa că la Håvass mai fuseseră alte șapte persoane, doar că nu avea mijloacele necesare să stabilească identitatea lor.

Altman râse.

— Închipuie-ți! Jur că a mers la cabană să se uite în registrul de oaspeți. Doar ca să găsească numai restul paginii smulse din el. Tony Pony!

— Și motivul tău de-a continua?

— Ce vrei să spui? întrebă Altman, în alertă.

— Le-ai fi putut oferi mult mai devreme un pont polițiștilor. Poate că și tu voiai să scapi de acei martori?

Altman își înclină atât de mult capul, încât aproape își atingea umărul cu urechea.

— După cum spuneam, e greu să ții cont de toate motivele pentru care faci ceea ce faci. Subconștientul îți este controlat de instinctele de supraviețuire și, prin urmare, este adesea mai rațional decât conștientul. Poate că subconștientul meu își dădea seama că și eu aș fi preferat ca Tony să elimine toți martorii. Atunci niciunul n-ar mai fi putut spune că fusesem acolo sau să mă recunoască într-o bună zi pe stradă. Însă nu vom ști niciodată acest răspuns, nu-i așa?

Focul din sobă pocnea și fâsâia.

— Dar de ce Dumnezeu și-ar fi tăiat Tony Leike propriul deget? întrebă Bjorn Holm.

Se așezase pe canapea în timp ce Harry scotocea în trusa de prim ajutor pe care o găsise în fundul unui sertar din bucătărie. Aceasta conținea mai multe suluri de bandaje. Și un unguent care grăbea coagularea sângelui. Data de pe tub arăta că e vechi de doar două luni.

— L-a silit Altman, răspunse Harry, învârtind o sticluță maro fără etichetă. Leike trebuia să fie umilit.

— Nici tu nu pari să crezi ce spui.

— Ba cum dracu' să nu cred? făcu Harry, deșurubând capacul și adulmecând conținutul.

— Oh? N-avem nici măcar o amprentă aici care să nu-i aparțină lui Leike, nici măcar un singur fir de păr care să nu fie ca pana corbului, cum îl are Leike, nicio urmă de pantof care să nu fie patruzeci și cinci, măsura lui Leike. Sigurd Altman e blond și poartă patruzeci și doi, Harry.

— A făcut curățenie temeinică după el. Adu-mi aminte să trimitem asta la analiză.

Harry își strecură sticluța în buzunarul de la geacă.

— A făcut curățenie temeinică? În ceea ce probabil nici măcar nu e un loc al crimei? Același individ care nu s-a sinchisit că lasă ditamai amprenta pe biroul lui Leike din Holmenveien? Care, tu însuți ai zis, n-a făcut foarte bine curat în cabana unde l-a omorât pe Utmo? Nu prea cred, Harry. Și nici tu nu crezi.

— Futu-i! răcni Harry. Futu-i, futu-i, futu-i!

Își propti fruntea în palme și rămase zgâindu-se la masă.

Bjorn Holm ținea ridicate bucățelele de sârmă găsite sub țeava de scurgere și râcâia izolația aurie cu unghia.

— Apropo, cred că știu ce-i asta.

— Oh? făcu Harry, fără ca măcar să-și ridice capul.

— Fier, crom, nichel și titan.

— Poftim?

— Am purtat aparat dentar în copilărie. Sârmele trebuie îndoite și retezate.

Harry ridică brusc privirea și se uită la harta Africii. Cercetă țările care se potriveau una cu alta precum piesele de puzzle. Cu excepția Madagascarului, care era separat, ca o bucată care nu se potrivea.

— La dentist…

— Șștt! zise Harry, ridicând o mână.

Acum se prinsese. Ceva se potrivise la locul său. Tot ce auzea era soba și pala de vânt ce tocmai se stârnise afară. Două piese de puzzle care stătuseră departe una de alta, fiecare aflându-se în colțurile opuse ale puzzle-ului. Un bunic din partea mamei lângă lacul Lyseren. Tatăl mamei lui. Și fotografia din sertarul de la cabană. Portretul de familie. Poza care nu-l înfățișa pe Tony Leike, ci pe Odd Utmo. Artrită. Ce-i spusese Tony? Nu molipsitoare, ci ereditară. Băiatul cu dinți mari și dezgoliți. Și bărbatul cu barbă, cu gura pungă, ca și cum ascundea un secret întunecat. Care își ascundea dinții putrezi și un aparat dentar.

Piatra. Piatra neagră pe care o găsiseră pe podeaua băii din cabană. O pusese în buzunar. Încă o mai avea acolo. I-o aruncă lui Bjorn Holm.

— Ia zi-mi, spuse el înghițind în sec. Doar ce mi-a trecut prin cap. Crezi că ăsta ar putea fi un dinte?

Bjorn îl ridică în lumină și-l râcâi un pic cu degetul.

— Ar putea.

— Hai să ne întoarcem, zise Harry, simțind cum i se ridică părul pe ceafă. Acum. Nu blestematul de Altman le-a omorât.

— Oh?

— Tony Leike a fost.

* * *

— Trebuie să fi citit în ziare că Tony Leike a fost eliberat după ce-a fost arestat, spuse Bellman. Avea o chestie minunată care se numește alibi. Putea dovedi că se afla în altă parte când muriseră Borgny și Charlotte.

— Despre asta nu știu nimic, zise Sigurd Altman, încrucișându-și brațele. Știu doar că l-am văzut înfigând un cuțit în gâtul lui Adele. Și că scrisorile pe care i le-am trimis a făcut ca pretinșii expeditorii să fie uciși imediat.

— Ești conștient că asta te face cel puțin complice la crimă, nu?

Johan Krohn tuși.

— Și mai ești, nu-i așa, conștient că ai făcut o înțelegere care ni-l va servi pe adevăratul ucigaș pe tavă ție și Kripos? Toate problemele tale din interior vor fi rezolvate, Bellman. Vei primi toate meritele și mai ai și un martor care va depune mărturie la tribunal că l-a văzut pe Tony Leike omorând-o pe Adele Vetlesen. Ce s-a întâmplat mai departe rămâne între mine și tine.

— Iar clientul tău scapă liber?

— Asta e înțelegerea.

— Dar dacă Leike a păstrat scrisorile și le va arăta la proces? zise Bellman. Atunci vom avea o problemă.

— Exact de aceea am senzația că nu vor apărea, zâmbi Krohn. Sau vor apărea?

— Dar pozele cu Adele și cu Tony pe care le-ai făcut?

— Au ars în incendiul de la Kadok, răspunse Altman. Ticălosul de Hole.

Mikael Bellman încuviință încet. Apoi ridică stiloul S.T. Dupont. Plumb și oțel. Era greu. Totuși, după ce-l așeză pe foaie, fu ca și cum semnătura se scrisese singură.

* * *

— Mersi! zise Harry. Terminat!

Primi un sunet răgușit în loc de răspuns și apoi amuți totul, rămăsese doar zgomotul monoton scos de motorul elicopterului dincolo de căști. Harry coborî microfonul și se uită afară.

Prea târziu.

Doar ce terminase de vorbit cu stația din turnul de pe aeroportul Gardemoen. Din motive de securitate, aveau acces la majoritatea informațiilor, inclusiv la listele de pasageri. Și putuseră confirma că Odd Utmo călătorise cu biletul rezervat dinainte spre Copenhaga, cu două zile în urmă.

Peisajul de țară se mișca lent sub ei.

Harry și-l imagina stând acolo cu pașaportul celui pe care îl torturase și-l omorâse. Bărbatul sau femeia din spatele ghișeului urma rutina și urmărea dacă pașaportul se potrivea cu numele de pe listă, gândindu-se — dacă se uitase măcar la poză — că ăla era un aparat dentar dat dracului. Ridica privirea și observa același aparat dentar pe dinții probabil colorați artificial

în maro, un aparat pe care Tony Leike trebuie să-l fi îndoit și tăiat ca să se potrivească peste lucrările lui din porțelan.

Zburau printr-o furtună care izbea cu furie în parbrizul rotund al elicopterului, curgând apoi pe laterale în dâre tremurătoare de apă și dispărând. După câteva secunde, nici nu ziceai că fuseseră vreodată acolo.

Degetul.

Tony Leike își tăiase degetul și i-l trimisese lui Harry ca ultimă diversiune, pentru a-i demonstra că trebuia să fie considerat mort. Putea fi dat uitării, șters, lăsat deoparte. Care erau șansele ca Leike să fi ales exact același deget care lui Harry îi lipsea, cel care îl făcuse aidoma lui însuși?

Dar cum rămânea cu alibiul lui, alibiul lui beton?

Harry mai luase în calcul această idee, însă o respinsese pentru că ucigașii cu sânge rece erau rarități, suflete anormale, pervertite, în adevăratul sens al cuvântului. Dar ar fi putut fi totuși vorba de altcineva? Ar fi putut Tony Leike să aibă un partener?

— Futu-i! înjură Harry suficient de tare ca microfonul extrem de sensibil să transmită ultima parte a silabei către celelalte trei căști din elicopter.

Surprinse privirea piezișă a lui Jens Rath. Poate că Rath avusese până la urmă dreptate. Poate că Tony Leike chiar stătea și bea un shot cu vreo pisicuță sălbatică în brațe, rânjind pentru că inventase o soluție.

79. Apeluri pierdute

La 14:15, elicopterul ateriză pe Fornebu, aerodromul dezafectat aflat la douăsprezece minute de mers cu mașina de centrul orașului. Când Harry și Bjorn intrară pe ușile din clădirea Kripos și Harry îl întrebă pe recepţioner de ce nici Bellman și nici ceilalți inspectori nu răspundeau la telefoane, i se spuse că erau într-o ședință.

— Noi de ce naiba n-am fost sunați? mormăi Harry în vreme ce străbătea cu pași mari coridorul, cu Bjorn aproape fugind pe lângă el.

Deschise ușa fără să mai bată. Șapte capete se întoarseră spre el. Al optulea, al lui Mikael Bellman, nu mai era nevoie să se întoarcă, dat fiind că se afla în capătul mesei lungi, cu fața spre ușă.

— Stan și Bran, chicoti Bellman, iar Harry înțelese după reacţiile celorlalți că ei fuseseră subiectul discuției. Pe unde ați umblat?

— Păi, în vreme ce voi stăteați aici și vă jucați de-a Albă ca zăpada și cei șapte pitici, noi am fost la cabana lui Tony Leike, răspunse Harry, trântindu-se pe un scaun liber din capătul opus al mesei. Și avem niște vești. N-a fost Altman. Am arestat persoana greșită. Chiar a fost Tony Leike.

Harry nu știa la ce reacție să se aștepte, însă în niciun caz la asta: absolut niciuna.

POB se lăsă pe spate în scaun și afișă un zâmbet mirat și prietenos.

— Noi am arestat persoana greșită? Din ce-mi amintesc eu, Skai a fost polițistul care și-a asumat să-l aresteze pe Sigurd Altman. Și, potrivit presei, e destul de puțin. Cât despre Tony Leike, poate că ar trebui să spunem „Bine v-ați întors!“.

Privirea lui Harry sări de la Ærdal la Pelican și înapoi la Bellman, în vreme ce mintea procesa la intensitate maximă. Și trase singura concluzie posibilă:

— Altman, zise Harry. Altman a zis că a fost Leike. A știut tot timpul.

— Nu doar că a știut, replică Bellman. Așa cum Leike a declanșat avalanșa de la Håvass, la fel și Altman a pus în mișcare tot acest lanț de crime, fără să-și dea măcar seama. Skai a arestat un om nevinovat, Harry.

— Nevinovat?

Harry clătină din cap.

— Am văzut pozele de la Kadok, Bellman. Altman e și el implicat acolo, doar că încă nu știu cum anume.

— Dar noi știm, replică Bellman. Așa că, dacă nu te deranjează să lași asta în seama noastră, a… Harry simți cuvântul „adulți“ formându-se în gura lui Bellman, dar pronunță: …celor iluminați, ni te poți alătura, să te punem la curent. Bine? Bjorn, și tu? Să mergem mai departe. Spuneam că nu putem exclude posibilitatea ca Leike să fi avut un partener, cineva care să comită cel puțin două dintre crime, cele două pentru care Leike are alibi. Știm că atât Borgny, cât și Charlotte au murit în timp ce Leike se afla la o întâlnire de afaceri cu mai mulți martori prezenți.

— Un ticălos inteligent, zise Ærdal. Leike știa, desigur, că poliția va găsi o legătură între toate crimele. Așa că, dacă își făcea rost de un alibi beton pentru una sau două dintre ele, de celelalte avea să fie exonerat.

— Da, spuse Bellman. Dar cine e complicele?

Harry auzea sugestii, comentarii și cugetări cu voce tare trecând pe lângă el prin încăpere.

— Motivul lui Tony Leike pentru a o omorî pe Adele Vetlesen nu cred că poate fi faptul că i-a cerut patru sute de mii de coroane, spuse Pelicanul. Ci mai degrabă teama că, dacă ieșea la iveală că lăsase o femeie însărcinată, Lene Galtung ar fi încheiat relația și el și-ar fi putut lua adio de la

milioanele lui Galtung pentru proiectul din Congo. Așa că întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem, de fapt, e cine avea aceleași interese.

— Ceilalți investitori în proiectul Congo, propuse un inspector cu trăsături netede. Prietenii săi finanțiști din clădirea de birouri?

— E factorul decisiv pentru Tony Leike în privința proiectului din Congo, interveni Bellman. Însă niciunul dintre colegii săi n-ar fi ucis două persoane ca să-și asigure zece la sută din acțiunile proiectului. Băieții ăia sunt obișnuiți să piardă și să câștige bani. În plus, Leike trebuia să colaboreze cu cineva în care să poată avea încredere atât din punct de vedere personal, cât și profesional. Țineți minte că arma crimei a fost aceeași pentru Borgny și Charlotte. Cum i-ai zis, Harry?

— Mărul lui Leopold, recită Harry, la fel de confuz.

— Mai tare, te rog!

— Mărul lui Leopold.

— Mulțumim! Din Africa. Același loc în care Leike a fost mercenar. Prin urmare, e de bun-simț să presupunem că Leike și-a folosit un fost camarad, și cred că de aici ar trebui să începem.

— Dacă a folosit un mercenar pentru a doua și a treia crimă, de ce nu și pentru celelalte? întrebă Pelicanul. Atunci ar fi avut alibi până la final.

— Așa ar fi avut și o reducere pe cap de fiecare, zise tipul cu mustață ca a lui Nansen. Oricum, mercenarul n-ar fi primit mai mult decât închisoare pe viață.

— Ar putea exista aspecte de care să nu știm încă, zise Bellman. Motive banale, poate n-a avut suficient timp sau că Leike a rămas fără bani. Sau poate că e vorba de cel mai obișnuit motiv în cazurile de crimă: pur și simplu s-a întâmplat.

Încuviințări de jur împrejurul mesei; până și Pelicanul aprecia răspunsul.

— Alte întrebări? Nu? Atunci aș vrea să folosim această ocazie pentru a-i mulțumi lui Harry Hole, care a rămas alături de noi până acum. Întrucât nu mai avem nevoie de cunoștințele sale de specialitate, se va întoarce la Divizia Crime. A fost o experiență stimulatoare să avem parte de un alt punct de vedere privind lucrul la o crimă, Harry. Se poate ca tu să nu fi rezolvat acest caz, dar cine știe? S-ar putea să existe la Divizia Crime alte cazuri care să te aștepte în Grønland, poate chiar și crime. Așa că-ți mulțumim încă o dată. Acum, oameni buni, eu am o conferință de presă.

Harry se uită la Bellman. Nu se putea abține să nu-l admire. Așa cum admiri un gândac pe care-l trimiți pe scurgere când tragi apa la toaletă, dar el continuă să se cațăre înapoi. Din nou și din nou. Iar în final cucerește lumea.

La căpătâiul patului lui Olav din Rikshospital, secundele, minutele și orele treceau și deveneau o bulă tot mai mare, grea și apăsătoare, de monotonie. O infirmieră venea și pleca, Sis venea și pleca. Iar florile se apropiau, pe nesimțite, tot mai mult.

Harry văzuse câte rude nu puteau suporta să aștepte ultima suflare a celor dragi, cum în final se rugau, implorau moartea să vină mai repede și să-i elibereze. Să-i elibereze pe ei, adică. Însă pentru Harry era exact opusul. Niciodată nu se simțise atât de apropiat de tatăl său ca acum, aici, în această încăpere liniștită, unde totul era doar respirație și următoarea bătaie de inimă. Căci văzându-l aici pe Olav Hole era ca și cum s-ar fi văzut pe sine, în această existență plină de pace dintre viață și nimicnicie.

Inspectorii de la Kripos văzuseră și înțeleseseră multe. Însă nu și legătura evidentă. Cea care făcea tabloul mult mai limpede. Legătura dintre ferma Leike și Ustaoset. Dintre zvonurile și fantoma unui băiat dispărut de la ferma Utmo și un bărbat care numea pustietatea „domeniul meu“. Dintre Tony Leike și băiatul din poza cu tatăl său cel urât și splendida lui mamă.

Din când în când, Harry mai arunca o privire la telefonul mobil și mai vedea câte-un apel pierdut. Hagen. Øystein. Kaja. Tot Kaja. Ei trebuia să-i răspundă cât mai repede. O sună.

— Pot veni la tine diseară? întrebă ea.

80. Ritmul

Ploaia biciuia scândurile pontonului. Harry mergea în urma bărbatului aflat la margine, uitându-se în direcția opusă.

— Neața, Skai!

— Neața, Hole! rosti polițistul fără să se întoarcă.

Vârful undiței era îndoit spre firul care dispărea în stufărișul dinspre malul celălalt.

— Ai prins ceva?

— Nu, răspunse Skai. S-a încurcat în blestematul de stufăriș.

— Îmi pare rău să aud asta. Ai citit ziarele de azi?

— În zona asta nu sosesc decât spre sfârșitul dimineții.

Harry știa că nu-i adevărat, dar tot încuviință.

— Dar presupun că au scris că sunt idiotul satului, adăugă Skai. A fost nevoie să-i trimită pe orășenii de la Kripos ca să limpezească apele.

— Cum spuneam: îmi pare rău!

Skai ridică din umeri.

— Nu mă plâng. Mi-ai vorbit sincer, știam prea bine ce fac. Și m-am mai și distrat. După cum știi, pe-aici nu se întâmplă multe.

— Mhm. Despre tine nu prea se scrie cine știe ce, fiind preocupați mai mult de faptul că Tony Leike e până la urmă criminalul. Bellman e foarte mult

citat.

— Da, e.

— Curând, își vor da seama și cine e tatăl lui Tony.

Skai se întoarse și se uită la Harry.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta, mai cu seamă după ce-am discutat despre schimbarea numelor.

— Nu pricep ce vrei să spui, Hole.

— Chiar tu ai fost cel care mi-ai spus, Skai. Tony locuia cu bunicul său la ferma Leike. Tatăl mamei. Tony a adoptat numele mamei.

— Nimic neobișnuit aici.

— Poate că nu. Însă în cazul ăsta a existat un motiv întemeiat. Tony se ascundea la bunicul său. Mama lui îl trimisese acolo.

— Ce te face să crezi asta?

— O colegă, răspunse Harry, iar pentru o secundă păru să simtă în nări mirosul ei din timpul nopții. Ea mi-a relatat ce îi spusese un polițist din Ustaoset. Despre familia Utmo. Despre un tată și un fiu care se urau cu o asemenea patimă, încât amenința să culmineze cu o crimă.

— Crimă?

— Am verificat cazierul lui Odd Utmo. La fel ca fiul său, era cunoscut pentru accesele de furie. În tinerețe, a făcut opt ani de pușcărie pentru o crimă comisă din gelozie. După aceea, s-a mutat în pustietate. S-a căsătorit cu Karen Leike și au avut un fiu. Fiul a devenit adolescent și arăta deja bine, înalt și fermecător. Doi bărbați și o femeie, într-o izolare aproape deplină. Un bărbat cu o condamnare din cauza furiei provocate de gelozie. Se pare că mama, Karen, a încercat să prevină producerea unei tragedii trimițându-și în secret fiul departe și lăsându-i încălțările într-o zonă în care tocmai se produsese o avalanșă masivă.

— Lucruri noi pentru mine, Hole.

Harry încuviință.

— Mă tem că ea n-a putut decât să amâne inevitabilul. Cadavrul i-a fost găsit pe fundul unei prăpastii, cu un glonț în cap. La doar câțiva metri distanță, soțul și ucigașul ei a fost zdrobit sub un snowmobil. Fusese torturat, având aproape toată pielea de pe spate și de pe brațe arsă și toți dinții scoși. Ghici cine a făcut-o?

— Oh, Dumnezeule…

Harry își puse o țigară între buze.

— Cum ai găsit legătura? îl întrebă Skai.

— Asemănările, genele.

Își aprinse țigara.

— Tată și fiu. Poți încerca să fugi, dar va fi totdeauna acolo, ca un blestem. Cred că Odd Utmo și-a dat seama că acele crime legate de Håvass însemnau că avea să fie și el hăituit și că fantoma fiului său dispărut era pe urmele sale. Așa că a fugit de la fermă la această cabană a Asociației de Turism, ascunsă în siguranță între hăuri. A luat și o poză de familie cu el, familia pe care o distrusese. Închipuie-ți, un criminal îngrozit, poate plin de regrete, singur cu gândurile sale.

— Își primise deja pedeapsa.

— Am găsit poza. Tony a avut noroc, primise trăsăturile mamei lui. Era greu de găsit vreo asemănare între adultul Tony și băiatul din fotografie. Însă deja avea niște dinți mari și albi. În timp ce tatăl său și-i ascundea tot timpul. Aici erau diferiți.

— Credeam c-ai zis că asemănările dintre ei i-au dat de gol?

Harry dădu din cap aprobator.

— Aveau aceeași boală.

— Erau ucigași.

Harry clătină din cap.

— Boală, în sensul propriu, fizic, Skai. Aveau amândoi artrită. Legătura de familie a fost confirmată în această dimineață. Analiza ADN a cărnii de pe sobă și a părului lui Tony Leike a demonstrat că sunt tată și fiu.

Skai încuviință.

— Așadar, reluă Harry, am venit să-ți mulțumesc pentru ajutor și să deplâng rezultatul. Bjorn Holm îi transmite salutări soției tale și spune că face cele mai bune chiftele cu piure de napi pe care le-a gustat vreodată.

Un surâs foarte scurt din partea lui Skai.

— Majoritatea cred asta. Chiar și lui Tony i-au plăcut.

— Oh?

Skai ridică din umeri și scoase un cuțit din teaca de la brâu.

— Ți-am spus că Miei i se aprinseseră călcâiele după băiat, nu? S-a întâmplat curând după ce el l-a tăiat cu cuțitul pe Ole. Mia l-a adus într-o zi la cină, când știa că nu voi fi și eu acasă. Soția mea n-a zis nimic când au apărut amândoi, deși a ieșit mare tămbălău când am aflat, cum era și normal. Însă știi cum sunt fetele de vârsta aia și îndrăgostite. Am încercat să-i explic că Tony e violent, ca un prost ce-am fost. Ar fi trebuit să înțeleg un lucru: cu cât îi denigram mai mult iubitul, cu atât ea devenea mai hotărâtă să fie cu el. Ei doi împotriva tuturor. Păi, doar ai văzut-o și tu la femei care încep să le scrie scrisori unor condamnați pentru crimă.

Harry încuviință.

— Mia ar fi fugit de-acasă, l-ar fi urmat până la capătul lumii, nu s-ar fi dat în lături de la absolut nimic, continuă Skai, tăind acum firul undiței și rulând restul la loc.

Harry urmărea cum se retrage firul scăpat de tensiune.

— Mhm, capătul lumii.

— Dap.

— Înțeleg.

Skai se opri din înfășurat și se uită la Harry.

— Nu, spuse el cu convingere.

— Nu, ce?

— Nu la ce te gândeai.

— Adică?

— Cum că Mia și Tony s-au întâlnit și mai târziu. A rupt-o cu ea; de atunci, nu s-au mai întâlnit niciodată. Viața ei a continuat fără el. Ea nu are nimic de-a face cu cazul ăsta, înțelegi? Ai cuvântul meu. Fata încearcă să-și refacă viața, deci te rog să nu…

Harry dădu iar din cap și scoase țigara din gură, căci se udase de la ploaie.

— Nu mă mai ocup de acest caz, replică el. Dar oricum cuvântul tău ar fi fost suficient.

În timp ce Harry se îndepărta de parcare, se uită în oglindă și-l urmări pe Skai cum își strânge trusa de pescuit.

Rikshospital. Acum intrase într-un anumit ritm. Timpul nu mai era ciopârțit de evenimente; curgea într-un șuvoi necontenit. Se gândise să ceară o saltea. Ar fi semănat cu Vila Chungking.

81. Raze de lumină

Trecură trei zile. Era în viață. Toată lumea era în viață.

Nu știa nimeni unde se află Tony Leike, urma falsului Odd Utmo oprindu-se la Copenhaga. O fotografie cu Lene Galtung, cu un șal pe cap și cu ochelari mari de soare în cel mai fidel stil Greta Garbo, se lăfăia pe toată pagina unui ziar. Titlul zicea: fără comentarii. Iar acum nu o mai văzuse nimeni de două zile, de când dispăruse într-o ascunzătoare, aparent în casa tatălui ei de la Londra. Fotografia cu Tony în haine de lucru în fața elicopterului apăruse în mai multe publicații. Subtitlul ei dintr-un ziar spunea dispariția lui făt-frumos. Acum el era Făt-Frumos, sau mă rog, lumea îi spunea așa, oricum i se potrivea mai bine lui Leike decât lui Altman. Ciudat însă că nimeni din presă nu făcuse legătura între Tony Leike și ferma Utmo. Mama și, mai târziu, Tony își acoperiseră foarte bine urmele.

Mikael Bellman organiza conferințe de presă zilnic. Într-un talk-show își demonstrase aptitudinile de pedagog și afișase surâsul de câștigător explicând cum fusese rezolvat cazul. Versiunea sa asupra poveștii, se înțelegea de la sine. Și făcea să pară o simplă scăpare faptul că ucigașul nu fusese arestat; întâi și întâi, aspectul cel mai important era că Tony „Făt-Frumos“ Leike fusese demascat, că acum era neputincios, legat de mâini și de picioare.

Întunericul se așternea cu câteva minute mai târziu în fiecare seară. Toată lumea aștepta primăvara sau bruma, însă niciuna nu venea.

Raze de lumină măturau tavanul.

Harry stătea întins pe o parte, uitându-se la fumul de țigară care unduia spre tavan în modele complicate și mereu imposibil de prezis.

— Ești atât de tăcut! spuse Kaja, cuibărindu-se aproape de spatele lui.

— O să rămân aici până la înmormântare, o anunță el. După care plec.

Mai trase un fum. Ea nu răspunse. Apoi, spre surprinderea lui, simți ceva cald și umed pe omoplat. Lăsă țigara pe marginea scrumierei și se întoarse spre ea.

— Plângi?

— Încerc să nu, râse ea trăgându-și nasul. Nu știu ce mi-a venit.

— Vrei o țigară?

Kaja clătină din cap și-și șterse lacrimile.

— A sunat Mikael azi, vrea să ne întâlnim.

— Mhm.

Își lăsă capul pe pieptul lui.

— Nu vrei să știi ce i-am răspuns?

— Doar dacă vrei tu să-mi spui.

— I-am zis că nu. Atunci el mi-a zis că o să-mi pară rău, că mă vei trage în jos. Și că n-ar fi prima oară când tu îi faci asta cuiva.

— Păi, are dreptate.

Ea ridică puțin capul.

— Dar nu asta contează, nu înțelegi? Eu vreau să fiu oriunde ești tu.

Lacrimile începură iar să-i curgă pe obraji.

— Iar dacă asta înseamnă jos, atunci acolo vreau să fiu.

— Dar acolo nu-i nimic, replică Harry. Nici măcar eu. Voi fi plecat. M-ai văzut în Chungking. Ar fi exact ca după avalanșă. Aceeași cabană, dar singură și abandonată.

— Dar tu m-ai găsit și m-ai scos. Pot face și eu la fel pentru tine.

— Și dacă eu nu vreau să fiu scos? N-o să mai ai niciun tată pe moarte cu care să mă ademenești.

— Dar mă iubești, Harry. Știu că mă iubești. Și nu-i ăsta un motiv suficient? Eu sunt un motiv suficient.

Harry o mângâie pe păr, pe obraji, îi prinse lacrimile cu degetele, le duse la gură și le sărută.

— Da, răspunse el cu un zâmbet trist. Ești un motiv suficient.

Îl luă de mână și i-o sărută acolo unde și-o sărutase și el.

— Nu, șopti ea. Nu o spune. Nu spune că de asta trebuie să pleci. Ca să nu mă tragi în jos. Am să te urmez până la capătul lumii, înțelegi?

O trase aproape de el. Și simți dintr-odată cum se slăbește ceva, precum un mușchi pe care îl ținuse într-o permanentă tensiune prea mult timp, fără să-și dea seama măcar. Se lăsă în voie, renunță, se simți prăbușindu-se. Iar durerea care fusese acolo se topi, deveni ceva cald care-i urmă fluxul sangvin prin tot corpul, înmuindu-l, oferindu-i pace. Senzația de cădere era atât de eliberatoare, încât își simți gâtul strângându-se. Și știu că și el voia ce avea acum, aici, dar și acolo sus, în vârtejul de zăpadă de deasupra prăpastiei.

— Până la capătul lumii, șopti ea, respirând deja mai repede.

Razele de lumină măturau tavanul, din nou și din nou.

82. Roșu

Harry stătea la căpătâiul tatălui său. Era tot întuneric când o infirmieră veni cu un pahar cu cafea, îl întrebă dacă mâncase ceva la micul dejun și-i lăsă în poală o revistă lucioasă.

— Trebuie să te mai gândești și la altceva, să știi, îi spuse ea, înclinând din cap și dându-i impresia că e pe cale să-l mângâie pe obraz.

Harry răsfoi conștiincios revista în timp ce femeia se ocupa de tatăl lui. Nu putea uita de toate printre articolele din presa de scandal. Poze cu Lene Galtung plecând de la premiere sau dineuri de gală în noul ei Porsche. îi este dor de tony era titlul, iar apropoul era susținut nu de comentarii de la Lene însăși, ci de la prietenii ei celebri. Erau poze făcute în fața porților unei case din Londra, însă pe Lene nu o văzuse nimeni acolo. Cel puțin nimeni care să o poată recunoaște. Mai erau poze neclare luate de la depărtare și înfățișând o femeie roșcată în fața sucursalei Credit Suisse din Zurich, despre care revista pretindea că ar fi Lene Galtung, pentru că erau capabili să o citeze pe coafeza lui Lene, despre care Harry presupunea că primise o sumă consistentă ca să spună: „Ea mi-a cerut să-i ondulez părul și să i-l vopsesc cărămiziu“. Tony era denumit „suspect“ în ceea ce era reprezentat ca un banal scandal monden, în loc de unul dintre cele mai oribile cazuri de crimă din istoria țării.

Harry se ridică, ieși pe hol și o sună pe Katrine Bratt. Nu era nici măcar 7 dimineața, dar ea era deja trează. Urma să iasă astăzi. Și să înceapă lucrul la secția de poliție din Bergen din weekend.

El spera că ea o s-o ia mai ușor la început. Deși îi era greu să și-o imagineze pe Katrine Bratt luând orice mai ușor.

— Ultima sarcină, o anunță el.

— Iar după asta? întrebă ea.

— După asta plec.

— N-o să-i fie nimănui dor de tine.

— …mai mult decât mie.

— Ai pus un punct la sfârșit, dragul meu.

— E legat de Crédit Suisse din Zurich. Aș vrea să aflu dacă Lene Galtung are un cont acolo. Se presupune că ar fi primit o sumă colosală înainte de majorat. Băncile elvețiene sunt alunecoase. Probabil îți va lua ceva timp.

— Bine, mă pun imediat pe treabă.

— Bun. Și mai e o femeie ale cărei mișcări vreau să le verifici.

— Lene Galtung?

— Nu.

— Nu? Care-i numele bestiei?

Harry i-l spuse pe litere.

La 8:15, Harry trase în fața reședinței de basm din Voksenkollen. Mai erau vreo două mașini parcate acolo, iar printre picăturile de ploaie, reuși să distingă chipurile obosite și obiectivele lungi ale paparazzilor. Aceștia păreau să-și fi stabilit tabăra acolo toată noaptea. Harry sună la soneria de la poartă și intră.

Femeia cu ochi turcoaz stătea la ușă, așteptându-l.

— Lene nu-i aici, îl informă.

— Unde e?

— Undeva unde nu o vor găsi, răspunse ea, făcând semn spre mașinile din fața porții. Iar voi mi-ați promis că o veți lăsa în pace după ultimul interogatoriu. A durat trei ore.

— Știu, minți Harry. Dar eu cu dumneavoastră voiam să discut.

— Cu mine?

— Pot să intru?

O urmă în bucătărie. Ea îi făcu semn spre un scaun, apoi se întoarse cu spatele și umplu o ceașcă de la o cafetieră de pe blat.

— Care-i povestea?

— Ce poveste?

— Cu dumneavoastră, mama lui Lene.

Ceașca de cafea lovi podeaua și se sparse în o mie de bucăți. Femeia se prinse de blat, iar el îi putu vedea spinarea urcând și coborând anevoie. Harry ezită o clipă, dar apoi inspiră adânc și spuse ce-și pusese în gând să spună.

— Am făcut un test ADN.

Ea se răsuci, furioasă.

— Cum? Nici n-ați…

Se opri brusc.

Harry îi întâlni ochii turcoaz. Picase în capcana lui. Harry era conștient de o vagă senzație de disconfort. Care ar fi putut fi cauzată de rușine. În fine, până la urmă se topi și aia.

— Ieși afară! șuieră ea.

— Și să merg la ei? întrebă Harry, dând din cap spre paparazzi. Oricum voi termina cu poliția și voi pleca în călătorie. Mi-ar prinde bine un pic de capital. Dacă o coafeză poate primi douăzeci de mii de coroane ca să spună ce culoare i-a cerut Lene pentru păr, cât aș primi eu dacă le-aș spune cine e mama ei adevărată?

Femeia făcu un pas în față, ridică un deget, furioasă, însă apoi începură să-i curgă lacrimile, iar lumina arzătoare din ochii ei se stinse și se prăbuși pe un scaun, neputincioasă. Harry se blestemă în sinea sa, știind că fusese inutil de brutal. Însă timpul nu era de partea sa ca să poată apela la niște stratageme ceva mai fine.

— Îmi cer iertare, însă încerc să vă salvez fiica. Iar ca să fac asta am nevoie de ajutor. Înțelegeți?

Își așeză mâinile peste ale ei, dar ea și le trase repede.

— El e un criminal, continuă Harry. Însă ei nici că-i pasă, nu-i așa? O va face oricum.

— Ce să facă? se smiorcăi femeia.

— Îl va urma până la capătul lumii.

Ea nu-i răspunse, doar clătină din cap și-și șterse lacrimile în tăcere.

Harry așteptă. Se ridică, își turnă o ceașcă de cafea, rupse o bucată de hârtie de pe rola de șervețele, o lăsă pe masă în fața ei, se așeză și așteptă. Gustă o gură. Așteptă.

— Eu am spus că n-ar trebui să facă ce-a făcut, se smiorcăi ea. Că n-ar fi trebuit să iubească un bărbat pentru că el… pentru că o făcea să se simtă frumoasă. Mai frumoasă decât este. Crezi că este o binecuvântare atunci când se întâmplă, dar e un blestem.

Harry așteptă.

— Când te-ai văzut o dată devenind frumoasă în ochii lui e ca și cum… ca și cum ai fost vrăjită. Și așa și ești. Iar și iar, deoarece crezi că îți va fi

îngăduit să o vezi încă o dată.

Harry așteptă.

— Mi-am petrecut primii ani într-o rulotă. Călătoream peste tot, nici nu puteam merge la școală. Când aveam opt ani, au venit după mine cei de la Protecția Copilului. La șaisprezece ani, am început să fac curat la o companie maritimă deținută de Galtung. Anders era logodit când m-a lăsat însărcinată. Nu el era cel cu banii, ci ea. El investise în piața de acțiuni, însă prețurile pentru petroliere se prăbușiseră, așa că nu a mai avut de ales. M-a trimis să-mi fac bagajele. Însă ea a aflat. Și a decis să păstrez copilul, să fiu păstrată ca femeie în casă, ca fetița mea să fie crescută ca fiică a casei. Ea nu putea avea copii, așa că mi-au luat-o pe Lene. M-au întrebat ce fel de educație i-aș putea oferi. Eu, mamă singură, needucată, fără familie, oare chiar voiam să îmi lipsesc propria fiică de șansa la o viață bună? Eram atât de tânără și de înspăimântată, că am crezut că au dreptate, că așa va fi cel mai bine pentru toți.

— Și n-a știut nimeni?

Femeia luă șervetul de hârtie și-și șterse nasul.

— E bizar cât de ușor e să înșeli oamenii, când vor să fie înșelați. Iar dacă nu sunt înșelați, nu lasă să se vadă. Pentru mine n-a contat acest lucru. Eu nu aveam decât un uter care să producă un moștenitor pentru familia Galtung, și ce dacă?

— Așa era?

O ridicare din umeri.

— Nu. Până la urmă, tot o aveam pe Lene. Am avut grijă de ea, am hrănit-o, i-am schimbat scutecele, am dormit lângă ea. Am învățat-o să vorbească, am crescut-o. Însă știam cu toții că nu va dura la infinit. Că într-o zi va trebui să renunț la ea.

— Și asta ați făcut?

Ea scoase un râset plin de amărăciune.

— Poate o mamă să renunțe la copilul ei? O fiică poate renunța. Lene mă disprețuiește pentru ce-am făcut. Pentru ce sunt. Dar uită-te la ea! Acum face și ea la fel.

— Îl urmează pe bărbatul care nu trebuie până la capătul lumii?

Altă ridicare din umeri.

— Știți unde e?

— Nu. Știu doar că a plecat ca să fie cu el.

Harry mai luă o gură de cafea.

— Eu știu unde se află acest capăt al lumii, spuse el.

Femeia nu răspunse.

— Pot pleca și să încerc s-o aduc înapoi.

— Ea nu vrea să fie adusă înapoi.

— Pot să încerc. Cu ajutor.

Harry scoase la iveală o bucată de hârtie și o așeză în fața ei.

— Ce spuneți?

Ea citi. Apoi ridică privirea. Machiajul i se scursese din jurul ochilor turcoaz, mânjindu-i obrajii supți.

— Jură-mi că îmi vei aduce fata înapoi teafără și nevătămată, Hole. Jură-mi. Fă asta și voi fi de acord.

Harry o privi cu atenție.

— Jur.

Ajuns afară, cu o țigară aprinsă, se gândi la ce-i spusese femeia. Poate o mamă să renunțe la copilul ei? La Odd Utmo, care luase cu el poza fiului său. Însă o fiică poate renunța. Chiar poate? Suflă fumul de țigară. El poate renunța?

* * *

Gunnar Hagen stătea în fața vitrinei cu legume din băcănia lui pakistaneză preferată. Își fixa inspectorul cu o expresie incredulă.

— Tu chiar vrei să te întorci în Congo? Să o găsești pe Lene Galtung? Iar asta nu are deloc de-a face cu ancheta de crimă?

— La fel ca ultima dată, răspunse Harry, ridicând o legumă pe care nu o recunoștea. Suntem pe urmele unei persoane dispărute.

— Lene Galtung nu a fost dată dispărută de nimeni, cu excepția presei de scandal, din ce știu eu.

— Acum a fost.

Harry scoase o hârtie din buzunarul hainei și-i arătă lui Hagen semnătura.

— De către mama ei naturală.

— Înțeleg. Și cum să explic Ministerului Justiției că ar trebui să lansăm această căutare în Congo?

— Avem o pistă.

— Și anume?

— Am citit în Se og Hør că Lene Galtung a cerut să i se vopsească părul cărămiziu. Nici măcar nu știu dacă asta e o culoare folosită în Norvegia, de asta probabil că mi-am amintit-o.

— Ce ți-ai amintit?

— Că e aceeași culoare folosită în pașaportul Julianei Verni din Leipzig. La momentul respectiv, i-am cerut lui Günther să verifice dacă în pașaportul ei exista o ștampilă din Kigali. Însă poliția nu l-a găsit, pașaportul a dispărut, deci sunt convins că l-a luat Tony Leike.

— Pașaportul? Și?

— Acum e la Lene Galtung.

Hagen puse niște pak choi în coșul de cumpărături, clătinând din cap.

— Îți bazezi o călătorie în Congo pe ceva citit într-o fițuică de scandal?

— Mă bazez pe ce am — sau ar trebui să spun Katrine Bratt a — găsit despre ce-a făcut de curând Juliana Verni.

Hagen începu să se apropie de bărbatul de la casa de marcat ce se înălța pe un postament lipit de peretele din dreapta.

— Verni e moartă, Harry.

— Oamenii morți iau avioane? S-a dovedit că Juliana Verni — sau, hai să spunem, o femeie cu păr roșcat cărămiziu — a cumpărat un bilet de avion de la Zurich spre capătul lumii.

— Capătul lumii?

— Goma, Congo. Mâine dis-de-dimineață.

— Atunci o vor aresta când vor descoperi că are un pașaport aparținând unei persoane declarate moartă de mai bine de două luni.

— Am verificat cu cei de la ICAO. Poate dura mai mult de un an înainte ca seria pașaportului unei persoane decedate să fie ștearsă din arhivă. Ceea ce înseamnă și că cineva ar fi putut călători spre Congo cu pașaportul lui Odd Utmo. În orice caz, noi nu avem un acord de cooperare cu Congo. Și n-ar fi deloc o problemă insurmontabilă să scapi dintr-o închisoare de-acolo.

Hagen îl lăsă pe casier să-i scaneze cumpărăturile, în timp ce-și masa tâmplele într-o încercare de-a preîntâmpina o inevitabilă durere de cap.

— Deci mergi și caut-o la Zurich. Trimite poliția elvețiană să o aresteze.

— O ținem sub observație. Lene Galtung ne va duce la Tony Leike, șefu'.

— Ne va duce la pierzanie, Harry.

Hagen plăti, își luă cumpărăturile și ieși din magazin într-un Grønlandsleiret bătut de ploaie și de vânt, unde lumea se repezea în toate părțile cu gulerele ridicate și capetele aplecate.

— Nu înțelegi. Bratt a reușit să afle că, acum două zile, Lene Galtung și-a golit contul din Zurich. Două milioane de euro. Nu e o sumă amețitoare și categoric nu una suficientă pentru un proiect de minerit. Dar e suficientă pentru a depăși o fază critică.

— Speculații lipsite de temei.

— Ce dracu' ar mai putea ea să facă cu două milioane de euro cash? Haide, șefu', e singura șansă pe care o avem.

Harry coborî o treaptă ca să fie la același nivel cu Hagen.

— În Congo nu găsești oameni care nu vor să fie găsiți. Toată afurisita de țară e la fel de mare ca Europa de Vest și constă mai ales din păduri în care n-a călcat picior de alb. Profită acum! Leike îți va bântui visele, șefu'.

— Eu n-am coșmaruri ca tine, Harry.

— I-ai zis rudei tale celei mai apropiate cât de bine dormi noaptea, șefu'?

Gunnar Hagen se opri brusc.

— Scuze, șefu'! zise Harry. A fost o lovitură sub centură.

— Chiar a fost. Și, de fapt, nici nu știu de ce mă freci la cap pentru permisiune. Doar n-ai considerat niciodată important acest aspect.

— Am considerat că ar fi drăguț să simți că tu ești cel care conduce.

Hagen îl fulgeră imediat cu privirea. Harry doar ridică din umeri.

— Șefu', lasă-mă să o fac. După aceea, îmi poți trage un șut pentru că n-am respectat ordinele. Am să-mi asum eu toată vina, e-n regulă.

— E-n regulă?

— Oricum îmi dau demisia după asta.

Hagen îl privi pe Harry.

— Bine, zise el. Du-te.

Apoi porni mai departe.

Harry îl prinse din urmă.

— Bine?

— Da. De fapt a fost bine de la bun început.

— Oh? Și de ce n-ai spus asta de-atunci?

— Am crezut că ar fi drăguț să simt că eu sunt cel care conduce.

Partea a noua

83. Capătul lumii

Ea visa că stă în fața unei uși închise, auzind țipătul rece al unei păsări singuratice din pădure, și i se părea cu atât mai ciudat cu cât soarele strălucea și era cald. Deschise ușa…

Se trezi cu capul pe umărul lui Harry și cu salivă uscată la colțurile gurii. Vocea căpitanului anunța că se pregătesc să aterizeze în Goma.

Se uită pe hublou. O fâșie cenușie la orizont prevestea sosirea unei noi zile. Trecuseră douăsprezece ore de când plecaseră din Oslo. În câteva ore, avea să aterizeze avionul de la Zurich, cu Juliana Verni pe lista pasagerilor.

— Mă întreb de ce lui Hagen i s-a părut potrivit să o urmărească pe Lene în felul ăsta, zise Harry.

— Pesemne că îți prețuiește argumentele logice, răspunse Kaja căscând.

— Mhm. Părea un pic prea liniștit. Am impresia că are vreun as în mânecă. Că are vreun soi de garanție că se vor lua de el pentru asta.

— Pesemne că are ceva despre cineva de la Ministerul Justiției, zise Kaja.

— Mhm, sau despre Bellman. Poate că știe că tu și Bellman ați avut o aventură?

— Mă îndoiesc, răspunse Kaja, uitându-se în întuneric. Cu greu vezi vreo lumină pe aici.

— Zici că s-a luat curentul, zise Harry. Aeroportul trebuie să aibă propriul generator.

— Uite, acolo e lumină, spuse ea, arătând spre o pâlpâire roșiatică la nord de oraș. Ce-i aia?

— Nyiragongo, răspunse Harry. E lava care luminează cerul.

— Chiar așa? zise ea, lipindu-și nasul de geam.

Harry își bău paharul cu apă.

— Să mai recapitulăm planul o dată?

Ea încuviință și-și îndreptă scaunul.

— Tu rămâi în sala de sosiri și nu-ți iei ochii de la tabelul cu orele de sosire. Ai grijă să meargă totul conform planului. Între timp, eu plec la cumpărături. Fac doar cincisprezece minute până în centru, deci e timp suficient până aterizează avionul lui Lene. Tu rămâi cu ochii în patru, să vezi dacă vine să o ia cineva, și rămâi pe urmele ei. Întrucât Lene îmi știe chipul, eu voi fi afară, în taxi, așteptându-te. Iar dacă se întâmplă ceva neprevăzut, mă suni imediat. OK?

— OK. Și chiar ești sigur că se va opri în Goma?

— Nu sunt sigur de nimic. Există doar două hoteluri în Goma încă în activitate și, potrivit lui Katrine, nu a fost rezervat nimic, nici pe numele Verni, nici pe Galtung. Însă gherilele controlează drumul de la vest la nord, iar cel mai apropiat oraș la sud e la treisprezece kilometri distanță de mers cu mașina.

— Tu chiar crezi că singurul motiv pentru care Tony a adus-o pe Lene aici este ca s-o tapeze de bani?

— Potrivit lui Jens Rath, proiectul se află într-o fază critică. Tu mai vezi alt motiv?

Kaja ridică din umeri.

— Dar dacă e capabil să iubească atât de mult pe cineva încât pur și simplu vrea să fie cu ea? E chiar atât de greu de crezut?

Harry încuviință. Ca pentru a spune „da, ai și tu dreptate“ sau „da, e atât de greu de crezut“.

Urmă un bâzâit și un clic, precum o cameră ce filmează cu încetinitorul, iar trenul de aterizare începu să coboare.

Kaja se uită iar pe geam.

— Mie chiar nu-mi plac cumpărăturile, Harry. De ce și arme?

— Leike e violent.

— Și nici nu-mi place să călătoresc ca polițistă sub acoperire. Știu că nu ne putem strecura ilegal propriile arme în Congo, dar nu ai fi putut cere ajutor poliției congoleze pentru arestare?

— Cum spuneam, nu avem niciun acord de extrădare cu ei. Și nu e deloc improbabil ca un finanțator ca Leike să aibă în buzunar poliția locală, care să-l avertizeze.

— Teoria conspirației.

— Dap. Și matematică simplă. Salariul unui polițist în Congo nu e suficient ca să-și întrețină familia. Liniștește-te, Van Boorst are un atelier de fierărie grozav și e suficient de profesionist ca să-și țină gura închisă.

Roțile scoaseră un scârțâit când atinseră pista de aterizare.

Kaja își miji ochii pe geam.

— De ce sunt atât de mulți soldați aici?

— Trupele de menținere a păcii ale ONU. Gherilele s-au tot apropiat în ultimele zile.

— Ce gherile?

— Gherile Hutu, gherile Tutsi, gherile Mai Mai. Cine știe?

— Harry?

— Da.

— Hai să terminăm repede aici și să ne întoarcem acasă.

El încuviință.

Se mai luminase puțin când Harry mergea de-a lungul șirului de taximetriști. Schimbă câteva cuvinte cu absolut toți, până găsi unul care vorbea bine engleză. Excelent, de fapt. Un tip mărunțel, cu privire ageră, păr grizonant și vase groase de sânge deasupra tâmplelor și pe lateralele frunții înalte și lucioase. Engleza îi era categoric originală, un soi de variantă de Oxford afectată, cu un pronunțat accent congolez. Harry îi explică faptul că voia să-l aibă toată ziua la dispoziție, apoi căzură repede de acord asupra prețului și făcură schimb de strângeri de mâini, o treime din suma convenită în dolari și nume, Harry și dr. Duigame.

— În literatură engleză, îl lămuri bărbatul, numărând banii fără să se ferească. Însă dacă tot vom fi toată ziua împreună, îmi poți spune Saul.

Deschise portiera din spate a unui Hyundai cu tabla îndoită. Harry îi indică lui Saul pe unde să meargă, alegând drumul pe lângă biserica făcută scrum.

— Pare că ai mai fost aici, zise Saul, conducând mașina de-a lungul unei întinderi drepte de asfalt care, de îndată ce întâlni artera principală, se transformă într-un peisaj lunar, plin de cratere și crăpături.

— O dată.

— Atunci ar trebui să ai grijă, zâmbi bărbatul. Hemingway a scris că odată ce ți-ai deschis sufletul spre Africa, nu vei mai dori să pleci în altă parte.

— Chiar a scris Hemingway asta? întrebă Harry sceptic.

— Da, a scris, însă Hemingway scria mereu genul ăsta de căcaturi romantice. Împușca lei la beție și-și împrăștia urina cu miros dulceag de

whisky pe cadavrele lor. Adevărul e că nimeni nu se întoarce în Congo dacă nu e nevoit.

— Eu sunt nevoit, răspunse Harry. Auzi, am încercat să dau de șoferul pe care l-am avut data trecută, Joe de la tabăra pentru refugiați. Dar nu răspunde nimeni la numărul lui.

— Joe a plecat, zise Saul.

— A plecat?

— Și-a luat familia cu el, a furat o mașină și a plecat în Uganda. Goma e sub asediu. Omoară pe toată lumea acolo. Am să plec și eu în curând. Joe avea o mașină bună, poate că va reuși.

Harry recunoscu turla bisericii înălțându-se peste ruinele a tot ce înghițise Nyiragongo. Se ținu bine în vreme ce Hyundaiul se zdruncina peste găurile din asfalt. Auzi niște huruituri și lovituri în șasiu de vreo două ori.

— Așteaptă aici! îi ceru Harry. Restul drumului îl fac pe jos. Mă întorc repede.

Harry ieși afară și inhală praful cenușiu, simțind totodată mirosul de mirodenii și pește putrezit.

Apoi începu să meargă. Un tip evident beat încercă să-l doboare cu umărul, însă rată și se împletici pe șosea. Harry se alese cu niște înjurături și continuă să meargă. Nici prea repede, nici prea încet. Când ajunse la singura casă de cărămidă din piața cu magazine, se apropie de ușă, bătu tare și așteptă. Auzi pași iuți înăuntru. Prea iuți ca să fie ai lui Van Boorst. Ușa se crăpă doar câțiva milimetri și văzu o jumătate de chip negru și un ochi.

— Van Boorst e acasă? întrebă Harry.

— Nu.

În șirul de sus scânteie un dinte mare de aur.

— Vreau să cumpăr niște arme de foc mici, domnișoară. Mă poți ajuta?

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău. La revedere!

Harry își vârî piciorul în deschizătură.

— Plătesc bine.

— Fără arme. Van Boorst nu-i aici.

— Când se va întoarce, domnișoară?

— Nu știu. Nu timp acum.

— Îl caut pe un bărbat din Norvegia. Tony. Înalt. Chipeș. L-ai văzut prin preajmă?

Fata scutură din cap.

— Van Boorst se va întoarce diseară? E important, domnișoară.

Fata se uită la el. Îl cântări cu atenție. Încetișor, din cap până în picioare. Și apoi în sens invers. Buzele moi se despărțiră, dezgolindu-i dinții.

— Ești bogat?

Harry nu-i răspunse. Ea clipi adormită, iar ochii de un negru mat îi luciră. Apoi rânji răutăcios.

— Treizeci de minute. Întoarce-te atunci!

Harry reveni la taxi, se așeză pe locul din față, îi ceru lui Saul să conducă la bancă și o sună pe Kaja.

— Sunt tot în sala de sosiri, îl informă ea. Niciun anunț în afară de cel care spune că zborul de Zurich va ajunge la timp.

— Eu mă duc să fac rezervare la hotel pentru amândoi înainte să mă întorc la Van Boorst și să cumpăr ce ne trebuie.

Hotelul se afla la est de centru, în direcția graniței cu Rwanda. În fața recepției era o mașină acoperită de lavă, pe care crescuseră deja niște pomișori.

— Au fost plantați după ultima erupție, îl informă Saul, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Harry.

Nu erau aproape deloc pomi în Goma. Camera dublă se afla la primul nivel al clădirii de lângă lac și avea un balcon ce dădea spre apă. Harry fumă o țigară, urmărind cum soarele de dimineață licărea pe suprafața apei și se reflecta în platforma petrolieră din depărtare. Se uită la ceas și se întoarse în parcare.

Starea de spirit a lui Saul părea să se fi adaptat la traficul greoi prin care înaintau: conducea lent, vorbea lent, își mișca mâinile lent. Parcă în fața zidurilor bisericii, la o distanță măricică de casa lui Van Boorst. Opri motorul, se întoarse spre Harry și îi ceru politicos, dar ferm, a doua treime din sumă.

— Nu ai încredere în mine? întrebă Harry, cu o sprânceană ridicată.

— Am încredere în dorința ta sinceră de-a mă plăti, răspunse Saul. Însă în Goma, banii sunt mai în siguranță la mine decât la tine, domnule Harry. Păcat, dar adevărat.

Harry primi raționamentul cu o înclinare din cap, îi dădu restul banilor și-l întrebă pe Saul dacă avea ceva compact și greu în mașină, de mărimea unui pistol, o lanternă, de pildă. Saul făcu gura pungă și deschise torpedoul. Harry scoase lanterna, și-o îndesă în buzunarul interior al sacoului și se uită la ceas. Trecuseră douăzeci și cinci de minute.

Porni cu pași mari pe stradă, cu ochii ațintiți în față. Însă când privi în lateral, observă un bărbat întorcându-se spre el și cântărindu-l din ochi. Cântărindu-i înălțimea și greutatea. Suplețea pașilor. Sacoul care îi atârna ușor într-o parte și conturul mătăhălos din buzunarul interior. Și renunțând la idee.

Se apropie de ușă și ciocăni.

Aceiași pași ușori.

Se deschise ușa. Fata se uită scurt la el, apoi privirea i se furișă pe lângă el, spre stradă.

— Iute, intră! îi ceru ea, prinzându-l de braț și trăgându-l înăuntru.

Harry păși peste prag și se trezi în semiîntuneric. Erau trase toate draperiile, în afară de cea de la fereastra de lângă pat, unde o văzuse stând întinsă pe jumătate goală ultima oară când fusese aici.

— Încă n-a sosit, spuse ea într-o engleză simplă, dar eficientă. Vine curând.

Harry încuviință și se uită la pat. Încercă să și-o închipuie cu pătura peste șolduri. Cu lumina căzându-i pe piele. Dar nu reuși. Pentru că altceva îi atrase atenția, ceva ce nu era în regulă, care lipsea sau care se afla aici, deși n-ar fi trebuit.

— Ai venit singur? întrebă ea, trecând pe lângă el și așezându-se pe pat, lăsându-și o mână pe saltea, ca breteaua rochiei să-i alunece de pe umăr.

Harry își mută privirea ca să identifice ce nu era în regulă. Și descoperi. Stăpânul colonist și exploatatorul rege Leopold.

— Da, răspunse el în mod automat, deși încă nu știa de ce. Singur.

Tabloul cu regele Leopold care atârnase pe perete dispăruse. Următorul gând îl lovi imediat. Van Boorst nu mai venea. Nici el nu mai era.

Harry făcu o jumătate de pas spre ea. Fata își înclină ușor capul, umezindu-și buzele pline de un roșu-închis. Iar acum se afla și el suficient de aproape ca să vadă, să vadă ce înlocuise pictura cu regele belgian. Cuiul de care fusese atârnat tabloul era acum înfipt într-o bancnotă. Chipul care transforma bancnota în ceva deosebit era delicat și afișa o mustață bine îngrijită. Edvard Munch.

Harry își dădu seama ce urma să se întâmple, dădu să se întoarcă, însă ceva îi spuse totodată că era mult prea târziu, că era așezat exact așa cum li se cerea actorilor într-o piesă de teatru.

Mai mult simți decât văzu mișcare în spatele său și nici nu simți înțepătura precisă din gât, ci doar o răsuflare pe propria tâmplă. Gâtul i se preschimbă în gheață, paralizia i se răspândi în jos pe spate și în sus spre scalp, iar picioarele i se îndoiră sub el în timp ce drogul îi ajungea la creier și conștiința începea să-l lase. Ultimul său gând înainte de întunericul ce începea deja să îl cuprindă fu cât de uluitor de rapid acționa ketanomul.

84. Regăsire

Kaja își mușcă buza de jos. Ceva nu era în regulă.

Îl sună iar pe Harry.

Și din nou intră mesageria vocală.

Timp de mai multe ore, rămăsese în sala de sosiri — care, din ce observase, servea și pe post de sală de plecări — și scaunul de plastic o tot frecase în zonele corpului cu care venise în contact.

Auzi zgomotul unui avion. Imediat după aceea, singurul monitor existent, o cutie masivă atârnată de două fire ruginite din tavan, arătă că zborul numărul KJ337 de la Zurich aterizase.

Cerceta cu privirea adunarea de oameni din două în două minute și stabili că niciunul dintre ei nu era Tony Leike.

Sună iar, însă întrerupse legătura când își dădu seama că făcea asta doar de dragul de-a face ceva, însă nu era o acțiune, ci apatie.

Ușile culisante ale sălii pentru recuperarea bagajelor se deschiseră și primii pasageri cu bagaje de mână trecură de ele. Kaja se ridică și se apropie de peretele de lângă uși, astfel încât să poată citi numele de pe etichetele de plastic și bucățile de hârtie pe care taximetriștii le țineau sus pentru pasagerii proaspăt sosiți. Nici o Juliana Verni și nici Lene Galtung.

Se întoarse la postul ei de observație de pe scaun. Se așeză cu coapsele pe palme, simțind cât de umede erau de sudoare. Ce să facă? Își lăsă în jos ochelarii de soare și se uită la ușile culisante.

Secundele se tot scurgeau. Nu se întâmpla nimic.

Lene Galtung era aproape complet ascunsă în spatele unei perechi de ochelari violet și al unui bărbat negru masiv care mergea în fața ei. Aceasta avea părul roșcat și creț și purta o geacă de blugi, pantaloni kaki și ghete solide, de cățărat. Târa după ea o geantă de firmă pe rotile, care avea dimensiunile maxime admise pentru bagajele de mână. Nu avea poșetă, ci doar o servietă mică, din metal lucios.

Nu se întâmpla nimic. Se întâmpla totul. În paralel și în același timp, în trecut și în prezent, iar într-un mod bizar, Kaja știa că ocazia sosise, în sfârșit. Ocazia pe care o tot așteptase. Șansa de-a face ceea ce trebuie.

Kaja nu o privi direct pe Lene Galtung, avu grijă să rămână în partea stângă a orizontului său vizual. Se ridică liniștită după ce aceasta trecu, își luă geanta și începu s-o urmărească. În lumina orbitoare a soarelui. Tot nu o abordase nimeni, iar judecând după pașii ei iuți și hotărâți, Kaja presupuse că fusese instruită în detaliu ce trebuia să facă. Trecu de taxiuri, traversă strada și urcă pe bancheta din spate a unui Range Rover albastru-închis. Portiera îi fu ținută deschisă de un bărbat negru în costum. După ce-o trânti, închizând-o, acesta dădu ocol mașinii și se urcă la volan. Kaja se strecură pe bancheta din spate a primului taxi din șir, se aplecă în față printre scaune, cumpăni repede în gând, dar ajunse repede la concluzia că practic nu exista niciun alt mod de-a formula îndemnul:

— Urmărește mașina aia!

Întâlni privirea și sprâncenele arcuite ale șoferului în oglinda retrovizoare. Arătă spre mașina din fața lor, iar șoferul dădu din cap a înțelegere, dar tot nu băgă mașina în viteze.

— Plătesc dublu, completă Kaja.

Șoferul smuci din cap și schimbă poziția manetei de viteze.

Kaja îl sună pe Harry.

Tot niciun răspuns.

Se târau spre vest, înconjurați de un peisaj destul de neted. Străzile erau pline de camioane, căruțe și mașini cu valize legate pe acoperișuri. Pe fiecare parte a drumurilor mergeau oameni cu stive mari de haine și de alte bunuri pe cap. În unele locuri, mașinile se opriseră de tot. Șoferul pricepuse evident apropoul, așa că menținea cel puțin o mașină între ei și Range Roverul lui Lene Galtung.

— Unde se duc cu toții? întrebă Kaja.

Șoferul zâmbi și clătină din cap în semn că nu înțelege. Kaja repetă întrebarea în franceză, dar tot nu avu noroc. În final, arătă spre oamenii care își târșâiau pașii pe lângă mașina lor și schiță o grimasă întrebătoare.

— Re-fu-gi-ați, răspunse șoferul. Pleacă departe. Oameni răi vin.

Kaja formă un „Aha“.

Îi trimise iar un mesaj lui Harry. Încerca să-și înfrâneze panica.

În mijlocul orașului Goma, șoseaua se bifurca. Range Roverul o luă la stânga. Mai încolo, coti iar la dreapta și începu să se apropie de lac. Ajunseseră într-o parte foarte diferită a orașului, cu case mari, separate de garduri înalte și înconjurate de grădini bine îngrijite, cu copaci care să ofere umbră și să le ferească de ochii curioșilor.

— Bătrân, zise șoferul. Bel-gi-a. Co-lo-nist.

În zona asta nu era deloc trafic și Kaja îi făcu semn că ar trebui să mărească distanța, chiar dacă se îndoia că Lene Galtung avea vreo cunoștință despre cum să identifice un urmăritor. Când Range Roverul se opri la o sută de metri în față, Kaja îi făcu semn șoferului să oprească și el.

O poartă de fier fu deschisă de către un bărbat într-o uniformă gri, mașina pătrunse înăuntru și poarta se închise la loc.

Lene Galtung își auzea inima bubuind. Nu-i mai bătuse așa de când îi sunase telefonul și-i auzise vocea. Îi spusese că se află în Africa. Și că ar

trebui să vină și ea. Că avea nevoie de ea. Că doar ea îl putea ajuta. Să salveze proiectul acela care nu era doar al lui, ci devenise și al ei. Pentru ca el să aibă de muncă. Bărbații aveau nevoie de muncă. Un viitor. O viață sigură, un loc în care copiii să poată crește.

Șoferul îi deschise portiera, iar Lene Galtung păși afară. Soarele nu era chiar atât de puternic pe cât se temuse. Casa care se înălța în fața ei era superbă. Solidă, construită cu dragoste. Cărămidă cu cărămidă. Bani vechi. Așa cum ar fi făcut-o ei înșiși. Când ea îl cunoscuse pe Tony, se arătase foarte intrigat de arborele ei genealogic. Galtung era o familie norvegiană aristocrată, una dintre foarte puținele care nu fuseseră importate, un fapt pe care Tony îl repeta iar și iar. Poate că de aceea amânase să-i spună că era exact ca el: cu origini normale, modeste, o piatră cenușie în prundiș, o cocoțată pe scara socială.

Însă acum își puteau construi propria nobilitate, să strălucească în prundiș. Aveau să construiască.

Șoferul porni în fața ei, pe treptele de cărămidă ce duceau la ușă, unde un bărbat înarmat, în uniformă de camuflaj, le deschise ușa. Un candelabru din cristal adevărat cobora din tavan în holul de la intrare. Mâna lui Lene strânse mânerul plin de sudoare al servietei metalice pline cu bani. Își simțea inima gata să-i explodeze în piept. Oare părul îi stătea bine? Se puteau vedea efectele lipsei de somn și ale călătoriei lungi? Cineva cobora scările late care duceau la primul etaj. Nu, era o femeie neagră, de bună seamă una dintre servitoare. Lene îi oferi un surâs prietenos, dar nu exagerat de primitor. Văzu scânteierile dinților de aur când femeia o întâmpină cu un surâs rece, aproape insolent, și ieși pe ușa din spatele ei.

Iată-l și pe el!

Stătea lipit de balustrada de la primul etaj și se uita în jos.

Era înalt, cu tenul închis la culoare și îmbrăcat cu un halat. Lene îi vedea atrăgătoarea cicatrice lată lucind alb pe pieptul bronzat. Apoi el zâmbi. Tânăra își simți respirația accelerându-se. Zâmbetul. Îi lumina toată fața, inima ei, reflectând mai multă lumină decât orice candelabru de cristal.

Bărbatul începu să coboare scările.

Ea lăsă servieta jos și țâșni spre el. El își desfăcu brațele și-o primi. Și atunci fu din nou cu el. Îi recunoscu mirosul, mai puternic ca oricând. Amestecat cu un alt iz, mai puternic, de mirodenii. Pesemne că venea de la halat, căci acum vedea că veșmântul de mătase elegant era prea scurt la mâneci și deloc nou. Abia când îl simți eliberându-se din strânsoarea ei își dădu seama că se agățase de el, așa că se desprinse și ea brusc.

— Scumpo, plângi, râse el, mângâindu-i obrazul cu un deget.

— Chiar?

Începu să râdă, ștergându-se la ochi și sperând că nu i se întinsese machiajul.

— Am o surpriză pentru tine, continuă el, luând-o de mână. Vino cu mine!

— Dar…, începu ea, întorcându-se să vadă că servieta de metal îi fusese deja luată.

Urcară la etaj și trecură de o ușă ce dădea într-un dormitor încăpător și luminos. Perdele lungi, vaporoase, se legănau în briza ce intra pe ușa terasei.

— Dormeai? îl întrebă, arătând spre patul cu baldachin.

— Nu, răspunse el zâmbind. Așază-te aici și închide ochii!

— Dar…

— Doar fă cum am spus, Lene.

Crezu că simte o umbră de enervare în glasul lui și se grăbi să facă ce îi spusese.

— În curând vor sosi cu șampanie, apoi vreau să-ți cer ceva. Dar mai întâi îți voi spune o poveste. Ești pregătită?

— Da, răspunse ea, și știu.

Știu că acesta era momentul. Cel pe care îl așteptase. Momentul pe care și-l va aminti tot restul vieții.

— Povestea pe care urmează să ți-o spun este despre mine. Vezi tu, există niște lucruri pe care trebuie să le afli înainte să-mi răspunzi la întrebare.

— Înțeleg.

Era ca și cum bulele de șampanie îi curgeau deja prin vene, așa că se văzu nevoită să se concentreze ca să nu chicotească.

— Deja ți-am spus că am crescut cu bunicul meu, căci părinții mei muriseră. Ce am omis să-ți spun e că am locuit cu ei până la cincisprezece ani.

— Știam eu! exclamă ea.

Tony arcui o sprânceană. O atât de delicat modelată și oh-atât-de-minunată sprânceană, cugetă ea.

— Tony, mereu am știut că aveai un secret, râse ea. Dar și eu am un secret. Vreau să știm totul unul despre altul, totul.

Tony schiță un zâmbet strâmb.

— Atunci lasă-mă să continui fără alte întreruperi, scumpa mea Lene. Mama mea era o persoană extrem de religioasă și l-a cunoscut pe tatăl meu într-o capelă. El doar ce fusese eliberat din închisoare după ce ispășise o pedeapsă pentru o crimă comisă dintr-un impuls de gelozie ucigașă, iar în închisoare îl descoperise pe Iisus. Pentru mama, acest lucru era ceva desprins direct din Biblie, un păcătos plin de regrete, un om pe care-l putea ajuta să găsească mântuirea și viața veșnică, în timp ce ea însăși se căia pentru propriile-i păcate. Așa mi-a explicat ea motivul pentru care se căsătorise cu ticălosul ăla.

— Poftim…?

— Șștt! Tatăl meu s-a căit pentru crimă etichetând tot ce nu era aprobat de Domnul drept un păcat. Eu nu aveam voie să fac nimic din ce făceau ceilalți copii. Dacă-l contraziceam, simțeam gustul curelei. Încerca să mă provoace, să spun că soarele se învârtea în jurul Pământului, cum spune în Biblie. Dacă protestam, mă bătea. Când am împlinit doisprezece ani, eram în toaleta de afară cu mama. Obișnuiam să facem asta. Când am ieșit, el m-a lovit cu un hârleţ, credea că e un păcat, că sunt prea mare ca să merg cu mama la toaletă. M-a marcat pentru toată viața.

Lene înghiți în sec când Tony ridică un deget strâmb, artritic, și și-l trecu peste partea de sus a cicatricei de pe piept. Și atunci observă și ea degetul lipsă.

— Tony! Ce s-a înt…?

— Șștt. Ultima oară când tatăl meu m-a bătut aveam cincisprezece ani, m-a lovit douăzeci și trei de minute, fără să se oprească. O mie trei sute nouăzeci și două de secunde. Le-am numărat. Mă lovea la fiecare patru secunde, ca o mașinărie. M-a tot lovit, furia crescându-i tot mai tare, căci eu refuzam să plâng. În cele din urmă, brațul îi obosise atât de tare încât a trebuit să renunțe. Trei sute patruzeci și opt de lovituri. În noaptea aia am așteptat până l-am auzit sforăind, m-am strecurat în dormitorul lor și i-am turnat o picătură de acid în ochi. A țipat și a tot țipat în timp ce îl țineam și îi șopteam în ureche că dacă mă mai atinge, am să-l omor. Și l-am simțit înțepenind în brațele mele, și am știut că știe că sunt mai puternic. Și știa și că îl am în mine.

— Ce aveai în tine, Tony?

— Pe el. Pe criminal.

Inima lui Lene se opri din pompat. Nu era adevărat. N-avea cum să fie. El îi spusese că nu e el, că se înșală cu toții.

— După ziua aceea, ne urmăream unii pe alții ca vulturii. Iar mama știa că eram ori eu, ori el. Într-o zi, ea a venit la mine și mi-a zis că el fusese la Geilo ca să cumpere muniție pentru carabină. Eu trebuia să plec, mama și bunicul hotărâseră că asta e soluția. El era văduv și locuia lângă lacul

Lyseren. Și bătrânul știa că trebuie să mă țină ascuns, altminteri tata avea să vină după mine. Așa că am plecat. Mama a făcut să pară că fusesem omorât într-o avalanșă. Tatăl meu evita să fie în societate, așa că mama se ocupa de fiecare dată de orice necesita contactul cu lumea. El credea că ea îmi anunțase dispariția, însă în realitate ea informase o singură persoană cu privire la ce făcuse și de ce. Ea și polițistul Roy Stille, ei… păi, se cunoșteau foarte bine. Stille era suficient de înțelept ca să înțeleagă că poliția putea face puține să mă apere de tatăl meu și invers, așa că a ajutat la acoperirea urmelor noastre. Eram în regulă la bunicul. Până am primit vestea că mama fusese dată dispărută în munți.

Lene întinse o mână.

— Bietul, bietul Tony.

— Am zis să închizi ochii.

Ea tresări auzind mârâitul din vocea lui, așa că își retrase mâna și închise ochii strâns.

— Nu puteam merge la înmormântare, așa mi-a zis bunicul. Nu putea afla nimeni că sunt în viață. Când s-a întors, mi-a repetat cuvânt cu cuvânt ce spusese preotul la slujbă. Trei fraze. Trei fraze despre cea mai puternică și mai frumoasă femeie din lume. Ultima a fost „Karen a pășit ușor pe acest pământ“. Restul au fost despre Iisus și iertarea păcatelor. Trei fraze și iertarea păcatelor pe care ea nu le comisese niciodată.

Lene simțea că Tony respira mai greoi acum.

— A pășit ușor. Ticălosul de preot a stat în amvon și a spus că ea n-a lăsat nicio urmă. Că a dispărut cum trăise, fără să lase măcar o urmă. Apoi a trecut la următorul verset din Biblie. Bunicul mi-a zis asta direct, fără să se ascundă după deget, și știi ceva, Lene? A fost cea mai importantă zi din viața mea. Înțelegi?

— Ăăă… nu, Tony.

— Știam că el era tot acolo, ticălosul care o omorâse. Și am jurat că o să mă răzbun. Că am să-i arăt. Am să le arăt tot. Aceea a fost ziua în care am hotărât că indiferent ce se va întâmpla, eu n-am să ajung ca el. Sau ca ea. Trei rânduri. Și nici eu, nici ticălosul care stătea acolo nu aveam nevoie de iertarea păcatelor. Căci amândoi urma să ardem. Mai bine asta decât să împart raiul cu un asemenea Dumnezeu. Tony își coborî vocea: Nimeni, nimeni nu îmi putea sta în cale. Acum mă înțelegi?

— Da, zâmbi Lene. Și ai meritat-o, Tony. Tot. Ai muncit atât de mult.

— Mă bucur că ești atât de înțelegătoare, scumpa mea. Iată și restul. Ești pregătită?

— Da, răspunse Lene, bătând din palme.

O vedea și ea, stând acasă, invidioasă, singură și amărâtă, refuzându-i propriei fiice șansa de-a simți iubirea.

— Am plănuit tot până în cel mai mic amănunt, continuă Tony, iar Lene îi simți mâna pe genunchi. Pe tine, banii tatălui tău, proiectul de aici din Africa. Am crezut că nimic nu putea merge prost. Până i-am tras-o curvei ăleia în călduri de la cabana Håvass. Nici nu mi-am amintit numele ei până nu am primit o scrisoare de la ea spunându-mi că e gravidă și că vrea bani. Îmi stătea în cale, Lene. Mi-am făcut planul cu meticulozitate. Am acoperit interiorul mașinii cu plastic. Am luat o vedere din Congo și am silit-o să scrie câteva rânduri în care să-și explice dispariția. Apoi i-am împlântat cuțitul în gât. Sunetul de sânge pe plastic, Lene… e cu adevărat unic.

85. Edvard Munch

A fost ca și cum cineva îi înfipsese lui Lene un țurțur în țeastă. Cu toate astea, se forță să deschidă iar ochii.

— Tu… tu… ai omorât-o? O femeie cu care te-ai… culcat în munți?

— Libidoul meu e mai puternic decât al tău, Lene. Dacă nu faci ce vreau eu, mă duc la altele.

— Dar tu… voiai ca eu să…

Lacrimile îi sugrumau corzile vocale.

— …Nu e natural.

Tony chicoti.

— Pe ea n-a deranjat-o, Lene. Nici pe Juliana. Deși ea fusese plătită bine.

— Juliana? Tony, ce tot zici acolo? Tony?

Lene pipăia în întuneric ca o persoană oarbă.

— O târfă germană din Leipzig cu care mă întâlneam în mod regulat. Ea face orice pentru bani. Făcea.

Lene simțea lacrimile alunecându-i pe obraji. Glasul lui era atât de calm; asta făcea să pară totul atât de ireal.

— Spune… spune că nu e adevărat, Tony. Te rog să te oprești acum.

— Șștt! Am mai primit o scrisoare. Cu o poză. Probabil că-ți imaginezi șocul meu când am văzut că era o poză cu Adele în mașina mea, cu un cuțit

înfipt în gât. Scrisoarea era semnată de cineva pe nume Borgny Stem-Myhre. Aceasta scria că vrea bani, altminteri mă va reclama pentru uciderea lui Adele Vetlesen. Firește, am știut că trebuie să scap și de ea. Însă aveam nevoie de un alibi pentru momentul morții, în caz că poliția începea să facă legătura între mine, Borgny și încercarea de șantaj. De fapt, mă tot gândisem să trimit micuța vedere a lui Adele din Africa data viitoare când aveam să mă aflu aici, însă apoi mi-a venit o idee și mai bună. Am luat legătura cu Juliana și am trimis-o aici, în Goma. A călătorit folosindu-se de numele lui Adele, a trimis vederea din Kigali, a mers la Van Boorst și a cumpărat mărul pe care mă gândisem să i-l servesc lui Borgny. Apoi Juliana s-a întors și s-a întâlnit cu mine la Leipzig. Unde am lăsat-o pe ea să simtă prima gustul mărului.

Tony chicoti.

— Ea credea că e o nouă jucărie sexuală, amărâta.

— Tu… ai omorât-o și pe ea?

— Da. Și apoi pe Borgny. Am urmărit-o. Descuia ușa de la blocul de apartamente în care locuia, când m-am apropiat de ea cu cuțitul. Am dus-o în subsolul din Nydalen, unde aveam deja totul pregătit. Lacăt. Măr. I-am făcut o injecție cu ketanom în gât. După care am mers la Skien, la o ședință a investitorilor, unde mă așteptau toți martorii. Alibiul. Știam că, în vreme ce noi închinam pahare, Borgny avea să facă singură treaba. Toți o fac până la urmă. După care m-am întors, am coborât la subsol, am descuiat, i-am scos mărul din gură și m-am dus acasă. La tine. Am făcut dragoste. Tu te-ai prefăcut că ai orgasm. Îți mai amintești?

Lene clătină din cap, incapabilă să vorbească.

— Închide ochii, am zis.

Îi simți degetele alunecându-i peste frunte și închizându-i pleoapele, ca un cioclu. Apoi îi auzi glasul psalmodiind ca pentru el însuși:

— Lui îi plăcea să mă lovească. Acum pot înțelege. Senzația de putere care răzbate din producerea durerii, când vezi cum o altă persoană ți se supune,

precum în cer, așa și pe pământ.

Acum îi putea simți mirosul corpului, mirosul de sex. Sex cu o femeie. Apoi glasul lui se auzi iar, mai aproape de urechea ei acum.

— Când le omoram, începea să se întâmple ceva. Era ca și cum sângele lor uda o sământă care se aflase tot timpul acolo. Am început să pricep ce văzusem atunci în ochii tatălui meu. Recunoașterea. Căci așa cum el se văzuse pe sine în mine, la fel am început și eu să-l văd pe el când mă priveam în oglindă. Îmi plăcea puterea. Și neputința. Îmi plăcea jocul, riscul, avantajele și dezavantajele simultane. Când stai în vârful muntelui cu capul într-un nor și auzi corul îngerilor din Rai, trebuie să auzi și văpăile șuierânde ale iadului de sub tine, ca să însemne ceva. Asta știa tatăl meu. Și asta știu și eu acum.

Lene vedea pete roșii jucându-i pe sub pleoape.

— Nu mi-am dat seama de intensitatea urii mele decât câțiva ani mai târziu, când stăteam cu o fată la marginea unei păduri din fața unui salon de dans. M-a atacat un băiat. Am văzut gelozia arzându-i în privire. L-am văzut pe tatăl meu venind spre mine și spre mama. I-am tăiat limba băiatului. M-au arestat și am primit o condamnare cu executare. Iar acolo am descoperit ce-ți face. Și de ce tata nu și-a pomenit niciodată vraja în pușcărie. Niciun cuvânt. Eu am primit o sentință redusă. Chiar și așa, aproape mi-am ieșit din minți acolo. În vreme ce-mi ispășeam pedeapsa, mi-am dat seama ce trebuie să fac. Trebuia să-l bag în pușcărie pentru că o omorâse pe mama. Nu să-l omor, ci să-l fac să fie închis, îngropat de viu. Mai întâi totuși trebuia să găsesc dovada, rămășițele mamei. Așa că am construit o cabană în munți, departe de zonele locuite, ca să fiu sigur că nu există nicio șansă ca cineva să-l recunoască pe băiatul dispărut pe când avea cincisprezece ani. În fiecare an, scormoneam platoul, kilometru pătrat cu kilometru pătrat, începând imediat ce se topea aproape toată zăpada, preferabil noaptea, când nu umbla nimeni pe-afară, căutând prin prăpăstii și prin zonele măturate de avalanșe. Dacă era nevoie, rămâneam peste noapte într-o cabană a Asociației de Turism, unde oamenii erau doar în trecere. Însă pesemne că unii localnici m-au văzut totuși; în orice caz, au început să circule zvonuri despre fantoma băiatului Utmo.

Tony chicoti. Lene deschise ochii, însă Tony nu băgă de seamă, căci era atent la portțigaretul pe care îl scosese din buzunarul halatului. Lene se grăbi să închidă ochii la loc.

— După uciderea lui Borgny, a venit altă scrisoare, semnată „Charlotte", care scria că ea fusese persoana din spatele scrisorii de dinainte. Am văzut că eram prins în joc. Ar fi putut fi altă cacealma sau ar fi putut fi oricine se aflase în acea noapte la cabana Håvass. Așa că am mers acolo ca să mă uit la registrul de oaspeți, însă pagina din noaptea respectivă fusese smulsă. Așa că am omorât-o pe Charlotte. Și apoi am așteptat scrisoarea următoare. Care a venit. Am omorât-o pe Marit. Și apoi pe Elias. După care s-au liniștit lucrurile. Apoi am citit în ziar că le cereau celor care se aflaseră în cabana Håvass în aceeași seară cu victimele omorâte să iasă și să vorbească. Știam, firește, că nu ar fi ghicit nimeni că fusesem acolo, dar și că, dacă aș fi ieșit în față, aș fi putut afla de la poliție cine mai fusese acolo. Cine era pe urmele mele. Și pe cine mai aveam de omorât. Deci am mers direct la persoana care presupuneam că știe cel mai multe. Inspectorul ăsta, Harry Hole. Am încercat să-l trag de limbă în privința celorlalți oaspeți. Și ce mai bine mi-a făcut! În schimb, a venit Mikael Bellman și m-a arestat. Cineva îmi folosise telefonul ca să-l sune pe Elias Skog, asta mi-a zis el. Și apoi m-am luminat și eu. Nu de bani era vorba; cineva încerca să facă să fiu arestat. Băgat la închisoare. Cine ar fi putut sta deoparte și să urmărească cu sânge rece cum sunt omorâți oameni și totuși să continue… cu această cruciadă împotriva mea? Cine m-ar fi putut urî atât de tare? Apoi a venit și scrisoarea finală. De data asta nu-și dezvăluia identitatea, ci doar scria că fusese și el în noaptea aceea la cabana din Håvass, la fel de invizibil ca o fantomă. Zicea că îl cunosc prea bine. Și că va veni după mine. Și atunci mi-a picat fisa. În sfârșit mă găsise. Tata.

Tony se opri să-și tragă răsuflarea.

— Plănuise pentru mine ce plănuisem și eu pentru el. Să fiu îngropat de viu, închis pe viață în pușcărie. Dar cum de reușise? M-am întrebat dacă ținuse cabana Håvass sub observație. Așa știa că sunt în viață? Mă urmărise de la distanță? După ce m-am logodit cu tine, tabloidele au început să publice poze cu mine și poate că tata mai frunzărea și el uneori acele reviste. Însă trebuia să fi lucrat mână în mână cu cineva. De pildă, el n-ar fi putut veni la

Oslo și să-mi intre în casă, nici nu i-ar fi putut face o poză lui Adele cu cuțitul înfipt în gât. Sau ar fi putut? Am aflat că părăsise ferma, ticălosul alunecos. Ce nu știa el era că ajunsesem să cunosc zona mai bine ca el, după anii întregi în care îmi căutasem mama. L-am găsit în cabana Asociației de Turism din Kjeften. M-am bucurat ca un copil. Însă a fost un anticlimax.

Foșnet de mătase.

— Mi-a făcut mai puțin plăcere să-l torturez decât sperasem. Nici măcar nu m-a recunoscut, orb prost. Dar n-a contat. Voiam să mă vadă așa cum el însuși nu izbutise niciodată. Un succes. Voiam să-l umilesc. În schimb, m-a văzut exact ca el. Un ucigaș.

Un oftat.

— Și atunci am început să înțeleg că nu fusese mână în mână cu nimeni. Și că nici nu avea abilitatea de-a face toate astea singur, căci era prea fragil, prea înfricoșat și prea laș. Am stârnit avalanșa de la Håvass, aproape de panică. Pentru că acum știam: mai era cineva. Un vânător invizibil, neauzit, ce pândea undeva în întuneric, respirând în același ritm cu mine. Trebuia să scap. Să fug din țară. Undeva unde să nu pot fi găsit. Așa că iată-ne aici, iubirea mea! La marginea unei jungle mari cât Europa de Vest.

Lene tremura incontrolabil.

— Tony, de ce faci asta? De ce-mi spui… asta?

Ea îi simți mâna pe obraz.

— Pentru că meriți, iubirea mea. Pentru că numele tău este Galtung și pentru că vei avea parte de un discurs lung de comemorare când vei muri. Pentru că mi se pare normal să auzi tot despre mine înainte să-mi oferi răspunsul tău.

— Răspunsul la ce?

— Dacă vrei să te măriți cu mine.

Mintea ei se preschimbase într-un vârtej.

— Dacă vreau… vreau…

— Deschide ochii, Lene.

— Dar eu…

— Deschide-i, am spus.

Ea făcu întocmai.

— Ăsta e pentru tine, spuse el.

Lene Galtung icni.

— E făcut din aur, adăugă Tony.

Soarele se reflecta în metalul de un brun-auriu mat în timp ce stătea pe o bucată de hârtie de pe măsuța de cafea dintre ei.

— Vreau să-l porți.

— Să-l port?

— După ce vei semna contractul nostru de căsătorie, desigur.

Lene clipi de câteva ori. Încercă să se trezească din coșmar. Mâna cu degete strâmbe se mișcă peste masă, acoperind-o pe a ei. Își coborî privirea, uitându-se la modelul mătăsii burgund al halatului lui.

— Știu la ce te gândești, continuă el. Că banii pe care i-ai adus cu tine vor ține doar o vreme, dar că mariajul îmi va oferi anume drepturi la moștenire când mori. Te întrebi dacă intenționez să te omor. Nu-i așa?

— Așa e?

Tony chicoti și o strânse de mână.

— Tu intenționezi să-mi stai în cale?

Fata clătină din cap. Tot ce voia era să stea alături de cineva. De el. Ca în transă, luă stiloul pe care i-l dădu el. O ghidă spre hârtie. Lacrimile ei căzură pe semnătură, făcând să se întindă cerneala. El strânse documentul în mână.

— E de ajuns, adăugă bărbatul, suflând spre el și făcându-i semn spre măsuța de cafea.

— Acum, hai să te văd purtându-l.

— Tony, ce vrei să spui? Ăla nu e un inel.

— Am vrut să spun să deschizi larg, Lene.

Harry clipi. Un singur bec aprins atârna din tavan. Stătea culcat pe spate pe o saltea. Gol-goluț. Era același vis, doar că acum nu mai visa. Deasupra lui se ițea un cui din perete, iar în cui era înfipt capul lui Edvard Munch. O bancnotă norvegiană. Căscă atât de tare încât i se păru că falca ruptă avea să se rupă cu totul, totuși presiunea nu slăbi, aproape făcându-i capul să explodeze. Nu visa. Ketanomul îi ieșise din corp și durerea nu-l mai lăsa să viseze. De cât timp zăcea? Cât avea să treacă până să-l înnebunească de tot durerea? Își suci capul cu grijă și cercetă camera. Se afla tot în casa lui Van Boorst și era singur. Nu legat cu cătușe, așa că se putea ridica, dacă voia.

Privirea sa urmări sârma prinsă de clanța ușii de la intrare, care trecea prin cameră spre peretele din spatele lui. Își răsuci capul cu grijă în direcția cealaltă. Sârma trecea prin șurubul în formă de U înfipt în perete chiar în spatele său. Iar de acolo, în gura lui. Mărul lui Leopold. Era înțepenit bine pe poziție. Ușa se deschidea în afară, așa că prima persoană care ar fi tras, ar fi eliberat ácele ce i-ar fi străpuns capul din interior. Iar dacă se mișca prea mult, de asemenea ar fi eliberat ácele.

Harry își duse degetul mare și arătătorul de o parte și de alta a gurii. Simți muchiile circulare. Încercă în zadar să-și vâre un deget sub una dintre ele. Începu să tușească și totul deveni negru în vreme ce se chinuia să respire. Își dădu seama că muchiile îi făcuseră carnea din jurul faringelui să se

umfle, astfel încât risca să se sufoce. Sârma de la clanța ușii. Degetul retezat. Era o întâmplare sau Tony Leike chiar știa despre Omul de zăpadă? Și chiar avea de gând să-i facă felul?

Harry dădu cu piciorul în perete și-și încordă corzile vocale, însă bila metalică îi înăbuși țipătul. Renunță. Se rezemă de perete, se pregăti pentru durere și-și forță gura să se închidă. Citise undeva că mușcătura omului nu e cu mult mai slabă decât cea a rechinului alb. Și totuși, mușchii fălcilor nu reușiră decât să împingă muchiile în jos înainte ca gura să-i fie iarăși deschisă cu forța. Părea să aibă un puls, o inimă de fier vie în gură. Atinse firul care atârna de măr. Toate instinctele țipau la el să tragă, să scoată mărul afară. Însă văzuse demonstrația a ce urma să se întâmple, văzuse poze cu locurile crimelor. Dacă nu le-ar fi văzut…

Și în clipa aceea Harry știu. Știu nu doar cum el însuși avea să moară, ci și cum muriseră și celelalte. Și de ce fusese așa. Simți o absurdă dorință să râdă. Era diavolesc de simplu. Atât de diavolesc de simplu, încât doar un diavol l-ar fi putut concepe.

Alibiul lui Tony Leike. Nu avusese un complice. Adică victimele însele fuseseră complicele lui. Când Borgny și Charlotte își reveniseră după ce fuseseră drogate, habar n-aveau ce li se băgase în gură. Borgny fusese încuiată într-un subsol. Charlotte fusese afară, însă firul din gura ei dusese la portbagajul jafului de mașină din fața ei, și indiferent cât de mult se chinuise, zgâriase și trăsese de ușa portbagajului, aceasta era și rămăsese încuiată. Niciuna nu avusese nici cea mai mică șansă să scape, iar când durerea devenise de nesuportat, apucaseră pe drumul previzibil. Trăseseră de fir. Oare anticipaseră ce avea să se întâmple? Oare durerea le făcuse să renunțe la speranță, la speranța că dacă trăgeau de fir, muchiile circulare din misteriosul obiect aveau să se retragă? Și-n timp ce fetele treceau în mod sigur prin toate etapele și agonia îndoielii și-a bănuielilor dinaintea inevitabilul act, Tony Leike se afla la mulți kilometri, la un dineu sau la o prelegere, știind sigur că fetele aveau să ducă singure la îndeplinire ultima parte a misiunii. Oferindu-i posibilitatea unui alibi pentru momentul morții. În sensul cel mai deplin al cuvântului, nici măcar nu le omorâse el.

Harry își suci capul ca să vadă până în ce unghi și-l putea mișca fără a întinde sârma de oțel.

Trebuia să facă ceva. Orice. Gemu, crezând că firul părea să se întindă; încetă să mai respire și se uită la ușă. Așteptând-o să se deschidă, căci…

Nu se întâmplă nimic.

Încercă să-și amintească demonstrația lui Van Boorst cu mărul, cât de mult rămâneau muchiile afară dacă nu întâmpinau nicio rezistență. Dacă și-ar fi putut deschide și mai larg gura, dacă fălcile lui…

Harry închise ochii. Îl izbi cât de ciudat de firească și de evidentă părea acum ideea, cât de puțină rezistență opunea el acum. Dimpotrivă, simțea ușurare. Ușurare la producerea unei dureri și mai mari, dacă era necesar să-și riște și viața în încercarea de-a supraviețui. Era logic, simplu, vidul negru al îndoielii înăbușit de o idee limpede, strălucitoare, nebunească. Harry se răsuci pe burtă și își lipi capul de șurubul în U, astfel încât să slăbească puțin sârma. Apoi se ridică în genunchi cu mare grijă. Își atinse falca. Găsi punctul. Punctul în care se concentra totul: durerea, articulația, nodul, mănunchiul de nervi și de mușchi ce abia îi mai ținea fălcile unite după incidentul din Hong Kong. Nu avea cum să se lovească singur suficient de tare, așa că trebuia să pună greutatea corpului în spatele loviturii. Pipăi cuiul cu degetul mare. Ieșea cam patru centimetri din perete. Un cui obișnuit, cu o floare mare, lată. Ar fi trecut prin tot ce-ar fi întâlnit în cale dacă ar fi existat destulă forță. Harry potrivi ținta, își lipi falca de cui pentru a repeta și se ridică pentru a calcula la ce unghi trebuia să cadă. Cât de adânc trebuia să pătrundă cuiul. Și cât de adânc nu trebuia să pătrundă. Gât, nervi, paralizie. Făcu calculele. Nu rece și calm. Dar tot calculă. Se forță să o facă. Floarea cuiului nu era modelată ca partea de sus a unui T, ci se arcuia în jos, spre vârf, așa încât să nu sfâșie chiar totul în drumul său. În final, încercă să identifice tot ce nu luase în calcul. Până ce-și dădu seama că mintea sa nu încerca decât să întârzie evenimentul.

Harry trase adânc aer în piept.

Trupul său nu voia să se supună. Protesta, se opunea. Nu voia să-i aplece capul.

— Idiotul! încercă să răcnească Harry, dar ieși doar un fluierat.

Simți o lacrimă fierbinte alunecându-i pe obraz.

Gata cu plânsul, își spuse în gând. Acum era timpul să moară un pic.

Apoi își lăsă capul să cadă.

Cuiul îl întâmpină cu un oftat adânc.

Kaja se lupta cu telefonul mobil. The Carpenters tocmai răcneau un „Stop!“ în patru părți. Iar Karen Carpenter răspundea „O, da, stați un pic“. Alerta de SMS.

În fața mașinii, noaptea se lăsase brutal de brusc. Îi trimisese trei mesaje lui Harry. Spunându-i ce se întâmplase și că era parcată mai sus de casa în care intrase Lene Galtung, așteptând instrucțiuni și un semn de viață.

Foarte bine. Vino să mă iei de pe strada care e la sud de biserică. Ușor de găsit, e singura casă din cărămidă. Intră direct, e descuiat. Harry.

Era în norvegiană. Îi spuse adresa taximetristului, care dădu din cap, căscă și porni motorul.

Kaja îi trimise înapoi în norvegiană Sunt pe drum în timp ce mergeau spre nord pe niște străzi iluminate. Vulcanul lumina cerul nopții ca o lampă incandescentă, acoperind stelele și impregnând totul de o pâlpâire slabă de culoarea sângelui.

Un sfert de oră mai târziu, se treziră pe o stradă învăluită în beznă ce aducea cu un crater de bombă. Câteva lămpi cu parafină atârnau în fața unui magazin. Ori era o pană de curent, ori acest cartier nu avea electricitate.

Șoferul se opri și-i arătă cu degetul. Van Boorst. Și, firește, acolo era și casa. Kaja privi în jur. Mai în sus pe stradă văzu două Range Rover. Două

mopede trecură behăind, luminând anemic cu farurile. O muzică disco africană bubuia cu putere de dincolo de o ușă. Ici și colo se vedeau vârfuri aprinse de țigări și ochi albi.

— Așteaptă aici! îi ceru Kaja, împingându-și părul sub bască și ignorând țipetele șoferului când deschise portiera și se strecură afară.

Porni cu pași repezi spre casă. N-avea deloc preconcepții naive cu privire la șansele unei femei albe într-un oraș ca Goma după lăsarea serii, însă acum întunericul era cel mai bun prieten al ei.

Distingea deja ușa cu bolovani de lavă neagră de o parte și de alta, știa că trebuie să se grăbească, o simțea apropiindu-se, dar trebuia să se abțină. Aproape că se împiedică, se repezi înainte și răsuflă pe gura deschisă. Apoi era acolo. Își așeză degetele pe clanță. Deși temperatura coborâse surprinzător de repede după apusul soarelui, transpirația îi curgea printre omoplați și sâni. Se sili să apese clanța. Ascultă. Era bizar de liniște. La fel de liniște ca atunci când…

Lacrimile i se întăriră ca un ciment vâscos în gât.

— Haide! șopti. Nu acum.

Închise ochii. Se concentră să respire. Își goli mintea de orice gânduri. Acum avea să reușească. Gândurile îi încetiniră. Șterge, șterge. Era singura posibilitate. Un singur gând, micuț, rămas, apoi putea să deschidă ușa.

Harry se trezi cu ceva trăgându-l de colțul gurii. Deschise ochii. Era întuneric. Pesemne că leșinase. Apoi deveni conștient de firul care trăgea de mingea rămasă în continuare în gură. Inima începu să-i bată iar, acceleră ritmul, începu să bubuie. Își împinse gura contra șurubului, complet sigur că nimic din toate astea n-ar fi fost de ajutor dacă cineva deschidea ușa.

O fâșie de lumină de afară lovi peretele de deasupra sa. Sângele luci acolo. Își vârî degetele în gură, le așeză peste dinții din maxilarul inferior și apăsă. Durerea făcu să devină totul negru pentru o clipă, însă simți falca cedând.

Era dislocată! În vreme ce-și apăsa falca în jos cu o mână, prinse mărul cu cealaltă și trase.

Auzi zgomote în fața ușii. Futu-i, futu-i, futu-i! Tot nu-și putea trage mărul dincolo de dinți. Își apăsă și mai mult falca în jos. Zgomotul de os și de țesut scrâșnind și rupându-se răsună ca și cum i-ar fi venit chiar din urechi. Poate că ar fi fost în stare să-și tragă falca în jos și într-o parte până în punctul în care ar fi putut scoate pieziș mărul, însă îi stătea în drum un obraz. Deja vedea clanța mișcându-se. Nu era timp. Nu mai avea timp. Timpul se opri acolo.

Ultimul gând, cel mic. SMS-ul în norvegiană. Gaten. Kirken. Strada. Biserica. Harry nu folosea acele terminații. Gata. Kirka. Așa spunea el. Kaja deschise ochii. Ce îi spusese el pe verandă când discutaseră despre titlul cărții lui Fante? Că nu scria niciodată mesaje. Pentru că nu voia să-și piardă sufletul, pentru că prefera să nu lase nicio urmă când dispărea. Ea nu primise nici măcar un singur mesaj de la el. Nu până acum. El ar fi sunat. Nu, n-avea sens deloc; era doar creierul ei găsind scuze să nu deschidă ușa. Era o capcană.

Kaja dădu ușor drumul clanței. Simți un curent cald de aer pe gât. Ca și cum cineva sufla spre ea. Anulă partea cu „ca și cum“ și se întoarse.

Erau doi. Fețele li se amestecau cu întunericul.

— Cauți pe cineva, doamnă?

Senzația de déjà-vu o lovi înainte să răspundă:

— Ușa greșită, atâta tot.

În momentul acela auzi o mașină pornind; se întoarse și văzu stopurile taxiului ei legănându-se pe stradă.

— Nu-ți face griji! doamnă, adăugă glasul. L-am plătit noi.

Ea se întoarse și-și coborî privirea. La pistolul ațintit spre ea.

— Să mergem!

Kaja luă în calcul alternativele. Nu-i luă mult. Nu avea niciuna.

Merse în fața lor în direcția celor două mașini Range Rover. Portiera din spate a unuia dintre ele se deschise când se apropiară. Urcă înăuntru. Mirosea a after-shave puternic și a piele nouă. Portiera se trânti în urma ei. El îi zâmbi. Dinții îi erau mari și albi, iar glasul, blând și vesel.

— Bună, Kaja.

Tony Leike purta o uniformă de luptă galben cu gri. Ținea în mână un telefon roșu. Al lui Harry.

— Ți s-a spus să intri direct. Ce te-a împiedicat?

Ea ridică din umeri.

— Fascinant! exclamă el, înclinând din cap.

— Ce este?

— Nu pari niciun pic înspăimântată.

— De ce ar trebui să fiu?

— Pentru că ai să mori curând. Încă n-ai înțeles?

Kajei i se încleștă gâtul. Chiar dacă o parte a creierul ei striga că-i o amenințare goală, că era polițistă, că el nu și-ar fi asumat niciodată un asemenea risc, tot nu putea amuți cealaltă parte, cea care îi spunea că în fața ei stătea Tony Leike și știa exact cum stăteau lucrurile. Ea și Harry erau doi kamikaze tâmpiți departe de casă, fără permisiune oficială, fără sprijin, fără niciun plan B. Fără speranță.

Leike apăsă un buton și geamul alunecă în jos.

— Mergeți și faceți-i de petrecanie, apoi aduceți-l încoace, le ceru el celor doi bărbați, după care geamul alunecă la loc în sus. Cred că ar fi adăugat un

plus de clasă dacă ai fi deschis tu ușa, reluă Leike. Mă gândesc totuși că îi datorez lui Harry un sfârșit poetic. Acum însă va trebui să optăm pentru un adio poetic.

Se aplecă în față și se uită la cer.

— Splendidă culoare roșie, nu crezi?

Acum o vedea pe chipul lui. O auzea. Și vocea ei — cea care spunea adevărul — i-a spus. Chiar avea să moară.

86. Calibru

Kinzonzi arătă spre casa de cărămidă a lui Van Boorst și îi spuse lui Oudry să conducă Range Roverul chiar până la ușă. Vedea lumina din spatele perdelelor și își amintea că domnul Tony hotărâse că trebuia să rămână aprinsă când nu erau acolo. Așa încât bărbatul alb să vadă ce-l așteaptă. Kinzonzi coborî din mașină și așteptă ca Oudry să bage cheia în buzunar și să-l urmeze. Ordinul era simplu: să îl omoare și să-l ducă acolo. Nu-i stârnea nicio emoție. Nicio teamă, nici plăcere, nici măcar un freamăt. Era doar un job.

Kinzonzi avea nouăsprezece ani. Era soldat de la doisprezece. ADEP, Armata Democratică de Eliberare a Poporului, năvălise în satul lor. Îi zdrobiseră capul fratelui său cu patul unui Kalașnikov și îi violaseră cele două surori, silindu-i tatăl să se uite. După aceea, comandantul spusese că dacă tatăl nu făcea sex cu mezina în fața lor, îi vor omorî pe Kinzonzi și pe sora sa mai mare. Dar înainte ca acel comandant să termine ce-avea de zis, tatăl său se înfipsese singur în macetele lor. Râsetele lor răsunaseră mult timp în aer.

Înainte de-a pleca, Kinzonzi mâncase prima lui masă ca lumea din ultimele câteva luni și primise o beretă de la comandant, despre care i se spusese că e uniforma lui. Două luni mai târziu, avea un Kalașnikov și împușcase primul om, o mamă dintr-un sat care refuzase să-și cedeze păturile către ADEP. Avea doisprezece ani când se așezase la coadă alături de ceilalți soldați pentru a viola o fetiță, nu departe de locul în care el însuși fusese recrutat. Când îi venise rândul, îl lovise brusc ideea că fata ar fi putut fi chiar sora sa, dacă s-ar fi potrivit și vârsta. Dar când se uitase mai bine la fața ei, își dăduse seama că nu-și mai amintea cum arătaseră mama, tata, surorile. Dispăruseră, îi fuseseră șterși din memorie.

Patru luni mai târziu, el și doi camarazi îi retezaseră brațele comandantului și-l urmăriseră sângerând de moarte, nu din răzbunare sau din ură, ci pentru că FEC, Frontul de Eliberare a Congoului, le promisese că-i va plăti mai bine. Cinci ani trăise de pe urma a ceea ce produceau raidurile FEC în jungla de la nord de lacul Kivu, însă erau tot timpul nevoiți să aibă grijă la celelalte gherile, iar celelalte sate ajunseseră atât de golite de ceilalți încât de-abia se mai puteau hrăni. O vreme, FEC negociase cu armata guvernului: să renunțe la arme pentru amnistie și un loc de muncă. Însă discuțiile se împotmoliseră din cauza salariilor.

Înfometați și disperați, cei din FEC atacaseră o companie minieră ce extrăgea coltan, chiar dacă știau prea bine că aceste companii aveau arme și soldați mai buni decât ei. Kinzonzi nu-și făcuse niciodată iluzii că va avea parte de o viață lungă sau că va muri altfel decât luptând. Așa că nici măcar nu clipise când dăduse năvală și se trezise holbându-se la țeava unei puști ținute de un bărbat alb, care îi vorbea într-o limbă necunoscută. Kinzonzi doar îi făcuse semn din cap să termine odată cu el. Două luni mai târziu, rănile erau vindecate, iar compania minieră era noul lui angajator.

Bărbatul alb era domnul Tony. Domnul Tony îl plătea bine, dar nu îi arăta niciun pic de milă, dacă vedea cel mai mic semn de lipsă de loialitate. Da, vorbea cu ei și era cel mai bun șef pe care Kinzonzi îl avusese vreodată. Și totuși, Kinzonzi n-ar fi stat nicio clipă pe gânduri să-l împuște, dacă astfel ar fi obținut vreun avantaj. Dar nu obținea.

— Grăbește-te! îi spuse Kinzonzi lui Oudry, încărcându-și pistolul.

Știa că ar fi putut dura mult timp ca polițistul alb să moară din cauza mărului de metal care urma să-i fie activat în gură când deschideau ușa, așa că avea de gând să-l împuște imediat pentru a putea pleca la Nyiragongo, unde îi așteptau domnul Tony și femeile.

Un bărbat care stătuse pe un scaun și fuma în fața magazinului de-alături se ridică și se pierdu în beznă, mormăind mânios.

Kinzonzi se uită la clanță. Prima dată venise aici ca să-l ia pe Van Boorst. Tot atunci fusese și prima oară când o văzuse pe legendara Alma. În acel moment, Van Boorst își cheltuia toți banii pe cocktailuri Singapore Sling,

protecție și Alma, care nu era chiar ieftin de întreținut. Apoi Van Boorst, în disperarea lui, comisese ultima greșeală a vieții sale: îl șantajase pe domnul Tony, amenințându-l că se va duce la poliție. Belgianul păruse mai mult resemnat decât surprins când veniseră, așa că mai întâi își terminase băutura. Îl ciopârțiseră în bucăți potrivit de mici pentru a hrăni cu ele porcii paradoxal de grași de la tabăra pentru refugiați. Domnul Tony o luase pe Alma la el. Alma, numai șolduri, dinți de aur și o privire adormită de trage-mi-o întruna, care îi putea oferi alt motiv lui Kinzonzi să-i vâre un glonț în cap domnului Tony. Dacă ar fi meritat.

Kinzonzi apăsă clanța. Și trase tare de ușă. Se deschise imediat, însă fu oprită la jumătate de o sârmă de oțel subțire, legată pe interior. În clipa în care se întinse, se auzi un clic puternic, limpede, și un zgomot de metal pe metal, ca al unei baionete înfipte într-o teacă de fier. Ușa se deschise scârțâind.

Kinzonzi păși înăuntru, îl trase și pe Oudry după el și trânti ușa. Mirosul amar de vomă le înțepă nările.

— Aprinde lumina!

Oudry făcu așa cum i se ordonase.

Kinzonzi se uita spre capătul încăperii. Pe perete, scăldată în sânge, o bancnotă atârna de un cui gol, din care un firicel de sânge ducea la podea. Pe pat, într-o baltă de vomă galbenă, se afla o minge de metal cu ace lungi ieșind în afară, precum razele soarelui. Însă niciun polițist alb.

Ușa. Kinzonzi se răsuci cu arma pregătită.

Nimeni acolo.

Se lăsă în genunchi și se uită sub pat. Nimeni.

Oudry deschise ușa singurului dulap din încăpere. Gol.

— A tulit-o, îi zise Oudry lui Kinzonzi, care stătea lângă pat și apăsa salteaua cu degetele.

— Ce e? întrebă Oudry, apropiindu-se.

— Sânge.

Luă lanterna de la Oudry. Îi plimbă raza pe jos. Urmări dâra de sânge care se oprea în mijloc. O trapă cu un inel de fier. Se apropie de despărțitură, smuci de trapă și aținti raza lanternei în întunericul de dedesubt.

— Adu-ți pușca, Oudry.

Camaradul său ieși afară și se întoarse cu pușca AK-47.

— Acoperă-mă! îi ceru Kinzonzi, coborând pe scară.

Ajunse jos și ținu pistolul și lanterna cu ambele mâini, plimbându-le în toate părțile. Raza lanternei mătură dulapurile și polițele de-a lungul peretelui. Continuă spre un suport vertical aflat în mijlocul podelei, cu polițe pline de măști albe grotești. Una cu nituri pe post de sprâncene, alta parcă vie, cu o gură roșie asimetrică, ce cobora parcă direct de la ureche într-o parte, alta cu ochi goi și o suliță tatuată pe ambii obraji. Plimbă lumina pe polițele prinse de peretele din față. Și se opri dintr-odată. Kinzonzi înțepeni. Arme. Puști. Muniție. Creierul este o mașinărie fantastică. Într-o fracțiune de secundă, poate înregistra tone de date, să le analizeze și să ajungă singur la răspunsul corect. Așa că, atunci când Kinzonzi mută lanterna înapoi la măști, deja avea răspunsul corect. Lumina căzu pe masca albă cu gură asimetrică. Scoțându-i la iveală molarii. Lucind de sânge. La fel cum lucise sângele de sub cuiul din perete.

Kinzonzi nu-și făcuse niciodată iluzii că va avea parte de o viață lungă. Sau că va muri altfel decât luptând.

Creierul său le spuse degetelor să apese pe trăgaciul pistolului. Creierul este un extraordinar calculator.

Într-o microsecundă, degetul apăsă. În același moment în care creierul său își terminase raționamentul. Avea răspunsul. Știa ce rezultat va obține.

Harry știuse că există o singură soluție. Și că nu avea timp de pierdut. Așa că se lovise iar cu capul de cui, ceva mai sus de data asta. Abia simțise când cuiul îi străpunsese obrazul sau când lovise mingea de metal dinăuntru. Apoi se lăsase jos pe pat, își apăsase capul de perete și trăsese în jos cu toată greutatea corpului pentru a încorda mușchii obrazului. La început nu se întâmplase nimic, apoi venise amețeala. Și panica. Dacă vomita acum, cu mărul lui Leopold în gură, avea să se sufoce. Însă nu se putea abține, simțind deja stomacul contractându-i-se ca să trimită primul jet în sus pe esofag. De disperare, Harry își ridicase capul și șoldurile. Apoi se lăsase să cadă. Și simțise carnea obrazului cedând, rupându-se, despicându-se. Simțise șuvoiul de sânge în gură, în jos pe trahee, activându-i reflexul de-a tuși, simțise cuiul lovindu-i-se de dinții din față. Harry își vârâse mâna în gură, însă mărul era alunecos de la atâta sânge, iar degetele îi fugeau în toate părțile pe metal. Își strecurase o mână în spatele mingii și împinsese în timp ce-și apăsa falca în jos cu cealaltă. Îl auzise frecându-i-se de dinți. Apoi — într-un jet imens — începu să vomite.

Poate că asta forțase mărul să iasă afară. Harry se așezase apoi cu capul lipit de perete, uitându-se la lucioasa invenție aducătoare de moarte scăldată în voma lui, pe salteaua de sub șurubul în formă de U.

Apoi se ridicase, gol și nesigur pe picioare. Era liber.

Se clătinase până la ușa din față, apoi își amintise de ce intrase în casă. La a treia încercare, reușise să deschidă trapa beciului. Alunecase în propriul sânge când coborâse scările și căzuse în beznă. În vreme ce zăcea pe podeaua de beton și icnea după aer, auzise un vehicul oprind. Auzise glasuri, apoi și o ușă trântindu-se. Se căznise să se ridice, pipăise prin întuneric, suise treptele din doi pași mari, pusese mâna pe trapă și o închisese chiar când auzea ușa deschizându-se și violentul clic scos de măr.

Harry coborâse apoi cu mare grijă scara până ce simțise podeaua sub tălpi. După care închisese ochii și-și scotocise memoria. Chemase imaginile cu vizita făcută aici. Polițele din stânga. Kalașnikov. Glock. Smith & Wesson. Valiza cu carabina Märklin. Muniție. În această ordine. Mersese mai departe pe pipăite. Degetele i se strânseseră pe patul unui pistol. Oțelul neted al unui Glock. Și acolo, recunoscuseră forma unui Smith & Wesson calibrul .38, același cu revolverul său de serviciu. Îl luase și pornise mai departe,

spre cutiile cu muniție. Pipăise lemnul cu vârfurile degetelor. Auzise voci furioase și pași deasupra. Trebuia doar să deschidă capacul. Îi trebuia un pic de noroc acum. Își vârâse mâna înăuntru, simțind conturul cartușelor. Futu-i, prea mari! În timp ce sălta capacul următoarei cutii de lemn, se deschisese trapa. Înhățase un pachet, fiind nevoit doar să presupună că găsise calibrul potrivit. În clipa aceea, lumina pătrunsese în întunericul din beci, un cerc, părând să vină de la o lanternă, și dezvăluind privirii podeaua din jurul treptelor. Îi oferise lui Harry suficientă lumină să poată citi eticheta de pe pachet. 7,62 milimetri. Futu-i! Harry se uitase la poliță. Acolo! Cutia de-alături. Calibrul .38. Lumina se mutase de la podea și acum juca pe tavan. Harry zărise conturul unui Kalașnikov în deschizătură și un bărbat coborând scara.

Creierul este un extraordinar calculator.

În timp ce Harry deschidea capacul cutiei și scotea un pachet de carton, deja își făcuse toate calculele. Era prea târziu.

87. Kalașnikov

— Aici n-ar fi fost un drum dacă n-am fi condus noi o companie minieră, zise Tony Leike în timp ce mașina sălta pe drumul îngust pentru căruțe. Antreprenorii ca mine sunt singura speranță pentru ca oamenii din țări precum Congo să se pună pe picioare, să ne urmeze, să devină civilizați. Alternativa e să-i lăsăm doar cu mijloacele lor, așa încât să continue să facă ce-au făcut mereu: să se omoare unii pe alții. Toată lumea de pe continentul ăsta este atât victimă, cât și vânător. Să nu uiți asta când te uiți în ochii imploratori ai unui copil african ce moare de foame. Dă-le ceva de mâncare și ochii aceia se vor uita curând la tine din spatele unei arme automate. Iar atunci nu vei avea parte de îndurare.

Kaja nu răspunse. Se uita doar la femeia roșcată de pe scaunul pasagerului. Lene Galtung nici nu se mișcase și nici nu spusese nimic, ci doar stătea acolo, cu spatele drept și umerii trași spre spate.

— În Africa totul vine în cicluri, continuă Tony. Ploaia și seceta, ziua și noaptea, să mănânci și să fii mâncat, să trăiești și să mori. Cursul naturii e totul, nu poate fi schimbat nimic, să înoți odată cu cursul, să supraviețuiești cât de mult poți, să iei ce ți se oferă, asta e tot ce pot să faci. Pentru că viețile înaintașilor tăi sunt viața ta, nu poți schimba nimic, dezvoltarea e imposibilă. Iar asta nu e filosofie africană, ci doar experiența generațiilor. Și experiența este cea care trebuie să se schimbe. Experiența este cea care schimbă modurile de gândire, nu invers.

— Și dacă experiența ta e cea în care albii te exploatează? întrebă Kaja.

— Ideea exploatării a fost sădită de albi, răspunse Tony. Însă termenul s-a dovedit o unealtă utilă pentru liderii africani care trebuie să arate cu degetul un dușman comun, pentru a-și asigura sprijinul propriilor oameni. Plecând tocmai de la desființarea guvernelor colonialiste din anii ’60, aceștia s-au folosit de sentimentele de vinovăție ale albilor pentru a lua puterea, astfel

încât să poată începe adevărata exploatare a poporului. Vina albilor pentru colonizarea Africii e patetică. Adevărata crimă o reprezintă lăsarea africanilor în voia măcelurilor și-a căilor lor distructive. Crede-mă, Kaja, congolezii n-au dus-o niciodată mai bine decât sub belgieni. Revoltele n-aveau niciun fundament în dorința cetățenilor, ci în lăcomia indivizilor pentru putere. Facțiuni minuscule au dat năvală în casele belgienilor de aici, de lângă lacul Kivu, pentru că acele case erau atât de elegante, încât îi făceau să-și închipuie că vor găsi în ele ceva ce își doreau. Așa stăteau lucrurile și așa stau și acum. De aceea proprietățile au avut mereu cel puțin două rânduri de porți, câte unul în fiecare parte. Unul prin care să poată ataca jefuitorii și unul prin care să poată fugi proprietarii.

— Deci așa ai fugit de-acasă fără să te văd?

Tony râse.

— Chiar credeai că tu ne urmăreai pe noi? Am tot fost cu ochii pe voi încă de când ați aterizat. Goma e un oraș mic, cu bani puțini și o structură a puterii bine așezată. A fost foarte naiv din partea ta și a lui Harry să veniți singuri.

— Cine-i naiv? întrebă Kaja. Tu ce crezi că se va întâmpla când se va afla că doi polițiști norvegieni au dispărut în Goma?

Tony ridică din umeri.

— În Goma au loc frecvent răpiri. Nu m-ar surprinde deloc dacă poliția locală va primi în curând o scrisoare de la vreun luptător pentru libertate care cere o sumă de bani exorbitantă pentru voi doi. Plus eliberarea câtorva prizonieri care sunt opozanți fățiși ai regimului președintelui Kabila. Negocierile vor continua câteva zile, dar nu vor duce nicăieri, va fi imposibil să le fie îndeplinite cererile. Iar voi nu veți mai fi văzuți niciodată. Riscurile de zi cu zi, Kaja.

Kaja încercă să surprindă privirea lui Lene Galtung în oglindă, însă aceasta continua să și-o ferească.

— Și ea? întrebă Kaja. Ea știe că i-ai omorât pe toți acei oameni, Tony?

— Acum știe, răspunse Tony. Și mă înțelege. Asta înseamnă iubire adevărată pentru cineva, Kaja. Și de aceea eu și Lene ne vom căsători în această seară. Și ești și tu invitată, râse Tony. Suntem în drum spre biserică. Cred că va fi o ceremonie cu multă atmosferă când ne vom jura unul altuia fidelitate eternă, nu, Lene?

În clipa aceea Lene se aplecă în față pe scaun, iar Lene văzu de ce umerii ei erau trași în spate: mâinile îi erau legate cu o pereche de cătușe roz. Tony se aplecă spre ea, o prinse pe Lene de umăr și o împinse brutal înapoi. Atunci Lene se întoarse cu fața spre amândoi, făcând-o pe Kaja să se retragă oripilată. Lene Galtung era puțin spus de nerecunoscut. Chipul îi era mânjit de lacrimi, un ochi îi era umflat, iar gura îi era deschisă forțat în așa fel încât buzele ei formau un O. În interiorul O-ului zări un metal mat. De sfera aurie atârna un fir roșu scurt.

Iar cuvintele rostite de Tony fură pentru Kaja un ecou al unei alte propuneri de căsătorie făcute în pragul morții, o înmormântare în zăpadă: până când moartea ne va despărți.

Harry se strecură în spatele unei polițe cu măști, în timp ce silueta cobora scările, se întorcea și-și ațintea lanterna. Nu exista nicio ascunzătoare, doar o numărătoare inversă până când avea să fie văzut. Harry închise ochii pentru a nu fi orbit, deschizând totodată pachetul cu cartușe în mâna stângă. Scoase patru gloanțe; degetele sale știau exact cum se simțeau patru gloanțe. Desfăcu cilindrul spre stânga cu mâna dreaptă, acum lăsând mișcările din reflex să preia controlul, cum făcuseră și când stătea singur în Cabrini Green și, din pură plictiseală, exersa încărcarea rapidă. Însă aici nu era destul de singur. Nici destul de plictisit. Și-i tremurau degetele. Văzu roșu în interiorul pleoapelor când lumina îi căzu pe față. Se pregăti. Însă împușcăturile nu se materializară. Lumina trecu mai departe. Nu era mort, nu încă. Degetele îi dădură ascultare. Acestea împinseră gloanțe în patru din cele șase camere goale, relaxat, rapid, cu o singură mână. Cilindrul alunecă la locul lui. Harry deschise ochii exact când lumina îi cădea iar pe față. Orbit, trase la întâmplare.

Lumina săltă imediat în sus, pe tavan, apoi dispăru. Ecoul împușcăturilor pluti în aer în vreme ce lanterna se răsucea în jurul propriei axe, scoțând un huruit puternic și proiectând o rază joasă pe pereți, precum un far.

— Kinzonzi! Kinzonzi!

Lanterna se opri până la urmă când lovi un corp de rafturi. Harry se repezi înainte, o prinse, se rostogoli pe spate, ținând lanterna la o lungime de braț, cât mai departe posibil de el, și se împinse cu picioarele în corpul cu rafturi în direcția scărilor, până ce trapa ajunse deasupra capului. Apoi veniră și gloanțele, sunând ca niște bice, și simți jerba de praf de ciment căzându-i pe brațe și pe piept, în timp ce se înfigeau în podea, lângă lanternă. Harry ochi și trase în silueta iluminată ce stătea cu picioarele de o parte și de alta a scărilor spre trapă. Trei apăsări rapide.

Kalașnikovul veni primul. Izbi podeaua cu un bubuit puternic exact lângă capul lui Harry. Apoi veni și omul. Harry abia apucă să se tragă într-o parte când ateriză corpul. Nicio împotrivire. Carne. Greutate moartă.

Se așternu liniștea câteva secunde. Apoi Harry îl auzi pe Kinzonzi — dacă ăsta era numele lui — scoțând un geamăt slab. Harry se ridică, ținând în continuare lanterna, văzu Glockul pe podea aproape de Kinzonzi și-l trimise cât colo cu piciorul. Înhăță Kalașnikovul.

Apoi îl târî pe celălalt bărbat până la perete, cât mai departe posibil de Kinzonzi, și-l lumină cu lanterna. Destul de previzibil, și el reacționase exact ca Harry; orbit, trăsese la întâmplare. Ochii de copoi ai lui Harry înregistrară automat că vintrele bărbatului erau scăldate în sânge; probabil glonțul își continuase drumul prin burtă, însă era greu de crezut că îl omorâse. Un umăr plin de sânge, deci pesemne că un glonț îi pătrunsese în subsuoară. Asta explica de ce căzuse mai întâi Kalașnikovul. Harry se lăsă pe vine. Însă asta nu explica de ce nu mai respira bărbatul.

Aținti lumina spre fața lui. De ce nu mai respira băiatul.

Glonțul îi intrase sub bărbie. După unghiul în care trăsese, încărcătura îi trecuse prin gură, prin cerul gurii și apoi direct în creier. Harry trase aer în piept. Băiatul nu putea avea mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani.

Un flăcău destul de arătos. Frumusețe irosită. Se ridică în picioare, lipi țeava pistolului de capul mortului și răcni:

— Unde sunt? Domnul Leike. Tony. Unde?

Așteptă nițel.

— Ce? Mai tare! Nu te aud. Unde? Trei secunde. Una. Două…

Harry apăsă trăgaciul. Probabil că arma fusese pe modul automat, căci trase cel puțin patru focuri înainte să reușească să elibereze trăgaciul. Harry închise ochii atunci când salva lovi fața, iar când îi deschise la loc văzu că trăsăturile atrăgătoare ale băiatului se dezintegraseră. Harry băgă de seamă că sânge cald și umed îi curgea acum pe corpul despuiat.

Păși peste cadavru, spre Kinzonzi. Se apropie cu pași mari, îi băgă lumina în față, îi lipi țeava armei de frunte și repetă cuvânt cu cuvânt întrebarea:

— Unde sunt? Domnul Leike. Tony. Unde? Trei secunde…

Kinzonzi deschise ochii. Harry văzu cum îi tremură albul acestora. Groaza de moarte este o cerință pentru dorința de-a trăi. Așa trebuia să fie, cel puțin aici, în Goma.

Kinzonzi răspunse, rar și clar.

88. Biserica

Kinzonzi zăcea nemișcat. Bărbatul alb și înalt așezase lanterna pe podea în așa fel încât să lumineze tavanul. Kinzonzi îl urmări îmbrăcându-se cu hainele lui Oudry. Se uită la el cum îi sfâșie tricoul în bucăți și și le leagă în jurul bărbiei în așa fel încât să-și acopere falca aceea căscată și rana ce i se ducea de la gură până la ureche. Strângând-o pentru ca mandibula să nu-i mai atârne într-o parte. Sângele îmbiba bumbacul în timp ce Kinzonzi continua să se holbeze.

Răspunsese la cele câteva întrebări puse de bărbat. Unde. Câți. Ce arme aveau.

Acum bărbatul alb se duse la un raft, scoase o servietă neagră, o deschise și cercetă conținutul.

Kinzonzi știa că urmează să moară. O moarte violentă, de tânăr. Însă poate că nu acum, nu în noaptea asta. Burta îl înțepa de parcă îi turnase cineva acid în ea. Dar era în regulă.

Bărbatul alb ținea Kalașnikovul lui Oudry. Se apropie de Kinzonzi și se aplecă spre el, cu lumina în spatele capului. O siluetă impunătoare cu capul înfășurat în cârpe albe, așa cum obișnuiau să lege bărbia morților înainte de a-i îngropa. Dacă tânărul Kinzonzi avea să moară, acum avea să se întâmple. Bărbatul lăsă să cadă peste Kinzonzi fâșiile rupte din tricou pe care nu le folosise.

— Servește-te!

Kinzonzi îl auzi gemând în timp ce urma scara.

Închise ochii. Dacă nu aștepta prea mult, putea opri cea mai gravă sângerare înainte să moară de la pierderea de sânge. Să se ridice în picioare, să se

târască peste drum, să găsească oameni. Și, cu puțin noroc, poate că aceștia nu făceau parte din specie: vulturii de Goma. O putea găsi pe Alma. O putea face a lui. Pentru că ea nu mai avea acum niciun bărbat. Iar Kinzonzi nu mai avea angajator. Văzuse bine ce se afla în servieta pe care o luase cu el bărbatul cel înalt.

Harry opri Range Roverul în fața zidurilor joase ale bisericii, radiator în radiator cu jaful de Hyundai rămas tot acolo.

În mașină pâlpâia o țigară.

Harry aprinse farurile, coborî geamul și scoase capul afară.

— Saul!

Harry văzu pâlpâirea țigării mișcându-se. Taximetristul coborî din mașină.

— Harry? Ce s-a întâmplat? Fața ta…

— Lucrurile nu prea au decurs conform planului. Nu mi-am închipuit că o să fii tot aici.

— De ce nu? Doar m-ai plătit pentru toată ziua.

Saul își trecu mâna peste capota Range Roverului.

— Drăguță mașină! Furată?

— Împrumutată.

— Mașină împrumutată. Și haine tot împrumutate?

— Da.

— Roșii de sânge. Ale proprietarului de dinainte?

— Hai să lăsăm mașina ta aici, Saul.

— O să-mi doresc această călătorie, Harry?

— Probabil că nu. Ajută dacă spun că eu sunt unul dintre tipii cei buni?

— Scuze, dar în Goma am uitat ce înseamnă asta, Harry.

— Mhm. O sută de dolari te-ar ajuta, Saul?

— Două sute, contracară Saul.

Harry încuviință.

— …și cincizeci.

Harry coborî din mașină și-l lăsă pe Saul la volan.

— Ești sigur că acolo sunt? întrebă Saul, în vreme ce mașina torcea pe șosea.

— Da, răspunse Harry de pe bancheta din spate. Cineva mi-a spus odată că e singurul loc în care cei din Goma pot ajunge la ceruri.

— Nu-mi place locul ăla, zise Saul.

— Oh? făcu Harry, deschizând servieta de lângă el.

Carabina Märklin. Instrucțiunile de asamblare erau lipite pe interiorul capacului. Harry purcese la treabă.

— Spirite rele. Ba-Toye.

— Ai studiat la Oxford, nu așa ziceai?

Piese mate, unse, se potriveau deja la locul lor.

— Nu știi nimic despre demonul focului, presupun.

— Nu, dar le știu pe astea, răspunse Harry, ridicând un cartuș din compartimentul special al servietei carabinei Märklin. Și le voi pune să se

lupte cu Ba-Toye.

Lumina galbenă slabă din interior făcea să scânteieze stratul exterior auriu al cartușelor. Glonțul de plumb din interior avea un diametru de șaisprezece milimetri. Cel mai mare calibru din lume. Când lucrase la raportul de după ancheta Păsării cu piept roșu, un expert în balistică îi spusese că acest calibru al carabinelor Märklin depășea limita bunului-simț. Chiar și pentru împușcarea elefanților. Era mai potrivit pentru doborârea copacilor.

Harry potrivi și luneta telescopică la locul ei.

— Calcă pedala, Saul!

Așeză țeava peste partea de sus a scaunului pasagerului și testă trăgaciul în timp ce își ținea ochiul la o oarecare depărtare de vizor din pricina drumului denivelat. Vizorul trebuia să fie modificat, calibrat, reglat. Însă chiar nu avea timp de asta.

Ajunseseră. Kaja se uită afară pe geamul mașinii. Luminile răzlețe de sub ei, acolo era Goma. Mai încolo, văzu platforma de extragere a țițeiului de lângă lacul Kivu. Luna licărea în apele negru-verzui. Ultima parte a drumului nu era altceva decât o potecă de pământ ce șerpuia până în vârf, iar farurile mașinii măturau peisajul lunar negru. Când ajunseseră pe cel mai înalt platou, un disc plat de rocă având diametrul de vreo două sute de metri, șoferul se îndreptă spre capătul opus, trecând prin norii de fum alb plutitor tiviți cu roșu de lângă craterul Nyiragongo.

Șoferul opri motorul.

— Pot să te întreb ceva? rosti Tony. Ceva la care m-am tot gândit în ultimele săptămâni. Ce simți când știi că urmează să mori? Nu mă refer la ce simți când ți-e teamă pentru că ești în pericol. Eu însumi am trecut de mai multe ori prin asta. Dar să fii absolut sigur că, aici și acum, viața ta va înceta. Ești capabilă… să exprimi așa ceva?

Tony se aplecă un pic pentru a-i surprinde privirea.

— Acordă-ți timp ca să găsești cuvintele potrivite.

Kaja îi susținu privirea. Se așteptase să intre în panică. Însă nu era cazul. Din punct de vedere emoțional, era ca piatra de pe solul din jurul lor.

— Nu simt nimic, răspunse ea.

— Fii serioasă! replică el. Ceilalți erau atât de îngroziți încât nici nu-mi puteau răspunde, doar bălmăjeau. Charlotte Lolles rămăsese blocată, cuprinsă parcă de șoc. Elias Skog nici nu mai știa să vorbească. Tatăl meu a plâns. E doar haos sau există și un pic de reflecție? Simți tristețe? Regret? Sau ușurare că nu mai trebuie să opui nicio rezistență? De pildă, uită-te la Lene! A renunțat deja și merge la moarte ca un miel docil ce e. Tu cum ești, Kaja? Tu cât de mult tânjești să deții controlul?

Kaja vedea în ochii lui curiozitate adevărată.

— Stai să te întreb eu pe tine cât de mult tânjești să capeți control, Tony, rosti ea, căutând cu limba după un pic de salivă. Când omorai om după om, ghidat fiind de o persoană invizibilă care s-a dovedit a fi băiatul căruia i-ai tăiat limba. Tu poți să-mi spui?

Tony privea într-un punct nu foarte îndepărtat și clătina ușor din cap, ca pentru a răspunde la o altă întrebare.

— Habar n-am avut până n-am citit pe internet că bunul și bătrânul Skai arestase pe cineva din sat de la mine. Pe Ole, nici mai mult, nici mai puțin. Cine ar fi crezut că avea curajul?

— Ura, vrei să spui?

Tony scoase pistolul din buzunar și se uită la ceas.

— Harry întârzie.

— Va veni.

Tony râse.

— Dar, din păcate pentru tine, fără puls. Apropo, mi-a plăcut de Harry. Sincer. Mi-a plăcut să mă joc cu el. L-am sunat din Ustaoset — îmi dăduse numărul lui. I-am auzit mesageria vocală spunând că nu avea semnal vreo două zile. M-a făcut să râd. Firește, el era la cabana Håvass, șmecherul.

Tony își lăsă pistolul într-o palmă în timp ce mângâia oțelul negru cu cealaltă.

— Am văzut în el când ne-am întâlnit la secție. Că era ca mine.

— Mă îndoiesc.

— O, ba da, este. Un om motivat. Un dependent. Un om care face ce știe că trebuie să facă, unul care calcă și pe cadavre, dacă așa trebuie. N-am dreptate?

Kaja nu răspunse.

Tony se uită iar la ceas.

— Cred că va trebui să începem fără el.

Va veni, se gândi Kaja. Trebuie doar să mai trag un pic de timp.

— Deci ți-ai luat tălpășița, nu? zise ea. Cu pașaportul și cu dinții tatălui tău.

Tony o privi.

Kaja știa că el știe ce făcea ea. Și că îi și plăcea. Să-i spună. Cum îi păcălise. Tuturor le plăcea.

— Știi ceva, Kaja? Aș vrea ca tatăl meu să mă vadă acum. Aici, în vârful muntelui meu. Să mă vadă și să mă înțeleagă. Înainte să-l omor. Așa cum și Lene înțelege că trebuie să moară. Așa cum sper că înțelegi și tu, Kaja.

Acum o simțea. Teama. Mai mult ca pe o durere fizică decât ca pe un atac de panică ce i-ar fi provocat implozia creierului rațional. Vedea bine, auzea bine, gândea bine. Da, mai clar ca oricând, își spuse.

— Ai început să ucizi pentru a-ți ascunde infidelitatea, răspunse ea cu un glas mai răgușit. Pentru a salva milioanele lui Galtung. Dar cum rămâne cu milioanele pe care ai păcălit-o pe Lene să le aducă aici, sunt de ajuns să-ți salveze proiectul?

— Habar n-am, zâmbi Tony, mângâind patul pistolului. Vom vedea. Mai departe.

— Merită, Tony? Chiar merită toate acele vieți?

Kaja icni când simți țeava pistolului înfigându-i-se în coaste. Tony îi șuieră în ureche:

— Uită-te în jur, Kaja! Ăsta e leagănul umanității. Vezi ce valorează viața unui om. Unii mor, și mai mulți se nasc într-o nesfârșită și febrilă goană în cerc, iar o viață nu are mai mult sens decât alta. Însă jocul are sens. Pasiunea, fervoarea. Dependența de a paria, așa cum o numesc unii proști. E totul. E ca Nyiragongo. Atotdevoratoare, atotdistrugătoare, dar e o condiție a vieții. Fără pasiune, fără sens, fără lavă clocotitoare în interior, tot ce ar fi aici s-ar transforma în piatră moartă, ar îngheța. Pasiunea, Kaja — tu ai vreun pic? Sau ești ca un vulcan stins, un firicel de praf uman, rezumată în trei fraze la o ceremonie de înmormântare?

Kaja se feri brusc de atingerea țevii, făcându-l pe Tony să chicotească amuzat.

— Ești pregătită pentru nuntă, Kaja? Ești pregătită să te dezgheți?

Kaja simțea mirosul de sulf. Șoferul deschisese portiera, urmărind-o cu indiferență, ațintind un pistol cu țeavă scurtă spre ea. Chiar și aici, în mașină, putea simți căldura aceea copleșitoare. Nu se mișcă. Negrul se aplecă și o prinse de braț. Îl lăsă să o tragă fără să opună rezistență, doar avu grijă să fie suficient de grea pentru a-l dezechilibra, așa încât atunci când avea să sară, să-l prindă pe picior greșit. Bărbatul era surprinzător de subțire și probabil un pic mai scund. Îl lovi cu cotul. Știind că e mult mai puternic decât un pumn. Știind că gâtul, tâmpla, nasul sunt ținte bune. Cotul lovi ceva cu un pârâit, făcându-l pe bărbat să cadă și să scape arma. Kaja ridică gheata. Învățase că cea mai eficientă cale de-a scoate din joc o

persoană căzută la pământ era s-o calci pe coapsă. Combinaţia unei călcături cu tot corpul în partea de sus și presiunea de la solul de dedesubt cauza imediat o sângerare atât de extinsă a mușchilor coapsei, încât persoana devenea incapabilă să te urmărească. Alternativa era s-o calci pe piept și pe gât, cu consecințe posibil fatale. Avea ochii la gâtul lui expus când lumina lunii căzu pe chipul bărbatului. Kaja ezită o fracțiune de secundă. Nu putea fi mai mare decât Even.

Apoi se simți cuprinsă din spate și brațele îi fură trase în jos cu forța, smulgându-i, totodată, și aerul din plămâni, în vreme ce era săltată de la pământ, cu picioarele agitându-se haotic în aer. Glasul lui Tony în urechea ei părea aproape vesel:

— Bun, Kaja. Pasiune. Vrei să trăiești. O să am grijă să-i tai din salariu, îți promit.

Băiatul de la picioarele ei se ridică și-și recuperă pistolul. Indiferența dispăruse acum; în ochii lui strălucea o furie albă.

Tony îi apăsă mâinile la spate și ea simți colierele de plastic subțiri strângându-i-se în jurul încheieturilor.

— Așadar, reluă Tony. Te pot ruga să fii tu domnișoara de onoare a lui Lene, frøken Solness?

Iar acum — în sfârșit — veni. Panica. Îi goli complet creierul, lăsând doar vid în urmă, curat, crud. Ușor. Țipă.

89. Nunta

Kaja stătea la margine și se uita în jos. Aerul dogoritor se înălța spre ea, lovindu-i fața ca o briză fierbinte. Fumul otrăvitor o amețise deja, pesemne că era doar aerul tremurător care îi încețoșa privirea, făcând lava să pâlpâie, acolo jos, în abis, unde strălucea în nuanțe de galben și roșu. O șuviță îi căzu pe față, însă mâinile îi erau legate la spate cu coliere de plastic. Stătea umăr la umăr cu Lene Galtung care, bănuia Kaja, fusese probabil drogată după cum se holba în față, ca o somnambulă. Un cadavru viu înveșmântat în alb, care avea înăuntru doar gheață și pustiu. Un manechin din vitrină îmbrăcat în mireasă și lăsat la geamul unei fabrici de funie.

Tony era chiar în spatele lor. Îi simți mâna pe talie.

— Îl iei de soț pe acest bărbat și promiți să-l iubești, să-l cinstești și să-l respecți la bine și la rău…, șopti el.

Nu o făcea din cruzime, îi explicase. Era pur și simplu mai practic. N-o să mai rămână nicio urmă din ei. Poate o întrebare. Doar în Congo dispăreau zi de zi oameni.

— Vă declar soț și soție.

Kaja murmură o rugăciune. Își închipui că e o rugăciune. Până ce auzi cuvintele: „…pentru că e imposibil ca eu și persoana cu care vreau să fiu să fim împreună“.

Cuvintele din biletul de adio al lui Even.

Motorul unei mașini în viteza întâi și faruri care luminau cerul. Range Roverul apăru de partea cealaltă a craterului.

— Și iată-i și pe ei! zise Tony. Luați-vă adio, fete bune ce sunteți!

Harry nu știa ce imagine îl va întâmpina când ajunseră pe platoul de lângă crater. Kinzonzi spusese că, în afară de femei, domnul Tony nu îl mai luase decât pe șofer cu el. Dar că el și domnul Tony aveau arme automate.

Înainte de-a ajunge în vârf, Harry îi oferise lui Saul posibilitatea să renunțe, însă acesta refuzase.

— Nu mi-a mai rămas nicio familie, Harry. Poate că e adevărat că ești de partea îngerilor. În orice caz, m-ai plătit pentru toată ziua.

Se opriră.

Farurile erau ațintite spre crater, unde se afla grupul de trei persoane, pe margine. Apoi dispărură cu totul într-un nor, însă Harry îi văzuse deja și înțelesese situația: un tip cu o armă cu țeavă scurtă în spatele celorlalți trei. Un Range Rover parcat. Iar timp, deloc. După care norul se împrăștie și Harry văzu că Tony și celălalt bărbat își umbreau ochii uitându-se la mașină, ca și cum ar fi așteptat ceva.

— Oprește motorul, zise Harry de pe bancheta din spate, așezând carabina Märklin pe scaunul din față. Dar lasă farurile aprinse.

Saul procedă întocmai.

Bărbatul în haine de camuflaj se lăsă în genunchi și ridică arma la nivelul umărului, țintind.

— Fă semn cu farurile de vreo două ori, ceru Harry, apropiindu-și ochiul de lunetă. Ei așteaptă un soi de semnal.

Harry închise ochiul stâng. Stingând jumătate de lume odată cu el. Acoperi cu totul fețele încețoșate, faptul că și Kaja se afla acolo, că Lene era acolo cu obrajii umflați și ochii înnegriți de șoc, că aceste secunde contau. Închise și ochii turcoaz care îl cercetau în vreme ce el rostea: „Jur“. Închise și pocnetul împușcăturii care îl anunța că trimiseseră semnalul greșit, închise și dangătul glonțului care lovi caroseria mașinii, urmat de încă o lovitură.

Închise tot ce nu privea lumina refractată de parbriz, lumina refractată de căldura tremurătoare de deasupra craterului, posibila deviere a glonțului spre dreapta, aceeași direcție în care pluteau și norii de abur. Știa că efectul stimulentului natural avea să fie scurt. Că se putea risipi în orice clipă. Dar cât inima sa încă mai trimitea sânge spre creier, era secunda potrivită. Căci creierul este un calculator fantastic. Capul lui Tony Leike era pe jumătate ascuns de al lui Lene, însă era un pic mai sus.

Harry ținti spre dinții ascuțiți ai Kajei. Se mișcă spre mingea lucitoare dintre dinții lui Lene. Mișcă luneta un pic mai sus. Fără reglaje fine. Șansă. Faceți pariurile, ultima cursă!

Un nor de abur venea dinspre stânga.

Curând, urmau să fie complet învăluiți în el, și ca și cum i se acordase o clipă de limpezime vizuală, Harry înțelese: când norul avea să se împrăștie, nu va mai sta nimeni acolo. Harry apăsă trăgaciul. O văzu pe Kaja clipind deasupra crucii lunetei.

Jur.

Era osândit. În sfârșit.

Interiorul mașinii păru să explodeze de la zgomot; i se păru că umărul îi era scos din articulație. În parbriz se vedea o mică gaură, albă ca bruma. Norul roșu ca sângele acoperea totul de partea cealaltă a craterului. Harry trase o gură mare și tremurătoare de aer și așteptă.

90. Marlon Brando

Harry era întins pe spate, plutind. Plutind departe. Se scufunda în lacul Kivu, în timp ce sângele, al său și-al celorlalți, se amesteca cu cel al lacului, dispărea în marele somn al universului, iar stelele de deasupra erau stinse de apa rece și neagră. Pace în adâncuri, tăcere, nimicnicie. Până ce ieși la suprafață într-o bulă de gaz metan, un cadavru albastru ca întunericul nopții, cu carnea infectată de viermi de Guineea ce-i colcăiau și îi scurmau sub piele. Și trebuia să scape din lacul Kivu ca să trăiască. Să aștepte.

Harry deschise ochii. Vedea balconul hotelului deasupra sa. Se rostogoli pe o parte și înotă cei câțiva metri până la mal. Ieși din apă.

Curând, avea să se crape de ziuă. Curând, avea să stea în avion înapoi spre Oslo. Curând, avea să stea în biroul lui Gunnar Hagen și să-i spună că se terminase. Că dispăruseră cu toții, pentru totdeauna. Că eșuaseră. Așa că și el, la rândul său, urma să încerce să dispară.

Tremurând, Harry se înfășură într-un prosop mare, alb, și porni spre scările ce duceau la camera lui de hotel.

Când norul se împrăștiase, nu mai stătea nimeni la marginea craterului.

Luneta lui Harry căutase imediat ținta. O găsise și se pregătea să tragă iar. Însă descoperise că se uita la spatele bărbatului, care fugea spre mașină. Apoi Range Roverul pornise, trecuse pe lângă ei și dispăruse.

Mutase apoi luneta înapoi unde îi văzuse pe Kaja, Tony și Lene. Reglase imaginea. Văzuse urmele de pași. Trei perechi.

Apoi aruncase carabina cât colo, sărise din mașină și fugise în jurul craterului, cu revolverul ațintit în față. Fugise și se rugase. Alunecase pe

genunchi în fața lor. Știind deja ce pierduse înainte să-și recapete concentrarea.

Harry descuie ușa camerei de hotel. Merse în baie, își scoase bandajul din jurul capului și și-l prinse pe cel nou pe care îl primise la recepție. Copcile temporare îi țineau obrazul într-o singură bucată; cu totul alta era situația maxilarului. Bagajul era făcut și pregătit lângă pat. Hainele cu care urma să călătorească erau pe scaun. Scoase pachetul de țigări din buzunar, ieși pe balcon și se așeză pe unul dintre scaunele de plastic. Răcoarea îi amorțea durerea din obraz și falcă. Se uită la lacul argintiu, scânteietor, pe care nu avea să-l mai vadă în viața lui.

Ea era moartă. Glonțul de plumb cu diametrul de un centimetru și jumătate îi străpunsese ochiul, luând cu el jumătatea dreaptă a capului ei, luând cu el dinții mari și albi din față ai lui Tony și înfigându-i în țeastă, căscând un crater în ceafă și împrăștiind totul pe o suprafață de o sută de metri pătrați de rocă vulcanică.

Harry vărsase. Scuipase mucus verde pe ei și se clătinase îndărăt.

Scoase două țigări din pachet. Și le puse între buze și le simți săltând în sus și-n jos odată cu dinții care-i clănțăneau. Avionul pleca peste două ore. Fantomele fuseseră alungate în prima noapte.

— Marlon Brando, rosti ea.

— Poftim? replică Harry, aprinzând țigările și pasându-i și ei una.

— Actorul macho al cărui nume nu mi-l puteam aminti. El are cea mai feminină voce dintre toți. Și gură de femeie. Apropo, ai observat că și el sâsâie? Nu se simte prea tare, dar e acolo, ca un fel de subton pe care urechea nu-l percepe ca pe un sunet, dar pe care creierul totuși îl simte.

— Știu ce vrei să spui, răspunse Harry, inhalând și cercetând-o cu atenție.

Fusese stropită cu sânge, țesut și fragmente de os și materie cenușie. Îi luase mult să-i taie colierele de plastic din jurul încheieturilor; pur și simplu nu-l

mai ascultau degetele. Când ea se eliberase până la urmă, se ridicase în picioare, în timp ce el rămăsese tot în patru labe.

Și el nu făcuse nimic să o împiedice să îl înhațe pe Tony de gulerul jachetei și de curea și să-i rostogolească trupul peste marginea craterului. Harry nu auzise niciun sunet, doar șoaptele vântului. O urmărise uitându-se în vulcan până se întorsese spre el.

Apoi el încuviințase. Nu era nevoie să-i explice. Asta trebuia să facă.

Ea aruncase o privire întrebătoare către Lene Galtung. Însă Harry clătinase din cap. Cântărise aspectul practic versus considerentele morale. Consecințele diplomatice versus o mamă care să aibă un mormânt de vizitat. Adevărul versus o minciună care ar fi făcut viața ceva mai suportabilă. Apoi se ridicase și el în picioare. O ridicase pe Lene Galtung, gata să se prăbușească sub greutatea aproape insignifiantă a tinerei femei. Se oprise la marginea abisului, închisese ochii, simțise dorința și se clătinase o secundă. Apoi o lăsase să cadă. Deschise ochii și îi urmărise coborârea. Ea era deja doar un punct. După care fusese înghițită de fum.

— În Congo dispar oameni în fiecare zi, zisese Kaja când se întorceau înapoi de la vulcan cu Saul, stând în brațele lui Harry, pe bancheta din spate.

El știa că raportul urma să fie scurt. Nicio urmă. Dispăruți. Ei puteau fi oriunde. Iar răspunsul la toate întrebările care aveau să fie puse era următorul: în Congo dispar oameni în fiecare zi. Chiar și când va întreba femeia cu ochi turcoaz. Așa era cel mai simplu pentru toți. Niciun cadavru, nicio anchetă internă, o rutină atunci când polițiștii trăgeau cu arma. Niciun incident internațional jenant. Nicio renunțare la caz, cel puțin nu la nivel oficial, doar continuarea urmăririi lui Leike, numai de dragul aparențelor. Lene Galtung urma să fie dată dispărută. Nu avea bilet de avion și nici autoritățile de graniță din Congo nu-i înregistraseră intrarea în țară. Așa era cel mai bine, avea să spună Hagen. Pentru toți. În orice caz, pentru cei care contau.

Iar femeia cu ochi turcoaz avea să dea aprobator din cap. Să accepte ce i se spunea. Însă ea tot avea să știe, dacă asculta ce nu spunea el. Ea avea să

aleagă. Să îl audă spunându-i că fiica ei e moartă. Că el țintise între ochii lui Lene în loc de ce presupusese că e ținta clară, un pic mai spre dreapta. Însă el voise să fie sigur că glonțul n-avea să fie atât de mult deviat spre dreapta încât să își împuște o colegă, pe femeia alături de care lucra la acest caz. Ea ar fi putut alege asta sau minciuna care împingea în fața ei undele sonore, cele care îi ofereau speranță în loc de un mormânt.

* * *

Schimbară avioanele în Kampala.

Rămaseră pe scaunele tari de plastic de lângă poarta de îmbarcare, urmărind avioanele ce veneau și plecau până când Kaja adormi și capul îi alunecă pe umărul lui Harry.

Fu trezită de ceva ce se întâmpla chiar atunci. Nu știa ce anume, dar ceva se schimbase. Temperatura din încăpere. Ritmul bătăilor inimii lui Harry. Sau ridurile de pe chipul palid, golit de sânge. Îl văzu punând telefonul înapoi în buzunarul jachetei.

— Cine era? îl întrebă.

— Rikshospital, răspunse Harry, privirea sa trecând absentă pe lângă ea, alunecând dincolo de ferestrele până-n tavan, spre orizontul pistei din beton și cerul de un bleu strălucitor.

— A murit.

Partea a zecea

91. Despărțire

Ploua la înmormântarea lui Olav Hole. Asistența era exact cum se așteptase Harry: nu la fel de numeroasă ca la înmormântarea mamei, dar nici jenant de săracă.

După aceea, Harry și Sis rămaseră în fața bisericii și primiră condoleanțe de la rude bătrâne ale căror nume nu le auziseră niciodată, colegi profesori în vârstă pe care nu-i văzuseră niciodată și vecini bătrâni ale căror nume le recunoșteau, însă nu și chipurile. Singurii oameni care nu erau chiar cu un picior în groapă erau colegii polițiști ai lui Harry: Gunnar Hagen, Beate Lønn, Kaja Solness și Bjorn Holm. Øystein Eikeland categoric arăta pe punctul de-a da ortul popii, însă se scuză spunând că fusese la o petrecere cu droguri noaptea trecută. Iar Tresko, neputând să vină, îi transmitea salutări și condoleanțe. Harry cercetă cu privirea biserica după cei doi pe care îi văzuseră pe bancă tocmai în spate, dar evident că plecaseră înainte ca sicriul să fie scos afară.

Harry invită pe toată lumea la chiftele și bere la Schroder’s. Mica adunare avea o mulțime de zis despre vreme, dar prea puțin despre Olav Hole. Harry își termină sucul de mere, le spuse că avea ceva dinainte stabilit, le mulțumi tuturor că veniseră și plecă.

Opri un taxi și-i dădu șoferului o adresă în Holmenkollen.

Încă mai erau fulgi de zăpadă în grădinile de la această înălțime.

În timp ce se apropiau de casa din bușteni neagră, inima lui Harry bătea cu putere. Și bătea și mai tare când stătu în fața ușii familiare, după ce sunase și auzise pași apropiindu-se. Și ei la fel de familiari.

Arăta la fel ca întotdeauna. Și cum avea să arate întotdeauna. Părul negru, blândețea din ochii ei căprui, gâtul subțire. Era atât de frumoasă, că îl durea.

— Harry, zise ea.

— Rakel.

— Fața ta. Ți-am văzut-o la biserică. Ce-ai pățit?

— Nimic. Mi-au zis că se va vindeca așa cum trebuie, minți el.

— Hai înăuntru, fac niște cafea.

Harry clătină din cap.

— Mă așteaptă un taxi în stradă. Oleg e aici?

— În camera lui. Vrei să-l vezi?

— Altă dată. Cât stați?

— Trei zile. Poate patru. Sau cinci. Vom vedea.

— Vă pot vedea curând pe amândoi? Ar fi în regulă?

Ea încuviință.

— Nu știu dacă am făcut ceea ce trebuie.

Harry zâmbi.

— Păi, cine știe ce-ar fi trebuit?

— La biserică, adică. Am plecat înainte să… încurcăm. Voi aveați alte lucruri la care să vă gândiți. În fine, am venit de dragul lui Olav. Doar știi că el și Oleg… păi, se înțelegeau bine. Două personalități rezervate. Nu poți lua nimic ca atare.

Harry dădu din cap în semn de aprobare.

— Oleg vorbește mult de tine, Harry. Însemni mai mult pentru el decât ți-ai dat vreodată seama.

Ea își coborî privirea.

— Mai mult decât mi-am dat și eu seama, probabil.

Harry își drese glasul.

— Deci nu s-a mai schimbat nimic de când…?

Rakel încuviință iute, așa că el fu scutit să termine acea frază imposibilă. De când Omul de zăpadă încercase să-i omoare chiar în această casă.

Harry continuă să o privească. Voise doar s-o vadă, să îi audă vocea. Îi simți ochii asupra sa. Nu voise s-o întrebe. Își drese iar glasul.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Ce este?

— Putem merge un minut în bucătărie?

Intrară. El se așeză la masă în fața ei. Îi explică încet și în detaliu. Ea ascultă fără să-l întrerupă.

— Vrea să mergi în vizită la el la spital. Vrea să-ți ceară iertare.

— De ce-aș fi de acord?

— Asta trebuie să te întrebi pe tine, Rakel. Însă nu i-a mai rămas mult de trăit.

— Am citit că pot trăi mult cu boala aceea.

— Nu i-a mai rămas mult de trăit, repetă Harry. Gândește-te! Nu trebuie neapărat să răspunzi acum.

O așteptă. O văzu clipind. Îi văzu ochii umezindu-se, îi auzi plânsetul aproape neauzit. Ea icni și inspiră adânc.

— Tu ce-ai face, Harry?

— N-aș spune nu. Însă eu sunt o ființă destul de rea.

Râsul ei era amestecat cu lacrimi. Iar Harry se întrebă cât de mult îți putea lipsi un anumit sunet, o anumită vibrație a aerului. Cât de mult puteai tânji după un anumit râs.

— Acum trebuie să plec, zise el.

— De ce?

— Mi-au mai rămas trei întâlniri.

— Rămas? Înainte să ce?

— Te sun mâine.

Harry se ridică. Auzea muzica de la primul etaj. Slayer. Slipknot.

În taxi dădu următoarea adresă și se gândi la întrebarea ei. Înainte să ce? Înainte să vrea să se termine totul. Să fie liber. Poate.

Un drum scurt.

— Asta s-ar putea să dureze mai mult, anunță el.

Trase aer în piept, deschise poarta și intră pe ușa casei de basm.

Crezu că vede ochii turcoaz urmărindu-l pe geamul de la bucătărie.

92. Cădere liberă

Mikael Bellman stătea în pragul închisorii districtuale din Oslo și urmărea cum Sigurd Altman împreună cu alt deținut se apropiau agale de tejghea.

— Ieșiți? întrebă agentul din spatele tejghelei.

— Da, răspunse Altman, întinzându-i un formular.

— Ceva de la minibar?

Cel de-al doilea agent chicoti, auzind ceea ce era fără îndoială un ritual de eliberare.

Efectele personale erau descuiate dintr-un dulap și înapoiate cu un surâs larg.

— Sper că ați avut parte de o ședere plăcută, herr Altman, și că vă vom revedea curând!

Bellman îi ținu ușa lui Altman, apoi coborâră amândoi pe scări.

— Presa așteaptă afară, îl informă Bellman. Deci hai să trecem prin pasajul subteran. Krohn te așteaptă într-o mașină, în spatele sediului central al poliției.

— Maestrul cacealmalelor, zise Altman cu un zâmbet forțat.

Bellman nu-l întrebă la cine făcea aluzie. Avea alte întrebări de pus. Cele finale. Și trei sute de metri în care să primească răspunsuri. Încuietoarea bâzâi, iar el deschise ușa spre pasaj.

— Acum, că s-a ajuns la o înțelegere, m-am gândit că ne-ai putea dezvălui niște lucruri.

— Spune, Bellman.

— Cum ar fi, de ce nu l-ai corectat pe Harry când ți-ai dat seama că urmează să te aresteze?

Altman ridică din umeri.

— Am considerat neînțelegerea o neprețuită tratație. Am înțeles tot, firește. Ceea ce era totuși de neînțeles era motivul pentru care arestarea avea loc în Ytre Enebakk. De ce acolo? Și când e ceva ce nu înțelegi, e mai bine să-ți ții gura. Și așa am și făcut, până m-a pălit lumina, până am înțeles tot tabloul.

— Și ce ți-a spus tot tabloul?

— Că eram într-o poziție de forță.

— Ce vrei să spui?

— Știam despre conflictul dintre Kripos și Divizia Crime. Și am văzut că îmi oferea o opțiune. Să fii într-o poziție de forță înseamnă să fii în stare să aplici o anumită presiune într-o parte sau în cealaltă.

— Dar de ce n-ai încercat și cu Harry același lucru pe care l-ai încercat cu mine?

— Într-o poziție de forță, alegi întotdeauna partea care va pierde. Pentru că aceea e mai disperată, mai dispusă să plătească pentru ce ai de oferit. E o simplă teorie pentru pariuri.

— De ce erai sigur că Harry nu se afla de partea care va pierde?

— Nu eram sigur, dar mai exista un factor. Începusem să îl cunosc pe Harry. El nu e ca tine, Bellman, un om al compromisurilor. Lui nu-i pasă deloc de prestigiul personal, el doar vrea să-i prindă pe băieții răi. Pe toți băieții răi. El ar fi văzut lucrurile în felul următor: dacă Tony era actorul principal, eu

eram regizorul. Și, prin urmare, nu trebuia să scap ușor. Mi-am spus că un om de carieră ca tine ar fi văzut diferit lucrurile. Iar Johan a fost de acord cu mine. Tu ai considera un câștig personal faptul de-a fi persoana care l-a prins pe criminal. Tu știai că lumea era dornică să știe cine a făcut-o, cine a comis de fapt crimele, nu cine le-a conceput. Dacă un film are încasări sub așteptări, pentru regizor e un lucru extraordinar să-l aibă pe Tom Cruise în rolul principal, pentru că la gâtul lui va sări lumea. Publicul și presa apreciază lucrurile simple, iar crima mea e indirectă, complicată. Fără îndoială că un tribunal m-ar fi condamnat la închisoare pe viață, însă cazul ăsta nu ține de tribunale, ci de politică. Dacă presa și lumea sunt mulțumite, și Ministerul Justiției e mulțumit, așa că toți se pot duce acasă mai mult sau mai puțin mulțumiți. Să scapi doar cu o mustrare, poate să primești o condamnare cu suspendare, e un preț mic.

— Nu pentru toată lumea, zise Bellman.

Altman râse. Ecoul îi înghiți cu totul zgomotul pașilor.

— Primește un sfat de la cineva care se pricepe. Las-o așa. N-o lăsa să te devoreze. Nedreptatea este ca vremea. Dacă nu te poți obișnui cu ea, mută-te. Nedreptatea nu este o parte a mașinăriei sistemului. Este însăși mașinăria.

— Nu la mine mă refer, Altman. Eu mă pot obișnui cu ea.

— Și nici eu nu mă refer la mine, Bellman. Mă refer la persoanele care nu se pot obișnui cu ea.

Bellman încuviință. Din partea lui, cu siguranță se putea obișnui cu situația. Primise telefoane de la Minister. Nu de la ministru însuși, firește, însă reacția putea fi interpretată într-un singur fel. Că erau mulțumiți. Că asta urma să aibă consecințe pozitive, atât pentru Kripos, cât și pentru el personal.

Urcară pe scări și ieșiră în lumina zilei.

Johan Krohn ieși din Audiul său albastru și îi întinse o mână lui Sigurd Altman, în timp ce traversau strada.

Bellman rămase urmărindu-i pe bărbatul eliberat și pe avocatul său până ce mașina dispăru dincolo de curba spre Tøyen.

— Nu treci să ne saluți când vii în vizită, Bellman?

Bellman se întoarse. Era Gunnar Hagen. Stătea pe trotuar, de partea cealaltă a străzii, fără haină și cu brațele încrucișate la piept.

Bellman se apropie și dădură noroc.

— M-a bârfit cineva? întrebă Bellman.

— Aici, la Divizia Crime, totul e scos la lumină, răspunse Hagen cu un zâmbet larg, tremurând și frecându-și mâinile, să se încălzească. Apropo, la finalul lunii viitoare am o întâlnire cu Ministerul Justiției.

— Ah, da, făcu Bellman relaxat. Știa foarte bine despre ce va fi vorba.

Restructurări. Concedieri. Transferarea responsabilității pentru cazurile de crimă. Ce nu știa el era ce voia să transmită Hagen cu aluzia că totul e scos la lumină.

— Dar nu știi totul despre întâlnire, nu-i așa? zise Hagen. Ni s-a cerut amândurora să înaintăm o recomandare pentru viitoarea organizare a anchetelor de crimă. Iar termenul-limită se apropie.

— Mi-e greu să cred că vor ține foarte mult cont de prezentările noastre părtinitoare, răspunse Bellman, uitându-se la Hagen și încercând să ghicească încotro se îndrepta. Presupun că va trebui doar să ne exprimăm opiniile, în numele toleranței.

— Doar în cazul în care nu considerăm că actuala structură înclină ca toate anchetele să fie plasate sub o singură umbrelă, replică Hagen printre dinții ce-i clănțăneau.

Bellman chicoti.

— Tu nu ai hainele potrivite, Hagen.

— Se poate să ai dreptate. Dar mai știu și ce cred despre faptul că o nouă divizie de investigații criminale ar fi condusă de un polițist care s-a folosit de poziția sa ca să-și lase viitoarea soție să scape de acuzații, după ce fusese prinsă făcând contrabandă cu droguri. Chiar dacă martorii o indicaseră clar.

Bellman rămase fără aer. Simți că e gata să pice din picioare. Gravitația nu mai avea niciun efect asupra sa, simți că i se prăbușesc măruntaiele. Ăsta era coșmarul pe care-l tot avea. Capabil să-i zdruncine nervii în somn și brutal când era treaz; prăbușirea fără funie. Prăbușirea alpinistului singuratic.

— Cred că ți s-a făcut și ție frig, Bellman.

— Să ți-o trag!

— Mie?

— Ce vrei?

— Ce vreau? Pe termen lung, vreau ca poliția să fie scutită de încă un scandal care să arunce îndoială asupra integrității polițistului de rând. Cât privește restructurarea…

Hagen își vârâse capul între umeri și bătea din picioare pe ciment.

— Acum, Ministerul Justiției s-ar putea să vrea să țină în același coș toate resursele necesare anchetării crimelor, oarecum indiferent de problema conducerii. Dacă mi s-ar cere să conduc o asemenea unitate, firește că aș lua în calcul propunerea. Însă, în general, cred că lucrurile funcționează bine așa cum sunt. În linii mari, criminalii își cam primesc pedeapsa, nu-i așa? Deci, dacă oponentul meu în această chestiune împărtășește aceeași opinie, eu, unul, aș fi pregătit să continuăm anchetele atât în Bryn, cât și aici, la sediul central al poliției. Tu ce crezi, Bellman?

Mikael Bellman simți smucitura funiei care până la urmă îl prinsese. Simți hamul încordându-se, se simți rupt în două, își simți spatele incapabil să suporte sforțarea și rupându-se, simți amestecul de durere și paralizie.

Atârna acum, neajutorat și amețit, undeva între cer și pământ. Dar era totuși în viață.

— Lasă-mă să mă gândesc, Hagen!

— Gândește-te. Dar nu prea mult. Termenul-limită, știi? Trebuie să ne coordonăm.

Bellman rămase uitându-se la spatele lui Hagen în timp ce acesta se grăbea spre intrarea în sediul central. Apoi se întoarse ca să privească acoperișurile din Grønland. Studia orașul. Orașul său.

93. Răspunsul

Harry stătea în mijlocul livingului, uitându-se în jur, când sună telefonul.

— Rakel la telefon. Ce faci?

— Cercetez ce-a mai rămas, răspunse el. După ce moare cineva.

— Și?

— O mulțime. Și totuși, nu prea multe. Sis a spus deja ce dorește, iar mâine va veni un tip să cumpere bunurile. Zicea că ar plăti cincizeci de mii pentru toate acareturile, la grămadă. Și face și curat în urmă. Asta e… ăăă…

Harry nu mai izbuti să ducă ideea până la capăt.

— Știu, zise ea. La fel a fost și când a murit tatăl meu. Lucrurile lui, care păruseră atât de importante, de neînlocuit, păreau să-și fi pierdut însemnătatea. Era ca și cum el era cel care le oferea cu adevărat valoare.

— Sau poate noi suntem cei care ne dăm seama că trebuie să facem ordine. Să ardem. Să o luăm de la capăt.

Harry merse în bucătărie. Se uită la poza care atârna pe dulapul din bucătărie. O poză de pe Sofies gate. Cu Oleg și Rakel.

— Sper că ți-ai luat la revedere așa cum trebuie, zise Rakel. Să-ți iei la revedere e important. Mai ales pentru cei care rămân.

— Nu știu, răspunse Harry. Eu și cu el nu ne-am luat niciodată la revedere așa cum trebuie. L-am lăsat baltă.

— Cum așa?

— Mi-a cerut să-l ajut să se ducă. Am refuzat.

Se așternu liniștea. Harry asculta acum zgomotul de fond. Zgomote din aeroport.

Apoi glasul reveni:

— Crezi că ar fi trebuit să-l ajutăm pe acest drum?

— Da, răspunse Harry. Cred. Acum cred.

— Nu te mai gândi la asta. E prea târziu.

— Este?

— Da, Harry. E prea târziu.

Se așternu iar liniștea. Harry auzea o voce nazală care anunța îmbarcarea la un zbor spre Amsterdam.

— Deci n-ai vrut să te întâlnești cu el?

— Nu pot s-o fac, Harry. Presupun că și eu sunt o ființă rea.

— Atunci va trebui să ne străduim mai mult data viitoare.

O simți zâmbind.

— Putem face asta?

— Nu e niciodată prea târziu. Salută-l pe Oleg din partea mea.

— Harry…

— Da?

— Nimic.

Harry rămase uitându-se pe geamul de la bucătărie după ce ea închise.

După care urcă la etaj și începu să împacheteze.

* * *

Doctorița îl aștepta pe Harry când acesta ieși din toaletă. Continuară amândoi pe ultima porțiune a holului, apropiindu-se de gardianul închisorii.

— Starea lui e stabilă, îl informă ea. L-am putea transfera înapoi la închisoare. Care e scopul aceste vizite?

— Vreau să-i mulțumesc pentru că ne-a ajutat să rezolvăm cazul. Și să-i răspund în legătură cu o dorință pe care și-a exprimat-o.

Harry își scoase geaca, i-o dădu gardianului și-și întinse mâinile în lateral ca să fie percheziționat.

— Cinci minute, nu mai mult. Bine?

Harry încuviință.

— Vin și eu cu tine, zise gardianul, care nu-și mai putea smulge privirea de la obrazul desfigurat al lui Harry.

Harry arcui o sprânceană.

— Reguli pentru vizitatorii civili, îl lămuri gardianul. Ne-a ajuns la urechi faptul că ți-ai dat demisia din poliție.

Harry ridică din umeri.

Bărbatul se dăduse jos din pat și stătea pe un scaun la geam.

— L-am găsit, îl anunță Harry, trăgându-și un scaun aproape.

Gardianul stătea lângă ușă, însă putea auzi ce vorbeau.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Eu mi-am ținut partea mea din învoială, răspunse bărbatul. Dar tu?

— Rakel n-a vrut să vină.

Niciun mușchi nu se clinti pe fața bărbatului, ci doar se făcu mic, de parcă ar fi fost lovit de o pală de vânt înghețat.

— Am găsit o sticluță pentru medicamente în dulapul din cabana lui Făt-Frumos. Am trimis ieri o picătură să fie analizată. Ketanom. Același folosit și pe victime. Cunoști medicamentul? Fatal în doze mari.

— De ce-mi spui mie?

— Pentru că l-am primit și eu de curând. Mi-a plăcut, într-un fel. Dar mie îmi plac tot soiul de droguri. Doar tu știi asta, nu-i așa? Ți-am spus ce făceam în toaleta de la The Landmark din Hong Kong.

Omul de zăpadă îl privi pe Harry. Aruncă o privire precaută la gardian și apoi se întoarse la Harry.

— A, da, rosti el pe un ton monoton. În cabina de la capătul…

— …din dreapta, completă Harry. Ei, cum ziceam, mulțumesc. Să nu te uiți în oglindă.

— E valabil și pentru tine, replică bărbatul și-i oferi o mână albă și scheletică.

Când Harry ajunse în capătul holului, se întoarse și-l zări pe Omul de zăpadă târșâindu-și pașii spre ei, alături de gardian. Înainte de-a intra în toaletă.

94. Tăieței transparenți

— Bună, Hole! îl salută Kaja, zâmbind.

Femeia stătea la bar pe un taburet jos, cu mâinile sub coapse. Avea o privire atentă, buzele îi erau roșii ca sângele și obrajii îi străluceau. El își dădu seama că n-o văzuse niciodată purtând machiaj. Și că nu era adevărat ce crezuse odată, în naivitatea lui, că o femeie nu poate fi mai frumoasă cu ajutorul cosmeticelor. Purta o rochie neagră, simplă. Un colier scurt din aur și perle albe i se odihnea pe claviculă și când respira, acestea reflectau lumina blândă.

— Aștepți de mult? întrebă Harry.

— Nu, răspunse ea, ridicându-se înainte ca el să apuce să se așeze, trăgându-l aproape, lăsându-și mâna pe umărul lui și ținându-l așa. Mi-e doar puțin frig.

Ei nu-i păsa că se uitau alții la ei, nu-i dădu drumul, ci doar își vârî ambele mâini în buzunarele sacoului lui, mângâindu-i spatele prin cămașă, în sus și-n jos, pentru a și le încălzi. Harry auzi un tuset discret, așa că ridică privirea și primi o încuviințare prietenoasă din partea unui bărbat al cărui limbaj corporal spunea că e șeful de sală.

— Masa noastră e pregătită, adăugă ea.

— Masa? Credeam că nu stăm decât să bem ceva.

— Trebuie să sărbătorim finalul cazului, nu-i așa? Am comandat deja de mâncare. Ceva foarte special.

Fură conduși la o masă de la geam în restaurantul complet ocupat. Un ospătar aprinse lumânările, le turnă cidru de mere în pahare, lăsă sticla

înapoi în frapieră și plecă.

Ea își ridică paharul.

— Skål!

— Pentru ce?

— Pentru Divizia Crime, care va continua ca înainte. Pentru noi, să prindem oameni răi. Pentru că suntem aici. Împreună.

Băură amândoi. Harry își lăsă paharul pe masă. Îl mișcă. Baza acestuia lăsase o urmă umedă.

— Kaja…

— Am ceva pentru tine, Harry. Spune-mi care e cea mai mare dorință a ta, acum.

— Ascultă, Kaja…

— Ce? rosti ea cu răsuflarea tăiată, și se aplecă în față, nerăbdătoare să-l audă.

— Ți-am spus că voi fi iar pe drum. Plec mâine.

— Mâine? râse ea, iar surâsul începu să i se șteargă când ospătarul le despături șervetele și li le întinse, grele și albe, în poală. Încotro?

— Departe.

Kaja rămase uitându-se la masă fără să mai rostească niciun cuvânt. Harry își dorea să-și așeze mâna peste a ei. Dar se abținu.

— Deci eu n-am fost de ajuns? șopti ea. Noi n-am fost de ajuns?

Harry așteptă până reuși să-i surprindă privirea.

— Nu, îi răspunse. N-am fost de ajuns. Nu de ajuns pentru tine, nu de ajuns pentru mine.

— Ce știi tu despre ce e de ajuns?

Glasul ei era îngroșat de lacrimi.

— Destule, răspunse Harry.

Kaja răsufla greoi, încercând să-și controleze vocea.

— E vorba de Rakel?

— Da. Mereu a fost Rakel.

— Dar tu singur ai spus că nu te mai voia.

— Nu mă vrea așa cum sunt acum. Așa că trebuie să mă repar. Să mă fac iar bine. Înțelegi?

— Nu, nu înțeleg.

Două lacrimi mici îi stăteau agățate de genele de sub ochi, tremurând.

— Ești bine. Cicatricele sunt doar…

— Știi foarte bine că nu la acelea mă refer.

— Te voi mai vedea vreodată? întrebă ea, prinzând cu unghia acele două lacrimi.

Îl prinse de mână, strângându-l atât de tare, încât i se albiră nodurile degetelor. Harry se uită la ea. Apoi Kaja îi dădu drumul.

— N-am să mai vin să te aduc iar înapoi, spuse ea.

— Știu.

— N-o să te descurci.

— Probabil că nu, recunoscu el zâmbind. Dar cine o face?

Ea își înclină capul. Apoi schiță un zâmbet cu dinții ăia ascuțiți și mici.

— Eu, răspunse ea.

Harry rămase pe scaun până auzi trântindu-se încet portiera unei mașini în întuneric și apoi motorul diesel pornind. Își coborî privirea la șervetul din poală când în fața ochilor săi se ivi un platou și auzi anunțul șefului de sală:

— Comandă specială la cererea doamnei, adusă special de la Hong Kong. Tăiețeii transparenți ai lui Li Yuan.

Harry se uită în jos la platou. Ea încă mai stătea pe scaun, își zise el în gând. Restaurantul e doar un balon de săpun și acum își ia zborul, plutind pe deasupra orașului și apoi dispărând. Bucătăria nu se termină niciodată și noi nu mai aterizăm niciodată.

Se ridică și dădu să plece. Dar apoi se răzgândi. Se așeză la loc și apucă bețișoarele.

95. Aliații

Harry plecă de la restaurantul pentru dansuri care nu mai era un restaurant pentru dansuri, apoi conduse în josul dealului către Școala de Marină, care nu mai era o școală de marină. Continuă spre buncărele care îi apăraseră pe invadatorii țării sale. Sub el se aflau fiordul și orașul, ascunse de ceață. Mașinile alunecau pe șosea cu farurile de ceață aprinse. Un tramvai răsări din pâclă, ca o fantomă clănțănind din dinți.

O mașină se opri în fața sa și Harry sări pe locul din față. Katie Melua se revărsa din boxe cu agonia ei din care picura miere, făcându-l pe Harry să caute disperat butonul de oprire al radioului.

— Iisuse Hristoase, cum arăți! exclamă Øystein, oripilat. Chirurgul ăla sunt sigur că a picat testul de coasere. Dar măcar ai economist niște bani pentru o mască de Halloween. Să nu râzi, că ți se rupe mutra.

— Promit.

— Apropo, continuă Øystein, azi e ziua mea de naștere.

— Of, la dracu'. Ia un fum de la mine. Gratis.

— Exact asta îmi doream.

— Mhm. Vrei vreun cadou mai mare?

— Adică?

— Pace în lume.

— În ziua în care va fi pace în lume, nu te vei mai trezi deloc, Harry. Pentru că i-au dat deja drumul la aia mare.

— OK. Nicio dorință specială?

— Nu prea. O nouă conștiință, poate.

— O nouă conștiință?

— Cea veche nu mai e chiar bună. Ce costum elegant ai. Credeam că nu-l ai decât pe unicul.

— E al tatei.

— Iisuse, cred că te-ai micșorat.

— Da, răspunse Harry, îndreptându-și cravata. Chiar m-am micșorat.

— Cum e restaurantul Ekeberg?

Harry închise ochii.

— Plăcut.

— Îți mai aduci aminte de coșmelia aia spartă în care ne-am furișat atunci? Câți ani aveam? Șaisprezece?

— Șaptesprezece.

— Și n-ai dansat o dată cu Killer Queen?

— Posibil.

— Prea înspăimântat să crezi că MILF a adolescenței tale a sfârșit într-un azil de bătrâni?

— MILF?

Øystein oftă.

— Caută și tu.

— Mhm. Øystein?

— Da.

— De ce-am devenit noi doi amici?

— Pentru că am crescut împreună, presupun.

— Doar atât? O coincidență demografică? Nicio frăție spirituală?

— Nu, din ce-am observat eu. Și din ce știu, nu am avut decât un singur lucru în comun.

— Care-i ăla?

— Nimeni altcineva nu mai voia să fie amic cu noi.

Luară curba următoare în liniște.

— În afară de Tresko, zise Harry.

Øystein pufni.

— Care miroase atât de rău a bășini și-a picioare nespălate, încât nimeni altcineva n-ar suporta să stea lângă el.

— Dar, replică Harry. Chiar eram buni la aia.

— La aia chiar ne pricepeam, zise Øystein. Dar, Hristoase, ce mai puțea.

Râseră amândoi. Ușor și blând. Și trist.

Øystein își parcase mașina pe iarba maronie și lăsase portierele deschise. Harry se cățără în vârful buncărului și se așeză pe margine, cu picioarele atârnând în gol. Din difuzoarele de pe portierele mașinii, Springsteen cânta despre frați de cruce într-o noapte furtunoasă și despre jurământul care trebuia respectat.

Øystein îi dădu lui Harry sticla de Jim Beam. Vaietul unei sirene singuratice din oraș crescu și scăzu în intensitate până ce își pierdu din vigoare și se stinse. Otrava îi înțepa lui Harry gâtul și stomacul, așa că vomită. A doua înghițitură alunecă ceva mai bine. A treia fu în ordine.

Max Weinberg suna de parcă încerca să distrugă toba.

— Mă frapează că ar trebui să am mai multe regrete, spuse Øystein. Dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Cred că pur și simplu am acceptat, de când am deschis ochii pentru prima dată, că sunt doar un nătâng afurisit. Dar tu?

Harry se gândi.

— Eu am o grămadă de regrete. Dar poate e din cauză că am o părere mult prea bună despre mine. De fapt, îmi închipui că aș fi putut face alte alegeri.

— Dar n-ai putut, la dracu'.

— Nu în acel moment. Ci data următoare, Øystein. Și data următoare.

— S-a întâmplat vreodată, Harry? În toată nenorocita de istorie a omenirii?

— Doar pentru că nu s-a întâmplat nimic, nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Nu știu dacă sticla asta o să cadă dacă îi dau drumul. La naiba, cum se numea filosoful ăla? Hobbes? Hume? Heidegger? Unul dintre țicniții care încep cu H.

— Răspunde-mi.

Harry ridică din umeri.

— Cred că e posibil să învățăm. Problema este că învățăm dracului atât de încet, încât atunci când ajungi să-ți dai seama, e prea târziu. De exemplu, cineva pe care îl iubești îți cere să-i faci o favoare, un act de iubire. Cum ar fi să-l ajuți să moară. La care tu spui nu, pentru că n-ai învățat, pentru că n-ai stat să cugeți pe îndelete. Când vezi până la urmă lumina, e prea târziu. Harry mai luă o înghițitură și continuă: Așa că ajungi să faci un act de iubire pentru altcineva. Poate chiar pentru cineva pe care îl urăști.

Øystein primi sticla.

— Habar n-am ce zici, dar pare foarte aiurea.

— Nu neapărat. Niciodată nu e prea târziu să faci o faptă bună, să știi.

— Întotdeauna e prea târziu, vrei să spui?

— Nu. Am crezut mereu că urâm prea mult ca să avem posibilitatea să ne ascultăm celelalte impulsuri. Însă tatăl meu avea altă părere. El spunea că ura și iubirea sunt aceeași monedă. Că totul începe cu iubire, iar ura e doar reversul monedei.

— Amin!

— Însă asta nu înseamnă că nu o poți apuca în direcția opusă, de la ură la iubire. Ura trebuie să reprezinte un bun punct de plecare pentru învățare, pentru schimbare, pentru a face altfel lucrurile data viitoare.

— Acum ești atât de optimist că s-ar putea să vomit, Harry.

Orga se auzea la refren ca un vaiet, tăind ca un fierăstrău circular.

Øystein lăsă capul într-o parte cât scutură scrumul. Iar Harry era mișcat aproape până la lacrimi. Din simplul motiv că văzuse anii care deveniseră viețile lor, deveniseră ei înșiși, în felul în care prietenul său scutura scrumul de fiecare dată, aplecându-se într-o parte de parcă țigara îi era prea grea, cu capul înclinat ca și cum îi plăcea mai mult lumea dintr-o perspectivă piezișă, scrumul de pe podeaua șopronului pentru fumători de la școală, într-o sticlă goală de bere la o petrecere la care intraseră nepoftiți, pe betonul rece și aspru al unui buncăr.

— Mă rog, parcă începi să îmbătrânești, Harry.

— De ce zici asta?

— Când bărbații încep să-și citeze tații, sunt bătrâni. S-a terminat cursa.

Iar Harry îl găsi. Răspunsul la întrebarea despre ce își dorea. Își dorea o inimă înconjurată de armură.

Epilog

Nori negri-vineții pluteau peste cel mai înalt punct al Hong Kongului, Piscul Victoria, însă până la urmă ploaia se oprise, după ce turnase întruna de la începutul lui septembrie. Soarele apăruse și el, iar un enorm curcubeu formase o adevărată punte între Insula Kong și Kowloon. Harry închise ochii și lăsă razele să-i încălzească fața. Binecuvântarea unei vremi plăcute venise chiar la timp pentru sezonul de curse hipice, care trebuia să înceapă în Happy Valley în seara aceea.

Harry auzi bâzâit de voci în japoneză apropiindu-se și apoi trecând pe lângă banca pe care stătea el. Veneau cu toții de la linia de funicular, care atrăgea, încă din 1888, turiști și localnici în căutarea aerului proaspăt de deasupra orașului. Harry deschise iar ochii și scană rapid programul curselor.

Luase legătura cu Herman Kluit imediat ce ajunsese în Hong Kong. Kluit îi oferise un job de recuperator de datorii, adică trebuia să dea de urma celor care încercau să fugă fără să plătească ce datorau. În felul ăsta, Kluit însuși nu mai trebuia să vândă datoria cu o reducere semnificativă către Triadă, sau să se gândească la metode brutale de recuperare.

Ar fi fost o exagerare să spunem că lui Harry îi plăcea ce face, însă era plătit bine și era și simplu. El, unul, nu trebuia să recupereze bani, ci doar să îi localizeze pe datornici. Cu toate astea, se dovedise că înfățișarea lui — un metru nouăzeci și doi și o cicatrice lungă de la gură până la ureche — era adesea de ajuns ca ei să-și plătească datoriile pe loc. Și foarte rar era nevoit să apeleze la un motor de căutare de pe un server din Germania.

În fine, trucul era să se țină departe de droguri și de alcool, misiune îndeplinită până acum. Astăzi îl așteptau două scrisori la recepție. Cum de-l găsiseră, habar n-avea. Știa doar că o implicaseră pe Kaja. O scrisoare purta antetul poliției din Oslo, iar Harry bănuia că e de la Gunnar Hagen. Pentru cealaltă nu mai era nevoie să ghicească, recunoscuse imediat scrisul drept și

în continuare copilăresc al lui Oleg. Harry puse ambele scrisori în buzunarul sacoului, fără să se decidă când sau dacă le va citi.

Harry împături programul curselor și îl lăsă alături, pe bancă. Se uită la uscatul de dincolo de apă, unde era China și unde smogul galben devenea tot mai gros, de la an la an. Însă aici, în vârful muntelui, aerul încă părea aproape proaspăt. Se uită în jos, la Happy Valley. La cimitire, la vest de șoseaua Wong Nai Chong, unde aveau secțiuni separate pentru protestanți, catolici, musulmani și hinduși. Vedea hipodromul, unde știa că jocheii și caii erau deja pe iarbă, la testele dinaintea curselor de seară. Curând, spectatorii aveau să dea năvală: cei cu speranță, cei fără, cei norocoși și cei nenorocoși. Cei care veneau să își îndeplinească visurile și cei care veneau doar să viseze. Pierzătorii care își asumau riscuri necalculate și cei care își asumau riscuri calculate, dar care tot pierdeau. Mai fuseseră cu toții acolo, dar se tot întorceau, chiar și fantomele din cimitirele de jos, sutele care muriseră în marele incendiu de la hipodromul Happy Valley din 1918. Diseară, erau siguri că vor întoarce soarta în favoarea lor, că vor avea și ei o șansă, că își vor umple buzunarele cu dolari de Hong Kong nou-nouți, că vor scăpa nepedepsiți. Peste vreo două ore aveau să intre pe porți, să citească programul curselor, să completeze cupoanele cu dublele, quinellele, exactele, triplele, superfectele, indiferent cum se numea zeul lor. Aveau să formeze șiruri-șiruri în fața gheretelor agenților de pariuri, cu mizele pregătite. Cei mai mulți vor mai fi murit un pic în clipa în care va fi trecută linia de finiș, însă mântuirea era doar la cincisprezece minute distanță, când porțile pistelor se deschideau pentru următoarea cursă. Doar dacă nu erai unul care sărea de pe pod, firește, unul care-și riscă toată avuția pe un singur cal la o cursă. Dar nu se plânge nimeni. Doar știe toată lumea care-i miza.

Însă îi ai pe cei care cunosc miza și pe cei care cunosc rezultatul. La un hipodrom din Africa de Sud descoperiseră de curând un sistem de țevi subterane în porțile de la piste. Țevile conțineau aer comprimat și mini-săgeți cu tranchilizante, care puteau fi trase în burțile cailor la simpla apăsare a butonului unei telecomenzi.

Katrine Bratt îl anunțase că Sigurd Altman era cazat la un hotel din Shanghai. Adică la doar o oră distanță cu avionul.

Harry aruncă o ultimă privire la prima pagină a programului.

Cei care cunoșteau rezultatul.

— E doar un joc.

Herman Kluit obișnuia să spună asta. Poate pentru că el avea obiceiul să câștige.

Harry se uită la ceas, se ridică și se îndreptă spre funicular. Primise un pont bun pentru un cal promițător la a treia cursă.